

CỔ LONG

đại địa phi ưng

1
*Đuổi mặt trời
nóng bỏng*

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

CỔ LONG

đại địa phi ưng

1
*Dưới mặt trời
nóng bỏng*

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

ĐẠI ĐỊA PHI ỨNG
TẬP 1: DƯỚI MẶT TRỜI NÓNG BỎNG
TẬP 2: VÔ DANH KIẾM
Tác giả: **Cổ Long**
Nhà xuất bản: **Hội Nhà Văn**
Người tạo ebook: **@ nguyenthanh-cuibap**
Ngày hoàn thành: 14/11/2019

*Nguồn text:***Waka**

TẬP MỘT: DƯỚI MẶT TRỜI NÓNG BỎNG

CỔ LONG

đại địa phi ưng

1
*Dưới mặt trời
nóng bỏng*

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

MÀN MỞ ĐẦU

Cuồng phong, tiếng gió ào ào, đầy trời cát vàng mờ mịt.

Gió không thổi vào được chiếc lều da bò lớn, Thiết Dực đang ngồi dưới một đĩa đèn sừng dê leo lét, lau chùi ngọn thiết thương của y.

Trận bão cát đáng sợ này đã kéo dài liên tiếp tám ngày, đội lạc đà của họ cũng bị khốn ở đây đã tám ngày, cả con lạc đà dai sức nhất cũng đã bắt đầu mỏi mệt, nhưng Thiết Dực xem ra vẫn như ngọn thiết thương của y, vẫn lạnh lùng, sắc nhọn, thẳng băng, sạch sẽ tới mức sáng quắc.

Y hy vọng Thiết huyết tam thập lục kỵ mang theo cũng như y, hoàn toàn không bị bất cứ sự vật gì ảnh hưởng, hoàn toàn không bị bất cứ hoàn cảnh nào khuấy phục, tuyệt đối giữ nghiêm kỷ luật, luôn luôn giữ được cảnh giác. Họ đã trải qua mười ba năm huấn luyện nghiêm khắc, sắt thường đã được tinh luyện thành sắt ròng.

Hiện tại y muốn đi kiểm tra họ theo thông lệ mỗi ngày một lần không hề gián đoạn suốt mười ba năm nay, tuy bão cát rất lớn, y vẫn tuyệt nhiên không chịu nói lỏng cho họ một chút.

Lần này yêu cầu của y đối với họ thậm chí còn nghiêm khắc hơn cả ngày thường, vì hàng hóa y hộ tống lần này chính là một trong những thứ hấp dẫn loài người nhất từ xưa đến nay – vàng.

Ba mươi vạn lượng vàng ròng hoàn toàn không lẫn chút tạp chất nào đã đủ để tất cả bọn cướp lớn giặc mạnh vốn có trên giang hồ tìm tới vùng sa mạc rộng lớn vô tình này.

Y không thể không đặc biệt cẩn thận.

* *

Ngoài lều cuồng phong gầm thét, cát bay mịt mờ, cát đá đánh lên vải lều giống như trời xanh nổi giận đổ mưa đá xuống.

Thiết Dực đứng lên, thân hình cao gầy vẫn thẳng như cây bút, hai mươi năm trước, y dùng ngọn thiết thương đen trong tay đánh dẹp ba mươi hai hảo hán ở Lục lâm bát đại trại, một trận đánh ở sông Vĩnh Định, hất thương đâm chết Nộ hổ Đàm Tuyên, tinh lực và võ công của y đến nay vẫn không giảm sút.

Y đối với mình và ba mươi sáu kỵ mã tử đệ đều đầy lòng tự tin.

Đúng lúc ấy trong tiếng gió gầm thét chợt vang tới một tràng tiếng la khiếp đảm, tiếng la của Mã Lỗ được cử canh giữ chỗ lạc đà và ngựa.

“Thạch mẽ, kha lạp kha la.”

Thiết Dực tuy không nghe rõ là y kêu những gì, nhưng cũng thấy rõ trong tiếng kêu của y có một nỗi khiếp sợ ghê gớm.

Gần như cũng trong chớp mắt ấy, chiếc lều da bò chắc chắn đột nhiên rách toác ra như một kỳ tích, trong chớp mắt đã bị gió dữ cuốn vào bầu trời mù mịt cát vàng.

Cát đá như tên bắn rào rào vào mặt Thiết Dực, nhưng y hoàn toàn không hề biến sắc, vẫn đứng sừng sững như ngọn thương ở đó.

Trước mắt y là một màn cát bay tung, giống như một bức tường cao trên trời rơi xuống, khiến người bình thường không nhìn thấy gì ngoàimuròì thương.

Y lại không phải là người bình thường.

Đôi mắt của y trải qua luyện tập rất lâu, đã nhìn thấy ba mươi sáu tên tử đệ của y giống như ba mươi sáu ngọn thương đang xếp thành ba hàng đối diện với y, bất kể bão cát dữ tợn thế nào, bất kể biến cố ghê người thế nào, họ cũng giữ được sự bình tĩnh.

Lúc tai họa đổ xuống, giữa lúc sinh tử quyết chiến, bình tĩnh vĩnh viễn là một võ khí hữu hiệu.

Hướng hồ mỗi một người trong bọn họ đều tuyệt đối có thể tính là một cao thủ nhất lưu trên giang hồ, công phu khinh công, ám khí, binh khí của họ đều đã khổ luyện hơn xa người thường.

Y tin chắc, bất kể đối thủ lần này đáng sợ tới mức nào, họ cũng tuyệt đối có thể đối phó.

Chính y cũng đã từng hàng trăm trận đánh nhau lớn nhỏ, trước nay cũng chưa bao giờ lùi lại, càng chưa bao giờ sợ bất cứ ai.

Nhưng không biết vì sao, trong chớp mắt ấy, trong lòng y chợt cũng cảm thấy một nỗi khiếp sợ không sao nói ra được.

Một nỗi khiếp sợ thấm sâu vào xương thịt.

* *

Tiếng la thê thảm đã bị tiếng gió át đi, trong cát đá bay tung, đột nhiên xuất hiện một người

Thật ra cái mà Thiết Dực nhìn thấy hoàn toàn không phải là một người, chẳng qua chỉ là một cái bóng màu xám, giống như một bóng ma.

Trên đầu cái bóng ấy mờng tượng nhô lên hai cái sừng, sừng như tai mèo, sừng như cửa thần ma.

Thiết Dực mờng tượng cổ họng đột nhiên bị một khối băng tuyết mang mùi máu làm tắc nghẹn.

“Người là ai?” Y cao giọng hỏi

Cái bóng người kia chợt phát ra một tiếng cười sắc nhọn quái dị như mèo gào, nói sáu tiếng “Thạch mẽ, kha lạp kha la”.

Đó chính là sáu tiếng Mã Lỗ vừa gào lên lúc nãy, sáu tiếng này rốt lại mang ý nghĩa đáng sợ gì? Nghe ra giống như một loại ma chú nhiếp hồn người ta.

Thiết Dực vùng tay, chỉ huy đám tử đệ của y...

“Bắt lấy y.”

Mệnh lệnh của y trước nay tuyệt đối có hiệu quả, tử đệ của y trước nay tuyệt đối phục tùng, nhưng lần này họ lại không hề động đậy, không ai động đậy.

Cái bóng người có sừng trên đầu lại phát ra một tiếng cười như mèo gào, hai tay không ngừng múa lên.

Ba mươi sáu người đứng thẳng như ngọn thương sắt, đột nhiên từng người từng người nối nhau từ từ ngã xuống, giống như tượng gỗ bị dây thừng buộc vào thành một chuỗi.

Thiết Dực xông tới, mới phát giác ra Thiết huyết tam thập lục kỵ dưới quyền y đã tắt thở, cả thi thể cũng đã lạnh ngắt cứng đờ.

Vừa rồi họ chưa ngã xuống, chỉ vì sau lưng mỗi người đều dựa vào một ngọn thương, dưới mỗi ngọn thương đều có một người núp, người nào trên đầu cũng mọc ra hai cái sừng như tai mèo.

Thiết Dực cả hơi thở cũng tắc nghẽn, đột nhiên nhảy vọt lên không, ngọn thiết thương dài bảy thước như con độc xà phóng ra.

Nhát thương ấy độc hơn rắn độc, nhanh hơn chớp xẹt.

Nhát thương ấy là tinh túy sức lực của Thiết đảm thần thương.

Nhưng lúc nhát thương ấy đâm ra, cái bóng người đối diện y đã nhảy vọt lên, bay vòng xoay tròn theo gió.

Bản thân y tựa hồ cũng đã biến thành một cơn gió lốc xoay tròn.

Gió thì không thể giết chết, không thể đâm trúng.

Thiết Dực chợt cảm thấy một trận cuồng phong cuốn tới trước mặt, hàng ngàn hàng vạn hạt cát như mũi kim đột nhiên bắn vào mắt y.

Sau đó y hoàn toàn mất hết cảm giác.

* *

Hôm ấy là ngày mười ba tháng chín.

Ngày mười lăm tháng chín, bão cát đã ngưng.

Bão cát trên sa mạc cũng giống như mũi tên của bạc thiện xạ, thanh đao của kẻ sát nhân, tới rất bất ngờ, đi cũng rất bất ngờ.

Vệ Thiên Bằng thúc ngựa phi mau.

Cạnh yên ngựa của y có một túi tên, sau lưng y có một thanh đao.

Đao và tên của y cũng đáng sợ như bão cát trên sa mạc.

Y tới để tiếp ứng cho Thiết Dực.

Ba mươi vạn lượng vàng bất kể đối với ai mà nói cũng là một sự hấp dẫn khó mà cưỡng lại.

Bằng hữu trong hắc đạo, vốn là những người không cưỡng nổi sự hấp dẫn ấy.

Y và Thiết Dực đều thuộc một tổ chức, họ tuyệt đối không thể để số vàng ấy rơi vào tay người khác.

Cùng đi với y còn có Toàn phong tam thập lục bả đao, còn có Tô Ma làm hướng đạo.

Tô Ma là anh họ của Mã Lỗ, đối với vùng sa mạc rộng lớn này cũng thông thạo như phụ nữ đối với cái quần lót của mình.

Y cũng biết Mã Lỗ phải đi theo đường nào.

Đương nhiên y có thể tìm được đội lạc đà do Mã Lỗ dẫn đường.

Nhưng lúc y tìm tới chỗ Mã Lỗ, thì xác Mã Lỗ đã trở thành giống như một quả táo đen phơi nắng.

* *

Y cũng tìm được Thiết Dực và Thiết huyết tam thập lục kỵ.

Xác của họ cách xác Mã Lỗ không xa, xác của họ đều như các Lạt ma tôn quý, phần lớn đều đã bị chim ưng rỉa thịt, đã được “thiên táng”.

May mà còn xác vài người bị cát vàng lấp kín, một lớp cát dày tới mức mỏ sắc của chim ưng cũng không mổ tới được.

Vệ Thiên Bằng tìm được xác Thiết Dực, cũng tìm được lý do cái chết của y.

Y cũng giống mười ba cái xác bị cát vàng chôn lấp, trên thân thể đều không có vết thương nào rõ ràng, nhưng trên mặt người nào cũng có ba vết máu, giống như bị vuốt mèo cào lên.

Trên mặt họ đều mang dáng vẻ cực kỳ khiếp sợ, một sự khiếp sợ còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Nhìn thấy ba vết máu ấy, trên mặt Tô Ma chợt lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi, đột nhiên quỳ xuống, hướng lên trời vái lạy, bật tiếng la lớn.

Vệ Thiên Bằng tuy không hiểu y nói gì, nhưng nghe câu nào cũng có sáu tiếng “Thạch mẽ, kha lạp kha la”.

Lúc ấy trên bầu trời xanh trên đầu họ lại có một bầy ngỗng ưng bay tới. Ngỗng ưng ăn xác chết.

CHƯƠNG 1

CHIM ƯNG ĂN XÁC CHẾT

Con ngỗng ưng đang bay vòng, bay vòng dưới bầu trời màu xanh, đang chờ ăn xác y.

Y vẫn chưa chết.

Y cũng muốn ăn thịt chim ưng.

Cả hai đều đói như nhau, đói gần chết.

Lúc sự sống đã bị uy hiếp, lúc sự uy hiếp ấy đã đạt tới điều cùng cực, thì một người cũng không khác gì một con chim ưng, cũng sẽ vì bảo toàn tính mạng cho mình mà giết hại kẻ khác.

Y rất muốn nhảy lên bắt con chim ưng ấy, rất muốn tìm một hòn đá ném rơi con ưng ấy, lúc bình thời thì chuyện đó rất dễ dàng, nhưng hiện tại y đã kiệt sức, cả cánh tay cũng không nhấc lên nổi nữa.

Y đã sắp chết.

Nếu bằng hữu trên giang hồ biết y đã chết, nhất định sẽ có rất nhiều người cảm thấy rất kỳ lạ, rất đau xót, rất nuối tiếc, nhất định cũng sẽ có rất nhiều người cảm thấy rất vui sướng.

* *

Y họ Phương, tên Phương Vĩ, mọi người thường gọi y là Tiểu Phương, Tiểu Phương liều mạng.

Có lúc cả y cũng cảm thấy mình quả thật là một kẻ rất liều mạng, liều mạng tới mức kỳ quái.

Y đã đi trên vùng sa mạc khô khan không có nước, không có sự sống này mười ngày, thức ăn và nước của y đã bị mất hết trong cơn bão

cát.

Hiện tại trên người y chỉ còn một thanh kiếm dài ba thước bảy tấc và một vết thương dài ba tấc bảy phân, cái duy nhất bầu bạn với y là Xích Khuyển.

Xích Khuyển là một con ngựa, là Mã Tiêu Phong tặng cho y.

Mã Tiêu Phong là chủ nhân Lạc Nhật mã trường ở Quan Đông, hiểu rõ về ngựa còn hơn lãnh tử hiểu nữ nhân, cho dù là một con ngựa hoang ương ngạnh cứng đầu bậc nhất vào tay y cũng sẽ được huấn luyện thành lương câu.

Ngựa y tặng cho bằng hữu đều là ngựa hay, nhưng hiện tại cả con ngựa trong hàng vạn con mới chọn được một con này cũng đã sắp ngã xuống.

Tiểu Phương khẽ vỗ vào lưng nó, khoe môi khô héo mừng tượng vẫn có nụ cười.

“Người không thể chết, ta cũng không thể chết, chúng ta đều chưa cưới vợ, làm sao có thể chết được?”

* *

Mặt trời như lửa nóng, mặt đất như cái lò, tất cả sự sống đều bị thiêu cháy. Trong vòng vài trăm dặm, đều không thấy có dấu chân người.

Nhưng y chợt phát hiện có người đang đuổi theo.

Y hoàn toàn không nhìn thấy người ấy, cũng hoàn toàn không nghe thấy tiếng bước chân của người ấy, nhưng y có thể cảm nhận được, một sự cảm nhận kỳ lạ mà linh mẫn của dã thú.

Có lúc y cơ hồ còn cảm thấy người kia cách y rất gần, y bèn dừng lại chờ.

Không biết y có khát vọng muốn nhìn thấy người khác tới mức nào, nhưng đáng tiếc là y chờ không được.

Chỉ cần y vừa dừng lại, thì người kia cũng lập tức dừng lại.

Y là người giang hồ, có bằng hữu, cũng có kẻ thù, những người hy vọng cắt được cái đầu trên cổ y nhất định không ít.

Người kia là ai? Tại sao lại đuổi theo y? Có phải là muốn đợi đến lúc y không còn sức chống sự tới cắt đầu y không? Hiện tại tại sao lại không xuất thủ? Có phải là còn đề phòng thanh trường kiếm trên lưng y không?

Y lại gắng gượng đi một đoạn đường, cuối cùng cũng tìm được một gò cát che được ánh nắng.

Y ngồi xuống dưới bóng râm sau gò cát, con chim ưng kia bay xuống càng thấp hơn, giống như đã coi y là người chết.

Y còn chưa gần chết, y vẫn còn muốn liều mạng đánh nhau với con chim ưng này, đáng tiếc mắt y đã dần dần không mở ra được, cảnh vật trước mắt đã trở thành mơ hồ.

Đúng lúc ấy, y nhìn thấy người kia.

* *

Nghe nói trong sa mạc thường xuất hiện ảo ảnh, một người lúc sắp chết cũng thường có ảo giác.

Nhưng đây không phải là ảo giác của y, quả thật y đã nhìn thấy một người.

Một người rất gầy gò nhỏ bé, mặc một chiếc áo bào màu trắng to rộng, đầu đội khăn trắng, còn thêm một cái nón tre rất lớn, dưới bóng râm của cái nón lộ ra một khuôn mặt gầy gò, một đôi môi tươi và một đôi mắt giống mắt chim ưng.

Trên vùng sa mạc lạnh lùng vô tình này, có thể nhìn thấy một sự sống đồng loại, quả thật là một chuyện khiến người ta vui mừng phấn chấn.

Tiểu Phương lập tức ngồi lên, đôi môi khô cháy lại lộ ra nụ cười, người kia lại thở dài một tiếng, tỏ ra rất thất vọng.

Tiểu Phương nhin không được hỏi “Trong lòng người có chuyện gì áy náy à?”

“Không có.”

“Thế tại sao người thở dài?”

“Vì ta không ngờ người lại còn cười được.”

Rất ít người lại thở dài vì lý do ấy, Tiểu Phương lại nhin không được hỏi “Còn có thể cười thì có gì không hay?”

“Chỉ có một điều không hay.” Người kia nói “Vì người còn cười được thì sẽ không chết ngay”.

Tiểu Phương nói “Người hy vọng ta chết mau à?”

Người kia nói “Càng mau càng tốt.”

Tiểu Phương nói “Hiện tại lẽ ra người cũng đã thấy ta không còn chút sức lực nào, tại sao không thẳng tay giết ta đi?”

Người kia nói “Ta và người không thù không oán, tại sao lại phải giết người?”

Tiểu Phương nói “Người không thù không oán với ta, tại sao lại hy vọng ta chết cho mau?”

Người kia nói “Vì xem ra người sớm muộn gì cũng phải chết, không những ta hy vọng người chết cho mau, mà con chim ưng kia cũng hy vọng người chết mau một chút.”

Con chim ưng vẫn bay lượn trên đầu họ.

Tiểu Phương nói “Chẳng lẽ người cũng giống như con chim ưng kia, đang chờ ăn thịt ta à?”

Người kia nói “Nếu người chết đi, thì xác người đã sớm tiêu tan rồi. Con chim ưng kia tới ăn xác người thì không hề làm hại gì tới người.”

Tiểu Phương nói “Còn người thì sao?”

Người kia nói “Ta không muốn ăn thịt người, ta chỉ muốn lấy thanh kiếm trên người người.”

Tiểu Phương nói “Dù sao khi chết rồi ta cũng không sao đem thanh kiếm này theo, nếu bị người lấy đi, đối với ta cũng chẳng có hại gì.”

Người kia thở dài, nói “Đạo lý ấy trước nay rất ít người hiểu được, không ngờ người lại hiểu được”.

Tiểu Phương mỉm cười nói “Có rất nhiều đạo lý mà nhiều người không hiểu được, nhưng ta đều hiểu, nên trước nay ta sống rất vui vẻ.”

Y chợt cởi thanh kiếm trên lưng ra, dùng sức ném qua người kia.

Người kia bắt ngờ, nói “Tại sao người làm như thế?”

Tiểu Phương nói “Ta muốn tặng thanh kiếm này cho người.”

Người kia nói “Người còn chưa chết, tại sao lại tặng nó cho ta?”

Tiểu Phương nói “Vì lúc ta sống rất vui vẻ, ta cũng muốn người khác sống vui vẻ.”

Nụ cười của y quả thật rất tươi tắn, nói “Dù sao ta cũng phải chết, thanh kiếm này sớm muộn gì cũng của người, tại sao ta không tặng người sớm hơn một chút, cho người vui vẻ hơn?”

Người kia đôi mắt chim ưng nhìn y chằm chằm, lại thở dài nói “Con người người thật kỳ quái, kỳ quái gần chết.”

Tiểu Phương cười nói “Người nói đúng đấy.”

Người kia nói “Nhưng nếu quả người muốn dùng cách ấy để kích động ta, để ta cứu người, thì người làm rồi, suốt đời ta chưa bao giờ bị ai kích động cả.”

Tiểu Phương nói “Ta thấy rồi.”

Người kia lại nhìn y chằm chằm suốt nửa ngày, chợt nói “Hẹn gặp lại”.

* *

Ý tứ của câu “Hẹn gặp lại”, thông thường đều không phải là thật sự muốn gặp lại, mà là vĩnh viễn không gặp lại nữa.

Y bước đi không nhanh, y hoàn toàn không muốn lãng phí chút sức lực nào lúc không cần thiết.

Thanh kiếm vẫn còn dưới đất.

Tiểu Phương nói “Tại sao người không mang thanh kiếm này đi?”

Người kia nói “Nếu người chết rồi, nhất định ta sẽ mang nó đi.”

Tiểu Phương nói “Ta tặng cho người, người lại không cần à?”

Người kia nói “Ta trước nay chưa bao giờ lấy cái gì của người sống, nhưng hiện tại người còn sống.”

Tiểu Phương nói “Người không cần vật gì của người sống à?”

Người kia nói “Hoàn toàn không cần.”

Tiểu Phương nói “Nhưng có một số vật mà người chết hoàn toàn không có được, ví dụ như nói chuyện, bằng hữu.”

Người kia lạnh lùng nhìn y, giống như trước nay chưa bao giờ nghe nói tới hai chữ “bằng hữu”.

Tiểu Phương nói “Trước nay người cũng không có bằng hữu à?”

Câu trả lời của người kia rất ngắn gọn mà khô khan “Không có.”

Y lại bắt đầu bước đi, chỉ đi một bước, lại dừng lại, vì y đã nghe từ xa xa có một tràng tiếng vó ngựa vang tới, nghe âm ì như tiếng trống trận, sát khí dày đặc.

Sau đó y lại nhìn thấy cát bụi sau gò cát bốc cao, rõ ràng kẻ tới không phải chỉ một người một ngựa.

Khuôn mặt gầy gò lạnh lùng của y lập tức lộ vẻ ngạc nhiên, chợt nằm phục xuống, nằm dưới bóng râm của gò cát, nhìn con chim ưng ăn xác chết đang lượn xuống thấp.

* *

Tiếng vó ngựa dần dần tới gần, khoảng cách giữa toán người ngựa còn xa, đột nhiên một tiếng rít sắc nhọn xé không khí vang lên.

Chim ưng cũng có một bản năng kỳ lạ, mừng rỡ như đã phát giác ra một sự nguy hiểm, đã chuẩn bị bay vọt lên.

Đáng tiếc nó đã chậm mất một chút, tiếng gió rít xé không khí lướt qua, thân hình nó đột nhiên chao đi một cái trên không, chênh chếch rơi xuống, mang theo một mũi tên.

Một mũi tên dài ba thước bắn vào cánh trái nó, mũi nhọn xuyên qua sườn phải, thân hình nó rơi tới đất là không động đậy nữa.

Người ngựa còn cách ba mươi trượng, bắn một mũi tên như thế, vẫn có thể xuyên qua một con chim ưng.

Tiểu Phương thở dài một hơi, nói “Bất kể người ấy là ai, ta cũng hy vọng kẻ y tìm không phải là ta.”

CHƯƠNG 2

NỘ TIỀN

Bầu trời xanh ngắt mang một sự yên lặng chết chóc, tiếng vó ngựa xa xa đã tắt, bụi cát bay lên đã rơi xuống, con chim ưng đợi ăn xác chết chỉ còn chờ người khác tới ăn thịt nó.

Nhịp điệu của cuộc sống trong chớp mắt ấy dường như đã ngừng lại, nhưng cuộc sống ắt phải tiếp tục, sự ngừng lại ấy tuyệt nhiên không thể quá lâu.

Trong giây lát tiếng vó ngựa lại vang lên, ba người cưỡi ngựa đeo cung vòng ra sau gò cát rồi phóng thẳng tới, người cưỡi ngựa đi đầu khoác áo khoác đen, thắt dây lưng đỏ, cạnh yên ngựa có túi tên, trong tay có cung, bên hông có đao.

Con ngựa khỏe vừa dừng lại, thân hình y đã đứng trước đầu ngựa, động tác mau lẹ của người và ngựa khiến người khác không sao ngờ tới, ánh mắt sắc bén của y cũng khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Ta tên Vệ Thiên Bằng.”

Giọng nói của y trầm trầm, đầy vẻ oai nghiêm và kiêu ngạo, y chỉ nói tên mình ra, giống như đã đủ thuyết minh tất cả, vì người nào cũng đều đã phải nghe tới tên y, bất kể là ai sau khi nghe thấy cái tên ấy, đều phải phục tùng và tôn kính y.

Đáng tiếc là hiện tại hai người nằm trước mặt y đều không có chút phản ứng nào.

Vệ Thiên Bằng ánh mắt như lưỡi đao nhìn chăm chú vào Tiểu Phương, nói “Xem ra nhất định ngươi đã đi trên sa mạc rất nhiều ngày,

nhất định đã gặp phải trận bão cát kia.”

Tiểu Phương gượng cười.

Đối với y, trận bão cát ấy quả thật giống như một cơn ác mộng.

Vệ Thiên Bằng nói “Hai hôm nay người có nhìn thấy người nào khả nghi không?”

Tiểu Phương nói “Gặp một người.”

Vệ Thiên Bằng nói “Ai?”

Tiểu Phương nói “Ta.”

Vệ Thiên Bằng vẻ mặt sa sầm, y không thích lối nói đùa ấy “Gặp người khả nghi, thì ta chỉ có một cách để đối phó với y.”

Tiểu Phương nói “Có phải người sẽ móc hai mắt y trước, rồi xẻo hai tai y, tra vấn lai lịch của y, sau đó một đao chém chết y không?”

Vệ Thiên Bằng thừa nhận “Bây giờ người còn muốn nói mình là kẻ khả nghi nữa không?”

Tiểu Phương thở dài, nói “Ta nói cũng như không nói, loại người như ta nếu không phải khả nghi thì còn ai khả nghi?”

Vệ Thiên Bằng nghiêm giọng nói “Người muốn ta dùng cách thức ấy để đối phó với người à?”

Tiểu Phương nói “Dù sao ta cũng sắp chết, người tùy tiện dùng cách gì đối phó với ta cũng không quan hệ.”

Vệ Thiên Bằng nói “Nhưng người có thể không chết, chỉ cần có nửa bình nước, một tảng thịt, là có thể cứu sống người.”

Tiểu Phương nói “Ta biết.”

Vệ Thiên Bằng nói “Thế tại sao người không cầu xin ta?”

Tiểu Phương nói “Tại sao ta phải lại cầu xin người?”

Y cười cười nói tiếp “Nếu người chịu cứu ta thì không cần ta cầu xin, nếu người không chịu thì ta cầu xin cũng vô ích.”

Vệ Thiên Bằng nhìn y chằm chằm, toàn thân trên dưới dường như không có động tác nào, nhưng đột nhiên dây cung của y đã giương lên, tên đã lắp trên dây, vù một tiếng, một mũi tên bắn ra.

* *

Tiểu Phương không động đậy, cả mắt cũng không chớp, vì y đã nhìn thấy mục tiêu của mũi tên ấy không phải là y.

Mũi tên ấy là bắn vào người khuôn mặt gầy gò đôi mắt như chim ưng mặc áo trắng, bắn vào chỗ yếu hại trí mạng của y.

Vệ Thiên Bằng dường như thủy chung chưa nhìn tới y một cái, nhưng lại muốn bắn một mũi tên xuyên qua cổ họng của y.

Nội tiễn thần cung, trăm phát trăm trúng, trước nay chưa từng thất thủ.

Nhưng lần này lại là ngoại lệ.

Người áo trắng chỉ đưa hai ngón tay ra đã kẹp chặt mũi tên từ ngoài bốn mươi trượng bắn tới

Khuôn mặt Vệ Thiên Bằng đột nhiên co rút lại, ánh mắt đột nhiên lóe lên như ánh đao. Hai thiếu niên mặc kinh trang cười ngửa đi theo y đều đã tuốt toàn phong đao trên lưng ra.

Vệ Thiên Bằng lại vung chiếc cung sắt trong tay đánh rơi đao của họ.

Hai thiếu niên sửng sốt.

Vệ Thiên Bằng cười nhạt nói “Các người có biết y là ai không? Bằng vào các người mà cũng dám tuốt đao trước mặt y à!”

Y thông thả xoay người lại đối diện với người áo trắng, lạnh lùng nói tiếp “Nhưng nếu người cho rằng nằm xuống đất giả chết như thế là có thể khiến ta không nhận ra người, thì người làm rồi.”

Tiểu Phương nhin không được hỏi “Người biết y à? Y là ai?”

Vệ Thiên Bằng nói “Y chính là Bốc Ứng.”

* *

Bốc Ứng?

Mắt Tiểu Phương mở to.

Bất kể ai gặp người này cũng đều mở to mắt, vì trên giang hồ gần như không có ai thần bí như y.

Tiểu Phương khẽ thở ra một tiếng, nói “Không ngờ hôm nay ta lại gặp được Bốc Ứng.”

Vệ Thiên Bằng nói “Ta cũng không ngờ.”

Tiểu Phương nói “Người có thù với y à?”

Vệ Thiên Bằng nói “Không có.”

Tiểu Phương nói “Thế tại sao người định giết y?”

Vệ Thiên Bằng nói “Ta chẳng qua chỉ muốn thử xem rốt lại y có phải là Bốc Ứng không.”

Tiểu Phương nói “Nếu y là Bốc Ứng thì tuyệt nhiên sẽ không chết dưới mũi tên của người, còn nếu y chết thì tuyệt nhiên không phải là Bốc Ứng phải không?”

Vệ Thiên Bằng nói “Không sai”.

Tiểu Phương nói “Nếu y chết, thì người chết chẳng qua chỉ là kẻ không đáng gì, Nộ tiến thần cung trăm quý đao tung hoành giang hồ, giết làm một vài người có hề gì phải không?”

Vệ Thiên Bằng nói “Chẳng có gì quan hệ.”

Y lạnh lùng nói tiếp “Vi ba mươi vạn lượng vàng, cho dù giết làm năm ba trăm người cũng không quan hệ gì.”

Tiểu Phương hoảng sợ nói “Ba mươi vạn lượng vàng à? Ở đâu ra ba mươi vạn lượng vàng?”

Vệ Thiên Bằng nói “Ta chỉ biết vàng đã từ đây đi, nhưng không biết đã đi tới đâu.”

* *

Hôm ấy là mười sáu tháng chín, cách hôm Thiết Dực chết thảm, vàng bị thất tung mới ba bốn ngày, vụ án kinh thiên động địa ấy trên giang hồ vẫn chưa ai hay biết.

Tiểu Phương nói “Người cho rằng y biết phải không?”

Vệ Thiên Bằng cười nhạt nói “Bốc đại công tử tám thân ngàn vàng, nếu không phải vì ba mươi vạn lượng vàng thì tại sao lại tới vùng đất hoang vu hẻo lánh đã không có rượu ngon, cũng không có người đẹp này?”

Tiểu Phương nói “Đúng.”

Vệ Thiên Bằng nói “Bốc đại công tử vung tay ngàn vàng, coi tiền tài như đất bụi, nếu không phải vì thường có những khoản thế này, thì lấy đâu ra bấy nhiêu vàng để phung phí?”

Tiểu Phương nói “Đúng.”

Y ngẫm nghĩ một lúc, chợt nói “Chỉ có một điều rất không hợp.”

Vệ Thiên Bằng nói “Điều nào?”

Tiểu Phương nói “Ba mươi vạn lượng vàng rốt lại nhiều ít thế nào ta cũng không biết, trước nay ta chưa nhìn thấy nhiều vàng như thế, ta chỉ biết cho dù có người chịu tặng ba mươi vạn lượng vàng ấy cho ta, ta cũng tuyệt nhiên không mang đi được.”

Y lại cười cười, nói “Người cho rằng vị Bốc đại công tử này có thể một mình mang ba mươi vạn lượng vàng ấy đi à?”

Vệ Thiên Bằng lạnh lùng nói “Tại sao người biết y chỉ có một người?”

Bốc Ứng chợt nói “Quả thật là ta tới đây vì chuyện ấy.”

Tròng mắt của Vệ Thiên Bằng bắt đầu thu nhỏ lại.

Bốc Ứng nói “Trước nay ta chi tiêu rất lớn, một chút vàng ấy ta có thể dùng được.”

Vệ Thiên Bằng nói “Ba mươi vạn lượng, không phải là một chút.”

Bốc Ứng cũng thừa nhận “Quả là không phải một chút.”

Vệ Thiên Bằng nói “Cho nên bắt kể số vàng ấy rơi vào tay ai, muốn giấu đi cũng rất khó.”

Bốc Ứng nói “Quả là rất khó.”

Vệ Thiên Bằng nói “Nếu đã không có cách nào giấu đi, thì tuyệt đối không có cách nào chở đi.”

Sau khi vụ án phát sinh ba ngày, khu vực này dày đặc kỵ mã trình sát, cho dù muốn chở ba trăm lượng vàng ra cũng không phải dễ.

Vệ Thiên Bằng nhìn Bốc Ứng chằm chằm, lạnh lùng nói “Cho nên ta thấy tốt nhất là người nên trả lại số vàng ấy.”

Bốc Ứng đột nhiên lấy nón che lên mặt, không đếm xỉa gì tới y nữa.

Tiểu Phương lại nhịn không được nói “Cho dù y vì việc ấy mà tới đây, thì số vàng kia cũng chưa chắc đã nằm trong tay y.”

Vệ Thiên Bằng nói “Người hộ tống số vàng ấy là Thiết Dực.”

Tiểu Phương nói “Thiết đảm thần thương Thiết Dực?”

Vệ Thiên Bằng gật đầu, lại hỏi “Trên giang hồ có mấy người giết được y?”

Tiểu Phương không nói nữa.

Vệ Thiên Bằng một tay cầm cung, tay kia đã nắm vào chuôi đao trên hông.

Đao của y còn chưa tuốt khỏi vỏ, nhưng mặt y đã lộ ra sát cơ còn đáng sợ hơn lưỡi đao.

Tiểu Phương quả thật rất muốn hất cái nón che trên mặt Bốc Ứng ra, để y nhìn thấy đôi mắt ấy.

Vệ Thiên Bằng mà xuất thủ thì ma quỷ cũng bị chém, huống hồ là một người lấy mũ che mặt?

Huống hồ trong túi tên của y còn có nỏ tiễn, đáng sợ hơn sấm sét, mau lẹ hơn ánh chớp?

CHƯƠNG 3

MÈO

Chiếc mũ vẫn còn trên mặt, đao vẫn còn trong vỏ.

Đột nhiên sau gò cát vang lên một tiếng gào thảm.

“Thạch mẽ, kha lạp kha la!”

Tiểu Phương đương nhiên không hiểu sáu chữ ấy, nhưng y nghe thấy được trong tiếng gào đầy vẻ khiếp sợ, một sự khiếp sợ có thể xé toạc hồn phách người ta.

Lúc y nghe thấy tiếng la thảm, Vệ Thiên Bằng đã như một mũi tên vọt đi, vòng ra sau gò cát.

Y vốn đã không đứng nổi nữa, nhưng trước nay y vốn rất hiếu kỳ, hiếu kỳ là một trong những sức mạnh có thể kích động con người ở một mức độ nhất định, cũng có thể kích thích tiềm lực nguyên thủy nhất của con người.

Tiểu Phương cũng nhảy bật lên, theo Vệ Thiên Bằng vòng ra sau gò cát.

Vừa ra sau gò cát, y đã lập tức nhìn thấy một cảnh tượng mà suốt đời y không bao giờ quên.

Nếu không phải trong bụng trống rỗng, rất có thể y đã nôn òng ọc.

* *

Ngựa đang chạy lồng lên, người đã ngã xuống.

Toàn phong tam thập lục bả khoái đao của Vệ Thiên Bằng đã có ba mươi bốn người ngã xuống.

Đao của họ vẫn chưa tuốt ra khỏi vỏ.

Họ đều là khoái đao thủ rất nổi tiếng trên giang hồ, nhưng lại không kịp tuốt đao ra.

Xem ra họ không giống ngã xuống dưới tay người ta, mà là bị hại dưới vuốt của một con mèo, vì trên mặt họ đều có ba vết xước như bị mèo cào.

Một người Tạng trang phục kỳ dị, bộ mặt bị sương gió nhiều năm tàn phá như một chiếc giày rách đã rúm ró vì khiếp sợ đang quỳ dưới đất, hai tay giơ cao, ngẩng lên trời la lớn.

“Thạch mẽ, kha lạp kha la.”

* *

Tô Ma năm nay năm mươi một tuổi, từ năm mười bốn tuổi đã bắt đầu làm hướng đạo cho người Hán, ngoài Mã Lỗ anh họ của y, rất ít người thông thạo vùng sa mạc rộng lớn này bằng y.

Sa mạc vô tình, lại như một cơn ác mộng hoang đường, tuy có lúc cũng xuất hiện ảo ảnh tươi đẹp và lâu đài hư ảo khiến người ta điên lên, nhưng sau cùng vẫn là sự hành hạ tới mức cực độ.

Y đã nhìn thấy vô số xương trắng.

Trước nay y chưa bao giờ khiếp sợ như thế, y sợ tới mức toàn thân cứng đờ.

Khiếp sợ cũng là một căn bệnh có thể lây lan, cũng giống như bệnh dịch, nhìn thấy người ta khiếp sợ, mình cũng sẽ khiếp sợ không sao giải thích được.

Tiểu Phương chợt phát hiện ra chân tay mình đã lạnh ngắt, chóp mũi đã toát mồ hôi lạnh.

Lúc y nhảy bật lên, Bốc Ưng vẫn còn nằm, chiếc mũ vẫn che trên mặt, nhưng khi y vòng ra sau gò cát, Bốc Ưng đã ở đó.

Trong huyết quản của Bốc Ưng dường như không phải là máu, mà là nước lạnh.

Nhưng Tiểu Phương nghe thấy miệng y lẩm bẩm tự nói một mình, cũng là sáu tiếng như thần chú.

“Thạch mẽ, kha lạp kha la.”

Tiểu Phương lập tức hỏi “Người biết ý tứ của câu ấy không?”

Bốc Ưng nói “Ta biết.”

Tiểu Phương nói “Người nói cho ta nghe được không?”

Bốc Ưng nói “Được.”

Tiểu Phương nói “Ý tứ của thạch mẽ có phải là lấy đá làm gạo không?”

Bốc Ưng nói “Không phải, đá không phải là gạo, đá không thể làm gạo, đá không thể ăn được, nếu đá mà ăn được thì trên đời đã không có người chết đói.”

Sau cùng y mới nói “Đó là tiếng Tạng.”

Tiểu Phương hỏi “Trong tiếng Tạng, thạch mễ có nghĩa là gì?”

Bốc Ứng nói “Là mèo”.

Tiểu Phương nói “Mèo?”

Bốc Ứng nói “Mèo!”

* *

Mèo là một giống vật ngoan hiền rất thường thấy, ngay con gái nhỏ sáu bảy tuổi cũng dám ôm mèo vào lòng.

Mèo ăn cá.

Người cũng ăn cá, ăn nhiều hơn cả mèo.

Mèo ăn chuột.

Rất nhiều người sợ chuột, nhưng rất ít người sợ mèo.

Tiểu Phương nói “Mèo thì có gì đáng sợ? Cả cá cũng không sợ mèo, cá là sợ người, người bắt cá.”

Bốc Ứng nói “Đúng.”

Tiểu Phương nói “Chỉ có chuột mới sợ mèo.”

Bốc Ứng nói “Sai.”

Đôi mắt sắc bén như mắt chim ưng của y chợt lộ ra một ánh sáng kỳ lạ, mừng tượng như nhìn ra một nơi đầy bí ẩn, yêu dị mà tà ác xa xa.

Tiểu Phương mừng tượng cũng bị dáng vẻ của y thu hút, không hỏi gì nữa.

Vệ Thiên Bằng còn đang tìm cách làm cho Tô Ma tỉnh táo lại, để y nói chuyện vừa xảy ra, nhưng ngay cả thứ rượu thanh quả mà người Tạng thích nhất cũng không sao làm y bình tĩnh lại được.

Qua rất lâu, Bốc Ứng mới chậm rãi nói tiếp “Các bậc cổ lão tương truyền, ở chỗ ngoài cùng của trời đất có một ngọn núi cao hơn cả trời, trên núi không những có băng tuyết muôn thuở không tan mà còn có một loại yêu ma đáng sợ hơn cả ác quỷ.”

Tiểu Phương nói “Có phải người nói núi Thánh Mẫu Chi Thủy không?”

Bốc Ứng gật gù đầu, nói “Yêu ma trên núi là mèo, tuy đã luyện thân thể thành hình dáng con người, nhưng đầu vẫn là đầu mèo.”

Tiểu Phương nói “Kha lạ kha lạ nghĩa là gì?”

Bốc Ứng nói “Là cường đạo, một loại cường đạo hung ác nhất, không những muốn cướp tiền của người ta, mà còn muốn ăn thịt người ta.”

Y nói tiếp “Phần lớn họ đều là người Quả Nhĩ Lạc trong núi sâu ở đất Tạng, sinh hoạt và ngôn ngữ của họ đều khác hẳn người khác, mà lại hung hãn dã man, còn hung dữ hơn cả người Tát Long Khắc.”

Sau cùng y lại bổ sung một câu “Trong tiếng Phạn, Quả Nhĩ Lạc còn có một ý nghĩa khác.”

Tiểu Phương nói “Ý nghĩa gì?”

Bốc Ưng nói “Quái đầu.”

Tiểu Phương thở ra một hơi, nói “Yêu ma đầu mèo thân người, cường đạo quái đầu hung ác dã man.”

Y nhìn qua Tô Ma, nói “Không trách gì người này sợ tới mức như thế, hiện ta cũng cảm thấy hơi sợ.”

Vệ Thiên Bằng chợt kéo một bàn tay đang không ngớt run rẩy co quắp của Tô Ma, bẻ từng ngón từng ngón tay ra.

Trong tay y nắm chặt một lá cờ nhỏ, trên cờ rõ ràng thêu hình một con yêu ma đầu mèo thân người.

Tô Ma lại quỳ xuống, tứ chi rạp đất, lạy lục lá cờ ấy, miệng lầm rầm thành tiếng, câu nào cũng có sáu chữ “Thạch mẽ, kha lạp kha la”.

Hiện tại rốt lại Tiểu Phương đã hiểu ý nghĩa của sáu chữ ấy...

Bọn cướp Mèo!

CHƯƠNG 4

NGƯỜI LIỀU MẠNG

Hiện tại Tô Ma đã bình tĩnh trở lại, nói ra chuyện y vừa chính mắt nhìn thấy.

Ba mươi bốn tên Toàn phong khoái đao thủ, đều ngã dưới tay bọn cướp Mèo.

Họ đột nhiên xuất hiện như hồn ma, thân hình họ là người, đầu là mèo, trên đầu có sừng như tai mèo.

Họ đều có ma lực yêu dị tà ác, cho nên bọn khoái đao thủ được huấn luyện rất lâu vẫn không kịp rút đao, đã chết thảm dưới tay họ.

Họ để lại tính mạng cho Tô Ma chỉ vì họ muốn y nói lại một câu với Vệ Thiên Bằng – giết người cướp vàng đều là họ, bất kể ai điều tra vụ này, chắc chắn phải chết, chết xong hồn phách vẫn bị bắt giam trong địa ngục dưới chân núi Thánh Mẫu, chịu nỗi khổ gió lạnh thấu xương hàng vạn năm, vĩnh viễn không được siêu sinh.

* *

Sắc trời tối dần, trời đất mừng tượng hốt nhiên chứa một loại hàn khí tà ác chết chóc.

Tiểu Phương rất muốn tìm một chút rượu thanh quả để uống.

Trên người bọn Toàn phong khoái đao thủ cho dù không có rượu thì ít nhất cũng có mang nước theo, đáng tiếc là bọn cướp Mèo đã cướp đi tính mạng của họ, cũng cướp luôn cả túi da đựng nước của họ mang đi.

Vệ Thiên Bằng im lặng nghe Tô Ma kể xong, chợt quay người lại, chăm chăm nhìn Bốc Ưng, nói “Người tin lời y không?”

Bốc Ưng nói “Ta nghĩ không ra tại sao y lại phải bịa đặt.”

Vệ Thiên Bằng cười nhạt, nói “Người tin là trên đời này quả thật có loại quái vật đầu mèo thân người ấy à?”

Bốc Ưng nói “Người không tin sao?”

Vệ Thiên Bằng nói “Bất kể là ai chỉ cần mang một cái mặt nạ có hình đầu mèo là có thể tự xưng là bọn cướp Mèo.”

Tiểu Phương nói “Bất kể là ai cũng có thể à? Bất kể là ai cũng có thể trong một chớp mắt giết chết ba mươi bốn tên Toàn phong khoái đao thủ của người à? Bất kể là ai cũng có thể giết chết Thiết đảm thần thương và Thiết huyết tam thập lục kỵ của y à?”

Vệ Thiên Bằng không nói gì.

Cho dù bọn cướp Mèo này không phải là yêu ma mà là người, thì nhất định cũng là những người cực kỳ đáng sợ.

Họ không những hành tung phiêu hốt, mà nhất định còn có một loại võ công nguy bí mà tà ác.

Bốc Ưng chợt nói “Ta chỉ tin một điều.”

Tiểu Phương nói “Điều gì?”

Bốc Ưng nói “Nếu họ muốn giết một người, thì đó tuyệt nhiên không phải chuyện khó khăn.”

Vệ Thiên Bằng biến sắc.

Bốc Ưng lạnh lùng nhìn y, nói “Còn có một chuyện người cũng nên minh bạch.”

Vệ Thiên Bằng nói “Người nói đi.”

Bốc Ưng nói “Nếu ta là bọn cướp Mèo thì bây giờ người đã không còn là một người sống đâu.”

* *

Vệ Thiên Bằng đi rồi.

Trong khoảnh khắc trước khi y đi, Tiểu Phương đã cho rằng y sẽ xuất thủ.

Y đã nắm chặt chuôi đao, ngón tay nào cũng đã dùng sức tới mức đỏt ngón tay trắng bệch.

Đao pháp của y tuyệt đối có thể xếp vào mười người đứng đầu thiên hạ về đao pháp, thanh trảm quỷ đao của y sắc bén mà cực nặng, vả lại đặc biệt dài, thân hình y cũng cao lớn hùng tráng hơn hẳn Bốc Ưng.

Bốc Ưng lại rất mảnh dẻ yếu ớt, ngoài đôi mắt sắc bén như mắt chim ưng, những bộ phận khác xem ra đều rất mảnh dẻ yếu ớt, nhất là đôi tay y, lại càng mảnh dẻ yếu ớt như nữ nhân.

Dường như ngay cả Tiểu Phương cũng không tin được rằng y có thể đón đỡ được Nộ tiễn thần cung trăm quỹ đao nổi tiếng giang hồ.

Nhưng cách nghĩ của Vệ Thiên Bằng lại khác, nên y bỏ đi, Toàn phong tam thập lục đao y mang theo chỉ còn hai người, cũng lẳng lặng bỏ đi không nói câu nào.

Vệ Thiên Bằng rõ ràng là người cực kỳ cẩn thận, vả lại còn cực kỳ lạnh lùng tàn nhẫn.

Lúc y đi, không hề nhìn tới xác bọn khoái đao thủ một cái, mặc dù họ là tử đệ của y.

Tiểu Phương nhin không được hỏi “Tại sao ngươi không mai táng họ rồi hãy đi?”

Câu trả lời của Vệ Thiên Bằng cũng giống như y làm những việc khác, đều khiến người ta không sao chê trách.

“Ta đã mai táng họ rồi.” Y nói “Thiên táng.”

* *

Bốc Ưng vẫn chưa đi.

Y lại nằm xuống, nằm xuống chỗ kín gió phía sau gò cát, dùng tấm áo bào to rộng màu trắng cuốn chặt toàn thân.

Sa mạc giống như một nữ nhân tính nết thất thường, lúc nóng thì có thể khiến người ta bốc cháy, mà lúc lạnh thì có thể khiến người ta cả huyết dịch cũng đông cứng lại.

Vừa đến chiều, vùng sa mạc rộng lớn nóng bức như lò lửa lại trở nên lạnh lẽo thấu xương, lại thêm bóng tối vô cùng vô biên, lúc không tiếng không tăm bốp chết tất cả sự sống trong trời đất.

Hiện tại sắc trời đã tối dần, Bốc Ưng hiển nhiên đã chuẩn bị lưu lại qua đêm dài vô tình ở đây.

Tiểu Phương ngồi bên cạnh y, chợt nhìn y cười cười, nói “Rất xin lỗi”.

Bốc Ưng nói “Tại sao lại phải xin lỗi.”

Tiểu Phương nói “Vì sáng sớm mai lúc ngươi tỉnh dậy, nhất định ta vẫn còn sống, nếu ngươi chờ ta chết, nhất định phải chờ rất lâu.”

Y đã nhặt con chim ưng định ăn thịt y, bây giờ y đang chuẩn bị ăn nó.

Y thở dài nói “Hiện tại ta mới biết, đến lúc bắt đắc dĩ, một người cũng chẳng khác gì một con chim ưng ăn xác chết.”

Bốc Ưng nói “Lúc bình thường cũng không có gì khác.”

Tiểu Phương nói “Ừ?”

Bốc Ưng nói “Bình thời ngươi có ăn thịt bò không?”

Tiểu Phương nói “Có.”

Bốc Ưng nói “Thịt bò mà ngươi ăn, cũng là xác bò.”

Tiểu Phương cười gượng.

Y chỉ có thể cười gượng, câu nói của Bốc Ưng tuy sắc nhọn tàn nhẫn, nhưng khiến người ta không sao phản bác.

* *

Con Xích Khuyển vẫn chưa ngã xuống.

Nó có thể chi trì được tới hiện tại, vì Tiểu Phương đã đem giọt nước cuối cùng cho nó, vì ngựa tuy là thú, nhưng thú tính của ngựa ít hơn người, ít nhất nó cũng không liếm máu tanh.

Nó không ăn xác chết.

Bốc Ưng chợt nói “Người không những có thanh kiếm tốt, mà còn có con ngựa tốt.”

Tiểu Phương cười gượng nói “Chỉ đáng tiếc con người của ta lại không thể kể là người tốt.”

Bốc Ưng nói “Cho nên người khác mới gọi người là Tiểu Phương liều mạng.”

Tiểu Phương nói “Người biết à?” Hiện sắc trời đã tối tới mức không nhìn thấy sắc mặt của y, nhưng giọng nói của y đầy vẻ kinh ngạc “Làm sao người biết được?”

Bốc Ưng nói “Những điều ta không biết rất ít.”

Tiểu Phương nói “Người biết điều gì?”

Bốc Ưng nói “Người quả thật là một kẻ rất liều mạng, tính tình cũng kỳ quái gần chết, cứng đầu gần chết, có lúc phóng khoáng gần chết, có lúc nghèo khổ gần chết, có lúc muốn lấy mạng người ta, có lúc người ta cũng muốn lấy mạng người.”

Y hững hờ nói tiếp “Hiện tại ít nhất có mười ba người đang đuổi theo người, muốn lấy mạng người.”

Tiểu Phương vẫn cười cười, nói “Chỉ có mười ba người thôi à? Ta vốn cho rằng còn nhiều hơn như thế.”

Bốc Ưng nói “Thật ra căn bản không cần tới mười ba người, chỉ có hai người trong đó tới đây cũng đủ rồi.”

Tiểu Phương nói “Hai người nào?”

Bốc Ưng nói “Sưu hồn thủ và Thủy Ngân.”

Tiểu Phương nói “Thủy Ngân à?”

Bốc Ưng nói “Người chưa nghe tới người này sao?”

Tiểu Phương nói “Thủy Ngân là một người à? Là một người như thế nào?”

Bốc Ưng nói “Chẳng ai biết y là người thế nào, thậm chí y là nam hay nữ cũng không biết. Ta cũng chỉ biết y là kẻ giết người, lấy việc giết người để sống.”

Tiểu Phương nói “Loại người ấy không phải chỉ có một mình y.”

Bốc Ưng nói “Nhưng giá tiền của y ít nhất cũng đắt gấp mười người khác, vì y giết người trước nay chưa bao giờ bị thất thủ.”

Tiểu Phương nói “Ta hy vọng y là một nữ nhân, là một tiểu cô nương thật dễ coi, nếu ta nhất định phải chết, thì có thể chết dưới tay một mỹ nữ so ra vẫn thoải mái hơn.”

Bốc Ưng nói “Có thể y là nữ nhân, cũng có thể là một tiểu cô nương rất xinh đẹp, cũng có thể là một lão già, một lão thái thái.”

Tiểu Phương nói “Cũng có thể là người.”

Bốc Ưng trầm mặc hẳn, qua rất lâu mới chậm rãi nói “Cũng có thể là ta.”

* *

Gió càng lạnh, màn đen đã bao trùm lên mặt đất, hai người yên lặng nằm trong bóng tối, cùng không nhìn thấy rõ mặt đối phương. Lại qua rất lâu Tiểu Phương chợt cười nói “Ta quả thật không nên nghi ngờ người, nếu người là Thủy Ngân, thì bây giờ ta đã là một người chết rồi.”

Bốc Ưng lạnh lùng nói “Ta còn chưa giết người, có thể chỉ vì ta thấy cũng chưa cần gấp.”

Tiểu Phương nói “Có thể.”

Bốc Ưng nói “Cho nên chỉ cần người có cơ hội, thì có thể hạ thủ giết ta trước.”

Tiểu Phương nói “Còn nếu người không phải Thủy Ngân thì sao?”

Bốc Ưng nói “Giết làm người vẫn hay hơn là bị người giết làm.”

Tiểu Phương nói “Ta đã giết người, nhưng trước nay chưa bao giờ giết làm người.”

Bốc Ưng nói “Nhưng ta biết ít nhất người đã giết làm một người.”

Tiểu Phương nói “Ai?”

Bốc Ưng nói “Lã Thiên Bảo.”

Y lại nói “Rõ ràng người biết y là con trai một của Phú quý thần tiên, người biết rõ sau khi người giết Lã Thiên Bảo, Phú quý thần tiên sẽ tuyệt nhiên không bỏ qua cho người, người đương nhiên cũng biết trên giang hồ có rất nhiều người chịu liều mạng cho y.”

Tiểu Phương nói “Ta biết.”

Bốc Ưng nói “Tại sao người lại giết y?”

Tiểu Phương nói “Vì y đáng giết, đáng chết.”

Bốc Ưng nói “Nhưng sau khi người giết y, thì người cũng sẽ không sống được lâu”.

Tiểu Phương nói “Cho dù giết y xong sẽ phải chết ngay, ta cũng giết y.”

Giọng nói của y đột nhiên đầy vẻ phẫn nộ “Cho dù sẽ bị chém trăm ngàn nhát, bị rơi xuống mười tám tầng địa ngục, ta cũng phải giết y,

không giết không được.”

Bốc Ứng nói “Chỉ cần người nhận thấy là kẻ đáng chết thì người sẽ giết y, bất kể y là ai cũng thế phải không?”

Tiểu Phương nói “Cho dù y là Thiên vương lão tử cũng thế.”

Bốc Ứng lại thở dài, nói “Cho nên hiện tại người chỉ còn cách chờ người khác tới lấy mạng người thôi.”

Tiểu Phương nói “Trước nay ta vẫn chờ, lúc nào cũng chờ.”

Bốc Ứng nói “Nhất định người sẽ không phải chờ lâu đâu.”

CHƯƠNG 5

NGƯỜI MÙ

Bóng tối vô biên yên lặng một cách chết chóc, không có ánh sáng, không có âm thanh, không có sự sống.

Tiểu Phương cũng biết mình sẽ không phải chờ quá lâu, trong lòng y đã có mỗi dự cảm bất tường.

Thủy ngân thì không chỗ nào không lọt vào được, tuyệt nhiên không bỏ qua chút cơ hội nào.

Lúc thủy ngân di động thì hoàn toàn không có chút âm thanh nào.

Chỉ cần anh để một giọt thủy ngân rơi lên da anh, nó sẽ làm da trên toàn thân anh tuột xuống.

Một người nếu quả thật được gọi là Thủy Ngân đương nhiên có lý do của y.

Tiểu Phương bị thương rất không nhẹ, vết thương đã thối rữa, máu thịt của một con chim ưng hoàn toàn không đủ giúp y khôi phục thể lực, trong tình hình này, y giống như chỉ còn cách chờ chết.

Chờ chết quả thật là một chuyện đáng sợ, thậm chí còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Bốc Ưng chợt lại hỏi “Người có biết Sưu hồn thủ là người thế nào không?”

“Ta biết.”

Sưu hồn thủ họ Hàn, tên Hàn Chương.

Y hoàn toàn không thường xuyên đi lại trên giang hồ, nhưng tiếng tăm của y rất lừng lẫy, vì y là một trong bốn đại cao thủ được Phú quý

thần tiên cung dưỡng, binh khí độc môn của y gọi là Sưu hồn thủ, đã thất truyền trên giang hồ từ lâu, chiêu thức kỳ bí tàn độc, không biết đã lấy hồn bao nhiêu người rồi.

Bốc Ưng nói “Nhưng còn có một chuyện nhất định người không biết.”

Tiểu Phương nói “Chuyện gì?”

Bốc Ưng nói “Y còn có một cái tên khác, bằng hữu của y đều gọi y bằng cái tên ấy.”

Tiểu Phương nói “Gọi y là gì?”

Bốc Ưng nói “Người mù.”

* *

Người mù hoàn toàn không đáng sợ.

Nhưng Tiểu Phương nghe thấy hai tiếng ấy, quả tim chìm xuống.

Người mù không nhìn thấy, lúc người mù muốn giết người, không cần phải nhìn thấy người ấy cũng có thể giết y như thường.

Người mù trong bóng tối cũng có thể giết người.

Không có ánh sao, không có ánh trăng, giữa bóng tối khiến người ta tuyệt vọng thế này, người mù còn đáng sợ hơn người sáng mắt nhất rất nhiều.

Bốc Ưng nói “Y hoàn toàn không mù hẳn, nhưng cũng giống như mù, mắt của y đã bị thương nhiều năm trước, vả lại..”

Y không nói tiếp, câu nói ấy giống như đột nhiên bị một nhát đao chặt đứt.

Tiểu Phương toàn thân trên dưới trong chớp mắt đều nổi gai ốc.

Y biết tại sao Bốc Ưng đột nhiên lại im bặt, vì y cũng đã nghe thấy một âm thanh kỳ quái, đã không phải tiếng bước chân, cũng không phải tiếng thở, nhưng là một âm thanh khác.

Một loại âm thanh không thể dùng tai mà nghe, tai cũng không thể nghe thấy, một loại âm thanh chỉ có thể dùng xúc giác linh mẫn của dã thú mới có thể nghe thấy.

Có người tới.

Người muốn lấy mạng y đã tới.

Y không nhìn thấy người ấy, cả bóng cũng không thấy, nhưng y có thể cảm giác người ấy càng lúc càng gần y.

* *

Mặt đất lạnh buốt, cát lạnh buốt, kiếm lạnh buốt.

Tiểu Phương đã nắm chặt thanh kiếm của y.

Y vẫn không nhìn thấy người kia, cả cái bóng cũng không thấy, nhưng y đã cảm thấy một loại sát khí cướp mất hồn phách người ta.

Y đột nhiên lăn tròn qua chỗ Bốc Ưng.

Mới rồi rõ ràng Bốc Ứng nằm ở đó, cách y không xa, nhưng hiện tại đã không còn ở đó nữa.

Nhưng ngoài ra nhất định còn có một người khác, ở sát cạnh y, đang chờ lấy mạng y.

Y không dám động đậy nữa, không dám gây ra một âm thanh, thân hình y mừng tượng dần dần căng cứng.

Đột nhiên y nghe thấy một tràng tiếng gió sắc nhọn rít lên.

Từ mười bốn tuổi y đã bắt đầu qua lại giang hồ, giống một con sói hoang lưu lạc khắp giang hồ.

Y đã đón đỡ quyền, đón đỡ chưởng, đón đỡ đao, đón đỡ kiếm, đón đỡ các loại các kiểu võ khí và ám khí.

Y nghe được tiếng ám khí xé gió này, một loại ám khí rất nhỏ, rất sắc nhọn, loại ám khí này thông thường đều dùng lấy nỏ bắn ra, và lại thông thường đều có tấm chất độc.

Y không tránh né, không động đậy.

Y mà động đậy là chết!

Keng một tiếng, ám khí đã đánh tới, đánh vào mặt cát cạnh người y.

Người kia đã tính đúng y nhất định sẽ tránh né, nhất định sẽ đi động, nên ám khí không đánh vào người y, mà đánh vào đường lui của y, bất kể y né tránh qua phía nào, cũng chỉ động đậy là chết.

Y không di động.

Y đã nghe rõ tiếng gió không đánh thẳng vào người y, y cũng tính đúng ý tứ của người kia khi xuất thủ.

Y hoàn toàn không nắm chắc mười phần, loại chuyện thế này bất kể là ai cũng tuyệt đối không thể nắm chắc mười phần.

Trong chớp mắt cách một khe sợi tóc ấy, y cũng không thể suy nghĩ nhiều.

Nhưng nhất định y đã muốn đánh bạc một phen, dùng tính mạng của mình để đặt bạc, dùng phán đoán của mình để xuống bạc.

Lần đặt bạc này y rất nguy hiểm, thắng cũng rất nguy hiểm.

* *

Nhưng ván bạc này chưa kết thúc, y nhất định còn phải đánh nữa, đối thủ của y tuyệt đối không chịu buông tha y.

Tiếng bạc này tuy y đã thắng, nhưng tiếng sau rất có thể sẽ thua, lúc nào cũng có thể thua, thua thì y mất mạng, rất có thể cả con người của đối thủ cũng chưa nhìn thấy mà đã mất mạng rồi.

Y vốn đã chuẩn bị chết, nhưng lối chết thế này thì y quả thật chết cũng không cam tâm.

Y chợt bắt đầu hăng giọng.

Hắng giọng đương nhiên có âm thanh, có âm thanh sẽ có mục tiêu, y đã bộc lộ hoàn toàn trước đối phương.

Y lập tức nghe thấy một tràng tiếng gió, một tràng tiếng gió mừng tượng như muốn xé con người y ra.

Thân hình y đã luồn ra, dùng tất cả tiềm lực của y luồn ra, luồn ra dưới tiếng gió.

Trong bóng tối đột nhiên ánh kiếm lóe lên.

Lúc y háng giọng, y đã tuốt kiếm ra, một trong bảy thanh kiếm sắc bén nhất thiên hạ.

Kiếm quang chớp lên, phát ra một tiếng keng, sau đó là có tiếng một vật bằng sắt rơi xuống đất.

Âm thanh ấy vang lên xong, lại là một sự im lặng chết chóc.

Tiểu Phương đã dừng lại không động đậy, cả hơi thở cũng dừng lại. Cảm giác duy nhất mà y cảm nhận được, là mồ hôi lạnh từ chớp mũi y rơi xuống.

Lại không biết qua bao lâu, giống như lâu dài tới mức vĩnh viễn, y mới nghe thấy một âm thanh khác.

Y đang chờ âm thanh ấy.

Vừa nghe thấy âm thanh ấy, toàn thân y lập tức rã rời, từ từ ngã xuống.

CHƯƠNG 6

GIỮA SỐNG VÀ CHẾT

Âm thanh y nghe thấy là một tiếng rên cực nhỏ và một hơi thở cực kỳ gấp rút.

Chỉ có lúc đã đau đớn tới mức cực điểm, đã hoàn toàn không sao kìm chế được mình, người ta mới phát ra loại âm thanh ấy.

Y biết trận này y lại thắng, thắng tuy thể lương và gian khổ, nhưng rốt lại y đã thắng.

... Y đã thắng, thường thắng, nên y còn sống.

Y vẫn cho rằng, bất kể thế nào thì thắng lợi và sống còn ít nhất cũng tốt hơn thất bại, tốt hơn cái chết.

Nhưng lần này cơ hồ y không sao phân biệt được mùi vị của sự thắng lợi, toàn thân y đột nhiên rã rời, một sự rã rời vì hoàn toàn buông lỏng mà nảy sinh.

Bốn phía vẫn tối đen, bóng đen vô biên, bóng đen khiến người ta tuyệt vọng.

Thắng lợi và thất bại dường như đã không khác gì nhau, mở mắt và nhắm mắt lại càng không khác gì nhau.

Mi mắt y dần dần sụp xuống, đã không muốn chi trì nữa, vì sống và chết dường như đã không còn khác gì nhau.

... Y không thể chết!

... Chỉ còn một phần cơ hội sinh tồn, thì y tuyệt nhiên không bỏ qua.

... Chỉ có kẻ hèn yếu mới bỏ qua cơ hội sinh tồn.

Tiểu Phương đột nhiên giật mình tỉnh dậy, nhảy bật lên.

Không biết lúc nào, trong bóng tối đã có ánh sáng.

Ánh sáng cũng như bóng tối, đều đột nhiên mà tới, không ai biết tới lúc nào, nhưng anh nhất định phải có lòng tin, nhất định phải tin là sớm muộn gì nó cũng tới

Rốt lại y đã nhìn thấy người kia, một người dốc lòng muốn lấy mạng y.

* *

Người ấy cũng chưa chết.

Y đang gắng gượng, vẫn đang động đậy, cử động rất khó khăn mà chậm chạp, giống như một con cá bị khốn trên bãi cát đang sắp chết.

Tay y đang nhấc một vật lên.

Tiểu Phương đột nhiên nhảy xổ tới, dùng hết sức lực toàn thân nhảy xổ tới, vì y đã nhìn thấy vật người kia cầm trong tay là một túi nước làm bằng da dê.

Ờ đây, nước là tính mạng, mỗi người đều chỉ có một cái mạng.

Bàn tay Tiểu Phương đã vì hưng phấn mà run bắn lên, giống như dã thú nhảy xổ tới, dùng động tác của dã thú giật lấy túi nước.

Nước trong bọc còn lại không nhiều, nhưng chỉ cần còn một giọt, cũng có thể kéo dài được tính mạng.

Mỗi người đều chỉ có một sinh mạng, sinh mạng quý giá biết bao, đáng tiếc biết bao.

Tiểu Phương bàn tay run rẩy mở cái nút gỗ trên túi nước, đôi môi khô héo đã cảm thấy mùi thơm của nước, mùi thơm của sự sống, y chuẩn bị thông thả uống từng hớp từng hớp nước.

Y muốn thông thả hưởng thụ, hưởng thụ mùi vị của nước, hưởng thụ sự sống.

Đúng lúc ấy, y nhìn thấy đôi mắt của người kia.

Một đôi mắt đầy vẻ thống khổ, tuyệt vọng và nài nỉ, một đôi mắt của kẻ sắp chết.

Người ấy bị thương còn nặng hơn y, còn cần uống nước hơn y, không có nước, người ấy nhất định sẽ chết mau hơn.

Tuy người kia tới giết y, nhưng trong chớp mắt ấy y đã quên mất chuyện đó.

Vì y là người, không phải dã thú, cũng không phải chim ưng ăn xác chết.

Y đột nhiên phát hiện một người với một con chim ưng ăn xác chết bất kể trong tình huống nào cũng có sự khác biệt.

Sự tôn nghiêm của con người, lương tri và lòng thông cảm của con người y đều không bỏ được, đều không quên được.

Y đưa túi nước lại cho người kia, con người dốc lòng muốn lấy mạng y.

Tuy y cũng từng muốn lấy mạng người kia, nhưng trong chớp mắt lúc nhân tính chịu sự khảo nghiệm vô tình ấy, y chỉ có cách làm như thế.

Y tuyệt không thể cướp đoạt từ tay của một người sắp chết, bất kể người ấy là ai cũng thế.

* *

Người kia rõ ràng là một nữ nhân, lúc nàng gỡ tấm khăn đen che mặt xuống để uống nước, Tiểu Phương phát hiện ra nàng là nữ nhân, một nữ nhân vô cùng xinh đẹp. Tuy trông có vẻ trắng bệch và tiều tụy, nhưng lại tăng thêm sự nồn nà và mỹ lệ.

Một nữ nhân như nàng, tại sao lại trong đêm tối trên sa mạc đáng sợ thế này, một mình tới giết người?

Nàng đã uống hết nước trong cái túi da dê, cũng đang lén nhìn Tiểu Phương chăm chăm, trong ánh mắt dường như có ý xin lỗi.

“Lẽ ra ta phải để lại một nửa cho ngươi.” Nàng ném túi nước không đi, khẽ thở dài nói “Đáng tiếc nước trong cái túi này quả thật quá ít.”

Y chỉ nhìn nàng cười cười, sau đó mới nhin không được hỏi “Nàng là người mù à? Hay là Thủy Ngân?”

“Chắc ngươi đã nhìn thấy ta không phải người mù.”

Sau khi được nước làm tươi nhuận, đôi mắt vốn rất đẹp của nàng xem ra càng trong sáng.

“Nàng cũng không phải là Thủy Ngân à?”, Tiểu Phương truy vấn.

“Ta chỉ nghe thấy cái tên ấy, chứ trước nay vẫn không biết người ấy thế nào.”

Nàng lại thở dài nói “Thật ra ta vốn cũng không biết ngươi là người thế nào, chỉ biết ngươi họ Phương, tên Vĩ.”

“Nhưng nàng lại muốn giết ta?”

“Trước nay ta muốn giết ngươi, ngươi chết rồi ta mới có thể sống.”

“Tại sao?”

“Vì nước, ở đây không có nước thì không ai sống được quá ba ngày.”

Nàng nhìn nhìn cái túi nước không trên mặt đất “Ta nhất định phải giết ngươi, họ mới cho ta nước uống, nếu không thì đây là ngụm nước cuối cùng ta được uống.”

Giọng nói của nàng đầy vẻ khiếp sợ “Có một lần ta cơ hồ bị họ bỏ cho chết khát, mùi vị ấy có chết ta cũng không quên được, lần này cho dù ta được sống, nhưng chỉ cần họ biết ngươi chưa chết, thì tuyệt nhiên sẽ không cấp cho ta một giọt nước nào nữa.”

Tiểu Phương lại nhìn nàng cười cười.

“Nàng có muốn ta cắt đầu ta đưa cho nàng đem về đổi lấy nước không?”

Nàng cũng cười cười, cười rất dịu dàng mà thê lương.

“Ta cũng là người, không phải súc sinh, người đối xử với ta như thế, ta thà chết cũng không hại người nữa.”

Tiểu Phương không nói gì nữa, cũng không hỏi nàng “Họ là ai?”

Y không cần hỏi.

Họ đương nhiên chính là người của phe Phú quý thần tiên truy sát y, hiện tại rất có thể đang ở quanh đây.

* *

Bốc Ưng đã đi rồi.

Con người này giống như bão cát trên sa mạc, lúc y muốn tới thì không ai cản được, lúc y muốn đi thì cũng không ai giữ được, vĩnh viễn không đoán được lúc nào y sẽ tới, càng không đoán được lúc nào y sẽ đi.

Nhưng Xích Khuyển vẫn còn.

Mặt trời đã mọc lên, rốt lại Tiểu Phương đã lên tiếng.

“Nàng không thể ở lại đây.” Y chợt nói “Bất kể thế nào, nàng cũng phải về chỗ họ.”

“Tại sao?”

“Vì chỉ cần lúc mặt trời mọc lên, trong vòng ngàn dặm quanh đây đều biến thành lò lửa, một chút nước nàng uống ấy sẽ rất mau lệ bị đốt khô hết.”

“Ta biết, ở lại chỗ này thì ta cũng sẽ bị chết khát, nhưng...”

Tiểu Phương ngắt lời nàng “Nhưng ta không muốn nhìn thấy nàng chết, cũng không muốn nàng nhìn thấy ta chết.”

Nàng im lặng gật gật đầu, im lặng đứng lên, vừa đứng lên lại ngã xuống.

Nàng bị thương không nhẹ.

Nhát kiếm mới rời của Tiểu Phương đâm trúng ngực nàng, cách tim nàng nhiều lắm chỉ hai tấc.

Hiện tại nàng đã khó mà bước nổi một bước, ngay cả đứng cũng không được, làm sao trở về?

Tiểu Phương chợt nói “Ta có một người bạn có thể đưa nàng về.”

Nàng chưa nhìn thấy bạn y.

“Ở đây dường như chỉ có một mình ngươi.”

“Bạn không nhất định là người, ta biết có nhiều người không phải bạn bè.”

Y bước tới, khẽ vượt bờm con Xích Khuyển, nói “Ta cũng thấy rất nhiều người mà cô coi là bạn đều không phải là người.”

“Bạn người là con ngựa này à?” Nàng tỏ vẻ kinh ngạc “Người coi một con ngựa là bạn à?”

Nụ cười của y có chút nhăn nhó “Ta trôi nổi khắp chân trời góc biển, không thân thích không bè bạn, chỉ có nó thủy chung đi theo ta, sống chết cùng nhau, đến chết không bỏ, loại bằng hữu như thế cô có được mấy người?”

Nàng cúi đầu, qua rất lâu mới khẽ hỏi “Bây giờ tại sao người lại chia tay nó, muốn nó đưa ta về?”

“Vì ta cũng không muốn nó chết cùng với ta.”

Y khẽ vỗ con Xích Khuyển, nói “Nó là một con ngựa hay, họ nhất định sẽ không để nó chết, cô là một cô gái rất xinh đẹp, họ cũng tuyệt nhiên không để cô chết khát, ta để nó đưa cô về, đó mới là con đường sống duy nhất của các người.”

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn y chăm chăm, lại qua rất lâu lại khẽ hỏi “Người có nghĩ tới người không? Có nghĩ rằng người phải làm thế nào mới sống được không?”

Tiểu Phương chỉ cười cười nhìn nàng.

Có những câu hỏi không thể trả lời, cũng không cần trả lời

Nàng nhin không được thở dài một tiếng, nói ra ý nghĩ của nàng về y.

“Người thật là một quái nhân, kỳ quái gần chết.”

“Ta vốn là như thế.”

* *

Mặt trời đã lên cao.

Mặt đất vô tình lại biến thành lò lửa, sự sống vốn có đều bị thiêu đốt, kết quả của sự thiêu đốt là diệt vong, là cái chết.

Tiểu Phương đã ngã xuống.

Xích Khuyển cũng đi, trên lưng mang theo nữ nhân bị bức bách đi giết người, có thể nó hoàn toàn không muốn rời khỏi Tiểu Phương, nhưng nó không thể cãi lệnh y, rốt lại nó cũng chỉ là một con ngựa mà thôi.

Chung quanh đã nhìn thấy không còn sự sống nào, Tiểu Phương ngã xuống bãi cát nóng rực, miễn cưỡng chi trì, không chịu nhắm mắt lại.

Nhưng mặt đất và bầu trời trong mắt y, mừng tượng đều đã biến thành một khối lửa lớn.

Y biết lần này thì mình phải chết thật, vì y đã nhìn thấy một ảo tượng chỉ có người sắp chết mới có thể nhìn thấy.

Y chợt nhìn thấy một đoàn xe kiệu từ thành Phong Đô kéo ra, xuất hiện dưới ánh nắng màu vàng.

Trên người mỗi người đều mừng tượng có ánh vàng lấp lánh, trong tay đều cầm bình nước màu vàng, trong bình chứa đầy nước ngọt

và rượu ngon.

Nếu đó không phải là ảo giác của y, không phải là ảo giác mà trời dùng để an ủi một người sắp chết, thì nhất định đó là sứ giả của cõi u minh phái ra đón tiếp y.

Đôi mắt của y cuối cùng đã khép lại, y đã chết mà hồi lòng không thẹn.

Hôm ấy đã là ngày mười bảy tháng chín.

CHƯƠNG 7

LỰA CHỌN

Lúc Tiểu Phương tỉnh dậy, lập tức xác định được hai chuyện.

Y chưa chết.

Y đang hoàn toàn trần truồng.

Y trần truồng nằm trên một tấm giường trải da báo, chiếc giường mềm mại này đặt trong góc một gian lều hoa lệ, trên chiếc bàn gỗ bên cạnh có chậu vàng, trong chậu chứa đầy nước còn quý báu hơn vàng.

Một nữ nhân vóc dáng tha thướt, ăn mặc kiểu người Hán, trên mặt che khăn the đang dùng một tấm khăn tơ mềm mại nhúng nước trong chậu vàng lau rửa thân thể cho y.

Ngón tay nàng thon thon xinh đẹp, động tác của nàng nhẹ nhàng mà cẩn thận, giống như đang lau chùi một viên ngọc cổ vừa đào dưới đất lên, lau từ lông mày, mặt, môi xuống tới gót chân y, thậm chí còn rửa sạch cái ghét trong vuốt tay y.

Một người trải qua rất nhiều tai nạn, ra sống vào chết, đột nhiên phát giác mình đang trong tình huống như thế, cảm giác của y là kinh ngạc hay mừng rỡ?

Cảm giác đầu tiên của Tiểu Phương là dường như phạm tội.

Trên sa mạc, lại có người dùng nước quý ngang vàng lau rửa cho y, chuyện ấy không những là xa xỉ, mà quả thật là tội ác.

... Chủ nhân ở đây là ai? Là ai cứu y?

Y định hỏi.

Nhưng toàn thân y đã mềm nhũn không còn chút sức lực, cổ họng vẫn khô rát như muốn rách toạc, trong miệng vẫn chát đắng, cả lưỡi cũng muốn rách ra.

Cô gái lạ che mặt này tuy dùng nước sạch lau rửa toàn thân cho y, nhưng lại không cho y uống một giọt nước.

Nên cảm giác thứ hai của y không phải là kinh ngạc, mà là phẫn nộ. Nhưng nộ khí của y hoàn toàn chưa phát tác, vì y đột nhiên phát hiện trong gian lều hoàn toàn không chỉ có hai người bọn họ, mà còn có người đang yên lặng đứng trong góc lều đối diện, yên lặng nhìn y.

* *

Một người đàn ông có lòng tự tôn, trước ánh mắt của người khác hoàn toàn trần truồng như một đứa nhỏ đang được một nữ nhân lạ mặt lau rửa cho.

Đó là một mùi vị thế nào? Có ai chịu được không?

Hiện tại nữ nhân kia bắt đầu lau rửa tới những phần mẫn cảm nhất trên người y, nếu y không quá mệt, quá khát, quá đói, thì tình dục của y có thể đã bị kích thích.

Tình huống này càng khiến người ta không sao chịu được.

Tiểu Phương dùng sức đẩy tay nữ nhân kia ra, có gắng bò lên, định uống nước trong cái chậu vàng.

Y nhất định phải uống nước trước, uống nước xong mới có sức mạnh, cho dù còn có người khác rửa chân trong chậu nước ấy, y cũng phải uống.

Đáng tiếc động tác của nữ nhân kia còn nhanh hơn y nhiều, đột nhiên bưng cái chậu lên, cười khanh khách bước ra ngoài lều.

Tiểu Phương không có sức đuổi theo cũng không có cách nào chạy ra.

Hiện tại y mới nhìn thấy rõ người kia, trước đây y chưa bao giờ nhìn thấy một người như thế, sau này chỉ e cũng sẽ vĩnh viễn không bao giờ nhìn thấy một người như thế.

* *

Trong góc đối diện có một cái ghế rất to rộng, rất thoải mái, người ấy đứng trước chiếc ghế, nhưng nãy giờ không hề ngồi xuống.

Vừa nhìn qua, thì dáng đứng của y cũng không khác gì người khác.

Nhưng nếu anh nhìn thêm lần nữa, sẽ phát hiện ra tư thế đứng của y khác hẳn tất cả những người khác.

Rốt lại có chỗ nào khác? Không ai nói ra được.

Rõ ràng y đứng ở đó nhưng khiến người ta rất khó phát hiện ra sự tồn tại của y, vì con người y giống như cái ghế sau lưng y, trên đầu là mái

lều, gắn liền với mặt đất dưới chân thành một khối. Bất kể y đứng ở đâu, cũng giống như đều có thể hoàn toàn phối hợp với sự vật chung quanh.

Lần đầu tiên nhìn tới thì thấy y tuyệt đối bình tĩnh, tay chân tứ chi, thân thể tóc da, toàn thân trên dưới chỗ nào cũng không động đậy, thậm chí cả tim mừng tượng như cũng ngừng đập.

Nhưng nếu anh nhìn thêm lần nữa, sẽ phát hiện ra y toàn thân trên dưới chỗ nào cũng mừng tượng đang di động, di động không ngừng, nếu anh một quyền đánh tới, bất kể anh muốn đánh vào chỗ nào trên người y, đều có thể lập tức bị một đòn phản kích đáng sợ.

Trên mặt y lại tuyệt đối không bộc lộ vẻ gì.

Rõ ràng y đang nhìn anh, trong ánh mắt tuyệt đối cũng không bộc lộ vẻ gì, giống như y không nhìn thấy gì cả.

Thanh kiếm của y còn đang trong vỏ.

Nhưng chỉ cần anh đưa mắt nhìn qua, thì sẽ cảm giác có một kiếm khí bức người! Thanh kiếm trên tay y chưa tuốt khỏi vỏ, nhưng mừng tượng đã chĩa thẳng vào mi tâm hay yết hầu anh.

* *

Tiểu Phương quả thật không muốn nhìn người kia nữa, nhưng nhin không được lại muốn nhìn.

Người kia hoàn toàn không có phản ứng gì.

Lúc y nhìn người khác, dường như hoàn toàn không có cảm giác gì, lúc người khác nhìn y, dường như y cũng hoàn toàn không biết.

Vạn sự vạn vật trên trời dưới đất, dường như y đều không để ý tới, cách nhìn của người khác đối với y, y càng không thèm để ý.

Vì y chỉ quan tâm tới một chuyện...

Thanh kiếm của y!

Tiểu Phương đột nhiên phát giác lòng bàn tay mình ướt đầm mồ hôi.

Chỉ có trước khi quyết đấu sinh tử một mất một còn, lòng bàn tay y mới đổ mồ hôi.

Hiện tại chẳng qua y chỉ nhìn người ấy vài cái, người ấy đã không động đậy, cũng không có ý thù địch với y, tại sao y lại có phản ứng như thế?

Chẳng lẽ trời sinh ra là họ đã đối đầu với nhau? Sớm muộn gì cũng phải có một người chết dưới tay người kia sao?

Chuyện ấy đương nhiên tốt nhất là đừng xảy ra, giữa họ hoàn toàn không có ân oán gì, càng không có thù hận, tại sao nhất định phải trở thành kẻ thù?

Chuyện kỳ quái là trong lòng Tiểu Phương tựa hồ có một dự cảm bất an, mừng tượng đã nhìn thấy giữa họ có một người phải ngã xuống, ngã xuống dưới kiếm đối phương, ngã xuống trong vũng máu của mình.

Y không biết người ngã xuống ấy sẽ là ai.

* *

Tiếng cười trong như lục lạc bạc lại vang lên.

Nữ nhân che mặt kia lại từ ngoài lều bước vào, trong tay vẫn còn bưng cái chậu vàng.

Tiếng cười của nàng trong trẻo ngọt ngào, không những bộc lộ sự khoan khoái của nàng, mà còn khiến người khác khoan khoái.

Tiểu Phương lại mười phần không khoan khoái, cũng nghĩ không ra tại sao nàng lại cười khoan khoái như thế.

Y nhin không được hỏi “Cô có thể cho ta uống một chút nước không?”

“Không thể”, nàng cười cười lắc đầu “Nước trong chậu này đã bẩn, không uống được.”

“Nước bẩn cũng là nước, chỉ cần là nước là có thể đỡ khát.”

“Nhưng ta vẫn không thể cho người uống.”

“Tại sao?”

“Vì chậu nước này vốn không phải để cho người uống.”

Nàng vẫn cười, nói tiếp “Lẽ ra người phải biết nước trên sa mạc quý giá tới mức nào, nước này là của ta, tại sao ta phải cho người uống?”

“Nàng thà lấy nước lau rửa cho ta, chứ không chịu cho ta uống sao?”

“Đó hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.”

Tại sao lại là hai chuyện? Tiểu Phương hoàn toàn không hiểu, lời nói của nàng quả thật khiến người ta cảm thấy rất khó nghe.

May là nàng đã giải thích.

“Ta lau rửa cho người, là sự hưởng thụ của ta.”

“Sự hưởng thụ của cô à? Tại sao lại là hưởng thụ?” Tiểu Phương không hiểu.

“Người là một người đàn ông trẻ tuổi thân thể khỏe mạnh, từ đầu tới chân đều rất khỏe mạnh, lau rửa cho người, ta cảm thấy rất khoan khoái, nếu để người uống, thì đó lại là một chuyện khác.”

Nàng cười rất ngọt ngào, nói tiếp “Hiện tại người đã hiểu rõ ý ta chưa?”

Tiểu Phương cũng muốn cười cười với nàng, nhưng cười không nổi.

Hiện tại tuy y đã hiểu lời nàng, nhưng không hiểu làm sao nàng có thể nói những câu như thế.

Những câu ấy quả thật không giống lời lẽ của con người

Tự nàng dường như lại thấy rất có lý “Đây là nước của ta, tùy ý ta cao hứng muốn dùng thế nào cũng không có quan hệ gì tới người, nếu người muốn uống nước thì phải tự nghĩ cách đi.”

Lúc nàng cười, đôi mắt cong cong lim dim, giống như một vầng trăng non, lại giống như một lưỡi câu, chỉ có điều bất kể là ai cũng đều nhìn thấy không phải nàng câu cá, mà là câu người.

“Nếu người nghĩ không ra cách, thì ta có thể chỉ cho người một con đường sáng.”

Câu này thì đúng là lời lẽ của con người

Tiểu Phương lập tức hỏi “Ta làm cách nào mới có thể tìm được nước, đi tới đâu để tìm?”

Nàng chợt đưa một bàn tay trắng muốt ra chỉ vào sau lưng Tiểu Phương “Người chỉ cần quay đầu lại là biết!”

* *

Tiểu Phương quay đầu lại, không biết từ lúc nào đã có một người từ phía sau bước vào lều.

Lúc bình thời cho dù là một con mèo lớn vào, cũng nhất định đã bị y phát giác, nhưng y quá mệt, quá khát, quá muốn uống nước, nên khi y quay đầu lại, mới nhìn thấy người ấy.

Người y nhìn thấy là Vệ Thiên Bằng.

Vệ Thiên Bằng thân hình cao lớn, thái độ nghiêm trang, khí thế trầm ổn, quần áo mười phần tề chỉnh, trên mặt cả năm không nở một nụ cười, trong đôi mắt ba góc có oai chứa đầy vẻ quyết tâm không gì lay chuyển được.

Bất kể vào lúc nào, ở chỗ nào, y cũng giữ gìn được sự tôn kính của người khác đối với y.

Những chuyện y làm thông thường cũng đều xứng đáng cho người khác tôn kính.

Năm nay y năm mươi ba tuổi, năm hai mươi mốt y đã là Tổng tiêu đầu của một tiêu cục lớn nhất ở Quan Trung, ba mươi năm nay, thủy chung vẫn một buồm thuận gió, trước nay chưa từng bị thiệt hại lớn.

Đến hôm trước y mới gặp.

Vàng bị cướp, y cũng có trách nhiệm, tử đệ thân tín của y, đột nhiên toàn bộ bị chết thảm.

Nhưng hiện tại trông y vẫn oai nghiêm tôn quý, một đòn đánh nặng đáng sợ như thế, cũng chưa thể khiến y thay đổi chút nào.

* *

Tiểu Phương kéo tấm da báo mềm che lên hông, mới ngẩng đầu nhìn Vệ Thiên Bằng.

“Không ngờ là người cứu ta.”

“Ta không cứu người.” Vệ Thiên Bằng nói “Không ai cứu người, chỉ có người mới có thể tự cứu mình.”

Trước nay y vẫn nói chuyện ngắn gọn thẳng thắn “Người đã giết con trai một của Phú quý thần tiên, sớm muộn cũng phải đền mạng cho y.”

“Còn hiện tại thì sao?”

“Hiện tại lẽ ra người đã chết trong sa mạc, chết dưới tay cô ta.”

Chữ “cô ta” mà y nói rõ ràng là nữ nhân che mặt.

Vệ Thiên Bằng lại hỏi “Người có biết cô ta là ai không?”

“Ta biết”, Tiểu Phương vẫn cười cười, nói “Cô ta vẫn nhất định cho rằng ta không nhận ra cô ta, vì sáng sớm hôm nay lúc ta nhìn thấy cô ta, cô ta còn là một nữ nhân sắp chết đáng thương, bị người ta bức ép phải tới giết ta, nhưng lại bị trúng một kiếm của ta, trong bình nước chỉ còn hai ngụm.”

Y thở dài nói “Vì cô ta cũng biết chưa chắc đã giết được ta nên đã sớm để lại đường lui, nước trong túi đương nhiên không thể mang theo quá nhiều, để khỏi bị ta cướp đi, đáng về nhất định cũng phải làm ra mười phần đáng thương, mới có thể làm ta mềm lòng.”

Nàng vừa nghe vừa cười, nụ cười đương nhiên còn khoan khoái hơn vừa rồi, nói “Lúc ấy lẽ ra người không nên tin ta, đáng tiếc lòng dạ người quá mềm.”

Vệ Thiên Bằng chợt lại lên tiếng.

“Nhưng lòng dạ cô ta thì tuyệt nhiên không mềm, lúc Thủy Ngân giết người, trong lòng tuyệt nhiên không mềm, tay cũng tuyệt nhiên không run.”

Nữ nhân này chính là Thủy Ngân sao? Thủy ngân không chỗ nào không lọt vào?

Tiểu Phương lại dường như hoàn toàn không cảm thấy bất ngờ.

Vệ Thiên Bằng lại nói “Người biết vì sao cô ta vẫn chưa giết người không?”

Tiểu Phương lắc đầu.

Vệ Thiên Bằng nói “Vì tuy Lã Thiên Bảo đã chết, nhưng ba mươi vạn lượng vàng kia vẫn còn.”

Lã Thiên Bảo có quan hệ gì với số vàng kia?

“Chỉ có một chút quan hệ.” Vệ Thiên Bằng nói “Số vàng kia cũng là của Phú quý thần tiên Lã Tam.”

Thủy Ngân nói “Bất kể ai đã chết cũng chẳng qua chỉ là một người chết, trong mắt của Lã Tam thì một người chết đương nhiên không thể bằng ba mươi vạn lượng vàng.”

Nàng hô hô cười rộ nói “Nếu không làm sao y phát tài được?”

Vệ Thiên Bằng nói “Cho nên người chỉ cần giúp bọn ta tìm ra nơi hạ lạc của ba mươi vạn lượng vàng ấy, ta bảo đảm y tuyệt đối sẽ không tìm người trả thù.”

Tiểu Phương nói “Nghe ra đây quả thật là một vụ làm ăn tốt.”

Thủy Ngân nói “Vốn là như thế.”

Tiểu Phương nói “Trước nay các người vẫn nghi ngờ vàng đã bị Bốc Ưng cướp đi, ta vừa khéo gặp y, vừa khéo đi điều tra giúp các người chuyện này.”

Thủy Ngân nói “Đúng là người không ngốc nghếch.”

Vệ Thiên Bằng nói “Chỉ cần người chịu đáp ứng, thì bất kể người cần gì, bọn ta cũng có thể cung cấp được cho người.”

Tiểu Phương nói “Ta làm sao biết Bốc Ưng đi đâu?”

Vệ Thiên Bằng nói “Bọn ta có thể giúp người tìm ra y.”

Tiểu Phương trầm ngâm, rồi chậm rãi nói “Bốc Ưng chưa coi ta là bằng hữu, giúp người trong tiêu cực đi bắt bọn cường đạo, cũng không phải là mất mặt.”

Vệ Thiên Bằng nói “Không sai.”

Tiểu Phương nói “Nếu ta không đáp ứng thì cho dù các người không giết ta, ta cũng sẽ bị chết khát.”

Thủy Ngân thở dài, nói “Mùi vị ấy quả thật rất không dễ chịu.”

Tiểu Phương nói “Cho nên dường như ta không đáp ứng các người không xong.”

Thủy Ngân dịu dàng nói “Quả thật người không còn con đường nào khác.”

Tiểu Phương cũng thở dài, nói “Xem ra dường như quả thật đúng là như thế.”

Thủy Ngân nói “Cho nên người đáp ứng rồi phải không?”

Tiểu Phương nói “Không.”

Thủy Ngân nói “Người còn suy nghĩ gì nữa?”

Tiểu Phương nói “Ta chẳng suy nghĩ gì cả.”

Vệ Thiên Bằng nói “Rốt lại là người đáp ứng hay không?”

Tiểu Phương nói “Không!”

Câu trả lời của y thẳng thắn mà đơn giản gần chết.

* *

Vệ Thiên Bằng sắc mặt không hề thay đổi, nhưng da thịt ở đuôi mắt đã giật giật, tròng mắt đã thu nhỏ lại.

Thủy Ngân ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp mà kỳ lạ, mừng tượng cảm thấy rất kinh ngạc, lại mừng tượng như rất tán thưởng, rất thú vị.

Nàng hỏi Tiểu Phương “Người có thể nói cho ta biết, tại sao người không đáp ứng không?”

Tiểu Phương vẫn cười cười “Vì ta không cao hứng.”

Lý do ấy không những không tốt lắm, mà căn bản không thể trở thành lý do.

Lý do thật sự là gì, Tiểu Phương không muốn nói ra, trước nay y làm việc có nguyên tắc của y, người khác trước nay rất khó hiểu được, y cũng không muốn người khác hiểu được.

Bất kể làm chuyện gì, y cảm thấy chỉ cần mình hỏi lòng không thẹn là đủ.

Thủy Ngân khẽ thở dài, nói “Vệ Thiên Bằng sẽ không giết ngươi, trước nay y không bao giờ bắt ép người khác làm bất cứ chuyện gì.”

Tiểu Phương mỉm cười, nói “Đó là một thói quen hay, không ngờ y lại có thói quen hay như thế.”

Thủy Ngân nói “Ta cũng không giết ngươi, vì ta đã đáp ứng ngươi, tuyệt nhiên không bao giờ hại ngươi.”

Nàng lại cười cười nhìn Tiểu Phương “Thủ tín cũng là một thói quen hay, nhất định ngươi cũng không ngờ ta lại có thói quen hay như thế.”

Tiểu Phương thừa nhận “Nữ nhân có thể có thói quen hay ấy quả thật chẳng được mấy người.”

Thủy Ngân nói “Bọn ta chẳng qua chỉ muốn đưa ngươi về, để ngươi một mình yên ổn nằm ở đây chờ chết.”

Chờ chết còn đau đớn hơn, khó chịu hơn là chết.

Nhưng Tiểu Phương không quan tâm!

“Ta vốn đang chờ chết, có đi chờ chết nữa cũng không hề gì.”

“Cho nên ngươi vẫn không đáp ứng phải không?”

“Phải.”

Câu trả lời của y vẫn ngắn gọn đơn giản như thế, đơn giản gần chết!

CHƯƠNG 8

KIẾM KHÁCH VÔ DANH

Ngoài lều lại có gió nổi lên, cát vàng bay đầy trời, ban ngày nhanh chóng trôi qua, màn đêm sắp buông xuống.

Trên mảnh đất rộng lớn vô tình này, giá trị của cuộc sống vốn đã biến thành mười phần rẻ mạt nhỏ nhoi, có thể sống được cố nhiên phải sống, không thể sống được thì chết đi có hề gì?

Tiểu Phương lại nằm xuống, giống như chuẩn bị chờ họ đưa y vào giữa bão cát chờ chết.

Đúng lúc y định nhắm mắt, chợt nghe một người dùng một giọng nói đặc biệt mà xa lạ hỏi y “Quả thật người không sợ chết à?”

Y không cần mở mắt ra, cũng biết người ấy là ai.

* *

Người ấy nãy giờ vẫn yên lặng đứng đó, yên lặng nhìn y, trông mắt chẳng hề di động, ánh mắt cũng hoàn toàn không biểu lộ vẻ gì.

Lúc người ấy nhìn Tiểu Phương, giống như một con mèo đang nhìn một con côn trùng sa vào lưới nhện.

Họ vốn không phải là đồng loại.

Trong hoàn cảnh mạng sống rẻ mạt như thế, sự giãy giụa lúc sống chết đương nhiên cũng biến thành mười phần ngu xuẩn đáng cười.

Y đương nhiên không động tâm.

Nhưng hiện tại y lại đột nhiên hỏi Tiểu Phương “Quả thật người không sợ chết à?”. Đó có phải vì trước nay quả thật y chưa gặp người nào thật sự không sợ chết không?

Tiểu Phương từ chối trả lời câu hỏi ấy.

Vì câu trả lời thì chính y cũng không thể xác định.

Nhưng y đã làm như thế, đã biểu hiện sự tôn nghiêm và dũng khí của con người lúc phải lựa chọn giữa cái sống và cái chết.

Có những câu hỏi căn bản không cần trả lời bằng ngôn ngữ, cũng không phải ngôn ngữ có thể trả lời.

Người kia rõ ràng đã hiểu.

Nên y không hỏi nữa, mà thông thả bước tới, tư thế bước đi của y cũng kỳ lạ như khi đứng.

Người ta không hề nhìn thấy y di động, nhưng y đột nhiên y đã tới cạnh chiếc giường Tiểu Phương nằm.

Nhìn thanh kiếm của Tiểu Phương đặt trên chiếc bàn gỗ cạnh giường, y chợt hỏi “Đây là kiếm của người à?”

Câu hỏi ấy không khó trả lời, cũng không cần từ chối trả lời

“Đúng, là kiếm của ta.”

“Người dùng kiếm à?”

“Đúng.”

Đột nhiên kiếm quang chớp lên, như cầu vồng điện chớp.

Không ai nhìn thấy người kia vươn tay ra cầm kiếm, tuốt kiếm, nhưng thanh kiếm trên chiếc bàn gỗ đã nằm trong tay y.

Kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ.

Một thanh kiếm tuốt ra khỏi vỏ đã nằm trong tay y, con người y lập tức thay đổi, tựa hồ như thanh kiếm trong tay y, cũng toát ra một ánh sáng lóa mắt như cầu vồng điện chớp.

Nhưng loại ánh sáng ấy trong chớp mắt đã tiêu tan, vì thanh kiếm trong tay y đột nhiên lại trở vào vỏ.

Thân hình y lập tức lại biến thành tuyệt đối tịch lặng, qua rất lâu mới từng chữ từng chữ buông ra.

“Người đời đúc kiếm có hàng ngàn hàng vạn thanh, nhưng chẳng qua chỉ có hai ba thanh xứng đáng gọi là kiếm sắc mà thôi.”

“Kiếm báu ngựa hay vốn có thể gặp chứ không thể cầu, trong hàng vạn mà được một thì cũng không thể coi là ít.”

“Kiếm của người là kiếm sắc.”

Tiểu Phương mỉm cười “Mắt người cũng rất sắc bén.”

Người kia lại hỏi “Người dùng nó giết người chưa?”

“Ngẫu nhiên cũng giết, chỉ giết kẻ đáng giết thôi.”

“Người khéo dùng kiếm sắc mới có thể giết người mà chưa bị giết, kiếm pháp của người chắc cũng không kém.”

“Cũng tạm được.”

Người kia lại trầm mặc hồi lâu, chợt nói “Vậy thì người còn có một con đường khác có thể đi.”

Tiểu Phương cũng nhin không được hỏi “Con đường nào? Đi thế nào?”

“Dùng kiếm của người giết ta!” Giọng nói của y hoàn toàn không biểu lộ tình cảm gì “Nếu người giết được ta, thì người có thể không chết.”

“Nếu không thì có phải ta sẽ chết dưới kiếm của người không?”

“Đúng.”

Y chậm rãi nói tiếp “Những người có tư cách chết dưới kiếm của ta hoàn toàn không nhiều, người có thể chết dưới kiếm của ta, cũng có thể coi là chết không có gì hối tiếc.”

* *

Câu ấy quả thật rất cuồng ngạo, nếu người khác nói ra thì có thể Tiểu Phương sẽ cười sặc lên.

Nhưng Tiểu Phương không cười.

Câu ấy không nên cười, vì y nhìn thấy người kia nói rất chân thành, một câu đơn giản chân thành, đã không mang ảo tưởng, cũng không phải dọa dẫm, lúc y nói câu ấy chẳng qua chỉ là nói ra một sự thật đơn giản.

Bất kể thế nào, có thể chết dưới kiếm của người này cũng tốt hơn là nằm ở đây chờ chết.

Có thể được một trận sinh tử thắng phụ với loại cao thủ này, há không phải là điều vui thích bình sinh của người học kiếm sao!

Tiềm lực trong sự sống của Tiểu Phương lại được kích thích – có lẽ đây là lần cuối cùng, đã là phần tiềm lực cuối cùng của y.

Y đột nhiên nhảy bật dậy, chụp lấy thanh kiếm của y.

“Lúc nào? Ở đâu?”

“Người nói đi.”

“Ở đây, bây giờ.”

“Không được.”

“Ta đang ở đây, kiếm cũng ở đây, tại sao không được?”

“Vì kiếm của người, con người của người đang ở đây, nhưng tinh khí đã không còn.” Giọng nói của người kia vẫn hoàn toàn không biểu lộ chút tình cảm nào “Nếu ta giết người ở đây bây giờ, thì ta có lỗi với kiếm của ta.”

Y hững hờ nói tiếp “Lúc này người không đáng cho ta xuất thủ!”

Tiểu Phương nhìn y, trong lòng đột nhiên có một sự tôn kính từ đáy lòng dâng lên.

Vì y tôn kính chính mình.

Sự tôn kính ấy vượt lên sống chết, vượt lên tất cả.

Tiểu Phương chợt nói ra một điều mà người khác nhất định sẽ coi là yêu cầu rất hoang đường, y nói “Người đem cho ta một túi nước, một túi rượu, một túi thịt, một túi bánh, một tấm áo vải, một cái chăn lông, sau ba ngày ta sẽ quay lại.”

Người kia lại lập tức đáp ứng “Được.”

* *

Vệ Thiên Bằng không có phản ứng gì, giống như không nghe thấy câu ấy.

Thủy Ngân thì dường như sắp nhảy bật lên “Người nói gì?”

Y quay người lại, yên lặng nhìn nhìn nàng, toàn thân trên dưới đều không có động tác và biểu hiện nào, chỉ rất bình tĩnh hỏi “Câu ta nói cô chưa nghe rõ à?”

“Ta nghe rất rõ.” Thủy Ngân không những cũng lập tức yên lặng trở lại, mà còn cúi đầu xuống “Ta nghe rất rõ.”

“Cô có ý kiến gì không?”

“Không.”

* *

Nước, rượu, thịt, bánh, áo quần, chăn. Đối với một người bị khốn trên sa mạc mà nói, đó là một món hoành tài, ý nghĩa của chúng hoàn toàn không có lời lẽ nào có thể diễn tả được.

Tiểu Phương đã mang những thứ ấy rời khỏi lều của họ rất lâu, nhưng tâm tình vẫn chưa bình tĩnh, sự đói khát quá lâu đã khiến y trở thành yếu ớt khác hẳn lúc trước. Một người yếu ớt thì tâm tình dễ bị kích động.

Y không hỏi Thủy Ngân lấy lại con Xích Khuyển, vì y hoàn toàn không muốn đi quá xa, để khỏi lạc đường, không tìm được tới cái lều này.

Y cũng không muốn để người khác cho rằng y muốn đi xa, vì y đã quyết tâm quay lại.

Nhưng y tuyệt không thể ở lại đây đến lúc thể lực đã hoàn toàn khôi phục, chỉ cần y nhìn thấy người kia, thì y đã gặp phải một sự uy hiếp không sao kháng cự, vĩnh viễn không tìm được sự thanh thản cho mình.

Y nhất định trong vòng ba ngày phải khôi phục toàn bộ tinh thần và thể lực của mình tới đỉnh cao nhất, mới có thể hy vọng một phen quyết thắng phụ với người kia, nếu y không tìm được sự thanh thản của mình, nhất định sẽ thất bại không còn gì phải nghi ngờ nữa.

Dưới thanh kiếm vô tình của một kiếm khách vô tình, thất bại là chết.

* *

Gió lạnh, cát vàng, đêm lạnh.

Y đã tìm được một chỗ tránh gió cạnh một phiến nham thạch bị phong hóa, uống mấy ngụm nước, mấy ngụm rượu, ăn một cái bánh, một

miếng thịt khô, dùng chần lông đắp lên người

Y lập tức thiếp đi.

Đến khi y tỉnh lại, vừa mở mắt ra thì nhìn thấy Bốc Ưng.

* *

Đêm lạnh đã qua, tấm áo trắng của Bốc Ưng dưới ánh sáng ban mai trông như tấm trường bào của một hồn ma, tấm áo đã luyện qua phù phép bùa chú của yêu ma, vĩnh viễn có thể giữ được màu trắng, sự sạch sẽ, phẳng phiu.

Tiểu Phương hoàn toàn không kinh ngạc, chỉ cười cười nhìn y “Không ngờ người đã tới.”

Thật ra y hoàn toàn không phải không ngờ tới, con người này bất kể xuất hiện lúc nào y cũng cảm thấy không bất ngờ.

Bốc Ưng đột nhiên hỏi một câu rất kỳ lạ “Ta thấy người có vẻ khác với lần đầu tiên gặp ta?”

“Không có.”

“Nhưng người lại trở nên khác.”

“Khác chỗ nào?”

Trong giọng nói của Bốc Ưng mang vẻ chế nhạo “Trông người giống như vừa giàu phát lên.”

Tiểu Phương cười, cái túi da dê bên cạnh y, đôi mắt sắc bén của Bốc Ưng đương nhiên không bỏ qua.

Trên sa mạc rộng lớn vô tình này, nếu có người chịu đưa cho anh những thứ ấy, đương nhiên phải bắt anh trả giá trước, hiện tại cái y có thể đưa ra để trả giá chính là lương tri và lương tâm của y.

Có phải Bốc Ưng đã nghi ngờ y không?

Tiểu Phương không giải thích.

Trước mặt loại người như Bốc Ưng, bất kể chuyện gì cũng không cần giải thích.

Bốc Ưng chợt cười cười nhìn y “Nhưng người vừa giàu phát lên như người dường như hoàn toàn không có chuyện gì phải hồ thẹn không dám gặp mặt người khác.”

Có lúc không giải thích lại chính là cách giải thích tốt nhất.

“Chẳng qua ta chỉ gặp một người thôi.” Tiểu Phương nói “Y tạm thời còn chưa muốn ta bị chết khát.”

“Người ấy là ai?”

“Là người chuẩn bị sau ba ngày nữa sẽ đích thân giết ta.”

“Y chuẩn bị giết người bằng cái gì?”

“Bằng kiếm của y.”

Ánh mắt của Bốc Ưng quét qua thanh kiếm của Tiểu Phương “Người cũng có kiếm, người bị giết rất có thể không phải là người, mà là y.”

“Có thể, nhưng không quá có thể.”

“Người có thanh kiếm tốt, kiếm pháp của người không kém, xuất thủ cũng không chậm, người có thể thắng được người hoàn toàn không có nhiều.”

“Người làm sao biết được kiếm pháp của ta ra sao?” Tiểu Phương hỏi “Người thấy ta xuất thủ lúc nào?”

“Ta chưa từng thấy, ta nghe.”

“Người nghe à?”

Tiểu Phương không hiểu, chỗ mạnh yếu của kiếm pháp làm sao nghe ra được?

“Tối hôm qua ta nghe tiếng gió lúc người xuất thủ, là biết người muốn giết người nhất định đã bị thương dưới thanh kiếm của người rồi”. Bốc Ưng hững hờ nói “Người có thể tránh được một chiêu ấy của người cũng không có nhiều đâu.”

“Cho nên người bèn bỏ đi phải không?”

“Người đã có thể tạm thời chưa chết, thì ta chỉ còn cách bỏ đi thôi.” Giọng nói của Bốc Ưng lạnh lẽo như lưỡi dao “Tự mình chờ chết và chờ người khác chết đều là chuyện không có gì thú vị.”

Lòng dạ của y có phải cũng lạnh lùng tàn nhẫn như giọng nói của y không?

Y bỏ đi, có phải vì y biết Tiểu Phương đã thoát khỏi cảnh nguy hiểm không?

* *

Tiểu Phương uống rượu trước, ngậm ở trong miệng, rồi hớp một ngụm nước đưa rượu xuống.

Y rất muốn để Bốc Ưng cũng uống một hớp rượu, lối uống như thế không những mùi vị rất ngon, mà còn rất có lợi cho tinh thần thể lực.

Y chưa cho Bốc Ưng uống, cũng giống như y không đưa tiền hối lộ cho một vị quan thanh liêm.

Sự khảng khái giúp đỡ của một người, đối với người khác mà nói, có lúc lại trở thành hạ nhục.

Bốc Ưng rõ ràng đã nhìn thấy chuyện ấy, đôi mắt lạnh lùng như mắt chim ưng lại lộ ra vẻ ảm áp.

Y chợt hỏi “Trước kia người chưa gặp người ấy phải không?”

Tiểu Phương lắc đầu.

“Chưa.” Y trầm ngâm nói “Các danh gia kiếm pháp trong thiên hạ hiện nay, ta biết gần hết, nhưng thủy chung lại không ngờ có một người thế này.”

“Đương nhiên người không ngờ.” Trong mắt Bốc Ưng lộ ra vẻ suy nghĩ, một sự suy nghĩ gần với chữ “Thiên”.

Qua rất lâu, y mới chậm rãi nói tiếp “Vì kiếm khách chân chính đều là kẻ vô danh.”

* *

Câu ấy cũng gần như đã tiếp cận được ý cảnh của chữ “Thiền”, Tiểu Phương còn trẻ tuổi, vẫn chưa thể lãnh hội hoàn toàn.

Cho nên y nhin không được hỏi “Tại sao?”

Bốc Ưng cũng phải ngẫm nghĩ rất lâu mới giải thích “Vì kiếm khách chân chính thì điều mong mỏi chỉ là chỗ tinh nghĩa trong kiếm pháp, điều suy nghĩ chỉ là chỗ cao nhất sâu nhất trong kiếm cảnh, cảnh giới trước nay không ai có thể đạt tới. Tâm tình của y đã si mê vào kiếm, con người của y cùng với thanh kiếm của y đã hòa làm một, đối thủ mà y tìm nhất định có thể giúp y đạt tới cảnh giới ấy.”

Y tự biết lời giải thích của mình không thể khiến người ta thỏa mãn, nên lại bổ sung “Loại người ấy đã không tới giang hồ cầu danh, thậm chí còn cơ hồ quên luôn cả tên mình.”

Tiểu Phương cũng bổ sung giúp y “Điều chủ yếu nhất là họ hoàn toàn không muốn người khác biết tên họ, vì một người nếu quá nổi tiếng, thì không thể chuyên tâm làm chuyện mà y ưa thích.”

Bốc Ưng chợt thở dài nói “Người quả thật là người thông minh, thông minh tuyệt đỉnh, chỉ đáng tiếc...”

Tiểu Phương nói giúp y đoạn sau “Chỉ đáng tiếc người thông minh thường đoản mệnh.”

Giọng nói của Bốc Ưng lại biến thành như đao chém “Cho nên sau ba ngày nhất định ta sẽ tới thu nhật xác người.”

Hôm ấy đã là ngày mười tám tháng chín.

CHƯƠNG 9

DƯỚI MẶT TRỜI NÓNG BỎNG

Ngày hai mươi tháng chín, trời tạnh.

Hai hôm nay ban ngày vẫn nóng bỏng, ban đêm lạnh buốt, thể lực của Tiểu Phương tuy đã dần dần khôi phục, nhưng tâm tình lại trở nên càng bồn chồn nóng nảy.

Đó hoàn toàn không phải vì y ưu uất và sợ sệt vì cuộc quyết đấu sinh tử này, mà vì y quá tịch mịch.

Y quả thật rất muốn tìm một người nói chuyện cho khuây khỏa, nhưng Bốc Ứng đã đi rồi, trong vòng ngàn dặm không thấy một bóng người.

Bồn chồn, nóng bức, rượu và thịt cung ứng không thiếu, khiến tình dục của y đột nhiên trở thành rất hưng phấn.

Đã rất lâu y chưa gần gũi nữ nhân.

Y thỉnh thoảng không kìm được nhớ tới đôi tay kia, đôi bàn tay búp măng thôn thôn mềm mại xinh đẹp, đôi bàn tay vuốt ve lau rửa cho từng tắc từng tắc trên thân thể y.

Y cảm thấy mình như sắp nổ tung.

Nên khuya đêm mười chín tháng chín, y theo sao trời nhận rõ phương hướng, bắt đầu đi về phía gian lều kia.

Bây giờ đã là sáng sớm ngày hai mươi tháng chín, y lại nhìn thấy gian lều kia.

Tự y đã biết tình trạng hiện nay của mình hoàn toàn không phù hợp với việc giao phong với loại đối thủ như thế.

Nhưng y hoàn toàn không chịu quay lại, cũng không chịu tránh né.

Có rất nhiều người tin tưởng vào số mệnh, đều cho rằng số mệnh có thể quyết định cuộc đời của một người

Nhưng không biết số mệnh quyết định cuộc đời của một người thường là do tính cách của y.

Tiểu Phương là một người như thế, nên mới đi tới con đường như thế.

Y sai chân bước tới gian lều.

Gian lều da bò to lớn chắc chắn giăng dưới chỗ đứt gãy của một lèn núi.

Lúc Tiểu Phương rời khỏi chỗ này ba hôm trước, ngoài lều không những có người, mà còn có lạc đà và ngựa, nhưng hiện tại đã không thấy đâu nữa.

Những người ấy đã đi đâu rồi?

Lũ lạc đà và ngựa vì con người mà thờ thức ăn và nước, duy trì sự sống của con người, nhưng suốt ngày phải chịu roi vọt vô tình đánh đập đã đi đâu rồi?

Trong lều có phải chỉ còn một mình kiếm khách vô tình và vô danh kia đang chờ y không?

Chờ để lấy mạng y?

* *

Mặt trời nóng bỏng lại mọc lên.

Tiểu Phương mặc kệ mồ hôi ròng ròng chảy xuống miệng, mồ hôi vừa mặn vừa đắng, đưa lưỡi liếm lên giống như máu.

Y sẽ rất mau lẹ ném mùi máu thật. Máu của y.

Y ném tấm chăn lông, túi da và những vật có thể ảnh hưởng tới tốc độ động tác của y, nắm chặt thanh kiếm của y bước vào lều, chuẩn bị đối diện với đối thủ đáng sợ nhất trong đời

Không ngờ trong lều không có người nào.

Kiếm khách vô danh, tuốt thanh kiếm vô tình, một khi xuất thủ là đặt người ta vào đất chết, nhát kiếm ấy không những là tinh hoa trong kiếm pháp của y mà cũng là bí mật của y, lúc y xuất thủ đương nhiên không muốn có người khác đứng cạnh nhìn thấy.

Người có thể nhìn thấy nhát kiếm ấy của y nhất định phải chết dưới thanh kiếm của y.

Cho nên Tiểu Phương từng cho rằng Vệ Thiên Bằng và Thủy Ngân đều đã bị buộc rời khỏi chỗ này.

Nhưng y chưa bao giờ nghĩ rằng kiếm khách vô danh kia cũng đã bỏ đi, càng không sao hiểu được tại sao y lại phải bỏ đi.

Họ là một loại người, bất kể trong tình huống thế nào cũng tuyệt đối không bao giờ lâm trận mà trốn chạy.

Hay ở đây đã phát sinh biến cố kinh người gì đó? Chuyện gì phát sinh mà khiến y không trốn chạy không được?

Tiểu Phương không nhận ra.

Tất cả mọi vật trong gian lều đều giống hệt lúc y rời khỏi chỗ này ba hôm trước, cái chậu vàng vẫn đặt trên bàn gỗ, tấm da báo vẫn ở đó... Tiểu Phương da thịt toàn thân đột nhiên căng cứng, đột nhiên như một mũi tên phóng tới chiếc giường.

Y nhìn thấy tấm da báo đang động đậy.

Y một tay cầm kiếm, tay kia từ từ vươn ra, rất chậm rất chậm, sau đó đột nhiên dùng tốc độ nhanh nhất giật tấm da báo lên.

Dưới tấm da báo quả nhiên có người

Người ấy không phải Thủy Ngân, không phải Vệ Thiên Bằng, càng không phải là kiếm khách vô danh.

Người ấy là một nữ nhân.

Một nữ nhân hoàn toàn khỏa thân.

* *

Tiểu Phương vừa nhìn là có thể xác định trước nay y chưa hề gặp nữ nhân này, nữ nhân này hoàn toàn khác với những nữ nhân trước đây y đã gặp.

Có gì khác?

Tiểu Phương tuy không nói ra được, nhưng đã cảm giác được, một cảm giác rất sâu, rất mạnh tựa hồ thâm nhập vào bụng dưới y.

Y là một lãng tử.

Y đã gặp vô số nữ nhân, cũng đã thấy vô số nữ nhân khỏa thân trước mặt y.

Thân thể của họ đều rắn chắc, gợi cảm hơn nữ nhân này.

Nàng xem ra không những trắng bệch mà còn yếu ớt, vả lại phát triển không tốt lắm, nhưng cảm giác mà nàng đưa tới có thể kích động dục vọng nguyên thủy nhất của con người.

Vì nàng là một người hoàn toàn không ai giúp đỡ, hoàn toàn không có sức chống cự, thậm chí cả ý chí kháng cự cũng không có.

Vì nàng quá yếu ớt, bất kể ai muốn đối phó với nàng thế nào, nàng cũng chỉ có cách chịu đựng.

... Bất kể người đàn ông nào cũng có thể làm bất cứ điều gì với nàng.

Một nữ nhân nếu đưa tới cho đàn ông cảm giác như thế, thì bất kể đối với nàng hay đối với người khác cũng là một điều rất bất hạnh.

Vì bản thân cảm giác ấy là sự thu hút người ta phạm tội.

* *

Tiểu Phương xông ra, xông ra khỏi lều, ngoài lều mặt trời nóng như lửa.

Y đứng dưới mặt trời nóng bỏng, trong tim cũng mừng tượng có ngọn lửa đang thiêu đốt.

Y đã đè nén tình cảm rất lâu.

Y không muốn phạm tội.

Mồ hôi lại bắt đầu tuôn ra, đè nén tình dục có lúc còn khó khăn hơn rất nhiều so với bất cứ sự kích động nào.

Y không đi xa, vì có một chuyện y phải làm cho rõ ràng.

... Tại sao nữ nhân này lại tới đây? Bọn Vệ Thiên Bằng đi đâu rồi?

* *

Lúc y bước vào lều lần thứ hai, nàng đã ngồi lên, dùng tấm da báo cuốn tròn thân thể, đôi mắt đầy vẻ sợ sệt nhìn y.

Tiểu Phương cố tránh không nhìn nàng.

Y không thể quên được cảm giác vừa rồi, cũng không thể quên được tấm thân trần truồng của nàng sau tấm da báo.

Nhưng có một số câu nhất định y phải hỏi, trước tiên nhất định y phải biết rõ rốt lại nàng là ai.

Y hỏi câu nào, nàng đáp lại câu ấy.

Nàng không hề phản kháng, vì nàng đã không còn ý chí phản kháng, cũng không có sức mạnh để phản kháng.

“Cô tên gì?”

“Ta tên Ba Oa.”

Giọng nói của nàng rụt rè, tuy nói tiếng Trung nguyên, nhưng ngữ điệu rất kỳ lạ.

Tuy xem ra nàng là người Hán, nhưng rõ ràng sinh trưởng ở sa mạc, tên nàng cũng là tiếng Tạng.

“Cô là người của Vệ Thiên Bằng à?”

“Không phải.”

“Tại sao cô lại tới đây?”

“Ta tới chờ một người.”

“Chờ ai?”

“Y họ Phương, là một người đàn ông, là một người đàn ông rất tốt rất tốt.”

Tiểu Phương hoàn toàn không kinh ngạc lắm, nên lập tức hỏi tiếp “Cô quen y à?”

“Không quen.”

“Là ai bảo cô tới chờ y?”

“Chủ nhân của ta.”

“Chủ nhân của cô là ai?”

“Y cũng là một người đàn ông” - nói tới chủ nhân, ánh mắt của nàng lập tức lộ ra vẻ sùng bái tôn kính của người thường đối với thần thánh - “Nhưng y là người đàn ông oai vũ mạnh mẽ hơn tất cả đàn ông trên đời, chỉ cần y muốn làm thì không việc gì không làm được, chỉ cần muốn là y có thể bay lên trời xanh, bay lên núi Thánh Mẫu, giống như một con chim ưng.”

“Một con chim ưng à?” Tiểu Phương rót lại đã hiểu “Có phải y tên Bốc Ưng không?”

“Phải.”

CHƯƠNG 10

CÁ TRONG CHẢO

Nàng ở đó, là Bốc Ưng bảo nàng tới

Bọn Vệ Thiên Bằng không có ở đây, đương nhiên cũng là bị Bốc Ưng bức bách phải bỏ đi.

Y giúp Tiểu Phương bức bách bọn Vệ Thiên Bằng và Thủy Ngân đi, giúp Tiểu Phương đánh bại kiếm khách vô danh đáng sợ kia.

Chỉ cần y muốn, thì chuyện gì y cũng có thể làm được.

* *

Tiểu Phương chợt cảm thấy tức giận.

Y vốn phải cảm kích mới đúng, nhưng sự tức giận của y còn mạnh hơn lòng cảm kích.

Kiếm khách giết người kia là đối thủ của y, cuộc quyết đấu sinh tử giữa họ không có quan hệ gì tới người khác, cho dù y thua, y chết, cũng là chuyện của y.

Y cơ hồ nhịn không được muốn xông ra, đi tìm Bốc Ưng, nói với kẻ tự cho y là nhân vật phi thường ấy, có một số chuyện nhất định mình phải làm – trận đánh của mình là mình phải đi đánh, mình phải bảo vệ sự nghiêm tín của mình, tính mạng của mình cũng thế.

Y còn mồ hôi để chảy, còn máu để đổ, con người tự đại kia bằng vào cái gì mà muốn quản chuyện của y?

“Ta biết nhất định ngươi là người mà ta chờ.”

“Cô biết à?”

“Ta thấy người là người tốt”, nàng cúi đầu nói “Vì người không hà hiếp ta.”

Loài người bình đẳng, mỗi người đều có quyền “không bị hà hiếp”, nhưng đối với nàng, nếu không bị hà hiếp đã là điều may mắn khó có.

Nàng đã bị bao nhiêu người hà hiếp làm nhục?

Trong câu nói ấy của nàng, chất chứa bao nhiêu nỗi cay đắng bất hạnh?

Nỗi tức giận của Tiểu Phương chợt tan biến, biến thành sự thương xót cảm thông.

Nàng lại ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào y “Ta cũng thấy người đang cần gì, người cần gì, ta đều có thể cho người.”

Lúc tim Tiểu Phương đập mạnh hơn, nàng đã đứng lên, trần truồng đứng lên.

Lúc y định né tránh, nàng đã nằm trong lòng y.

“Xin người đừng vứt bỏ ta, đây là lần đầu tiên ta cam tâm tình nguyện cho một người đàn ông, nhất định người phải để ta hầu hạ người, cho người khoái lạc.”

Y không né tránh nữa.

Y không thể, không muốn, cũng không nỡ cự tuyệt né tránh, vì nàng quá yếu ớt, quá nhu thuận, quá ngọt ngào.

Mặt đất vô tình như thế, sự sống rẻ mạt như thế, giữa người với người, tại sao không thể chiếu cố, an ủi lẫn nhau, hưởng thụ một khoảnh khắc ấm áp mềm mại?

Lúc nàng dang hiến, thì y nhận lấy nàng.

Lúc nhận lấy, y cũng đồng thời trao mình.

Trong chớp mắt ấy, đột nhiên y lại có một cảm giác kỳ lạ, chợt cảm thấy mình phải che chở cho nàng thật tốt, che chở cho nàng suốt đời

* *

Mặt trời chưa lặn về phía tây, người đã ở giữa gió xuân.

“Ba Oa”, y lẩm bẩm “Hai chữ này có ý nghĩa gì đặc biệt không?”

“Đó là tiếng Tạng”, nàng thì thào “Ý nghĩa của Ba Oa là tuyết.”

Tuyết, thuần khiết làm sao, mềm mại làm sao, xinh đẹp làm sao.

Y khẽ thở dài, nói “Tên của cô cũng như con người cô, hoàn toàn giống nhau...”.

Y nhắm mắt lại, chợt rơi vào đêm tối, nhưng là một giấc mộng ngọt ngào – y nằm mơ thấy mình biến thành một con cá.

Không phải cá trong nước, mà là cá trong chảo! Chảo dầu!

* *

Dưới mặt trời nóng bỏng, trên mặt cát có bốn cái cọc đóng xuống dùng dây bằng da bò thấm nước buộc tứ chi một người vào cọc, lại thêm

một sợi dây như thế thắt vào cổ y.

Đến khi mặt trời đã làm khô nước trên sợi dây da bò, da bò sẽ dần dần co lại, từ từ siết chết người ấy, siết chết rất từ từ, chết rất từ từ.

Đó là hình phạt tàn khốc đáng sợ nhất trên sa mạc.

* *

Lúc Tiểu Phương tỉnh lại, tình hình là như thế.

Mặt trời như khối lửa nóng đang soi vào mặt y, tuy Tiểu Phương đã tỉnh lại, nhưng không mở mắt ra được.

Y chỉ có thể nghe âm thanh, y nghe một người đang cười, tiếng cười rất quen thuộc.

“Ba Oa, tên của nàng quả thật giống như con người nàng.”

Đó là giọng nói của Thủy Ngân “Chỉ tiếc là người lại quên mất tuyết rất lạnh, thường có thể khiến người ta chết cứng, cho dù lúc đóng thành băng vẫn có thể trở thành đao băng, trước đây ta có người bạn rất thích dùng băng làm đao để hại đàn ông, ta đã thấy rất nhiều người đàn ông bị cô ta dùng đao băng làm cho chết ngạt.”

Nàng cười cực kỳ khoan khoái, lại giống như một người câu cá đang thả con cá chính tay mình câu được vào chảo dầu.

Con cá có cảm giác thế nào?

Lần đầu tiên Tiểu Phương có cảm giác “không tin được”, y hoàn toàn không tin là Ba Oa đã bán đứng y.

Không may đó là sự thật, sự thật thường đáng sợ hơn, tàn khốc hơn ác mộng.

Bây giờ rốt lại y đã hiểu.

Ba Oa chờ y trong lều, hoàn toàn không phải là Bốc Ứng bảo nàng tới

Chủ nhân của nàng cũng hoàn toàn không phải là Bốc Ứng, mà là Thủy Ngân.

“Hiện tại nhất định người đã hiểu rõ cái cạm bẫy này, vị Tuyết cô nương này căn bản không nói câu nào thật với người, tuy giọng nói của cô ta ngọt ngào như mật, nhưng trong mật có giấu đao, đao giết người không thấy máu chảy.”

Ba Oa đang ở cạnh đó, bất kể nàng nói gì, Ba Oa cũng im lặng lắng nghe.

Chợt nàng vung tay nắm tóc Ba Oa, kéo khuôn mặt trắng bệch của Ba Oa tới trước mặt Tiểu Phương.

“Người mở mắt ra mà nhìn cô ta, ta dám đánh cược, cho đến lúc này nhất định người cũng không tin cô ta là loại nữ nhân như thế!”

Tiểu Phương mở mắt, đầu nàng che ánh nắng mặt trời chiếu vào mặt y, mái tóc dài của nàng rũ xuống mặt y, trong mắt nàng có một vẻ xa

vắng, như không nhìn thấy gì cả, không suy nghĩ gì cả.

Con người của nàng tưởng chừng cũng chỉ còn cái vỏ, đã không có tư tưởng tình cảm, cũng không có linh hồn.

Đúng trong chớp mắt ấy, Tiểu Phương đã tha thứ cho nàng, bất kể nàng đã gây ra cho y bao nhiêu chuyện đáng sợ, y cũng có thể tha thứ cho nàng.

Thủy Ngân lại nói “Người hẹn với người đã đi rồi, vì y đã phát hiện ra người không đáng cho y xuất thủ, Vệ Thiên Bằng muốn người giúp y tìm lại số vàng, nhưng ta thì chỉ muốn lấy mạng người.”

Nàng chậm rãi nói tiếp “Ta dám đánh cược, lần này thì tuyệt đối không có ai tới cứu người.”

Tiểu Phương chợt cười cười “Cô đánh cược bằng cái gì? Tính mạng của cô phải không?”

Thủy Ngân cũng cười cười nhìn y “Chỉ cần người...”.

Nàng không nói hết câu ấy, khuôn mặt tươi cười của nàng chợt đông cứng lại, vì nàng đã phát hiện trên mặt đất có một cái bóng.

* *

Ánh nắng từ sau lưng nàng chiếu tới, cái bóng ấy ở sau lưng nàng, là một cái bóng người

Người ấy từ đâu tới? Tới từ lúc nào? Nàng hoàn toàn không phát giác ra được.

Cái bóng đứng sau lưng nàng, không hề động đậy.

Nàng cũng không dám động đậy.

Tay chân nàng lạnh buốt, trên trán ứa mồ hôi to bằng hạt đậu.

“Ai?”, thủy chung nàng nhìn không được lên tiếng hỏi.

Cái bóng không trả lời, Tiểu Phương nói giúp “Tại sao cô không quay đầu lại mà nhìn?”

Nàng không dám quay lại.

Chỉ cần nàng quay đầu, rất có thể đã bị đao sắc cắt đứt cổ họng.

Một cơn gió thổi qua, thổi tà áo trường bào của cái bóng, nàng nhìn thấy một góc vạt áo màu trắng sau lưng nàng phát tới, trắng như tuyết trắng trên núi cao ở nơi xa.

Tiểu Phương lại hỏi “Bây giờ cô còn muốn đánh cược với ta không?”

Thủy Ngân định lên tiếng, nhưng môi đã run lên, ngay một chữ cũng không thốt ra được, nhưng đúng lúc mọi người đều cho rằng nàng đã sợ hãi chết điếng, thì nàng đã xoay người Ba Oa lại, đập lên đầu Ba Oa lướt ra ba trượng, chạy về phía trước không dừng lại.

Trên ngọn núi Thánh Mẫu đọng tuyết ở phương xa có một con chim ưng cô độc, trên mảnh đất vô tình này có một con người cô độc. Nghe nói

người ấy là linh hồn của chim ưng hóa thân, vĩnh viễn không bao giờ bị hủy diệt.

Người sống trên sa mạc cơ hồ đều đã nghe truyền thuyết ấy.

Nàng cũng đã nghe.

* *

Bốc Ưng không đuổi theo nàng, vẫn đứng bất động ở đó, cặp mắt sắc bén như mắt chim ưng nhìn nhìn Tiểu Phương.

“Người thua rồi”, y chợt nói “Nếu cô ta đánh cuộc thật với người, người sẽ thua.”

“Tại sao?”

“Vì cô ta nói không sai, lần này quả thật chẳng có ai tới cứu người.”

“Còn người?”

“Ta cũng không phải tới đây để cứu người, chẳng qua ta chỉ vừa khéo đi tới đây, vừa khéo đứng sau lưng cô ta thôi.”

Tiểu Phương thở dài nói “Có phải người vĩnh viễn không muốn người khác cảm kích không?”

Y cũng biết Bốc Ưng tuyệt nhiên không trả lời câu hỏi ấy nên lại lập tức nói tiếp “Nếu người vừa khéo cần năm sợi dây da bò, thì ở đây vừa khéo có năm sợi có thể cho người, ta cũng không cần người cảm kích đâu”.

Trong mắt Bốc Ưng thoáng hiện nét cười “Loại dây da bò này đúng là vừa khéo ta đang cần.”

Tiểu Phương thở phào, mỉm cười nói “Thế thì hay rồi.”

CHƯƠNG 11

NGƯỜI GÙ

Dây trói chân tay và thắt vào cổ họng Tiểu Phương đều đã được cởi ra, Bốc Ưng kết năm sợi dây da thành một bó, chợt hỏi “Người biết ta chuẩn bị dùng cái này vào việc gì không?”

“Không biết.”

“Ta định tặng cho một người”.

“Tặng ai?”.

“Tặng cho một người lúc nào cũng có thể được treo lên, dùng dây da bò thì tốt hơn so với dùng dây thừng nhiều”. Bốc Ưng hờn nói “Ta không giết người, nhưng nếu một người tự treo mình lên thì ta cũng không phản đối.”

Tiểu Phương không hỏi người ấy là ai, thật ra y không chú ý lắng nghe lời Bốc Ưng.

Nãy giờ y cứ nhìn Ba Oa.

Ba Oa bị một cước của Thủy Ngân đập ngã xuống đất, mái tóc dài xõa tung trong gió, mặt úp xuống cát.

Nãy giờ nàng vẫn nằm yên, không động đậy, cũng không ngẩng đầu lên.

Đó có phải là nàng không dám ngẩng đầu nhìn Tiểu Phương không?

Tiểu Phương rất muốn rời khỏi chỗ này, không đếm xỉa tới nàng nữa, nhưng trong lòng y lại đau nhói.

Bốc Ưng lại hỏi y “Kiếm của người đâu?”

“Không biết.” Kiếm đã không còn trong người y.

“Người không muốn tìm lại kiếm của người à?”

“Muốn chứ.”

Bốc Ưng chợt cười gằn “Người không muốn, ngoài nữ nhân kia ra, người không muốn gì cả.”

Tiểu Phương lại không phủ nhận, lại đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc bay bay trong gió của Ba Oa.

Trước mặt Bốc Ưng, y vốn không muốn làm như thế.

Nhưng y đã làm, đó không phải vì thương xót, cũng không phải vì kích động, mà vì một tình cảm không sao nói ra, không sao giải thích.

Y biết Bốc Ưng hoàn toàn không hiểu được tình cảm ấy, y nghe thấy tiếng cười nhạt của Bốc Ưng đột nhiên đi xa.

Trong cõi trời đất mường tượng chỉ còn hai người bọn họ, nhưng y đã không cô độc nữa.

Y đỡ nàng lên, dùng hai tay ôm mặt nàng, trong mắt nàng vẫn mang vẻ trống rỗng xa vắng, không có chút tình cảm nào, cũng không có nước mắt.

Nước mắt chảy đầy mặt nàng, đã bị cát dính trên mặt hút khô hết, y chợt quyết định, nhất định phải cho nàng biết rõ lòng dạ y.

“Đây không phải là lỗi của cô, ta không trách cô, bất kể trước đây cô đã làm chuyện gì, ta cũng không để bụng, chỉ cần ta còn sống một ngày, ta sẽ chiếu cố cho cô một ngày, nhất định không để cô bị người ta xếp đặt, bị người ta hà hiếp nữa.”

Nàng im lặng lắng nghe, im lặng chảy nước mắt, đã không giải thích về lỗi của nàng, cũng không từ chối tình cảm của y, bất kể y muốn làm gì, nàng cũng ngoan ngoãn vâng lời.

Lúc ấy y đỡ nàng dậy, sải chân bước về phía trước, đi được bao xa, đi được bao lâu, y không biết, mà cũng không quan tâm.

Y chưa đi được bao xa, chợt nghe thấy một tràng tiếng lục lạc buộc trên cổ lạc đà, nghe còn vui tai hơn nhạc tiên, tiếng lục lạc buộc trên cổ lạc đà càng khiến người ta phấn chấn hơn tiếng trống trận..

Sau đó y nhìn thấy một đội lạc đà của thương khách đông đảo chưa từng thấy.

* *

Vô số lạc đà, vô số hàng hóa, vô số người, lần đầu tiên y nhìn thấy một người gù, tập tễnh, mất ngón tay, trọc đầu, chợt mắt, nhưng xem ra còn hung hãn hơn rất nhiều người cao to hơn y.

Đối với loại người này thì không cần ăn nói quanh co.

“Ta họ Phương”, y nói luôn “Ta không có nước, không có thức ăn, không có tiền bạc, ta bị lạc đường, nên ta hy vọng các người có thể thu nhận ta, đưa ta ra khỏi sa mạc.”

Người gù dùng một con mắt còn sáng nhìn y chăm chăm, lạnh lùng nói “Người đã không có cái gì, thì tại sao bọn ta phải thu nhận người?”

“Vì ta là người, các người cũng là người.”

Nhờ câu ấy, y đã được họ thu nhận.

* *

Thương khách trong đội lạc đà tới từ bốn phương, có người Tạng y phục hoa lệ, có người Mông Cổ khỏe mạnh kiên nhẫn, có người Bất Đan thích mặc áo trắng, cũng có người Hán mặt mũi phong trần, xa lìa quê hương.

Hàng hóa họ buôn là lông cừu, da thuộc, hàn the, trà, muối mỏ, dược liệu và xạ hương.

Đích tới của họ là nước Thổ Lỗ Phồn thời Đường, thành Đô Ba La, cũng chính là thánh địa Lạp Tát của người Tạng.

Thành phần của họ tuy phức tạp, nhưng đều là thương nhân, nên mọi người phân công hợp tác, đối xử với nhau rất chan hòa, có người lo lắng cho lạc đà và ngựa, có người lo việc ăn uống, có người lo việc chữa bệnh, còn có một nhóm người khỏe mạnh hăng hái phụ trách việc quan sát từ xa, chống lại bọn cướp.

Người gù thu nhận Tiểu Phương chính là người trong tổ ấy.

Tiểu Phương đã nghe nói tới thủ lĩnh của họ, là một người Tạng tên Ban Sát Ba Na, nhưng chưa gặp y, vì y thường ra bốn phía săn bắn.

Lúc y không có mặt, thì tổ ấy do một người tên Đường Lâm cai quản.

Muốn cai quản những người ấy hoàn toàn không dễ.

Người gù kia tuy tàn phế, nhưng cử động mau lẹ, vả lại còn thần lực kinh người, một bao hàng nặng vài trăm cân, y chỉ dùng một tay đã có thể nhấc lên dễ dàng.

Tiểu Phương đã nhận ra y rõ ràng là một cao thủ võ lâm thân mang tuyệt học.

Đường Lâm thâm trầm thận trọng, ngón tay dài mà có lực, rất có thể là tử đệ Đường môn nổi tiếng thiên hạ về độc dược ám khí trong đất Thục.

Nhưng khi họ nói tới Ban Sát Ba Na, thái độ đều mười phần tôn kính.

Tiểu Phương tuy chưa gặp người ấy, nhưng đã đoán được y tuyệt đối không dễ đối phó.

* *

Đoàn người đi không nhanh lắm, lạc đà vốn chạy rất chậm, người cũng không có việc gì phải gấp.

Mặt trời vừa lặn, họ liền thả lạc đà quây thành một vòng, dựng lều lên ở bãi đất trống giữa vòng, Tiểu Phương và Ba Oa cũng được chia cho một cái lều.

Đêm đầu tiên Tiểu Phương ngủ rất say.

Trong một tổ chức được bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt như thế này, y đã có thể yên tâm ngủ ngon.

Y hy vọng Ba Oa cũng ngủ một giấc thật ngon, nhưng đến lúc y tỉnh lại vào sáng hôm sau, nàng vẫn ngồi yên lặng ở đó, mặt không còn lệ, và đã có tình cảm.

Ánh mắt nàng khiến người ta say mê.

Tuy nàng vẫn không nói câu nào tỏ vẻ hối hận hay xin lỗi, nhưng ánh mắt của nàng còn biểu đạt nhiều hơn bất cứ lời lẽ nào.

Tuy Tiểu Phương đã tha thứ cho nàng, nhưng nàng lại không thể tha thứ cho mình.

Y chỉ hy vọng có thể giúp nàng làm lành được vết thương lòng.

* *

Lúc y tỉnh lại trời vẫn chưa sáng hẳn, đội lạc đà đã chuẩn bị lên đường.

Lúc y bước ra khỏi lều, người gù đã chờ y.

“Hôm qua ta đã nói tình hình ở đây cho người biết, chắc người cũng đã hiểu rõ, ở đây người nào cũng phải làm việc.”

“Ta hiểu.”

“Người có thể làm việc gì?”

“Người muốn ta làm việc gì, ta sẽ làm việc ấy.”

Người gù lạnh lùng nhìn y, con mắt còn lại lóe lên, đột nhiên xuất thủ như chớp.

Bàn tay của y chỉ còn hai ngón, lúc y xuất thủ, hai ngón tay giống như đột nhiên biến thành một thanh kiếm, một mũi dùi, một con rắn độc, định mổ vào cổ họng Tiểu Phương.

Tiểu Phương không động đậy, cả mắt cũng không chớp, đến khi hai ngón tay còn cách cổ họng y không đầy năm tấc, thân hình y mới bắt đầu di động, đột nhiên đã đứng bên trái người gù.

Quyền phải của người gù đã đánh ra, quyền này mới là đòn thật của y, lúc y vùng quyền có tiếng gió rít lên, làm lung lay cả gian lều.

Nhưng mục tiêu của y đã không còn ở chỗ cũ.

Tiểu Phương đã nhận ra hai ngón tay làm kiếm của y chỉ là hư chiêu, động tác của Tiểu Phương tuy chậm nhưng lại cực nhanh, phương hướng Tiểu Phương di động đúng vào chỗ tay quyền của y không thể đánh tới, cũng chính là chỗ mà y phòng thủ yếu nhất, chỉ cần đối phương xuất thủ là có thể đánh ngã y.

Tiểu Phương không xuất thủ.

Y đã cho đối phương biết y là không dễ coi thường, y đã thể hiện được tinh nghĩa của mười sáu chữ “Lấy tĩnh chế động, lấy chậm đánh

nhANH, hẬU phát tiên chí, hẬU phát chế nhàn”.

Người gù cũng không xuất thủ nữa.

Hai người đứng đối diện với nhau, nhìn nhau chăm chăm rất lâu, người gù mới chậm rãi nói “Bây giờ ta đã biết người có thể làm được việc gì rồi.” Y xoay người “Đi theo ta.”

* *

Hiện tại đương nhiên Tiểu Phương cũng đã biết người gù muốn y làm việc gì.

Vì sống còn, vì phải sống để ra khỏi sa mạc, y chỉ còn cách phải làm.

Y nhất định phải làm hết sức vì quyền sống còn của y và Ba Oa, lúc không thể không chết thì y nhất định sẽ toàn tâm toàn ý tìm cái chết, lúc có thể sống y cũng sẽ nhất định toàn tâm toàn ý giành lấy sự sống.

CHƯƠNG 12

BẠO TỬ

Đường Lâm cao không đầy năm thước, chỉ nặng năm mươi mốt cân, nhưng toàn thân trên dưới chỗ nào cũng đầy kinh lực đáng sợ, mỗi bắp thịt, mỗi rễ xương, mỗi sợi dây thần kinh đều luôn luôn được giữ gìn trong trạng thái tốt nhất, lúc nào cũng có thể đánh ra một đòn trí mạng.

Thuộc hạ của y tuy cao lớn hơn y nhiều, nhưng lúc đứng trước mặt y, tuyệt nhiên không dám coi thường y chút nào.

Người trong tổ của họ không những có hào kiệt võ lâm từ Quan nội tới, mà cũng có lực sĩ ngoài cửa quan, kiện nhi dị tộc.

Hiện tại họ lại có thêm một người bạn.

“Y họ Phương.” Người gù đất Tiểu Phương tới chỗ họ hội họp buổi sáng, “Ta muốn dùng y.”

“Y hữu dụng à?” Đường Lâm hỏi, chỉ hỏi một câu.

“Phải.”

Đường Lâm không nói nữa, y tín nhiệm người gù.

Trước nay y không nhiều lời.

Nhưng người khác thì hoàn toàn không phải như thế.

Người trong tổ này nghênh ngang kiêu căng, đã tính chưa thuần, ai cũng không coi người khác ra gì.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, người đầu tiên bước ra là Mã Sa.

* *

Mã Sa cao lớn khỏe mạnh, toàn thân đầy sức mạnh, là một dũng sĩ nổi tiếng ở vùng Mông Tạng, cũng là một đồ vật hạng nhất hạng nhì,

muốn kiếm chuyện với người khác, thì người đầu tiên ra mặt lúc nào cũng là y.

“Để ta thử xem bản lĩnh của y ra sao.”

Tiếng quát vừa buông ra, hai bàn tay có thể quật đổ con bò mộng của y đã chụp vào vai Tiểu Phương.

Thân hình Tiểu Phương lập tức bị y ném bay tung lên.

Mã Sa cả cười, nhưng vừa buông tiếng cười đã không còn cười được nữa, người rõ ràng vừa bị y ném bay ra chột đã đứng trước mặt y, vẫn đứng ở chỗ cũ, dáng vẻ vẫn như cũ, giống như vốn không hề di động.

“Tiểu tử giỏi, quả nhiên cũng có chút tài năng.”

Mã Sa gầm lớn, ra một chiêu lợi hại nhất trong nghề đấu vật, nghe nói y từng dùng chiêu này quật chết một con gấu.

Nhưng Tiểu Phương lần này không hề động đậy, hai chân giống như đã mọc rễ xuống đất.

Mã Sa thở hồng hộc, gầm lên như dã thú, dùng hết sức lực.

Lần này thì Tiểu Phương di động.

Vai y nhẹ nhàng trầm xuống một cái, tay y nhẹ nhàng kéo một cái, thân hình như con bò mộng của Mã Sa đột nhiên bay lên không lộn nhào một vòng, ngã ngựa xuống đất, cơ hồ làm thành một cái hầm trên mặt cát.

Đúng lúc ấy, một thanh kiếm đao chớp lên, một nhát đâm vào hông Tiểu Phương.

“Người ném thêm một đao.”

Người này xuất thủ trước mới lên tiếng sau, chiến sĩ tộc Quả Nhĩ Lạc muốn giết người đều dùng cách ấy, Gia Đáp là người hung hãn nhất trong số chiến sĩ ấy.

Đối với họ giết người là giết người, chỉ cần giết chết được người ta, thì bất kể dùng cách gì cũng vinh quang.

Tiếng quát buông ra, mũi đao của y đã cơ hồ chạm vào hông Tiểu Phương, đáng tiếc cổ tay y đã bị Tiểu Phương chụp cứng, sau đó thanh đao của y đã chuyển qua tay Tiểu Phương.

Tiểu Phương hững hờ nói “Người muốn giết ta, thì ta cũng phải giết người, người giết ta không được, thì phải chết dưới tay ta.”

Y hỏi Gia Đáp “Như thế có công bằng không?”

Gia Đáp trên trán đã toát mồ hôi, cổ tay giống như bị bẻ gãy, nhưng vẫn nghiêng rằng nói “Công bằng!”

Tiểu Phương cười, đột nhiên buông tay y ra, cầm thanh đao trở vào cái vỏ đao bằng da bò sơn đen của y.

“Ta không thể giết ngươi, vì ngươi là một dũng sĩ, một dũng sĩ không sợ chết.”

Gia Đáp nhìn y chăm chăm, đột nhiên lè lưỡi ra, lè ra thật dài thật dài.

Y hoàn toàn không phải là làm ra vẻ mặt nhát ma, trên mặt của y tỏ ra nghiêm trang mà tôn kính.

Sau đó y lấy trong bọc ra một cái khăn tơ màu nguyệt bạch, dùng hai tay đặt xuống dưới chân Tiểu Phương.

May là Tiểu Phương đã đi qua rất nhiều nơi, nên không hiểu làm ý y.

Thề lưỡi với người ta là lễ nghi tối cao của người Tạng, bày tỏ sự tôn kính của y với chàng.

Chiếc khăn tơ màu nhạt kia là “Ha đạt” mà người Tạng coi trọng nhất, nếu một người tặng “Ha đạt” cho người khác, là bộc lộ y đã coi người ấy là bằng hữu đáng kính nhất của y.

Cho nên ít nhất Tiểu Phương đã có được một người bạn ở đây.

Không ai xuất thủ nữa, lúc họ nhìn Tiểu Phương, ánh mắt đã khác mới rồi.

Tiểu Phương biết họ đã tiếp nhận y.

Người gù nãy giờ lạnh lùng đứng bên cạnh nhìn, lúc ấy mới lên tiếng.

“Tổ của chúng ta có tên là Mũi tên, bây giờ ngươi đã là người của tổ Mũi tên, cũng giống như người khác, mỗi ngày thay phiên một lần, lần này bọn ta mang đi rất nhiều hàng hóa quý báu, chỉ cần có ai khả nghi tới đụng vào hàng hóa của bọn ta, ngươi có thể giết y.”

Y lạnh lùng nói tiếp “Ngươi thậm chí cũng có thể dùng cách thức của Gia Đáp để giết y.”

Đường Lâm nói “Hôm nay ngươi trực phiên chiều, ta phái Gia Đáp cùng ban trực với ngươi, đến lúc ấy y sẽ tìm ngươi.”

Người gù nói “Hiện tại ngươi có thể về chiếu cố cho nữ nhân của ngươi rồi.”

Con mắt còn lại của y đột nhiên thoáng nét cười, nói “Nữ nhân ấy xem ra là một nữ nhân rất tốt, ở đây có rất ít nữ nhân, rất nhiều đàn ông, ngươi phải đặc biệt cẩn thận đấy.”

* *

Tiểu Phương im lặng lắng nghe, im lặng bước đi, còn đi chưa xa, đã nghe Đường Lâm hỏi người gù:

“Võ công của người họ Phương này không kém đâu.” Y hỏi “Ngươi có biết lai lịch võ công của y không?”

“Không biết.”

“Ngươi đã hỏi y chưa?”

“Chưa.”

“Tại sao không hỏi?”

“Bởi vì...”

Tiểu Phương không nghe thấy đoạn sau của cuộc trò chuyện giữa họ nữa, vì người gù đột nhiên hạ giọng xuống rất thấp, y cũng đã đi xa.

* *

Đoàn người ngoằn ngoèo đi về phía trước, đi rất chậm.

Có người để bày tỏ sự tôn kính với thánh địa, đi ba bước lại lạy một cái, năm bước lại khấu đầu một cái.

Ba Oa cũng được chia cho một con lạc đà, nàng im lặng ngồi trên lạc đà, trong mắt vẫn còn một vẻ trống vắng, hầu như không suy nghĩ chuyện gì, lại dường như suy nghĩ rất nhiều.

Nãy giờ Tiểu Phương vẫn nghĩ về câu nói mới rồi của người gù.

... Lần này bọn ta mang đi rất nhiều hàng hóa quý báu, chỉ cần có người nào khả nghi tới đụng vào hàng hóa của bọn ta, người có thể giết y.

Tiểu Phương không thể không nghi ngờ.

Chẳng lẽ những hàng hóa của họ mang đi lần này là ba mươi vạn lượng vàng?

Chẳng lẽ đám người này chính là bọn cướp Mèo?

Dùng cách này để che giấu thân phận của họ tuy không thể coi là hoàn hảo, nhưng muốn chở ba mươi vạn lượng vàng ra khỏi sa mạc, thì ngoài cách này ra cũng không có cách nào tốt hơn.

Những người trong “tổ Mũi tên” tuy là đầu sỏ từ nhiều nơi khác nhau tới, nếu mang mặt nạ có tai mèo, há không phải lập tức biến thành bọn cướp Mèo sao?

Hành tung của họ tuy khả nghi, nhưng bên trong cũng có vấn đề.

Một đoàn người đông đúc thế này đi trên sa mạc, nhất định Vệ Thiên Bằng sẽ không thể không chú ý.

Tại sao Vệ Thiên Bằng chưa có hành động gì với họ?

Nếu họ đúng là bọn cướp Mèo, thì tại sao lại kết nạp một người lạ lai lịch bất minh như Tiểu Phương?

Tiểu Phương quyết định không suy nghĩ nữa.

Bất kể thế nào, những người này cũng đối xử với y rất tốt, nếu không được họ thu lưu, rất có thể y đã nằm trong bụng chim ưng rồi.

* *

Thức ăn nước uống được quản lý rất nghiêm ngặt.

Người phụ trách việc này họ Nghiêm, tên Nghiêm Chính Cường, con người y cũng như cái tên y, ngay thẳng công bằng, không hề bừa bãi chút gì.

Trên đường đi mọi người đều khó không bị mắc bệnh.

Người phụ trách việc chữa bệnh là một viên tú tài lạc phách từ Quan nội lưu lạc ra, gầy gò ốm yếu, về mặt bệnh hoạn, tuy y không chữa được bệnh cho mình nhưng tất cả mọi người đều vô cùng tin tưởng kính trọng y, đều gọi y là Tổng lão phu tử.

Tiểu Phương rất mau lẹ làm quen với họ, nhưng vẫn chưa gặp được Ban Sát Ba Na hành tung phiêu hốt, cũng chưa gặp lại Vệ Thiên Bằng.

Vệ Thiên Bằng dường như hoàn toàn không để ý tới một đoàn lạc đà lớn đi trên sa mạc thế này.

* *

Hoàng hôn.

Lạc đà lại được quây thành một vòng, lều lại được căng lên.

Ba Oa trông càng tiều tụy, càng yếu ớt, có lúc tuy cũng đưa mắt nhìn trộm Tiểu Phương một cái, nhưng thủy chung vẫn chưa lên tiếng.

May là nàng còn ngoan ngoãn, Tiểu Phương bảo nàng ăn uống thì nàng ăn uống, bảo nàng đi ngủ thì nàng đi ngủ.

Thái độ ấy khiến người ta càng chua xót.

Y vốn muốn trò chuyện với nàng, nhưng Gia Đáp đã gọi y đi trực.

Hàng hóa đều đã mang xuống khỏi lưng lạc đà, tập trung ở một chỗ, chất cao như một gò cát.

Từ chiều đến khuya, có mười hai người chia làm sáu ban tuần tiểu, Tiểu Phương và Gia Đáp là một ban trong đó, bất kể ai muốn mở một bao hàng ra xem cũng rất khó không bị phát hiện.

Tiểu Phương căn bản đã từ chối ý nghĩ ấy.

Vàng bạc của Phú quý thần tiên đã quá nhiều, chia ra một chút cho người khác cũng không có gì đáng nói.

Trời vừa tối, họ đã đi tuần quanh chỗ hàng hóa, Gia Đáp thủy chung vẫn có ý đi chậm lại một bước, để biểu lộ lòng tôn kính đối với Tiểu Phương.

Tiểu Phương không nói, y cũng tuyệt nhiên không lên tiếng.

Người lên tiếng trước đương nhiên là Tiểu Phương “Ta thấy Mã Sa cũng là một dũng sĩ, y có phải là bằng hữu của người không?”

“Phải.” Sắc mặt của Gia Đáp rất nghiêm trọng “Nhưng ta sợ trở đi sẽ vĩnh viễn không gặp y nữa.”

“Tại sao?” Tiểu Phương rất kinh ngạc.

“Lúc còn mặt trời, y bảo ta đi đại tiện với y, nhưng ta chưa mót, ta không đi, y đi rồi.”

Ánh mắt của Gia Đáp lộ vẻ thương xót “Sau khi y đi rồi lại không quay về.”

Tiểu Phương hiểu được nỗi thương xót của y.

Trên sa mạc, có rất nhiều lý do đưa tới cái chết, bất cứ ai bất cứ lúc nào cũng có thể chết như một con chó hoang trên sa mạc, ngoài bạn bè thật sự của y, chẳng ai quan tâm tới y, càng không có ai thương xót y.

* *

Trời càng tối, xa xa đột nhiên có một tràng tiếng sáo Hồ vang lên, hai con ngựa phóng mau tới

Trong đội lạc đà cũng có ngựa.

“Đây là người Đường Lâm phái đi tìm Mã Sa trở về.” Gia Đáp tinh thần đột nhiên phấn chấn “Nhất định Mã Sa cũng đã trở về.”

Hai con ngựa phóng tới, y bước lên đón.

Mã Sa quả nhiên đã trở về, nhưng người trở về không phải là Mã Sa sống.

Người dũng sĩ thần lực kinh nhân ấy, người đồ vật số một số hai ấy đã bị cắt mất đầu, lại bị người ta dùng thủ pháp đấu vật bóp chết.

Ai giết y? Tại sao lại giết y?

Không ai biết.

Bóng tối của cái chết đáng sợ cũng giống như bản thân bóng tối, trùm lên tất cả đoàn người

Mã Sa chẳng qua chỉ là người bạo tử đầu tiên, lúc họ trở lại chỗ đi tuần, lại phát hiện người thứ hai.

* *

Trong tổ Mũi tên cao thủ như mây trên trời, có người giỏi dùng đao, có người giỏi dùng kiếm, có người giỏi đấu vật, nhưng chỉ có một người dùng trường tiên.

Tôn Lượng dùng một ngọn xà tiên, xà tiên dài một trượng ba thước.

Người thứ hai bị bạo tử chính là y, là bị ngọn xà tiên của y quán chết.

Mã Hạo cùng ban trực với y cũng mất tích, đến sáng sớm hôm sau mới tìm được xác y.

Mã Hạo là đệ tử Kim Dao môn, vì một vụ án mạng, bỏ trốn ra vùng Quan ngoại.

Y sử dụng một thanh trăm sơn đao sáng vàng.

Đao của y vẫn còn, nhưng đầu thì không còn, đầu của y bị người ta dùng thanh trăm sơn đao sáng vàng ấy chặt đứt.

Trong một đêm đã có ba người bạo tử một cách kỳ lạ, nhưng cái chết bí ẩn chẳng qua vẫn chỉ mới bắt đầu.

CHƯƠNG 13

MỘT KIẾM XUYÊN TIM

Khuya.

Lúc Tiểu Phương trở lại lều của y, không những mỗi mệt mà còn chán nản.

Ba người bạo tử tuy hoàn toàn không có quan hệ gì với y, nhưng thở chết cáo buồn, trong lòng y cũng khó tránh khỏi cảm thấy áy náy.

Trong bấy nhiêu ngày những chuyện họ gặp đều khiến y thất vọng. Vụ án kỳ lạ, tai nạn bất hạnh, cái chết thảm khốc, mừng tượng đều đi theo y.

Trong cõi u minh mừng tượng có một sức mạnh tà ác ràng buộc y với bấy nhiêu chuyện không may.

* *

Trong lều yên tĩnh mà tối tăm, tuy y mong Ba Oa có thể an ủi y, nhưng y cũng thâm hiểu tâm tình của nàng, bất kể nàng đã ngủ chưa, y cũng không muốn quấy rầy nàng.

Mò mẫm tới một tấm nệm lông, y lẳng lặng nằm xuống, chỉ mong sẽ mau chìm vào giấc ngủ.

Y chưa ngủ.

Tấm thân mịn màng, mềm mại của Ba Oa đã xích lại gần y, y không những cảm thấy sự ấm áp của nàng, mà còn có thể cảm thấy cả sự run rẩy của nàng, cũng không biết vì căng thẳng hay đau xót.

Nàng thấy y cần được an ủi, nên nàng cho y.

Bất kể tâm tình của nàng ra sao, chỉ cần nàng có thể cho y, thì không cần y yêu cầu, nàng cũng cho y.

Nếu trên đời quả thật có một nữ nhân có thể đối xử với anh như thế, thì anh sẽ đối xử với nàng thế nào?

Tiểu Phương đột nhiên phát hiện ra mình cũng đang bắt đầu run lên.

Lúc họ trao thân cho nhau, đã không chỉ là sự phát tiết tình dục, tình dục đã thăng hoa, trước nay y chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện này lại trở nên đẹp đẽ như thế.

Đến khi tất cả mọi chuyện đã qua, trong lòng y vẫn còn đầy sự ấm áp ngọt ngào.

Y đã có nữ nhân, nhưng trước nay chưa bao giờ y đạt tới cảnh giới đẹp đẽ đến như vậy.

Cũng không biết qua bao lâu, nàng chợt khẽ nói “Cô ta là chị ta.”

“Ai là chị nàng?” Tiểu Phương nhin không được hỏi “Chẳng lẽ nữ nhân ác độc ấy lại chính là chị nàng?”

Ba Oa khẽ gật đầu “Từ nhỏ ta đã theo chị ấy, chị ấy bảo ta làm việc gì thì ta làm việc ấy.”

“Trước nay nàng không phản kháng à?”

“Trước nay ta chưa nghĩ tới chuyện ấy.”

Nàng không những không dám phản kháng, mà cả nghĩ tới chuyện phản kháng cũng không dám, nên nàng mới làm việc ấy với y, rồi lại nàng đã nói ra sự đau khổ của nàng với y.

Không cần giải thích nữa, không cần nói nữa.

Tiểu Phương chợt cảm thấy nỗi phiền muộn và cay đắng trong lòng tiêu tan như làn khói, trên đời đã không còn chuyện gì có thể khiến y phiền muộn nữa.

Y ôm chặt nàng.

“Từ nay trở đi, chỉ cần ta còn sống, thì tuyệt đối không để muội bị người khác hà hiếp nữa.”

“Tuy bây giờ người nói thế, nhưng tương lai sẽ thế nào?”

Nỗi khốn khổ kéo dài quá lâu đã khiến nàng mất hết lòng tin vào người đời “Ai mà biết được tương lai sẽ phát sinh chuyện gì? Biết đâu người cũng sẽ thay đổi.”

“Bất kể tương lai sẽ phát sinh chuyện gì, ta cũng sẽ không thay đổi, muội phải tin mới được.”

“Ta tin.” Khuôn mặt của nàng kề sát vào mặt y, trên mặt đã lóng lánh nước mắt “Ta tin!”

* *

Đêm dài vẫn chưa hết.

Trong một gian lều lớn nhất, đèn lửa sáng rực, Đường Lâm đã triệu tập tất cả người trong tổ y tới, Tiểu Phương cũng không phải là ngoại lệ.

Lúc ấy đã cách cái chết của Tôn Lượng bốn giờ, Tiểu Phương đã ngủ được một giấc, nhưng người khác thì rõ ràng không có sự may mắn như y, xem dáng vẻ người nào cũng tỏ ra mệt mỏi.

Trong mắt Đường Lâm đầy tia máu đỏ, nhưng dáng vẻ vẫn còn rất bình tĩnh.

“Ta đã chia người ra ngoài điều tra, trong vòng ba mươi dặm quanh đây hoàn toàn không có bóng người nào.”

Y nói rất tự tin, những người y phái đi đều là chuyên gia về mặt này, nếu họ nói chung quanh đây mười dặm không có bóng người, thì không ai tìm được người nào.

“Cho nên hung thủ giết chết bọn Tôn Lượng nhất định là người trong đoàn chúng ta, nhất định lúc này vẫn còn ở đây.”

Giọng nói của Đường Lâm lạnh băng băng “Những người có thể giết được năm người ấy ở đây hoàn toàn không nhiều.”

“Năm người à?” Tiểu Phương buột miệng hỏi.

“Năm người.” Đường Lâm lạnh lùng nói “Lúc người ngủ lại có hai người chết, nhất định người ngủ rất say, nên không nghe thấy cả tiếng la thảm của họ.”

Tiểu Phương không nói gì nữa, cũng không có lời gì để nói.

Đường Lâm nói “Năm người bọn họ lai lịch khác nhau, môn hộ võ công cũng khác nhau, càng không cùng lúc gây thù oán với người ta, nên cái chết của họ hoàn toàn không phải vì bị kẻ thù giết chết.”

Nhưng kẻ giết người nhất định có lý do, có động cơ.

Động cơ giết người thông thường có hai loại – tiền bạc và sắc đẹp.

Đường Lâm nói “Họ bị giết, nhất định vì có người muốn cướp hàng hóa của chúng ta.”

Người gù đến lúc ấy mới lên tiếng “Hàng hóa đã bị người ta động vào, vả lại có mười bao hàng đã bị rách ra, chắc người ấy muốn xem hàng hóa có giá trị đáng cho y xuất thủ không.”

“Nếu là người, người thấy có đáng giá không?”

“Rất đáng giá.”

“Số hàng hóa này tuy một người không thể mang đi được, nhưng nếu y có thể ám sát tất cả chúng ta, thì số hàng hóa này sẽ là của y.”

Ánh mắt của Đường Lâm thủy chung không nhìn thẳng vào Tiểu Phương “Hiện tại tuy chúng ta chưa biết người ấy là ai, nhưng nhất định chúng ta sẽ điều tra ra, vì tất cả mọi người trong đoàn người này ta đã điều tra lai lịch rất rõ ràng.”

Thật ra không phải là tất cả mọi người, còn có người là ngoại lệ.

Tiểu Phương là ngoại lệ duy nhất ấy.

Đường Lâm nói “Trước khi điều tra ra hung thủ, chúng ta tạm thời lưu lại ở đây, không ai được rời khỏi đoàn.”

Y chợt quay đầu lại, đôi mắt đầy tia máu đỏ nhìn Tiểu Phương chằm chằm “Nhất là người, tạm thời tốt nhất người không nên rời khỏi căn lều của người một bước.”

Tiểu Phương vẫn không có lời gì để nói.

Bấy nhiêu chuyện đều xảy ra sau khi y tới, bất kể ai cũng khó tránh khỏi không nghi ngờ y.

Đường Lâm cũng không hề che giấu “Tốt nhất là bây giờ người nên trở về lều của người đi.”

Tiểu Phương đang định đi, không ngờ lại có người nói giúp cho y.

Gia Đáp nãy giờ muốn nói. Muốn nói, nhưng không dám nói, bây giờ mới đánh bạo.

“Không phải y, y không phải.”

“Không phải cái gì?”

“Không phải là người mà các người nói, ta không mù, nếu y giết người, thì ta đã nhìn thấy.”

“Người nhìn thấy à?”

“Ta đi với y, y đi với ta, giống như một cái bóng theo một người, luôn luôn ở cạnh nhau.”

Đường Lâm cười nhạt “Lúc người ôm xác Mã Sa khóc ròng, người có nhìn thấy y không?”

Gia Đáp không nói gì.

Y chỉ có một đoạn ruột, một đoạn ruột thông từ miệng xuống, nhìn thấy là nhìn thấy, không nhìn thấy là không nhìn thấy.

Đường Lâm bàn tay nổi gân xanh xoa xoa đôi mắt đỏ ngầu của y.

“Ta đã nói hết, chắc các người đều đã hiểu rõ ý ta.” Y vung tay “Các người đi đi.”

* *

Mọi người đều đã đi.

Tiểu Phương đi rất mau, vì y biết có người đang chờ y, có thể an ủi y.

Y vừa bước vào lều, vừa nhìn thấy Ba Oa đang nằm cuộn tròn trong chăn, thì nghe một tiếng gào thảm.

Lần này y không ngủ, lần này y nghe thấy rất rõ ràng, tiếng gào thảm là từ gian lều mà y vừa bước ra, mà còn là tiếng của Đường Lâm.

Đường Lâm đã chết, đến lúc họ chạy vào trướng của y, Đường Lâm đã chết.

Một thanh kiếm sáng quắc đâm vào trước ngực y, xuyên ra sau lưng.

Một kiếm xuyên qua tim.

CHƯƠNG 14

MA NHÃN

Trong lều đèn lửa vẫn sáng rực như cũ.

Một đòn trí mạng, một thanh kiếm đâm xuyên qua tim vẫn còn cắm trên xác Đường Lâm.

Thanh kiếm sáng quắc, sáng như con mắt.

Đôi mắt mờ màng của thiếu nữ vừa biết yêu, đôi mắt mèo rình chuột trong đêm tối, đôi mắt cọp đang chờ vồ người lúc đói, đôi mắt chim ưng chuẩn bị lao xuống bắt gà, đôi mắt ma trong cơn ác mộng.

Nếu anh có thể tưởng tượng ánh sáng của tất cả những ánh mắt ấy pha trộn với nhau sẽ ra thế nào, anh mới có thể tưởng tượng được ánh sáng của thanh kiếm ấy.

* *

Trên mặt đất cũng lấp lánh ánh sáng.

Không phải là ánh sáng của thanh kiếm kia, mà là một loại hàn quang mờ mờ, âm trầm, lấp lánh bất định, lóng lánh không ngừng.

Cái phát ra ánh sáng ấy, là mười ba món ám khí bằng sắt.

Quá nửa những người được triệu tập tới lúc này đều đã quay lại, trong đó có một người ánh mắt rất sắc sảo.

Nhưng tuy họ thấy được vật phát ra ánh sáng là gì, vẫn không nhìn được hình dáng của nó.

Trong đó không khỏi có người muốn nhặt lên xem, xem cho rõ ràng.

Người gù đột nhiên quát lớn “Không được chạm vào, chạm vào không được.”

Chỉ tiếc là y đã nói chậm mất một chút, đã có người nhặt một cái lên.

Y vừa cầm lên, chỉ nhìn qua một cái, trông mặt của y đột nhiên trở thành thất thần, sắc mặt của y bắt đầu đổi màu, trở thành một màu xám chết chóc tối tăm, trên miệng cũng đồng thời lộ ra một nụ cười bí ẩn mà kỳ quặc.

Người nào cũng hoảng sợ nhìn thấy sự biến dạng ấy nơi y, nhưng y thì dường như hoàn toàn chưa cảm thấy.

Y vẫn hỏi “Các người thấy ta thế nào thế?”

Câu ấy chỉ có bảy chữ, nói xong bảy chữ ấy, mặt y đã hoàn toàn co rúm méo mó, thân hình y đột nhiên giống như một quả cầu bị rút không khí, đột nhiên co rúm lại ngã xuống.

Lúc y ngã xuống sắc mặt đã biến thành màu đen, màu đen chết chóc, nhưng nụ cười kỳ quặc vẫn còn trên mặt y.

Y đã chết, nhưng dường như chính y cũng không biết mình đã chết.

Dường như y cảm thấy rất khoan khoái.

Người khác toàn thân đều lạnh buốt, lạnh từ sống mũi tới tận tim, từ tim lạnh tới gót chân.

Có mấy người kiến văn rộng rãi đã nhận ra y bị trúng độc, nhưng vẫn không ngờ y chỉ nhặt một vật đã bị trúng độc, chất độc phát tác nhanh tới như thế.

Chỉ có mấy người biết y đã nhặt vật gì lên, đó chính là ám khí tẩm độc oai chấn thiên hạ của Đường môn ở đất Thục khiến anh hùng hào kiệt nghe tới là mất mặt.

Tiểu Phương biết rõ hơn bất cứ người nào.

Y không những biết loại ám khí ấy đáng sợ, mà còn biết lai lịch của thanh kiếm kia.

* *

“Đây là Ma nhãn.”

Người gù rút thanh kiếm từ cái xác ra, trên lưỡi kiếm không dính giọt máu nào, lưỡi kiếm lóng lánh như nước thu chỉ có một vết xước nhỏ, nhìn thấy rất giống một con mắt ma.

“Mắt ma à?” Có người nhìn không được hỏi “Ma nhãn là gì?”

“Thanh kiếm này tên Ma nhãn, là một trong bảy thanh kiếm sắc bén nhất trên đời hiện nay.”

Danh kiếm cũng như bảo ngọc, vốn không nên có tỳ vết.

Thanh kiếm này lại là ngoại lệ, nhưng vết xước kia lại càng tăng thêm sự đáng sợ và bí ẩn của thanh kiếm.

Người gù khẽ vỗ lên lưỡi kiếm, con mắt còn lại lóe lên.

“Đường Lâm tuy chỉ là con em bàng chi của Đường môn trong đất Thục nhưng có thể coi là một trong mấy vị cao thủ của Đường gia, y xuất

thủ không những nhanh mà còn chuẩn, vả lại còn từng luyện qua Tiên Viên kiếm pháp của phái Nga Mi.”

Đường Lâm dùng một thanh nhuyễn kiếm, lúc bình thời đeo quanh hông như dây lưng, tốc độ tuốt kiếm của y cũng nhanh như ám khí của y.

Tay y thường buông xuống cạnh hông, chỉ cần nhích tay một cái, thanh nhuyễn kiếm trên hông đã như con độc xà phóng ra.

Nhưng lần này ngay cả kiếm y cũng chưa rút ra, thì kiếm của đối phương đã xuyên qua tim y.

Nhát kiếm này quả thật rất tàn độc, rất mau lẹ.

Họ đều biết, đều hiểu trong đoàn người không ai có thể sử dụng kiếm pháp mau lẹ như thế.

Trước đây họ cũng chưa từng nhìn thấy thanh kiếm này.

Hung thủ là ai? Kiếm là của ai?

Người gù đột nhiên quay đầu lại, nhìn Tiểu Phương chăm chăm.

“Ta nghĩ nhất định người đã nghe qua lai lịch của thanh kiếm này”.

“Ta đã nghe qua,” Tiểu Phương thừa nhận.

“Thanh kiếm này có phải đã rơi vào tay một kiếm khách trẻ tuổi họ Phương không?”

“Phải.”

“Người họ Phương ấy có phải tên Phương Vĩ không?”

“Phải.”

Ánh sáng trong con mắt duy nhất của người gù đột nhiên thu nhỏ lại, giống như một mũi kim, một cái gai, y từng chữ từng chữ hỏi “Người là Phương Vĩ phải không?”

Tiểu Phương nói “Đúng là ta.”

* *

Câu ấy nói ra, tròng mắt của mọi người đều thu lại, tim đập mau hơn, lòng bàn tay đều toát mồ hôi lạnh.

Trong lều lập tức tràn đầy sát khí!

Tiểu Phương vẫn giữ được bình tĩnh.

“Thanh kiếm này là của ta, trước nay ta xuất thủ không chậm, muốn giết Đường Lâm cũng không khó.”

Nhịp tim đập càng nhanh hơn, có mấy bàn tay nhom nhóp mồ hôi đã rón rén nắm vào binh khí.

Tiểu Phương lại như không nhìn thấy, bình thản nói tiếp “Có điều lần này nếu đúng là ta giết chết Đường Lâm, thì tại sao ta để lại thanh kiếm này? Chẳng lẽ ta là thằng điên? Chẳng lẽ ta sợ người khác không biết ta giết y?”

Y thờ dãi nói “Ta lấy được thanh kiếm này hoàn toàn không phải dễ, ta quyết không thể tặng nó cho ai, bất kể là ai, sống hay chết cũng thế.”

Người gù đột nhiên cao giọng nói “Có lý.”

Ánh mắt của y đã dời từ mặt Tiểu Phương từ từ quét qua mặt bọn thuộc hạ của y.

“Nếu các người có thanh kiếm này, các người giết người xong có để lại không?”

Không ai làm chuyện ấy, cho dù là kẻ mới giết người lần đầu cũng không thể sơ suất một cách ngu xuẩn như thế.

Mấy bàn tay vốn đã nắm vào binh khí từ từ buông ra.

Tiểu Phương cũng thở phào một hơi, y chợt phát giác ra người gù không những hiểu rõ đạo lý mà còn giống như trước nay luôn luôn đứng về phía y, luôn luôn ngầm ngầm bảo vệ cho y.

Người gù lại nói “Nhưng hung thủ cũng tuyệt nhiên không phải là người trong đoàn của chúng ta, ở đây không ai có thể giết chết Đường Lâm, cũng không ai có thể cướp được thanh kiếm này từ tay người.”

Tiểu Phương cười gượng nói “Đã ba ngày ta không nhìn thấy thanh kiếm này, lẽ ra người phải nhớ, lần đầu tiên người gặp ta, thanh kiếm này hoàn toàn không có trong tay ta.”

Người gù lập tức hỏi “Tại sao không có trong tay người? Vậy trong tay ai?”

Tiểu Phương không đáp.

Y nghĩ tới Vệ Thiên Bằng, nghĩ tới Thủy Ngân, nghĩ tới kiếm khách vô danh đáng sợ kia.

Y thậm chí còn nghĩ tới Bốc Ưng.

Người nào trong bọn họ cũng có thể là hung thủ giết chết Đường Lâm, nhưng lại ít có khả năng.

Trên một vùng sa mạc hoàn toàn trống trải không có gì che lấp, bất kể ai muốn lén lút xâm nhập vào gian lều này, giết người xong lại lén lút trốn đi cũng đều không thể.

Y cũng tin về khả năng của những người trong tổ này. Nếu quả thật chung quanh đây có người di động, nhất định họ đã phát giác ra.

Trừ phi hung thủ đã trà trộn vào đoàn người, vả lại hoàn toàn không khiến ai chú ý.

Nhưng mọi người ở đây đều biết nhau rất rõ, người khác muốn trà trộn vào thì dường như hoàn toàn không có khả năng.

Chuyện này Tiểu Phương cũng không thể giải thích, nên y chỉ có cách im lặng.

Người gù lại không hỏi nữa, chỉ nói với y “Trước khi điều tra ra hung thủ, người vẫn chưa thể rời khỏi chỗ này, cũng không thể mang thanh kiếm này đi.”

Tiểu Phương thở dài nói “Trước khi điều tra ra hung thủ, cho dù có ai đuổi ta đi, ta cũng không đi.”

Y nói là thật lòng.

Ngay y cũng cảm thấy cái chết đột ngột của những người này ít nhiều có quan hệ với y.

Y cũng muốn điều tra xem hung thủ là ai.

Người gù đang phân phó “Sáng mai chúng ta không đi, không ai được rời khỏi đoàn, những người đàn ông dưới ba mươi lăm tuổi, bất kể đã luyện võ hay chưa, đều phải tham gia canh gác.”

Y chợt thở dài một tiếng “May là nhất định ngày mai Ban Sát Ba Na sẽ trở về.”

* *

Đêm dài sắp hết, trong lều đã có ánh sáng mờ mờ.

Ba Oa vẫn nằm co quắp như một con sâu ở đó, chần trùn kín đầu.

Lần này thì nàng ngủ thật, ngủ rất say.

Một người đàn ông bất kể đã trải qua những chuyện đáng sợ tới mức nào xong, lúc trở về có thể nhìn thấy một nữ nhân như thế này đang chờ y, trong lòng cũng sẽ tràn đầy tình thương và niềm an ủi.

Tiểu Phương ngồi xuống, định vén chăn lên nhìn nàng, nhưng lại sợ nàng thức giấc, nên lại kìm chế không đưa tay ra.

Đúng lúc ấy, Gia Đáp chợt như một con chuột lỏn vào lều y, trong tay cầm một đôi hài kiêu dáng rất kỳ lạ, một đôi hài bằng da bò may tay rất tinh xảo.

Dáng vẻ của y xem ra rất khấn trương mà thận trọng, y đột nhiên quỳ xuống, dùng hai tay dâng đôi hài cho Tiểu Phương.

“Đây là Khách ba sa.” Y nói “Ta chỉ có một đôi Khách ba sa, cũng giống như người chỉ có một thanh Ma nhãn.”

Tiểu Phương tuy không hiểu ba chữ “Khách ba sa”, nhưng đoán đó chính là đôi hài này.

Tuy y không hiểu rõ phong tục của người Tạng lắm, không biết người Tạng coi trọng nhất là hai chân của mình, nếu anh muốn phân biệt sự giàu nghèo của người Tạng qua trang phục, thì cách dễ dàng nhất là nhìn vào đôi hài họ mang dưới chân, sự sang hèn khác nhau hoàn toàn không phải người ngoài có thể tưởng tượng được.

Tiểu Phương tuy không biết “Khách ba sa” là một loại hài quý báu của người Tạng, thậm chí còn lan qua cả Ba Tư, nhưng cũng thấy rõ Gia Đáp rất coi trọng đôi hài này, thậm chí còn đem ví nó với thanh kiếm oai chấn giang hồ của mình.

Gia Đáp lại nói tiếp:

“Ta chưa dùng qua đôi Khách ba sa này, mồ hôi chân ta rất hôi, ta không xứng đáng để mang, ta vốn cũng không muốn tặng nó cho người khác, nhưng bây giờ ta tặng cho người.”

“Tại sao thế?” Tiểu Phương đương nhiên muốn hỏi “Ta không tặng thanh Ma nhĩn cho người, tại sao người lại tặng đôi Khách ba sa này cho ta?”

“Vì người phải đi, phải đi rất xa rất xa, phải đi rất nhanh rất nhanh, người phải có một đôi hài tốt để giữ gìn bàn chân của người.”

“Tại sao ta phải đi?”

“Vì Ban Sát Ba Na sẽ trở về.” Gia Đáp nói “Người khác nghi ngờ người, nhưng không dám đụng tới người, người khác đều sợ người, sợ người gần chết.”

Giọng nói của y vì sợ hãi mà run lên, một chiến sĩ như y, tại sao lại sợ sệt một người tới như thế?

Tiểu Phương lại nhin không được hỏi “Ban Sát Ba Na là...”

Y chưa nói xong câu ấy, Ba Oa đã chợt tỉnh dậy, chợt chui đầu ra khỏi chăn, hoảng sợ nhìn nhìn y “Người vừa nói bốn chữ, người đang nói gì thế?”

“Ban Sát Ba Na.” Tiểu Phương nói “Ta đang muốn hỏi người bạn của ta, Ban Sát Ba Na là người thế nào?”

Thân hình Ba Oa đột nhiên run lên, xem ra thậm chí còn sợ sệt hơn cả Gia Đáp.

Nàng chợt ôm chặt Tiểu Phương.

“Ban Sát Ba Na mà tới, nhất định người phải chạy thật nhanh.”

“Tại sao?”

“Người có biết dũng sĩ đệ nhất ở núi Thánh Mẫu là ai không? Người đã nghe tới Ngũ hoa tiền thần chưa?” Giọng nói của Ba Oa trở nên lạc hẳn đi “Ban Sát Ba Na chính là Ngũ hoa tiền thần.”

CHƯƠNG 15

NGŨ HOA TIỀN THẦN

Trong sa mạc nóng rực như lò lửa, trong gian phòng nực nội khiến người ta không thở nổi, mà người vẫn có thể nhìn thấy tuyết trắng sáng rực trên núi cao ở nơi xa.

Lúc người đã bị nóng bức sắp chết, ngọn núi tuyết xa xa vẫn sừng sững.

Chỉ có ở đây, người mới có thể nhìn thấy quang cảnh kỳ lạ này, cho dù người không phải là người Tạng, người cũng có thể hiểu được tại sao người Tạng có được tư tưởng lãng mạn như thế, bí ẩn như thế, không tưởng như thế.

Tư tưởng ấy không phải được tạo nên trong một sớm một chiều, mà trải qua hàng trăm hàng ngàn cuộc sống lãng mạn, bí ẩn mà đẹp để mới có thể nảy sinh những thần thoại như thế.

Trong đó thần thoại lãng mạn nhất, bí ẩn nhất, đẹp để nhất chính là Ngũ hoa tiền thần.

* *

Ngũ hoa tiền thần nói theo tiếng Tạng là Ban Sát Ba Na.

Trong những ghi chép bằng văn tự nguyên thủy cổ xưa nhất của người Tạng, Ban Sát Ba Na là mũi tên...

“Trăm phát trăm trúng, vô cùng sắc bén, trên cánh tên có quả tim đau khổ, trên mũi tên có quả tim tư tưởng, bắn thẳng vào tim người.”

Ban Sát Ba Na nắm giữ sức mạnh mạnh mẽ nhất không sao kháng cự trên đời, đó là tình cảm và dục vọng.

Trên mũi tên của y trang trí đầy hoa tươi, dây cung của y là tơ bện chặt.

Y vĩnh viễn trẻ.

Y là thiếu niên đẹp nhất trong các vị thần trên trời dưới đất.

Y có năm mũi tên sắc, một mũi cứng rắn như sắt thép, một mũi ôn nhu như mùa xuân, một mũi kiêu my như nụ cười, một mũi nóng rực như lửa đỏ, một mũi nhọn sắc như mũi dùi.

Không ai kháng cự được sức mạnh của y.

Ban Sát Ba Na mà Ba Oa và Gia Đáp nói tới không phải là thần mà là người, là chiến sĩ đệ nhất, dũng sĩ đệ nhất trong bọn họ.

Chỉ đáng tiếc cho dù Tiểu Phương nghe lời họ khuyên, nhưng lúc định đi thì đã quá muộn.

Ngoài lều đã vang lên tiếng reo mừng ầm ĩ.

“Ban Sát Ba Na về rồi, Ban Sát Ba Na về rồi!”.

* *

Ban Sát Ba Na dắt con ngựa trắng thần tuấn cao lớn của y, yên lặng đứng ở đó, tiếp nhận sự hoan hô của tộc nhân của y.

Y đã xa họ ba ngày, trên mảnh đất vô tình này, qua ba ngày rất cô tịch và gian khổ, nhưng mặt trời nóng bỏng, bão cát, sự vất vả đều không hề làm y thay đổi chút nào.

Y phục của y vẫn hoa lệ tươi mới như cũ, xem ra vẫn anh tuấn oai vũ như thiên thần như cũ.

... Không có người nào, không có việc gì có thể đánh ngã Ban Sát Ba Na, cũng không có sự nguy hiểm gian khổ nào mà y không khắc phục được.

Vĩnh viễn không bao giờ có.

* *

Trong lều tối tăm mà yên tĩnh, tiếng hò reo bên ngoài đã tắt, thậm chí cả lạc đà cũng không hí nữa.

Vì Ban Sát Ba Na cần nghỉ ngơi, cần yên tĩnh.

Bất kể y thường được người ta hoan hô, nhưng y thà muốn được một mình nằm nghỉ ngơi trong lều tối.

Trời sinh y là một người cô độc, y thích cô độc, giống như người khác thích vinh quang và tiền bạc.

Y yên lặng nằm trong lều tối, bây giờ đã không còn ai có thể nhìn thấy nữa.

Về mặt anh tuấn tươi tắn của y đột nhiên trở thành một mội không sao nói ra được.

Nhưng chỉ cần có người nào ở đó, dáng vẻ rực rỡ của y lập tức sẽ như một ngọn lửa cháy bùng lên.

Y không bao giờ để cho tộc nhân của y thất vọng về y.

Y là người Tạng.

Tuy y đã vào cửa quan mấy lần, đã sống ở Trung nguyên, ở Hoài Âm rất lâu, thậm chí từng đi khắp Đại giang nam bắc.

Nhưng y vẫn là người Tạng, mặc trang phục truyền thống của người Tạng, ăn thức ăn truyền thống của người Tạng, thích món hành băm mà người ngoài không sao nuốt nổi, thích loại trà sữa đen như mực, và rượu thanh quả.

Y sinh ra là người Tạng, y lấy đó làm điều vinh dự.

Tộc nhân của y cũng lấy y làm điều vinh dự.

Y đang chờ Tiểu Phương.

Những chuyện phát sinh trong hai hôm vừa qua y đã biết, người gù đã báo cáo vắn tắt rõ ràng lại với y.

Sự phán đoán của y cũng như người khác, kẻ duy nhất đáng ngờ là Tiểu Phương.

Thanh Ma nhẫn đang nằm trong tay y, y tuốt ra, vuốt nhẹ lên lưỡi kiếm, chợt hỏi “Đây là kiếm của người à? Người có phải là Tiểu Phương liều mạng không?” Y còn chưa thấy Tiểu Phương, nhưng đã biết có người bước tới ngoài lều y, người tới nhất định là Tiểu Phương.

Người luôn sống trong cảnh nguy hiểm tuy thường đều có phản ứng kỳ lạ như dã thú, nhưng phản ứng ấy của y rõ ràng linh mãnh hơn người khác rất nhiều.

“Đó là kiếm của ta.” Tiểu Phương đã bước vào nói “Ta chính là Tiểu Phương liều mạng.”

Ban Sát Ba Na vốn đang nằm, đột nhiên đứng thẳng lên như ngọn thương trước mặt y, đôi mắt lạnh lùng phát sáng trong bóng tối.

“Ta đã nghe nói về người, lúc người khác còn đang rơi nước mắt, thì người đã đổ máu.”

“Máu đổ ra thường không phải là máu ta.”

“Kẻ muốn làm người khác đổ máu, thì mình phải đổ máu trước.” Giọng nói của Ban Sát Ba Na nghe ra vẫn rất ôn hòa “Bây giờ máu của Đường Lâm đã lạnh rồi, còn người thì sao?”

“Máu của ta vẫn còn, lúc nào cũng có thể đổ ra được.”

“Tốt lắm.” Giọng nói của Ban Sát Ba Na lại càng ôn hòa “Kẻ giết người phải chết, máu phải trả bằng máu.”

Giọng nói của y ấm áp như nước mùa xuân, giọng nói của Tiểu Phương cũng rất bình tĩnh.

“Chỉ tiếc kẻ không giết người có lúc cũng phải chết.” Tiểu Phương nói “Nếu ta chết thì kẻ giết người sẽ vĩnh viễn tiêu dao ngoài vòng pháp luật.”

“Kẻ giết người không phải là người à?”

“Không phải.” Tiểu Phương nói “Lần này thì không phải.”

Ban Sát Ba Na lặng lẽ nhìn y rất lâu, rồi nói “Người còn chưa trốn đi, cũng không định trốn đi, thái độ của người rất bình tĩnh, hơi thở rất điều hòa, quả thật không giống kẻ phạm tội.”

Y mừng rỡ như thỏ dài “Chỉ tiếc nếu dựa vào điều ấy thì chưa thể chứng minh là người vô tội.”

Tiểu Phương lập tức hỏi “Làm thế nào mới chứng minh được?”

Ban Sát Ba Na trầm tư, trầm tư rất lâu.

Y chậm rãi nói “Ta là người Tạng, người Tạng đều rất mê tín, bọn ta đều tin kẻ không có tội thì tuyệt đối không bị giết oan.”

Hiện tại đã rạng sáng, trong lều đã sáng lên, đã có thể nhìn thấy chiếc cung và túi tên của y.

Y chợt cầm cung tên bước ra “Người cũng ra đây.”

* *

Lúc Tiểu Phương bước ra ngoài lều, mới phát hiện bên ngoài đã có rất nhiều người tụ họp, người nào cũng yên lặng như tượng đá, để chờ vị anh hùng của họ phán quyết chuyện này.

Ban Sát Ba Na dùng cung chỉ vào một gian lều cách đó năm trượng.

“Người cứ đi tới đó, ta sẽ bắt đầu đếm, đếm tới năm ta mới bắt đầu xuất thủ, ta đếm tuyệt nhiên không quá nhanh, với kinh công của người, lúc ta đếm tới năm, thì người đã có thể chạy rất xa.”

Y vỗ khế vào túi tên trên hông, nói tiếp “Ta chỉ có năm mũi tên, nếu quả thật người vô tội, thì tên của ta nhất định không thể bắn trúng người.”

Tiểu Phương chợt cười:

“Ngũ hoa tiễn thần trăm phát trăm trúng mà lại muốn dùng cách này để chứng minh một người có vô tội hay không thì thật là một chủ ý hay.”

Ban Sát Ba Na không cười: “Nếu người cho rằng cách này không tốt, thì cũng còn có cách khác.”

Tiểu Phương nói “Cách gì?”

Ban Sát Ba Na trên tay kia vẫn còn cầm thanh Ma nhãn của Tiểu Phương, đột nhiên phóng thanh kiếm của Tiểu Phương cắm xuống cát trước mặt y.

“Dùng thanh kiếm này giết ta.” Y bình thản nói “Chỉ cần người có thể giết chết ta, thì không cần chứng minh người có vô tội không, chỉ cần người có thể giết chết ta, thì bất kể người làm chuyện gì cũng tuyệt nhiên không ai hỏi tới nữa.”

CHƯƠNG 16

THẦN TIỀN CỦA TIỀN THẦN

Sáng sớm, ánh mặt trời bắt đầu tỏa sáng.

Thanh kiếm chớp chớp dưới ánh mặt trời, ánh mắt của Ban Sát Ba Na cũng chớp chớp ánh sáng.

Y là người, không phải là thần trẻ mãi không già, trên đuôi mắt của y đã có nếp nhăn.

Nhưng dưới ánh sáng mặt trời vừa mọc lên, trông y vẫn như một vị thần.

Tiểu Phương tin lời y nói.

Tộc nhân và thuộc hạ của y vẫn yên lặng đứng đó, bất kể y nói gì, họ cũng phục tùng.

Tuốt kiếm giết người hoàn toàn không khó.

Trước nay Tiểu Phương rất tự tin vào kiếm pháp của mình, lúc cần tuốt kiếm, trước nay y chưa bao giờ tránh né.

Ban Sát Ba Na đang hỏi “Trong hai cách ấy, người chọn cách nào?”

Tiểu Phương không trả lời, im lặng bắt đầu bước đi, bước tới gian lều cách đó năm trượng thì dừng lại.

Y đã dùng hành động để trả lời.

Y xoay người lại, đối diện với Ban Sát Ba Na nói “Người đã có thể bắt đầu đếm rồi, tốt nhất là đếm nhanh hơn một chút, ta sợ nhất là chờ lâu”.

Ban Sát Ba Na chỉ nói một tiếng “Được”.

* *

Những người có mặt đều tản ra, để lại một khoảng trống giữa họ.

“Một, hai, ba, bốn...”.

Ngũ hoa tiễn thần thông thả rút mũi tên thần thứ nhất của y ra, thân tên màu vàng, mũi tên màu vàng.

Thần tiễn trăm phát trăm trúng, bắn thẳng vào tim người ta, ôn nhu như mùa xuân, kiều my như nụ cười, nóng rực như lửa đỏ, sắc nhọn như mũi dùi, cứng rắn như sắt thép.

Y đếm hoàn toàn không nhanh, nhưng rốt lại cũng đã tới tiếng “Năm”.

Tiểu Phương vẫn đứng đó không động đậy.

Với khinh công của y, thì bất kể Ban Sát Ba Na đếm mau thế nào, tới tiếng “Năm” thì ít nhất y cũng đã cách đó vài trượng.

Nhưng y không hề di động một tấc.

“Năm!”

Tiếng ấy vừa buông ra, mọi người đều nghe một tràng tiếng gió rít sắc nhọn vang lên, sắc nhọn như tiếng gào hú của quần ma.

Người nào cũng nhìn thấy mũi tên đầu tiên của Ban Sát Ba Na, nhưng túi tên đột nhiên đã trống rỗng.

Năm mũi tên của y cơ hồ đã được bắn ra cùng lúc trong chớp mắt ấy.

* *

Tiểu Phương vẫn không động đậy.

Tiếng tên rít gió đã ngừng lại, năm mũi tên vàng đều bắn xuống dưới chân y.

Y tuyệt nhiên không né tránh.

Cũng không biết vì y đã tính đúng là Ban Sát Ba Na chẳng qua chỉ muốn thử y, nên tuyệt nhiên không tránh né, hay vì y biết nếu tránh né thì sẽ không tránh được.

Bất kể y suy nghĩ thế nào, thì lần này cũng là dùng tính mạng của mình để đặt cược.

Y đã đặt trúng.

Nhưng nếu một người không có sức mạnh ý chí như gang thép, thì làm sao đặt được như y?

* *

Mọi người đột nhiên bật tiếng reo hò, Gia Đáp chột xông tới, quỳ xuống hôn vào chân y.

Trong ánh mắt lạnh lùng cô độc của Ban Sát Ba Na cũng lộ nét tươi cười.

“Bây giờ chắc ngươi đã tin rồi, một người vô tội thì tuyệt nhiên không thể bị giết oan. Chỉ cần ngươi vô tội, thì năm mũi tên này tuyệt đối không

thể trúng vào người, bất kể ta có phải là Ngũ hoa tiễn thần hay không cũng thế.”

Đó không phải là mê tín, mà là một sự thử thách bằng cách đấu trí, chỉ có kẻ vô tội mới có thể tiếp nhận được lời thử thách ấy.

Chỉ có Tiểu Phương biết, quần áo trên người y cơ hồ đã ướt đầm.

Nãy giờ y không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Ban Sát Ba Na bước tới vỗ vai y, bàn tay lập tức dính mồ hôi lạnh của y.

“Té ra người cũng hơi sợ.”

“Không phải hơi sợ.” Tiểu Phương thở dài một tiếng “Ta sợ gần chết.”

Ban Sát Ba Na cười, tộc nhân và thuộc hạ của y cũng cười, đã rất lâu mọi người không nhìn thấy y cười.

Đúng lúc họ cười vui vẻ nhất, chợt lại nghe một tiếng gào thảm, không ai ngờ tiếng gào thảm ấy là do người gù phát ra.

* *

Những bao hàng hóa vốn xếp thành đống rất chỉnh tề, hiện tại đã đổ tung tóe, có rất nhiều bao đã bị rách ra, để lộ ra hàng hóa và dược liệu quý giá bên trong.

... Chỉ có hàng hóa và dược liệu, không có vàng.

Tiểu Phương đã chú ý tới điều ấy, người rách những cái bao ấy, có phải cũng muốn tra xét rõ điều ấy không?

Bọn Vệ Thiên Bằng đã tới rồi sao?

* *

Người gù ngã xuống cạnh một bao xạ hương, quần áo bị máu tươi nhuộm đỏ, máu của y, máu của bạn y.

Đòn trí mạng ấy đánh vào trước ngực y, là một nhát kiếm.

Tiểu Phương lập tức nghĩ tới kiếm khách vô tình lại vô danh kia.

Người gù không những võ công cực cao, trên người y có vô số vết thương, cũng đủ thấy y đã thân trải trăm trận, người có thể một nhát kiếm đánh vào chỗ yếu hại trí mạng của y ngoài kiếm khách vô danh kia còn có ai?

Nhát kiếm này dù trí mạng, nhưng người gù vẫn chưa chết.

Có một loại người mà sức sống mạnh hơn người khác, ý chí muốn sống cũng mạnh hơn người khác.

Người gù thuộc loại ấy.

Y vẫn đang thở hổn hển, giãy giụa, giãy giụa vì sự sống, mặt y đã co rúm lại vì đau đớn và sợ hãi.

Nhưng mắt y lại mang một dáng vẻ khác, dáng vẻ kinh ngạc pha lẫn nghi ngờ.

Một người chỉ có lúc nhìn thấy một chuyện mà mình cho rằng không thể xảy ra mà vẫn xảy ra, thì ánh mắt mới có dáng vẻ như thế.

... Y nhìn thấy gì?

Ban Sát Ba Na cúi xuống, lấy một loại dầu hôi hám mà người Tạng cho rằng có thể trị được bách bệnh trút vào miệng y.

“Ta biết người có lời muốn nói với ta.” Ban Sát Ba Na khẽ vỗ vào má y, định kích thích sức sống của y “Nhất định người phải nói ra.”

Người gù đuôi mắt giật giật, cuối cùng thều thào được mấy tiếng.

“Không ngờ... không ngờ...”

“Không ngờ cái gì?” Ban Sát Ba Na hỏi.

“Không ngờ kẻ giết người lại chính là y.”

“Y là ai? Y đi đâu rồi?”

Người gù hơi thở càng gấp rút, đã không sao phát ra tiếng, không sao nói ra lời nữa.

Nhưng y còn có một con mắt, có lúc mắt cũng có thể nói nên lời

Khóe mắt y đang nhìn về một gian lều xa nhất.

Một gian lều trên nóc treo một túm lông chim ưng màu đen – lông chim ưng màu đen tượng trưng cho bệnh tật, tai nạn và sự chết chóc.

Người trong gian lều ấy đều bị thương bị bệnh rất nặng, đều đã sắp chết.

Ngoài vị phu tử tiên sinh phụ trách việc chữa trị cho họ, thì không ai muốn bước vào gian lều ấy.

... Hung thủ có phải đã chạy vào gian lều ấy không?

Ban Sát Ba Na không hỏi nữa, cũng không cần hỏi nữa, thân hình của y đã phóng đi như mũi tên của y.

Tiểu Phương cũng lướt theo.

Họ cơ hồ đồng thời lao vào gian lều ấy, nên cũng đồng thời nhìn thấy hai người

Tiểu Phương có nằm mơ cũng không ngờ là nhìn thấy hai người ấy trong gian lều này.

Y cơ hồ không tin vào mắt mình nữa.

Người đầu tiên y nhìn thấy là Ba Oa, là Ba Oa lẽ ra phải đang chờ y trong lều.

Người thứ hai y nhìn thấy, rõ ràng là Bốc Ưng!

Bốc Ưng yên lặng đứng ở đó, vẫn lạnh lùng bình tĩnh, vẫn đôi mắt sắc bén như chim ưng, vẫn chiếc áo trắng như tuyết.

Ba Oa nằm co quắp trước mặt y, đôi mắt xinh đẹp đầy sự kinh hãi và khiếp sợ.

Họ đều không nên có mặt trong gian lều này, nhưng họ đều có mặt.

Hung thủ đã chạy vào gian lều này, trong lều hoàn toàn không có đường rút lui, giữa họ nhất định có một người là hung thủ.

Trong hai người này, ai là kẻ sát nhân?

* *

Tiểu Phương lạnh lùng nhìn Bốc Ưng, hơi thở nặng nề.

“Ta cũng không ngờ là người, ta vẫn cho rằng trước nay người chưa từng giết người.”

Khuôn mặt Bốc Ưng không lộ vẻ gì “Trên đời vốn có rất nhiều chuyện khiến người ta không ngờ, vàng có thể khiến người ta làm rất nhiều chuyện mà ngay y cũng không ngờ tới.”

Tiểu Phương nói “Ta biết người cũng đang tìm số vàng kia, nhưng người...”

Y không nói tiếp.

Ba Oa đã nhảy vào lòng y, lệ trong mắt tràn ra “Mang ta đi, xin người mang ta đi.”

Tiểu Phương khẽ vuốt ve tóc nàng “Nhất định ta sẽ mang cô đi, lẽ ra cô không nên tới đây”.

Nhưng nàng đã tới đây.

Tiểu Phương không thể không hỏi “Tại sao cô lại tới đây?”

Ba Oa ứa nước mắt lắc đầu “Ta không biết, quả thật ta không biết, ta chỉ muốn đi thật mau.”

Ban Sát Ba Na đột nhiên lên tiếng “Cô ta không đi được.” Giọng nói của y không còn ôn hòa nữa “Không ai có thể mang cô ta đi.”

“Tại sao?” Tiểu Phương nói.

“Vì kẻ muốn người khác đổ máu, thì mình cũng phải đổ máu.” Ban Sát Ba Na lại lặp lại câu nói của mình “Kẻ giết người phải chết, máu phải trả bằng máu.”

Đó là chân lý của người giang hồ, bất kể là ở Trung nguyên, ở Giang Nam hay ở sa mạc cũng đều như thế.

Tiểu Phương nắm chặt tay Ba Oa “Lẽ ra người phải nhận ra rằng kẻ giết người không phải là cô ta.”

Ban Sát Ba Na nói “Thế người nhận ra à? Người nhận ra chuyện gì?”

Y đột nhiên nói qua chuyện khác “Những người ở đây, những hàng hóa ở đây của bọn ta đều thuộc về một thương gia.”

“Thương gia nào?”

“Ưng Ký.”

“Ưng Ký?” Tay Tiểu Phương đã lạnh buốt “Ưng trong phi ưng à?”

Ưng trong phi ưng chính là ưng trong Bốc Ưng, y quay phắt qua nhìn Bốc Ưng “Người chính là chủ của họ à?”

“Chính là y.”

Ban Sát Ba Na nói “Bọn ta thu dụng người vì y là chủ nhân của bọn ta, bọn ta tin tưởng người cũng vì y, nếu không mới rồi rất có thể người đã chết dưới mũi tên của ta rồi.”

Tiểu Phương toàn thân đều lạnh buốt.

Ban Sát Ba Na nói “Cho dù y muốn tìm số vàng kia cũng không đến nỗi tìm kiếm trong đoàn người của y, cho dù y muốn lục soát số hàng hóa ấy cũng không cần phải giết người.”

Y lạnh lùng hỏi “Hiện tại chắc người đã biết kẻ giết người là ai rồi chứ?”

* *

Tay Ba Oa còn lạnh hơn tay Tiểu Phương, nước mắt còn lạnh hơn tay.

Nàng ôm chặt Tiểu Phương, toàn thân run lên, một cô gái nhỏ như nàng, tại sao lại có thể là hung thủ máu lạnh như thế?

Tiểu Phương không tin.

Tiểu Phương thà chết cũng không muốn tin.

“Ta chỉ biết kẻ giết người ấy tuyệt nhiên không phải là cô ta.” Y ôm nàng chặt hơn “Không ai thấy kẻ giết người là ai.”

“Người nhất định phải chính mắt nhìn thấy kẻ giết người là ai à? Người nhất định phải chính mắt nhìn thấy mới chịu tin à?” Ban Sát Ba Na hỏi.

Bốc Ưng chợt thở dài “Cho dù y chính mắt nhìn thấy cũng chưa chắc đã tin.”

* *

Nếu Tiểu Phương là một người rất lý trí, rất có khả năng phân tích, thì hiện tại đã phải minh bạch rồi.

Sự thật đã rất minh bạch.

Bọn Vệ Thiên Bằng đã sớm biết đội thương lữ này là của Bốc Ưng, trước nay vẫn nghi ngờ Bốc Ưng lấy đội thương lữ này để che mắt, vận chuyển ba mươi vạn lượng vàng đánh cướp được.

Nhưng họ không dám động tới đoàn người này.

Võ công của Bốc Ưng cao thâm không thể lường được, người trên giang hồ đều biết trước nay y chưa từng bị đánh bại.

Ngũ hoa tiền thân Ban Sát Ba Na danh chấn Quan ngoại, là dũng sĩ đệ nhất, cao thủ đệ nhất trong người Tạng.

Vệ Thiên Bằng không những sợ hai người này, mà còn không thể không đề phòng từng người trong đội thương lữ.

Vì người nào trong đội thương lữ này cũng có thể là cướp Mèo, nếu quả thật gây chuyện, thì họ hoàn toàn không thể nắm chắc phần thắng.

Họ chỉ còn cách ngấm ngầm điều tra, xem vàng có phải được giấu trong các bao hàng hóa không?

Họ vốn định lợi dụng Tiểu Phương làm chuyện ấy.

Không ngờ gã Tiểu Phương liều mạng này lại làm kẻ không chịu liều mạng, họ chỉ đành nghĩ cách khác.

* *

Muốn điều tra xem vàng có phải được giấu trong các bao hàng hóa không, nhất định phải có người trà trộn vào đội thương lữ.

Người ấy nhất định phải tuyệt đối không gây ra sự chú ý của người khác, tuyệt đối không bị nghi ngờ.

Người ấy nhất định phải giỏi ngựa trang như tắc kè, phải có động tác linh mẫn khéo léo như mèo, có đòn công kích chuẩn xác tàn độc như rắn, phải bình tĩnh như voi, còn phải có lời lẽ ngọt ngào như đường, sự ôn nhu như nước mới có thể chinh phục Tiểu Phương.

Vì Tiểu Phương là người duy nhất có thể đưa người ấy trà trộn vào đội thương lữ này.

Họ đã tìm được một người như thế.

Ba Oa.

Nếu Tiểu Phương có một chút lý trí, thì hiện tại đã nhận ra chân tướng của việc này.

Chỉ đáng tiếc là Tiểu Phương lại không phải là loại người ấy.

Y hoàn toàn không phải không có lý trí, chỉ có điều lý trí của y thường bị tình cảm lấn át.

Y hoàn toàn không ngờ tới chuyện này, chẳng qua vì y chẳng bao giờ ngờ tới

Y hoàn toàn từ chối thừa nhận Ba Oa là hung thủ.

Ban Sát Ba Na đương nhiên cũng đã nhận ra điều đó.

“Không ai nhìn thấy nàng giết người, không ai có thể chứng minh nàng giết người.”

Ban Sát Ba Na nói “Nhưng người cũng không thể chứng minh nàng vô tội.”

Tiểu Phương lập tức hiểu rõ ý y!

“Có phải người muốn dùng cách vừa rồi để chứng minh không?”

“Đúng thế.” Ban Sát Ba Na nói “Tên của Ngũ hoa tiền thần tuyệt không giết oan người vô tội”.

Tiểu Phương cười nhạt “Chỉ tiếc người hoàn toàn không phải là Ngũ hoa tiền thần thật, người chẳng qua chỉ là một con người, trong lòng người đã cho rằng nàng có tội.”

Ban Sát Ba Na nói “Lần này có phải người còn có cách khác tốt hơn không?”

Tiểu Phương không có cách nào tốt hơn.

Trên đời không có bất cứ ai có thể nghĩ ra cách nào tốt hơn để chứng minh Ba Oa vô tội.

Ba Oa chợt giằng ra khỏi lòng Tiểu Phương, chảy nước mắt nói “Tuy người đã nói, chỉ cần người sống thì sẽ không để ai hà hiếp ta, nhưng ta đã sớm biết người sẽ không làm được, chuyện gì cũng sẽ thay đổi, người nào cũng sẽ thay đổi.”

Nước mắt của nàng lóng lánh “Cho nên bây giờ người đã có thể quên câu ấy đi, cứ để họ giết ta, cứ để cho ta chết”.

* *

Nàng vẫn yếu ớt như thế, nhu thuận như thế, nàng vẫn hoàn toàn nương tựa vào Tiểu Phương.

Nàng thà chết, chỉ vì nàng không muốn làm Tiểu Phương bị liên lụy.

Không ai thấy nàng giết người, nhưng về điều này người nào cũng nhìn thấy rất rõ ràng.

Bốc Ứng chợt thở dài một tiếng “Để cho nàng đi.”

Ban Sát Ba Na rất kinh ngạc “Để y thị đi thế này à?”

“Không phải để nàng đi thế này,” Bốc Ứng nói “Người đưa thêm cho nàng một túi nước, một túi lương thực, một con ngựa.”

Ban Sát Ba Na không nói gì nữa.

Y phục tùng Bốc Ứng cũng giống như người khác phục tùng y.

Tiểu Phương cũng không nói gì nữa, chuyện Bốc Ứng làm lần nào cũng khiến y không có lời gì mà nói.

Y lặng lẽ kéo tay Ba Oa, quay người đi.

Bốc Ứng chợt nói “Nàng đi, còn người thì ở lại.”

“Ta ở lại à?” Tiểu Phương hỏi “Người muốn ta ở lại à?”

“Người muốn ta thả nàng, thì người phải ở lại.”

“Đó là điều kiện sao?”

“Đúng.”

Bốc Ứng trả lời ngắn gọn mà kiên quyết, đây đã là quyết định cuối cùng của y, bất kể là ai cũng không thể thay đổi quyết định này.

Tiểu Phương hiểu chuyện ấy.

Y buông tay Ba Oa ra.

“Chỉ cần ta không chết, nhất định ta sẽ đi tìm muội, nhất định ta sẽ đi tìm muội.”

Đó là câu nói cuối cùng của y với Ba Oa, ngoài câu ấy ra, y còn biết nói gì?

CHƯƠNG 17

MÁU LOANG ÁO TRẮNG

Ba Oa im lặng bước đi.

Nàng cũng không nói gì nữa, Tiểu Phương đưa mắt nhìn theo nàng, nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn yếu ớt của nàng.

Y hy vọng nàng quay đầu nhìn y, nhưng lại sợ nàng quay đầu. Nếu nàng quay đầu lại thật...

Biết đâu y sẽ bắt kẻ tất cả, xông ra đi với nàng.

Nhưng nàng không quay đầu.

Ban Sát Ba Na cũng đã đi, lúc bước đi chợt nói với Tiểu Phương một câu rất nhiều thâm ý.

“Nếu ta là người, ta cũng sẽ làm như người.” Trong giọng nói của y tuyệt nhiên không có ý chế nhạo “Loại nữ nhân như nàng quả thật không có nhiều.”

Lúc y bước ra tới ngoài lều, lại quay đầu lại “Nhưng nếu quả ta là người, thì từ giờ trở đi nhất định ta sẽ không gặp nàng nữa.”

* *

Tiểu Phương siết chặt hai tay, lại từ từ buông ra, sau đó từ từ quay người lại, đối diện với Bốc Ưng.

Y định hỏi Bốc Ưng “Người đã chịu tha cho nàng đi, tại sao còn giữ ta lại?”

Nhưng y không hỏi.

Ba Oa và Ban Sát Ba Na vừa bước ra, dáng vẻ Bốc Ưng đã thay đổi hẳn, lúc Tiểu Phương đối diện với y, y đã ngã xuống, ngã xuống tám nệm

mềm bằng da thú, Tiểu Phương trước nay chưa bao giờ nhìn thấy y một mỗi yếu ớt như thế.

Khuôn mặt trắng bệch của y không có chút sắc máu, nhưng tấm áo trắng như tuyết của y đã ướt đẫm máu.

Vết máu là trên ngực y, cách tim y rất gần.

“Người bị thương à?” Tiểu Phương kêu lên thất thanh “Tại sao người lại bị thương!”.

Bốc Ưng cười gượng.

“Chỉ cần là người là có thể bị thương. Kiếm sắc đâm xuyên vào bụng thì bất kể là ai cũng sẽ bị thương”.

Tiểu Phương giật nảy mình.

“Người trên giang hồ đều nói trước nay người chưa từng bị đánh bại, ta cũng biết người thân trải trăm trận, trước nay chưa từng thất bại lần nào.”

“Chuyện gì cũng có lần đầu tiên.”

“Là ai đâm người bị thương?”

Bốc Ưng chưa trả lời, Tiểu Phương đã nghĩ tới người kia, nếu quả có người có thể đâm Bốc Ưng bị thương, thì nhất định chính là người ấy.

... Kiếm khách vô danh, thanh kiếm vô tình.

Tiểu Phương lập tức hỏi “Người đã giao thủ với y à?”

Bốc Ưng trầm mặc rất lâu mới chậm rãi nói “Bầy đại kiếm khách hiện nay ta đều gặp qua, tuy ta chưa từng giao thủ với họ, nhưng ta đều đã nhìn thấy kiếm pháp của họ.”

Y thở dài “Trong bọn họ có người đã già, có người vì cuộc sống quá xa xỉ, có người kiếm pháp quá cầu kỳ cẩn thận, bầy đại kiếm khách trước kia được giang hồ công nhận, đến nay đều đã qua rồi, cho nên ta không giao thủ với họ, vì ta biết nhất định ta sẽ thắng họ.”

Đó không phải là câu trả lời, nên Tiểu Phương lại hỏi “Còn y thì sao?”

Bốc Ưng đương nhiên cũng biết “Y” mà Tiểu Phương nói là ai.

“Ta đã giao thủ với y.” Bốc Ưng sau cùng đã trả lời “Ta dám bảo đảm trong bầy đại kiếm khách tuyệt nhiên không có người nào có thể đón đỡ một chiêu kiếm ấy của y...”

Chiêu kiếm ấy rõ ràng là chiêu kiếm đã đâm Bốc Ưng bị thương...

“Trước nay ta chưa từng thấy kiếm pháp nào như thế, ta thậm chí còn chưa hề ngờ tới.” Bốc Ưng chậm rãi nói tiếp “Ta chỉ có thể dùng sáu chữ để hình dung chiêu kiếm ấy.”

“Sáu chữ gì?”

“Ắt giết, ắt thắng, ắt chết.”

“Nhưng người vẫn chưa chết.” Tiểu Phương mừng tưng đang an ủi y, lại mừng tưng như đang an ủi chính mình “Ta nhận thấy người

nhất định sẽ không chết.”

Bốc Ưng chợt cười cười

“Tại sao người nhận ra là ta sẽ không chết?”

Nụ cười của y mang vẻ chế nhạo “Ta giữ người ở lại biết đâu là vì muốn người ở đây chờ ta chết, vì ta cũng đã từng ở lại bên cạnh người để chờ người chết.”

Chế nhạo có lúc cũng là một sự đau xót. Một sự đau xót không biết làm sao, có lúc thường được bộc lộ bằng cách chế nhạo.

Tiểu Phương cũng hiểu.

Ngoài tình cảm của mình, thì đối với chuyện khác y thường có thể hiểu rõ.

Y từ từ ngồi xuống, ngồi xuống cạnh Bốc Ưng.

“Ta chờ người.” Y nói “Không phải chờ người chết, mà chờ người đứng dậy.”

* *

Mặt trời nóng bỏng lại lên cao, trong gian lều lại có vẻ tối tăm lạnh lẽo hơn.

Bốc Ưng đã nhắm mắt nằm rất lâu, cũng không biết có ngủ không, lúc ấy chợt mở mắt ra nhìn Tiểu Phương.

“Có hai chuyện nhất định phải nói với người.”

“Người nói đi.”

“Kiếm khách vô danh kia hoàn toàn không phải không có tên, y họ Độc Cô, tên Độc Cô Si, không phải si tình, mà là si kiếm.”

Bốc Ưng thở dài “Cho nên người ngàn vạn lần không nên giao thủ với y, kẻ si tình nhất định phải chết dưới thanh kiếm của kẻ si kiếm, về chuyện này thì nhất định người không thể không tin”.

Tiểu Phương chỉ hỏi “Còn chuyện thứ hai là gì?”

Bốc Ưng lại im lặng rất lâu mới lên tiếng.

“Người là một lãng tử.” Y nói “Có lãng tử nhiều tiền, có lãng tử đa tình, có lãng tử thích cười, có lãng tử thích khóc, có điều tất cả những lãng tử đều có một điều giống nhau.”

“Điều nào?”

“Cảm thấy trống vắng.” Bốc Ưng nhấn mạnh “Cô độc, tịch mịch, trống vắng.”

Y chậm rãi nói tiếp “Cho nên nếu lãng tử tìm được một người có thể khiến mình cảm thấy không cô độc nữa thì như một kẻ chết đuối vớ được khúc gỗ, chết cũng không chịu buông tay, còn như khúc gỗ ấy có thể đưa y tới bờ không thì y không quan tâm, vì trong lòng y đã có cảm giác rất an toàn, đối với bọn lãng tử mà nói, như thế là đủ rồi.”

Tiểu Phương đương nhiên hiểu rõ ý y.

Y đã nói đúng điều Tiểu Phương giấu diếm tận đáy lòng, đúng điều đau khổ mà Tiểu Phương không dám đụng tới.

Một mình một kiếm, tung hoành giang hồ, tùy ý làm ớn kết oán, cũng không biết có bao nhiêu người đã hăm mộ hào tình của lãng tử.

Vì người khác vĩnh viễn không biết được nỗi đau khổ và sự trống vắng trong đáy lòng họ.

Bốc Ưng nói “Nhưng khúc gỗ mà người vớ được ấy, có lúc không những không thể đưa người tới bờ mà còn khiến người chìm mau hơn, nên lúc người phải buông tay thì nhất định phải buông tay.”

Tiểu Phương siết chặt nắm tay, lại từ từ buông ra “Tại sao người phải nói với ta câu ấy?”

Bốc Ưng nói “Vì người là bằng hữu của ta.”

* *

Bằng hữu.

Nghe hai tiếng ấy từ miệng Bốc Ưng nói ra, Tiểu Phương quả thật hoảng sợ giật nảy mình, thậm chí còn hoảng sợ hơn lúc nhìn thấy tấm áo trắng của y đầm máu, chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên có một luồng máu nóng dâng lên, làm tắc nghẽn cổ họng y.

Bốc Ưng ngồi lên, cầm lấy cái túi da dê bên cạnh người, trong túi không phải là loại rượu thanh quả lạt mà hơi chua.

“Đây là rượu Cổ Thành ở phía bắc Thiên Sơn.” Y nói “Loại rượu này còn nóng hơn rượu Đại khúc rất nhiều.”

Y uống trước một hớp rồi đưa cái túi qua Tiểu Phương.

Rượu nóng cay nồng, nuốt xuống cũng như máu nóng.

“Người có sợ say không?”

“Chết cũng không sợ, sợ gì say?”

Bốc Ưng đôi mắt sắc bén lại thoáng nét cười, đột nhiên cất giọng ngâm nga.

“Con phải thành danh

Rượu phải say.

Say rồi nói chuyện

Nói lời hay.”

Đó là bài thơ nổi tiếng của thi nhân Mật Lạp Lạc Tư Ba ở Tây Vực, ngắn gọn đơn giản, chỉ có mười bốn chữ bình thường, nhưng mang một mùi vị không sao nói ra được, cũng giống như máu nóng của kẻ nam nhi.

* *

Bốc Ưng vẫn chưa chết, Tiểu Phương cũng chưa đi.

Đoàn người lại bắt đầu tiến đi, cuối cùng đã tới rặng núi Đại Cát cách thánh địa Lạp Tát hai trăm năm mươi dặm.

Trời quang vạn dặm, mây thưa trời xanh, núi tuyết xa xa trong tầm mắt, tâm tình của Tiểu Phương mừng tượng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng y vẫn hoàn toàn không quên Ba Oa.

Bốc Ưng nhận ra điều đó.

“Còn có một chuyện nhất định ta phải nói cho người biết.” Có một hôm y nói với Tiểu Phương “Bất kể là người tin hay không, ta cũng phải nói cho người biết.”

“Chuyện gì?”

“Ý nghĩa của Ba Oa là tuyết, tuyết là nước kết thành, màu của tuyết trắng ngần như bạc.”

Bốc Ưng nói “Ba Oa mới là Thủy Ngân thật sự.”

Tiểu Phương không có phản ứng gì.

Y đang nhìn nhìn tuyết trắng tích lại trên núi cao xa xa, mừng tượng căn bản không nghe thấy Bốc Ưng nói gì.

Bốc Ưng lại nói “Lúc còn chưa tìm lại được số vàng bị cướp thì Vệ Thiên Bằng vẫn chưa chịu bỏ qua cho ta, đứa con bị chết vĩnh viễn không thể sống lại, Lã Tam nhất định không bỏ qua cho người.”

Y chậm rãi nói tiếp “Hiện tại người trong tổ Mũi tên của chúng ta đã bị thương vong quá nửa, nhất định họ sẽ không cho chúng ta yên ổn về tới Lạp Tát.”

Trong hai hôm nay, lúc đoàn người dừng lại nghỉ ngơi, Tiểu Phương mừng tượng như nghe thấy có tiếng vó ngựa văng vẳng từ xa vọng tới

Có phải Vệ Thiên Bằng đã điều động nhân thủ, chuẩn bị đánh nhau với họ trận cuối cùng không?

“Phía trước có một cửa ải hiểm trở, người Tạng đều gọi đó là Cổ Chết.” Bốc Ưng nói “Nếu ta tính không sai thì lúc này nhất định họ đã tới đó chờ ta.”

* *

Cổ Chết.

Chỉ nghe hai chữ ấy Tiểu Phương đã có thể tưởng tượng được hình thế hiểm trở của cửa ải ấy, núi non quây vòng, vách núi dựng đứng cao thăm thẳm, nếu có người mai phục ở đó tập kích thì trong đoàn người này những người còn sống qua được khỏi đó nhất định không có nhiều. Huống hồ những người mai phục ở đó nhất định đều là lực lượng tinh nhuệ của Vệ Thiên Bằng.

Tiểu Phương cũng không kìm được hoảng sợ “Người chuẩn bị xông qua đó à?”

Bốc Ưng cười nhạt “Họ muốn ta xông qua, tại sao ta không cho họ thỏa lòng xứng ý?”

Tiểu Phương lại hỏi “Ngoài cửa ải ấy ra, còn có đường đi nào khác không?”

“Không có.” Bốc Ưng nói “Nhưng chúng ta hoàn toàn không phải nhất định không qua đó không được.”

“Không qua thì sẽ làm sao?”

“Chờ.” Bốc Ưng nói “Chúng ta cũng có thể chờ, chờ họ tới.”

“Họ sẽ tới à?”

“Nhất định sẽ tới, vả lại còn tới rất nhanh, vì ta thì có thể chờ, chứ họ thì không thể.”

“Tại sao thế?” Tiểu Phương hỏi.

“Nhân thủ của họ đã tập trung, người ngựa sung sức, đang lúc rất hăng hái, họ đã tính một trận ắt thắng, một đòn đắc thủ rồi là có thể mở tiệc mừng công, nhất định họ sẽ không mang theo nhiều lương thực và nước uống, vì đánh xong trận này, toàn bộ lương thực và nước uống của chúng ta sẽ trở thành của họ.”

Bốc Ưng lạnh lùng nói tiếp “Cho nên họ không thể chờ, chúng ta không qua nhất định họ sẽ tới.”

“Sau đó thì sao?”

“Ta đã phân phó rồi, ở chỗ đóng trại cách cửa núi ấy ba mươi dặm.” Bốc Ưng nói “Họ chờ chúng ta không được, lòng hăng hái đã giảm sút, lại phóng ngựa ba mươi dặm tìm chúng ta, khí lực cũng đã suy giảm, chúng ta cứ ở đó lấy nhàn đợi nhọc, chờ họ tới nộp mạng...”

Y không những nhận định rất chính xác, mà còn tính toán không có chỗ nào sơ hở, không những có thể tuốt kiếm giết người trong vòng năm bước mà còn có thể vận trù quyết sách trong màn trướng, quyết thắng ngoài ngàn dặm.

Tiểu Phương không thể không thừa nhận y quả thật là bậc kỳ tài hiếm có trên giang hồ, có điều vẫn còn lo lắng.

“Cho dù họ tới, cũng chưa chắc đã là nộp mạng đâu.”

“Ừa?”

“Vệ Thiên Bằng đã quyết tâm thắng trận này, nhất định lần này sẽ dốc hết toàn bộ lực lượng tinh nhuệ ra, lại thêm Độc Cô Si và Sưu hồn thủ, bên chúng ta có mấy người có thể quyết thắng phụ với họ?”

Trên tấm áo trắng của Bốc Ưng lại có máu ứa ra, sau trận đánh này, tấm áo trắng của y nhất định sẽ nhuộm đầy máu đỏ.

Nhưng dáng vẻ của y vẫn cực kỳ trấn tĩnh, chợt nói “Ta biết bất kể trận này chúng ta có bao nhiêu cơ hội người cũng sẽ tuyệt nhiên không bỏ chạy, nếu không người cũng không cần phải lo lắng cho ta.”

Tiểu Phương trước ngực lại nóng bừng lên.

Sự hiểu biết của một người bạn vẫn khiến y cảm động hơn bất cứ chuyện gì.

Bốc Ưng nhìn y, ánh mắt sắc bén đột nhiên trở thành rất dịu dàng “Ta đã bị thương, nhân thủ bên chúng ta quả thật không đủ, nhưng chúng ta hoàn toàn không phải không có cơ hội. Vì chúng ta có một cái mà bọn Vệ Thiên Bằng nhất định không có.”

Y chậm rãi nói tiếp “Chúng ta có bạn bè cùng nhau sống chết, chết cũng không lâm trận mà bỏ chạy.”

Tiểu Phương chột cao giọng nói “Bất kể thế nào, nhất định lần này người cũng phải để Độc Cô Si cho ta”.

Bốc Ưng lại yên lặng nhìn y rất lâu, trong ánh mắt lại thoáng nét cười “Lần này e là Độc Cô Si sẽ không tới.”

“Tại sao?”

Bốc Ưng nói “Người nhất định đã nghe một câu mà Ban Sát Ba Na rất thích nói.”

Tiểu Phương biết đó là câu gì.

... Kẻ muốn người khác đổ máu, thì mình cũng sẽ phải đổ máu.

Bốc Ưng nói “Ta thừa nhận Độc Cô Si là kiếm khách thiên hạ vô song, nhưng y muốn ta đổ máu, thì chính y cũng phải trả giá.”

Tiểu Phương lập tức hỏi “Y cũng đã bị thương à?”

Bốc Ưng không trả lời, chỉ hững hờ nói “Bất kể thế nào, nếu quả thật y tới, ta nhất định sẽ để người cho y.”

* *

Còn chưa đến hoàng hôn, đoàn người đã dừng lại.

Căn cứ báo cáo của Gia Đáp, chỗ này cách Cổ Chết chính xác là hai mươi chín dặm.

Lạc đà và ngựa quây thành một vòng, lều trại dựng lên, mỗi người đều làm việc mà mình phải làm không khác gì lúc bình thời, mừng tượng căn bản không biết có đại địch sắp tới

Tiểu Phương đã suốt ngày không nhìn thấy Ban Sát Ba Na, hai hôm nay y cũng không bị phái đi canh gác tuần tiểu, chỉ làm bạn với Bốc Ưng trong gian lều trên nóc có treo túi lông chim ưng màu đen.

Nghiêm Chính Cương phụ trách quản lý thức ăn nước uống và Tổng lão phu tử phụ trách việc chữa bệnh cũng tới, là Bốc Ưng mời họ tới, mời họ tới uống rượu.

Hôm nay Bốc Ưng lại có vẻ rất cao hứng.

Họ không uống rượu Cổ Thành mà uống rượu Thương, rượu thanh quả, tên là Thương.

Loại rượu này tuy không dễ say, nhưng say rồi thì không dễ tỉnh.

Lúc chiều buông, bên ngoài trỗi lên tiếng ca hát, đối với người Tạng, ca hát và uống rượu là hai việc không thể tách rời

Bốn bề lửa trại rải rác, ai cũng đang ca hát, đang uống rượu, giống như cố ý làm cho người khác cho rằng họ hoàn toàn không đề phòng.

Cho dù họ có đề phòng thì cũng đã sao? Các dũng sĩ trong tổ Mũi tên chỉ còn không đầy mười người.

Theo tiếng vó ngựa mà Tiểu Phương nghe thấy thì số người ngựa mà Vệ Thiên Bằng điều động ít nhất cũng gấp mười họ.

* *

Ban Sát Ba Na đã trở về.

Y đã chứng minh cách nghĩ của Tiểu Phương, y đã tới Cổ Chết “Lúc này ở đó đại khái có khoảng bảy mươi con ngựa.”

Bảy mươi con ngựa tức có bảy mươi người, tức bảy mươi thanh đao, thanh nào cũng là lợi khí giết người.

Ban Sát Ba Na lại nói “Số người ấy đều là tráng sĩ kỹ thuật tinh thâm, trong đó có một số dùng thương dài kích lớn, một số dùng cung nỏ, còn có bảy tám người dùng binh khí ngoại môn.”

Người có thể dùng binh khí ngoại môn, võ công nhất định không kém.

Ban Sát Ba Na lại nói “Nhưng kẻ đáng sợ thật sự tuyệt nhiên không phải là họ.”

“Kẻ đáng sợ thật sự là ai?” Tiểu Phương hỏi.

“Ngoài bảy mươi con ngựa, còn có ba chiếc kiệu cũng tới chỗ ấy.”

Trên sa mạc mà lại có người ngồi kiệu à? Vào lúc chuẩn bị tập kích cường địch mà lại có người muốn ngồi kiệu à?

Tiểu Phương càng kinh ngạc “Trong kiệu có người không?”

“Có,” Ban Sát Ba Na nói “Mỗi chiếc có một người.”

“Là những người thế nào?”

“Người có thể khiến Vệ Thiên Bằng mang kiệu tới đón đương nhiên là kẻ không tầm thường.” Ban Sát Ba Na ngần ngừ một lúc mới nói tiếp “Ta chỉ nhận ra một người trong đó.”

“Người nhận ra ai?”

“Chính là nữ nhân mà người cho rằng tuyệt đối không phải là kẻ giết người.”

Tiểu Phương im bật.

... Ba Oa quả thật là cao thủ sâu kín không lộ ra à? Đúng là kẻ có thể giết người trong chớp mắt à?

Y không nhận ra, quả thật không nhận ra.

Y cũng không tin, nhưng có thể không phải là không thể tin, mà là không muốn tin.

Ban Sát Ba Na nói “Ngoài nàng có một người tàn phế chỉ còn một tay một chân, đùi trái chấp một cái chân gỗ, tay phải xách một cái bao vải vàng, có vẻ rất nặng.”

Tiểu Phương lập tức hỏi “Y khoảng bao nhiêu tuổi?”

“Ta không nhận ra tuổi tác của y.” Ban Sát Ba Na nói “Đầu tóc y đều bạc trắng, sáng như tơ bạc, nhưng khuôn mặt thì trắng hồng, xem ra quả thật như một tiểu cô nương.”

“Tiểu cô nương à?”. Tiểu Phương lại hỏi “Người nói người ấy là nữ nhân sao?”

“Đúng, là một nữ nhân.”

Tiểu Phương mặt biến sắc.

“Còn người còn lại?”

“Người ấy giống như một người mù, lúc bước xuống kiệu phải có người đỡ, nhưng y là người duy nhất phát hiện ra ta núp gần đó.” Ban Sát Ba Na cười gượng “Suýt nữa ta đã không trở về được.”

Quả tim Tiểu Phương chìm xuống.

Y đã đoán ra hai người ấy là ai, trong các cao thủ tuyệt đỉnh trên đời hiện nay, hai người ấy tuyệt đối có thể xếp vào mười người đứng đầu.

Có lẽ Bốc Ứng cũng đã biết họ là ai, nhưng không có chút phản ứng nào, chỉ hững hờ nói “Người mệt rồi, vào đây uống chén rượu đi”.

Rượu không dễ say thì say rồi lại khó tỉnh, người rất đáng yêu lại thường là kẻ đáng sợ nhất.

Trên đời có rất nhiều chuyện đều như thế.

CHƯƠNG 18

CAO THỦ TUYỆT ĐỈNH

Sắc trời đã tối, người cũng đã sắp say, lửa trại lại càng sáng, tiếng ca lại càng vang.

Đôi mắt sắc bén của Bốc Ứng cũng càng sáng.

Vì sao y có thể trấn tĩnh như vậy? Chẳng lẽ y đã có cách đối phó với những người sắp tới?

Tiểu Phương nghĩ không ra y có thể có cách gì.

Người mù kia rõ ràng là Sưu hồn thủ.

“Độc thủ sưu hồn, tính mạng không còn”. Nếu y muốn đi tìm một người, mà người ấy không mau lẹ trốn chạy, thì nhất định phải mau mau lo liệu hậu sự cho mình.

Người có thể trốn thoát khỏi tay y đến nay vẫn không có mấy người

Nữ nhân một tay một chân, mặt hồng tóc trắng so với y còn đáng sợ hơn, vì bà ta chỉ có một nửa là người.

Một nửa kia của bà ta không phải là thần, cũng không phải quỷ, càng không phải người.

Một nửa kia của bà ta là “Ma”.

Con người bà ta tưởng chừng đã bị một loại ma pháp đáng sợ chia thành hai nửa, một nửa là ngọc nữ, một nửa là thiên ma.

Thiên ma ngọc nữ Liễu Phân Phân, không ai biết được võ công của bà ta cao thấp thế nào, tuổi tác bao nhiêu.

Nhưng ai cũng biết bà ta cũng thường có thể chia một người làm hai nửa.

* *

Nghiêm Chính Cường trước nay không dính tới một giọt rượu, Tổng lão phu tử thì uống không ít, một người ngay thẳng nghiêm túc không uống rượu là quân tử, một người uống rượu cũng là quân tử, trong tình hình như thế, họ đều xứng đáng là người đáng tôn kính.

Nhưng đến lúc tuốt đao đối diện, đao sắc kề vào cổ, giá trị của họ có thể không sánh được với Gia Đáp.

Gia Đáp là chiến sĩ, cũng là dũng sĩ, nhưng lúc đối diện với loại cao thủ như Sưu hồn thủ và Liễu Phân Phân, chuyện duy nhất y có thể làm là chết.

Chết tuy là sự kết thúc tất cả, nhưng không thể giải quyết bất cứ chuyện gì.

Cho dù có thể giải quyết, cũng không có ai tình nguyện dùng cách thức ấy để giải quyết.

Bốc Ưng đã bị trọng thương. Ban Sát Ba Na rốt lại không phải là thần, họ có cách gì để đối phó với cường địch sẽ tới ngay lập tức?

* *

Tiểu Phương suy nghĩ rất nhiều, chỉ có một chuyện không nghĩ tới ... Ba Oa có tới không, nếu tới thì sẽ dùng thái độ nào để đối phó với y? Y sẽ dùng thái độ nào để đối phó với nàng?

Người tình vắn vít nhớ thương, đột nhiên biến thành kẻ thù sống chết, y sẽ xử sự thế nào? Loại tình huống này có ai đối phó được? Sự đau đớn này có ai hiểu rõ được.

Nãy giờ Bốc Ưng đang nhìn nhìn y, mừng tượng đã nhìn thấy nỗi đau đớn trong lòng y, im lặng nhìn y nhấc chén rượu lên.

Đúng lúc ấy xa xa đột nhiên có tiếng vó ngựa rầm rập vang lên.

Bảy mươi con ngựa phóng mau, tiếng vó ngựa như trống thúc ầm ầm, cõi trời đất lập tức tràn đầy sát khí.

Nhưng tiếng ca hát phía ngoài vẫn hoàn toàn không dừng lại, Bốc Ưng cũng vẫn ngồi yên bất động.

Trong chén của y vẫn có rượu, một chén rượu đầy, ngay một giọt cũng không rơi ra, chỉ hờ hững nhìn Tiểu Phương nói "Ta biết người rất sợ phải chờ đợi, quả nhiên họ không để chúng ta phải chờ đợi quá lâu."

Y lại nhấc chén rượu lên "Vì chuyện ấy, chúng ta cũng nên uống một chén."

* *

Tiếng vó ngựa từ xa tới gần, mừng tượng phi quanh khu lều trại của đoàn người, nhưng hoàn toàn chưa xông tới.

Người cạnh đồng lửa trại vẫn cất tiếng ca hát, coi như không hề biết cường địch đã tới, sống chết đã chỉ còn trong hơi thở.

Đó có phải vì họ đều tin tưởng Bốc Ứng sẽ chẳng bao giờ đưa họ vào con đường chết nên mới có thể bình tĩnh như thế không?

Cũng có thể vì sự bình tĩnh của loại người khác thường như họ nên cường địch không dám khinh dị xâm phạm.

Đột nhiên một tiếng sáo Hồ sắc nhọn rít lên, vút lên tận mây xanh.

Bầy ngựa khỏe phi quanh khu lều trại đột nhiên đều dừng lại, tiếng vó ngựa lập tức im bật, mặt đất tĩnh lặng như chết.

Sát khí càng nặng thêm.

Bảy mươi chiến sĩ trên bảy mươi con ngựa chắc đều đã tên trên dây cung, đao tuốt khỏi vỏ.

Bốc Ứng vẫn không hề cử động.

Đối phương không động, y cũng không động, so với họ y có thể chờ lâu hơn, có thể kiên nhẫn hơn.

Tiểu Phương rất muốn bước ra xem tình hình bên ngoài, nhưng Bốc Ứng lại nhìn y nhắc chén rượu lên.

“Ta bảo đảm là họ tuyệt nhiên không xông vào, tình hình chưa rõ ràng, họ tuyệt nhiên không dám khinh cử vọng động.”

Y lại nhắc chén rượu một hơi uống sạch “Ít nhất chúng ta còn có thời gian uống thêm năm ba chén nữa.”

Y chỉ uống xong chén ấy, thì một tiếng sáo Hồ lại vang lên, Gia Đáp chọt xông vào lều, hét lên “Tới rồi”.

* *

Bốc Ứng rượu trong chén đã rót đầy, một giọt rượu cũng không sánh ra, chỉ lạnh lùng hỏi “Ai tới?”

“Vệ Thiên Bằng tới rồi.” Gia Đáp lộ vẻ khấn trương “Còn có sáu người khiêng ba chiếc kiệu đi cùng, đang từ phía tây tiến vào.”

“Chỉ có mấy người ấy tới thôi à?”

“Số người ngựa còn lại đã vây chặt chúng ta, chỉ có mấy người ấy vào.” Gia Đáp nói “Họ nói muốn gặp người.”

Bốc Ứng thông thả nhấp một hớp rượu “Nếu đã có quý khách quang lâm, tại sao không mời họ vào?”

Ngoài lều đột nhiên có người cười nhạt!

“Đã biết có quý khách quang lâm, tại sao chủ nhân không ra nghênh đón?” Người nói câu ấy thanh âm nhọn rít, giống như một mũi kim châm vào tai “Bốc đại lão bản không khỏi quá vênh váo đấy.”

Bốc Ứng lạnh lùng nói “Ta vốn không vênh váo ít đâu.”

Y vung vung tay, Gia Đáp lập tức vén cửa lều lên, ngoài lều đèn lửa sáng rực như ban ngày, xa xa lóe lên ánh hàn quang của đao thương kiếm kích, tiếng ca hát rớt lại đã tắt, lạc đà và ngựa thỉnh thoảng giật mình

hí lên, gió lạnh từng trận từng trận thổi tới, lạnh như cương đao đâm thấu tận xương.

Một con ngựa cao lớn, ba chiếc kiệu nhỏ đã tới ngoài trướng, Vệ Thiên Bằng ngồi cao trên ngựa, bên hông có đao, cạnh yên có tên, tên vẫn trong túi, đao vẫn trong vỏ, nhưng sát khí đã toát ra hết.

Người nói mới rồi không phải là y.

Thanh âm mới rồi phát ra từ chiếc kiệu đầu tiên, lúc này người ấy đã bước xuống kiệu.

Một nữ nhân chỉ còn một tay một chân, tóc trên đầu trắng như tơ bạc, diện mạo giống như thiếu nữ, chân trái lắp một chiếc chân gỗ vụng về xấu xí, chân phải mang một chiếc hài thêu hoa xanh, lộ ra mắt cá chân mịn màng nhỏ nhắn, trên mắt cá gắn bảy tám viên ngọc nhỏ sáng long lanh.

Bà ta tay trái đã bị chặt đứt tới khuỷu, tay phải lại trắng muốt như cọng hành mùa xuân, trong tay cầm một cái bao vải vàng xem ra rất nặng.

Cái chân gỗ của bà ta chạm xuống đất, tư thế xấu xí mà vụng về, lúc chân phải đặt xuống, lập tức biến thành phong vận yêu kiều, đẹp như tiên nữ.

Con người bà ta như do chực ma dưới âm ty dùng hai người hoàn toàn khác nhau ghép lại. Ghép lại tuy rất khéo léo, nhưng khiến người ta vừa nhìn thấy là run sợ tận đáy lòng.

Tiểu Phương vốn đã nghe nói Thiên ma ngọc nữ Liễu Phân Phân là một người thế nào.

Nhưng đến khi y chính mắt nhìn thấy, y mới biết những truyền thuyết vốn có đều không thể mô tả được sự tà ác ngụy dị của bà ta.

* *

Người trong chiếc kiệu thứ hai cũng đã bước xuống, gầy mà đen, cao như cái sào tre, khoác một chiếc áo trường sam bằng vải màu đen, đôi mắt tối tăm không có ánh sáng, hai bàn tay thủy chung vẫn giấu trong tay áo, không muốn cho người ta nhìn thấy.

Tiểu Phương biết y chính là Sát thủ sưu hồn mà người giang hồ nghe tên mất mật, nhưng lại hoàn toàn không tập trung sự chú ý vào y.

Nãy giờ Tiểu Phương chỉ chú ý tới chiếc kiệu thứ ba.

... Ba Oa có phải sẽ lập tức bước ra khỏi kiệu không?

Tim y đang đập mạnh, đang đau nhói, đập rất nhanh, đau thấu xương.

Y đang cố gắng dùng hết sức để khống chế mình, không để trên mặt lộ ra vẻ đau đớn.

Không ngờ từ chiếc kiệu thứ ba lại hoàn toàn không có ai bước ra.

Vệ Thiên Bằng nhảy xuống ngựa, theo Sưu hồn thủ và Liễu Phân Phân bước vào lều.

Chùm lông chim ưng đen trên nóc lều lắc lư trong gió, mừng tượng đang tuyên bố với mọi người về ý nghĩa bất tường của nó.

Bệnh tật, tai họa, cái chết!

Nhưng chuyện ấy Tiểu Phương không hề quan tâm, bệnh tật, tai họa, cái chết, y đều không quan tâm.

Y chỉ quan tâm tới một chuyện.

... Trong chiếc kiệu thứ ba rốt lại có người không? Nếu là người tại sao không bước ra? Nếu không có người, thì tại sao họ lại khiêng một chiếc kiệu không tới đây?

* *

Bốc Ưng vẫn ngồi bất động, trên khuôn mặt trắng bệch không biểu lộ chút tình cảm nào.

Vệ Thiên Bằng cười nhạt.

“Bốc đại lão bản quả nhiên rất vênh váo.”

“Người làm rồi,” Liễu Phân Phân cũng đang cười “Hiện tại ta đã nhận thấy y hoàn toàn không phải vênh váo đâu.”

Giọng nói của bà ta đột nhiên thay đổi, trở thành ôn nhu kiêu my như thiếu nữ “Y không đứng lên đón tiếp chúng ta, chẳng qua vì y đã bị thương, tại sao chúng ta lại trách y chứ.”

Bốc Ưng lại thừa nhận.

“Ta không những bị thương, mà còn bị thương rất nặng.”

“Nhưng người cũng không cần phải áy náy”, giọng nói của Liễu Phân Phân lại càng dịu dàng “Người có thể giữ được tính mạng dưới kiếm của Độc Cô Si, ngoài người ra dường như chưa có người thứ hai.”

“Ta không hề khó chịu.” Bốc Ưng nói “Vì ta biết hiện tại Độc Cô Si cũng chưa chắc đã dễ chịu.”

Liễu Phân Phân lại đồng ý “Cho nên trận đánh ấy giữa các người cũng không thể coi là người thua, nên Bốc đại lão bản chẳng hề thất bại.”

Bà ta dịu dàng nói tiếp “Ít nhất cho tới nay vẫn chưa thất bại, một lần cũng chưa.”

Sưu hồn thủ lạnh lùng hỏi “Còn lần sau?”

“Lần sau y cũng sẽ không thua”. Liễu Phân Phân cười khanh khách nói “Vì lần này nếu y không chịu đáp ứng yêu cầu của chúng ta, thì y sẽ chẳng bao giờ còn lần sau.”

Bốc Ưng hỏi “Các người yêu cầu chuyện gì?”

“Muốn ba mươi vạn lượng vàng và một người.”

“Các người đã phái người điều tra rồi, lẽ ra phải biết ở đây hoàn toàn không có vàng.”

Vệ Thiên Bằng lại đang cười nhạt “Không ở đây thì ở đâu? Ngoài người ra chỉ e không có ai biết được.”

“Ừa?”

“Bọn ta đã điều tra khắp toàn bộ khu vực này.” Vệ Thiên Bằng nói “Ngoài các người, tuyệt đối không có người nào có thể cướp được số vàng ấy từ tay Thiết Dực, nên cho dù số vàng ấy không có trong hàng hóa các người mang theo, nhất định cũng đã bị các người cất giấu.”

Liễu Phân Phân thở dài, dịu dàng nói “Người nói như thế, nhất định y không chịu nhận đâu.”

Vệ Thiên Bằng nói “Người có cách bắt y thừa nhận à?”

Liễu Phân Phân nói “Chuyện này thông thường chỉ có một cách giải quyết, cách ấy tuy rất dung tục, nhưng lại được áp dụng từ lâu đời và rất có hiệu quả.”

Giọng nói của bà ta lại thay đổi, biến thành sắc nhọn mà tàn nhẫn “Kẻ thắng là mạnh, kẻ bại gặp rủi, nếu họ thua dưới tay chúng ta, thì cho dù vàng không phải bị họ cướp đi, họ cũng sẽ nghĩ cách giao ba mươi vạn lượng vàng ra.”

Sưu hồn thủ cười nhạt nói “Cách ấy nghe ra dường như rất không kém, muốn Bốc lão đại giao ra ba mươi vạn lượng vàng cũng chẳng khó khăn gì lắm.”

Liễu Phân Phân nói “Ta đảm bảo nhất định y giao ra.”

Vệ Thiên Bằng nói “Nhưng bọn ta hoàn toàn không muốn làm tổn thương nhiều kẻ vô tội, nên bọn ta chỉ có ba người tới.”

Sưu hồn thủ nói “Chúng ta đánh bạc ba ván, là lấy ba mươi vạn lượng vàng và người kia.”

Vệ Thiên Bằng nói “Chỉ cần các người có thể đánh bại tất cả ba người bọn ta, thì từ nay bọn ta không hỏi tới chuyện này nữa.”

Sưu hồn thủ nói “Bất kể các người muốn tìm đối thủ là ai, Tiểu Phương cũng là của ta.”

* *

Tiểu Phương rốt lại đã xoay người lại. Trong khoảnh khắc mới rồi, y đã mấy lần định xông ra, nhìn xem trong chiếc kiệu kia có người không, xem Ba Oa có trong kiệu không.

Nhưng y đều tìm lại được.

Nhìn thấy rồi sẽ thế nào? Có thể chứng minh chuyện gì, thay đổi chuyện gì?

Y xoay người đối diện với Sưu hồn thủ “Ta chính là Tiểu Phương, chính là người mà người muốn tìm, có phải người muốn xuất thủ bây giờ không?”

Sưu hồn thủ chưa lên tiếng, Bốc Ưng đã trả lời thay y “Y không muốn đâu”. Bốc Ưng nói “Y tự đáy lòng không muốn tìm một đối thủ như ngươi, vì tự y cũng biết trong vòng mười chiêu thì ngươi có thể đâm chết y rồi.”

Tiểu Phương nói “Nhưng rõ ràng y đã tìm ta.”

Bốc Ưng nói “Đó chẳng qua chỉ là sách lược của họ thôi.”

Tiểu Phương không hiểu “Sách lược à? Sách lược gì?”

“Ta đã bị thương, Ban Sát Ba Na là người Tạng, trước nay họ cho rằng trong người Tạng không có cao thủ thật sự.”

Bốc Ưng nói tiếp “Người họ thật sự đề phòng chỉ có ngươi, nên họ muốn Sưu hồn thủ chọn ngươi làm đối thủ trước, vì võ công của y kém nhất, đem người võ công yếu nhất đối phó với người mạnh nhất, lấy hạ tham đấu thượng tham, còn lại hai trận thì nhất định chắc chắn họ sẽ thắng không còn nghi ngờ gì nữa”.

Đó là sách lược của binh pháp gia thời Xuân thu, chỉ cần vận dụng cho đúng thì thường mười phần hữu hiệu.

Bốc Ưng chợt cười nhạt!

“Chỉ đáng tiếc lần này sách lược họ dùng làm rồi.”

Vệ Thiên Bằng nhin không được hỏi “Làm chỗ nào?”

“Làm ở chỗ các ngươi không hề nhận ra ở đây ai mới là cao thủ tuyệt đỉnh thật sự.”

“Ở đây còn có cao thủ à?”

“Còn có một người”. Bốc Ưng nói “Chỉ cần y muốn thì lúc nào cũng có thể đoạt được đao của ngươi, bẻ gãy được cung tên của ngươi, rồi tiện tay tát ngươi bảy tám cái, đá ngươi bay ra ngoài.”

Vệ Thiên Bằng cười, cười rộ.

Bốc Ưng nói “Ngươi không tin à?”

Vệ Thiên Bằng nói “Lời Bốc đại lão bản làm sao ta dám không tin, có điều loại người mà Bốc đại lão bản nói ấy ta không những chưa từng gặp, mà cũng chưa nghe tới.”

Bốc Ưng nói “Bây giờ ngươi đã nghe rồi, ngươi có muốn gặp y không?”

Vệ Thiên Bằng nói “Rất muốn”.

Bốc Ưng nói “Vậy ngươi còn ngại gì mà không tuốt đao ra, chỉ cần ngươi tuốt đao là có thể nhìn thấy ngay.”

* *

Vệ Thiên Bằng chưa tuốt đao.

Đao của y bên hông, thanh trăm quý đao danh chấn giang hồ.

Tay y đã nắm chặt chuôi đao.

Tư thế tuốt đao của y không có chỗ nào sơ hở, động tác tuốt đao cũng chính xác mau lẹ như thế, trong giang hồ rất ít người có thể sánh

được.

Đao của y mà tuốt ra nhất định sẽ có máu.

Nhưng y chưa tuốt đao.

Trong lều ngoài ba người bọn họ và Tiểu Phương, Bốc Ưng, Ban Sát Ba Na, chỉ có hai vị lão tiên sinh.

Nghiêm Chính Cương khắc khổ ngay thẳng, hoàn toàn không có một chút linh khí và sát khí của cao thủ võ lâm.

Tổng lão phu tử xem ra chẳng qua chỉ là một lão tiên sinh già nua mắt kém, dáng vẻ run rẩy.

Hai người này xem ra đều tuyệt nhiên không giống cao thủ.

Ngoài họ ra còn có ai?

Vệ Thiên Bằng nhìn không ra, nên y chưa tuốt đao, trong suốt cuộc đời chưa bao giờ y làm những chuyện không nắm chắc.

Liễu Phân Phân chột thờ dài, dịu dàng nói “Bốc đại lão bản cũng nên hiểu rõ con người y, muốn y tuốt đao thì không phải chuyện dễ, ta thì khác, muốn ta xuất thủ thì rất dễ.”

Khuôn mặt thiếu nữ của bà ta lại xuất hiện nụ cười ngọt ngào “Ta xuất thủ cũng như y phải không?”

Câu trả lời của Bốc Ưng rất rõ ràng “Hoàn toàn như nhau.”

Liễu Phân Phân mỉm cười “Vậy thì tốt lắm.”

* *

Trong lều có hai cái bàn gỗ và mấy cái nệm bằng da thú, Liễu Phân Phân thông thả ngồi xuống, đặt cái bao vải vàng trong tay lên bàn, dùng cánh tay trắng muốt như cọng hành mùa xuân mở cái bao ra.

Bà ta đã chuẩn bị xuất thủ, trong bao chắc chắn là vũ khí giết người của bà ta, một loại vũ khí giết người hoàn toàn không phải thuộc nửa phần “người” của bà ta.

Một loại vũ khí giết người gần với nửa phần “ma”!

CHƯƠNG 19

MỘT CÁNH TAY KHÁC

Cái bao đã mở ra, trong bao chỉ có mười ba món thiết khí lấp loáng ánh vàng. Món nào hình thù cũng rất kỳ quái, có cái trông như cái vòng, có cái giống như khớp xương.

Không ai nhận ra đó là binh khí gì, trên đời tuyệt nhiên chưa có loại binh khí như thế.

Liễu Phân Phân giải thích “Đây chính là một cánh tay khác của ta”.

Bà ta đưa cánh tay mịn màng đẹp đẽ của mình ra “Cánh tay này của ta hoàn toàn không có chỗ nào khác với người khác, ta mặc áo, và cơm, rửa mặt, súc miệng, đều dùng cánh tay này, thỉnh thoảng ta cũng dùng cánh tay này vuốt ve người đàn ông ta thích.”

“Còn cánh tay kia của người?” Bốc Ưng hỏi.

Liễu Phân Phân cười, nụ cười chợt biến thành tà ác nguy dị không sao nói được “Chắc các người đều đã thấy rồi, đó tuyệt nhiên không phải là một cánh tay người.” Bà ta từng chữ từng chữ nói tiếp “Đây là ma thủ, là dùng ma hỏa dưới mười tám tầng địa ngục luyện thành.”

Bà ta đột nhiên vén tay áo lên, từ chỗ khuỷu tay bị chặt đứt lộ ra một đoạn cương ty đen bóng.

Sau đó bà ta đem hết mười ba món thiết khí nỏ vào cánh tay bị chặt đứt làm thành một cánh tay bằng sắt quái dị mà xấu xí.

Đốt cuối cùng là một cái vuốt sắt.

Bà ta rút đoạn cương ty trên cánh tay bị chặt ra, buộc vào vòng lầy nỏ trên cái vuốt sắt cuối cùng.

Đây rõ ràng là một cánh tay sắt dùng sắt luyện thành, không có máu, không có thịt, không có sự sống, đột nhiên biến thành có sự sống, đột nhiên bắt đầu nhúc nhích động đậy, lúc nào cũng có thể co duỗi cử động từ bất cứ bộ vị nào, bất cứ phương hướng nào.

Cái vuốt sắt sau cùng cũng phối hợp với động tác của cánh tay sắt, đột nhiên cong lại, chụp vào phía sau khuỷu của cánh tay ấy của bà ta.

Những động tác ấy thì bất cứ người nào cũng không thể làm được, nhưng bà ta có thể làm được.

Vì cánh tay ấy của bà ta, căn bản không phải tay người.

Bà ta đột nhiên quay nhìn Tiểu Phương “Người có thể đưa tay của người ra cho ta xem không?”

Tiểu Phương đưa tay ra.

Bàn tay y to rộng, chắc chắn, khô khan, ngón tay dài mà tiềm ẩn sức mạnh.

Liễu Phân Phân mỉm cười “Người có hai cánh tay rất tốt, vả lại rất hữu dụng, lúc người cầm kiếm, bất kể là ai cũng khó mà đánh rơi kiếm của người”.

Tiểu Phương hững hờ nói “Kiếm trong tay ta trước nay chưa bị bất cứ ai đánh rơi.”

“Nhưng lúc trong tay người không có kiếm thì sao?” Liễu Phân Phân hỏi “Người có thể từ chỗ không có gì biến thành một thanh kiếm không?”.

Tiểu Phương không thể, bất cứ ai cũng không thể.

“Ta thì có thể.” Liễu Phân Phân nói.

Cánh tay sắt của bà ta co lại, cái vuốt sắt bật ra “Đây là một thanh kiếm, ta đã dùng thanh kiếm này đâm xuyên cổ họng hai mươi bảy người.”

Tiểu Phương lạnh lùng nói “Hai mươi bảy người cũng không thể kể là nhiều.”

Liễu Phân Phân cười khanh khách nói “Ta giết người đương nhiên không chỉ hai mươi bảy người, vì trong cánh tay này của ta còn có giấu mê hương, độc châm và mười loại ám khí khác, lúc nào cũng có thể bắn ra, lấy mạng người ta. Nhưng không ai biết lúc nào chúng sẽ bắn ra, từ chỗ nào bắn ra.”

Tiểu Phương im bật.

Bất kể ai cũng không thể không thừa nhận, cánh tay này của bà ta quả thật là một vũ khí đáng sợ.

Cánh tay sắt của Liễu Phân Phân lại vươn tới, cái vuốt sắt bật ra, soạt một tiếng, cái bàn gỗ dày ba tấc đã bị thủng một lỗ, một làn khói xanh lớn vờn bốc lên.

“Hiện tại chắc các người đã nhìn thấy rồi, trong thanh kiếm này của ta có tẩm độc, chạm vào máu ai là người ấy tắt thở, tuyệt đối không thể cứu được”.

Bà ta còn chưa nói xong câu ấy, bốn phía cái lỗ thủng trên cái bàn gỗ đã hoàn toàn cháy sém.

“Bây giờ ta đã chuẩn bị xuất thủ rồi,” ánh mắt của bà ta như rắn rết thông thả quét qua mặt Tiểu Phương, Bốc Ứng, Ban Sát Ba Na.

Sau đó bà ta mới khẽ hỏi “Các người muốn ta xuất thủ với ai?”

“Ta,” một người hững hờ nói “Ta đã sớm chờ người xuất thủ.”

* *

Người nói câu ấy lại không phải ba người bà ta vừa nhìn, mà là Tống lão phu tử xem ra rất không thể nói ra câu ấy.

“Người à?” Liễu Phân Phân cũng lộ rõ vẻ kinh ngạc “Là người à?”

Tống lão phu tử thở dài nói “Thật ra ta cũng hơi sợ cánh tay ấy của người, càng không muốn người dùng cánh tay ấy đối phó với ta, chỉ tiếc là ở đây chỉ có một mình ta có thể đối phó với người.”

Liễu Phân Phân nhìn sững y suốt nửa ngày, rồi cười

“Chỉ có người có thể đối phó với ta à?” Nụ cười của bà ta biến thành mùi phàn dụ dằng “Người chuẩn bị dùng cái gì để đối phó với ta?”

“Dùng một cánh tay khác của ta”, Tống lão phu tử nói “Người có một cánh tay khác, ta cũng có”.

“Người cũng có à?”.

Liễu Phân Phân nhìn nhìn hai bàn tay gầy guộc khô quắt của y đặt trên bàn “Hai tay của người dường như đều ở đây.”

Tống lão phu tử mỉm cười “Cánh tay khác của người là cánh tay thứ hai, còn cánh tay khác của ta là cánh tay thứ ba.”

Y cười rất vui vẻ “Hai cánh tay này của ta cũng không khác gì người khác, ta mặc áo, và cạo, rửa mặt, súc miệng, đều dùng hai cánh tay này, ngẫu nhiên ta cũng dùng hai cánh tay này để sờ mó nữ nhân...”

Ban Sát Ba Na đột nhiên cũng cười cười!

“Người thường sờ mó chỗ nào trên người nữ nhân, không cần nói ra thì mọi người cũng biết.”

Tống lão phu tử nói “Nhưng cánh tay khác của ta thì dùng vào việc khác.”

Nụ cười của y đột nhiên biến thành rất nguy dị “Người có muốn nhìn thấy cánh tay ấy không?”

Liễu Phân Phân cười duyên dáng “Ta muốn gần chết.”

“Được.” Tống lão phu tử nói “Người nhìn đây.”

* *

Hai tay lão vốn đặt trên bàn, mười ngón tay duỗi ra.

Lão cũng đang nhìn hai cánh tay mình.

Liễu Phân Phân đương nhiên càng không thể không nhìn, Vệ Thiên Bằng và Sưu hồn thủ cũng không sao không nhìn.

Đĩa đèn sừng dê lắc lư trong gió, ánh sáng lay động không ngừng.

Đôi tay khô héo của y đột nhiên thay đổi, không những màu sắc thay đổi, mà hình dáng cũng thay đổi, cánh tay vốn không có chút huyết sắc đột nhiên biến thành đỏ hồng, cánh tay vốn khô quắt không có thịt đột nhiên biến thành khỏe mạnh có sức, giống như một đôi túi da đột nhiên được nhồi máu thịt vào.

Những người nhìn hai tay y đều biến hẳn sắc mặt.

Đúng lúc ấy, đột nhiên có một cánh tay khác như vươn ra như điện chớp, "cách" một tiếng, cánh tay sắt của Liễu Phân Phân đã bị đoạt mất.

Cánh tay này là từ đâu ra?

Cánh tay này vốn vẫn có, trên người Nghiêm Chính Cương, ai cũng nhìn thấy cánh tay này, nhưng không ai ngờ đó lại là "một cánh tay khác" của Tổng lão phu tử.

Hiện tại cánh tay sắt của Liễu Phân Phân đã nằm trong tay Nghiêm Chính Cương.

Liễu Phân Phân sắc mặt trắng bệch.

"Thế này là sao?"

"Là người thua." Tổng lão phu tử lim dim mắt "Ba ván bạc, ván đầu các người thua rồi."

"Không tính thế được!"

"Tại sao không tính được?" Tổng lão phu tử nói "Một cánh tay khác của người nằm trong bao, một cánh tay khác của ta nằm ở chỗ người khác, hai cánh tay khác của chúng ta vốn đều không nằm trên người mình như nhau."

"Nhưng hai người các người đối phó với một mình ta..."

"Ai nói hai người bọn ta? Xuất thủ là y, tay ta tuyệt nhiên chưa từng động đây."

Khuôn mặt thiếu nữ của Liễu Phân Phân giống như đột nhiên già đi ba mươi tuổi.

Đây đương nhiên là một cái bẫy, nhưng hiện tại bà ta đã rơi vào, bà ta còn biết làm sao?

Vệ Thiên Bằng sắc mặt cũng xám xanh, chợt nói "Ta rất khâm phục."

"Người khâm phục ta à?", Tổng lão phu tử cười càng vui vẻ.

"Chưởng lực nội công của các hạ, đương nhiên là ta khâm phục," Vệ Thiên Bằng nhìn qua Nghiêm Chính Cương "Các hạ xuất thủ rất nhanh, ta càng khâm phục."

Y chợt cười nhạt, nhìn qua Bốc Ưng cười nhạt.

“Nhưng người ta khâm phục hơn, vẫn là người!”

“Ừa?”

“Nếu không phải các hạ nói trước, khiến bọn ta cho rằng ở đây có vị cao thủ lúc nào cũng có thể đoạt đao của ta, một cước đá ta bay ra thì e Liễu phu nhân chưa chắc đã trúng kế của họ.”

Bốc Ưng cũng lạnh lùng cười nhạt.

“Người vẫn không tin trên đời có loại cao thủ như thế à?”

“Y ở đâu?” Vệ Thiên Bằng hỏi.

“Ở đây.”

“Y là ai?”

“Ta đã nói rồi, chỉ cần người tuốt đao thì sẽ biết y là ai.” Bốc Ưng nói
“Ta đảm bảo nhất định không để người thất vọng đâu.”

* *

Vệ Thiên Bằng trước nay bình tĩnh cẩn thận, trước nay rất có thể nén giận, không bao giờ khinh dị xuất thủ, không bao giờ làm chuyện không nắm chắc.

Nhưng hiện tại y đã không thể không phá lệ.

Y đã không thể không tuốt đao!

Soảng một tiếng, đao tuốt ra khỏi vỏ.

Ánh đao như tuyết như sương, như sét bay chớp giật, lưỡi đao dài ba thước chín tắc, mang theo tiếng gió xé tai, một đao chém xuống Bốc Ưng.

Trước nay y không khinh dị xuất thủ, chỉ cần xuất thủ thì rất ít khi thất thủ.

Không ai có thể hình dung được tốc độ và sức mạnh của nhát đao ấy, nhanh, chuẩn, độc đều không đủ để hình dung.

Một đao ấy của y đã thi triển toàn lực, đã không còn lưu lại đường lui cho mình, cũng không muốn lưu cho đối phương một con đường khác.

(Xem tiếp tập 2)

TẬP HAI: VÔ DANH KIỂM

CỔ LONG

đại địa phi ưng

2
Vô danh kiếm

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

CHƯƠNG 20

VÁN BẠC HÀO HÙNG

Cao thủ ra chiêu thông thường đều không dùng toàn lực, vì họ nhất định phải giữ lại một con đường lui cho mình, trước tiên phải đứng vào thế bất bại.

Vệ Thiên Bằng chắc chắn là cao thủ, nhưng một đao này của y lại không lưu lại đường lui, chỉ vì y nhận thấy không cần phải lưu lại đường lui.

Bốc Ưng không những bị thương, mà còn tay không, dùng cái gì để đón đỡ nhát đao này?

Cho dù còn có thể né tránh, cũng tuyệt đối không có sức phản kích.

Đối phương đã không có sức để phản kích, thì y cần gì phải lưu lại con đường lui cho mình, phần sức mạnh nào có thể sử dụng được y đều sử dụng hết, dồn tất cả vào nhát đao ấy, dưới đao không hề lưu tình.

Y hy vọng một đao này có thể trí mạng.

* *

Vệ Thiên Bằng mưu sâu tính xa, thân trải trăm trận.

Trước nay y nhìn nhận rất chính xác.

Đáng tiếc lần này y tính sai.

Bốc Ưng chặn đứng nhát đao ấy, dùng đôi bàn tay không chặn đứng nhát đao.

Hai tay y vỗ lại một cái kẹp chặt sống đao, thân hình y đã bay lên, hai chân liên hoàn đá ra, cước đầu tiên đá vào tay cầm đao của Vệ Thiên Bằng, cước thứ hai đá vào chỗ yếu hại giữa hai đùi y.

Vệ Thiên Bằng không thể không né tránh, lùi lại.

Lúc cước đầu tiên đá tới, đao của y đã rời khỏi tay, cước thứ hai đá tới, y đành lảng không lật người mới có thể tránh được.

Lúc thân hình y rơi xuống đất, đã ở bên ngoài lều.

Thanh đao của y đã nằm trong tay Bốc Ứng.

Bốc Ứng vỗ khế lên lưỡi đao, lạnh lùng nói “Nhát đao này còn chưa đủ nhanh, thanh đao này cũng chưa đủ nhanh.”

Y tỳ ngón giữa vào ngón cái, bật ngón giữa vào thanh đao, bằng một tiếng, thanh đao đã bị mẻ một miếng.

Tay phải y nắm chuôi đao, lại dùng hai ngón tay trái kẹp chặt mũi đao, lại bằng một tiếng, thanh trường đao đã bị gãy làm hai đoạn, từ vết mẻ trên thanh đao.

* *

Vệ Thiên Bằng sắc mặt trắng bệch, còn thê thảm hơn Liễu Phân Phân.

Bốc Ứng lạnh lùng nói tiếp “Tuy ta đã bị thương nhưng các người cũng không nên coi thường ta, vì ta vẫn chưa chết.”

Vệ Thiên Bằng siết chặt bàn tay “Chỉ cần người không chết, thì không ai đánh bại được người à?”

Câu trả lời của Bốc Ứng cũng rõ ràng như lúc nãy “Cho đến hiện tại vẫn chưa có.”

Y không nhìn Vệ Thiên Bằng đến một cái, đôi mắt sắc bén như chim ưng của y nhìn chăm chăm vào Sưu hồn thủ.

“Hiện tại chỉ còn có người”. Bốc Ứng nói “Ba vạn bạc các người đã thua hai vạn, các người có muốn liều một trận không?”

“Người này là của ta.” Giọng nói của Tiểu Phương tuy rất bình tĩnh, nhưng tâm tình rất không bình tĩnh.

Hai trận đấu vừa rồi mau lẹ, quả thật khiến người ta máu nóng sôi sục, động phách kinh tâm.

“Người này đương nhiên là của người.” Bốc Ứng nói “Chỉ cần y xuất thủ, thì trong vòng ba chiêu nhất định phải chết dưới kiếm của người.”

“Mới rồi người nói là mười chiêu.”

“Hiện tại đã khác rồi.” Bốc Ứng lạnh lùng nói “Hiện tại y đã sợ vỡ mật, người muốn giết y thì đã không cần dùng tới mười chiêu.”

Tiểu Phương chợt cũng cười nhạt “Chỉ tiếc là y tuyệt nhiên không dám xuất thủ.”

“Đương nhiên y không dám.”

Sưu hồn thủ đứng đó, không hề động đậy, lời họ trò chuyện dường như y không hề nghe thấy.

Hiện tại y không những là người mù, mà còn biến thành người điếc.

Liễu Phân Phân đã im lặng rất lâu, chợt khẽ thở dài “Bất kể đấu trí hay đấu lực, cũng không ai bì được Bốc đại lão bản.”

Bốc Ứng tiếp nhận lời khen của bà ta.

Liễu Phân Phân lại nói “Nhưng người trí suy nghĩ ngàn điều, cũng khó tránh khỏi có chỗ sơ sót.”

“Ừa?”

“Tuy bọn ta đã thua, nhưng vẫn chưa chết.”

Liễu Phân Phân đứng lên nhìn ra ánh hàn quang chớp chớp trên kiếm kích xa xa, nói “Hiện tại ngoài khu trại của các người còn có bảy mươi chiến sĩ từng qua huấn luyện, trăm trận không chết của bọn ta.”

Vệ Thiên Bằng nói tiếp “Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, họ sẽ xông vào, trong chớp mắt chỗ này sẽ xác chết ngổ ngang, máu chảy thành ngòi.”

Bốc Ứng chợt nói “Phía ngoài các người còn có một chiếc kiệu, trong kiệu đương nhiên không phải rỗng không.”

“Không sai”. Liễu Phân Phân nói “Bọn ta đương nhiên không khiêng một chiếc kiệu không tới đây.”

Trong ánh mắt của bà ta lại lóe lên nụ cười ác độc xảo quyết “Trong kiệu rất có thể là một vị cao thủ tuyệt đỉnh trước nay chưa từng thất bại, cũng có thể là chứa thuốc nổ có thể biến tất cả mọi người quanh đây năm dặm thành tro bụi.”

Bà ta dùng ánh mắt cười cợt nhìn Tiểu Phương “Ta biết này giờ người muốn xem trong kiệu ấy rốt lại có cái gì. Nhưng chưa đến lúc tối hậu, bọn ta tuyệt không để người thấy đâu.”

Tiểu Phương im lặng.

Liễu Phân Phân nói tiếp “Hiện tại còn chưa đến lúc tối hậu, vì bọn ta vẫn còn vốn, còn có thể đánh với các người ván nữa.”

Bà ta xoay người lại đối diện với Bốc Ứng “Chỉ xem Bốc đại lão bản có muốn dùng tính mạng của bảy mươi tử đệ của người ở đây đánh bạc với bọn ta không thôi.”

Bốc Ứng cũng im lặng.

Đây là một ván bạc lớn, tiền đặt bạc quả thật quá lớn, phía thua cố nhiên phải thua tới mức thê thảm, nhưng phía thắng cũng là thắng một cách thê thảm.

Bất kể là thắng thê thảm hay thua thê thảm, đều đau đớn như nhau.

“Ta biết người rất khó quyết định.” Liễu Phân Phân nói “Không đến lúc tối hậu, bọn ta cũng không muốn đánh bạc với người như thế, chỉ cần người đáp ứng một chút yêu cầu của bọn ta, bọn ta sẽ lập tức đi ngay.”

Bốc Ứng vẫn im lặng.

Vệ Thiên Bằng nói “Bọn ta muốn xem hàng hóa của người, bao nào cũng muốn xem.”

Đó là yêu cầu thứ nhất của y “Nếu vàng không có ở đây, thì người để bọn ta xem xem có hề gì?”

Liễu Phân Phân nói “Bọn ta cũng muốn mang người này đi.”

Bà ta chỉ Tiểu Phương “Y với người không thân không thích, người cần gì phải liều mạng với bọn ta vì y?”

Bốc Ưng rút lại đã lên tiếng “Yêu cầu của các người nghe ra dường như hoàn toàn không quá đáng.”

“Không những không quá đáng, mà còn rất hợp lý”. Liễu Phân Phân cười duyên dáng “Ta biết nhất định người sẽ đáp ứng.”

Tiểu Phương chợt lên tiếng “Ta nguyện ý đi theo họ”. Giọng nói của y kiên quyết, không hề ngần ngại “Lúc nào ta cũng có thể bỏ đi.”

Bốc Ưng chậm rãi gật gật đầu “Ta hiểu rõ ý người.” Y nói “Trước nay người không muốn làm liên lụy tới người khác, càng không muốn kẻ vô tội phải chết vì người.”

“Ta vốn không nên lưu lại chỗ này.”

“Nhưng người quên mất một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Người lưu lại đây là ta yêu cầu người lưu lại đây.” Bốc Ưng nói “Ta đã yêu cầu người lưu lại đây, thì không ai có thể mang người đi.”

Y nói rất chậm, nhưng chữ nào cũng như đinh đóng. Y nói một chữ giống như đã đóng một cây đinh vào đá.

Đinh đã đóng xuống, lời đã nói ra, máu nóng trong lòng Tiểu Phương lại dâng lên.

Liễu Phân Phân thở dài “Quả thật người muốn đánh bạc với bọn ta ván nữa à?”

“Không sai.” Bốc Ưng hững hờ nói “Các người có thể ra lệnh gọi bảy mươi chiến sĩ từng qua huấn luyện, trăm trận không chết của các người xông qua rồi đó.”

* *

Vệ Thiên Bằng khuôn mặt đã xám xanh, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

“Người không hối hận chứ?”

Bốc Ưng không trả lời.

Không trả lời cũng đã là một cách trả lời, tuyệt không để người ta hiểu lầm, cũng không phải là câu trả lời bị người ta hiểu lầm.

“Được.” Vệ Thiên Bằng nghiêng răng “Người đã không sợ đổ máu, thì tại sao bọn ta phải sợ?”

Y đột nhiên huýt một tiếng sáo, âm thanh sắc nhọn vang dội, như ma gào trong núi hoang, sói hú trên đất tuyết.

Đó là tín hiệu y đã hẹn trước.

Tín hiệu tấn công.

* *

Đêm lạnh như đao.

Kiếm kích san sát xa xa, dưới ánh đèn lửa lay động chớp chớp hàn quang làm người ta run sợ.

Đầu trên cổ, máu nóng trong ngực, tên trên dây cung, đao trong tay.

Lệnh tấn công đã phát ra.

CHƯƠNG 21

THẨM BẠI

Tiếng huýt sáo sắc gọn vang dội đêm vắng tĩnh mịch.

Bốc Ưng vẫn ngồi yên bất động, ngoài quả tim và mạch máu, toàn thân đều không động đậy.

Hàng kiếm kích san sát xa xa vẫn không động đậy, người ngựa hoàn toàn không xông qua.

Vệ Thiên Bằng lại biến hẳn sắc mặt.

Họ tổ chức nghiêm mật, hiệu lệnh nghiêm minh, kỷ luật nghiêm túc.

Hiệu lệnh y ban ra trước nay chưa từng không có hiệu lực.

Tổng lão phu tử chợt cười cười “Biết đâu những người người mang theo lần này tai đều không tốt lắm, đều không nghe thấy người đang gọi họ.”

Vệ Thiên Bằng không đếm xỉa gì tới ý, lại huýt sáo lần nữa, tiếng huýt sáo càng sắc nhọn, càng vang rền.

Tổng lão phu tử bịt chặt tai, thờ dài một tiếng “Lần này thì cả người điếc cũng nghe thấy rồi.”

Nhưng người ngựa xa xa vẫn không động đậy. Vệ Thiên Bằng trên chóp mũi đã toát mồ hôi.

Bốc Ưng đột nhiên lên tiếng, giọng nói lạnh lùng như kim châm đao chém kiếm đâm “Họ không điếc đâu.”

“Không điếc tại sao lại không nghe thấy?”

“Họ vẫn nghe thấy.”

“Nghe thấy tại sao lại không xông qua?” Tống lão phu tử lại lim dim mắt “Đao thương kiếm kích cùng phóng ra, băm từng người từng người chúng ta nát nhừ?”

“Vì ta còn chưa yêu cầu họ xông qua.”

“Người làm ngay cho ta tin xem nào.”

Bốc Ưng đột nhiên vùng tay, nói hai tiếng “Qua đây!”

* *

Âm thanh của y không sắc nhọn, cũng không vang dội, nhưng hai tiếng ấy vừa buông ra, người ngựa ở xa xa lập tức di động.

Di động rất chậm.

Bảy mươi con ngựa khỏe, chở một trăm bốn mươi người, từ từ tiến vào khu lều trại sáng rực ánh lửa.

Trên mỗi con ngựa đều có hai người

Mỗi người phía trước đều vận kinh trang, tay cầm cung tên đao kích, đúng là chiến sĩ thuộc hạ của Vệ Thiên Bằng.

Họ quả thật đã trải qua huấn luyện từ lâu, nhưng hiện tại ai cũng giống như người gỗ ngồi trên ngựa, thân hình đều căng cứng, trên mặt lộ vẻ cực kỳ hoảng sợ.

Vì sau lưng họ còn có người

Sau lưng mỗi người bọn họ đều có một người khác, dùng một thanh tiêm đao, kè vào hông họ.

Tiểu Phương đột nhiên phát hiện ra đám thương lữ lẳng tử vừa rồi ca hát, uống rượu bên lửa trại hiện đã thiếu đi rất nhiều, vốn có hơn một trăm người, hiện tại đã thiếu một nửa.

Một nửa ấy đều đã ngồi trên lưng ngựa, ngồi trên lưng ngựa của chiến sĩ thuộc hạ của Vệ Thiên Bằng, như cái bóng núp sau lưng bọn chiến sĩ ấy, dùng một thanh tiêm đao kè vào hông bọn chiến sĩ ấy.

Họ mới là chiến sĩ thật sự.

Hành động của họ nhanh nhẹn như linh miêu, mau lẹ như rắn độc, chính xác như thần tiễn của Ngũ hoa tiễn thần.

Lúc thuộc hạ của Vệ Thiên Bằng đang chờ y hạ lệnh tấn công, đang tập trung chú ý chuẩn bị tấn công, tất cả sự chú ý đều tập trung vào gian lều trên nóc có treo túi lông chim ưng màu đen...

Đột nhiên, mỗi người đều phát hiện sau lưng mình có thêm một người, mỗi người đều cảm thấy mũi đao nhọn hoắt lạnh buốt sau lưng, mỗi người đều nghe người sau lưng mình đang nói “Không được động đây, động đây là chết!”

* *

Còn chưa bắt đầu đánh bạc, họ đã thất bại.

Thảm bại!

Có người từng dùng tám chữ để hình dung về Vệ Thiên Bằng – Yên như núi cao, vững như bàn thạch.

Nhưng hiện tại toàn bộ con người y đều đã suy sụp.

Suy sụp tới tận gốc. Trước nay y chưa từng bị thảm bại thế này.

Nụ cười trên khuôn mặt hồng hào như thiếu nữ của Liễu Phân Phân bây giờ cũng đã biến thành già nua trắng bệch tiêu tụy như quả phụ vừa chết chồng.

Hiện tại bà ta đã không phải là một nửa người, mà là một người, một nửa thuộc về “ma” của bà ta đã bị đánh một đòn nặng ở đây mà tan tác, tan tác tới tận cùng.

Bốc Ưng lạnh lùng nhìn họ

“Tuy các người thua, nhưng vẫn chưa chết, bảy mươi chiến sĩ từng qua huấn luyện, trăm trận không chết bên ngoài của các người cũng chưa chết.”

Y từng chữ từng chữ hỏi “Các người có cần chết không? Có muốn bảy mươi vị chiến sĩ kia cùng chết với các người không?”

Cây hỏi ấy không cần trả lời, cũng không ai muốn trả lời, nhưng Sưu hồn thủ này giờ không lên tiếng lại trả lời.

“Bọn ta không muốn chết.”

* *

Độc thủ sưu hồn, tính mạng không còn.

Y là kẻ giết người, nhưng lại thường sợ chết hơn những người bị y giết, kẻ giết người thường vì sợ chết mới giết người.

Bốc Ưng cười nhạt.

“Bây giờ đã đến lúc tối hậu chưa?”

“Rồi.”

“Hiện tại các người còn có một chiếc kiệu, trong kiệu có thể có một vị cao thủ tuyệt đỉnh, cũng có thể là thuốc nổ đủ sức làm nổ tung tất cả chúng ta thành tro bụi.”

Bốc Ưng lại nói “Các người có muốn đánh bạc ván nữa không?”

“Bọn ta không muốn.” Sưu hồn thủ cướp lời “Trong kiệu không có cao thủ, cũng không có thuốc nổ, chỉ có...”

Y không nói hết câu.

Ban Sát Ba Na đột nhiên vùng quyền đập mạnh vào mặt y, nút kín miệng y.

Sưu hồn thủ lừng lẫy giang hồ lại không tránh được một quyền ấy, trên đời e rất ít người có thể tránh khỏi một quyền ấy.

Một quyền ấy không có chiêu thức hoa dạng, cũng không có biến hóa phức tạp, chỉ có tốc độ.

Tốc độ ghê người, mau lẹ khiến người ta không sao ngờ tới, mau tới mức đáng sợ.

Lúc Sưu hồn thủ ngã xuống, rất có thể trong miệng đã không còn cái răng nào còn nguyên vẹn, sống mũi dập nát đã đổi chỗ, máu tươi từ chỗ miệng rách phun ra, giống như bị một lưỡi dao đồ tể rạch ra.

* *

Tốc độ chính là sức mạnh.

Ai cũng biến sắc, đến lúc ấy, mọi người mới nhận ra sức mạnh của Ban Sát Ba Na.

Y lạnh lùng nhìn nhìn Sưu hồn thủ ngã xuống rồi mới lên tiếng.

“Ta không phải là danh gia tử đệ, cũng chưa học qua võ công cao diệu gì của các người, ta chẳng qua chỉ là một người Tạng thô莽 đã man vô tri, trong con mắt các người rất có thể ta cũng không khác dã thú bao nhiêu.” Ban Sát Ba Na nói “Nhưng ta đã nói là nhất định nhớ lời.”

Không ai biết y muốn nói gì. Cũng không biết tại sao y lại không cho Sưu hồn thủ nói ra bí mật trong chiếc kiệu ấy.

Chỉ có Bốc Ứng biết.

“Điều y muốn nói, là điều ta muốn nói.” Bốc Ứng nói “Lời y nói cũng có hiệu lực như ta.”

Họ nhìn nhau một cái, trong ánh mắt của hai người đã nói rõ sự tin tưởng và tôn kính lẫn nhau.

Lời Ban Sát Ba Na nói ra khiến người nào cũng kinh ngạc.

“Bọn ta không muốn biết trong chiếc kiệu ấy có cái gì, không muốn nghe, cũng không muốn xem!” Giọng nói y lạnh như băng “Nếu có người nói trong chiếc kiệu ấy có cái gì, nếu có người cho ta nhìn trong chiếc kiệu ấy là cái gì, bất kể y là ai, ta cũng giết y.”

Tiểu Phương giật nảy mình nhìn y, định lên tiếng nhưng lại kìm lại, bất kể ai cũng nghĩ không ra tại sao y muốn làm như thế.

Ban Sát Ba Na đã xoay người lại đối diện với Vệ Thiên Bằng.

“Hiện tại trận đánh giữa chúng ta đã kết thúc, các người đã thảm bại, điều kiện của bọn ta, người đều phải tiếp nhận.”

Vệ Thiên Bằng đã không còn vững như bàn thạch.

Cánh tay y đã run lên, môi cũng đã run lên, qua rất lâu mới có thể hỏi một câu.

“Các người có điều kiện gì?”

Ban Sát Ba Na đã im bật, lui lại sau lưng Bốc Ứng.

Đến lúc cần im lặng, thì y tuyệt đối không lên tiếng.

Bất kể ở bất cứ nơi nào, bất cứ tổ chức nào, cũng chỉ có một người ban bố hiệu lệnh.

Hiện tại y đã nói xong chuyện y cần nói, y cũng giống như người khác, đều đang chờ Bốc Ứng ra lệnh.

Cuối cùng Bốc Ứng đã lên tiếng.

“Các người có thể kiêng cái kiêu ấy đi, nhưng các người không thể đi thể này.”

Y nói ra điều kiện của y “Mỗi người các người đều phải lưu lại một vật gì đó mới được đi.”

“Người muốn ta lưu lại vật gì?” Lúc Vệ Thiên Bằng hỏi ra câu ấy, giọng nói đã trở thành lấp bắp.

“Lưu lại một vật có thể khiến các người vĩnh viễn nhớ được bài học lần này.” Bốc Ứng chột quay qua Liễu Phân Phân “Theo người các người nên lưu lại vật gì?”

Y là người ra lệnh.

Lời y nói ra tức là mệnh lệnh, tuyệt đối không có bất cứ ai dám chống lại.

Tại sao y lại hỏi Liễu Phân Phân? Tại sao không hỏi người khác, mà chỉ hỏi Liễu Phân Phân?

Liễu Phân Phân cũng rất ngạc nhiên, nhưng đột nhiên mắt bà ta lóe lên.

Bà ta đột nhiên hiểu rõ ý tứ của Bốc Ứng.

Lúc nhìn Bốc Ứng bà ta giống như một con cáo xảo quyệt đang nhìn một con chim ưng bắt cáo. Tuy sợ sệt kính trọng, nhưng lại mang một tình cảm mà ngoài họ ra, người ngoài tuyệt nhiên không sao hiểu được.

Dường như họ rất hiểu nhau.

Bốc Ứng cũng biết bà ta đã hiểu rõ ý y, nên mới rời khỏi ánh mắt bà ta, hững hờ nói “Chỉ cần người nói ra, ta đều đáp ứng.”

Liễu Phân Phân tưởng như đang ngàn ngừ, nhưng trong ánh mắt đã lóe lên nét cười giảo quyệt tàn ác.

“Bọn ta cùng tới đây, ta lưu lại cái gì, họ cũng phải lưu lại cái ấy.”

Bà ta chậm rãi nói tiếp “Ta đã lưu lại một cánh tay.”

* *

Tiểu Phương cũng có tay.

Tay y lạnh ngắt, hiện tại y đã hiểu rõ Bốc Ứng đã sớm tính đúng bà ta sẽ nói gì, nên mới hỏi bà ta.

Y tin lúc bà ta lúc cần bảo vệ chính mình, tuyệt đối không tiếc bán đứng bất cứ người nào.

Bốc Ứng trên mặt hoàn toàn không lộ vẻ gì.

“Đó là người nói.” Y lạnh lùng hỏi “Có phải người nhận thấy như thế là rất công bằng không?”

“Phải.” Liễu Phân Phân lập tức trả lời “Tuyệt đối công bằng.”

Bốc Ứng không nói nữa, cũng không nhìn bà ta nữa, dùng hai ngón tay cặp lưỡi đao, cặp lấy thanh đao gãy cướp được lúc nãy chậm chậm đưa qua trước mặt Vệ Thiên Bằng.

Y không cần nói gì nữa.

Vệ Thiên Bằng còn có thể nói gì nữa?

Y đã thảm bại.

Một kẻ thảm bại ngoài việc chảy nước mắt, chỉ còn cách đổ máu.

Máu chảy không thôi!

CHƯƠNG 22

CÂU CHUYỆN BI THƯƠNG

Lưỡi đao lạnh băng băng, chuôi đao cũng lạnh như thế.

Bàn tay càng lạnh.

Vệ Thiên Bằng dùng cánh tay lạnh như băng cầm lấy thanh đao lạnh như băng, nhìn chăm chăm vào ánh sáng chớp chớp trên thanh đao.

Đây là đao của y.

Y đã dùng thanh đao này chém đầu người khác, chặt đứt cổ họng người khác, y cũng đã dùng thanh đao này chém đứt tay người khác.

Đột nhiên dáng vẻ của y trở lại bình tĩnh, đã chuẩn bị tiếp nhận chuyện này, vì y đã không thể trốn tránh.

Sự thật vốn tàn khốc, tuyệt nhiên không cho người ta trốn tránh.

Vệ Thiên Bằng chợt hỏi “Người muốn cánh tay nào của ta?”

Y cũng biết Bốc Ứng nhất định từ chối trả lời câu hỏi ấy, y tay trái cầm đao, đưa tay phải ra.

“Đây là cánh tay cầm đao giết người của ta, ta giao cánh tay này cho người, từ nay trở đi ta tuyệt nhiên không dùng đao nữa.”

Là không dùng đao nữa, chứ không phải là không giết người nữa. Vệ Thiên Bằng từng chữ từng chữ nói tiếp “Nhưng chỉ cần ta không chết, nhất định ta sẽ giết người, bất kể là dùng cách nào cũng phải giết người, cho dù người chặt đứt hai tay ta, chỉ cần ta còn một hơi thở, ta cũng phải dùng răng cắn cổ họng người, ném xem máu người có mùi vị ra sao!”

* *

Giọng nói của y rất bình tĩnh nhưng từng câu từng chữ đều mang một hơi lạnh khiến người ta cảm thấy thấu vào tận xương tủy, giống như lời nguyên rửa của ma quỷ dưới địa ngục.

Bốc Ưng trên mặt hoàn toàn không lộ vẻ gì.

“Tốt lắm.” y hững hờ nói “Ta sẽ cho người loại thuốc trị thương tốt nhất, để người được sống.”

Vệ Thiên Bằng cánh tay cầm đao nổi gân xanh, đã chuẩn bị vung đao chém xuống.

Bốc Ưng chợt quát ngăn lại.

“Khoan đã.”

“Còn đợi gì nữa?”

“Ta còn muốn cho người thấy một chuyện.” Bốc Ưng nói “Người nhìn thấy xong mới biết lần này người tới đây là ngu xuẩn tới mức nào.”

Bốc Ưng vung tay hạ lệnh, tất cả hàng hóa lập tức đều được đem tới chất đống ngoài lều, bao hàng nào cũng mở tung ra.

Không có vàng.

“Vàng không có ở đây.” Bốc Ưng nói “Người đáng lẽ không nên tới đây, người làm chuyện này không những ngu xuẩn, mà còn vô tri, nhất định chính người cũng sẽ hối hận suốt đời!”

Vệ Thiên Bằng im lặng lắng nghe, không hề có phản ứng gì, đợi y nói xong, mới lạnh lùng hỏi “Người còn lời gì cần nói không?”

“Không.”

“Rất tốt.” Vệ Thiên Bằng chợt cười nhạt “Thật ra ngay câu ấy người cũng không cần phải nói ra.”

Y vung đao.

Lúc thanh đao chém xuống, bảy mươi chiến binh trên lưng ngựa ở ngoài cũng đồng thanh gào thảm.

Bảy mươi người, bảy mươi cánh tay đều đã bị người sau lưng họ bẻ gãy.

Dùng thủ pháp hữu hiệu nhất để bẻ, bẻ là gãy.

Họ vốn là những chiến binh đã được huấn luyện tinh thực, trăm trận không chết, nhưng lần này ngay cả cơ hội trả đòn họ cũng không có được.

Bầy ngựa hoảng sợ hí vang, phóng ra khỏi khu lều trại, ba chiếc kiệu cũng đã được khiêng đi.

Tiếng vó ngựa xa dần, tắt dần, tiếng uống rượu ca hát cũng không trỗi lên nữa, ngay lửa trại cũng đều tắt hết.

Trời đã hừng sáng.

Trước khi trời rạng vẫn có một lúc tối nhất, đĩa đèn sừng dê trong lều vẫn thấp rất sáng.

Tổng lão phu tử “Say rồi”, Nghiêm lão tiên sinh “Mệt quá”, những người cần đi đều đã đi rồi.

Tiểu Phương vẫn chưa đi.

Nhưng y cũng không ngồi xuống, nãy giờ y yên lặng đứng đó, không quan tâm tới chuyện người khác đi lại, cũng chẳng để ý tới sự tồn tại của Bốc Ứng và Ban Sát Ba Na.

Con người y rõ ràng đang ở đó, nhưng dường như đã tới phương xa, tới một nơi hòa bình, yên tĩnh không ân không oán, không tình không ái ở tận đâu đâu.

Bốc Ứng nhìn y chằm chằm, chợt hỏi “Có phải người cho rằng lẽ ra ta không nên làm chuyện như thế không?”

Không có câu trả lời.

“Bất kể người nghĩ gì, ta chỉ cần người hiểu rõ một chuyện.” Bốc Ứng nói “Giữa ta và địch cũng như lưỡi dao, đã không còn tình nghĩa, cũng không còn đất lùi, nếu ta thất bại thì kết cục của ta nhất định còn thê thảm hơn.”

Y chậm rãi nói tiếp “Huống hồ lần này vốn là họ tìm tới ta, chúng ta không thể không đánh, mà muốn đánh thì nhất định phải thắng, muốn thắng thì tuyệt không thể lưu tình với địch nhân.”

Đó là chân lý không sao thay đổi, không ai có thể phản bác.

Bốc Ứng nói “Đạo lý ấy nhất định người cũng hiểu rõ.”

Tiểu Phương chợt cao giọng nói “Ta không hiểu.”

Trông y giống như đột nhiên vừa từ một cơn ác mộng giật mình tỉnh lại “Chuyện các người làm, ta đều không hiểu.”

Ban Sát Ba Na khuôn mặt anh tuấn đã có nét cười từ lâu không thấy.

“Người không hiểu tại sao bọn ta nhất định bắt họ khiêng cái kiệu thứ ba kia đi phải không?”

“Tại sao?” Tiểu Phương đã sớm muốn hỏi câu ấy.

Ban Sát Ba Na không trả lời trực tiếp vào câu hỏi.

“Người không hiểu, chỉ vì có rất nhiều chuyện người đều nghe chưa ra, có rất nhiều chuyện người đều nhìn chưa thấy.”

Y không để Tiểu Phương lên tiếng, vì y nhất định phải nói rõ những điều mình phải nói.

“Người không hiểu, chỉ vì người còn trẻ, còn chưa trải qua những kinh nghiệm đau đớn thê thảm như bọn ta.” Thái độ của Ban Sát Ba Na nghiêm túc mà thành khẩn “Nếu người cũng như bọn ta, cũng sống hai mươi năm trên vùng sa mạc rộng lớn này, cơ hồ chết qua hai mươi lần,

thì người sẽ nghe được những điều người khác không nghe được, cũng sẽ thấy những điều người khác không thấy được.”

Thái độ của y khiến Tiểu Phương không thể không bình tĩnh lại.

“Ta không nghe thấy chuyện gì?” Tiểu Phương hỏi “Các người đã nghe thấy chuyện gì, nhìn thấy chuyện gì?”

“Chiếc kiệu ấy nặng hơn những chiếc kiệu khác một chút.” Ban Sát Ba Na nói “Vả lại trong kiệu còn có tiếng thở của hai người.”

Bốc Ưng nói tiếp thay y “Là tiếng thở của hai nữ nhân, trong đó có một tiếng thở đã rất yếu ớt.”

Tiểu Phương đã phát hiện ra còn có rất nhiều chuyện mình phải học, nhiều hơn chính y tưởng tượng rất nhiều.

Có điều y vẫn phải hỏi “Tại sao các người biết trong kiệu là hai nữ nhân? Hơi thở của nữ nhân có gì khác đàn ông?”

“Không có gì khác.”

“Bọn ta biết trong kiệu là hai nữ nhân, chỉ vì chiếc kiệu ấy chỉ nặng hơn chiếc kiệu của Sưu hồn thủ một chút.”

Bốc Ưng lại nói “Bọn ta nhìn cát dưới chân mấy người khiêng kiệu bay lên mà nhận ra.”

Lần này thì Ban Sát Ba Na nói tiếp thay y “Chất liệu và sức nặng của kiệu đều giống nhau”. Ban Sát Ba Na nói “Sưu hồn thủ do luyện ngoại công, thân hình tuy gầy nhưng xương lại nặng, vả lại y rất cao, đại khái trên dưới một trăm hai mươi cân.”

Hai người kia cộng lại thì nhiều lắm chỉ nặng hơn y hai ba mươi cân.

Ban Sát Ba Na đưa ra một kết luận rất kỳ quái “Trọng lượng ấy vừa khéo bằng sức nặng của hai người bọn họ cộng lại.”

Tiểu Phương lập tức hỏi “Hai người bọn họ? Hai người nào? Người biết hai người nào à?”

“Ta biết.” Ban Sát Ba Na nói “Một người trong đó nhất định là Kiều Nhã.”

“Kiều Nhã à?” Tiểu Phương trước nay chưa từng nghe thấy cái tên này “Kiều Nhã là ai?”

Ban Sát Ba Na dáng vẻ đột nhiên trở thành rất bi thương!

“Nếu người muốn biết Kiều Nhã là ai, thì nhất định phải nghe một câu chuyện.”

Y kể lại câu chuyện bi thương ấy.

* *

Kiều Nhã là một nữ nhân, đã có từ hàng ngàn năm trước, sinh trưởng ở phía bắc núi Thánh Mẫu, là một nữ nhân vĩ đại mà thanh khiết trong tộc Quách Nhĩ Khách thời cổ, vì tộc nhân của nàng mà hy sinh thân mình.

Lúc người tộc Nê Khắc hung ác tàn độc dữ tợn vô sỉ vây đánh bộ Quách Nhĩ Khách, tộc nhân của nàng bị đánh bại.

Tiêu chí của tộc Nê Khắc là màu đỏ, màu đỏ của máu tanh, họ thích máu đỏ và tanh.

Tù trưởng của họ bắt sống được Kiều Nhã, cưỡng hiếp nàng.

Nàng nhẫn nhục, vì nàng muốn trả thù.

Ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu, rốt lại nàng đã chờ cơ hội, cứu tù trưởng đồng tộc bị bắt sống, cứu tộc nhân của nàng.

Nàng cũng không thể không hy sinh.

Đến khi đại quân phục thù của tộc nàng đánh vào gian lều lớn của tù trưởng Nê Khắc, nàng đã biến thành hồn thơm.

Là hồn thơm, cũng là hồn trung.

Trên tay nàng còn nắm chặt một bài tình ca nàng viết cho Quả Đốn người yêu của nàng.

“Xin người nhật được ca khúc này

Đưa tới cho Quả Đốn sống ở cạnh Khô Khê của ta

Quả Đốn mà ta yêu thương, nhất định người phải sống

Người phải sinh tồn, mà phải cảnh giác

Luôn luôn cảnh giác, mãi mãi ghi nhớ, ghi nhớ những người thích máu tanh màu đỏ

Họ thích giết người

Người gặp họ cũng không cần lưu tình

Người phải đuổi họ ra biển xa, đuổi họ vào núi hoang, xây dựng lại nước cũ ruộng vườn tươi đẹp của người

Nước cũ tuy đã chìm đắm

Ruộng vườn tuy đã hoang vu

Nhưng chỉ cần người siêng năng cố gắng, nước cũ của chúng ta sẽ được phục hưng, ruộng vườn sẽ được dựng lại”.

Nước cũ của nàng đã phục hưng, ruộng vườn đã dựng lại.

Bộ xương trắng và bài thơ của nàng đều đã được chôn dưới Bạch tháp tại chùa Kiều Nhã được xây dựng vì nàng, vĩnh viễn được mọi người tôn kính cúng tế.

Đây là câu chuyện cổ bi thương, không phải là câu chuyện cổ tráng liệt, mãi mãi khiến người sau cảnh giác.

Người hàng ngàn hàng vạn năm sau, đều phải cảnh giác như thế.

Vì chân lý tuy vẫn tồn tại, chính nghĩa tuy vẫn còn mãi, nhưng trên thế gian lại khó mà không có những kẻ thích máu tanh, ai cũng nên như Kiều Nhã, không tiếc hy sinh thân mình để tiêu diệt họ.

Hiện tại Ban Sát Ba Na đã kể xong câu chuyện ấy.

CHƯƠNG 23

CỎ CHẾT

Tiểu Phương không rơi nước mắt.

Nếu một người trong lòng vốn đã có nhiệt huyết sôi sục, thì sao lại rơi nước mắt?

Có điều y vẫn không thể không hỏi.

“Xương trắng của nàng đã chôn ở dưới Bạch tháp, thì Kiều Nhã mà các người nói là ai?”

Câu trả lời của Ban Sát Ba Na lại làm y kinh ngạc.

“Kiều Nhã mà bọn ta nói chính là nữ nhân mà trước nay người vẫn coi là Thủy Ngân.”

Tiểu Phương sửng sò.

Ban Sát Ba Na lại càng lộ rõ vẻ bi thương.

“Nàng là tộc nhân của ta, nàng biết Lã Tam vẫn đè nén bọn ta, giống như bọn người độc ác thích máu tanh áp chế Kiều Nhã, nên nàng không tiếc hy sinh thân mình.”

Bốc Ưng chợt nói chen vào “Vì nàng không những là tộc nhân của y, mà còn là người tình của y, nàng hy sinh thân mình, tới nằm vùng chỗ địch nhân của y, để thám thính tin tức của họ.”

Ban Sát Ba Na nắm chặt tay Tiểu Phương “Ta cũng biết nàng đã làm nhiều chuyện với người, nhưng ta bảo đảm nhất định nàng bị bức bách phải làm, vì ta, vì tộc nhân của bọn ta, nàng không thể không làm.”

Tiểu Phương hiểu rõ.

Y cũng nắm chặt tay Ban Sát Ba Na “Ta không trách nàng, nếu là nàng, ta cũng làm như thế.”

Ban Sát Ba Na bàn tay lạnh buốt “Nhưng hiện tại bí mật của nàng đã bị vạch trần, đối phương đã biết nàng là người của bọn ta phải tới.”

Bốc Ưng lại nói tiếp đoạn sau “Cho nên họ phải một người áp giải nàng tới đây, ngồi chung một chiếc kiệu với nàng, đến lúc tối hậu có thể sẽ dùng nàng để uy hiếp chúng ta.”

“Nhưng họ cũng không ngờ họ lại thất bại mau lẹ như thế, thâm hiểm như thế, những biến hóa ấy khiến bọn họ hoàn toàn không kịp trở tay.

Ban Sát Ba Na đau đớn mà kích động “Chỉ có điều nàng vẫn còn là một vũ khí cuối cùng của họ, nên ta vẫn không thể gặp nàng, không thể để họ dùng nàng uy hiếp ta.”

Cho nên y chỉ có cách tiên phát chế nhân!

... Nếu có người cho y nhìn thấy nàng, nhất định y sẽ giết người ấy! Về điều này y đã khiến họ tin chắc như thế.

“Họ cũng không dám khinh cử vọng động, vì từ nay trở đi biết đâu họ còn có thể lợi dụng nàng cho nên nhất định họ sẽ để nàng sống.” Ban Sát Ba Na buồn bã nói “Cho nên ta cũng chỉ có cách để họ kiêng chiếc kiệu ấy đi.”

“Trong kiệu còn có một người khác, chính là người duy nhất có thể vạch trần bí mật này.” Bốc Ưng nói “Nàng cũng ngồi trong kiệu, nàng biết mình tuyệt đối an toàn, nên nàng càng không dám làm bừa.”

“Ta đã sớm nhận ra nàng.” Ban Sát Ba Na nói “Nhưng trước nay ta cũng không ngờ nàng lại là một nữ nhân đáng sợ như thế.”

Họ đều không nói “nàng” là ai.

Tiểu Phương cũng không hỏi.

Y không muốn hỏi, không dám hỏi, cũng không cần hỏi.

Y biết họ không nói chỉ vì họ không thể nói, không nỡ nói, cũng không cần nói.

Họ đều không muốn làm Tiểu Phương đau lòng.

Trong lòng mỗi người đều có một “cái Cỗ Chết”, một cái Cỗ Chết rất khó đi qua.

Nếu người nhất định muốn đi qua, thì nhất định người sẽ làm người ấy đau lòng.

Ba Oa, nàng quả thật là người như thế sao?

Tại sao Kiều Nhã phải hy sinh như thế?

Nàng trả một cái giá rất đắt để đánh đổi được gì?

Nàng thám thính được bí mật gì? Có quan hệ với vụ án cướp vàng không?

Trong đoàn người này vốn đều là thương lữ bình thường, trước nay không có ai để lộ ra chút võ công nào, tại sao trong khoảnh khắc đã có thể khống chế bảy mươi chiến binh đã từng được huấn luyện dày dạn?

Tổng lão phu tử và Nghiêm Chính Cương càng là cao thủ tuyệt đỉnh thân hoài tuyệt kỹ, tại sao lại phải giấu diếm võ công của mình như thế?

Rốt lại lai lịch của họ ra sao? Có bí mật gì?

Tiểu Phương không hỏi những câu ấy, y cảm thấy mình đã biết quá nhiều.

Vàng không có trong các bao hàng hóa của họ.

Bốc Ứng là bằng hữu của y.

Vàng ở chỗ nào Tiểu Phương không quan tâm, y chỉ cần biết có người coi y là bằng hữu là đủ.

Đối với một lãng tử như y mà nói, giá trị của một người bạn chân chính thì tuyệt nhiên không có chuyện gì sánh bằng.

* *

Rạng sáng.

Mặt trời nhô lên, mặt đất trải dài tít tắp, cát đá lóng lánh như vàng.

Mặt đất vô tình, hoang vu, tàn khốc, lạnh lẽo, nóng rát, nhưng mảnh đất rộng lớn vô tình ấy cũng có chỗ đáng yêu của nó, cũng như cuộc sống con người

Trong cuộc sống con người tuy có rất nhiều chuyện không được như ý, rất nhiều câu hỏi không thể giải thích.

Nhưng cuộc sống con người rốt lại vẫn đáng yêu.

Tiểu Phương và Bốc Ứng sóng vai đứng trước lều, nhìn ra ánh mặt trời ửng hồng nhuộm mặt đất mênh mông.

Bốc Ứng chợt hỏi “Người có nơi nào cần đi tới không?”

“Không có.” Tiểu Phương đáp “Chỗ nào ta cũng có thể không tới, chỗ nào ta cũng có thể tới.”

“Người đã tới thánh địa của người Tạng để chiêm bái chưa?”

“Chưa.”

“Người muốn đi không?”

Câu trả lời của Tiểu Phương khiến đôi mắt sắc bén của Bốc Ứng thoáng nét cười.

“Chỗ ta định đi tới cũng có thể không tới.” Tiểu Phương nói “Chỗ ta không định tới cũng có thể tới.”

Bốc Ứng lại hỏi “Nếu ta muốn người đi, người có đi không?”

“Ta đi.”

* *

Đoàn người lại bắt đầu đi, những người trong khoảnh khắc chế phục được bảy mươi chiến binh lại trở thành thương lữ bình thường.

Giữa hai cái bưôu của con lạc đà trải một tấm yên da bò, Bốc Ưng ngồi trên đó, nhìn nhìn Tiểu Phương trên một con lạc đà khác.

“Đi thêm một giờ nữa, chúng ta đã có thể tới thánh địa rồi.”

“Chỗ nào?”

“Cổ Chết.”

Núi non liên tiếp, vách đá dựng đứng cao ngàn dặm, trời xanh như một sợi dây, đường đi như ruột dê.

Bầu trời như một sợi dây màu xanh chạy giữa đá núi lởm chởm sắc nhọn như răng sói cao chót vót, con đường ngoằn ngoèo như ruột dê cũng gập ghềnh hiểm ác như răng sói.

Họ đã tới Cổ Chết.

Đoàn người đi rất chậm, không sao không chậm được, vách đá cao vót chạm trời cũng giống như bầy sói đang chờ cắn người.

Bất kể ai đi tới đó, cũng khó mà không kinh tâm động phách, tim đập nhanh hơn.

Tim Tiểu Phương mừng tượng đập nhanh hơn lúc bình thường rất nhiều.

Bốc Ưng mừng tượng đã nghe thấy tiếng tim y đập.

“Hiện tại chắc người đã hiểu rõ tại sao ta lại làm chuyện độc ác như vậy.” Bốc Ưng nói “Nếu ta không giữ lại một cánh tay của họ, nếu họ lại trở lại chỗ này chờ ta, thì con đường này chính là con đường chết của chúng ta, chỗ này chính là mồ chôn của chúng ta.”

Cổ Chết, con đường chết, đất chết.

Tiểu Phương chợt cảm thấy lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh “Làm sao người biết họ không có người khác mai phục ở đây?”

Bốc Ưng nói “Họ không thể còn có nhân thủ khác, điều động nhân thủ trên sa mạc hoàn toàn không dễ. Ban Sát Ba Na đã điều tra được rõ ràng tình hình điều động nhân thủ của họ, hướng hồ...”

Y không nói hết câu, lòng bàn tay của y đột nhiên toát mồ hôi lạnh.

Vì y đã phát hiện chỗ Cổ Chết này, con đường chết này, chỗ đất chết này có người mai phục.

Chuyện không thể có lúc cũng có thể xảy ra.

Trong lòng có cái Cổ Chết, thì người ta đau lòng.

Người đứng ở Cổ Chết thì không đau lòng. Người đau lòng có lúc cận kề cái chết, nhưng người chết rồi sẽ không đau lòng nữa. Chỉ có người chết mới không biết đau lòng.

CHƯƠNG 24

ÁNH NẮNG MÀU XANH

Nếu ở đây quả thật có người mai phục thì đoàn người của họ giống như một người bị tròng một cái thòng lọng chắc chắn vào cổ. Chỉ cần người mai phục xuất thủ tập kích, thì họ sẽ lập tức bị treo lên.

Cổ gãy, hơi đứt, người chết, cổ chết.

Trong Cổ Chết chắc chắn có người mai phục, hiển nhiên họ đã đi vào con đường chết, đi vào đất chết.

Bốc Ưng tin mình tuyệt nhiên không nghe lầm.

Ban Sát Ba Na cũng đã nghe thấy thanh âm mà Bốc Ưng đã nghe.

... Tiếng thở của người, tiếng tim đập, tiếng hỗn hển, tiếng ngựa thở, tiếng hí khế.

Thanh âm còn rất xa.

Người khác còn chưa nghe thấy, nhưng họ đã nghe thấy.

Vì họ đã ở trên vùng sa mạc mênh mông không có sự cảm thông, không có lòng thương hại, không có nước, không có sự sống, và tất cả sự sống này lúc nào cũng có thể cướp đi. Họ đã phải phấn đấu để sống còn suốt hai mươi năm.

Nếu họ cũng không nghe thấy những thanh âm mà người khác không nghe thấy, thì ít nhất họ cũng đã chết hai mươi lần.

Không ai có thể chết hai lần, tuyệt đối không.

Nếu có người nói tình yêu chân chính chỉ có một lần, không có lần thứ hai, thì câu nói ấy cho dù là danh ngôn, cũng không phải chân lý.

Vì tình yêu có lúc sẽ biến dạng, biến thành tình bạn, biến thành tình thân thích, biến thành sự dựa dẫm, thậm chí biến thành thù hận.

Nếu thay đổi, rồi sẽ quên.

Khi tình yêu biến dạng thì sự quên lãng đã có rồi. Thường tình yêu sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, cũng sẽ giống hết như lần thứ nhất, cũng sâu sắc như thế, cũng ngọt ngào như thế, cũng thống khổ như thế.

Nhưng chết chỉ có một lần, tuyệt nhiên không có lần thứ hai.

Trong những chuyện xảy ra trong cuộc sống con người chỉ có chết mới thật sự không có lần thứ hai.

* *

Người, ngựa, lạc đà, đều đã xếp hàng một đi. Hết người này tới người khác, nghèo đói như con rắn dài.

Vị trí của Ban Sát Ba Na trong đoàn người giống như bảy tấc phía trên đầu con rắn.

Bốc Ưng và Tiểu Phương đoạn hậu.

Họ đã nhìn thấy Ban Sát Ba Na thúc ngựa phóng trở lại, ngựa nhanh vó nhẹ, vẻ mặt anh tuấn bình tĩnh của y đã lộ ra sự hoảng sợ không sao che giấu.

“Có người.” Y hạ giọng thì thào “Chỗ ra khỏi hẻm núi, trên vách núi hai bên đều có người.”

Chỗ đó là cái nút của sợi thòng lọng, đánh một đòn là có thể khiến y mất mạng.

Người ra quyết định vẫn là Bốc Ưng, nên Ban Sát Ba Na lại hỏi “Chúng ta lui lại, hay xông qua?”

Bốc Ưng trên trán đột nhiên nổi lên một sợi gân xanh, sợi gân xanh đang không ngừng giật giật.

Cứ đến lúc thật sự khẩn trương thì sợi gân xanh ấy của y lại giật giật.

Y còn chưa quyết định thì sau một tảng đá cao trên vách núi phía trước đột nhiên xuất hiện một người

Một thiếu nữ bộ y phục mặc trên người còn xanh hơn màu trời xanh, xanh hơn màu xanh nước biển.

Nàng tung mình lên như con én, đứng trên mỏm đá cao, dưới ánh nắng, nhìn họ vung tay “Bốc Ưng, ta nhớ người, Ban Sát Ba Na, ta nhớ người, Tổng lão đầu, ta cũng nhớ người.”

Giọng nói của nàng trong trẻo vui vẻ, nàng kêu lớn “Ta rất nhớ các người.”

* *

Nhìn thấy nàng, ánh mắt của Bốc Ưng tưởng chừng cũng đắm ánh nắng.

Tiểu Phương trước nay chưa từng thấy mắt y sáng như thế, cũng chưa từng thấy y vui vẻ như thế.

Bản thân thiếu nữ kia cũng giống ánh nắng, có thể mang tới sự ấm áp hạnh phúc vui vẻ cho mọi người.

Tiểu Phương nhin không được hỏi “Nàng là ai thế?”

Bốc Ưng mỉm cười, Ban Sát Ba Na cũng đang cười, vẻ hoảng sợ mới rồi đã biến thành mừng rỡ.

“Nàng họ Lam.” Bốc Ưng nói “Tên cô ta là Ánh Nắng.”

* *

Qua khỏi Cổ Chết là một khu bình nguyên màu mỡ, cách thánh địa Lạp Tát không còn xa.

Đoàn người dừng lại dựng lều.

Người nào cũng lộ rõ vẻ khoan khoái từ sự vui vẻ mà Ánh Nắng mang tới cho họ, họ đều dùng tiếng Tạng reo hò với nàng, họ đều gọi nàng là Ánh Nắng Màu Xanh.

Nàng tới tiếp ứng cho họ.

“Ta định dọa các người.” Tiếng cười của nàng cũng tươi sáng như ánh nắng “Nhưng ta lại không muốn các người chết vì sợ hãi.”

Nàng ôm chặt Bốc Ưng.

“Loại người như người trong thiên hạ không tìm được kẻ thứ hai, làm sao mà dọa cho người chết được?”

Bốc Ưng mỉm cười

Y cũng chưa bao giờ nhìn thấy một thiếu nữ tươi sáng như thế, khiến người ta vui vẻ như thế.

Nàng hoàn toàn không thể coi là một mỹ nhân tuyệt sắc hoàn toàn không có chút tỳ vết, sống mũi nàng hơi gãy, có giống mũi Bốc Ưng.

Nhưng ánh mắt nàng trong sáng xinh đẹp, làn da trắng như tuyết mịn màng mềm mại như tơ.

Lúc nàng cười, cánh mũi hơi gãy khể nhãn lại, chút khiếm khuyết nhỏ ấy lại trở thành nét đẹp của riêng nàng.

Tiểu Phương đột nhiên phát hiện ra Bốc Ưng rất thích véo mũi nàng.

Hiện y đang véo mũi nàng.

“Cô đã đáp ứng với ta lần này nhất định sẽ không ra ngoài chạy loạn lên, tại sao lại chạy tới đây?”

Ánh Nắng khéo léo né tránh câu hỏi ấy.

“Tại sao người cứ thích véo mũi ta thế?”

Nàng hỏi lại “Có phải là vì muốn mũi ta cũng méo như mũi người không?”

Tiểu Phương cười.

Ánh Nắng quay đầu, trừng mắt nhìn y một cái.

“Y là ai?”

“Y tên Tiểu Phương.” Bốc Ứng nói “Tiểu Phương liều mạng.”

“Tại sao lại gọi y là Tiểu Phương liều mạng?”

“Vì có lúc y cũng liều mạng như mọi, có lúc làm người ta tức giận gần chết, có lúc lại muốn dọa người ta chết.” Bốc Ứng ánh mắt tươi cười “Nhưng chính y thì lại cho rằng mình là người không liều mạng.”

Ánh Nắng lại nhìn Tiểu Phương chăm chăm suốt nửa ngày.

“Ta thích đàn ông không liều mạng.” Nàng lại bắt đầu cười “Hiện tại ta đã bắt đầu hơi thích người rồi.”

Nàng chợt ôm chặt Tiểu Phương như ôm chặt Bốc Ứng, hôn vào má Tiểu Phương một cái “Bằng hữu của đại ca ta cũng là bằng hữu của ta.” Nàng nói “Người y thích thì ta đều thích.”

Mặt Tiểu Phương vẫn không đỏ lên, vì mặt nàng cũng không đỏ lên.

Lúc nàng ôm y, giống như ánh nắng soi lên mặt đất, tươi sáng mà tự nhiên.

Tiểu Phương hoàn toàn không phải là loại đàn ông rụt rụt rè rè, rất ít kìm lại không nói câu mà mình muốn nói.

“Ta cũng thích nàng.” Y nói “Quả thật là rất thích.”

* *

Sắc trời đã tối.

Khu lều trại lại bắt đầu trỗi lên tiếng ca hát vui vẻ, tiếng ca hát còn vui vẻ trong trẻo hơn so với hôm trước.

Vì ở đây đã có thêm giọng ca trong trẻo của mười mấy thiếu nữ.

Họ đều do Ánh Nắng dắt tới, đều là các cô gái nhỏ trẻ trung hoạt bát như Ánh Nắng.

Họ cũng như anh em, người yêu của họ, cưỡi ngựa khỏe, uống rượu nồng, dùng khoái đao.

Uống say rồi, uống mệt rồi, họ cùng anh em người yêu của họ nằm lẫn ra một chỗ, đếm sao trên trời.

Đối với một người trong lòng vốn không có tà niệm mà nói, thì trên đời có chuyện gì là tà ác?

Ban Sát Ba Na thường ít khi uống rượu, hôm nay cũng uống không ít.

Y cùng với Bốc Ứng, vỗ tay hát khế.

“Con phải thành danh

Rượu phải say

Say rồi nói chuyện

Nói lời hay”.

Trong tiếng hát của họ dường như có mang theo một nỗi đau xót man mác, một mối ly sầu khôn nguôi.

Ban Sát Ba Na đột nhiên đẩy chén rượu ra “Người sắp về tới nhà rồi”. Y nói “Ta cũng phải đi.”

Bốc Ưng thong thả gật gật đầu.

“Ta biết.” Thần sắc của y buồn rầu “Ta về rồi, người đi đi.”

Ban Sát Ba Na không nói gì nữa, chỉ nắm chặt tay y một cái, rồi bước đi không ngoảnh lại.

Ngoài lều đã có sẵn hai con ngựa, một con là ngựa của y, con kia thì chở những vật dụng y cần.

Y nhảy lên ngựa, thúc ngựa phóng đi.

Y không hề quay đầu lại.

* *

Trời còn chưa sáng hẳn, chỉ mới có chút ánh hồng hửng lên.

Mặt đất vẫn lạnh lùng tịch mịch.

Ban Sát Ba Na hứng gió phi về vùng đất vô tình mệnh mông bao la ở phương xa, ở đó còn có sự khó nhọc lạnh lẽo tịch mịch không bờ không bến đang chờ y.

Tiểu Phương chợt cảm thấy một nỗi thê lương không sao nói ra được dâng lên trong lòng, nhịn không được hỏi.

“Tại sao y không về với người? Tại sao lại phải một mình ra đi?”

Qua rất lâu Bốc Ưng mới trả lời “Vì trời sinh y là con người cô độc, trời sinh y thích cô độc.” Bốc Ưng chậm rãi nói “Trong kiếp sống này của y, phần lớn thời gian là sống một mình.”

“Người có biết y đi đâu không?”

“Không biết.” Bốc Ưng trả lời “Không ai biết.”

Lúc ấy trời đã sáng rõ, mặt trời cũng đã vươn lên cao.

Ánh nắng đầu tiên soi vào người Ánh Nắng Màu Xanh.

“Muội không thích cô độc.” Nàng nắm chặt tay Bốc Ưng “Chúng ta về nhà đi.”

CHƯƠNG 25

THÁNH ĐỊA

Tiểu Phương trước nay không nghĩ tới chuyện Bốc Ưng cũng có nhà.

Bốc Ưng có nhà.

Nhà của Bốc Ưng ở trong thánh địa Lạp Tát của người Tạng. Nhà của y cũng là một thánh địa đối với đám tử đệ của y.

Y không những có nhà, mà nhà của y còn rộng rãi u nhã hơn nhà của nhiều người.

Qua khỏi cung Bồ Đạt Lạp của Phật sống Đạt Đốn, có một gò núi xanh lam, một mảng hồ nước biếc.

Nhà của y ở dưới chân núi, núi xanh ôm ấp, nước biếc vỗ về, cung điện và thành quách xa xa thấp thoáng trong tầm mắt, bầu trời trong suốt, muôn dặm không mây, cung Bồ Đạt Lạp màu trắng dưới ánh nắng gay gắt sáng rực như bạc ròng. Đến lúc mặt trời lặn về phía tây, lại trở nên lóng lánh như vàng.

Tiểu Phương trước nay cũng không ngờ ở nơi xa xôi ngoài cửa ải lại có một nơi đẹp đẽ bí ẩn như thế, đẹp đến mức huy hoàng mà thần bí, đẹp đến khiến người ta si mê, đẹp đến khiến người ta say đắm.

* *

Hàng hóa cần phải kiểm lại, tiền lãi cần phải tính toán, mau lẹ chia cho mọi người phần của họ, để họ đi hưởng thụ sự vui vẻ mà họ được hưởng.

Cho nên Bốc Ưng giao Tiểu Phương cho Ánh Nắng.

Họ đều trẻ tuổi, họ đều thích nhau, Bốc Ứng hy vọng Ánh Năng có thể soi sáng bóng tối trong lòng Tiểu Phương.

Bóng tối của Ba Oa.

Lúc mặt trời mọc, họ tản bộ trên gò, lâm viên hồ nước của nhà Bốc Ứng dưới chân họ, cung điện xa xa mờ mờ tượng như sát ngay trước mắt.

Ánh Năng hỏi Tiểu Phương “Người thích chỗ này không?”

Tiểu Phương gật đầu, y chỉ có thể gật đầu, không ai có thể không thích chỗ này.

Ánh Năng lại hỏi “Trước đây người đã tới chỗ này chưa?”

Tiểu Phương lắc đầu, trước kia y chưa tới đây, nếu đã tới rồi, thì rất có thể sẽ không đi.

Ánh Năng kéo tay Tiểu Phương, giống như lúc nàng kéo tay Bốc Ứng.

“Ta dắt người ra ngoài chơi”, nàng nói “Họ đang làm ăn, chúng ta đi chơi.”

“Đi chơi ở đâu?”

“Trước tiên chúng ta tới cung Bồ Đạt Lạp đã.”

Tường thành bằng đá tảng giăng ngang giữa cung Bồ Đạt Lạp và núi Cáp Khắc Bốc Lý, cửa thành ở phía dưới một ngôi tháp Xá lợi, trong tháp cất xương Phật của cao tăng thời cổ với vô số truyền thuyết và huyền thoại thần bí đẹp đẽ.

Đi qua cánh cửa vòm, cung điện nằm bên tay phải họ.

Cung điện cao bốn mươi trượng, rộng một trăm hai mươi trượng, tường chạy ngoằn ngoèo liên tiếp, thành bảo cao tới lên núi, tự viện tầng phòng, bia đá, lầu gác cổ kính, rèm màn cửa sổ không sao đếm hết được, nhìn tráng lệ mà hài hòa, giống như trong giấc mộng, chứ không giống như thần thoại.

Tiểu Phương chiêm ngắm tường chừng đã si mê.

... Ba Oa thì sao?

... Nếu nữ nhân bên cạnh y là Ba Oa thì sao?

Tại sao lúc một người bị cái đẹp thu hút, vẫn không thể quên người mà y muốn quên?

Tại sao mọi người vẫn rất khó quên một số chuyện mà lẽ ra họ phải quên?

Mặt trời soi lên người y, Ánh Năng đang nhìn y, Ánh Năng xinh đẹp mà tươi sáng.

... Ba Oa thì sao?

Ba Oa hoàn toàn không giống tuyết, Ba Oa giống như mưa, mưa mùa hạ dài như một mối sầu không sao cắt đứt, tơ mưa vô phương cắt

đứt.

Tiểu Phương chợt nói “Chúng ta tới chùa Đại Chiêu đi.”

Y biết ngoài chùa Đại Chiêu, đường bát giác quanh chùa là nơi phồn hoa náo nhiệt nhất trong thành này, rất nhiều cửa hiệu lớn đều ở khu ấy.

Cửa hiệu Ứng Ký của Bốc Ứng cũng trên con đường ấy.

Tiểu Phương hy vọng sự nhiệt náo có thể giúp lòng y nguôi ngoai.

Hoặc giả tạm thời quên đi cũng tốt.

Chùa Đại Chiêu do Văn Thành công chúa nhà Đường xây dựng, thời bấy giờ Tây Tạng còn gọi là Thổ Phồn, Lạp Tát còn là thành Tiêm Sa.

Năm Trinh Quan thứ mười bốn nhà Đại Đường, Tể tướng Đông Tấn của nước Thổ Phồn mang vô số châu báu, năm ngàn lượng vàng tới Trường An, đón cháu gái của Khả hãn là Văn Thành công chúa “Diện mạo thanh tú, dáng vẻ xinh đẹp, đoan trang mỹ lệ, không chút tỳ vết, miệng ngậm viên đàn hương Ha Lý Chiên, vả lại còn thành tâm thờ Phật” về thành Tiêm Sa, sánh duyên cùng Tấn Phổ thứ bảy của họ là “Khí tông Lộng Tấn”, dáng vẻ anh tuấn, tài năng lừng lẫy.

Vì sự thành tâm của nàng, vì sự xinh đẹp của nàng, ngôi chùa huy hoàng tráng lệ này đã được xây dựng.

Nhưng chợ búa bên ngoài chùa là một mặt khác của thành thị này.

Thành thị cũng như tấm da, có mặt mịn màng tươi đẹp cũng có mặt thô ráp xấu xí.

Có một số đường phố đầy cứt đái, bọn trẻ con ăn mày tụ tập thành đoàn, mặc quần áo rách rưới, đầu cạo trọc, đi chân không, lê la trong cát bụi, miệng không ngừng đọc sáu chữ châm ngôn “Úm ma ni bát mê hồng” của họ, chờ khách hành hương và người đi đường bố thí.

Trên sa mạc, giữa bão cát, Tiểu Phương đã bị mất sạch đồ ăn thức uống, nhưng không mất túi tiền.

Y bố thí tất cả tiền bạc trong người cho họ, không những vì thông cảm và thương xót, mà còn như bị một sức mạnh kỳ lạ thôi thúc.

“Ta không muốn tới chùa Đại Chiêu,” chính Tiểu Phương cũng không biết tại sao mình lại có sự thay đổi kỳ lạ như thế. “Chúng ta tới cửa hiệu của các người được không?”

“Được,” Ánh Nắng nói “Người là bằng hữu của đại ca, người muốn đi đâu, ta sẽ đưa người tới đó.”

Trên mặt nàng lại hiện ra nụ cười xinh đẹp tươi sáng như ánh nắng “Tới đó rồi ta còn muốn đưa người đi gặp một người, nhất định người cũng sẽ coi y là bằng hữu.”

* *

Nàng nói người ấy tên Chu Vân.

Chu Vân là đại chương quỹ của cửa hiệu Ưng Ký, đại chương quỹ còn có nghĩa là Tổng quản.

Chu Vân năm nay hai mươi tám tuổi, ba năm trước Bốc Ưng đã giao hết việc buôn bán ở cửa hiệu Ưng Ký cho y.

Một người hai mươi lăm tuổi đã có thể giữ được vị trí cao như thế, hoàn toàn không phải chuyện dễ, cũng hoàn toàn không phải nhờ may mắn.

Y trẻ tuổi, thành thật, sinh hoạt giản dị, là người giữ phận, nói năng chỉ muốn ngắn gọn rõ ràng, tuy vẫn còn độc thân nhưng trước nay không gần tửu sắc.

Bốc Ưng tín nhiệm y, người làm của Bốc Ưng tôn trọng y, y cũng chưa từng khiến người khác thất vọng.

Y cũng không làm Tiểu Phương thất vọng.

Y dùng thái độ thành khẩn và loại trà sữa rượu chiêu đãi Tiểu Phương, cửa hiệu của y giản dị quy củ sạch sẽ đường hoàng.

Y nói với Tiểu Phương.

“Đệ ở phía sau, chỉ cần huynh rảnh rồi, lúc nào cũng có thể tới đây tìm đệ.” Chu Vân nói “Ngày nào đệ cũng có ở đây, sớm tối đều có.”

Ánh Nắng kéo tay y, giống như lúc nàng kéo tay Bốc Ưng, Tiểu Phương.

“Bình thời y không uống rượu, nhưng nếu người nhất định muốn y uống, y cũng không say trước người đâu,” nụ cười của nàng giống như ánh nắng. “Chỉ có điều, nếu người muốn tìm nữ nhân thì y không có cách nào đâu.”

Nàng hoàn toàn không coi việc “tìm nữ nhân” là điều mất mặt, nàng chỉ vào mũi mình, chỉ vào sống mũi tuy hơi gầy nhưng xem ra lại rất xinh đẹp của mình nói “Người muốn tìm nữ nhân cứ tới cầu xin ta, nữ nhân ta tìm giúp cho người, bảo đảm còn dịu dàng dễ coi hơn tất cả những nữ nhân người đã gặp.”

Nàng không phải nữ nhân, không phải loại nữ nhân chỉ thuộc về một người

Nàng là ánh nắng.

Ánh nắng là thuộc về mọi người, ai cũng không thể độc chiếm.

... Ba Oa thì sao?

Tiểu Phương đột nhiên đứng dậy.

“Nàng có thể tìm ngay lúc này cho ta không?”

“Ngay bây giờ à?” Ánh Nắng lộ rõ vẻ kinh ngạc. “Người muốn tìm nữ nhân ngay bây giờ à?”

“Không những muốn tìm nữ nhân, mà còn muốn uống rượu.”

Ở đây là thánh địa, nhưng thánh địa cũng giống như những nơi khác, cũng có cấm địa, cũng có hắc điểm, có rượu, có nữ nhân.

Tiểu Phương chợt phát hiện một cô gái rất giống Ba Oa, một thiếu nữ nhỏ gầy gò, yếu ớt, yên lặng.

Lúc ấy y đã say.

Một người say ở thánh địa, cũng chẳng khác gì say ở nơi khác.

CHƯƠNG 26

PHÒNG CHIM MỐI NGỜ

Sáng sớm.

Lúc Tiểu Phương từ ngõ liễu mà không có liễu ấy đi ra, chỉ cảm thấy nhức đầu, khát nước, chán nản. Cảm giác ấy cũng không khác gì so với lúc y tỉnh lại sau cơn say rượu ở nơi khác.

Ánh nắng đang phủ lên một bức tường nghiêng nghiêng, ánh nắng màu vàng, không phải màu xanh.

Một đứa nhỏ mặc áo màu xanh, đầu bù tóc rối, tay cầm một cái bình sắt ngồi xổm dưới chân tường, cúi đầu nhìn nhìn vào cái bình của nó, xem ra đang tập trung tinh thần, làm như trên đời này không có gì thú vị bằng vật đang ở trong cái bình của nó.

Trên đời vốn có rất nhiều chuyện chán ngán, lúc này Tiểu Phương trong lòng cũng cảm thấy rất chán ngán.

Một người ngán ngẫm qua một đêm chán ngán tâm tình đều ngao ngán như thế cả.

Y chợt muốn bước tới xem vật gì trong cái bình của đứa nhỏ.

Trong cái bình đựng đầy sâu nhỏ, vô số các loại sâu đang ngo ngoậy.

Tiểu Phương hỏi nó “Đây là sâu gì thế?”

“Đây không phải là sâu,” đứa nhỏ trả lời

“Không phải là sâu à?” Tiểu Phương hơi tò mò “Không phải sâu thì là gì?”

“Trong mắt người nhìn thì đó là sâu, nhưng trong con mắt của bạn bè ta, thì đây là một bữa cơm thịnh soạn.”

Nó ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Phương, mặt tuy nheo nhuốc gớm ghiếc, nhưng đôi mắt to đen trắng phân minh lại bộc lộ đáng vẻ cực kỳ khôn ngoan ranh mãnh. “Vì bạn bè của ta không phải là người, mà là chim.”

Tiểu Phương bật cười

Y chợt cảm thấy đứa nhỏ này rất có ý tứ, nói chuyện cũng rất có ý tứ, y cố ý hỏi “Rõ ràng người là người, tại sao lại kết bạn với chim?”

“Vì không có ai chịu làm bạn với ta, chỉ có chim chịu làm bạn với ta,” đứa nhỏ nói “Có bạn vẫn tốt hơn không có bạn.”

Nó rõ ràng là một đứa nhỏ, nhưng lời nó nói lại không giống như một đứa nhỏ.

Lời nói của nó khơi lên trong Tiểu Phương rất nhiều cảm xúc.

“Không sai, có bạn thì quả thật tốt hơn không có bạn.” Tiểu Phương khẽ thở dài “Bạn là chim có lúc còn tốt hơn bạn là người.”

“Tại sao thế?”

“Vì người thì biết lừa người, biết hại người, chứ chim thì không biết.”

Tiểu Phương đã định bước đi, y không muốn để đứa nhỏ gây thơ này biết lòng người nhiều giả trá.

Đứa nhỏ lại hỏi y “Còn người thì sao? Người đối xử với bằng hữu có tốt không?” Nó hỏi một câu rất kỳ lạ “Nếu có bạn bè muốn người giúp đỡ, muốn người tới thăm y, người có chịu đi không?”

Tiểu Phương quay lại, nhìn nó “Nếu quả ta chịu đi thì sao?”

“Nếu người chịu đi thì đi theo ta.”

“Đi theo người à?” Tiểu Phương hỏi “Tại sao lại phải đi theo người?”

“Vì ta chính là do người bạn ấy của người bảo tới đây tìm người.” Đứa nhỏ nói “Ta đã chờ người ở đây suốt đêm.”

Tiểu Phương càng ngạc nhiên.

“Người biết ta là ai à?”

“Đương nhiên là ta biết,” đứa nhỏ nói. “Người họ Phương, người ta gọi người là Tiểu Phương liều mạng.”

“Người bạn ấy của ta là ai?”

“Ta không thể nói.”

“Tại sao?”

“Vì người ấy muốn ta giữ kín bí mật cho y, ta đã hứa rồi, cho dù người giết ta, ta cũng không nói ra.”

Sự tò mò của Tiểu Phương rõ ràng đã dấy lên.

Một bình sâu, một đứa trẻ, một người bạn cần y tới giúp đỡ, một bí mật thà chết cũng không thể nói ra.

Trước nay y chưa ngờ những chuyện ấy lại có liên quan với nhau, y nghĩ không ra giữa những chuyện ấy có chỗ nào quan hệ với nhau?

“Được.” Tiểu Phương chợt quyết định “Ta đi theo người, đi ngay bây giờ.”

Đứa nhỏ đưa đôi mắt to đen trắng phân minh nhìn y chăm chăm.

“Ta có thể giữ bí mật cho bạn của người, người thì sao?” Nó hỏi Tiểu Phương “Người có thể giữ kín bí mật của bạn bè không?”

Tiểu Phương gật đầu.

Đứa nhỏ chợt đứng bật dậy, đưa một bàn tay nhỏ bé đầy cáu ghét nắm tay Tiểu Phương “Người đi theo ta.”

* *

Tiếng chuông trống xa xa vang lên, từng hồi chuông theo gió vọng lại, đỉnh nhọn trên nóc chùa nhấp nháy ánh vàng dưới mặt trời.

Bầu trời xanh ngắt, ánh nắng lộng lẫy, hiện ra một cảnh tượng nguy nga thần bí.

Trong ngõ hẻm dơ dáy nhưng lại đủ mọi loại người nghèo khó khốn khổ, thần Phật của họ dường như không nghe thấy lời cầu xin của họ, hoàn toàn không quan hoài đến họ.

Nhưng họ không hề oán trách.

Đứa nhỏ kéo tay Tiểu Phương, xuyên qua đám người, đi qua con hẻm, tới trước một ngôi chùa trang nghiêm.

“Đây là chỗ nào?”

“Là chùa Đại Chiêu.”

Đến chùa Đại Chiêu làm gì? Người bạn thần bí kia chờ y trong chùa Đại Chiêu sao?

Đứa nhỏ dường như cố ý không để Tiểu Phương hỏi, rất mau lẹ kéo y nhập vào đoàn khách hành hương.

Nó rõ ràng là một đứa nhỏ, nhưng việc nó làm thì hoàn toàn không giống trẻ con.

Tự viện tráng lệ, nhưng ánh sáng lại mờ mờ phần tối tăm u ám, ngọn lửa thần bí của mấy ngàn ngọn đuốc lớn và đèn thanh đồng đốt bằng mỡ bò lay động trước gió.

Trên bức tường cao sừng sững của chùa có vô số khám thần, thờ bảy pho tượng thần to lớn mặt mũi nanh ác, dưới ánh lửa lay động, lại càng tăng thêm vẻ kỳ bí đáng sợ.

Có lẽ chính sức mạnh ấy mới có thể khiến mọi người hoàn toàn ngoan ngoãn, hoàn toàn quên hết bản thân mình. Có người khách đến dâng hương trên chân thậm chí còn kéo theo xiềng khóa nặng nề, đang bò trước Phật đường.

Tiểu Phương hiểu hành vi ấy của họ, trên đời có rất nhiều người hy vọng có thể mượn sự đau khổ về thể xác để tiêu trừ tội nghiệt và sự xấu hổ day dứt trong lòng.

Chính y cũng tưởng chừng chìm vào cảm giác hư vô huyền bí thật mà ảo, ảo mà thật ấy.

Y chợt hiểu được sức mạnh và sự vĩ đại thần kỳ của tôn giáo.

* *

Trong không khí tràn ngập mùi sữa chua và mùi nhang nển, trong gió ngân nga tiếng chuông trống náo nức, ánh đèn lửa lay động trong bóng tối nặng nề. Tiếng tụng kinh chậm rãi ngân nga từ Phật điện vang ra.

Đứa nhỏ chợt dừng lại trước một cửa hang hình vòng cung khoét sâu vào bức tường đá.

Trên vách hang có một bức bích họa màu sắc tươi thắm nhưng trông rất ghê rợn, vẽ một La sát quỷ nữ hung ác yêu dị đang hút não tủy của một người.

Bức vẽ khéo léo tinh tế, sống động như thật, Tiểu Phương tuy biết rõ đây chẳng qua chỉ là một bức tranh, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất bứt rứt.

Đứa nhỏ chợt hỏi “Người có biết người này là ai không? Tại sao La sát quỷ nữ này lại phải hút óc y?”

Tiểu Phương không biết.

“Vì y là một người không thủ tín.” Đứa nhỏ nói “Y hứa giữ gìn bí mật cho bằng hữu, nhưng lại không thủ tín.”

Tiểu Phương cười gượng.

“Dường như người không tin ta lắm thì phải.”

Đôi mắt đứa nhỏ lóe lên tia sáng giảo hoạt “Người muốn ta dắt người đi thì nhất định phải lập lời thề trước, nếu người trái lời thề, suốt đời sẽ phải giống như người này, bị La sát quỷ nữ hành hạ một cách tàn ác.”

Người bạn này rốt lại là ai, tại sao hành tung lại phải bí ẩn như thế?

Tiểu Phương đã lập lời thề đọc.

Y không sợ sự báo ứng của quỷ thần, trước nay y chưa từng bán đứng người khác, trong suốt cuộc đời y chỉ có lỗi với một người, đó chính là y.

Đứa nhỏ cười, cười rất thành thật.

“Người quả nhiên là một người tốt.” Nó lại kéo Tiểu Phương “Bây giờ ta thật sự đưa người đi.”

“Tới đâu?”

“Tới Phòng Chim.” Đứa nhỏ nói “Bạn của người và bạn của ta đều ở đó.”

Phòng Chim là một gian phòng bằng gỗ, kiến trúc kỳ quái trên một lèn núi nhấp nhô lồi lõm, giữa mấy gốc cây cực lớn.

Bốn phía Phòng Chim đều có lan can, mái hiên chìa ra ngoài như cánh chim, dưới mái hiên treo đầy lồng chim.

Trong lồng chim đan bằng tay khéo léo, tiếng chim ríu rít, có những con chim mà Tiểu Phương không những không biết tên, mà còn chưa từng thấy qua.

“Những lồng chim này đều là ta đan.”

Đứa nhỏ ánh mắt sáng lên, tỏ ra rất kiêu hãnh “Người thấy ở đây có chỗ nào đặc biệt không?”

Tiểu Phương đã nhận thấy, đó là những “cánh cửa” trên lồng chim đều mở.

“Ta không muốn nhốt chúng như tù phạm trong lồng, chỉ cần chúng cao hứng thì lúc nào cũng có thể bay đi.” Đứa nhỏ nói “Nhưng bay đi thì lại thường bay về.”

Khuôn mặt nhem nhuốc của nó lộ ra nụ cười rạng rỡ “Vì chúng cũng biết ta là bạn của chúng.”

Đứa nhỏ chỉ vào một cánh cửa gỗ rất hẹp “Bạn của người đang ở trong đó”.

* *

Trong gian phòng gỗ to lớn rộng rãi, vách ván bốn phía đều đã rất cũ, có tấm thậm chí đã nứt nẻ, rõ ràng là một gian phòng đã được xây dựng từ lâu, phải từ trước khi đứa nhỏ kia ra đời.

Trong gian phòng gỗ rộng rãi, chỉ có một cái bàn gỗ thấp, một cái chậu than lớn và một người.

Trên chậu than là cái vỉ nướng thức ăn, người thì ngồi dưới đất, quay lưng ra cửa.

Lúc Tiểu Phương bước vào, y không quay đầu, cũng không có phản ứng gì.

Lưng y rất gầy, hai vai nghiêng nghiêng không thẳng, mang một vẻ cô đơn nói không hết sự xa vắng, trên đời có lẽ chẳng mấy người có thể làm kinh động y, làm y chú ý.

Nếu người là một kẻ lịch lãm giang hồ, thì từ tấm lưng của người này người cũng có thể nhìn ra rất nhiều điều.

Kinh nghiệm của Tiểu Phương tuy chẳng tự hào nhiều nhận gì, nhưng lúc y vừa nhìn thấy lưng người ấy, đã nhận ra ngay một chuyện.

Trước nay y chưa từng gặp người này, càng không quen người này.

Chỉ cần là người y quen, dù nhìn thấy sau lưng, nhất định y sẽ nhận ra.

Y nghĩ người này chưa bao giờ là bạn y.

Chẳng ai kết bạn với một người từ trước đến nay mình chưa từng gặp.

Rốt lại người này là ai? Tại sao lại mạo nhận là bạn của Tiểu Phương? Tại sao lại nhờ một đứa nhỏ đưa Tiểu Phương tới gặp y?

>

CHƯƠNG 27

KIẾM KHÁCH KHÔNG CÓ NƯỚC MẮT

Tiểu Phương đứng lại.

Lúc di động y cực kỳ nhanh nhẹn, lúc này lại giống như một cái chày đá cắm xuống mặt đất.

Y luôn chuẩn bị đối phó với bất cứ nguy cơ nào đột nhiên xảy ra.

Y không biểu lộ một cử chỉ nào, chỉ nhận ra rằng người kia xem ra hoàn toàn không phải là người nguy hiểm, y chỉ nói “Ta là Tiểu Phương, ta đã tới rồi.”

Người kia vẫn chưa quay lại, một lúc lâu sau mới từ từ đưa bàn tay của y lên, chỉ vào cái bàn đối diện, nhẹ nhàng nói một tiếng “Ngồi.”

Giọng nói của y lộ rõ vẻ yếu ớt, trên tay y có quần vải trắng, lốm đốm vết máu.

Người này rõ ràng đã bị thương, bị thương không nhẹ.

Tiểu Phương càng tin chắc mình không quen người này, nhưng y vẫn bước đến.

Người này tuyệt nhiên không phải là đối thủ của y, sự đề phòng cảnh giác của y đều đã buông lỏng.

Y vòng qua cái bàn gỗ thấp, bước tới trước mặt người kia.

Đúng trong chớp mắt y nhìn thấy người kia, quả tim y chợt lặng đi, tới mức bước chân cũng lạnh buốt.

* *

Tiểu Phương đã gặp người này và cũng nhận ra y.

Người này tuy là thù địch với Tiểu Phương, nhưng nếu quả thật y muốn coi Tiểu Phương là bằng hữu, Tiểu Phương cũng không cự tuyệt.

Có một loại người vốn nằm chỗ giữa bạn bè với thù địch. Một kẻ thù xứng đáng được tôn trọng, có lúc thậm chí còn khó tìm hơn bằng hữu chân chính.

Tiểu Phương vẫn tôn trọng người này.

Mới rồi y chưa nhận ra người này, vì người này đã hoàn toàn thay đổi, thay đổi một cách thâm trầm và đáng sợ.

Giai nhân tuyệt thế đột nhiên biến thành bộ xương, binh khí sắc bén đột nhiên biến thành sắt rỉ.

Tuy ý trời khó lường, việc đời dòi dòi, nhưng sự thay đổi ấy vẫn khiến người ta không khỏi cảm thấy đau xót.

Trước nay Tiểu Phương chưa từng nghĩ rằng một kiếm khách một thời lại trở thành như thế.

Người ấy chính là Độc Cô Si!

* *

Tiểu Phương cũng si.

Không phải si kiếm mà là si tình.

Người si kiếm vĩnh viễn không thể hiểu được nỗi trầm uất và đau xót của kẻ si tình, nhưng người thật sự si tình thì hoàn toàn có thể hiểu được nỗi cô độc tịch mịch và đau xót của kẻ si kiếm.

Kiếm khách vô danh, vì y đã si kiếm, nếu y đánh mất thanh kiếm của y, thì trong lòng sẽ có cảm giác thế nào?

Nếu y mất cánh tay cầm kiếm, thì trong lòng lại có cảm giác ra sao?

Tiểu Phương rốt lại đã ngồi xuống.

“Là người à?”

“Là ta.” Độc Cô Si giọng nói bình tĩnh mà yếu ớt “Nhất định người không ngờ là ta tìm người tới.”

“Ta không ngờ.”

“Ta tìm người tới vì ta không có bằng hữu, tuy người cũng không phải là bằng hữu của ta, nhưng ta biết nhất định người sẽ tới.”

Tiểu Phương không nói gì nữa.

Có rất nhiều chuyện y đều có thể nhìn không hỏi, nhưng nhìn cánh tay ấy thì không nhìn được, cánh tay cầm kiếm.

Cánh tay ấy hiện tại đã quấn vải trắng.

Độc Cô Si cũng không nói gì nữa, đột nhiên cởi tám vải trắng quấn quanh cánh tay.

Cánh tay của y đã dập nát biến hình, cơ hồ cái xương nào cũng vỡ nát.

Kiểm chính là tính mạng của y, hiện tại y đã mất cánh tay cầm kiếm – tài tử đã không còn có thơ hay, giai nhân đã hóa thành bộ xương, anh hùng bách chiến đã về làng quy ẩn, ngựa hay đã nằm bẹp trong tàu, kiếm sắc đã chôn vùi.

Trong lòng Tiểu Phương đột nhiên cảm thấy một sự chua xót không sao nói ra được, một sự chua xót như mũi kim nhọn đâm vào xương tủy.

Độc Cô Si đã thay đổi, trở nên yếu ớt tiều tụy, mất hết anh phong, khiến người ta tan nát cả lòng.

Y chỉ có một điều không thay đổi.

Y vẫn rất trấn tĩnh, bình tĩnh, yên tĩnh, lãnh tĩnh, tĩnh lặng như bàn thạch, như mặt đất.

Kiểm khách vô tình, kiếm khách vô danh, kiếm khách cũng không có nước mắt.

Trong đôi mắt của Độc Cô Si thậm chí không có chút tình cảm nào, chỉ yên lặng nhìn nhìn cánh tay dập nát của y.

“Chắc người đã thấy rõ cánh tay này của ta bị người ta bóp nát.” Y nói “Chỉ có một người có thể bóp nát được tay ta.”

Chỉ có một người, tuyệt đối chỉ có một người, Tiểu Phương rất tin, Tiểu Phương cũng biết người y nói là ai.

Độc Cô Si biết y biết.

“Bốc Ứng không phải là kiếm khách, không phải là hiệp khách, cũng không phải anh hùng, tuyệt đối không phải.”

“Thế y là gì?” Tiểu Phương hỏi.

“Bốc Ứng là nhân kiệt,” Độc Cô Si vẫn rất bình tĩnh “Trong lòng y chỉ có thắng, không có thua, chỉ được thắng, không được thua. Để cầu thắng, y không tiếc hy sinh tất cả.”

Tiểu Phương thừa nhận chuyện ấy, không thể không thừa nhận.

“Y biết y không phải là đối thủ của ta.” Độc Cô Si nói “Lúc y tới tìm ta khiêu chiến, ta cũng biết là y ắt phải thua.”

“Nhưng y lại không thua.”

“Y không thua, tuy không thắng nhưng cũng không thua. Loại người như y vĩnh viễn không bao giờ thua.” Độc Cô Si lại nhắc lại lần nữa “Vì y không tiếc hy sinh tất cả.”

“Y hy sinh cái gì?” Tiểu Phương không thể không hỏi “Y hy sinh thế nào?”

“Y cố ý để ta đâm trúng ngực y một kiếm.” Độc Cô Si nói “Trong một sát na mũi kiếm của ta đâm vào ngực y, y đột nhiên chụp cứng cánh tay ta, bóp nát cánh tay ta.”

Giọng nói của y vẫn rất bình tĩnh “Lúc ấy ta tự biết là mình ắt thắng, và lại quả thật đã thắng rồi, lúc ấy kiếm trong tay ta đã tiếp xúc với máu

thịt của y, kiếm khí của ta đã suy yếu, kiếm của ta đã bị máu thịt của y cản trở, đúng là lúc ta yếu nhất.”

Tiểu Phương im lặng lắng nghe, không thể không nghe, cũng không muốn không nghe.

Độc Cô Si trước nay rất ít khi nói chuyện, nhưng nghe y nói chuyện, giống như nghe danh kỹ tâm tình, cao tăng thuyết pháp.

“Đó chẳng qua chỉ là chuyện xảy ra trong một sát na.” Độc Cô Si chợt hỏi “Người có biết sát na ấy là bao lâu không?”

Tiểu Phương không biết.

Y chỉ biết “một sát na” là rất ngắn ngủi, còn ngắn ngủi hơn chớp mắt “bóng câu qua cửa sổ”.

“Một sát na là lời của Phật gia.” Độc Cô Si nói “Một cái búng tay, đã mất sáu mươi sát na.”

Y chậm rãi nói tiếp “Lúc sống chết thắng phụ ấy quả thật chỉ có ba chữ Một sát na mới có thể hình dung được, Bốc Ứng nắm được sát na ấy nên y có thể không thua.”

Trong một sát na là đã có thể quyết định sống chết thắng bại, trong một sát na đã đủ để thay đổi vận mệnh cả đời của một người.

Một sát na ấy mới kinh tâm động phách tới mức nào!

Nhưng lúc Độc Cô Si nói tới sát na ấy, giọng nói và thái độ vẫn giữ được sự bình tĩnh lạnh lùng.

Tiểu Phương không thể không khâm phục y.

Độc Cô Si không phải là danh kỹ, không phải là cao tăng, không tâm tình, cũng không thuyết pháp.

Y nói tới kiếm, kiếm lý.

Tiểu Phương không khâm phục điều ấy, Độc Cô Si thì phải nói tới kiếm, y đã si kiếm.

Tiểu Phương khâm phục sự bình tĩnh lạnh lùng của y.

Rất ít người trong tình hình này còn có thể giữ được sự bình tĩnh, chính Tiểu Phương cũng không thể.

Độc Cô Si dường như đã nhìn thấu tâm ý y.

“Ta đã hiến dâng cả cuộc đời ta cho kiếm. Từ đây biết đâu đến cuối đời ta không thể cầm kiếm được nữa, nhưng ta vẫn hoàn toàn chưa phát điên, cũng chưa suy sụp.” Y hỏi Tiểu Phương “Có phải người cảm thấy rất lạ lùng không?”

Tiểu Phương thừa nhận.

Độc Cô Si lại hỏi “Người có muốn biết tại sao ta vẫn chưa ngã xuống không?”

Tự y nêu ra câu trả lời.

“Vì tuy Bốc Ưng bóp nát cánh tay cầm kiếm của ta, nhưng không hủy được kiếm ý trong lòng ta.” Độc Cô Si nói “Tay ta tuy không thể cầm kiếm được nữa, nhưng trong lòng ta vẫn còn một thanh kiếm.”

“Tâm kiếm?”

“Đúng.” Độc Cô Si nói “Tâm kiếm hoàn toàn không phải là hư ảo trống không đâu.”

Thái độ của y thành thật mà nghiêm trang “Cho dù trong tay người cầm một thanh kiếm sắc thối sợi tóc vào cũng đứt, nhưng nếu trong lòng người không có kiếm thì thanh kiếm trong tay người chẳng qua cũng chỉ là một khối sắt rỉ mà thôi, con người của người suốt đời cũng không thể trở thành một kiếm khách chân chính.”

“Lấy tâm vận kiếm, lấy ý ngự địch.”

Cảnh giới cao thâm nhất trong kiếm thuật ấy, Tiểu Phương tuy không thể hiểu được hoàn toàn, nhưng y cũng biết, một kiếm khách chân chính thì tâm và kiếm nhất định phải hòa làm một thể duy nhất.

Người kiếm hiệp nhất, ngự khí ngự kiếm.

Là kiếm khách nhất định phải đạt tới cảnh giới ấy, nếu không y sẽ chẳng bao giờ trở thành kiếm khách.

Độc Cô Si lại nói “Bốc Ưng tuy không thua nhưng cũng không thắng, đúng sát na cánh tay này của ta bị y bóp nát, ta còn có thể đâm chết y dưới kiếm.”

“Tại sao người không đâm chết y?” Tiểu Phương hỏi.

“Vì trong lòng ta vẫn có kiếm.” Độc Cô Si nói “Ta cũng như y, trong lòng hoàn toàn không có sống chết, chỉ có thắng bại. Bọn ta không phải muốn sống, mà là muốn thắng, ta hoàn toàn không muốn y chết, chỉ muốn đánh bại y, đánh bại y thật sự, đánh bại y triệt để.”

Tiểu Phương nhìn nhìn cánh tay y “Người còn có cơ hội nào đánh bại y nữa không?”

Câu trả lời của Độc Cô Si đầy vẻ quyết tâm và tự tin.

“Ta nhất định phải đánh bại y!”

Tiểu Phương rốt lại đã minh bạch, vì y còn có sự quyết tâm và tự tin ấy nên còn có thể giữ gìn được sự bình tĩnh lạnh lùng.

Độc Cô Si lại nói “Chính vì ta nhất định phải đánh bại y, nên mới tìm tới y, ta không có ai để tìm, chỉ còn tìm người.”

Y nhìn Tiểu Phương chằm chằm “Đây là điều bí mật giữa ta và người, người tuyệt đối không được tiết lộ bí mật của ta, nếu không ta ắt phải chết.”

“Người ắt phải chết à?” Tiểu Phương nói “Người cho rằng Bốc Ưng sẽ tới giết người à?”

“Không phải Bốc Ưng mà là bọn Vệ Thiên Bằng.”

Độc Cô Si nhìn nhìn cánh tay mình “Họ đều cho rằng vì ta đã trở thành phế nhân vô dụng, chỉ cần biết nơi ta ở, thì nhất định sẽ không bỏ qua cho ta, vì ta biết quá nhiều bí mật, vả lại trước nay ta vẫn coi thường họ.”

“Cho nên họ căm hận ngươi.” Tiểu Phương nói “Ta thấy người nào trong bọn họ cũng căm hận ngươi, vừa hận vừa sợ, hiện tại ngươi đã không còn gì để họ phải sợ, thì đương nhiên họ muốn giết ngươi.”

“Cho nên ta tìm ngươi.” Độc Cô Si nói “Ta hy vọng ngươi có thể làm giúp ta hai việc.”

“Ngươi nói đi”.

“Ta cần tiền, ta muốn cứ mỗi mười ngày ngươi đưa tới cho ta ba trăm lượng bạc, lúc đến tuyệt không được để cho bất cứ ai biết.”

Độc Cô Si hoàn toàn không nói tại sao y cần dùng tới bấy nhiêu tiền, Tiểu Phương cũng không hỏi.

“Ta còn cần ngươi giết giúp ta một người.”

Y lại còn muốn Tiểu Phương đi giết người giúp y!

“Chúng ta không phải bạn bè, nhưng đều là kiếm khách, không những vô tình vô danh không nước mắt, cũng không có bằng hữu.” Độc Cô Si nói “Chúng ta trời sinh ra là kẻ thù, vì ngươi cũng học kiếm, ta cũng muốn đánh bại ngươi, bất kể ngươi giúp ta làm chuyện gì, ta vẫn muốn đánh bại ngươi.”

Y chậm rãi nói tiếp “Ngươi cũng nên biết, dưới kiếm của ta, kẻ thua phải chết.”

Tiểu Phương biết.

“Cho nên ngươi có thể từ chối, ta tuyệt nhiên không trách ngươi”.

Độc Cô Si nói “Chuyện ta muốn ngươi làm hoàn toàn không phải dễ.”

* *

Hai chuyện ấy quả thật không phải dễ.

Cứ cách mười ngày đưa tới ba trăm lượng bạc, con số ấy hoàn toàn không nhỏ, Tiểu Phương lại không phải là người có tiền, trên thực tế lúc này túi y đã trống rỗng.

Tiểu Phương cũng không phải là một người muốn giết người.

Lẽ ra y phải từ chối Độc Cô Si, họ thật ra không phải là bằng hữu mà là thù địch.

Y rất có thể chết dưới kiếm của Độc Cô Si, lúc họ vừa gặp nhau y đã có dự cảm bất tường này.

Nhưng y không sao từ chối được.

Y không sao từ chối một kẻ thù trong lúc thật sự nguy nan vẫn hoàn toàn tin tưởng y.

“Ta có thể đáp ứng người.” Tiểu Phương nói “Người tin chắc người khác tuyệt đối không thể tìm được tới đây sao?”

Chỗ này tuy kín đáo, nhưng hoàn toàn không phải là nơi không có dấu chân người

Câu trả lời của Độc Cô Si rất rõ ràng “Chủ nhân của nơi này trước đây là một vị ẩn sĩ, cũng là một kiếm khách, tộc nhân của y đều mười phần kính trọng y, trước nay hoàn toàn không có ai tới quấy rầy y.” Độc Cô Si nói “Càng không có ai muốn tới chỗ này của ta.”

“Tại sao thế?”

“Vị kiếm khách ẩn sĩ kia đã chết dưới kiếm của ta.” Độc Cô Si nói “Hai tháng trước, ta tới đây, đâm chết y dưới gốc cây khô ngoài kia.”

Tiểu Phương hít sâu một hơi, sau đó mới nói “Đứa nhỏ kia có phải là con y không?”

“Phải.”

“Người giết chết cha nó, lại ẩn núp ở đây, còn muốn nó che giấu người, giữ gìn bí mật cho người à?”

“Ta biết nhất định nó sẽ giữ bí mật cho ta.” Độc Cô Si nói “Vì nó muốn trả thù, nhất định không thể để ta chết dưới tay người khác, dưới gầm trời này cũng chỉ có ta có thể truyền thụ được cho nó kiếm pháp có thể giết ta.”

“Người chịu truyền thụ lại kiếm pháp ấy cho nó à?”

“Ta đã làm vừa lòng nó.” Độc Cô Si hững hờ nói “Ta hy vọng nó có thể trả thù cho cha nó, cũng giết chết ta dưới kiếm của nó.”

Đầu ngón tay Tiểu Phương lạnh buốt.

Y hoàn toàn không phải không thể hiểu được tình cảm ấy, trong nhân tính vốn chất chứa rất nhiều mâu thuẫn gay gắt đau đớn, chính vì y hiểu được, nên mới cảm thấy đáng sợ.

Độc Cô Si nhất định sẽ giữ lời hứa, đứa nhỏ kia tương lai rất có thể trở thành một kiếm khách vô tình hơn cả y. sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày nó giết chết Độc Cô Si, sau đó lại chờ đợi một kiếm khách vô tình tới giết nó.

Đối với loại người như họ mà nói, tính mạng hoàn toàn không phải là điều quan trọng, bất kể là tính mạng của ai hay tính mạng của họ cũng thế.

Họ sống chẳng qua chỉ vì để hoàn thành một việc, đạt tới một mục đích, ngoài điều đó ra, bất kể chuyện gì họ cũng không quan tâm.

* *

Ngoài cửa ánh nắng soi sáng khắp nơi, tiếng chim ríu rít dưới mái hiên. Sự sống vốn tốt đẹp như thế, tại sao lại có người coi thường nó như thế?

Tiểu Phương thông thả đứng lên, hiện tại y chỉ có một câu hỏi cuối cùng, một chuyện, hai câu hỏi.

“Tại sao người muốn ta giết người?” Y hỏi “Người người muốn giết là ai?”

“Vì nếu y không chết trước, thì ta sẽ vĩnh viễn không sao làm được chuyện ta muốn làm.” Độc Cô Si trả lời câu hỏi thứ nhất trước. “Bốc Ưng chỉ có thể hủy nát cánh tay ta, chứ người ấy thì có thể bẻ gãy thanh kiếm trong lòng ta.”

Trong lòng vốn không có kiếm, nếu quả thật kiếm đã ở trong lòng, thì còn ai bẻ gãy được?

Muốn bẻ gãy tâm kiếm của người ta, nhất định phải làm cho người ta tan nát cõi lòng, nhưng kiếm khách vô tình vô danh không nước mắt, trong lòng làm sao tan nát?

Độc Cô Si trong đôi mắt lạnh lùng đột nhiên ánh lên một sự thay đổi kỳ lạ, giống như một thanh kiếm sắc đã từng giết bao người đột nhiên bị vút vào lò lửa nấu chảy ra.

Không ai ngờ trong ánh mắt y lại hiện ra một ngọn lửa đau đớn như thế “Đó là một nữ nhân, là một ma nữ, ta chỉ cần nhìn thấy cô ta thì hoàn toàn không sao không chế được bản thân, tuy ta biết rõ cô ta là một nữ nhân thế nào, nhưng vẫn không sao thoát khỏi tay cô ta, nếu cô ta không chết, thì suốt đời này ta sẽ bị cô ta dày dọa hành hạ.”

Tiểu Phương không hỏi nữ nhân ấy là ai.

Y không dám hỏi.

Từ chỗ sâu kín trong đáy lòng y cũng đã có một ý nghĩ khiến y sợ gần chết giống hệt như thế.

Y chợt nhớ lại bức họa trên vách đá dưới ánh sáng lung linh trong ngôi chùa cổ, La sát quỷ nữ hút óc người ta, khuôn mặt nanh ác ấy, tưởng tượng đột nhiên biến thành khuôn mặt một nữ nhân khác.

Một khuôn mặt trong trắng xinh đẹp.

Độc Cô Si lại bắt đầu nói tiếp...

“Ta biết nhất định nàng cũng đã tới Lạp Tát, vì nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho Bốc Ưng, cũng nhất định không bỏ qua cho ta.”

Tiểu Phương nghe thấy thanh âm của mình đang hỏi “Tại sao?”

“Vì Bốc Ưng chính là bọn cướp Mèo, chắc chắn là thế!” Độc Cô Si nói “Nhất định nàng sẽ theo Bốc Ưng tới Lạp Tát, ở Lạp Tát có thể nàng cũng có nơi nấu thân bí mật.”

“Ở đâu?”

“Ở giữa cung Bồ Đạt Lạp, trong phòng Hồng cung chỗ Phật sống Đạt Đôn tránh rét, một thiền phòng nho nhỏ.” Độc Cô Si nói “Chỉ cần nàng có

thể thâm nhập vào giữa cung Bổng Lạp, vì bọn Lạt ma đều là đàn ông, tuyệt nhiên không người đàn ông nào có thể cự tuyệt yêu cầu của nàng.”

Tiểu Phương đã bước ra ngoài.

Y không muốn nghe nữa, không muốn nghe Độc Cô Si nói ra tên nữ nhân ấy.

Nhưng Độc Cô Si đã nói ra.

“Tên nàng là Ba Oa.” Trong giọng nói của y đầy vẻ đau đớn “Người đã đồng ý giúp ta, bây giờ hãy đi giết nàng giúp ta!”

CHƯƠNG 28

ĐÁNH GIẾT

Ngoài cửa ánh nắng vẫn soi chiếu khắp nơi, tiếng chim ríu rít dưới mái hiên, nhưng sự sống thế nào?

Sự sống có phải cũng lâu dài và tốt đẹp như thế? Trong sự sống tại sao lại có rất nhiều điều đau đớn và mâu thuẫn mà rất nhiều người không sao tránh khỏi?

Tiểu Phương chậm rãi bước ra, đứa nhỏ vẫn đứng dưới mái hiên, nhìn chằm chằm một cái lồng chim, một con chim, cũng không biết là sợ trước hay họa mi.

“Nó là bạn của ta,” đứa nhỏ không quay đầu nhìn Tiểu Phương, nhưng câu ấy rõ ràng là nói với Tiểu Phương.

“Ta biết,” Tiểu Phương nói “Ta biết chúng đều là bạn của người.”

Đứa nhỏ chợt thở dài, trong đôi mắt đen trắng phân minh đột nhiên đầy vẻ ưu uất của người trưởng thành.

“Nhưng ta có lỗi với chúng.”

“Tại sao?”

“Vì ta biết sớm muộn gì cũng có một ngày tất cả chúng đều sẽ chết dưới kiếm của Độc Cô Si.” Đứa nhỏ khẽ nói “Chỉ cần đến lúc tay y có thể cầm kiếm, thì nhất định sẽ dùng chúng để thử kiếm.”

“Làm sao người biết được?” Tiểu Phương hỏi.

“Cha ta muốn ta nuôi lũ chim này cũng vì muốn dùng chúng để thử kiếm.” Đứa nhỏ nói “Có lần người chỉ một chiêu thôi đã đâm chết mười ba

con chim đang bay, ngay chiều hôm ấy thì người chết dưới kiếm của Độc Cô Si.”

Tuy nó là một đứa nhỏ nhưng giọng nói của nó đã chất chứa một vẻ đau xót không sao tả được.

Đây không phải vì nó đã hiểu, có đúng chết là chấm dứt tất cả mọi chuyện không?

Đỉnh cao thường cũng có lúc chấm dứt, lúc một kiếm khách lên tới đỉnh cao của y, cuộc sống của y thường đã đến lúc chấm dứt.

Đó là điều may mắn hay sự bất hạnh của y?

* *

Gió trên đầu cành, người dưới gốc cây.

Tiểu Phương im lặng hồi lâu mới chậm rãi nói “Tuy chúng là bạn của người, nhưng biết đâu cũng có một ngày người sẽ dùng chúng để thử kiếm.”

Đứa nhỏ cũng im lặng hồi lâu, rồi thông thả gật đầu “Không sai, biết đâu ta cũng sẽ dùng chúng để thử kiếm.”

Tiểu Phương nói “Người đã chính mắt nhìn thấy y giết chết cha người, biết rõ y sẽ giết bạn người, mà vẫn che đỡ y sao?”

Đứa nhỏ nói “Vì ta cũng muốn làm kiếm khách như họ.”

Tiểu Phương nói “Rồi sẽ có một ngày nhất định người cũng sẽ trở thành kiếm khách như họ.”

Đứa nhỏ đột nhiên quay đầu lại, nhìn Tiểu Phương chăm chăm.

“Còn người?”

Tiểu Phương không trả lời

Y đã rời khỏi bóng râm của cây cổ thụ, đi ra chỗ ánh nắng. Y đi thẳng về phía trước, không hề quay lại, vì y không sao quyết định được vấn đề ấy.

* *

Trên đường bát giác ngoài chùa Đại Chiêu có đủ loại cửa hiệu.

Trong các cửa hiệu bị khói muội của đèn đốt lâu ngày trở thành đen nhem. Hàng hóa đủ loại từ bốn phương đưa tới: da báo, da cạp, da hắc điều, da sơn điều, giấy viết và tơ lụa đủ màu treo trên giá cao, vải vóc và thảm từ Thiên Lam Ba Tư đưa tới trải kín quây.

Trà từ lò Đả Tiễn chở đến chất đống như núi, xạ hương từ vùng Tạng Đông đưa tới, hương liệu, vải lam, san hô, trân châu, đồ đồng từ Nê Bạc Nhĩ đưa tới, đồ sứ, san hô hổ phách, vải thêu, gạo từ Trung thổ đưa tới, hàng da và mã cụ từ Mông Cổ đưa tới đổi lấy những đặc sản nổi tiếng ở đây, đổi lấy sự giàu có của người Tạng.

Ứng Ký rõ ràng là một thương điểm lớn nhất trong số đó.

... Bốc Ứng chính là cướp Mèo, chắc chắn như thế.

... Ba Oa là một ma nữ, trước nay không có người đàn ông nào có thể cự tuyệt cô ta.

... Người đã nhận lời giúp ta, bây giờ phải đi giết nàng giúp ta.

Tiểu Phương không suy nghĩ gì nữa.

Y đã không thể đi hỏi Bốc Ứng, cũng không biết nên dùng cách nào mới có thể lọt vào Hồng cung tránh rét của Phật sống Đạt Đốn ở giữa cung Bồ Đạt Lạp.

Y chỉ có thể trở lại cửa hiệu Ứng Ký trước, y muốn hỏi mượn Chu Vân ba trăm lượng bạc.

Y tin nhất định Chu Vân sẽ không từ chối.

Nhưng Chu Vân không chờ y mở miệng, đã nói ngay “Có người đang chờ ngươi, đã chờ rất lâu rồi.”

“Người nào?” Tiểu Phương hỏi “Ở đâu?”

“Ở đây.”

Tiểu Phương lập tức nhìn thấy người ấy.

Một người rất trẻ, sắc mặt xem ra tuy có vẻ tiều tụy, nhưng y phục hoa lệ tôn quý, thái độ trang trọng trầm tĩnh. Trong tộc nhân của y, rõ ràng y có địa vị cao hơn rất nhiều người.

Y là người Tạng, nói tiếng Hán, khó khăn mà đót đát. Tiểu Phương nói một câu, y mới nói một câu.

“Ta họ Phương, ta chính là Tiểu Phương.” Tiểu Phương hỏi “Có phải người tìm ta không?”

“Phải.”

“Nhưng ta không quen ngươi.”

“Ta cũng không quen ngươi.” Người kia nhìn Tiểu Phương chằm chằm “Người cũng không quen ta.”

Tiểu Phương lại hỏi “Người tới tìm ta có chuyện gì?”

Người kia chợt đứng lên, bước ra khỏi cửa hiệu Ứng Ký, đi ra khỏi cửa hiệu Ứng Ký mới quay đầu.

“Người muốn biết tại sao ta tìm ngươi, thì ngươi cứ đi theo ta.”

Lúc y đứng lên rồi, Tiểu Phương mới phát giác ra y rất cao lớn, cao lớn hơn người thường rất nhiều.

Bên ngoài là đường phố phồn hoa nhất Lạp Tát, người đủ mọi thành phần đi lại tấp nập.

Lúc y bước ra tới đường, giống như một con hạc đi vào bầy gà. Có rất nhiều người nhìn thấy y, trên mặt lập tức lộ ra dáng vẻ rất kỳ lạ, cung kính chào y.

Có rất nhiều người thậm chí vội vàng quỳ xuống hôn chân y.

Y hoàn toàn không có phản ứng gì, rõ ràng đã quen tiếp nhận sự tôn kính sùng bái của người khác.

... Người này rốt lại là ai?

Tiểu Phương đi theo y, vừa đi tới trước cửa một hiệu bán sữa dầu và hành bằm, vừa ngửi thấy một mùi cũng không phân biệt rõ được là mùi gì, nhưng chắc chắn khơi gợi sự thèm ăn của mọi người, thì đã có cả chục mũi ám khí trí mạng đánh vào chỗ yếu hại của Tiểu Phương.

Hai mươi bảy mũi ám khí, nhưng lại chỉ nghe có một tiếng gió, nhìn ra cũng chỉ có ba đạo hàn quang.

Hai mươi bảy mũi ám khí chia nhau đánh vào ba chỗ yếu hại trên người Tiểu Phương – cổ họng, tâm khẩu, hạ bộ.

Ám khí tàn độc, xuất thủ lại càng tàn độc.

Hai mươi bảy mũi ám khí, tất cả đều từ một phương vị đánh ra, đều bắn tới trước mặt Tiểu Phương, là trong tay người trẻ tuổi ăn mặc hoa lệ tôn quý, thái độ cao nhã mà được mọi người vô cùng tôn kính ấy phóng ra.

Một người cao thượng tôn quý như thế, tại sao lại muốn dùng cách thức tàn độc như thế để ám toán một người lạ mặt không hề quen biết?

Tiểu Phương không hỏi, cũng không bị đánh ngã.

Y đã trải qua nhiều phen bị ám toán nguy hiểm, lúc nào y cũng giữ được sự cảnh giác.

Lúc ám khí đánh tới, y đã giật lấy một tấm nệm lông Ba Tư treo ngoài một cửa hiệu vừa đi ngang.

Hai mươi bảy mũi ám khí đều đánh vào tấm thảm ấy, vướng lại trên mớ lông chi chít của tấm thảm, không có mũi nào đâm xuyên qua được tấm thảm.

Người trẻ tuổi đi trước mặt Tiểu Phương không quay đầu, cũng không dừng bước.

Tiểu Phương cũng vẫn im lặng không đổi sắc mặt, quay người treo tấm thảm vào chỗ cũ, lại đi theo người ấy.

Hai người liên tiếp đi về phía trước, làm như không hề có chuyện gì xảy ra.

* *

Nhưng lòng Tiểu Phương không bình tĩnh như bề ngoài của y, vì y đã nhận ra người kia là một cao thủ, rất có thể là đối thủ đáng sợ nhất mà y gặp từ khi vào đất Tạng đến nay, thậm chí còn đáng sợ hơn cả Vệ Thiên Bằng.

Đao của Vệ Thiên Bằng tuy đáng sợ, động tác tuốt đao tuy mau lẹ chính xác, nhưng trước lúc y tuốt đao, vai phải vẫn không khỏi hơi nhô lên.

Tên của y tuy đáng sợ, nhưng trước khi y phát tên, nhất định phải kéo cung trước.

Cho dù là cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm, trước khi họ ra đòn trí mạng, thông thường đều khó mà không có động tác chuẩn bị khiến địch thủ phát hiện.

Người này thì lại hoàn toàn khác.

Lúc y phóng ra hai mươi bảy mũi ám khí trí mạng đầu của y không hề quay lại, vai cũng không động đậy, thậm chí cả cánh tay cũng không vung lên.

Xương khuỷu tay, cổ tay y dường như đều có thể tùy ý co duỗi di động, từ những bộ vị mà bất kể là ai cũng khó có thể tưởng tượng được, vận dụng sức mạnh mà bất kể là ai cũng khó có thể sử dụng được, phát ra một đòn trí mạng khiến người ta không sao ngờ tới.

* *

Bầu trời trong xanh, đỉnh núi đọng tuyết xa xa thấp thoáng trên bầu trời xanh. Họ đã ra khỏi phố thị phồn hoa đi vào đồng vắng.

Từ chỗ Tiểu Phương đang đứng nhìn ra, không thấy người nào khác, cũng chẳng nghe thấy một âm thanh nào.

Người duy nhất Tiểu Phương nhìn thấy đến lúc này đã dừng chân, xoay người lại đối diện với y.

Người ấy đang nhìn y chằm chằm với đôi mắt đầy hận thù. Một người hoàn toàn xa lạ không nên có ánh mắt như thế.

“Ta là Phổ Tùng.” Người kia chợt xưng tên, Tiểu Phương trước nay chưa từng nghe thấy cái tên ấy.

“Ta tới tìm ngươi,” y nói “Vì ta muốn ngươi chết.”

Tiếng Hán y nói cứng đờ đốt đất, nhưng chữ “chết” y nói ra với giọng ấy lại bộc lộ rõ quyết tâm, đầy sức mạnh, khiến người nghe phải khiếp sợ.

Tiểu Phương thở dài.

“Ta biết ngươi muốn ta chết, mới rồi suýt nữa ta đã chết dưới tay ngươi.”

“Ngươi là kiếm khách, ngươi hiểu điều đó.” Phổ Tùng nói “Kiếm khách phải giết người, chỉ cần có thể giết người là được, còn dùng thủ đoạn nào cũng không quan hệ.”

Từ vựng ngữ pháp y dùng đều rất kỳ quái “Ngươi là kiếm khách, lúc nào cũng có thể giết người, lúc nào cũng có thể bị người giết, ngươi giết người thì ngươi không thể tự trách mình, ngươi bị người ta giết thì cũng không thể trách người ta.”

Tiểu Phương cười gượng.

“Tại sao ngươi biết ta là kiếm khách?”

“Ta không quen ngươi, nhưng ta nghe người ta nói về ngươi, ngươi là kiếm khách nổi tiếng ở Trung thổ.” Thái độ của Phổ Tùng nghiêm túc

trang trọng, hoàn toàn không hề có ý đùa giỡn chế nhạo.

Y chậm rãi nói tiếp “Người là kiếm khách, kiếm của kiếm khách chính là cánh tay mình, tay của người nào cũng mọc ra từ thân thể, kiếm của kiếm khách cũng phải luôn đeo bên người, nhưng người lại không có.”

Kiếm của kiếm khách cũng như cánh tay con người

Giọng của Phổ Tùng tuy khó nghe khó hiểu, nhưng không một ai không thừa nhận lời y nói rất có đạo lý.

“Người luyện kiếm pháp, người giết người bằng kiếm.” Phổ Tùng nói “Ta không luyện kiếm, ta không giết người bằng kiếm, ta dùng tay cũng có thể giết người.”

Y vươn cánh tay của y ra.

Lúc y vươn tay ra, vẫn là một cánh tay bình thường, đột nhiên lòng bàn tay y đã biến thành đỏ hồng, đỏ như ánh chiều tà, đỏ như máu tươi, đỏ như ngọn lửa.

Phổ Tùng chậm rãi nói tiếp “Ta còn có tay, người lại không có kiếm, cho nên ta sẽ không chết, ta muốn người chết.”

* *

Tiểu Phương trước nay chưa bao giờ nghe ai nói tiếng “chết” tàn khốc âm trầm như thế.

Đó có phải vì trong lòng y đã cảm nhận được bóng tối của cái chết không?

Tại sao y lại muốn giết Tiểu Phương? Là chính y muốn giết Tiểu Phương, hay người khác phái y tới?

Với võ công và khí chất của y, tuyệt không thể là thuộc hạ của bọn Vệ Thiên Bằng.

Chính y trước nay cũng chưa lần nào gặp Tiểu Phương, cũng không có thù hận ân oán gì với Tiểu Phương mà phải dùng cái chết để giải quyết.

Những câu hỏi ấy Tiểu Phương đều nghĩ không ra, nhưng Tiểu Phương đã nhìn thấy một điều.

Chưởng lực của người này hùng hậu tà dị, nếu không phải là công phu Mật tông đại thủ ấn trong truyền thuyết thì cũng rất gần gũi.

Loại chưởng lực ấy hoàn toàn không phải Tiểu Phương có thể dùng một đôi nhục chưởng để đón đỡ.

Kiếm của y không mang trên người, vì y không ngờ một nơi kỳ lạ thế này cũng có lúc phải cần tới kiếm.

Y có thể dùng cái gì để đối phó với đôi huyết chưởng của Phổ Tùng?

* *

Ánh nắng soi khắp mặt đất, đột nhiên tràn đầy sát khí dưới bóng tối của cái chết, cả ánh nắng cũng trở thành âm u ảm đạm.

Phổ Tùng bước về phía Tiểu Phương.

Bước chân của y thông thả mà trầm ổn.

Có một loại người khi đã quyết tâm khởi sự hành động, thì không có ai có thể cản họ lại.

Phổ Tùng rõ ràng thuộc loại người ấy.

Y đã quyết tâm, quyết tâm bắt Tiểu Phương phải chết dưới chưởng của y, bóng đen trong lòng y chỉ có cái chết mới có thể xua tan.

Tiểu Phương từng bước từng bước lùi lại.

Y không cách nào đối phó với đôi huyết chưởng của Phổ Tùng, y chỉ có cách lùi lại, lùi đến lúc không còn đường lui nữa thì thôi.

Hiện tại y đã không còn đường để lui.

Y đã lui tới dưới một gốc cây cổ thụ, gốc cây chặn ngang đường lui của y, cây đã héo khô, người cũng sắp chết.

Đúng trong sát na ấy, trong lòng y chợt lóe lên một tia sáng – sát na sống chết ấy vốn là lúc tư tưởng của con người trở nên linh mãnh nhất.

Tâm kiếm!

Y đột nhiên nhớ lại lời của Độc Cô Si.

... Cho dù trong tay người cầm một thanh kiếm sắc thỏi sợi tóc vào cũng đứt, nhưng nếu trong lòng người không có kiếm thì thanh kiếm trong tay người chẳng qua cũng chỉ là một khối sắt rỉ mà thôi.

Đó là đạo lý cao sâu nhất trong kiếm thuật, nếu biết tận dụng đạo lý ấy trong một tình huống tuyệt vọng nào đó thì có thể sống còn.

... Trong tay người tuy không có kiếm, nhưng nếu quả thật trong lòng người có kiếm, thì cho dù là một khối sắt rỉ cũng có thể biến thành lợi khí giết người

Người đã gần người. Phổ Tùng đột nhiên phát ra một tiếng gầm trầm trầm như sấm, quần áo toàn thân đột nhiên không gió mà căng phồng lên.

Y đã vận hết toàn lực để đánh một đòn trí mạng.

Huyết chưởng của y đã phóng ra!

Đúng trong sát na ấy, Tiểu Phương đột nhiên lật tay bẻ một nhánh cây khô, chênh chếch đâm ra.

Trong sát na ấy, nhánh cây khô đã không phải là nhánh cây khô, mà đã biến thành một thanh kiếm.

Kiếm sắc không vật cứng nào không phá được.

Vì trong lòng y đã không coi nhánh cây khô là nhánh cây khô, y đã coi nó là một thanh kiếm, toàn tâm toàn ý dùng thanh kiếm ấy, tinh khí toàn thân của y cũng đã trút lên thanh kiếm ấy.

Thanh kiếm ấy xem ra tuy rộng không xa xôi hư ảo, nhưng chiêu kiếm của y vừa điểm tới, đôi huyết chưởng của Phổ Tùng đã bị xuyên

thùng.

Thuận thế tay kiếm của y đẩy tới phía trước, “kiếm” của y đâm vào mắt Phở Tùng.

Huyết chương của Phở Tùng đã bị nhánh cây khô đóng đinh vào mắt!

Máu tươi vọt ra, người ngã xuống, ngã xuống là không động đậy nữa.

Đến lúc có cơn gió bất chợt thổi qua, Tiểu Phương mới biết áo mình đã ướt đầm.

Chính y cũng không ngờ chiêu kiếm ấy của y lại có uy lực như thế, vì thanh kiếm hoàn toàn không phải dùng tay y đâm tới, mà do tâm kiếm điếm tới.

Trong sát na chiêu kiếm ấy vung lên, tâm y, tay y, thân y đã hoàn toàn hòa vào với thanh kiếm thành một thể duy nhất.

Trong sát na ấy, y tinh khí quán thông, tâm thần giao hội hiểu rằng chỉ một chiêu thôi là thủ thắng.

Đó chính là tinh nghĩa của “tâm kiếm”.

Nhưng Phở Tùng hoàn toàn chưa chết.

Tiểu Phương chợt nghe y lẩm bẩm, dường tượng đang gọi tên một người

“Ba Oa... Ba Oa...”

Tim Tiểu Phương thất lại, y lập tức cúi xuống dùng sức túm lấy ngực áo Phở Tùng.

“Có phải Ba Oa bảo người tới giết ta không?” Giọng nói của y nghẹn lại “Có phải không?”

Phở Tùng ánh mắt đầy vẻ hư ảo, lẩm bẩm “Nàng bảo ta dắt người tới gặp nàng, ta không thể dắt người tới gặp nàng được, thà phải chết.”

Từ ngữ y dùng vốn rất khó hiểu “Ta không thể giết người chết, thì ta chết, ta chết rồi người mới có thể đi gặp nàng, lúc ta còn sống, không ai có thể bắt nàng đi.”

Tay Tiểu Phương lỏng ra.

Y chợt hiểu rõ trong lòng Phở Tùng đang có bóng đen nào che phủ.

Chỉ có tình yêu thật mạnh mẽ đau khổ mới có thể mang tới bóng đen dày đặc như thế.

* *

Nỗi đau đớn như thế, tình yêu như thế, sự mạnh mẽ như thế khiến Tiểu Phương chợt nảy sinh một sự thương xót không sao nói ra được đối với người này.

Phở Tùng chợt nói ra một câu từ đáy lòng “Ta sắp chết, người có thể đi rồi.”

Y giã y giũa, giặt giặt vạt áo vừa rồi bị Tiểu Phương nắm chặt, để lộ ra tấm áo cà sa màu vàng bên trong.

Đến lúc này, Tiểu Phương mới nhìn ra y là một tăng nhân.

Nhìn khí độ của y và sự tôn kính của người khác đối với y, thì xem ra y là một Lạt ma có địa vị tôn quý.

Nhưng y cũng giống như một người phạm tục, thà chết vì nữ nhân.

... Nàng không phải là nữ nhân, nàng là một ma nữ, không người đàn ông nào có thể cự tuyệt nàng, trong lòng Tiểu Phương đau nhói.

“Người bảo ta đi đâu?”

Phổ Tùng lấy ra một tượng Phật vàng trong áo cà sa.

“Người tới cung Bồ Đạt Lạp, cầm tượng Phật hộ thân này của ta, tới xin gặp Lạt ma Ca Luân, cứ nói ta... ta đã được giải thoát rồi.”

* *

Đó là câu nói cuối cùng của y.

Bóng đen trong lòng y chỉ có chết mới có thể xua tan, nỗi đau khổ trong lòng y chỉ có chết mới có thể giải thoát.

... Có thật là y đã được giải thoát không? Lúc y chết trong lòng có thật đã khôi phục được sự an nhiên trước kia không?

Câu hỏi ấy ai trả lời được?

Y lưu lại câu hỏi ấy cho Tiểu Phương.

CHƯƠNG 29

CUỘC ĐÁNH CƯỢC CỦA CAO TĂNG

Lạt ma Ca Luân tiếp kiến Tiểu Phương trong một thiền phòng tối tăm tại cung Bồ Đạt Lạp hoành tráng lộng lẫy.

Trong truyền thống tôn giáo lâu đời mà thần bí ấy, Lạt ma Ca Luân không những phải là một cao tăng hiểu rõ thiền lý, mà còn là một viên đại quan trị lý muôn dân, địa vị chỉ sau có Phật sống Đạt Đốn.

Nhưng con người y cũng như gian thiền phòng này, lại có vẻ mờ tối già nua, âm trầm ảm đạm.

Tiểu Phương không ngờ lại có thể dễ dàng gặp y như thế, lại càng không ngờ y là con người như thế.

Y ngồi xếp bằng trên một chiếc giường lâu năm cũ kỹ, nhận pho tượng Phật vàng Tiểu Phương đưa, im lặng lắng nghe Tiểu Phương nói, khuôn mặt gầy gò đầy nếp nhăn thủy chung vẫn mang dáng vẻ, nhưng lại không tỏ vẻ gì, vì ý nghĩ của y đã không còn làm y xúc động.

“Ta hiểu ý ngươi.” Chờ Tiểu Phương nói xong, Lạt ma Ca Luân mới lên tiếng “Ta cũng biết nỗi đau đớn của Phổ Tùng chỉ có chết mới có thể giải thoát.”

Giọng nói của y yếu ớt, chậm chạp, ngập ngừng nhưng nói tiếng Hán rất trôi chảy chính xác “Ta chỉ hỏi ngươi có phải ngươi giết y không?”

“Phải.” Tiểu Phương nói “Ta không thể không giết y, lúc ấy ta thật ra không còn con đường nào khác để chọn lựa, y không chết thì ta phải chết.”

“Ta tin ngươi, ta thấy ngươi là một người thành thật.” Lạt ma Ca Luân nói “Ngươi còn trẻ, đương nhiên ngươi không cần chết.”

Y đưa đôi mắt ôn hòa ảm đạm nhìn Tiểu Phương chăm chăm “Cho nên ngươi cũng không cần tới đây.”

Tiểu Phương nhin không được hỏi “Tại sao?”

“Ngươi biết tại sao Phổ Tùng muốn ngươi tới đây không?”

“Y bảo ta tới gặp Ba Oa.”

“Ngươi lầm rồi.” Lạt ma Ca Luân hững hờ nói “Vì ngươi không biết giáo nghĩa của bọn ta khác với Trung thổ, bọn ta không giới sát, vì không sát sinh không thể hàng ma, cách thức bọn ta dùng để đối phó với yêu tà, tội nhân, phản loạn, kẻ thù chỉ là một, cũng là một.”

“Cách gì?”

“Ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu.” Thái độ của Lạt ma Ca Luân vẫn rất bình tĩnh “Bọn ta tin đó là cách thức duy nhất hữu hiệu, từ xưa đến nay chỉ có cách ấy.”

Y chậm rãi nói tiếp “Cho nên bây giờ chắc ngươi đã hiểu rõ cả, Phổ Tùng muốn ngươi tới đây vì y biết nhất định ta sẽ giết ngươi để trả thù cho y.”

Tiểu Phương im lặng.

Y chợt nhận ra một chuyện, bất kể Phổ Tùng sống hay chết, cũng không muốn để cho y gặp được Ba Oa.

Lạt ma Ca Luân vẫn nhìn y chăm chăm, ánh mắt vẫn còn ôn hòa như thế, nhưng đột nhiên nói một câu còn sắc nhọn hơn lưỡi dao.

Y đột nhiên hỏi Tiểu Phương “Ngươi có tin rằng ta có thể giết chết ngươi chỉ trong một cái nháy tay không?”

* *

Tiểu Phương không trả lời.

Y không tin, nhưng y đã trải qua rất nhiều chuyện mà người khác không thể nào tin được.

Trong đất nước bí ẩn mà xa lạ này, trong cung điện thần bí mà trang nghiêm này, đối diện với một vị cao tăng thế này, có rất nhiều chuyện y vốn không tin nhưng hiện tại đều không thể không tin.

Lạt ma Ca Luân lại nói “Trên tường có kiếm, ngươi cứ lấy xuống đi.”

Tiểu Phương quay nhìn thấy trên tường có treo một thanh kiếm cổ phủ đầy bụi bặm.

Y mang thanh kiếm xuống.

Trường kiếm hình thức cực cổ, phân lượng cực nặng, trên lá chắn và chỗ giáp với vỏ kiếm đã đầy rỉ đồng xanh, xem ra hoàn toàn không phải là một thanh kiếm báu.

Lạt ma Ca Luân nói “Tại sao ngươi không rút ra xem thử?”

Tiểu Phương tuốt kiếm.

Thân kiếm tưởng chừng đã rỉ sét dính chặt vào vỏ kiếm, lần đầu y rút ra không được, lần thứ hai y vận lực, đột nhiên soảng một tiếng như rỗng ngâm, thanh trường kiếm rời vỏ vọt ra, thiên phòng tối tăm lập tức tràn ngập kiếm khí, ngay bộ râu của Lạt ma Ca Luân cũng phản chiếu ánh sáng màu xanh nhò nhò.

Tiểu Phương đột nhiên buột miệng kêu lên “Danh kiếm!”

“Đây đích xác là một danh kiếm.” Lạt ma Ca Luân nói “Người có thể giết được Phổ Tùng thì ít nhất cũng đã luyện kiếm mười năm, chắc có thể nhận ra thanh kiếm này.”

Đây là một thanh kiếm rất kỳ quái, phân lượng vốn cực nặng, nhưng lúc thanh kiếm rời khỏi vỏ, nắm trong tay, thanh kiếm lại trở nên thanh thoát, thân kiếm có màu như thân cỏ tùng, nhưng kiếm quang lại xanh biếc như lá tùng xanh biếc.

Tiểu Phương ướm hỏi “Đây có phải là bội kiếm của Xích Tùng tử cao nhân thời Xuân thu Chiến quốc không?”

“Đúng thế, đây là thanh Xích Tùng,” Lạt ma Ca Luân nói “Tuy không được kể vào bảy thanh danh kiếm hiện nay, nhưng đó chỉ vì phần lớn người đời đều cho rằng nó đã mất.”

“Nhưng lời cũ tương truyền, ánh sáng của thanh Xích Tùng vốn đỏ như ráng chiều, sao hiện tại lại trở thành xanh biếc.”

“Vì đã mười chín năm nó chưa từng uống máu người.” Lạt ma Ca Luân nói “Thần binh lợi kiếm giết người vô số, nếu nhiều năm không uống máu người không những ánh sáng sẽ đổi màu mà còn dần dần mất đi sự sắc bén, thậm chí sẽ dần dà trở thành sắt thường.”

“Có phải bây giờ đã đến lúc nó cần uống máu người không?” Tiểu Phương hỏi.

“Đúng thế.”

“Uống máu ai?” Tiểu Phương nắm chặt chuôi kiếm.

“Máu ta.” Lạt ma Ca Luân nói “Phật tử có thể xả thân nuôi chim ưng, vì thần binh lợi kiếm này tại sao ta không thể vứt bỏ cái túi da hôi thối này?”

Giọng nói và thái độ của y đều hoàn toàn không có gì thay đổi, xem ra còn yếu ớt hơn, nhưng vẫn ôn hòa bình tĩnh.

Bàn tay cầm kiếm của Tiểu Phương lỏng ra.

“Người muốn ta dùng thanh kiếm này giết chết người à?”

“Đúng thế.”

“Người vốn muốn giết ta”, Tiểu Phương hỏi “Bây giờ tại sao lại muốn ta giết người?”

Lạt ma Ca Luân hững hờ nói “Ta đã là một người già, đã từ lâu đối với việc sống chết rất lạt lẽo, nếu ta giết chết người thì tuyệt nhiên sẽ không đau xót cho người, nếu người giết chết ta thì ta cũng không trách móc người.”

Trong câu nói của y mừng tượng còn có thâm ý khác “Cho nên ta đã không ngại gì giết người, người cũng chẳng ngại gì mà giết ta.”

Tiểu Phương lại hỏi “Ý của người có phải là nếu ta có thể giết người thì đừng ngại gì giết người, không giết chết người thì phải chết dưới tay người chứ gì?”

Lạt ma Ca Luân không trả lời, câu hỏi ấy thật ra không cần trả lời

Bàn tay cầm kiếm của Tiểu Phương lại siết chặt.

Lạt ma Ca Luân chột hít sâu một hơi, lẩm bẩm “Cơ hội tốt mà qua rồi thì vĩnh viễn không trở lại, nếu muốn quay đầu thì muôn đời muôn kiếp cũng không được nữa.”

Nói xong câu ấy y nhắm mắt lại, không hề nhìn Tiểu Phương một cái

Nhưng Tiểu Phương thì không thể không nhìn y.

Y quả thật đã già rồi, quả thật đã không hề quan tâm tới chuyện sống chết nữa, đối với y mà nói, chết đã không còn là một bi kịch, vì trên đời đã không còn bất cứ chuyện gì có thể làm y thương tổn, cả cái chết cũng không thể.

Tiểu Phương thở ra, một kiếm phóng tới.

Nhát kiếm này đâm vào tâm tạng.

Tiểu Phương tin chắc mình xuất thủ tuyệt đối chuẩn xác, trong một sát na phóng kiếm ra có thể đặt người ta vào chỗ chết, y không muốn vị cao tăng này phải chịu đau đớn trước lúc chết.

Không ngờ một kiếm ấy của y lại đâm trượt.

Rõ ràng y nhìn thấy Lạt ma Ca Luân vẫn yên lặng ngồi ở đó, rõ ràng đã không tránh khỏi nhát kiếm ấy của y.

Nhưng chiêu kiếm ấy của y lại điểm trượt.

* *

Lạt ma Ca Luân rõ ràng không động đậy, tuyệt đối không động đậy.

Thân hình của y vẫn ngồi ở chỗ cũ, hai chân vẫn xếp bằng, vẻ mặt vẫn ảm đạm như thế, mắt vẫn nhắm như thế.

Nhưng trong sát na mũi kiếm đâm tới, bộ vị tâm tạng của y đột nhiên dờn ra chín tắc.

Toàn thân y đều không động đậy, chỉ có bộ vị ấy đột nhiên chuyển dịch đi chín tắc.

Trong sát na ấy, bộ vị ấy trên người y đột nhiên giống như rời khỏi thân hình y.

Mũi kiếm chỉ chệch nửa tấc là có thể đâm vào tâm tạng y, nhưng nửa tấc ấy lại xa như giữa trời với người, như giữa sống và chết, tuy chỉ chệch nửa tấc, nhưng đã xa như ngoài hàng ngàn hàng vạn dặm, như hoa cây mây núi có thể thấy mà không thể chạm tới

Chiêu kiếm điểm trượt, Tiểu Phương trong lòng giống như hạt chân rơi vào vực sâu muôn kiếp không trở lên được.

Lạt ma Ca Luân đã vung tay, ngón cái và ngón giữa búng vào thanh kiếm.

Keng một tiếng, tia lửa bắn tung tóe.

Tiểu Phương chỉ cảm thấy hồ khẩu tê dại, thanh kiếm đã tuột khỏi tay, soạt một tiếng cắm lên nóc nhà.

Bụi bặm trên nóc nhà rơi xuống, rơi xuống người y, từng hạt từng hạt bụi nhỏ giống như từng quả từng quả chùy sắt rơi xuống.

Y đã bị đánh không sao nhúc nhích được.

Lạt ma Ca Luân rút lại đã lên tiếng, nhìn y, ánh mắt vẫn ôn hòa ảm đạm như cũ.

Y lại hỏi Tiểu Phương “Bây giờ người đã tin là ta có thể giết chết người trong một cái nhấc tay chưa?”

Tiểu Phương đã không thể không tin.

Y đã phát hiện ra nhà sư già nua này mới là cao thủ đệ nhất mà trong đời y mới gặp lần đầu, không những có thể tùy ý chế ngự sức mạnh tinh khí của mình, mà mỗi tấc da thịt, mỗi đốt xương cũng đều có thể tùy ý thay đổi để chế ngự.

Tiểu Phương lại hoàn toàn không biết mình đã bị đánh bại bằng võ công gì.

Dân tộc bí ẩn, tôn giáo bí ẩn, võ công bí ẩn. Tiểu Phương còn nói gì được nữa?

Y chỉ có thể hỏi “Tại sao người không giết ta?”

Câu trả lời của Lạt ma Ca Luân cũng huyền bí như võ công của y.

“Vì ta đã biết ý của người tới đây làm gì.” Lạt ma Ca Luân nói “Không phải người tới để gặp nữ nhân ấy, người tới là để giết thị.”

“Tại sao người biết?”

“Vì người có sát khí.” Lạt ma Ca Luân nói “Chỉ có kẻ quyết tâm giết người mới có loại sát khí ấy, tuy tự người không nhìn thấy nhưng người vừa bước vào đây, ta đã cảm nhận được ngay.”

Tiểu Phương không thể nói gì nữa.

Lạt ma Ca Luân lại nói tiếp “Ta không giết người, chỉ vì ta muốn người giết thị”, thanh âm của y đột nhiên trở thành rất nặng nề “Chỉ có thị chết người mới có thể sống được, chỉ có thị chết, cái chết của Phổ Tùng mới có giá trị.”

Đôi mắt già nua của y đột nhiên bắn ra tinh quang, đột nhiên cao giọng như sấm rền lên “Rút thanh kiếm kia xuống, dùng thanh kiếm ấy đi giết thị đi! Dùng máu của ma nữ ấy cho thanh kiếm này uống!” Lạt ma Ca Luân cao giọng nói “Người nhất định phải ghi nhớ cho kỹ, cơ hội lần này mà mất, thì vĩnh viễn sẽ phải rơi xuống địa ngục, muôn kiếp không trở lên được đâu.”

* *

Đó không phải là yêu cầu, cũng không phải mệnh lệnh, mà là một cuộc đánh cược.

Cuộc đánh cược của cao tăng.

... Người giết được thị, người mới có thể sống, nếu không thì cho dù có sống cũng không khác gì đã chết.

Vị cao tăng thần bí này không những đã nhìn thấy sát khí của Tiểu Phương, mà còn nhìn thấu cả tâm ý của Tiểu Phương.

Cho nên y đánh cược với Tiểu Phương. Chỉ có cao tăng mới có thể có một cuộc đánh cược như thế.

Đó cũng là nỗi khổ tâm của một vị cao tăng.

Tiểu Phương quả thật đã quyết tâm đi giết Ba Oa sao? Y có thể nhẫn tâm hạ thủ sao?

CHƯƠNG 30

RANH GIỚI YÊU HẬN SỐNG CHẾT

Tiểu Phương quả thật đã quyết tâm phải giết Ba Oa.

Độc Cô Si và Phổ Tùng đều tuyệt đối không phải là người bịa đặt, lời họ nói ra không hề có chút nào giả dối.

Họ đã chứng thực Ba Oa là một nữ nhân thế nào, Tiểu Phương không thể không tin nên cũng không thể để cho nàng sống nữa, nếu không thì không biết sẽ có bao nhiêu người đàn ông sẽ bị hủy hoại trong tay nàng.

Hiện tại y đã đối diện với Ba Oa.

Trong tay y có kiếm, mũi kiếm cách tim nàng không xa, chỉ cần y phóng kiếm ra là tất cả những yêu hận ân oán phiền muộn đau khổ vốn có sẽ kết thúc. Cho dù y không quên được nàng, thì với thời gian, chắc chắn cũng sẽ nhạt nhòa như mây khói.

Nhưng y lại không phóng được nhát kiếm ấy.

* *

Mặt trời đã dần dần nghiêng về phía tây.

Ba Oa cũng giống như vị cao tăng thần bí kia, yên lặng ngồi trong một vùng tối.

Nàng thấy Tiểu Phương bước vào, nhìn thấy tay y cầm kiếm, nàng đương nhiên cũng có thể nhận ra ý định của y lúc tới đây.

Sát khí tuy không tiếng không bóng không hình, nhưng tuyệt đối không sao che giấu được.

Nếu nàng còn muốn phân biện giải thích, còn muốn dùng thái độ yếu ớt đáng thương để khơi gợi tình cũ của Tiểu Phương, thì một nhát kiếm nhất định Tiểu Phương đã sớm phóng ra rồi.

Nếu nàng vừa thấy Tiểu Phương lại lặn vào lòng y ôm ấp, nũng nịu âu yếm, chắc chắn Tiểu Phương cũng đã giết nàng rồi.

Nhưng nàng không làm thế.

Nàng chỉ yên lặng ngồi ở đó, nhìn Tiểu Phương chăm chăm, qua rất lâu mới khẽ thở dài “Không ngờ người vẫn chưa chết.”

Câu đầu tiên của nàng là nói thật “Ta bảo Phổ Tùng đi tìm người, chứ hoàn toàn không phải muốn người tới tìm ta, đó là vì ta muốn lấy mạng người.”

Tiểu Phương lắng nghe, đợi nàng nói tiếp.

Lời nói thật tuy mất lòng, nhưng không có sự đau đớn như bị người ta lừa dối.

“Ta biết nhất định Phổ Tùng sẽ không để người tới gặp ta, nhất định sẽ giết người.” Ba Oa nói “Nếu y không thể giết người, thì nhất định sẽ chết dưới tay người.”

Nàng hững hờ nói tiếp “Sau khi y chết, nhất định người sẽ tới đây, Lạt ma Ca Luân nhất định sẽ giết người để báo thù cho y, quan hệ giữa họ thân thiết như cha con.”

Đó cũng là sự thật.

Nàng đã tính toán tới từng khả năng một, kế hoạch của nàng chắc chắn sẽ thành công.

Ba Oa lại thở dài “Bây giờ ta mới biết, ta vẫn còn tính làm một điều.” Ba Oa nói “Lạt ma Ca Luân tinh minh hơn, lợi hại hơn ta tưởng rất nhiều, rõ ràng đã nhìn thấy rõ chỗ dụng tâm của ta.”

Nàng lại giải thích “Trước nay lúc bình thời y không hề đếm xỉa tới quan hệ giữa ta và Phổ Tùng, nên ta mới đánh giá thấp y, bây giờ ta mới biết trước nay y vẫn căm hận ta trong lòng, tha tha cho người chứ tuyệt nhiên không để cho ta được thỏa ý.”

Tiểu Phương im lặng hồi lâu mới hỏi “Tại sao nàng muốn nói cho ta biết chuyện ấy?”

“Vì ta không muốn lừa dối người nữa.” Ba Oa nói “Ta cũng biết cho đến lúc này không còn cách nào có thể lừa dối người nữa.”

Thanh âm của nàng chột thoảng lộ vẻ đau xót “Người cũng không cần hỏi ta đối xử với người rốt cục là thật hay giả, vì người là kẻ thù của ta, ta chỉ có cách giết người.”

Tiểu Phương còn nhớ Bốc Ứng cũng đã từng nói thế.

“Giữa bạn và thù, hoàn toàn không có chỗ để chọn lựa, không là bằng hữu thì là địch nhân, không phải người chết thì ta chết!” Ba Oa lại

nói “Cho nên lúc nào người cũng có thể giết ta, ta tuyệt nhiên không trách người.”

* *

Tiểu Phương không xuống tay được.

Không phải không nỡ xuống tay mà đúng ra không thể xuống tay.

Vì y thật ra không biết chuyện này rốt lại là ai đúng ai sai, ai đen ai trắng?

Nếu quả thật Bốc Ứng là bọn cướp Mèo, nếu Ba Oa làm những việc ấy là vì trót nã bọn cướp, thì ai có thể nói là nàng sai?

Để đạt được mục đích, Bốc Ứng há chẳng phải cũng đã lựa chọn thủ đoạn giống như thế hay sao?

Độc Cô Si là kiếm khách, kiếm khách vốn vô tình, Phổ Tùng đã là người xuất gia, càng không nên vướng vào tình nghiệt, cho dù họ bị nàng lừa dối, cũng chỉ có thể nói đó là lỗi của chính họ.

Tiểu Phương chưa nghĩ tới chính y.

Mỗi khi đến lúc quan trọng phải phân biệt sống và chết, sai và đúng, y thường quên nghĩ tới mình.

Ba Oa nhìn y chăm chăm.

“Người giết ta cũng được, không giết ta cũng được, ta đều không cưỡng ép người.” Ba Oa nói “Nhưng có một việc nhất định ta phải lưu ý người.”

“Việc gì?”

“Người không giết ta, sẽ có người giết người!” Ba Oa nói “Nếu ta không chết, thì người bước ra khỏi gian thiền phòng này nhất định sẽ phải chết dưới kiếm của Lạt ma Ca Luân.”

“Ta biết rồi,” Tiểu Phương nói.

Nói xong ba tiếng ấy, y đã bước ra không ngoái đầu lại.

Yêu và hận, sai và đúng, sống và chết, vốn như lưỡi đao mũi kiếm, chỉ cách nhau có một chút mà thôi.

Tiểu Phương bước ra khỏi thiền phòng thì nhìn thấy Lạt ma Ca Luân đã chờ trong tiểu viện bên ngoài.

Sắc trời tối dần, gió lạnh thêm.

Lạt ma Ca Luân đứng dưới một cây cổ thụ, gió lay động cổ thụ, nhưng mặt đất không động.

Vị cao tăng này cũng không động dấy.

Trông y tuy vẫn già nua gầy gò yếu ớt như thế, nhưng đã có thể ẩn nhẫn tới mức tĩnh lặng như mặt đất.

Chỉ có một điều thay đổi duy nhất là lúc y nhìn thấy Tiểu Phương, ánh mắt chợt lóe lên một tia thương xót và bi thương.

Đó có phải vì y đã sớm biết Tiểu Phương chắc chắn sẽ không xuống tay không?

Trong tay Tiểu Phương vẫn có kiếm, kiếm quang vẫn lóng lánh xanh biếc.

Lạt ma Ca Luân nhìn thanh kiếm trong tay y, hững hờ nói “Kiếm báu như ngựa hay, ngựa hay chọn chủ, kiếm cũng thế, người không khéo dùng nó, nó sẽ không phải là của người.”

“Thanh kiếm này vốn không phải của ta, mà là của người.”

Lạt ma Ca Luân chậm rãi đưa tay ra “Không phải của người, người nên trả lại cho ta.”

Tiểu Phương không hề do dự, đưa trả thanh kiếm lại cho y.

Sự sắc bén của thanh kiếm này quả thật không kém gì thanh Ma nhãn của y, nếu trong tay y có được vũ khí sắc bén như thế, thì chưa chắc đã không phải là đối thủ của Lạt ma Ca Luân.

Nhưng y hoàn toàn không nghĩ tới việc Lạt ma Ca Luân đòi y trả lại thanh kiếm ấy, là vì muốn dùng nó để giết y.

Y cũng không chạy trốn.

* *

Mặt trời chiều đã chìm xuống phía sau tường thành cao sừng sững, chỉ còn ánh chiều xanh xao lay động như kiếm quang.

Lạt ma Ca Luân chột thờ dài “Người vốn cũng là một người trẻ tuổi ưu tú, mà lại như Phổ Tùng, chỉ đáng tiếc hiện tại người cũng chết rồi, cho dù ta không giết người, người cũng không khác gì người chết.”

Y nhìn Tiểu Phương chằm chằm “Người còn điều gì cần nói không?”

Tiểu Phương lập tức nói “Có, ta còn có lời, còn có chuyện muốn hỏi người.”

Lạt ma Ca Luân nói “Chuyện gì?”

Tiểu Phương nhìn thẳng vào y, từng chữ từng chữ nói “Người hận Ba Oa, hận nàng hủy hoại người thân cận nhất của người, người cũng hận chính mình, vì người hoàn toàn không thể ngăn cản được chuyện ấy.”

Y chột cao giọng hỏi “Tại sao người không cản họ? Tại sao còn lưu thị ở đây? Tại sao không chính tay giết thị? Rốt lại người sợ cái gì?”

Lạt ma Ca Luân không trả lời, không lên tiếng, kiếm quang trong tay lấp lánh liên hồi.

Chẳng lẽ y run tay? Trên đời còn có chuyện gì khiến vị cao tăng này phải sợ sệt run rẩy như thế?

Lời nói của Tiểu Phương càng sắc bén bức người.

“Rõ ràng người có thể cản trở chuyện ấy xảy ra, vậy thì đáng lẽ Phổ Tùng không đến nỗi phải chết, trong lòng người nhất định có giấu diếm

một bí mật gì đó không thể nói cho người khác biết, nên không những không dám giết Ba Oa, thậm chí còn không dám cả gặp nàng.”

Lạt ma Ca Luân đột nhiên lên tiếng.

“Có phải người muốn ta đi giết thì không?” Y hỏi Tiểu Phương “Nếu ta muốn giết người, có phải cứ giết thì trước đã phải không?”

“Đúng.” Câu trả lời của Tiểu Phương thẳng thắn rõ ràng.

Y hoàn toàn không muốn Ba Oa chết, nhưng y cũng không muốn chết, y đẩy câu hỏi khó giải ấy cho Lạt ma Ca Luân.

Y tin chắc Lạt ma Ca Luân cũng giống như y, tuyệt nhiên sẽ không xuống tay với Ba Oa, nếu không thì chắc chắn Ba Oa đã chết vô số lần rồi.

Nhưng lần này y làm.

Y vừa nói một chữ “đúng”, thân hình cao gầy của Lạt ma Ca Luân đã như một cơn gió mát lướt qua mặt y, lọt vào thiền phòng.

Đến lúc y lao theo, thanh trường kiếm xanh biếc trong tay Lạt ma Ca Luân đã kề vào cổ họng Ba Oa.

* *

Kiểm quang chiếu lên mặt Ba Oa, khuôn mặt nàng không hề có vẻ gì kinh hoàng khiếp sợ.

Nàng không tin Lạt ma Ca Luân lại xuống tay.

“Người định làm gì?” Ba Oa hững hờ hỏi “Chẳng lẽ người muốn giết ta à? Chẳng lẽ người quên mất ta là ai à? Quên mất lời ước hẹn bí mật giữa chúng ta à?”

“Ta không quên”.

“Vậy thì người phải biết, nếu người giết ta, thì không những sẽ phải hối hận suốt đời mà tội nghiệt của người cũng vĩnh viễn không sao rửa sạch.”

Ba Oa nói chắc nịch, khẳng định tới mức khiến người ta không thể không kinh ngạc.

Rốt cục nàng là ai?

Giữa một ma nữ và một vị cao tăng lại có sự hẹn ước bí mật gì với nhau? Hẹn ước chuyện gì?

Tiểu Phương không nghĩ ra, cũng không thể tin.

Nhưng chính Lạt ma Ca Luân cũng không phủ nhận.

“Ta biết ta không thể giết chết người, nhưng ta thà vĩnh viễn bị đày đoạ trong hạo kiếp, cũng phải giết người.”

“Vì Phổ Tùng là con ta.” Lạt ma Ca Luân nói “Hai mươi tám năm trước, ta đã gặp một nữ nhân giống như người.”

* *

Ba Oa biến sắc.

Nàng vô cùng kinh ngạc không phải vì nghe thấy bí mật ấy, mà vì nàng biết Lạt ma Ca Luân đã chịu nói bí mật ấy ra với nàng, thì nhất định y đã quyết tâm đặt nàng vào đất chết.

Tiểu Phương cũng biến sắc.

Y cũng nhận thấy điều ấy, y không những kinh ngạc, mà còn hối hận, vì y đã bức bách khiến Lạt ma Ca Luân nổi sát cơ.

Nhưng y tuyệt nhiên không thể nhìn Ba Oa vì y mà chết.

Nhất kiếm ấy còn chưa đâm ra, Tiểu Phương đã lướt tới, chưởng phải chém mạnh vào gáy Lạt ma Ca Luân, tay trái chụp vào mạch môn cổ tay cầm kiếm của y.

Lạt ma Ca Luân không quay đầu lại.

Y dùng tay trái cầm kiếm, tay phải của y đột nhiên lật ngược lại đánh vào tay Tiểu Phương.

Chẳng một ai có thể ngờ rằng cánh tay của một người từ một bộ vị như thế có thể xoay lại, từ một phương hướng như thế đánh lại được.

Tiểu Phương cũng không ngờ.

Lúc cánh tay của Lạt ma Ca Luân lật lại, y đã bị đánh trúng.

Mũi kiếm chỉ còn cách cổ họng Ba Oa không đầy hai tấc.

Một kiếm ấy của Lạt ma Ca Luân đâm ra rất chậm, tình cảm ức chế nhiều năm và lòng yêu thương đột nhiên dâng trào, mối thù hận Ba Oa của y cũng sâu sắc hơn người khác.

Y muốn nhìn thấy ma nữ đã hủy hoại con y phải chết từ từ dưới thanh kiếm của y.

Hiện tại đã không còn ai có thể cứu vãn tính mạng của Ba Oa.

Tiểu Phương cơ hồ đã không nữa nhìn nữa, không ngờ đúng trong sát na ấy, y đột nhiên thấy một đạo kiếm quang như điện chớp bay đến, đâm thẳng vào huyết Đại huyết quan trên đỉnh đầu Lạt ma Ca Luân.

Chiêu kiếm này tới rất mau, điểm rất chuẩn.

Lạt ma Ca Luân không thể không đón đỡ.

Thanh kiếm của y lật tay chém ngược lại, đón đỡ luồng kiếm quang lừng không vọt tới, hai kiếm chạm nhau, tiếng như rỗng ngậm, tia lửa bắn tung tóe, giống như pháo hoa đêm Nguyên tiêu.

Tiếp theo soạt một tiếng, một thanh kiếm tung lên cắm vào xà nhà.

Chỉ có kiếm, không có người

Thanh kiếm kia của một người phóng ra, người vẫn còn ngoài thiên phòng, vung tay phóng vào một kiếm mà uy lực như thế, tốc độ như thế, Lạt ma Ca Luân tuy còn chưa nhìn thấy người ấy nhưng đã biết y rất đáng sợ.

Tiểu Phương đã đoán ra người ấy là ai, tuy trước nay y chưa nghĩ người ấy sẽ tới cứu Ba Oa, nhưng y nhận ra được thanh kiếm ấy.

Thanh kiếm cắm trên xà nhà rõ ràng là thanh Ma nhãn của y.

CHƯƠNG 31

ĐÊM SA MẠC

Thiền phòng tối tăm, giấy dán cửa sổ trắng như tuyết, cánh cửa sổ mở hé, kiếm từ ngoài cửa sổ bay vào, còn người đâu?

Lúc thanh Ma nhĩn cắm vào xà nhà, Lạt ma Ca Luân đã xuyên qua cửa sổ vọt ra, Tiểu Phương chỉ nhìn thấy một đạo kiếm quang màu xanh biếc như cầu vồng vọt ra cửa sổ.

Thân hình y đã không thấy đâu nữa.

Thân hình gầy gò khô quắt của y đã hòa vào làm một với màn kiếm quang, người y đã hòa hợp với kiếm, cơ hồ đã đạt tới diệu cảnh tối cao vô thượng thân kiếm hợp nhất trong truyền thuyết.

Thanh Xích Tùng của y cũng là thần khí trong kiếm. Nếu Bốc Ưng còn đứng ngoài thiền phòng, thì lấy gì để đón đỡ một kiếm ấy?

Tiểu Phương đột nhiên nhảy vọt lên giật thanh kiếm trên xà nhà xuống, hy vọng có thể kịp thời đưa thanh kiếm này cho Bốc Ưng.

Tay y còn chưa vươn ra, mái ngói phía trên xà nhà đột nhiên vỡ nát, một cánh tay thò qua lỗ thủng giật thanh kiếm ra.

Một cánh tay gầy gò mà đầy nội lực, móng tay cắt sạch sẽ gọn gàng.

Tiểu Phương nhận ra bàn tay ấy, cũng từng nắm bàn tay ấy.

Người tới quả nhiên là Bốc Ưng.

Tại sao Bốc Ưng lại phải tới cứu Ba Oa? Là vì Tiểu Phương hay vì một lý do nào khác?

Ý nghĩ của Tiểu Phương chưa dứt, phía ngoài lại vang lên một tiếng rỗng ngậm.

Hai thanh Xích Tùng và Ma nhĩn chạm nhau lần nữa, tiếng rỗng ngâm còn chưa tắt hẳn, Tiểu Phương đã lạng mình tới ngoài thiên phòng.

Bóng chiều đã xuống thấp.

Tiểu Phương không nhìn thấy Bốc Ưng, cũng không nhìn thấy Lạt ma Ca Luân, chỉ nhìn thấy hai đạo kiếm quang như du long đang bay múa, trong kiếm quang dày đặc, cành lá trên cây cỏ thụ rụng xuống rào rào, vạt áo của Tiểu Phương cũng bị chấn động bay lất phất.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Phương nhìn thấy kiếm thuật của Bốc Ưng.

Y luyện kiếm hơn mười năm, đến nay mới ngộ ra rằng kiếm thuật thâm sâu huyền ảo biết ngần nào.

Y ngưng thần đứng nhìn, chỉ cảm thấy tay chân lạnh buốt, quả tim cũng bắt đầu lạnh buốt, lạnh thấu tới gót chân.

Trận đánh này ai có thể thắng?

Luồng kiếm khí màu xanh biếc xem ra ý chừng mạnh mẽ hơn kiếm quang của thanh Ma nhĩn, bay lượn xoay tròn mau lẹ linh động hơn.

Nhưng Tiểu Phương chợt phát giác người thắng nhất định là Bốc Ưng.

Vì kiếm khí của thanh Xích Tùng tuy giòn giã, nhưng lại lộ rõ vẻ nôn nóng.

Kẻ nôn nóng thì không thể lâu bền.

Y quả nhiên không lầm, ánh sáng trên thanh Xích Tùng tuy càng xanh biếc, nhưng trong kiếm phong đã không còn sát khí lợi hại nữa.

Sau đó lại choang một tiếng như rỗng ngâm, hai thanh kiếm giao nhau lần thứ ba.

Tiếng rỗng ngâm vừa vang lên, kiếm quang đầy trời đột nhiên tắt ngấm, cành lá trên cây cỏ thụ đã rụng hết, không gian nơi thiên viện đột nhiên biến thành một khoảng không gian yên tĩnh đầy vẻ chết chóc.

Lạt ma Ca Luân không biết đã ngồi xuống từ lúc nào, ngồi xếp bằng trên mớ lá rụng, trong ánh chiều, đã trở lại dáng vẻ ảm đạm yếu ớt tĩnh lặng như lúc Tiểu Phương nhìn thấy y lần đầu.

Thanh Xích Tùng đã không còn trong tay y.

Trong tay y không có kiếm, trong lòng cũng đã không có kiếm.

Y đã không còn là kiếm khách có thể dùng kiếm lấy mạng người trong chớp mắt nữa. Lúc y buông thanh kiếm xuống, y lại đã trở vào cảnh thiên, lại biến thành một vị cao tăng lòng như nước lặng.

Lệ khí và sát cơ, tình và thù, yêu và hận trong lòng y đều đã phát tiết ra cùng kiếm khí của y, đúng lúc Tiểu Phương nhận thấy trong kiếm phong của y không còn sát khí, cảnh thiên trong lòng y lại tăng lên một tầng.

Bốc Ưng yên lặng đứng trước mặt y, yên lặng nhìn y, dáng vẻ nghiêm trang kính cẩn, ánh mắt đầy vẻ tôn kính đột nhiên chấp hai tay làm lễ.

“Chúc mừng đại sư.”

“Tại sao lại chúc mừng? Có gì mừng mà chúc?”

“Đại sư đã ngộ đạo trong kiếm.” Bốc Ưng nói “Chúc mừng công phu dưỡng của đại sư lại tinh tiến.”

Lạt ma Ca Luân mỉm cười, từ từ nhắm mắt lại.

“Chào người.” Y ung dung xua tay “Người đi đi.”

Bốc Ưng vẫn chưa đi, Lạt ma Ca Luân lại chợt mở mắt ra, cao giọng gầm như sư tử “Tại sao ta muốn người đi? Tại sao ta không thể đi?”

Hai câu ấy nói ra, khuôn mặt tối sầm của y đột nhiên lộ ra một ánh sáng thần bí.

Bốc Ưng lại chấp tay làm lễ lần nữa, Lạt ma Ca Luân đã đập lên mớ lá rụng, đi vào bóng chiều thẫm màu.

Trên bầu trời đêm đã le lói ánh sao.

Thanh Xích Tùng vẫn còn dưới đất, thân kiếm lóng lánh xanh biếc đã trở thành ảm đạm không còn ánh sáng.

Bảo kiếm cũng như kiếm khách cũng không thể thất bại.

Bốc Ưng đưa mắt nhìn theo bóng Lạt ma Ca Luân khuất dần, chợt thở dài “Y không thua.” Bốc Ưng nói “Nếu thua, cũng không phải thua dưới kiếm của ta.”

“Không phải à?”

“Tuyệt đối không phải.” Bốc Ưng nói “Y thua chỉ vì y không có ý giết ta, chỉ muốn dùng ta để phát tiết kiếm khí của y, phát tiết lệ khí và sát cơ trong lòng y mà thôi.”

Bốc Ưng chậm rãi nói tiếp “Y không có ý muốn thắng ta, thì làm sao có thể tính là thua?”

Tiểu Phương hiểu rõ ý y.

Cao tăng ẩn nhẫn nhiều năm, đột nhiên phát giác tình cảm kích động trong lòng mình không sao chế ngự, thì trong chớp mắt thường rơi vào ma kiếp.

Khoảng cách giữa ma và đạo cũng như yêu và hận, chỉ cách nhau một chút.

Hiện tại tuy kiếm khách đã thua, nhưng cao tăng đã ngộ đạo.

Bốc Ưng nhìn Tiểu Phương chằm chằm, trong mắt lại lộ vẻ an ủi, y đã thấy Tiểu Phương hiểu rõ ý mình.

Trong lòng Tiểu Phương lại đang rối bời

Y có rất nhiều câu muốn hỏi Bốc Ưng, y đã nhận ra giữa Ba Oa và Bốc Ưng cũng có một mối quan hệ bí ẩn chưa ai biết được.

Y không hỏi, chỉ vì y không biết phải hỏi thế nào.
Bốc Ưng chưa nói, có phải vì cũng không biết nên nói thế nào?

* *

Cánh cửa sổ mở một nửa đã đóng lại, trong thiên phòng không có ánh đèn, cũng không có tiếng động, chỉ có một mình Ba Oa yên lặng ngồi trong bóng tối.

Tại sao nàng vẫn muốn ở lại chỗ này?

Bốc Ưng chậm rãi xoay người lại, đối diện với ngôi sao đầu tiên mọc lên trên trời, trầm ngâm rất lâu mới chậm rãi nói “Ta biết trong lòng ngươi có một nút thắt không gỡ được.”

Tiểu Phương thừa nhận.

Bốc Ưng lại im lặng rất lâu mới nói “Nếu quả thật ngươi muốn biết bí mật bên trong, thì đi với ta, nhưng ta khuyên ngươi, có những chuyện không biết lại hay hơn.”

Lần này Tiểu Phương không nghe lời khuyên của Bốc Ưng.

Y theo Bốc Ưng, đi về phía ngôi sao hôm.

Ánh sao trên sa mạc tưởng chừng như sáng hơn, họ đã đi trong sa mạc ba ngày.

Tiểu Phương không hiểu tại sao Bốc Ưng lại dắt y vào sa mạc, y cũng không hỏi.

Y tin lần này nhất định Bốc Ưng sẽ cho y một câu trả lời đầy đủ, rõ ràng để y có thể gỡ được cái nút thắt trong lòng.

Họ thúc ngựa phóng nhanh, thỉnh thoảng mới nghỉ lại, quãng đường họ đi trong ba ngày ấy so ra còn nhiều hơn mười mấy ngày lần trước.

Sa mạc vô tình cũng vẫn vô tình như thế, chiều ngày thứ ba, họ tới một bãi nham thạch bị phong hóa.

Tiểu Phương không bao giờ quên được nơi này, vì đây là chỗ y gặp Ba Oa lần đầu tiên, cũng chính là nơi bọn Vệ Thiên Bằng đóng trại, hiện tại lều trại tuy đã không biết về đâu, nhưng chuyện xảy ra trong gian lều ấy còn trong lòng Tiểu Phương suốt đời.

Bốc Ưng đã xuống ngựa, cùng Tiểu Phương chia nhau một tảng thịt bò khô và một túi rượu thanh quả.

Trong ba hôm ấy, y rất ít khi lên tiếng, nhưng sau khi ăn xong, Tiểu Phương lại nghe thấy y hạ giọng ngâm nga một khúc bi ca. Loại tình hoài của đàn ông hòa lẫn với ý cảnh thể lương mang nét hào mại, vẫn làm người ta say hơn cả rượu.

“Lúc nào chúng ta lại đi tiếp?”

“Chúng ta không đi tiếp nữa.” Bốc Ưng đáp “Đây là nơi địa đầu của chúng ta.”

“Ngươi đưa ta tới đây làm gì?” Tiểu Phương lại hỏi.

Đây đã là đích đến của họ, chẳng lẽ câu trả lời của vấn đề là ở đây?
Bốc Ứng vẫn chưa đưa câu trả lời cho y, lại lấy từ túi da cạnh yên ngựa ra hai cái cuốc, ném cho Tiểu Phương một cái
Y muốn Tiểu Phương cùng đào bới với y.
Chẳng lẽ y đã chôn câu trả lời xuống đất?

* *

Đêm khuya hun hút.
Cái hố họ đào đã sâu dần, đã qua một lớp cát vừa rời vừa mềm, lại đào tới một lớp nham thạch, đột nhiên keng một tiếng, Tiểu Phương cảm thấy cái cuốc trong tay mình cuốc trúng một vật bằng sắt cứng rắn.
Sau đó y nhìn thấy ánh vàng lóe lên giữa cát đá.

Vàng!
Bốc Ứng ném cái cuốc, nhìn Tiểu Phương nói “Bây giờ chắc người đã hiểu rõ tại sao ta phải đưa người tới đây”. Thanh âm của y vẫn rất bình tĩnh “Ba mươi vạn lượng vàng của Phú quý thần tiên Lã Tam bị đánh cướp đều nằm ở đây.”

“Là người chôn xuống đây à?”
“Là ta.” Bốc Ứng nói “Ta chính là cướp Mèo.”
Tuy Tiểu Phương đã nghĩ tới chuyện này nhưng không thể không giật nảy mình.

Bốc Ứng nhìn y chằm chằm, chậm rãi nói tiếp “Trong đội ngũ của bọn ta, người nào cũng là cướp Mèo, họ mới thực sự là chiến binh đã được huấn luyện thuần thục, trải qua trăm trận không chết. Bọn thuộc hạ của Vệ Thiên Bằng mà đem so với họ, chỉ coi như là bọn trẻ con mới học đao kiếm thôi.”

Trong thanh âm của y hoàn toàn không có ý chế nhạo, vì điều y nói là sự thật “Vệ Thiên Bằng không tìm được số vàng này, vì y không ngờ bọn ta không muốn đem số vàng này ra khỏi sa mạc.”

“Vĩnh viễn không muốn chôn ra khỏi sa mạc à?”
“Vĩnh viễn!”
Câu trả lời của Bốc Ứng khẳng định rõ rệt, nhưng Tiểu Phương lại không hiểu được.

Họ hao phí tâm trí, đánh cướp bấy nhiêu vàng, đương nhiên phải vì giá trị của vàng.

“Nếu vĩnh viễn chôn vùi số vàng ấy dưới đất, thì vàng có khác gì cát đá?”

Bốc Ứng không chờ Tiểu Phương hỏi, đã trả lời câu hỏi ấy “Bọn ta hoàn toàn không cần tới số vàng này, bọn ta đánh cướp vàng rồi chôn đi chẳng qua vì bọn ta không muốn để bọn Lã Tam dùng số vàng này để đổi phó với người khác.”

“Người khác à?” Tiểu Phương nhin không được hỏi “Người khác là ai?”

“Chính là những người mà ba hôm trước ngày nào người cũng gặp.”

Bốc Ứng nói “Cũng chính là Ba Oa, Ban Sát Ba Na và tộc nhân anh chị em của y.”

“Tại sao Lã Tam lại phải đối phó với họ?” Tiểu Phương lại hỏi “Chuẩn bị đối phó với họ thế nào?”

Bốc Ứng bắt Tiểu Phương phải lấp cái hồ cát lại xong, mới bắt đầu kể lại chuyện ấy “Y muốn lật đổ tôn giáo mà người Tạng đã tin tưởng mấy trăm năm, muốn giết chết Phật sống của người Tạng, muốn xây dựng bá nghiệp của y ở đây.”

Đó là một kế hoạch cực kỳ quy mô, Lã Tam không từ khước mọi thủ đoạn để làm việc ấy, chỉ vì...

“Y tin tưởng Bái hỏa giáo, y muốn lấy Bái hỏa giáo cuồng nhiệt thay thế địa vị của Lạt ma ở Tây Tạng.” Thái độ của Bốc Ứng rất nghiêm trang “Nhưng tôn giáo tín ngưỡng ấy đã mọc rễ bền chắc trong lòng người ở đây, nên nếu kế hoạch ấy của Lã Tam được thực hiện, thì đất Tây Tạng sẽ vĩnh viễn không có ngày nào được yên ổn.”

“Cho nên các người không thể để y thực hiện kế hoạch ấy.”

“Tuyệt đối không thể!” Bốc Ứng nói rất kiên quyết “Để cản trở y, bọn ta cũng không từ khước mọi thủ đoạn, không ngại hy sinh tất cả.”

Tiểu Phương im lặng, Bốc Ứng lại nói “Người hy sinh đầu tiên chính là Ba Oa.” Y nói “Người hy sinh nhiều nhất là nàng.”

“Nàng là nữ nhân hy sinh vì tộc nhân mà Ban Sát Ba Na nói tới à?” Tiểu Phương hỏi “Là người không ngại hy sinh tất cả để trà trộn vào làm gian tế trong nội bộ Lã Tam à?”

“Không sai, chính là nàng.”

Bốc Ứng nói “Bí mật này bọn ta tuyệt đối không thể để người khác biết, nên trong gian lều có túm lông chim ưng màu đen bất tường kia, ta chỉ còn cách để người hiểu lầm cô ta, trong trận đánh ở Cổ Chết, bọn ta cũng tuyệt đối không thể để nàng bước ra khỏi chiếc kiệu thứ ba.”

Tiểu Phương đã dần dần hiểu rõ.

“Cho nên Lạt ma Ca Luân mới chịu để cho nàng trú ngụ trong cung Bồ Đạt Lạp, nên ta mới tới cứu nàng.”

“Vì ta không thể nào để nàng chết dưới tay Lạt ma Ca Luân, cũng không thể để Lạt ma Ca Luân phải ân hận suốt đời.” Bốc Ứng nói “Vì tôn giáo của Lạt ma Ca Luân, nàng đã hy sinh quá nhiều.”

Thanh âm của y đầy vẻ đau xót “Nàng không những hy sinh bản thân, mà thậm chí còn hy sinh cả người nàng yêu thương.”

... Người Ba Oa yêu thương nhất là ai?

Tiểu Phương không hỏi, cũng không cần hỏi.

Lã Tam đương nhiên muốn trả thù cho đứa con một của mình, để được Lã Tam tin tưởng, Ba Oa chỉ còn cách hy sinh Tiểu Phương, nàng không nỡ chính tay hạ thủ nên chỉ còn một cách là bảo Phổ Tùng làm thay nàng.

Một nữ nhân vì một tình yêu và tín ngưỡng vĩ đại không tiếc hy sinh người đàn ông mà mình yêu thương, tuy người đàn ông ấy hoàn toàn vô tội, nàng cũng chẳng quan hoài.

Nàng làm như thế, ai có thể nói là nàng sai?

Tiểu Phương không nói câu nào nữa, chỉ từ từ nằm xuống, yên lặng nằm xuống dưới ánh sao.

Ánh sao xa thẳm, đêm sa mạc lạnh lẽo vô tình, nếu nước mắt y có chảy ra, nhất định cũng sẽ đóng thành băng mà thôi.

Y không chảy nước mắt, trải qua những chuyện này rồi, suốt cuộc đời y e không bao giờ nhỏ lệ được nữa.

Bốc Ưng hoàn toàn không giải thích tại sao phải nói ra bí mật này cho y biết. “Vì ngươi là bằng hữu của ta”, câu ấy không cần phải nói tới lần thứ hai.

“Bây giờ ta đã kể toàn bộ câu chuyện cho ngươi rồi.” Bốc Ưng lại nói rõ thêm một điều “Ngươi có thể suy nghĩ là ở lại đây với bọn ta hay ra đi.”

“Ta sẽ suy nghĩ,” Tiểu Phương nói.

“Tùy ngươi muốn suy nghĩ bao lâu cũng được, nhưng lúc ngươi quyết định, thì nhất định phải nói cho ta biết ngay.”

Tiểu Phương ưng thuận.

Ánh sao nhấp nháy xa xa, sắc đêm lạnh lẽo thê lương, họ không nhìn thấy rõ dáng vẻ của nhau.

Một lúc sau, Tiểu Phương mới nói “Trước nay ngươi làm việc rất cẩn thận nhưng lần này lại quá mạo hiểm.”

“Mạo hiểm à?”

“Ngươi không sợ có người theo chân chúng ta tới đây sao? Không sợ có người phát hiện ra vàng chôn cất ở đây sao?”

Bốc Ưng không nói, trong đêm tối vang tới một tràng tiếng cười

“Y không sợ có người theo chân, vì y biết dọc đường ta luôn luôn ở bên cạnh các ngươi, cho dù một con cáo muốn theo dõi các ngươi, ta cũng có thể bắt được nó, lột da nó.”

Đó là thanh âm của Ban Sát Ba Na.

Lúc Tiểu Phương nhảy bật dậy, Ban Sát Ba Na đã đứng trước mặt y, cách y không đầy năm thước.

Hành động của con người này còn khó bị phát hiện hơn cả con hồ ly khôn ngoan giảo hoạt nhất trên sa mạc, động tác của y nhẹ hơn gió, ánh

mắt của y còn thâm trầm hơn cả bóng đêm, y nhìn Tiểu Phương chăm chăm.

“Đương nhiên y cũng không sợ người sẽ tiết lộ bí mật này.” Ban Sát Ba Na hững hờ nói “Trước nay không ai có thể tiết lộ được bí mật của bọn ta.”

Y đang cười, nhưng khuôn mặt tươi cười của y lại như mang dáng vẻ thần bí tàn khốc vô tình của đêm sa mạc thê lương.

CHƯƠNG 32

LỰA CHỌN

Họ lại trở về Lạp Tát, trời quang mây tạnh, sự sống rộn ràng cùng Ánh Nắng Màu Xanh xinh đẹp đều đang chờ đợi họ.

Bốc Ứng lại giao Tiểu Phương cho nàng.

“Y muốn tới đâu, cô cứ dắt y tới đó!” Bốc Ứng dặn “Y cần cái gì, cô cứ đưa y cái đó.”

Nghe thấy lời y, nhớ tới khuôn mặt tươi cười của Ban Sát Ba Na, người ta rất dễ liên tưởng tới một kẻ phạm tội chết trước lúc lâm hình, bất kể có yêu cầu gì cũng được đáp ứng.

Y đem bí mật tuyệt nhiên không thể cho ai biết ấy nói lại với Tiểu Phương, thì trên một phương diện nào đó cũng không khác gì tuyên bố tử hình Tiểu Phương.

Tiểu Phương không nghĩ thế, y hầu như chẳng nghĩ gì cả.

Ánh Nắng vẫn cười vui vẻ tươi sáng như thế, nàng không hỏi mấy hôm nay y đi đâu.

Chỉ hỏi y “Người cần gì? Cần ta đưa người đi đâu?”

Sau ba ngày Tiểu Phương mới trả lời câu hỏi của nàng.

“Ta cần một vạn lượng bạc.” Tiểu Phương nói “Ta cần tới một nơi mà nàng tuyệt đối không thể đi cùng ta.”

Trong ba hôm ấy, họ cơ hồ bên cạnh nhau từ sáng đến tối, nàng làm bạn với Tiểu Phương, làm tất cả những việc mà nữ nhân khác không chịu làm.

Nàng làm bạn với y, đánh bạc, uống rượu với y, có lúc uống say họ thậm chí còn ngủ chung một chỗ.

Có một hôm lúc Tiểu Phương tỉnh dậy, phát hiện nàng đang ngủ cạnh y.

Lúc nàng ngủ ôn nhu hơn hẳn, xinh đẹp hơn hẳn lúc tỉnh, càng giống một nữ nhân, thân hình nàng mềm mại xinh đẹp, làn da trắng muốt, hơi thở thơm tho.

Dục vọng thiêu đốt lúc uống rượu trời dậy giữa đêm khuya khiến Tiểu Phương cơ hồ nhịn không được muốn chiếm hữu nàng.

Y cố kìm chế, y dội nước lạnh gần nửa giờ, giữa họ vẫn hoàn toàn trong trắng.

Đáng tiếc là sự trong trắng giữa họ vẫn không ai biết, có thể cũng không ai tin.

Ánh Nắng vẫn hoàn toàn không quan tâm, bất kể người khác nghĩ gì về họ, nàng cũng không quan tâm.

Loại chuyện ấy vốn là chuyện những thiếu nữ thường quan tâm, trừ phi nàng đã chuẩn bị tiếp nhận người đàn ông ấy. Ánh Nắng không quan tâm có phải vì nàng đã chuẩn bị tiếp nhận y không?

Ba hôm sau Tiểu Phương đột nhiên đưa ra một yêu cầu, lại còn muốn nàng ưng thuận “Nàng tuyệt đối không được hỏi ta muốn đi đâu, càng không được ngấm ngầm đi theo ta, nếu không biết đâu ta sẽ giết nàng đấy.”

Yêu cầu ấy bất cận nhân tình làm sao, lời y nói mới tuyệt tình làm sao, y cho rằng Ánh Nắng sẽ nổi giận.

Nàng không nổi giận.

Nàng lập tức ưng thuận “Người đi đi, ta chờ người.”

Một vạn lượng bạc mà Tiểu Phương cần đương nhiên chuẩn bị để đem tới cho Độc Cô Si.

Y tuyệt nhiên không quên lời hứa với y, y trở lại phòng chim mà đưa nhỏ kia đã dắt y tới

Phòng chim vẫn còn đó, lồng chim dưới mái hiên vẫn còn đó, nhưng trong lồng đã trống rỗng.

Chim trong lồng đã bị chém rơi xuống đất, con nào cũng bị chém làm hai mảnh.

Dấu máu dưới đất đã khô, trong phòng yên lặng không có tiếng người

Tiểu Phương chợt cảm thấy tay chân lạnh buốt.

Lúc y tới lần trước, chẳng lẽ đã có người theo dõi y tới đây?

Y vốn vẫn cho rằng tai mắt mình cực kỳ linh mẫn, bất kể là ai muốn theo dõi y cũng rất khó, nhưng từ khi trong đêm trên sa mạc Ban Sát Ba

Na đột nhiên xuất hiện trước mặt y xong, sự tự tin của y đã lung lay.

... Ai theo dõi y tới đây? Ai đã dùng kiếm pháp tàn độc như thế tàn sát lũ chim vô tội này? Độc Cô Si và đứa nhỏ kia có phải cũng đã chết dưới kiếm của hắn không?

Phòng chim cũ kỹ, vừa bước vào trong, ván gỗ đã kêu lên cọt két.

Tiểu Phương đẩy cửa bước vào.

Trong phòng không có người, cũng không có xác chết, chỉ có một bức tranh, như dùng máu tươi vẽ ra, bức tranh dán trên tường đối diện với cánh cửa, vẽ một ma nữ đang hút óc một người đàn ông.

Diện mạo của ma nữ ấy là Ba Oa.

Người đàn ông bị nàng hút óc rõ ràng là Tiểu Phương.

Chỉ có một bức tranh, không có chữ nào khác.

Nhưng Tiểu Phương lúc này lại hiểu rõ ý tứ của bức tranh, đột nhiên nhớ lại ngôi miếu tối tăm lạnh lẽo kia, với bức bích họa trước cánh cửa đá hình vòm.

Bên tai y lại vang lên thanh âm của đứa nhỏ kia "... Nếu người phản bội lời thề, thì trọn đời sẽ như người này, bị La sát quỷ nữ hành hạ một cách tàn ác."

Tiểu Phương hoàn toàn không phản bội lời thề của y, cũng không tiết lộ bí mật của bất cứ ai.

Nhưng y cũng chưa giết chết Ba Oa.

Độc Cô Si nhất định đã nghe ngóng được là Ba Oa chưa chết, nhất định đã cho rằng Tiểu Phương bán đứng y nên lập tức dắt đứa nhỏ rời khỏi phòng chim này. Bầy chim bị giết, bức tranh trên tường đều do y lưu lại cho Tiểu Phương thấy, đặc biệt cho Tiểu Phương biết nỗi oán hận của y.

... Y còn một cánh tay, còn có thể cầm kiếm, còn sức mạnh để giết chết chim đang bay.

Con người y vốn chứa đầy một sức mạnh tiềm tàng đáng sợ khiến người ta không sao lường được, hướng hồ bản thân sự thù hận đã là một sức mạnh đáng sợ.

Hiện tại người đầu tiên y muốn giết nhất định không phải là Bốc Ưng, mà là Tiểu Phương.

* *

Tiểu Phương yên lặng đứng trước bức tranh, đứng rất lâu, rồi từ từ đặt một vụn lượng bạc mang theo xuống đất.

Sau đó y sải chân bước ra, đi dưới bầu trời xanh.

Thời tiết tuy vẫn trong sáng, nhưng trong lòng y đã có một bóng tối không sao xua tan.

Y biết Độc Cô Si nhất định sẽ không bỏ qua cho y.

Từ nay trở đi, trong suốt đời y, lúc nào cũng phải đề phòng một nhát kiếm trí mạng phóng tới

Lúc y gặp Độc Cô Si lần đầu đã biết giữa họ với nhau sớm muộn gì cũng sẽ có một người phải chết dưới tay người kia.

Ánh Nắng quả nhiên đang chờ y, lúc nhìn thấy nàng, câu đầu tiên của y là “Bốc Ưng ở đâu?” Tiểu Phương nói “Ta muốn gặp y! Ta cần gặp y ngay.”

Sương phòng rộng rãi sạch sẽ, ánh nắng tươi sáng tràn ngập, đồ dùng đều tinh xảo, không thừa mà cũng chẳng thiếu vật gì.

Rượu là loại rượu bồ đào Ba Tư ngọt ngào, rót vào chén thủy tinh, lóng lánh màu hổ phách.

Bốc Ưng rót một chén cho Tiểu Phương, tự rót đầy chén, uống xong nửa chén mới hỏi “Có phải người đã quyết định muốn đi không?”

“Phải.”

Câu trả lời của Tiểu Phương cũng đơn giản rõ ràng giống như trả lời những câu hỏi khác trước đây, dường như không biết câu trả lời này nghiêm trọng hơn những câu trả lời trước kia của y rất nhiều.

Bốc Ưng không hỏi cũng chẳng nói gì thêm, không ai lên tiếng nữa.

Xa xa mây trắng trên trời, gió trên cành cây, đỉnh núi đọng tuyết dưới bầu trời xanh ngắt trong sáng, người bình thường đang vất vả tất bật vì cuộc sống của mình, người không bình thường đang phấn đấu vì sự sống của mình.

Nhưng những điều ấy đều chẳng dính líu gì đến họ, trong phòng tịch lặng giống như tâm tạng của một người chết.

Sắc chiều dần dần lan ra, bóng đêm chợt trùm lên mặt đất.

Trong phòng có đèn, nhưng không ai đứng lên thắp đèn, hai người yên lặng ngồi trong bóng tối, trăng sao đã le lói ngoài cửa sổ, đến khi ánh trăng chiếu vào cửa sổ Bốc Ưng mới lên tiếng “Ta rất hiểu người, chuyện người đã quyết định, thì tuyệt đối không thay đổi nữa.”

“Ta đã quyết định rồi.” Tiểu Phương tỏ ra rất bình tĩnh “Ta không đi không được.”

Bốc Ưng hoàn toàn không hỏi y “Vì sao?”, nhưng chợt hỏi “Người còn nhớ câu Ban Sát Ba Na nói không?”

“Ta nhớ.” Tiểu Phương nói “Y nói, trước nay không ai có thể tiết lộ bí mật của các người.”

“Ta tin người sẽ không bao giờ tiết lộ bí mật của người khác, nhưng y thì khác, trước nay y không tin bất cứ ai.” Bốc Ưng nói “Y vẫn cho rằng chỉ có người chết mới giữ được bí mật.”

Tiểu Phương siết chặt bàn tay “Còn người thì sao?”

Bốc Ưng không trả lời thẳng vào câu hỏi, chỉ nói với Tiểu Phương “Có một số chuyện ta cũng không thể làm chủ.” Y chậm rãi nói tiếp “Ví dụ như nói, người muốn đi ta cũng không sao giữ người lại.”

Tiểu Phương chợt hiểu rõ ý tứ của Bốc Ưng, vì y đột nhiên nhớ lại hai câu Bốc Ưng đã nói.

... Không phải bằng hữu tức là kẻ thù.

... Đối phó với kẻ thù, hoàn toàn không thể lưu tình.

Bằng hữu biến thành kẻ thù, ôm ấp biến thành xấu xí, máu tươi như rượu ngon trong chén vàng tràn ra.

Kỳ quái là trong một chớp mắt ấy, Tiểu Phương lại hoàn toàn không nghĩ tới chuyện ấy, không phải là đánh giết, chết chóc, hủy diệt.

Trong chớp mắt ấy, y chợt nhớ tới vùng Giang Nam cổ hương của y, Giang Nam êm đềm xinh đẹp, Giang Nam khói mưa trong hoa hạnh, Giang Nam mệnh mộng sông nước, bát ngát đồng xanh.

Thanh âm của Bốc Ưng cũng biến thành xa xôi như Giang Nam.

“Ta đã sớm biết người sẽ đi.” Bốc Ưng nói “Người trở về Lạp Tát mà không tới thăm Ba Oa, ta đã biết người quyết tâm rời khỏi bọn ta, vì tự người đã biết chẳng bao giờ hiểu được bọn ta, cũng không sao hiểu được việc làm của bọn ta.”

Y chợt cắt ngang câu nói của mình, chợt hỏi Tiểu Phương “Người đang nghĩ gì thế?”

“Giang Nam.” Tiểu Phương nói “Ta đang nghĩ tới Giang Nam.”

“Người đang nghĩ tới Giang Nam à? Giờ này lúc này mà người nghĩ tới Giang Nam được sao?”

Trong thanh âm của Bốc Ưng không có vẻ chế nhạo kinh ngạc, chỉ có một chút thương cảm “Người thật ra không phải cùng một chủng loại với bọn ta, người là một thi nhân, không phải chiến binh, cũng không phải kiếm khách, nên người mới muốn đi, vì lúc này người vẫn còn đang nghĩ tới Giang Nam được.”

Tiểu Phương ngẩng đầu lên, nhìn nhìn y.

“Thế lúc này ta phải nghĩ đến chuyện gì? Phải nghĩ chuyện gì?”

“Người nên nghĩ tới Nghiêm Chính Cương, nghĩ tới Tống lão phu tử, nghĩ tới Chu Vân, nghĩ xem họ là loại người thế nào?”

“Tại sao ta phải nghĩ tới họ?”

“Vì họ tuyệt nhiên sẽ không cho người đi.” Bốc Ưng nói “Nếu trên đời chỉ còn một cách có thể giữ người lại, thì họ nhất định sẽ dùng cách ấy để đối phó với người, nếu họ cho rằng nhất định phải cắt hòng người mới có thể giữ người lại, thì đao của họ tuyệt nhiên sẽ không chém vào chỗ khác đâu.”

“Họ cũng đều là loại người ấy à?”

“Họ đều như thế.” Bốc Ứng nói “Họ không những có thể coi cổ họng người ta như cổ có thể cắt, mà còn có thể chùi sạch máu người trên lưỡi đao như chùi nước.”

Tiểu Phương nhìn y chằm chằm, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói “Người nên biết có lúc ta cũng làm như thế.”

Đôi mắt sắc bén của Bốc Ứng đột nhiên lóe lên hàn quang như thanh Ma nhãn, chén rượu thủy tinh trong tay đột nhiên vỡ nát, đứng bật dậy, đẩy cửa ra.

“Người nhìn thấy gì không?”

Từ cửa sổ nhìn ra, có thể thấy một cột cờ rất cao, trên cột cờ treo một ngọn đèn lồng.

“Đó là một ngọn đèn,” Tiểu Phương nói.

“Người biết đó là ý gì không?”

Tiểu Phương không biết.

Bốc Ứng nhìn ra ngọn đèn đỏ treo xa xa, trong mắt đột nhiên lộ ra vẻ đau đớn trước nay chưa từng có.

“Ý nói là họ cũng biết người muốn đi, đã chuẩn bị đưa tiễn người”.

Y đột nhiên vung tay búng một mảnh thủy tinh vỡ ra, tiếng gió xé không khí rít lên sắc nhọn như tiếng ưng kêu.

Ngọn đèn ngoài ba mươi trượng đột nhiên tắt ngấm, ánh hàn quang trong mắt Bốc Ứng cũng tan biến.

“Bây giờ người có thể đi rồi.” Y không quay nhìn Tiểu Phương, chỉ vung tay “Người đi đi.”

CHƯƠNG 33

ĐƯA TIỀN

Lúc Tiểu Phương bước ra cổng, thì nhìn thấy Ánh Nắng.

Ánh Nắng đang đứng dưới bóng râm của một giàn dây leo trong viện, vẻ tươi cười vui vẻ tươi sáng như ánh nắng trên mặt đã không còn nữa.

Tuy nàng vẫn đang cười, nhưng nụ cười xem ra u uất đau thương không sao nói ra được.

Tiểu Phương bước tới, bước tới trước mặt nàng “Nàng cũng tới đưa tiền ta phải không?”

Nàng chợt nắm chặt tay Tiểu Phương, tay nàng lạnh buốt “Người có biết họ chuẩn bị dùng cái gì để tiền người không?”

Tiểu Phương gật gật đầu “Dùng đầu của ta hay máu của ta?”

Y cũng nắm tay Ánh Nắng, nói “Nhưng gì nàng nói ta đều biết, nhưng tùy họ muốn dùng cái gì ta cũng không quan tâm.”

Ánh Nắng giật nảy mình nhìn y.

“Dù sao ta cũng quyết tâm phải đi.” Tiểu Phương nói “Dùng cách nào để đi cũng thế.”

“Sống cũng đi, chết cũng đi. Đã quyết tâm ra đi là đã không quan tâm tới chuyện sống chết nữa.”

Ánh Nắng cuối cùng đã buông tay y ra, xoay người nhìn một góc tử đằng khô héo trong bóng râm dưới giàn dây leo.

“Được rồi, người đi đi!”

Nàng chỉ một cánh cửa nhỏ trong góc “Người đi ra cửa này, người đầu tiên muốn đưa tiễn người là Nghiêm Chính Cương, người phải đặc biệt chú ý tay y đấy.”

Tiểu Phương đã nhìn thấy Nghiêm Chính Cương xuất thủ.

Trong gian lều trên nóc có treo túm lông chim ưng đen, trong một sát na mau như điện chớp, y đã đoạt được cánh tay ma của Liễu Phân Phân.

Y dùng tay trái.

“Ta biết rồi.” Tiểu Phương nói “Ta sẽ đặc biệt chú ý tay trái của y.”

Thanh âm của Ánh Nắng chợt hạ xuống “Không những phải chú ý tay trái y, mà còn phải chú ý một cánh tay khác.”

“Một cánh tay khác à?” Tiểu Phương hỏi “Tay phải à?”

“Không phải tay phải”.

Chẳng lẽ Nghiêm Chính Cương cũng có một cánh tay khác, cánh tay thứ ba?

Tiểu Phương còn định hỏi nữa, nàng đã rón rén bước đi, giống như ánh nắng hắt hiu lúc mặt trời lặn sau rặng núi phía tây.

Chỉ có điều sáng mai mặt trời sẽ mọc nhưng có thể, suốt đời Tiểu Phương sẽ không thấy mặt nàng nữa.

* *

Bất kể người gặp Nghiêm Chính Cương lúc nào, ở đâu, trông y cũng giống như đang làm đại lễ giữa triều đình, quần áo chỉnh tề sạch sẽ, thái độ nghiêm trang cung kính.

Hiện tại trông y cũng như thế, lúc y một đao cắt cổ kẻ khác, thái độ cũng không thay đổi.

Tiểu Phương bước tới, một câu không cần nói cũng không nói. Vừa lên tiếng đã hỏi “Người chuẩn bị dùng cái gì để đưa tiễn ta?”

“Dùng tay trái của ta.”

Câu trả lời của Nghiêm Chính Cương cũng đơn giản “Ở đây là hang ổ giặc cướp, đã vào hang ổ giặc cướp cũng như bước vào địa ngục, muốn thoát ra chỉ có kiếp sau, người muốn đi, thì ta chỉ còn cách giết người, dùng tay trái của ta giết người.”

Nãy giờ tay trái y vẫn giấu trong tay áo.

“Trước nay ta không dùng vũ khí, cánh tay trái của ta là vũ khí giết người!” Nghiêm Chính Cương nói “Người thuận tay trái trên giang hồ xuất thủ không ai nhanh hơn ta, cho nên người phải đặc biệt chú ý đấy.”

“Ta đã thấy người xuất thủ, ta sẽ chú ý.” Tiểu Phương nói “Nhưng ta không hiểu người đã muốn giết ta, tại sao còn bảo ta chú ý?”

“Vì ta muốn người chết tâm phục khẩu phục.” Nghiêm Chính Cương nói “Ta muốn người chết mà không oán trách.”

Tiểu Phương thở dài “Nghiêm Chính Cương quả nhiên người như tên họ, cương trực công bằng, tuyệt không làm chuyện dối người, cho nên nếu quả thật người có ngẫu nhiên làm khác một lần, cũng không ai chê trách nghi ngờ người đâu.”

Nghiêm Chính Cương thoáng biến sắc mặt, ánh mắt cũng thay đổi.

Tiểu Phương lại nói tiếp “Nếu ta toàn tâm toàn ý, chú tâm vào tay trái người, thì hôm nay nhất định ta phải chết.” Y chợt cười cười “May là ta không quên Liễu Phân Phân.”

“Liễu Phân Phân à, bà ta làm gì?”

“Ngay bà ta cũng không nghi ngờ người, ngay bà ta cũng mắc lừa người, huống hồ một kẻ vừa bước vào đời như ta.” Tiểu Phương nói “Người có thể làm cánh tay thứ ba của Tổng lão phu tử, đương nhiên cũng có thể dùng tay y làm cánh tay thứ ba của người, dùng ba cánh tay để giết ta”.

Y lại thở dài “Lúc ấy tuy ta chết tâm không phục khẩu không phục, cho dù trong lòng khí uất đầy ruột cũng không sao phát tiết được.”

Nghiêm Chính Cương sắc mặt cũng đã thay đổi “Không ngờ người cũng hoàn toàn không quá ngu ngốc.”

Y đã chuẩn bị xuất thủ, mắt y nhìn nhìn vào cánh cửa nhỏ sau lưng Tiểu Phương. Tổng lão phu tử rõ ràng đang đứng sau cánh cửa, chỉ cần y xuất thủ, hai người trước sau giáp kích, Tiểu Phương ắt phải chết không còn gì phải nghi ngờ, trong giang hồ cơ hồ đã không có ai có thể tránh khỏi tử vong khi hai người bọn họ hợp lực đánh một đòn.

Tiểu Phương lại cười cười

“Còn có một chuyện người nhất định chưa nghĩ tới.”

“Chuyện gì?”

“Ta cũng có một cánh tay khác.” Tiểu Phương nói “Cánh tay thứ ba.”

Nghiêm Chính Cương cười nhạt “Người cũng có cánh tay thứ ba sao? Sao ta không nhìn thấy?”

“Người đương nhiên không nhìn thấy, người không bao giờ nhìn thấy được.” Tiểu Phương nói “Nhưng người tuyệt đối không thể không tin.”

“Tại sao?”

“Vì cánh tay thứ ba của người hiện tại đã bị cánh tay thứ ba của ta giữ lại rồi,” Tiểu Phương nói “Nếu người không tin, thì cứ tự mình tới mà xem.”

Nghiêm Chính Cương đương nhiên không đi xem, y cười.

Y rất ít cười, có lúc suốt ngày không cười một tiếng, nhưng lần này thì y cười thật.

Vì chuyện này quả thật rất buồn cười, trước nay y chưa từng gặp chuyện gì buồn cười thế này.

Một gã trẻ tuổi vừa bước vào giang hồ lại muốn dùng cách ấy để lừa gạt một người từng trải giang hồ như y.

Lúc y còn trẻ đã thành danh, lúc tráng niên tung hoành giang hồ, giết người vô số, sau tuổi trung niên, tuy bị kẻ thù bức bách phải thay tên đổi họ, nấu thân nơi Quan ngoại, nhưng đầu óc lại khôn ngoan hơn, kinh nghiệm cũng phong phú hơn.

Y làm sao lại mắc lừa Tiểu Phương?

Đúng lúc y bắt đầu cười, cánh tay y giấu trong tay áo đã như chớp phóng ra.

Lúc y xuất thủ, Tống lão phu tử cũng sẽ nhất định xuất thủ phối hợp với y.

Họ kẻ vai đối địch, họ phối hợp trước nay chưa lần nào gặp chuyện bất ngờ, trước nay chưa lần nào thất thủ.

Lần này lại là ngoại lệ.

Nghiêm Chính Cương đã xuất thủ, Tống lão phu tử ở ngoài lại hoàn toàn không có phản ứng gì.

Y ra một đòn không trúng, lại xuất thủ.

Ngoài cửa vẫn hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Nghiêm Chính Cương không đánh đòn thứ ba, đột nhiên lẳng không vọt lên, lướt ra cánh cửa nhỏ kia.

Tống lão phu tử quả nhiên ở ngoài cửa, nhưng ngã ở góc tường, chỉ có thể nhìn y cười gượng.

Nghiêm Chính Cương không cười nổi.

Rốt lại y đã phát giác ra chuyện này không có chút nào đáng cười.

* *

Tiểu Phương đã đi rồi.

Y tin chắc Nghiêm Chính Cương tuyệt nhiên sẽ không đuổi theo, đánh ngã Tống lão phu tử cũng không khác gì đánh ngã Nghiêm Chính Cương.

Y đương nhiên không phải dùng “cánh tay thứ ba” của y đánh ngã Tống lão phu tử, y không có cánh tay thứ ba.

Nhưng y có hai đôi mắt – Ánh Nắng chính là đôi mắt thứ hai của y.

Nếu không phải Ánh Nắng ngằm ra ám thị, y sẽ không bao giờ nghĩ tới chuyện Tống lão phu tử núp ở chỗ tối để cùng Nghiêm Chính Cương trước sau giáp kích.

Lời Ánh Nắng tuy không thật rõ ràng, nhưng cũng khiến y nghĩ tới nguy kế họ dùng lúc liên thủ đối phó với Liễu Phân Phân.

Y tìm tới chỗ Tống lão phu tử, trước tiên khách khí cười nói, thái độ lễ phép giữ chân Tống lão phu tử, đúng lúc Tống lão phu tử cho rằng y đã

hoàn toàn không còn ý chí đánh nhau, y đột nhiên xuất thủ, dùng thủ pháp cực nhanh điểm vào ba huyết đạo của Tổng lão phu tử.

Tổng lão phu tử không phải bạn y, là kẻ thù của y, đối phó với kẻ thù thì có thể không cần lựa chọn thủ đoạn.

Tiểu Phương rất thỏa mãn với hành động của mình lần này.

Người “đưa tiễn” y lần tới là ai?

Y nhớ Bốc Ứng từng nói tới tên Chu Vân, cũng nhớ Chu Vân là Tổng quản cửa hiệu Ứng Ký, là một người trẻ tuổi cực kỳ thành thật, cực kỳ quy củ.

Tiểu Phương chưa từng nghĩ rằng y là một người thân hoài tuyệt kỹ, một cao thủ võ lâm giấu kín tài năng.

Nhưng lúc Bốc Ứng nhắc tới tên y, giống như còn coi trọng hơn Nghiêm Chính Cương, muốn coi sóc cửa hiệu Ứng Ký một người bình thường hoàn toàn không thể làm được, nếu y không có võ công và tài năng đặc biệt, thì Bốc Ứng tuyệt nhiên cũng không giao địa vị quan trọng ấy cho y.

Tiểu Phương tin chắc Bốc Ứng tuyệt nhiên không nhìn lầm người, y đã có ý đề phòng Chu Vân.

Đúng lúc ấy y nhìn thấy Chu Vân.

Chu Vân xem ra vẫn là một người thành thật quy củ như lúc bình thời, chỗ duy nhất không giống là trong tay y có thêm một thanh kiếm.

Một thanh Thanh cương kiếm rất bình thường, kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ.

Chu Vân hai tay ôm kiếm, mũi kiếm chúc xuống, cung kính làm lễ với Tiểu Phương “Văn bối Chu Vân, kính mời Phương đại hiệp tứ giáo.”

Tiểu Phương cười cười “Ta không phải đại hiệp, người cũng không phải văn bối của ta, người không cần quá khách sáo.”

Thái độ y đối với Tổng lão phu tử mới rồi giống hệt như thái độ của Chu Vân đối với y hiện tại, nhưng hiện Tổng lão phu tử đã ngã xuống dưới chân tường.

Trong bấy nhiêu ngày, y đã học được rất nhiều điều.

Y cũng hiểu rõ ý tứ Chu Vân – văn bối xin tiền bối tứ giáo, thì không cần quá công bằng, trong tay tiền bối không có kiếm, văn bối cũng có thể xuất thủ như thường.

Quả nhiên Chu Vân đã xuất thủ.

Tuy y xuất thủ không nhanh, chiêu thức biến hóa cũng không mau lẹ, vì thật ra chiêu thức của y không có gì phức tạp tinh diệu, chỉ có điều chiêu nào cũng sử dụng rất thực tế, rất hữu hiệu.

Loại kiếm thuật này tuy cũng có ưu điểm của nó, nhưng dùng để đối phó với Tiểu Phương thì không được.

Tiểu Phương tuy tay không, nhưng chiêu nào cũng sử dụng công phu Không thủ nhập bạch nhận mà người luyện võ nào cũng phải học, ứng phó với kiếm pháp kia đã có thừa sức.

Y thậm chí còn đang nghi ngờ có phải Bốc Ưng đánh giá quá cao Chu Vân không?

Có phải Chu Vân chưa tận dụng hết công phu không?

Tiểu Phương đang định gia tăng áp lực, bức bách y sử dụng toàn lực, Chu Vân đã lùi lại mười bước, lại dùng hai tay ôm kiếm, mũi kiếm chĩa xuống, cung kính làm lễ với Tiểu Phương “Vãn bối không phải là đối thủ của đại hiệp, vãn bối thua rồi.”

Hiện tại nhận thua thì còn quá sớm, thuộc hạ của Bốc Ưng vốn không thể có loại người này.

Thuộc hạ của Bốc Ưng đều là chiến binh không đánh nhau đến lúc tối hậu, tuyệt không thể khinh địch bỏ đi.

Chu Vân chợt cười cười.

“Phương đại hiệp nhất định cho rằng vãn bối còn chưa dùng toàn lực thì chưa chịu buông tay.”

Tiểu Phương thừa nhận chuyện ấy.

Chu Vân mỉm cười nói “Vãn bối không muốn tử chiến, bởi vì vãn bối không nỡ lằng nhằng với Phương đại hiệp nữa.”

Tiểu Phương nhin không được hỏi “Người không nỡ à? Tại sao lại không nỡ?”

“Vì đại hiệp đã trúng phải chất kỳ độc, tuyệt đối không thể sống quá nửa giờ nữa.” Chu Vân nói “Nếu vãn bối lại lằng nhằng thêm hai mươi chiêu, độc tính trong người Phương đại hiệp phát tác, ắt phải chết không sao cứu được.”

* *

Tiểu Phương cũng đang cười.

Lời Chu Vân nói y căn bản không tin, một câu cũng không tin.

“Ta trúng độc à? Người nhìn thấy ta đã trúng độc à?” Tiểu Phương cố ý hỏi “Trúng độc lúc nào?”

“Trước đây một lúc.”

“Trong rượu Bốc Ưng cho ta uống có độc à?”

“Không có, trong rượu hoàn toàn không có độc.” Chu Vân nói “Nếu y muốn giết người, cũng không cần dùng rượu độc.”

“Độc không ở trong rượu thì ở đâu?”

“Ở trên tay.”

“Tay ai?”

Chu Vân hỏi lại “Mới rồi người nắm tay ai?”

Tiểu Phương lại cười, phải rồi y có nắm tay Ánh Nắng, y hoàn toàn không tin Ánh Nắng lại ám toán y.

Chu Vân lại thở dài “Thật ra người nên nghĩ cho kỹ, nàng cũng là người muốn đưa tiền người, người đầu tiên đưa tiền người là nàng, chỉ có điều cách thức nàng dùng khác với bọn ta thôi.”

“Có gì khác nhau?”

“Cách thức nàng dùng ôn hòa hơn bọn ta.” Chu Vân nói “Nhưng lại hữu hiệu hơn hẳn bọn ta.”

“Nàng dùng cách gì?”

“Gần đây các người luôn ở cạnh nhau, chắc người đã nhìn thấy trên tay nàng thường đeo một chiếc nhẫn.”

Tiểu Phương đã nhìn thấy chiếc nhẫn ấy, nhẫn bằng vàng ròng, kiểu thức rất đẹp, chế tác thủ công rất tinh xảo.

Rốt lại là kiểu gì? Tiểu Phương không nhớ rõ. Ở Lạp Tát, nữ nhân nào cũng mang nhẫn vàng, ở bất cứ ghènh nước nào dọc bờ sông cũng có thể nhìn thấy người ta dùng kỹ thuật cổ truyền đãi vàng trong cát dưới sông.

Trên tay mang một chiếc nhẫn bằng vàng ròng ở đây hoàn toàn không phải là chuyện khiến người ta chú ý.

“Nhưng chiếc nhẫn cô ta mang thì khác.” Chu Vân nói “Chiếc nhẫn ấy tuy chỉ có vài đồng cân, nhưng còn quý hơn hàng trăm lượng vàng.”

“Tại sao?” Tiểu Phương hỏi “Có phải vì nó được chế tác bằng thủ công không?”

“Không phải.”

“Vậy thì tại sao?”

“Vì chất độc trong chiếc nhẫn ấy.” Chu Vân nói “Là dùng ba mươi ba loại chất độc tẩm vào, đầu tiên dùng ba mươi ba chất kịch độc tẩm vào vàng, rồi mới làm thành một chiếc nhẫn, trên chiếc nhẫn có một cái kim, còn nhọn hơn kim khâu, lúc đâm trúng da người, người không hề có cảm giác gì, nhưng trong nửa giờ người sẽ chết không sao cứu được.”

Tiểu Phương đã không cười nữa, nhưng cũng không có phản ứng gì khác.

Chu Vân tỏ vẻ thương tiếc cho y “Vốn bọn ta đều đã coi người là bằng hữu, nếu người không đi, ở đây tuyệt đối không có ai làm tổn thương người, Ánh Nắng lại càng không.” Y thở dài nói “Không may hiện tại chúng ta lại không còn là bằng hữu rồi”...

Tiểu Phương chợt ngắt lời y “Ta biết người muốn nói gì rồi”. Tiểu Phương nói “Không phải là bằng hữu thì là kẻ thù, nên cô ta mới dùng cách thức ấy đối phó với ta, các người đối phó với kẻ thù vốn không lựa chọn thủ đoạn.”

Chu Vân hoàn toàn không phủ nhận.

Tiểu Phương lại nói “Đầu tiên cô ta đem chuyện Nghiêm Chính Cương và Tống lão phu tử nói cho ta biết, cốt là để làm ta yên tâm, muốn ta hoàn toàn tin tưởng cô ta, cô ta mới nhân lúc ta không hay không biết đâm kim độc vào chưởng tâm của ta.”

Y chợt hỏi “Nhưng tại sao người muốn nói chuyện đó cho ta biết?”

Chu Vân còn chưa trả lời, Tiểu Phương lại hỏi y “Rắn độc cắn trúng, tráng sĩ chặt cổ tay. Có phải người muốn ta chặt cánh tay này không?”

“Không phải.”

Chu Vân dường như hoàn toàn không nghe thấy ý tứ chế nhạo của y “Nhưng người không ngại gì cứ xem lại cánh tay ấy của người, xem có giống bị rắn độc cắn không, nếu vết thương còn chưa đen, thì còn có thể cứu được.”

“Ta còn có thể cứu được à?” Tiểu Phương nói “Ai sẽ cứu ta?”

“Chỉ cần người chịu ở lại, thì ai cũng cứu được người.”

Lòng tin của Tiểu Phương đối với Ánh Nắng đã bắt đầu lung lay, nhin không được nên xoay người lại đối diện với mặt trăng vừa mọc, đưa bàn tay vừa được Ánh Nắng cầm lên xem.

Thân hình y vừa xoay lại, từ tay trái Chu Vân đã có bảy điểm hàn tinh bắn ra, không phải dùng sức cổ tay phóng ra, mà dùng một ống châm có lẫy nổ mạnh hơn cương kinh bắn ra.

Chủng loại ám khí của người giang hồ tuy rất nhiều, nhưng Bôn mệnh thất tinh châm vĩnh viễn là một loại đáng sợ nhất trong đó.

Lẫy nổ vừa bụp một tiếng, thanh Thanh cương kiếm trong tay Chu Vân đã phóng ra như chớp.

Y xuất thủ đã không còn chậm như mới rồi, một kiếm đánh ra, kiếm quang đã chặn hết tất cả đường lui của Tiểu Phương.

Đúng trong chớp mắt ấy dường như y đã biến thành một người khác, từ chỗ là một kiếm thủ bình thường trở thành kiếm khách phi phàm.

Nếu ngay từ đầu y đã sử dụng kiếm thuật này thì nhất định Tiểu Phương không sao tránh khỏi.

Nhưng hiện tại y đã phá hủy lòng tin của Tiểu Phương.

Bất kể là ai lúc phát hiện ra mình bị người bạn tin cậy nhất bán đứng, tâm tình sẽ mười phần chán nản, rụng rời.

Huống hồ Tiểu Phương đang tìm vết thương trên tay mình.

Bất kể là ai muốn tìm xem một vết kim châm nhỏ dưới ánh trăng, cũng không phải chuyện dễ.

Y đang tập trung toàn bộ tinh thần nhìn lên tay y, lòng tin của y đã bị hủy hoại, tâm tình đã chán nản.

Làm sao y có thể tránh khỏi một chiêu kiếm như thế?

Lúc Chu Vân phóng chiêu kiếm ấy ra, đã tính Tiểu Phương chắc chắn phải chết.

CHƯƠNG 34

KIỂM ĐOẠN HỒN, NGƯỜI ĐOẠN TRƯỜNG

Nếu Tiểu Phương quả thật tin lời Chu Vân, quả thật cho rằng trên tay mình có vết thương thì chắc chắn là y phải chết.

Nhưng y không chết.

Vì y tin tưởng Ánh Nắng, tin tưởng con người.

Vì lòng tin của y tuyệt nhiên không thể người khác nói vài câu là có thể hủy hoại, nên y không chết.

Chu Vân rất tin vào chiêu kiếm ấy của mình bởi y vô cùng thuần thục Thất tinh kiếm pháp.

Nên một chiêu kiếm phóng ra y đã dùng hết toàn lực, chỉ nghĩ tới chữ “công” mà quên mất chữ “thủ”.

Thế công của chiêu kiếm ấy tuy lợi hại bá đạo nhưng cũng có chỗ trống, có chỗ sơ hở, y cho rằng toàn bộ đường lui của Tiểu Phương đã bị chặn, nên quên mất Tiểu Phương còn có một con đường có thể đi, có thể lấy công làm thủ, đánh vào chỗ trống, chỗ hở của y, tấn công vào tâm tạng y mà đoạt mạng đánh vào chỗ y phải quay về tự cứu.

Tiểu Phương không giết Chu Vân.

Y vùng tay trái chênh chếch chém vào cổ tay cầm kiếm của Chu Vân, bước ngang ra sấn vào cửa trống của Chu Vân, khuỷu tay đánh vào sườn Chu Vân, ngón giữa và ngón trỏ xĩa vào cổ họng Chu Vân.

Y tấn công đều vào chỗ yếu hại, Chu Vân không thể không né tránh tự cứu, năm ngón tay phải của Tiểu Phương đột nhiên biến thành trảo,

chụp vào giữa mặt Chu Vân, làm ánh mắt Chu Vân rối loạn, tay trái chém vào sườn phải Chu Vân.

Vai phải bị đánh, thanh Thanh cương kiếm ắt sẽ tuột khỏi tay.

Tiểu Phương thừa cơ đoạt kiếm, kiếm quang chớp lên, mũi kiếm đã đâm vào cổ họng Chu Vân.

Nhưng y không giết Chu Vân.

“Ta không giết ngươi, vì tuy ngươi không phải là bằng hữu của ta, nhưng cũng không phải là kẻ thù của ta.” Tiểu Phương nói “Ngươi muốn giết ta, chẳng qua chỉ là làm một chuyện ngươi cho là phải làm thôi.”

Chu Vân dưới mũi kiếm vẫn giữ được sự trấn tĩnh, lại nhin không được hỏi Tiểu Phương “Ngươi tin là Ánh Nắng hoàn toàn không hại ngươi à?”

“Ta tin.”

“Tại sao ngươi lại tin tưởng nàng đến như thế?”

Câu trả lời của Tiểu Phương rất đơn giản “Vì trước nay ta không hề lừa dối nàng.”

Chu Vân chợt thở dài “Ta khâm phục ngươi, ngươi quả thật là một người bạn tốt.” Chu Vân nói “Chỉ đáng tiếc bạn của ngươi chưa chắc đều là bạn tốt, nên ta khuyên ngươi tốt nhất nên mang thanh kiếm của ta đi.”

“Ta đã không lấy mạng ngươi, tại sao phải lấy kiếm của ngươi đi?”

“Vì ngươi sẽ rất mau chóng cần dùng tới.” Chu Vân nói “Có thể không phải để giết người.”

“Thế dùng làm gì?”

Chu Vân nhìn Tiểu Phương trong ánh mắt đột nhiên lộ ra ánh sáng rất kỳ quái, một lúc sau mới nói “Thanh kiếm này cũng như bao thanh kiếm khác, ngoài việc giết người còn có thể dùng vào việc khác.”

“Dùng vào việc gì?”

“Tự sát.” Chu Vân lại thở dài “Bất kể thế nào thì ít nhất tự sát cũng vẫn tốt hơn chết dưới kiếm kẻ khác.”

Tiểu Phương vẫn chưa lên tiếng, trong bóng đêm đột nhiên có một người lạnh lùng nói “Cho dù y muốn tự sát cũng không cần dùng kiếm của ngươi, chính y cũng có kiếm, mà còn sắc hơn kiếm của ngươi kia.”

* *

Trong bóng tối đột nhiên kiếm quang chớp lên, một thanh kiếm đột nhiên từ trên không rơi xuống cắm đất cạnh chân Tiểu Phương.

Kiếm quang giàn giữa, trên lưỡi kiếm ở lưng chừng có một con mắt ma đang lạnh lùng nhìn y, chính là thanh Ma nhãn của y.

Thanh kiếm này trước nay ở chỗ Bốc Ưng, song Tiểu Phương chưa từng nhắc tới, làm như đã quên mất sự tồn tại của nó.

Nhưng lúc này thanh kiếm của y lại bay về với chủ, không phải là trên trời rơi xuống.

Là từ tay một người phóng tới.

Tiểu Phương quay đầu thì nhìn thấy người ấy, đôi mắt sắc bén như mắt chim ưng, áo trắng như hồn ma, nụ cười tàn khốc như lưỡi đao, điềm tĩnh như núi cao.

Người ấy chính là Bốc Ưng.

Trái tim Tiểu Phương thất lại.

Người cuối cùng đưa tiễn y, chính là Bốc Ưng.

Chu Vân đưa y thanh Thanh cương quả thật không phải muốn y dùng để giết người, dưới kiếm của Bốc Ưng, y không có cơ hội nào.

Họ vốn đã tới rất gần chỗ có thể coi là bằng hữu, nhưng bây giờ lại giống như người của hai thế giới.

Tiểu Phương chợt cười cười, suốt đời y chưa bao giờ cười đau xót như thế.

“Không ngờ người cũng tới đưa tiễn ta.” Tiểu Phương nói “Người đã tới đưa tiễn ta thì cần gì phải trả thanh kiếm này lại cho ta?”

“Vì đó vốn là kiếm của người.”

Trong thanh âm của Bốc Ưng hoàn toàn không bộc lộ tình cảm gì “Chắc người còn nhớ có lần ta đã nói, là trước nay ta không cần vật gì của người sống cả.”

Đương nhiên Tiểu Phương còn nhớ.

Có lẽ Bốc Ưng chưa nhận bất cứ vật gì của y, kể cả kiếm cũng như tình bạn của y, Bốc Ưng đều chưa nhận gì cả.

Bốc Ưng nói “Hiện người đã có thanh kiếm của mình, tại sao còn chưa trả thanh kiếm trên tay cho Chu Vân?”

Tiểu Phương trả thanh kiếm lại cho Chu Vân, lớp đoạn xanh trên chuôi kiếm đã bị mồ hôi tay y thấm ướt.

Bốc Ưng chợt cười nhạt hỏi Chu Vân “Tại sao lúc này người còn chưa đi? Còn muốn chính mắt nhìn thấy ta giết y phải không?”

Chu Vân đành bước đi, tuy không muốn nhưng không thể không đi.

Tiểu Phương cũng chợt cười nhạt.

“Tại sao người nhất định bắt y đi?” Tiểu Phương hỏi Bốc Ưng “Tại sao lúc người giết người lại sợ người ta nhìn thấy?”

Y không chờ Bốc Ưng trả lời, y biết Bốc Ưng không trả lời.

Y đã nhờ thanh kiếm của y lên.

Thanh kiếm này đã theo Tiểu Phương nhiều năm, mỗi khi y cầm tới nó, trong lòng y đều có cảm giác ấm áp, giống như cầm tay một người bạn tốt.

Nhưng lần này lúc y cầm kiếm, lại như cầm tay một người đã chết, bàn tay lạnh buốt mà cứng đờ, giống như lần cuối cầm tay vĩnh biệt một người bạn đã chết.

... Đó chính là cảm giác của một người học kiếm lúc cầm kiếm lần cuối cùng.

Nếu y chịu ở lại đây, nếu y chịu để lại thanh kiếm trên mặt đất, thì Bốc Ưng tuyệt nhiên sẽ không xuất thủ.

Nhưng y không chịu.

Lúc y rút thanh kiếm dưới đất lên, cũng giống như y đã tự chôn mình xuống đất.

Bốc Ưng vẫn đứng như một bóng ma ở đó, lạnh lùng nhìn y.

Trong tay Bốc Ưng không có kiếm.

Bốc Ưng không dùng kiếm cũng có thể giết người

Y dùng hai bàn tay không đã có thể đón đỡ nhát đao nhanh như chớp giạt của Vệ Thiên Bằng trước kia, hiện tại y cũng có thể dùng hai bàn tay không đón đỡ thanh kiếm của Tiểu Phương.

Thanh kiếm của Tiểu Phương đã đâm ra.

Nhát kiếm này quả thật đâm vào tâm tạng của Bốc Ưng, cũng chính là tâm tạng của Tiểu Phương, lúc y một kiếm ấy đâm ra, cũng giống như tự đâm mình chết luôn dưới kiếm.

Y đã nhìn thấy “cái chết” lóe lên trong ánh kiếm!

* *

Ánh kiếm lóe lên chọt tắt ngấm, tắt trước ngực Bốc Ưng, mũi kiếm đã đâm thủng tấm áo trắng của Bốc Ưng.

Bốc Ưng không xuất thủ, cũng không hề động đậy.

Trong sát na cuối cùng Tiểu Phương dùng kiếm lại, chính Tiểu Phương cũng sửng sốt.

Y nhìn không được hỏi Bốc Ưng “Tại sao ngươi không xuất thủ?”

Lúc y hỏi Bốc Ưng, Bốc Ưng cũng đang hỏi y “Tại sao ngươi không giết ta?”

Hai người đều không trả lời câu hỏi của đối phương, vì họ đều đã biết câu trả lời

Bằng hữu!

Đó chính là câu trả lời duy nhất!

Trong sát na ấy, không những mũi kiếm dừng lại, mà tất cả những chuyển dịch trên đời hầu như cũng đều dừng lại.

Vì họ đã cùng phát hiện ra, bất kể người khác việc khác đều thay đổi, nhưng họ vẫn không thay đổi.

Họ vẫn là bằng hữu.

Bằng hữu chân chính vĩnh viễn không bao giờ biến thành thù địch.

Ngọn đèn lồng trên ngọn sào lại sáng lên.

Bốc Ưng chợt xoay người lại, nhìn đăm đăm một ngọn đèn như ánh sao xa xa, lát sau mới chậm rãi nói “Người đi đi! Tới chỗ ngọn đèn kia, ở đó có một người đang chờ người.”

Tiểu Phương không nói gì nữa.

Bốc Ưng cũng không nói gì nữa.

Có những chuyện không cần nói ra, những chuyện đẹp để nhất trên đời đều không cần nói ra.

CHƯƠNG 35

MỘNG Ở GIANG NAM

Giac mộng của y ở Giang Nam.

Giang Nam trong giac mộng của y.

Ánh đèn xa xôi như Giang Nam, dưới đèn có một người với hai con ngựa đang chờ y.

Người là Ánh Nắng, ngựa là Xích Khuyển, người và ngựa đều là bằng hữu của y, bằng hữu vĩnh viễn không thay đổi.

Ánh Nắng chỉ nói một câu ngắn gọn “Chúng ta đi”.

Ánh sao xa hơn Giang Nam, nhưng có thể thấy được ánh sao.

Giang Nam thì sao?

Giấc mơ của y ở Giang Nam, trong giấc mơ của y đầy nỗi đau xót của lãng tử và mối sầu của du tử.

Y vĩnh viễn không quên được nỗi khắc khoải buồn thương đau đớn lúc vung tay từ biệt Giang Nam.

Bây giờ y muốn trở về Giang Nam, nhưng tại sao trong lòng y cũng có nỗi khắc khoải buồn thương đau đớn ấy?

Ánh Nắng này giờ ở cạnh y chợt hỏi “Người đang nghĩ gì thế?”

“Giang Nam.”

Giang Nam, cũng chỉ có hai chữ ấy, nhưng nghe tới hai chữ ấy, ánh mắt của Ánh Nắng cũng lộ ra vẻ mơ mộng, chợt hạ giọng ngâm nga *Hồ sâu núi ngắt soi qua, ba thu quế ngắt, mười dặm sen lòa. Sáo vắng trời quang, ca tràn tối đẹp, hái sen câu cá ngân nga. Ngàn ky giữ cung xa.*

Say nghe kèn trống rộn, ngắm cảnh yên hà. Ngày khác vẽ ra cảnh đẹp, đem về khoe với tiên gia.

Đó là bài từ của Liễu Vĩnh Liễu Đồn Điền, theo sách “Tiền Đường di sự”, lúc Tôn Hà làm Đốc sứ ở Tiền Đường, Liễu Đồn Điền làm bài “Vọng hải triều” để tặng, nhưng bị Kim chủ Hoàng Nhan Lượng vô tình đọc được, vì thế Hoàng Nhan Lượng đặc biệt sai thợ khéo tới Giang Nam vẽ bức Phong vật đồ, lại còn đề hai câu thơ:

Mang quân trăm vạn Tây Hồ ruổi, Dừng ngựa Ngô Sơn ngắm núi sông.

Nghe nói đó chính là lý do chủ yếu của việc quân Kim xuống cướp Giang Nam.

Đó là một bài từ hay đẹp, người nghe thấy bất giác say sưa, người ngâm tưởng chừng cũng say sưa.

Qua rất lâu, Tiểu Phương thở dài nói “Người chưa tới Giang Nam đều muốn tới Giang Nam, nhưng nếu nàng tới Giang Nam rồi, nàng sẽ nhớ nhung Lạp Tát.”

“Ta tin.”

“Sau khi ta về tới Giang Nam, nếu có người tới Lạp Tát, nhất định ta sẽ gởi cho nàng một ít bánh hoa quế và bánh lá sen ở Giang Nam cho nàng”, Tiểu Phương gượng gạo nở nụ cười “Tuy nàng không nhìn thấy ba thu quế ngát, mười dặm sen lòa ở Giang Nam, nhưng ăn một chút kẹo hoa quế và kẹo lá sen ở Giang Nam ít cũng còn hơn không.”

Ánh Nắng im lặng rất lâu, chợt cười cười “Người không cần nhờ người mang tới cho ta đâu.”

Nàng nói rất kỳ lạ “Ta sẽ tự đi mua.”

“Tự nàng đi mua à?” Tiểu Phương không nghe rõ lời nàng nói “Đi mua ở đâu?”

“Đương nhiên là tới Giang Nam mua.”

Tiểu Phương giật nảy mình.

“Tới Giang Nam mua à? Nàng cũng muốn tới Giang Nam à?” Ánh Nắng thông thả gật đầu, trong ánh mắt rõ ràng đã có giấc mộng Giang Nam, cũng đã có mối ly sầu không sao cắt đứt.

Tiểu Phương thở phào “Nàng không đi đâu”. Tiểu Phương nói “Ta thấy nàng không thể nào rời được Lạp Tát, càng không rời bỏ được bấy nhiêu bằng hữu.”

“Ta không rời bỏ được họ.” Ánh Nắng nói “Nhưng ta nhất định phải tới Giang Nam.”

“Tại sao?”

“Ừng ca bảo ta tiễn người, bảo ta đưa người tới Giang Nam,” Ánh Nắng buồn rầu nói “Người nên biết bất kể y bảo ta làm gì, ta đều nghe lời

y.”

Tiểu Phương lại gượng gạo mỉm cười

“Tại sao y lại muốn nàng tiến xa như thế? Chẳng lẽ y cho rằng ta quên mất đường về Giang Nam rồi sao?”

“Ta cũng không biết tại sao y muốn ta tiến người.” Ánh Nắng nói “Nhưng y đã muốn ta tiến người, ta cũng muốn đưa người tới Giang Nam, người có dùng roi đánh đuổi, ta cũng không trở về đâu.”

Nàng cũng đang cười, cười rất gượng gạo, vì nàng cũng giống như Tiểu Phương, cũng biết rõ ý Bốc Ứng.

Bốc Ứng muốn nàng tiến Tiểu Phương, chẳng qua y chỉ muốn thành toàn cho họ, mọi người đều cho họ là một cặp tình lứa đôi lòng thích nhau.

Tiểu Phương im lặng rất lâu, chợt lại hỏi “Tới Giang Nam rồi nàng có trở về không?”

“Có.” Ánh Nắng không hề suy nghĩ trả lời ngay “Bất kể tới nơi nào nhất định ta cũng trở về.”

Nàng chợt hỏi Tiểu Phương “Người có biết Bốc Ứng là gì của ta không?”

“Là đại ca của nàng.”

“Y là đại ca của ta, y đương nhiên là đại ca của ta.” Ánh Nắng khẽ thở dài “Nhưng ta lại không phải là em gái y.”

“Nàng không phải à?” Tiểu Phương rất bất ngờ “Nàng là gì của y?”

“Ta là vợ chưa cưới của y.” Ánh Nắng nói “Bọn ta đã có hôn ước.”

Tiểu Phương sửng sờ.

Ánh Nắng cũng im lặng hồi lâu mới nói “Trước nay y không cho ta biết chuyện này, vì trước nay y cho rằng người rất thích ta, y không muốn khiến người bị kích động thêm.”

Tiểu Phương cười gượng.

Ánh Nắng lại nói “Vả lại y vẫn cảm thấy mình đã già, cảm thấy không xứng đáng cưới ta, vẫn hy vọng ta có thể tìm được nơi về tốt hơn, cho nên...”

Tiểu Phương nói giúp nàng đoạn sau “Cho nên y mới bảo nàng tiến ta, tiến tới Giang Nam phải không?”

“Y là một người như thế, luôn nghĩ tới người khác, trước nay y không bao giờ nghĩ riêng cho mình.” Ánh Nắng cũng cười gượng “Nhưng bề ngoài của y thì cứ tỏ ra lạnh lùng như băng.”

Nụ cười của nàng tuy âm đạm nhưng đầy vẻ kiêu ngạo, kiêu ngạo vì Bốc Ứng.

“Vì người, y không tiếc cái cợ với bạn bè, thậm chí không tiếc tính mạng của y để đảm bảo rằng người không tiết lộ bí mật của họ.” Ánh Nắng thở dài “Nhưng chuyện ấy thì y thà chết chứ không chịu nói với

người, vì y không muốn lòng người lo lắng, không muốn người cảm kích y.”

Tiểu Phương cũng không nói gì.

Y rất sợ nước mắt trong lòng không tìm được sẽ chảy ra.

Nước mắt của y không khinh dị nhỏ xuống, nỗi cảm kích trong lòng y trước nay cũng không khinh dị lộ với người ngoài.

Một lúc sau, Ánh Nắng mới nói tiếp “Bất kể y đối xử với ta thế nào, ta đối với y vẫn không thay đổi.”

“Cho nên bất kể đi tới đâu nàng cũng nhất định sẽ quay về.” Tiểu Phương nói.

Ánh Nắng nhìn nhìn y, khẽ hỏi “Người hiểu ý ta chứ?”

“Đương nhiên là ta hiểu.”

Ánh Nắng đã cười, cười thật sự, nụ cười lại trở nên rạng rỡ như ánh nắng.

Nàng lại nắm chặt tay Tiểu Phương, nắm còn chặt hơn trước.

“Ta biết người nhất định sẽ hiểu.” nàng nói “Ta cũng biết y không nhìn lầm người, người quả thật là bằng hữu tốt của y.”

* *

Đúng lúc nàng cười thật rạng rỡ, thật vui vẻ ấy, họ chợt nghe một thanh âm đau đớn.

Không phải tiếng rên, cũng không phải tiếng thở dốc, mà là tiếng của một người đến lúc cực kỳ đau đớn mới phát ra.

Thanh âm rất thấp, rất xa, nếu không phải là giữa đêm khuya trên sa mạc yên tĩnh, rất có thể họ không nghe thấy.

Họ đã nghe thấy rồi.

Đó là ở rìa sa mạc, trong một ốc đảo đã khô.

Ốc đảo đã khô, giống như người đẹp đã già, không sao giữ được bước chân của bất cứ người nào.

Ánh Nắng dắt Tiểu Phương đi theo đường ấy, không những vì ở đó ít người đi mà cũng vì người khác không ngờ một người có vẻ thông thạo sa mạc như nàng lại tới một ốc đảo không có nước.

Không có nước thì không có sự sống. Người đi tránh xa, cây cối bên ốc đảo đã chết khô. Chỉ còn một cái gò đất vẫn ngoan cường như cũ, lạnh lùng nhìn những bề dâu thay đổi của nhân gian.

Thanh âm mà họ nghe thấy chính từ phía sau gò đất vang ra.

Sau gò đất có một gốc cây khô, trên cây có một người bị treo lên, một người đã sắp chết.

Bất kể ai sau khi bị hành hạ tàn khốc như bà ta, cũng rất khó sống đến lúc này.

Bà ta còn sống đến lúc này, có lẽ vì bà ta chỉ có một nửa người, còn nửa kia là ma.

Người ấy rõ ràng chính là Thiên ma ngọc nữ Liễu Phân Phân.

Nếu không nhờ vào y phục của bà ta, thì ngay Tiểu Phương cũng không thể nhận ra bà ta là Liễu Phân Phân.

Bà ta đã bị hành hạ tới mức không còn hình dáng con người, ngay cả tiếng rên cũng không phát ra được, chỉ có thể dùng đôi mắt đầy tia máu nhìn Tiểu Phương nài nỉ.

Bà ta không xin Tiểu Phương cứu bà ta, bà ta cũng biết mình không sao còn sống được nữa.

Bà ta chỉ xin được chết cho mau.

Tiểu Phương hiểu rõ ý bà ta, Tiểu Phương cũng biết nếu quả cho bà ta một đao, đối với bà ta lại là một hành vi nhân từ.

Nhưng y không xuất thủ vì y cũng không biết phải làm thế nào là đúng.

Bất kể thế nào, người này rốt cục vẫn chưa chết, không ai có quyền quyết định sự sống chết của bà ta.

Ánh Nắng cũng quay đầu đi, không nỡ nhìn bà ta.

“Chúng ta đi thôi.”

Tiểu Phương không chịu đi.

Ánh Nắng thở dài “Người đã không cứu bà ta, lại không nỡ giết bà ta, tại sao còn không chịu đi?”

Tiểu Phương không nói ra được lý do.

Trong con người có rất nhiều loại tình cảm không sao giải thích, nên mỗi người đều thường làm những việc mà chính mình không nói ra được lý do.

Tiểu Phương chỉ muốn cởi trói cho bà ta từ trên cây xuống.

Ánh Nắng lập tức kéo tay y “Người tuyệt đối không được động tới bà ta.”

“Tại sao?”

“Vì chỉ cần người động vào bà ta một cái, người khác sẽ biết chúng ta đi qua đây, sẽ biết chúng ta đi theo con đường này.”

“Người khác à?” Tiểu Phương hỏi “Người khác là ai?”

Ánh Nắng không trả lời, vì “người khác” đã trả lời thay nàng.

“Người khác chính là ta.”

* *

Thanh âm là từ sau lưng Tiểu Phương vang lên.

Tiểu Phương hoàn toàn không hề có cảm giác gì, người kia giống như hồn ma đã tới sau lưng y.

... Không ai biết y tới lúc nào, cũng không ai biết y đi lúc nào.

Tiểu Phương siết chặt hai tay, cả đầu ngón tay cũng đã lạnh buốt.
Nhưng y hoàn toàn không cảm thấy bất ngờ vì y đã biết Ban Sát Ba Na tuyệt nhiên sẽ không chịu bỏ qua cho y.

CHƯƠNG 36

NGƯỜI CHẾT QUỲ

Ban Sát Ba Na trên mặt đã không có nụ cười dịu dàng như nước xuân, thần thái vẫn cứng rắn như sắt, ánh mắt cũng vẫn sắc nhọn như mũi dùi.

Trên tay y vẫn có cung, bên hông vẫn có tên.

... Ngũ hoa tiễn thần trên mũi tên có quả tim đau đớn, trên đầu tên có mối tình tương tư, đầy dục vọng bắn thẳng vào tim người, trăm phát trăm trúng.

Ánh Nắng lại đang thờ dài.

“Ta nghĩ rằng người không ngờ ta sẽ tiễn đưa y đi theo con đường này, không ngờ người lại tìm tới được.”

Nàng cười gượng “Không trách mọi người đều nói nếu Ban Sát Ba Na muốn đuổi theo một người thì giống như chó săn tìm một con gà, trước nay chưa bao giờ không đuổi tìm được.”

Ban Sát Ba Na làm như không nghe nàng nói gì, nãy giờ chăm chăm nhìn Liễu Phân Phân treo trên cây, chợt hỏi “Các người biết ai hạ độc thủ bà ta thế này không?”

“Người biết à?” Ánh Nắng hỏi lại “Ai thế?”

Ban Sát Ba Na trầm mặc rất lâu mới nói ra một cái tên “Là Kim Thủ.”

“Kim Thủ? Kim Thủ là ai?”

“Kim thủ không phải là một người mà là một tổ chức, một tổ chức mà Lã Tam dùng tiền bạc mua chuộc được.” Ban Sát Ba Na nói “Kim Thủ chính là tên gọi tổ chức ấy.”

“Trước đây tại sao chúng ta chưa nghe thấy?”

“Ta mới cũng biết được gần đây.” Ban Sát Ba Na nói “Thiết Dực, Vệ Thiên Bằng, Liễu Phân Phân đều là người trong tổ chức này.”

“Liễu Phân Phân đã là người trong tổ chức, tại sao họ lại đối xử với bà ta như thế?”

Ánh Nắng không biết lý do bên trong, chứ Tiểu Phương thì biết.

“Vì bà ta đã bán đứng họ.”

Trong chiếc lều trên nóc có treo túm lông chim ưng đen, bà ta muốn mỗi người trong bọn họ đều lưu lại một cánh tay như bà ta.

Bây giờ Tiểu Phương mới hiểu rõ tại sao lần ấy Bốc Ưng lại khinh dị buông tha cho Liễu Phân Phân như thế.

Y đã tính đúng là đồng lõa của bà ta nhất định sẽ trừng phạt bà ta.

Ban Sát Ba Na tròn mắt đang thu nhỏ, ánh mắt càng sắc bén, đột nhiên cười nhạt “Không ngờ họ lại còn ở đây mà chưa đi.”

Ánh Nắng lại hỏi “Họ treo Liễu Phân Phân ở đây là cố ý thị uy với chúng ta phải không?”

Nàng lại trả lời thay mình “Nhất định là đúng, nên người nên mau mau đi tìm họ, cho họ nhìn thấy một chút.”

Nàng lại nắm chặt tay Tiểu Phương, kéo Tiểu Phương bước lại chỗ họ thả ngựa.

“Bọn ta cũng phải đi thôi.”

Ban Sát Ba Na đã rút chiếc cung vàng ra cản đường họ “Nàng đi, còn y thì ở lại.”

“Người muốn y ở lại đây làm gì?” Ánh Nắng cố ý không hiểu “Có phải muốn y uống rượu với người không?”

“Không phải.”

Câu hỏi ấy vốn không cần trả lời, nhưng Ban Sát Ba Na trả lời, trả lời nghiêm trang mà thận trọng.

Ánh Nắng thở dài “Ta biết đương nhiên không phải người muốn y uống rượu với người, lúc người muốn giết người không bao giờ uống rượu.”

Ban Sát Ba Na thừa nhận, trong mắt của y đã lộ ra sát cơ.

“Nàng đã biết rõ rồi, tại sao còn phải hỏi?”

“Vì ta hy vọng chẳng qua người chỉ muốn y bồi tiếp người uống rượu mà thôi.”

Thái độ của Ánh Nắng cũng trở thành nghiêm trang thận trọng “Vi người tuyệt đối không thể giết y.”

Ban Sát Ba Na cười nhạt.

“Ta hiểu ý nàng. Hai người các người không ngại gì cùng xuất thủ, chỉ cần giết được ta thì nàng có thể đưa y đi.”

Y nhấn mạnh từng chữ từng chữ “Chỉ cần giết được ta, thì nàng mới có thể đưa y đi.”

Ánh Nắng lại thở dài: “Người làm rồi, người quả thật không hiểu rõ ý ta, ta thật lòng không muốn giết người, người cũng tuyệt đối không thể giết y, nếu không...”

“Nếu không thì sao?”

Ban Sát Ba Na nói “Lúc y muốn đi, không ai cản được y, lúc ta muốn giết người thì cũng không ai cản nổi ta.”

Tay phải y cầm cung vàng, ngón giữa và ngón trỏ tay trái rút một mũi tên “Trừ phi lần này y có thể tránh được năm mũi tên của ta.”

Dây cung y kéo căng, mũi tên đã như dây đàn, Ngũ hoa tiễn thân trăm phát trăm trúng.

Ánh Nắng chợt cao giọng nói “Ta cũng không biết y có thể tránh khỏi tên của người không, nhưng ta biết mũi tên ấy của người mà bắn ra thì người bị bắn chết nhất định không phải là y.”

Ban Sát Ba Na lạnh lùng hỏi “Nàng cần chết chung với y à?”

Ánh Nắng nói “Ta không muốn.”

Nàng lại cười cười “Nhưng ta cũng biết, nếu người giết y, thì chắc chắn sẽ có một người khác cùng chết với y.”

Ban Sát Ba Na không thể không hỏi “Ai? Người khác ấy là ai?”

“Ba Oa.”

Nàng hững hờ nói tiếp “Bốc Ưng bảo ta nói với người, nếu người giết Tiểu Phương, Ba Oa cũng sẽ chết, người giết y hôm nay thì chắc chắn Ba Oa cũng không sống được đến ngày mai đâu.”

Chiếc cung vàng của Ban Sát Ba Na vẫn trên tay, mũi tên vẫn trên dây cung, nhưng toàn thân y đã cứng đờ, ngón tay nắm mũi tên cũng cứng đờ.

Y hiểu Bốc Ưng.

Không ai hiểu Bốc Ưng bằng y.

Lời Bốc Ưng nói ra cũng giống như mũi tên của y bắn ra, lời Bốc Ưng đã nói ra, tên của y còn chưa rời dây cung.

Nhưng tên đã trên dây cung, làm sao không bắn ra được?

Đột nhiên bằng một tiếng, chiếc cung vàng rung lên, dây cung đã bị y kéo đứt.

Sát khí của Ban Sát Ba Na cũng tiêu tan theo với sợi dây cung đứt.

“Các người quả nhiên là bằng hữu tốt,” y thở dài “Trước nay ta vẫn không nghĩ rằng các người lại là bằng hữu tốt như thế.”

* *

Đêm sâu, canh khuya.

Nói xong câu ấy, Ban Sát Ba Na từ từ xoay người đi.

Bóng tối vô biên, yên lặng vô cùng.

Nhìn theo bóng lưng y, Ánh Nắng cũng nhìn không được thờ dài “Trước nay người không nghĩ được rằng họ là bằng hữu tốt như thế, chỉ vì trước nay người không có bằng hữu.”

Ban Sát Ba Na chậm rãi gật gật đầu.

“Có lẽ là thế...”

Câu ấy chưa nói xong, thân hình của y đột nhiên căng lên như dây cung, đột nhiên nằm phục xuống đất, tai trái áp xuống đất, ánh sao soi lên mặt y, mặt y lộ ra dáng vẻ vô cùng kỳ lạ.

Y nghe thấy được thanh âm mà một số người không nghe thấy được.

Ánh Nắng nhìn không được thì thảo hỏi “Người nghe thấy gì thế?”

“Người.”

“Người à?” Ánh Nắng lại hỏi “Có người tới à?”

“Ờ.”

“Là tới đây à?”

“Ờ.”

“Có bao nhiêu người tới?”

Ban Sát Ba Na chưa trả lời, cũng không cần trả lời, vì lúc ấy chắc chắn Tiểu Phương và Ánh Nắng cũng đã nghe thấy thanh âm mà y vừa nghe thấy.

Một tràng tiếng vó ngựa vô cùng khê, phóng tới rất nhanh, trong chớp mắt họ đã có thể nghe thấy rất rõ ràng, người ngựa đang phóng về phía họ, ít nhất có ba bốn mươi người, ba bốn mươi con ngựa.

Ban Sát Ba Na nhảy bật lên, hạ giọng nói “Các người theo ta.”

Con Xích Khuyển của Tiểu Phương và con ngựa của Ánh Nắng đều buộc dưới một gốc cây khô cạnh hồ nước cạn.

Ban Sát Ba Na lướt qua đó, khê vồ đầu ngựa, cỡi dây cương ngựa, dắt hai con ngựa đi xuống sau một gò cát thấp hơn, sau đó vật con Xích Khuyển nằm xuống, dùng ngực mình đè chặt xuống đầu đó.

Con Xích Khuyển trước nay không thuần, nhưng dưới tay y lại hoàn toàn không có sức giãy giụa phản kháng.

Lúc y xuất thủ đã nhìn Ánh Nắng ra hiệu, nàng lập tức dùng cách thức của y chế phục con ngựa kia.

Cách thức họ dùng mau lẹ mà hữu hiệu, thậm chí còn hữu hiệu hơn cách thức lãng tử dùng để đối phó với nữ nhân.

Lúc ấy tiếng vó ngựa xa xa đã tới gần hơn, sau đó đã có thể thấy một đoàn người ngựa phóng tới chỗ ốc đảo cạn nước.

Một đoàn ba mươi bảy người, ba mươi sáu con ngựa, người sau cùng không cưỡi ngựa, mà cưỡi lừa.

Người ấy cao to mập mạp, nhưng con lừa y cưỡi lại vừa gầy vừa nhỏ.

Con lừa tuy gầy nhỏ, nhưng xem ra rất khỏe mạnh, chở một người to mập như thế, mà vẫn có thể đuổi kịp ba mươi sáu con ngựa khỏe chạy trước.

Người tuy cao to mập mạp, nhưng không có chút uy vũ nào, ăn mặc cũng rất tùy tiện, đi theo ba mươi sáu kỵ sĩ quần áo sang trọng cưỡi khoái mã đeo trường đao, giống như một người tùy tùng làm việc tạp dịch.

Nhưng kỳ quái là ở chỗ thái độ của đám kỵ sĩ đối với y lại cực kỳ tôn kính, thậm chí còn lộ rõ vẻ hơi sợ sệt.

Ba mươi sáu người nhảy xuống ngựa xong, lập tức cung cung kính kính buông thõng tay đứng thẳng hai bên, không dám cả thở mạnh.

Người kia ngồi trên lừa nhìn đông ngó tây suốt nửa ngày mới thông thả bước xuống yên, khuôn mặt đỏ hồng xem ra vừa thành thật vừa trung hậu, trên mặt còn mang vẻ ngờ ngác, lại nhìn đông ngó tây suốt nửa ngày mới nhìn một đại hán ngực nở bụng thon vẫy vẫy tay, thông thả hỏi “Người nói là chỗ này phải không?”

“Vâng.”

“Ta nhớ dường như người nói chỗ này có một ốc đảo?”

“Vâng.”

“Ốc đảo đều có nước chứ?”

“Vâng.”

“Nước ở đâu?” Người kia thở dài “Tại sao ta chẳng thấy giọt nước nào cả?”

Đại hán cúi đầu, góc trán và chóp mũi đều toát mồ hôi to bằng hạt đậu vàng, hai chân dường như đều run lên, ngay thanh âm cũng bắt đầu run lên.

“Ba năm trước ta tới đây, chỗ này quả thật có một ốc đảo, quả thật có nước, không ngờ đến nay lại khô rồi.”

“Không ngờ, thật không ngờ.”

Người mập mạp cưỡi lừa thở dài, chợt hỏi đại hán “Gần đây người khỏe không?”

“Rất khỏe.”

“Có mắc bệnh gì không?”

“Không.”

Người cưỡi lừa lại thở dài “Vậy thì ta đoán nhất định người không ngờ mình sẽ chết.”

Đại hán đột nhiên ngẩng đầu, trên khuôn mặt vốn đầy vẻ sợ hãi, chợt lộ ra nụ cười

Hiện tại y còn có thể cười được, cũng là chuyện khiến người ta quá thật không ngờ.

Người cười lừa cũng cảm thấy rất bất ngờ, nhìn không được hỏi “Người cảm thấy rất buồn cười à?”

“Ta... ta... ta...”.

Đại hán còn đang cười, nụ cười xem ra vừa khoan khoái vừa thần bí, thanh âm đầy vẻ đau đớn khiếp sợ, chợt từ từ quỳ xuống đất, lúc quỳ nụ cười tưởng chừng như càng khoan khoái

Y đương nhiên đã nhìn thấy sát cơ của người cười lừa, rõ ràng là sợ gần chết mà vẫn có thể cười, rõ ràng cười rất khoan khoái, nhưng vẫn sợ gần chết.

Một người bình thường tuyệt đối không thể như thế. Người này có phải đã hoảng sợ phát điên không?

Đồng bạn của y đều giật nảy mình nhìn nhìn y, khuôn mặt vốn tỏ vẻ rất ngạc nhiên đột nhiên cũng đều lộ ra nụ cười, nụ cười vừa khoan khoái vừa thần bí, giống hệt nụ cười của y.

Sau đó ba mươi lăm người cũng đều quỳ xuống, lúc quỳ xuống cũng tưởng chừng cười càng khoan khoái.

Người cười lừa biến sắc, mặt cũng đột nhiên kinh ngạc hoảng sợ.

Đúng lúc y vừa biến sắc, trên mặt chợt lộ ra nụ cười, nụ cười vừa khoan khoái vừa thần bí, hoàn toàn giống hệt nụ cười của ba mươi sáu người kia.

Sau đó y cũng quỳ xuống.

Ba mươi bảy người quỳ xuống là không động đậy nữa, không những thân hình giữ nguyên tư thế lúc đầu, mà trên mặt cũng giữ nguyên nụ cười như thế.

Ba mươi bảy người cùng cười, giống như đồng thời nhìn thấy một việc gì đó khiến họ cực kỳ khoan khoái.

* *

Ánh Nắng chợt nắm tay Tiểu Phương, bàn tay nàng lạnh buốt ẩm ướt, tay Tiểu Phương cũng thế.

Nhìn thấy ba mươi bảy người cười khoan khoái như thế, họ không có chút cảm giác khoan khoái nào, chỉ cảm thấy một sự đáng sợ bí ẩn không sao nói ra được.

Họ cũng không biết đó là chuyện gì, nhưng trong lòng họ chợt cảm thấy khiếp sợ không sao nói ra được.

Đêm dài vẫn chưa qua, mặt đất vẫn đen ngòm chết chóc, ba mươi bảy người vẫn quỳ ở đó không động đậy, trên mặt vẫn giữ được nụ cười như thế.

Nhưng hiện tại cả nụ cười của họ xem ra cũng không làm người ta khoan khoái nữa.

Nụ cười của họ đã cứng đờ.

Toàn thân họ trên dưới đã cứng đờ.

Đúng lúc họ quỳ xuống, họ đã chết, vừa quỳ xuống là chết.

Lúc họ chết, là lúc họ quỳ xuống, cũng là lúc họ cười khoan khoái nhất.

Tại sao lúc chết họ lại cười?

Tại sao họ phải quỳ để chết?

Tiểu Phương định hỏi Ban Sát Ba Na, Ánh Nắng cũng định hỏi, có rất nhiều chuyện muốn hỏi.

Trên mảnh đất thần bí mà vô tình này, nếu quả gặp được một người có thể giải thích loại chuyện thần bí mà đáng sợ này, thì người ấy chắc chắn là Ban Sát Ba Na.

Ban Sát Ba Na lại không đợi họ hỏi, y đột nhiên rút trong người ra một cái bình bằng gỗ ô mộc, dùng ngón út và ngón vô danh kẹp cái bình, dùng ngón cái và ngón trỏ mở nút bình, đổ trong bình ra một ít bột vào mũi hai con ngựa.

Hai con ngựa vốn đã bắt đầu nhúc nhích, lập tức không động đậy nữa.

Y không những không cho người ta lên tiếng, cũng không cho ngựa lên tiếng.

Toàn bộ ba mươi bảy người trước gò cát đã chết, người chết thì không nghe thấy gì.

Tại sao y vẫn không dám lên tiếng?

Y sợ ai nghe thấy?

CHƯƠNG 37

ÂM LINH

Ban Sát Ba Na không những lạnh lùng bình tĩnh, mà còn kiêu ngạo phi thường, rất tự tin về mình, đối với người khác không hề sợ sệt, mọi người đều thừa nhận trên đời rất ít người có thể khiến y sợ sệt.

Nhưng hiện tại sắc mặt y đã thay đổi, xem ra thậm chí còn sợ sệt hơn cả Tiểu Phương và Ánh Nắng.

Vì y biết nhiều chuyện hơn họ.

Y không những biết những người kia đều bị trúng độc, mà còn biết họ trúng phải chất độc Âm Linh đáng sợ nhất trong truyền thuyết.

... Chất độc không mùi không màu, phóng ra không hình không bóng, người hạ độc cũng giống như âm hồn phiêu hốt ngụy bí, lui tới không để lại dấu vết.

Trước nay không ai biết kẻ hạ độc là ai, dùng cách gì để hạ độc. Cũng không ai biết mình trúng độc lúc nào, lúc họ biết mình trúng độc thì đã không sao cứu được, mặt họ đã bị chất độc phát tác làm cho co rúm biến hình, thân hình của họ vì cơ bắp co rút mà quỳ xuống.

Âm Linh giết chết họ có thể cách xa ngàn dặm, cũng có thể ở cạnh họ.

Bất kể y ở đâu, sớm muộn gì y cũng sẽ đến để nhìn những người chết dưới độc thủ của y, giống như một vị đại sư điêu khắc sau khi hoàn thành tác phẩm, vẫn nín nhịn không muốn thưởng thức ngay kiệt tác của mình.

Nhưng trước nay không người sống nào nhìn thấy diện mạo thật của y, vì y nhất định chờ đến khi tất cả đối tượng của y đã chết mới tới, y vẫn sắp xếp cho họ chết ở một nơi vắng vẻ hẻo lánh, rất ít người lui tới.

Ồ đảo cạn nước này vốn rất ít người lui tới, những người này đến đều đã chết cả rồi.

Cho nên Âm Linh cũng sẽ rất mau lẹ tìm tới

... Rốt cục y là người thế nào? Là nam hay nữ, già hay trẻ?

... Rốt cục y là người, hay là hồn ma?

Ban Sát Ba Na quả tim càng đập nhanh.

Y biết nếu Âm Linh phát hiện ở đây còn có người sống, thì những người sống ấy còn muốn sống nữa là chuyện rất khó.

* *

Đêm dài đã qua, quần áo bị thấm mồ hôi lạnh đã bị gió lạnh thấu xương thổi khô.

Bầu trời đen ngòm đã biến thành một màu xám tro đen hơn cả màu đen.

Ba mươi bảy người chết quỳ, vẫn quỳ thẳng dưới bầu trời màu xám tro, chờ Âm Linh hạ độc giết họ tới nhìn họ lần cuối.

Người đầu tiên tới lại không phải Âm Linh, mà là một con chim ưng.

Chim ưng ăn xác chết.

Chim ưng đang bay lượn.

Bầu trời màu tro xám dần dần trắng lên, dần dần biến thành màu mắt của một người chết.

Con chim ưng lượn vòng vòng đột nhiên hạ xuống trước một người chết quỳ, dùng cái mỏ cứng mổ tròng mắt cái xác.

Đó là miếng đầu tiên của nó.

Đúng lúc nó chuẩn bị hưởng thụ tiếp bữa ăn sáng thịnh soạn ấy, hai cánh của nó đột nhiên đập phành phạch.

Nó không quỳ xuống mà chết.

Chim ưng không biết quỳ, nhưng chim ưng cũng chết.

Chất độc của Âm Linh phân tán khắp từng tấc máu thịt của cái xác, con chim ưng ăn máu thịt của người chết, nó cũng bị trúng độc mà chết.

Tiểu Phương chỉ cảm thấy trước ngực bứt rứt, bứt rứt tới mức nghẹt thở, ruột quặn lên, tưởng chừng muốn nôn ra nước đắng.

Đúng lúc ấy y nghe thấy một âm thanh rất kỳ quái

Y nghe một tiếng chó sủa.

Tiếng chó sủa chẳng có gì lạ lắm, ở thành thị phồn hoa tại Giang Nam, trong những làng quê sơn thanh thủy tú, tiếng gà gáy chó sủa liên nhau, ngày nào y cũng có thể nghe thấy tiếng chó sủa, muốn không nghe cũng rất khó.

Nhưng ở nơi quan tái biên thù xa xôi này, vào một buổi sáng lạnh lẽo thế này, nghe thấy tiếng chó sủa bất kể ai cũng thấy ngỡ ngàng lại càng không ngờ lại nhìn thấy một con chó.

Tiểu Phương nhìn thấy một con chó.

Người thứ hai tới cũng không phải Âm Linh, mà là một con chó.

Một con chó lông xù trắng như tuyết rất đáng yêu.

Trời cơ hồ đã sáng hẳn, đã dần dần biến thành màu chóp mũi người chết.

Con chó lông xù trắng như tuyết đáng yêu kia oăng oăng kêu lên mấy tiếng, dùng tư thế vô cùng hoạt bát phóng tới, giống như một con chó nhỏ được cưng chiều phóng vào phòng chủ nhân của nó.

Nó biết chủ nhân tính tình ôn nhu của nó không bao giờ trách phạt, nên nó nhìn thấy cái gì cũng cắn một miếng, thấy đôi hài thêu hoa của chủ nhân cũng phải cắn một miếng.

Chỉ đáng tiếc đây không phải là khuê phòng của thiên kim tiểu thư, ở đây không có đại tiểu thư tính nết ôn nhu, cũng không có hài thêu hoa.

Ở đây chỉ có người chết, người chết đi hài da.

Con chó lông xù trắng như tuyết đáng yêu vẫn cắn một miếng, không phải cắn hài da dưới chân người chết mà cắn mắt cá chân người chết.

Nó cắn vào mắt cá chân mỗi người chết một cái

Người chết không biết đau, người chết đã không có phản ứng.

Ánh Nắng lại hơi đau lòng.

Cũng giống như mọi cô gái mười tám đôi mươi, nàng cũng rất thích loại chó nhỏ lông trắng như tuyết đáng yêu này.

Nàng không nỡ nhìn thấy một con chó đáng yêu như thế cũng bị chết vì chất độc giống con chim ưng ăn xác chết kia.

Nàng không nỡ nhìn, lại nhìn không được nhìn.

Nên nàng nhìn thấy một chuyện kỳ quái

Con chó nhỏ kia không những không bị chất độc giết chết, mà lại trở nên càng hoạt bát, càng dễ nhìn, càng đáng yêu, giống như vừa ăn một miếng thịt ngon từ tay chủ nhân của nó, cũng muốn dùng dáng vẻ đáng yêu nhất của nó báo đáp, để chủ nhân của nó vui lòng, nên không ngừng sủa, không ngừng vẫy đuôi.

Nó đã nghe thấy tiếng chủ nhân nó gọi.

“Cọp con, lại đây mau! Để mẹ hôn con, ôm con nào!”

* *

Nó là một con chó con, không phải cọp con, “mẹ” nó cũng không phải là chó, mà là người.

Nàng là một người rất khả ái, da trắng như tuyết, hai mắt linh hoạt, mái tóc đen nhánh, chải thành mười bảy mười tám cái bím, mỗi bím đều

dùng dây đỏ thắt thành hình con bướm.

Ở vùng Giang Nam sơn thanh thủy tú vào tháng ba ánh xuân tươi sáng, chim bay cỏ tốt, nếu đã từng giặt vải ở cạnh khe nhỏ Tây Tử, có thể người cũng ngẫu nhiên nhìn thấy một cô gái nhỏ đáng yêu thế này.

Nhưng lúc này chỗ này, bất kể ai cũng không ngờ mình lại gặp một người như thế.

... Đương nhiên nàng không phải Âm Linh, chắc chắn không phải.

... Nàng là ai? Tại sao lại tới chỗ này? Vả lại còn dắt theo một con chó nhỏ nữa?

Nếu không phải vì ba mươi bảy cái xác quỳ chết ở đây, nhất định Ánh Nắng đã nhảy ra khỏi gò cát hỏi nàng, chia cho nàng một bát sữa dê ngọt ngào trong hành trang của mình, rồi hỏi nàng đã có chồng chưa, có ý nguyện muốn kết giao với Tiểu Phương không?

Hảo ý ấy của nàng rất mau lẹ bị nàng thủ tiêu, cho dù không có người chết nàng cũng không nhảy ra.

Vì nàng chợt nhìn thấy một người còn đáng sợ hơn cả người chết, mặc một bộ quần áo trắng như tuyết, giống như hồn ma đột nhiên xuất hiện sau lưng cô gái chải tóc thành mười bảy mười tám cái bím.

Thật ra tuyết nhiên không thể coi y là một người xấu xí, vóc dáng y cao lớn, đứng thẳng như ngọn bút, bộ quần áo màu trắng sạch sẽ vừa khít, mặt mũi cũng rất thanh tú.

Y thậm chí còn dễ coi hơn rất nhiều đàn ông, nhưng bất kể ai nhìn thấy y cũng hoảng sợ toát mồ hôi.

Người này tưởng chừng như trong suốt, những chỗ lộ ra ngoài quần áo đều trong suốt, mỗi mạch máu, mỗi sợi gân, thậm chí mỗi đốt xương đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Da thịt toàn thân trên dưới của người này giống như một bức tượng bằng thủy tinh.

Ánh Nắng cơ hồ nhin không được suýt kêu lên, gọi cô nương nhỏ đáng yêu kia chạy đi, chạy càng nhanh càng tốt.

Nàng không thể không lo thay cho cô nương nhỏ kia.

Có phải người thủy tinh kia tới đây vì nàng không? Nàng sẽ đối phó thế nào?

Cho dù y không đụng chạm tới nàng, nhưng lúc nàng nhìn thấy một người như thế đứng sau lưng mình, cũng sẽ khiếp sợ mà chết.

Nàng đã nhìn thấy y.

Nàng không những không hề có chút vẻ sợ hãi, mà còn vui vẻ nhảy bật lên, ôm cổ y, hôn vào bộ mặt trong suốt của y.

Người thủy tinh kia lại cũng biết cười, vả lại còn biết nói, âm thanh lại đầy vẻ dịu dàng.

Nhưng lời y nói lại khiến người ta hoảng sợ giật thót người.

“Tất cả đều chết rồi chứ?”, y nhẹ nhẹ vuốt tóc cô nương nhỏ kia, dịu dàng hỏi “Có phải đã chết sạch rồi không?”

“Đương nhiên đều đã chết.” Cô nương nhỏ nói “Người có cần bảo Cọp con tới cắn thử không?”

Nàng trợn mắt cười nói “Người không cho họ được nhìn thấy mặt trời hôm nay, thì làm sao họ có thể sống tới lúc mặt trời mọc chứ?”

Ánh Nắng nhìn không được rón rén bóp tay Tiểu Phương, bàn tay của hai người lúc ấy đều lạnh buốt.

... “Người thủy tinh” kia chính là Âm Linh.

... Con chó nhỏ kia mới rồi cắn chân người chết kia là để thử xem họ đã chết thật chưa, chỉ có người chết mới không biết đau.

... Nhất định phải chờ đến khi tất cả đều đã chết, Âm Linh mới xuất hiện. Nhưng Ánh Nắng còn chưa chết, Tiểu Phương và Ban Sát Ba Na cũng chưa chết.

Rốt lại họ vẫn sống để nhìn thấy diện mạo thật của Âm Linh.

Họ có thể sống được bao lâu?

Rất có thể Âm Linh đã phát hiện ra họ, đã phóng chất độc không mùi không màu không hình không bóng ra, tán phát trong gió, tán phát trong không khí, đến lúc họ phát hiện ra mình bị trúng độc, thì đã quý xuống rồi.

Quý xuống để chết!

* *

Một người cho dù phải chết cũng không thể quý mà chết.

Tại sao không xông ra liều mạng với y một trận?

Ánh Nắng cơ hồ nhìn không được định xông ra, nhưng đúng lúc ấy, nàng lại nhìn thấy một chuyện đáng sợ.

Trong ba mươi bảy người chết quý trên mặt đất, lại có một người đột nhiên sống lại.

Người sống lại chính là người mập mập cười lừa.

Thân hình cao lớn mập mập của y đột nhiên như con cá chép dưới sông Hoàng Hà lặn không vọt lên, rười ra một phiến ngân quang.

Ngân quang vừa chớp lên đã chụp xuống người thủy tinh, té ra là một tấm lưới

Thân hình y lặn không lật người một cái rơi xuống một cái cây khô, nhấc tấm lưới bạc lên.

Người thủy tinh lập tức biến thành một con cá trong lưới.

(Xem tiếp tập 3)

CỔ LONG

đại địa phi ứng

3
Vàng - Bàn tay
- Ngón tay

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

ĐẠI ĐỊA PHI ƯNG
TẬP 3: VÀNG - BÀN TAY - NGÓN TAY
TẬP 4: GIÓ MÂY BIỂN ÀO
TẬP 5: KẼ CÔ ĐỘC
Tác giả: **Cổ Long**
Nhà xuất bản: **Hội Nhà Văn**
Người tạo ebook: **@ nguyenthanh-cuibap**
Ngày hoàn thành: 14/11/2019

*Nguồn text:***Waka**

TẬP BA: VÀNG - BÀN TAY - NGÓN TAY

CỔ LONG

đại địa phi ưng

3
Vàng - Bàn tay
- Ngón tay

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

CHƯƠNG 38

HỒ ĐẠI CHƯƠNG QUỶ

Một người nếu quả đã chết thật, thì tuyệt nhiên không thể sống lại, mỗi người chỉ có một cái mạng, chỉ có thể chết một lần.

Người mập mạp này đương nhiên cũng không thể là ngoại lệ.

“Người có nghĩ là ta chưa chết không?”, y cười lớn “Người có nghĩ trên đời này có người không chết vì chất độc của người không?”

Y cười rất khoan khoái, chuyện này quả thật y làm rất đắc ý.

Nhưng nụ cười của y rất mau lẹ chấm dứt, vì y vừa nhìn thấy một chuyện mà y không ngờ.

Y nhìn thấy cô nương nhỏ kia cũng đang cười

Mới rồi nàng ôm người thủy tinh hôn hít, quan hệ giữa họ đương nhiên rất thân thiết, hiện tại người thân thiết của nàng chợt bị treo lên, lẽ ra nàng phải cảm thấy rất sợ hãi, rất phẫn nộ, rất khó chịu mới đúng, nếu nàng không dám liều mạng với người mập, thì cũng phải mau lẹ bỏ chạy.

Nhưng nàng lại đang cười, không những đang cười, mà còn đang vỗ tay, không những cười tới mức khiến ai cũng phải khoan khoái, mà còn vỗ tay tới mức khiến ai cũng phải phẫn chấn.

“Hảo công phu, hảo bản lĩnh!”, nàng vỗ tay cười nói “Cho dù bản lĩnh khác của người không ra gì, nhưng bản lĩnh giả chết thì tuyệt đối có thể tính là đứng đầu thiên hạ.”

Nàng lại nói “Mới rồi lúc Cọp con cắn người, chẳng lẽ người không thấy đau à?”

Người mập mạp lại cười

“Ai nói ta không đau, ta đau gần chết!”

“Tại sao người nhin được thế?”

“Nghĩ tới chuyện Âm Linh Âm tiên sinh hoành hành thiên hạ, bất kể ai nghe thấy đều hoảng sợ nhảy dựng lên, sắp bị ta dùng lưới treo lên, thì có đau hơn ta cũng nhin được.”

“Có lý, vô cùng có lý!”, cô nương nhỏ tươi cười nói “Lời Hồ đại chưởng quỹ nói, dường như đều có lý.”

Bây giờ Ánh Nắng mới biết người mập mạp kia họ Hồ, lại còn là một vị đại chưởng quỹ.

Ở phương bắc, đại chưởng quỹ chính là đại lão bản, trông y quả thật cũng có mấy phần dáng vẻ đại lão bản.

Cô nương nhỏ chột thờ dài.

“Không ngờ hôm nay Hồ đại chưởng quỹ nói sai một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Người bị người dùng lưới treo lên hoàn toàn không phải là Âm tiên sinh”, cô nương nhỏ nói “Người không nên gọi người tên Âm Linh mà ai nghe thấy cũng hoảng sợ nhảy dựng lên là Âm tiên sinh.”

“Vậy ta phải gọi thế nào?”

“Lẽ ra người phải gọi một tiếng Âm đại tiểu thư.”

Nàng chột bắt đầu cười “Ít nhất cũng nên gọi một tiếng là Âm đại cô nương”.

Hồ đại chưởng quỹ đương nhiên phải hỏi “Vị Âm đại tiểu thư ấy đang ở đâu?”

“Ở đây, chính trước mặt người”, nàng chỉ vào mũi mình “Ta chính là Âm đại tiểu thư, Âm đại tiểu thư chính là ta.”

Hồ đại chưởng quỹ không cười được nữa.

Không ai ngờ rằng nữ lang đáng yêu tóc chải thành mười bảy mười tám bím, trong tay ôm một con chó con, tươi cười giống như đang ôm cháu ngoại mình lại chính là Âm Linh.

Nàng lại bế con chó nhỏ của nàng lên, nàng chột hỏi vị đại chưởng quỹ đang cười không nổi kia.

“Ta hát một bài cho người nghe được không?”

Lúc này mà nàng còn muốn ca hát, quả thật nàng cất tiếng hát.

“Yên Bắc có một Tam Bảo đường

Tên tuổi nói ra nghe rất sang

Tam Bảo đường, ba vật báu

Ai thấy là gặp tai ương, mắt ứa lệ hai hàng

Cha thấy là không còn cha, mẹ thấy là không còn mẹ, ai thấy là gặp tai ương, nước mắt rơi đoạ trường.”

*

* *

Bài nàng hát không thể gọi là một bài hát, câu chữ cũng không thể tính là hay ho, chỉ có điều câu nào cũng là sự thật.

Tam Bảo đường hùng cứ ở vùng Yên Bắc, danh tiếng vô cùng vang dội, trong Tam Bảo đường quả thật có ba vật báu, người trong giang hồ ai nhìn thấy ba vật báu ấy, thì quả thật rất ít kẻ không gặp tai họa.

Đến khi nàng hát xong, Hồ đại chương quỹ lại vỗ tay.

“Người cứ bằng vào lương tâm mà nói, ta hát bài ấy nghe có hay không?”

“Rất hay!” Hồ đại chương quỹ cười nói “Ta đảm bảo trước nay không có ai hát hay hơn nàng.”

Âm đại tiểu thư khanh khách cười nói “Ngàn vạn chuyện trở mặt, nịnh hót mà không lật mặt, ta cung kính người như thế, đương nhiên người phải khen ta vài câu rồi.”

“Đương nhiên, đương nhiên.”

“Người khác nghe ta gọi người là đại chương quỹ, nhất định chỉ cho rằng nhiều lắm người cũng chỉ là đại chương quỹ của một cửa hiệu bán cơm thôi.”

Hồ đại chương quỹ thở dài một tiếng “Ta cũng muốn thế, đại chương quỹ ở bấy nhiêu cửa hiệu bán cơm nhỏ nhỏ nhất định ít gặp chuyện phiền phức hơn rất nhiều.”

“Đáng tiếc người lại là đại chương quỹ của Tam Bảo đường, có muốn chối cũng không chối được.”

Nàng chợt hỏi “Người có thể nói cho ta biết Tam Bảo đường có ba vật báu gì không?”

Hồ đại chương quỹ mỉm cười “Cô đoán thử xem.”

Âm đại tiểu thư tròn mắt chuyển động “Tám lười treo người kia đương nhiên là một vật báu.”

“Đúng thế.”

“Nghe nói người còn có ám khí Phượng hoàng triển xí, tuy không sánh bằng Khổng tước linh của Khổng Tước sơn trang, nhưng cũng không kém bao nhiêu.” Âm đại tiểu thư nói “Đó đương nhiên cũng phải tính là một vật báu.”

“Đương nhiên phải như thế”.

“Còn có một vật báu không cần người nói, ta cũng đoán ra được”, Âm đại tiểu thư cười nói “Vật báu quý nhất trong Tam Bảo đường đương nhiên chính là người.”

Hồ đại chương quỹ cười lớn “Phải, hoàn toàn đúng! Nếu ta không phải là vật báu, thì làm sao bị trúng độc mà không chết?”

“Chính vì người trong giang hồ đều nói người trúng độc cũng không chết, nên ta mới muốn thử người.”

“Hiện tại cô đã thử rồi.” Hồ đại chương quỹ nói “Đã đến lượt ta thử cô rồi.”

“Thử cái gì, thử thế nào?”

“Thử xem cô có thể tránh được Phượng hoàng triển xí của ta không.”

Mặt y tuy đang tươi cười, nhưng trong mắt đã lộ ra sát cơ.

Thân hình y tuy không hề động đậy, nhưng gân xanh trên hai tay đã nổi gồ lên.

Âm đại tiểu thư tròn mắt lại di động, chợt nói “Quả thật người tin ta chính là Âm Linh à? Tại sao người không hỏi ta xem, người bị treo kia là ai?”

Hồ đại chương quỹ nhìn nàng chằm chằm, chớp chớp mắt mấy cái, dường như đã quyết định không quay đầu nhìn người thủy tinh sau lưng nữa.

Y không muốn phân tâm vì một người đã bị mình treo trong lưới, bắt kẻ người ấy là ai cũng thế, nhưng y vẫn hỏi “Người ấy là ai?”

“Thật ra y không thể tính là một người”. Âm đại tiểu thư nói “Y chẳng qua chỉ là một cái bình.”

“Bình à? Bình gì?”

“Bình chứa chất độc, bên trong có đủ các loại chất độc.” Âm đại tiểu thư nói “Cho nên chỉ cần cánh tay người động đậy một cái, thì chắc chắn phải chết đấy.”

“Ai chắc chắn phải chết?”

“Người! Đương nhiên là người!” Âm đại tiểu thư dịu dàng nói “Chỉ cần y thổi vào người một hơi, thì chắc chắn người phải chết.”

Hồ đại chương quỹ cười lớn.

“Bất kể người nói gì cũng không lừa được ta đâu.” Y cười lớn nói “Thân hình ta tuy trông giống con heo, chứ thật ra là một con hồ ly đấy.”

“Chỉ cần người động tay một cái, thì người sẽ là một con hồ ly chết”.

Tiếng cười của Hồ đại chương quỹ đột nhiên tắt ngang.

Người nói câu ấy không phải là Âm đại tiểu thư, đương nhiên cũng không phải chính y, người nói đang sau lưng y, cách y chắc chắn không quá ba thước.

Thân hình y đột nhiên tung lên, lẳng không lật người, lập tức phát hiện ra người treo trong tám lưới đã không còn trong lưới

Đúng lúc y hạ quyết tâm tuyệt đối không mắc lừa cô nương nhỏ kia, nhất định không quay đầu nhìn, người thủy tinh kia đã thoát khỏi lưới của y ra ngoài, tới sau lưng y, tám lưới của y đã rơi vào tay người kia.

Hồ đại chương quỹ đã mắc lừa.

Người thủy tinh này tuy không phải là người, nhưng cũng không phải là một cái bình.

Cô nương nhỏ kia vừa nói vừa cười vừa hát, chính là để y có thời gian thoát ra khỏi tấm lưới

Nếu thiên hạ chỉ có hai người có thể thoát khỏi tấm lưới bạc này, thì y là một trong hai người ấy.

Nếu quả thiên hạ chỉ có một người thoát khỏi tấm lưới bạc này, thì y chính là người duy nhất ấy.

Con người y không những trong suốt, mà giống như không có cả một cái xương.

Cô nương nhỏ chải bím tóc đang cười rất ngọt ngào.

“Hiện tại chắc ngươi đã biết ai là Âm Linh rồi, chỉ đáng tiếc đã muộn mất một chút”.

“Đích xác là đã muộn một chút.” Hồ đại chưởng quỹ lại lướt lên cây “May mà còn chưa muộn lắm, chỉ cần ta chưa chết, thì không kể là quá muộn, cho dù ta phải chết, thì các ngươi cũng phải chết cùng với ta!”

Hai cánh tay của y đã giang ra như phượng hoàng giương cánh “Cho dù ta phải xuống địa ngục, các ngươi cũng phải đi cùng với ta.”

*

* *

Cũng như những ám khí Phi vân ngũ hoa cầm, Khổng tước linh, Thiên tuyệt địa diệt nhân vong, Vô tình đoạt mệnh tam tài đinh gần như thần kỳ trong truyền thuyết, trên giang hồ cũng không ai biết Phượng hoàng triển xí của Tam Bảo đường là loại ám khí gì, dùng cách nào phát ra, uy lực tới mức nào.

Vì người nhìn thấy uy lực của loại ám khí ấy, thông thường đều đã chết dưới ám khí ấy.

Nhưng cũng không ai có thể nghi ngờ lời Hồ đại chưởng quỹ.

Lúc y nói họ phải xuống địa ngục cùng với y, ý của y quả thật là muốn họ đi cùng y xuống địa ngục! Y đối với bản thân và ám khí của mình đều tuyệt đối tin tưởng, tuyệt đối nắm chắc.

Hai tay y giang ra, tư thế thần bí mà kỳ quái.

Khuôn mặt vốn trong suốt của người thủy tinh đột nhiên hiện ra một làn hơi mù màu tím.

Nụ cười của cô nương nhỏ cũng không thấy đâu nữa.

Chỉ cần có một người xuất thủ, thì ba người sẽ phải cùng xuống địa ngục – chỉ có xuống địa ngục, chứ tuyệt đối không còn chỗ nào khác.

Đúng lúc ấy, sau một gò cát lớn hơn đột nhiên vang lên một điệu sáo du dương.

Tiếng sáo diu dặt du dương, khúc điệu triền miên buồn thương, trong lúc bất tri bất giác đã thổi tan sát khí trong lòng mọi người

Hai người lập tức theo tiếng sáo từ sau bãi cát chuyển ra, là hai người nhỏ nhỏ.

Một ông già nhỏ nhỏ, dắt một con lừa, một bà già nhỏ nhỏ ngồi ngang trên lưng lừa thổi sáo, khuôn mặt nhỏ nhỏ, cái mũi nhỏ nhỏ, cái miệng nhỏ nhỏ, một chiếc sáo bạch ngọc nhỏ nhỏ.

*

* *

Tiểu Phương trước nay cũng chưa nhìn thấy người nào nhỏ như vậy, bất kể bộ phận nào trên người cũng nhỏ bằng nửa người thường.

Nhưng thân thể của họ lại rất cân đối, hoàn toàn không có dáng vẻ quái dị xấu xí.

Ông già mái tóc bạc trắng, diện mạo hiền hòa, bà già mi thanh mục tú, dịu dàng nhàn nhã, đôi tay cầm chiếc sáo cũng trắng trẻo mịn màng như chiếc sáo bạch ngọc của bà ta.

Bất kể là ai cũng không thể không thừa nhận hai người này là một cặp trời sinh, phối hợp với nhau rất xứng.

*

* *

Hồ đại chương quỹ không xuất thủ, Âm Linh cũng không.

Bất kể là ai nghe tiếng sáo ấy rồi, nhìn thấy hai người ấy rồi, cũng không sao hạ độc thủ nữa.

Âm đại tiểu thư trên mặt lộ ra lúm đồng tiền như đóa hoa.

“Lão tiên sinh, lão thái thái, các người từ đâu tới thế? Định đi tới đâu?”

Nhìn thấy cô nương nhỏ đáng yêu ấy, trên mặt ông già cũng không kìm được thoáng mỉm cười

“Bọn ta đi từ nơi các người đi.” Lão nói “Nhưng bọn ta không muốn tới nơi các người tới.”

Nụ cười của lão hiền hòa, thanh âm cũng nhỏ nhẹ “Thiên hạ rộng lớn thế này, có bao nhiêu nơi có thể đi chơi, tại sao lại cứ muốn xuống địa ngục?”

CHƯƠNG 39

XUỐNG ĐỊA NGỤC

Tiếng sáo càng dịu dàng triền miên, làn hơi mù trên mặt người thủy tinh đã tiêu tan.

Hồ đại chưởng quỹ chột trên cây hạ xuống, cung kính khom lưng làm lễ với ông già nhỏ bé.

Ông già nhỏ bé tỏ dấu ngạc nhiên.

“Ta chẳng qua chỉ là một lão già bình thường, tại sao các hạ lại đa lễ như thế?”

Hồ đại chưởng quỹ lời lễ vẻ mặt càng cung kính “Gặp Phong lão tiên bối, ai dám vô lễ?”

Ánh mắt của Âm đại tiểu thư chột sáng lên, hoảng sợ nhìn ông già nhỏ bé.

“Phong lão tiên bối?” Thanh âm của nàng cũng lộ vẻ rất kinh ngạc “Lão chính là Thiên lý phi vân, Vạn lý tróc nguyệt, Thần hành vô ảnh Truy phong tẩu Phong lão tiên bối?”

Ông già nhỏ bé mỉm cười gật đầu.

Âm đại tiểu thư nhìn nhìn bà già nhỏ bé nói “Phong tẩu Nguyệt bà, như hình với bóng, vị này đương nhiên là Nguyệt bà bà rồi.”

Truy phong tẩu nụ cười càng hiền hòa “Không ngờ vị cô nương này mới bấy nhiêu tuổi mà đã có kiến thức như thế.”

Hồ đại chưởng quỹ háng giọng hai tiếng, hỏi “Phong lão tiên bối không ở Bạt Nguyệt sơn trang hưởng phúc, tới nơi hoang vu hẻo lánh này làm gì?”

Truy phong tẩu nhìn nhìn y tươi cười “Hồ đại chương quỹ không ở Tam Bảo đường hưởng phúc, lại tới nơi hoang vu hẻo lánh này là vì chuyện gì?”

“Ta...”

“Thật ra Hồ đại chương quỹ không nói ta cũng biết.”

“Người biết sao?”, Hồ đại chương quỹ giật nảy mình “Làm sao người biết được?”

“Bọn ta vốn cũng vì chuyện ấy mà tới đây, tại sao ta lại không biết?”

Hồ đại chương quỹ càng hoảng sợ, cố ý hỏi “Chuyện mà Phong lão tiên bối nói là chuyện gì vậy?”

“Chính là chuyện này.”

Lão cười cười, thông thả lấy một bàn tay trong người đưa ra.

Một bàn tay vàng màu vàng lóng lánh!

“Mọi người đều vì vật này mà tới, tại sao lại muốn cùng xuống địa ngục?” Truy phong tẩu cười nói “Chúng ta đều đã tới đây, thì kẻ xuống địa ngục phải là người khác chứ.”

Hiện tại họ đã tới, người phải xuống địa ngục là ai?

Tiếng sáo du dương đi xa, người cũng đã đi xa.

Họ đều vì một bàn tay vàng mà tới

Dưới hiệu lệnh của Kim thủ, tuyệt không cho phép những ân oán xích mích cá nhân tồn tại, bất kể là Âm Linh, là Hồ đại chương quỹ, bất kể là ai cũng thế.

Một khi Kim thủ xuất hiện, là có oai lực lớn như thế đấy.

Ban Sát Ba Na lật người nhảy lên, dùng một ánh mắt rất kỳ lạ nhìn Tiểu Phương, đột nhiên nói một câu rất kỳ lạ “Bây giờ ta mới hiểu rõ tại sao Bốc Ưng lại để cho người đi.” Y chợt thờ dài nói “Người đi đi, đi mau đi!”

Tiểu Phương không hiểu, đang định hỏi tại sao y lại nói thế, nói thế là có ý gì.

Nhưng nói xong câu ấy, Ban Sát Ba Na đã lướt đi, giống một trận gió lướt mau ra xa.

Muốn đi là đi, trước nay chưa có ai giữ y lại được.

*

* *

Ngon đèn dầu mờ tối, bát canh miến đục ngầu, trong canh có cát, trong miến cũng có cát, ăn miếng nào cũng có một ít cát.

Nhưng dù sao họ cũng đã tới một nơi có người ở, Tiểu Phương và Ánh Nắng đều ăn sạch miến, ngay cả nước cũng húp hết.

Ở chỗ hoang vu hẻo lánh tại biên cương này, nhìn thấy bọn trẻ con quần áo rách rưới không đủ che thân tranh nhau nhặt phân lạc đà và

ngựa trên đường, ai cũng không dám lãng phí của trời.

Ăn xong bát miến, họ yên lặng ngồi dưới đèn, trong lòng mừng tượng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cũng không biết qua bao lâu, Tiểu Phương chợt hỏi “Nàng có nghe nói tới Truy phong tẩu chưa?”

“Ta nghe rồi.”

“Nàng biết y là nhân vật thế nào không?”

“Ta biết.” Ánh Nắng nói “Hai mươi năm trước y đã có tiếng là khinh công đệ nhất thiên hạ, hai mươi năm nay trong giang hồ tuy nhân tài liên tiếp xuất hiện, nhưng những người hơn được y vẫn không có nhiều.”

Tiểu Phương im lặng, lại qua rất lâu mới lên tiếng “Lúc ta ở Giang Nam, có một người bằng hữu lớn tuổi hơn ta rất nhiều, võ công của y tuy không cao cường lắm, nhưng chuyện trên giang hồ thì không ai biết nhiều bằng y.”

Ánh Nắng lắng nghe, chờ y nói tiếp.

Tiểu Phương lại nói “Y từng nói tên của mấy người đáng sợ nhất trong võ lâm hiện nay cho ta nghe.”

“Trong đó có một người là Truy phong tẩu phải không?”

“Có”, Tiểu Phương nói “Có Truy phong tẩu, cũng có Hồ đại chưởng quỹ.”

Y không nói tới Âm Linh, đối với người trong giang hồ, Âm Linh không thể tính là một người, vì không ai có thể xác định y có tồn tại thật không.

“Hiện tại họ đều tới rồi, đều vì Kim Thủ mà tới”, Tiểu Phương nói tiếp “Kim thủ muốn họ tới làm gì nhỉ?”

Ánh Nắng không trả lời

Họ đều nghe Ban Sát Ba Na nói qua, Kim Thủ là một tổ chức bí mật do Phú quý thần tiên Lã Tam lập ra, mục đích là muốn gây ra sự hỗn loạn trong người Tạng để tranh giành quyền lực.

Thiết Dục mắt vàng bị giết, Vệ Thiên Bằng tìm vàng bị cụt tay, Sưu hồn thủ truy sát Tiểu Phương, Liễu Phân Phân bị treo chết trên cây, đều là người trong tổ chức này.

Hiện tại họ đã điều động những cao thủ giỏi nhất trong tổ chức tới

Những người này tới đây để làm gì? Tiểu Phương và Ánh Nắng đều nghĩ tới chuyện ấy.

Tiểu Phương nhìn nhìn cái bát không, tựa hồ sẽ có một tinh linh từ cái tô thô vụng sứt mẻ này nhảy ra trả lời câu hỏi khó khăn ấy cho y.

Y nhìn rất lâu rất lâu mới nói “Cũng chưa chắc họ tới để tìm Bốc Ưng.”

“Ờ.”

“Cho dù họ tới tìm y, y cũng có cách đối phó với họ.”

“Ờ.”

“Thủ hạ của y cao thủ như mây trời, bản thân y lại là cao thủ trong các cao thủ.” Tiểu Phương nói “Nếu cả y cũng không đối phó được với họ, thì người khác có tới cũng vô dụng.”

“Ờ.”

“Bất kể thế nào, dù sao chuyện này cũng hoàn toàn không có quan hệ gì với ta.” Tiểu Phương nói “Dù sao ta cũng đã hoàn toàn rời khỏi họ, qua một tháng nữa, ta có thể về tới Giang Nam rồi.”

Thanh âm của y rất thấp, câu ấy giống như y nói cho mình nghe “Nàng chưa từng tới Giang Nam, nên nàng không ngờ được rằng Giang Nam là một nơi tươi đẹp như thế nào, nào là cầu, nào là nước, nào là thuyền, nào là sơn thanh thủy tú không sao kể xiết...”

Ánh Nắng im lặng nhìn y, bất kể y nói gì, nàng cũng ứng thanh phụ họa.

Nhưng nói tới đó Tiểu Phương đột nhiên ngắt lời mình, cao giọng nói “Ta muốn uống rượu!”

*

* *

Y uống rất nhiều rượu.

Rượu Thỏ Thành vừa nặng vừa nồng, uống vào tới bụng là như một khối lửa.

Y nhớ Bốc Ứng từng cho y uống loại rượu này, uống rất nhiều lần, lần nào lúc đã say, Bốc Ứng lại khẽ ngâm nga bài bi ca kia, ý cảnh thơ lương ấy, mối tình hoài của bậc nam nhi ấy khiến người ta không sao quên được.

Con người bên ngoài cứng rắn lạnh lùng tàn khốc ấy, rốt lại trong lòng chất chứa bao nhiêu đau khổ?

Tiểu Phương từng chén từng chén uống vào, trong lúc bất tri bất giác cũng bắt đầu vỗ tay hát khẽ:

Con phải thành danh,

Rượu phải say, rượu phải say...

Y không hát tiếp.

Giọng nói của y lắp bắp, mắt đã đỏ lên, đột nhiên y đập mạnh tay xuống bàn, lớn tiếng nói “Chúng ta về thôi”.

Ánh Nắng vẫn yên lặng nhìn y.

“Về à?”, nàng hỏi Tiểu Phương “Về đâu?”

“Về Lạp Tát”.

“Người đã đi rồi, tại sao lại muốn trở về chỗ ấy?” Ánh Nắng hững hờ hỏi “Chẳng lẽ người đã quên là còn khoảng một tháng nữa thì người có

thể về tới Giang Nam rồi, đó là cố hương của người, bằng hữu của người, giấc mộng của người, tất cả đều ở đó mà?”

Nàng lạnh lùng nhìn Tiểu Phương chăm chăm, lại hỏi lần nữa “Tại sao người lại muốn trở về Lạp Tát?”

Tiểu Phương cũng ngẩng đầu lên, gườm gườm nhìn nàng “Rõ ràng nàng biết tại sao ta làm thế, tại sao nàng còn muốn hỏi?”

Ánh mắt của Ánh Nắng giống như tuyết mùa xuân tan ra, tan thành nước xuân, dịu dàng như nước xuân.

“Đương nhiên ta biết tại sao người làm thế.” Nàng buồn rầu nói “Người cũng như ta, đều biết những người ấy tới để làm gì, người cũng như ta, đều không thể quên được Bốc Ứng.”

Tiểu Phương không thể phủ nhận được nữa.

Y cũng không thể quên câu nói của Ban Sát Ba Na.

... Bây giờ ta mới hiểu rõ tại sao Bốc Ứng lại để cho người đi.

Có lẽ Bốc Ứng đã có dự cảm, đã biết có cường địch sắp tới, và lại còn muốn y đưa Ánh Nắng cùng đi.

Bất kể y tao ngộ thế nào, Bốc Ứng cũng không muốn họ bị liên lụy hoặc thương vong.

“Nhưng chính người cũng đã từng nói, nếu Bốc Ứng không đối phó được với họ, thì người khác có tới cũng vô dụng.” Ánh Nắng dịu dàng nói “Người đã rời khỏi bọn ta, không ai có thể thúc ép người quay lại nộp mạng, nếu người không muốn về, cũng không ai trách người đâu.”

“Không sai, ta cũng biết không ai trách ta.” Tiểu Phương nói “Nhưng nếu không quay lại ta sẽ phải trách chính mình.”

“Người thà trở về để nộp mạng sao?”

Tiểu Phương siết chặt nắm tay, từng chữ từng chữ buông ra “Cho dù ở đó đã biến thành địa ngục, ta cũng phải xuống.”

CHƯƠNG 40

TRÁNG SĨ CHẶT CỔ TAY

Lạp Tát vẫn là Lạp Tát, vẫn giống như lúc họ rời đi, trời cao quang đãng, ánh nắng sáng tươi.

Nóc tròn của cung Bồ Đạt Lạp vẫn lóng lánh dưới bầu trời xanh như cũ, mọi vật dường như đều không hề thay đổi.

Tòa thành lâu đời này dường như bày tỏ với họ, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Họ đã về tới Lạp Tát.

Nụ cười của Ánh Nắng lại trở nên giống như ánh nắng sáng tươi trong không khí ở đây, nhưng khuôn mặt của Tiểu Phương càng trở nên u ám.

“Dường như ở đây chưa có chuyện gì xảy ra cả.”

“Hình như là thế.”

“Nếu những người ấy đã tới, đã hành động, thì ở đây nhất định đã trở nên rối loạn rồi.” Ánh Nắng nói “Lúc xảy ra chuyện gì, Bốc Ưng thường phái người ra ngoài thành tuần tra đề phòng.”

Nàng cười rất khoan khoái “Nhưng hiện tại chung quanh đây không có người nào của chúng ta.”

Họ còn chưa vào tới thánh địa Lạp Tát, trên đường chỉ gặp ba người, đều là tín đồ trung thành của Phật sống, không nề ngàn dặm xa xôi tới đây dâng hương, ba bước lạy một cái, năm bước khấu đầu một cái, dùng cách thức gian khổ nhất để biểu thị sự thành tín và tôn kính của họ.

Tinh thần và thân thể của họ đã bước vào trạng thái nửa hư thoát, đối với những gì có thể thấy đều nhìn mà không thấy, đối với những gì có thể nghe thì đều nghe mà không hiểu.

Họ đã hoàn toàn đưa mình vào một cõi hư vô huyền diệu nghe không hiểu mà nhìn không thấy.

Tiểu Phương chợt đổi qua chuyện khác “Có vài việc tuy nhìn không thấy nghe không hiểu nhưng vẫn không thể phủ định sự tồn tại của chúng.”

Trong mắt y mang một dáng vẻ trầm ngâm, chậm rãi nói tiếp “Có lúc nó thậm chí còn chân thực hơn cả điều có thể nhìn có thể nghe, tồn tại cũng lâu hơn.”

Ánh Nắng không hiểu trọn vẹn câu nói của y, cũng không hiểu tại sao y lại đột nhiên nói câu ấy.

Nhưng nàng không hỏi.

Vì nàng đột nhiên phát hiện có những sự thay đổi, thay đổi rất kỳ lạ.

*

* *

Họ quyết định tới cửa hiệu Ứng Ký trên đường bát giác trước để nghe ngóng động tĩnh, rồi sẽ về gặp Bốc Ứng.

Nên họ không đi qua con đường cạnh cung Bồ Đạt Lạt, mà tới thẳng khu chợ trên đường cái

Người đi trên đường đông dần, có rất nhiều người nhận ra Ánh Nắng.

Đây là nơi nàng sinh trưởng, nàng từ nhỏ đã cởi mở nhiệt tình khảng khái, từ nhỏ đã được mọi người yêu mến ca ngợi, nhất là số ăn mày lê lết dưới đất để xin xỏ, mỗi lần nhìn thấy nàng đều như ruồi xanh nhìn thấy bánh kẹo ủa tới

Nhưng hôm nay họ nhìn thấy nàng từ xa là đã tránh đi hầu như không dám nhìn nàng, cho dù có vài người nhìn trộm thì trong ánh mắt cũng tỏ vẻ rất mờ mịt kỳ lạ, thậm chí còn lộ vẻ sợ sệt, giống như nàng sẽ mang tới cho họ dịch bệnh tai họa gì đó.

Tự nàng thì biết nàng vẫn như trước đây, không thay đổi chút gì.

Tại sao những người kia lại trở nên như thế? Có phải vì họ đều biết Tiểu Phương đã không còn là người của hiệu Ứng Ký không? Có phải vì Bốc Ứng đã cảnh cáo họ, không cho họ tới gần Tiểu Phương không?

Câu hỏi ấy chỉ sau khi họ tới cửa hiệu Ứng Ký mới có thể trả lời.

Họ dắt ngựa, vội vã tới con đường đông người, hàng hóa chất đống, đã nhìn thấy biển hiệu chữ vàng của cửa hiệu Ứng Ký.

Biển hiệu của cửa hiệu Ứng Ký vẫn phát sáng dưới ánh nắng như trước.

Ánh Nắng sau cùng đã thở phào một hơi “Lúc Chu Vân nhìn thấy người, thái độ biết đâu sẽ không khỏi có chút kỳ quặc.” Nàng khuyên Tiểu Phương “Người đừng đếm xỉa tới y là được, bất kể y đối xử với người thế nào, tốt nhất người cũng cứ làm ra vẻ không nhìn thấy.”

Tiểu Phương đã không phải dùng cách “làm ra vẻ” không nhìn thấy, Chu Vân suốt ngày ở cửa hiệu Ứng Ký hôm nay lại không có mặt, những người làm việc nhiều năm trong cửa hiệu cũng không có mặt.

Họ đều không nhận ra Ánh Nắng, đều tưởng nàng là khách, hai người làm công cùng bước tới, trước sau dùng tiếng Hán và tiếng Tạng hỏi nàng và Tiểu Phương muốn mua.

Ánh Nắng sửng sờ.

Những người làm công này cho dù không nhận ra nàng, cũng phải biết thương hiệu Ứng Ký có một người như nàng, một người như Ánh Nắng Màu Xanh.

“Ta không mua gì cả”. Ánh Nắng nói “Ta tới tìm người”.

“Tìm vị nào?”, người làm công mặt tròn đầu nhọn, trông rất hoạt kê, nói tiếng Hán một giọng rất sôi.

“Ta tìm Chu Vân.”

Chu Vân là đại quản sự ở đây, nhưng hai người làm công này giống như trước nay chưa từng nghe nói tới cái tên ấy.

Hai người người nhìn ta ta nhìn nhìn người, đồng thời lắc lắc đầu.

“Chỗ bọn ta chưa từng nghe tới người nào tên ấy cả.”

Ánh Nắng càng cảm thấy sửng sờ.

“Ta thấy chắc chắn người vừa tới làm ở đây.” Nàng hỏi tên người làm ấy “Người tới đây bao lâu rồi?”

“Mới ba ngày.”

“Người có biết lão bản ở đây là ai không?”

Người làm công nói sôi tiếng Hán bật cười

“Người làm công nếu không biết chủ là ai thì há không phải là hồ đồ ngu xuẩn sao.”

Y không hồ đồ, nên y nói tiếp “Lão bản ở đây họ Vệ, không phải họ Ngụy trong Yên Triệu Hàn Ngụy, là Vệ trong Vệ Thiên Tân, tên Vệ Thiên Bằng.”

*

* *

Ánh Nắng thúc ngựa, ngựa phi nhanh.

... Cửa hiệu Ứng Ký mà Bốc Ứng một tay sáng lập, chủ hiệu tại sao lại biến thành Vệ Thiên Bằng?

“Không biết.”

Bọn người làm công đều mới tới, đều từ nơi khác tới, họ hoàn toàn không biết chuyện này. Thậm chí cả tên Bốc Ứng họ cũng chưa từng nghe qua.

Ánh Nắng tin chắc họ không biết thật, cho dù giết họ họ cũng không biết.

Họ cũng không biết Vệ Thiên Bằng ở đâu. Hành tung của lão bản, người làm công vốn không có quyền hỏi tới.

... Còn Bốc Ứng thì sao?

Ánh Nắng thúc ngựa, phi nhanh tới trang viện của Bốc Ứng.

Nghĩ tới dáng vẻ ngạc nhiên của mọi người khi nhìn thấy nàng, nghĩ tới dáng vẻ ngạc nhiên trong ánh mắt của mọi người, trong lòng nàng đã có một dự cảm bất tường không muốn nghĩ tới

Nhưng nàng nhất định phải đi tìm.

Trong bấy nhiêu ngày nàng rời khỏi Lạp Tát, ở đây đã xảy ra chuyện gì? Đã xảy ra sự thay đổi đáng sợ gì?

Những câu hỏi ấy nhất định phải tìm được Bốc Ứng mới có thể giải đáp được.

Nhưng nàng đã không tìm được Bốc Ứng.

Lúc nàng và Tiểu Phương tới trang viện của Bốc Ứng, trang viện đã trở thành một cái lò nógi nát, tất cả lầu đài đình tạ, cây cối hoa cỏ đều đã bị một mớ lửa đốt sạch.

“Giống như một vụ cháy lớn.”

Nhiều năm sau người ta nhắc tới vụ cháy ấy, trong lòng vẫn còn run sợ “Ít nhất có ba bốn mươi chỗ phát hỏa, vừa phát hỏa đã có ba bốn mươi chỗ cùng lúc cháy bùng lên, cháy suốt ba ngày ba đêm.”

Người nào cũng cho rằng đây là “Lửa trời”, là hỏa tai mà trời xanh giáng xuống cho người nhà ấy.

Lý do bốc cháy thật sự đến nay không ai biết, cũng không ai muốn biết.

Ánh Nắng đứng giữa cái lò nógi nát.

Nàng vẫn có thể phân biệt chỗ vốn là đình bát giác, bốn phía là một biển hoa, mỗi lúc vào dịp lễ tiết mùa xuân mùa thu, khi Bốc Ứng rảnh rỗi, nàng vẫn tới đây cùng y uống vài chén rượu, đánh một ván cờ.

Bên con đường nhỏ cạnh luống hoa dùng đá màu lát thành đường, chính là tiểu viện chỗ nàng ở.

Nàng đã ở đây mười năm, gần đây nàng đều hay mơ về chỗ này, tất cả những hồi ức vốn có của nàng đều lưu lại ở đây.

Nhưng hiện tại đã không còn gì.

Nàng ngơ ngẩn đứng đó, ngơ ngẩn ngấm nhìn, nhìn một phế tích mà lòng tan nát.

Nàng không rơi nước mắt.

Chỉ vì một con giống nhỏ bằng sành ưa thích bị vỡ, nàng còn rơi nước mắt, vì một con mèo con chết, nàng khóc suốt nửa ngày. Huống hồ...

Nhưng lúc này nàng lại không rơi nước mắt.

*

* *

Giấc mộng cũ còn đó, nhưng cảnh tượng đã thay đổi, không có người, không có tiếng động, tất cả đều đã biến thành tro bụi.

... Còn Bốc Ưng thì sao?

“Nhất định y còn sống, nhất định y không chết.”

Suốt này giờ nàng không ngừng lẩm bẩm, nói đi nói lại hai câu ấy, cũng không biết nói cho Tiểu Phương nghe hay để an ủi chính mình.

Tiểu Phương không nói một câu nào, một tiếng nào.

Y còn biết nói gì?

Ở đây không phải là quê cũ của y, không phải Giang Nam, nhưng lòng y đau đớn không thua nàng.

Y đã hiểu rõ tình cảm của nàng với Bốc Ưng.

Đình viện bị đốt còn có thể xây lại, nhưng người chết thì không thể sống lại, chỉ cần Bốc Ưng còn sống là đủ, mọi chuyện khác đều không quan trọng.

... Y còn sống không?

... Nếu chưa chết, thì y đang ở đâu?

*

* *

Trong cái lò ngói nát vang lên những bước chân nặng nề, một Lạt ma cao lớn sải chân bước trên đám tro đi tới.

Ánh Năng quay đầu nhìn nhìn y.

“Ta nhận ra ngươi”, giọng nói của nàng đã lấp bắp, tuy vẫn có thể giữ được bình tĩnh “Ngươi là đệ tử của đại Lạt ma Ca Luân.”

“Đúng”, Lạt ma kia nói “Ta tên A Tô.”

“Y bảo ngươi tới đây à?”

“Đúng.”

Dáng vẻ của A Tô rất đau xót “Ba hôm trước ta đã tới đây.”

“Tới làm gì?”

“Lúc ấy lửa đã tắt, ta tới dọn dẹp đám cháy”.

Tay Ánh Năng bỗng run lên, qua hồi lâu mới hỏi được “Ngươi tìm thấy gì không?”.

A Tô cũng im lặng hồi lâu, đợi đến khi bình tâm trở lại y mới trả lời.

“Số kiếp khó thoát, ý trời khó lường, lúc ta tới chỗ này đã không còn gì, cái gì cũng bị đốt cháy, ta chỉ tìm được một chút tro xương.”

Không phải y tìm được “một chút” tro xương, số tro xương mà y tìm được đựng đầy mười ba cái vò.

“Tro xương à?” Ánh Nắng cố hết sức kiềm chế “Tro xương của ai?”

“Tro xương của ai? Tro xương của ai...?”, A Tô buồn rầu nói “Ở đây không có tộc nhân của ta, bằng hữu của ta, trong ba hôm ấy sớm tối nào ta cũng ở đây tìm kiếm, ta cũng muốn biết đó là tro xương của ai, chỉ tiếc là xác mỗi người đều cháy thành tro, còn ai có thể nhận ra được?”

“Mỗi người à?” Ánh Nắng hỏi “Mỗi người là ý tứ gì?”

A Tô thở dài, buồn rầu không đáp.

Ánh Nắng giật giạt chiếc áo cà sa của y “Người có biết ở đây vốn có bao nhiêu người không? Người nói mỗi người chẳng lẽ là nói tất cả họ...”

Giọng nói của nàng chợt dừng lại, tưởng như ngay cả nàng cũng hoảng sợ vì suy nghĩ của nàng.

“Không thể như thế, nhất định không thể như thế”. Nàng buông tay ra “Ở đây nhất định còn có người sống, nhất định còn có, người chỉ cần tìm được một người, là có thể hỏi ra người khác ở đâu.”

A Tô im lặng lắc đầu.

“Chẳng lẽ người không tìm được người nào à?”

“Không.” A Tô nói “Ta không tìm được người nào còn sống cả.”

Y chậm rãi nói tiếp “Buổi tối hôm phát hỏa, ở đây đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc là do ai đốt, chỉ e mãi mãi không ai có thể nói ra được sự thật.”

“Không ai có thể nói ra được sự thật à?” Ánh Nắng dần dần không kiềm chế được mình nữa “Chẳng lẽ người không đoán ra hung thủ là ai à?”

“Nàng biết hung thủ là ai sao?”

“Đương nhiên ta biết.” Ánh Nắng siết chặt hai tay, nói ra mấy cái tên “Vệ Thiên Bằng, Hồ đại chưởng quỹ, Phong tẩu Nguyệt bà, Âm Linh, những người ấy đều là hung thủ.”

“Nàng cho rằng bằng vào số người ấy mà có thể trong một đêm tung một mẻ lưới quét sạch Bốc Ứng, Chu Vân, Nghiêm Chính Cương, Tống lão phu tử và mấy trăm chiến binh ở đây, không để lại một người nào còn sống à?”

Tự A Tô đã trả lời câu hỏi ấy “Bằng vào bấy nhiêu người, chỉ e còn chưa làm được đâu.”

“Người cho rằng có ai nữa?”

“Còn có nội ứng.”

“Nội ứng à?” Ánh Năng hỏi “Người cho rằng ở đây cũng có gian tế của họ mai phục sao?”

“Các người có thể phái gian tế trà trộn vào tổ chức của họ, tại sao họ lại không thể?”

Ánh Năng im lặng. Một lát sau chợt hỏi “Ba Oa thế nào?”

“Tối hôm ấy, Ba Oa cũng tới đây.” A Tô nói “Nàng ta nói nhất định cô ta phải đi gặp Bốc Ứng.”

“Lúc phát hỏa thị cũng ở đây phải không?”

“Phải.”

“Bây giờ y thị đâu? Còn sống hay đã chết?”

Câu hỏi này chẳng ai trả lời được, A Tô lại hỏi “Chẳng lẽ nàng ngờ nàng ta là gian tế cho đối phương?”

Ánh Năng từ chối trả lời câu hỏi ấy, nhưng thái độ của nàng đã rất rõ ràng.

Trước nay nàng không tin Ba Oa.

Nữ nhân đối với nữ nhân vốn có một sự thù địch trời sinh, rất ít nữ nhân có thể hoàn toàn tin tưởng một nữ nhân khác, nhất là giữa những nữ nhân xinh đẹp, tình hình này càng rõ ràng.

“Lần này nàng làm rồi”, A Tô ngắt lời “Kẻ gian tế hoàn toàn không phải là Ba Oa.”

“Tại sao người xác định được?”

“Bởi vì...”, A Tô ngần ngừ, đắn đo hồi lâu mới nói “Ta vô ý phát hiện ra một bí mật.”

“Bí mật gì?”

“Bí mật có liên quan tới ba người Bốc Ứng, Ban Sát Ba Na, Ba Oa, có liên quan tới thân thể và...”, A Tô không nói hết câu ấy.

Về mặt nghiêm trang trầm trọng của y đột nhiên lộ ra một dáng vẻ vô cùng kỳ dị, một nụ cười cực kỳ khoan khoái, đột nhiên từ từ quỳ xuống. Vừa quỳ xuống đất thì đã không động đậy nữa.

*

* *

Trời quang vạn dặm, bốn phía không có bóng người, không thấy Âm Linh trong suốt như thủy tinh, không thấy cô nương nhỏ chải bím tóc, cũng không có con chó xù lông trắng đáng yêu.

Họ đã hạ độc vào A Tô lúc nào? Bí mật A Tô biết được là gì?

Tại sao Âm Linh không cho y nói ra bí mật ấy?

Bí mật có liên quan tới ba người Bốc Ứng, Ban Sát Ba Na và Ba Oa có liên hệ gì với bọn Âm Linh?

Ánh Năng đột nhiên nắm chặt tay Tiểu Phương “Chúng ta đi”. Nàng nói “Chúng ta đi tìm Bốc Ứng.”

“Nàng có thể tìm được y à?”

“Chỉ cần y không chết thì ta có thể tìm được”, Ánh Nắng vẫn tràn đầy lòng tin như cũ “Nhất định y không chết đâu.”

“Nếu y chưa chết, tại sao lại bỏ hết mọi chuyện xảy ra rồi một mình bỏ đi?” Tiểu Phương hỏi.

“Rắn độc cắn vào tay, tráng sĩ phải chặt tay.” Ánh Nắng nói “Đến lúc tất yếu chuyện gì y cũng có thể vứt bỏ, chuyện gì y cũng có thể hy sinh.”

Nàng chậm rãi nói tiếp “Vì y phải sống, bất kể sống vất vả thế nào, y cũng phải sống, vì y còn phải xây dựng lại nhà cửa vườn tược của y, còn phải tiêu diệt kẻ thù của y, nên y phải bỏ chạy, không thể chết.”

Nàng chăm chăm nhìn Tiểu Phương “Chắc người đã hiểu rõ, chết có khi còn dễ hơn sống rất nhiều, có người thà chọn con đường dễ hơn, thà chết là xong tất cả, nhưng y thì hoàn toàn không phải là loại người ấy.”

“Đúng thế, ta hiểu.” Tiểu Phương chột cũng tin tưởng “Nhất định y còn sống, nhất định chưa chết đâu.”

CHƯƠNG 41

TRONG NÚI SÂU

Giữa thung sâu, cạnh bên nước, trong một khu rừng xanh xa cách chốn phồn hoa, có một gian nhà gỗ được dựng lên.

Lúc người gặp hoạn nạn, ném hết gian khổ, ra sống vào chết, trăm trận trở về, được nghỉ ngơi dăm bữa nửa tháng, dắt một người người thích, mà nàng cũng là một thiếu nữ thích người, tới gian nhà gỗ ấy, làm một ít chuyện người thích làm, nàng cũng thích làm, hoặc giả không làm gì cả.

Nếu người có một gian nhà gỗ như thế, nếu người có một cô gái như thế, đương nhiên người không muốn người khác tới quấy rầy.

Cho nên gian nhà gỗ ấy, thiếu nữ ấy nhất định là bí mật của người, bí mật nhất định không để người thứ ba biết được.

Cho nên gặp lúc nguy hiểm, người cũng có thể ẩn núp ở đó.

Bốc Ưng có một gian nhà gỗ như thế, giữa thung sâu, cạnh bên nước, trong một khu rừng xanh xa lánh cõi trần.

Ánh Nắng chính là cô gái của y.

Đó là bí mật của họ, vốn chỉ có hai người họ biết, bây giờ nàng dắt Tiểu Phương tới đó.

*

* *

Gian nhà gỗ có bốn cánh cửa sổ lớn, một cái bếp nhỏ.

Nếu là mùa hè, họ sẽ mở toang cửa sổ, để gió từ núi cao, từ bên nước thổi vào nhà, lặng yên hít thở sự tịch lặng và mùi lá cây thơm ngát

trong rừng mà gió đưa tới.

Nếu là mùa đông, họ sẽ đốt một đồng lửa trong cái lò nhỏ, đặt một cái chảo nhỏ trên bếp lửa, hâm một bình rượu, yên lặng nhìn ánh lửa nhảy nhót.

Đó là thế giới của họ, thế giới yên tĩnh.

“Nếu Bốc Ứng còn sống, nhất định sẽ tới đó.” Ánh Nắng nói “Nhất định y biết ta sẽ tới tìm y.”

Bốc Ứng không có ở đó.

Cửa không khóa.

Ngoài hai người bọn họ, không ai biết chỗ này, nên cửa không cần khóa.

Ánh Nắng đẩy cửa vào, trên mặt không còn chút sắc máu.

Một gian nhà trống, đầy phòng tương tự, đầy phòng ưu sầu – sao y không tới? Thân hình của nàng đột nhiên run lên, khuôn mặt không còn chút sắc máu đột nhiên đỏ bừng lên một cách kỳ dị.

Thân hình của nàng run lên rất đáng sợ rất đáng sợ, mặt nàng đỏ bừng lên rất kỳ quái rất kỳ quái.

Nàng đã nhìn thấy gì?

Nàng không nhìn thấy gì cả.

Dưới cửa sổ có một cái bàn nhỏ, ánh mắt nàng dán vào cái bàn ấy, nhưng trên bàn không có gì cả.

Bất kể là ai lúc nhìn thấy một cái bàn không, trên mặt cũng nhất định không lộ ra dáng vẻ như nàng.

Tại sao nàng đột nhiên trở nên hưng phấn kích động như thế? Chẳng lẽ nàng có thể nhìn thấy một vật mà người khác không nhìn thấy.

Tiểu Phương nhin không được hỏi nàng.

Ánh Nắng cắn chặt môi, lúc lâu mới lên tiếng “Y chưa chết, y đã tới đây rồi.”

“Sao nàng biết y đã tới?”

“Trên cái bàn này vốn có một con giống bằng đất, con giống y mang từ Vô Tích về.” Ánh Nắng khẽ nói “Trước nay y cho rằng con giống ấy rất giống ta.”

Tiểu Phương đã hiểu “Lần trước các người tới đây, con giống vẫn ở trên cái bàn này phải không?”

Ánh Nắng gật đầu “Ta còn nhớ rất rõ, không thể làm được.” Nàng nói “Lúc bọn ta ra đi y còn hôn nó một cái.”

“Sau đó các người có quay lại đây nữa không?”

“Không.”

“Ngoài các người ra, còn có ai biết chỗ này không?” Tiểu Phương lại hỏi.

“Không”, Ánh Nắng nhấn mạnh “Tuyệt đối không ai.”

“Cho nên nàng cho rằng Bốc Ứng nhất định đã qua đây, con giống bằng đất nhất định là y đã mang theo chứ gì?”

“Nhất định là thế.”

Giọng nói của nàng đã trở nên nghẹn ngào, có những câu hỏi nàng định hỏi nhưng không dám hỏi, vì nàng biết những câu hỏi ấy nhất định sẽ làm tổn thương chính nàng.

... Bốc Ứng đã tới đây, tại sao lại phải đi? Tại sao không ở lại đây để chờ nàng? Tại sao không lưu lại chút tin tức nào?

Cho dù nàng hỏi ra những câu ấy, Tiểu Phương cũng không sao trả lời

Nàng không hỏi ra những câu ấy, nhưng đã có người trả lời cho nàng, là dùng một cách thức rất kỳ quái, rất ghê rợn, rất đáng sợ.

*

* *

Lúc bắt đầu họ chỉ nghe trên nóc nhà có một tiếng chát.

Kế đó, bốn phương tám hướng chung quanh gian nhà gỗ đều cùng phát ra tiếng “Chát, chát, chát...” liên tiếp không ngừng, giống như có vô số thợ săn ngu xuẩn đang cho rằng gian nhà gỗ nhỏ này là một loại thú lớn nguyên thủy, bắn vào vô số phát tên, cắm đầy trên ván gỗ, muốn bắn nó chết tươi.

Gian nhà gỗ không chết, trên đời cũng không có thợ săn nào ngu xuẩn như thế.

Vậy đây là chuyện gì?

Họ rất mau lẹ hiểu rõ là chuyện gì.

Trong chớp mắt ấy, gian nhà gỗ đột nhiên bay lên, từng mảnh ván chọt rời khỏi kết cấu vốn có, từng mảnh gỗ bay tung ra.

Trên mỗi mảnh gỗ đều có móc câu, trên mỗi móc câu đều có mang theo xích sắt.

Họ chỉ nhìn thấy dây xích dài mang từng mảnh gỗ bay tung đầy trời, trong chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Gian nhà gỗ cũng không thấy đâu nữa.

Cái bàn nhỏ nhỏ vẫn ở chỗ cũ, cái bếp nhỏ nhỏ cũng vẫn ở chỗ cũ.

Tất cả mọi thứ trong gian nhà gỗ đều vẫn ở nguyên chỗ cũ, nhưng gian nhà gỗ đã không thấy đâu nữa.

Ở đây là núi thẳm, là chỗ sâu nhất trong khu rừng xanh xa cách với nhân gian.

Dây xích bay tới rồi bay đi.

Gian nhà gỗ cũng bay đi.

Núi cao vẫn như thế, rừng xanh vẫn như thế, gió vẫn đang thổi như thế, trong gió vẫn mang đầy mùi cây lá thơm ngát từ núi xa.

Tuy là ban ngày, ánh nắng vẫn không soi được qua đám rừng cây nguyên thủy rậm rạp, bốn bề một màu tối tăm, dày đặc không sao tan được, xanh đậm giống như nước mùa xuân ở Giang Nam.

Ngoài một mảng xanh đậm dày đặc và hai người bọn họ, trong trời đất tưởng chừng không có vật gì khác.

Không có người khác, không có tiếng động.

Ánh Nắng nhìn nhìn Tiểu Phương, Tiểu Phương nhìn nàng, hai người lẻ loi, tay chân hai người đều đã lạnh buốt.

Vì họ đều biết, tuy họ không nhìn thấy bất cứ ai, cũng không nghe thấy bất cứ tiếng động nào, nhưng sau mỗi gốc cây xanh ngát, trong mỗi khoảng tối âm u đều đã có sát cơ mà họ nghe không ra, nhìn không thấy.

Dây xích không vô cớ bay tới, gian nhà gỗ cũng không vô cớ bay đi.

... Kẻ thù của họ đã tới, đi theo họ, ở Lạp Tát, ở chỗ cháy, đã theo sát họ.

... Nếu Bốc Ứng không đi, lúc này đương nhiên đã rơi vào tay người ta.

... Cho nên Bốc Ứng đi, còn không để lại chút tin tức nào.

... Vì y đã đoán được sớm muộn gì Ánh Nắng cũng tới đây tìm y, cũng đoán được kẻ đối đầu nhất định sẽ theo nàng tìm tới.

Cường địch vây quanh, sát cơ mai phục bốn phía.

Bây giờ họ phải làm sao?

*

* *

Ánh Nắng nhìn nhìn Tiểu Phương, Tiểu Phương cũng nhìn nhìn nàng, hai người cùng bật cười, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Cũng giống như gian nhà gỗ vẫn còn ở đây.

“Chỗ này quả khác thường.” Tiểu Phương mỉm cười nói “Lẽ ra nàng phải dắt ta tới sớm hơn.”

“Ta đã biết nhất định ngươi sẽ thích chỗ này mà.”

Tiểu Phương tìm cái ghế ngồi xuống, chợt nói “Ta dám đánh cuộc với nàng.”

“Đánh cuộc chuyện gì?”

“Ta dám đánh cuộc ở đây nhất định có rượu.”

“Ngươi thắng rồi.”

Ánh Nắng cười tưởng như rất vui, nàng lấy từ một cái tủ nhỏ ra một bình rượu và hai cái chén.

Nàng ngồi đối diện với Tiểu Phương, Tiểu Phương gõ vỡ dấu niêm phong trên bình rượu, hít một hơi thật sâu.

“Rượu ngon!”, Tiểu Phương nói.

Y rót hai chén, một chén cho mình, một chén đưa Ánh Nắng.

“Ta mời nàng.” Y nâng chén lên “Chúc nàng vạn sự như ý, sống lâu trăm tuổi.”

“Ta cũng mời người”, Ánh Nắng nói “Cũng chúc người vạn sự như ý.”

Họ đồng thời nâng chén, rượu chưa đến môi, đột nhiên tiếng gió xé không khí vang lên, keng một tiếng, hai chén rượu vỡ nát.

CHƯƠNG 42

SÁT CƠ BỐN PHÍA

Chén rượu bị hai đồng tiền đánh vỡ, tiền đồng từ bóng tối dày đặc bay ra, cách họ ít nhất hơn mười trượng.

Muốn dùng tiền đồng đánh vỡ chén rượu hoàn toàn không khó, nhưng dùng một đồng tiền từ ngoài mười trượng ném vỡ một chén rượu lại là chuyện khác.

Nhưng Ánh Nắng và Tiểu Phương dường như không coi chuyện đó vào đâu. Hai người vẫn không hề có chút phản ứng nào, giống như trên tay chưa hề cầm chén rượu, lại giống như chén rượu vẫn còn trong tay chưa hề bị đánh vỡ.

Nếu lúc ấy có ai nhìn thấy họ nhất định sẽ cho rằng hai người này bị mắc bệnh ngây ngốc.

Lúc ấy đương nhiên có người đang nhìn họ, trong khu rừng âm u quanh gian nhà gỗ đều có người.

Kỳ quái là tuy họ đã phá gian nhà gỗ, đánh vỡ chén rượu, nhưng không có thêm hành động nào khác.

Nếu nói Ánh Nắng và Tiểu Phương đều đang diễn kịch, thì họ đang xem kịch.

Chẳng lẽ những người ấy đặc biệt tới đây để xem kịch sao?

*

* *

Sắc trời tối dần.

Tiểu Phương đứng lên, ở chỗ đã không còn thấy gian nhà gỗ nữa ấy đi hai vòng quanh chỗ không còn vách ván, chợt nói “Khí trời hôm nay dễ chịu quá.”

“Quả thật là dễ chịu.”

“Nàng có muốn ra ngoài đi dạo không?” Tiểu Phương hỏi Ánh Nắng.

Ánh Nắng nhìn y nhìn suốt nửa ngày mới chậm rãi lắc đầu “Ta không muốn đi.” Nàng nói “Người đi đi, ta chờ người ở đây.”

“Được, ta đi một mình vậy.” Tiểu Phương hứa với nàng “Ta sẽ mau quay lại thôi.”

Vách ván bốn phía tuy đã không còn, nhưng y vẫn từ chỗ vốn là cửa bước ra ngoài.

Y bước đi rất chậm, thái độ rất nhàn nhã, giống như vừa ăn no xong đi tản bộ.

Gian nhà gỗ xây dựng ở một khoảnh đất trống giữa rừng dày, y vừa ra tới rìa khoảnh đất trống, sau gốc cây chợt có bóng người chớp lên, một người quát khẽ “Quay lại!”

Trong tiếng quát, mười hai điểm hàn tinh bắn ra, không phải đánh vào huyệt đạo của Tiểu Phương, cũng không đánh vào chỗ yếu hại của y, mà cắt đứt toàn bộ đường tới của y.

Thế tới của ba điểm hàn tinh đánh vào giữa mặt rất chậm, Tiểu Phương đã không thể sấn về phía trước, cũng không thể né tránh qua hai bên, chỉ đành lùi lại để tránh ba ngọn ám khí đánh tới trước mặt, lùi về chỗ gian nhà gỗ, lùi về chỗ cái ghế y vừa ngồi.

Y vừa ngồi xuống, ba ngọn ám khí đã rơi xuống đất, rơi trước mặt y, không phải là ba đồng tiền loại vừa đánh vỡ chén rượu lúc nãy, mà là ba ngọn thiết liên tử bằng sắt.

Thiết liên tử vốn là một loại ám khí phổ biến, nhưng thủ pháp phát ám khí của người kia thì rất khác lạ, không những thủ pháp cực kỳ xảo diệu, mà lực đạo còn tính toán rất chính xác.

Ánh Nắng nhìn Tiểu Phương, trên mặt tuy vẫn không tỏ vẻ gì, nhưng mắt đã lộ vẻ khiếp sợ.

Hiện tại bất kể ai cũng có thể nhận ra rằng những người tới đây lần này đều là cao thủ hạng nhất.

Tiểu Phương lại nhìn Ánh Nắng cười cười

“Ta trở về có nhanh không?”

Ánh Nắng vẫn cười cười nhìn y, duyên dáng nói “Đúng là rất nhanh.”

Câu ấy còn chưa dứt, Tiểu Phương đã từ trên ghế phi thân vọt ra, mũi chân chạm đất, dùng thân pháp Yên tử sao thủy, như mũi tên trên nỏ cứng bắn vào chỗ tối tăm trong khu rừng cây.

Thân hình y vừa tới dưới bóng râm, trong bóng tối đột nhiên vang lên một tiếng quát khê, luồng tượng có kiếm quang chớp lên.

“Con đường này không đi được nữa rồi, người nên quay lại thôi.”

Một câu nói, mười ba chữ.

Câu ấy nói xong, thân hình Tiểu Phương đã từ rừng cây vọt lên, lẳng không lộn người ba cái, từ trên không rơi xuống, lại rơi vào chỗ gian nhà gỗ, rơi xuống cái ghế y vốn ngồi, vạt áo đã bị mũi kiếm rạch đứt hai chỗ. Sau khi y ngồi xuống một hồi lâu, vẫn không ngừng thở hổn hển.

Trong bóng cây bên kia chắc chắn có cao thủ tuyệt đỉnh mai phục.

Kỳ quái là tuy y đánh lui Tiểu Phương, nhưng không thừa thắng truy kích.

Chỉ cần Tiểu Phương lui về chỗ gian nhà gỗ, thì thế công của họ lập tức ngừng lại. Xem ra chẳng qua họ chỉ muốn Tiểu Phương ở lại chỗ gian nhà gỗ, chứ hoàn toàn không muốn lấy mạng y.

Rốt cuộc là ai tới đây? Muốn làm chuyện gì?

*

* *

Sắc trời càng tối.

Tiểu Phương và Ánh Nắng vẫn ngồi đối diện ở đó, người trong khu rừng đã không còn nhìn thấy rõ mặt họ.

Nhưng họ biết mặt mình nhất định đã rất khó coi.

Ánh Nắng chột thở dài.

“Đã không còn sớm nữa, một ngày trôi qua thật nhanh.” Nàng hỏi Tiểu Phương “Người còn muốn ra ngoài không?”

Tiểu Phương lắc đầu.

Ánh Nắng đứng lên “Vậy thì chẳng bằng chúng ta đi nghỉ cho sớm.”

“Được”, Tiểu Phương nói “Nàng ngủ trên giường, ta ngủ dưới đất.”

Ánh Nắng lại nhìn y chằm chằm suốt nửa ngày “Ta ngủ trên giường, người cũng ngủ trên giường.”

Giọng nói của nàng rất kiên quyết, hơn nữa còn bước qua, kéo cái ghế của Tiểu Phương ra.

Tay nàng lạnh ngắt và còn đang run lên.

Nàng là vợ chưa cưới của bạn sinh tử chi giao của Tiểu Phương, trong bóng tối không biết có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn họ. Nếu là người khác, nhất định sẽ ty hiềm, nhất định sẽ kiên trì đòi nằm dưới đất.

Tiểu Phương không phải người khác. Tiểu Phương là Tiểu Phương.

“Được.” Y nói “Cô ngủ trên giường, ta cũng ngủ trên giường.”

Trong gian nhà gỗ chỉ có một cái giường, một cái giường rất lớn, họ nằm xuống ngủ, giống như không hề có chuyện gì xảy ra, họ đang ngủ

trong một gian nhà gỗ ẩm áp, cửa nẻo đều đóng chặt, tuyệt đối không ai có thể xâm phạm quấy rầy họ.

Nhưng trong lòng họ đều biết những chuyện hiện có không phải như thế, tính mạng của họ lúc nào cũng có thể bị đánh vỡ như chén rượu, họ có thể sống được tới lúc nào ngay họ cũng không biết.

Ánh Nắng cuộn người trong một cái chăn mỏng bằng vải trên giường, họ nằm cách nhau rất xa, nhưng đầu thì chụm vào nhau rất gần, vì họ đều biết có nhiều điều muốn nói với nhau.

Người lên tiếng trước là Ánh Nắng, nàng hạ giọng hỏi Tiểu Phương “Người có bị thương không?”

“Không.” Tiểu Phương nói khẽ “Vì họ thực sự không muốn lấy mạng ta.”

“Còn nếu họ muốn thì sao?”

“Thì lúc này ta đã là một người chết rồi.”

Tiểu Phương trước nay không biết hờn dỗi, y đã nói như thế là biểu hiện họ đã hoàn toàn không có cơ hội.

Ánh Nắng cười gượng.

“Bất kể thế nào, họ cũng tạm thời chưa xuất thủ, chúng ta không ngại gì mà ngủ đi một giấc rồi sẽ nói chuyện.”

“Chúng ta không ngủ được.”

“Tại sao thế?”

“Vì chúng ta không thể ở lại chỗ này.” Tiểu Phương nói “Tuyệt đối không thể.”

“Người định xông ra à?”

“Nhất định chúng ta phải xông ra.”

“Nhưng người đã thử qua,” Ánh Nắng nói “Tự người cũng biết chúng ta không có bao nhiêu cơ hội.”

“Có lẽ chúng ta chẳng có được một phần cơ hội.”

“Vậy thì rõ ràng chúng ta chỉ còn cách nộp mạng.”

“Cho dù phải chết, chúng ta cũng phải xông ra.” Tiểu Phương nói “Cho dù phải chết cũng không thể chết ở đây.”

“Tại sao thế?”

“Vì chúng ta tuyệt đối không thể làm liên lụy tới Bốc Ứng.”

Giọng nói của Tiểu Phương rất kiên quyết “Rất có thể y còn ở lại gần đây, những người kia đã không xuất thủ lại không cho chúng ta đi là vì muốn lợi dụng chúng ta để dẫn dụ Bốc Ứng sa vào ổ mai phục, nếu Bốc Ứng còn ở gần đây, y có để chúng ta bị vây khốn ở đây không?”

Ánh Nắng trầm ngâm, qua rất lâu mới khẽ thở dài “Không đâu.”

Tiểu Phương nhìn nàng chằm chằm, từng chữ từng chữ hỏi “Vậy chúng ta có thể để y tới đây không?”

Ánh Nắng im lặng.

Câu hỏi ấy thật ra không cần trả lời, nàng nhìn Tiểu Phương chăm chăm, trong mắt đã có ánh lệ.

Nàng tuyệt nhiên không hề thương cảm mình, mà vì một người thà chết cũng không muốn bạn bè bị tổn hại, trong lòng nàng đã tan nát.

... Tiểu Phương không thể chết, tuyệt đối không thể chết.

... Nhưng Bốc Ưng thì sao?

Ánh Nắng nhắm mắt lại, qua rất lâu rất lâu chợt đưa tay ra ôm chặt Tiểu Phương.

“Nếu người quyết tâm như thế, thì chúng ta cứ làm như thế.” Nàng nói “Bất kể người muốn tới đâu, ta cũng đi theo người, người muốn xuống địa ngục, ta cũng xuống địa ngục.”

*

* *

Đêm đã khuya dần.

Tiểu Phương nằm yên lặng, để Ánh Nắng ôm chặt y.

Y không động đậy, cũng không có cảm giác xấu hổ, vì y hiểu tình cảm của Ánh Nắng, cũng hiểu chính mình, họ tuy đang ôm nhau, nhưng trong lòng đều nghĩ tới một người khác.

Một người lúc nào cũng có thể chết vì họ, cũng có thể khiến họ chết vì y.

... Bốc Ưng, người đang ở đâu? Người có biết tình cảm của họ đối với người không?

Đột nhiên trong bóng tối một bóng người vọt ra, lướt qua trên không mười mấy trượng rồi đột nhiên rơi xuống, bình một tiếng rơi xuống gian nhà gỗ đã không còn tồn tại, rơi xuống cạnh giường họ, vừa rơi xuống là không động đậy nữa.

Người ấy là ai? Tới đây làm gì? Chẳng lẽ kẻ thù của họ đã quyết định không chờ nữa, đã quyết định xuất thủ với họ rồi sao?

Ánh Nắng nhìn Tiểu Phương.

“Dường như chúng ta có khách tới”.

“Dường như là thế”.

“Chúng ta không đếm xỉa tới y được không?”, Ánh Nắng cố ý hỏi Tiểu Phương.

“Tại sao lại không đếm xỉa tới y?”

“Y vào nhà mà không gõ cửa, không có chút lễ mạo nào, loại người như thế đếm xỉa tới làm gì?”

Tiểu Phương cười

Đúng lúc y bắt đầu cười, Ánh Nắng đã buông tay ra, thân hình y đã bật lên chuẩn bị lẳng không đánh xuống.

Y không xuất thủ, vì y đã nhìn thấy rõ người kia.

Gian nhà gỗ không còn cửa, cho dù có cửa, thì người kia cũng không gõ được.

Người chết không thể gõ cửa.

Người ấy đầu gục xuống, cái cổ mềm nhũn, giống như con giống bằng đất bị trẻ con tinh nghịch bẻ gãy cổ. Ở đây tuy không trăng không đèn nhưng Tiểu Phương cũng có thể nhận ra đó là một người chết.

... Là ai đánh gãy cổ y? Tại sao lại ném y vào đây?

Tim Tiểu Phương đập càng nhanh, y đã nghĩ tới một người

Đúng lúc ấy, từ một chỗ tối khác trong rừng phía ngoài đột nhiên cũng có một bóng người bay ra, lướt qua trên không hơn mười trượng, bình một tiếng rơi vào gian nhà gỗ không còn tồn tại, đầu cổ cũng mềm nhũn rũ xuống.

Ánh Nắng lặn một vòng nhảy bật lên, nắm chặt tay Tiểu Phương, tim hai người đều đập rất nhanh, trong mắt đều phát ra ánh sáng.

Trong rừng tối đã vang lên tiếng cười nhạt.

“Quả nhiên đã tới rồi!”

“Các hạ đã tới rồi, tại sao không ra gặp gỡ mọi người?”

Trong tiếng cười nhạt có kèm tiếng vạt áo bay phàn phật, tiếng cành cây gãy, còn có thể nhìn thấy bóng người thấp thoáng di động.

Xa xa lại có người quát khẽ “Ở đây!”

Tiếng quát vừa vang lên, trong rừng lại có ba bóng người vọt lên, nhảy xổ về phía đó.

Ánh Nắng và Tiểu Phương tim càng đập mạnh, họ đương nhiên đã đoán ra người ấy là ai.

Trong rừng rậm bóng người như cắt vò thỏ nhảy, chỗ nào cũng có bóng người, tiếng vạt áo phất gió xen với tiếng quát tháo.

“Họ Bốc kia, người còn muốn chạy đâu!”

“Người để lại tính mạng ở đây đấy!”

Người tới rõ ràng là Bốc Ứng.

Y cố ý để lộ thân hình, dẫn dụ những người mai phục trong rừng để Tiểu Phương và Ánh Nắng thừa cơ thoát thân.

Ánh Nắng lại đang nhìn Tiểu Phương, bất kể là chuyện gì nàng cũng để Tiểu Phương quyết định.

Tiểu Phương chỉ nói một câu.

“Y ở đó, ta cũng tới đó.”

Ánh Nắng không nói gì nữa, hai người đồng thời di động thân hình phi thân về phía ấy.

Sao sáng đầy trời, ánh sao không soi được qua cành lá dưới rừng già, lá cây tuy đã khô vàng, nhưng vẫn chưa rụng.

Họ nhìn ra xa không thấy ai, ngay cả tiếng hò hét xa xa cũng dần dần không nghe thấy nữa.

CHƯƠNG 43

TIẾNG KHÓC GIỮA RỪNG GIÀ

Khu rừng này là một sơn cốc như cái chậu nằm lọt giữa núi non chung quanh, thế núi tới đó đột nhiên thấp xuống, không khí ẩm áp, cả gió cũng ẩm, nên hiện tuy đã là đầu mùa đông nhưng lá cây vẫn chưa rụng.

Nhưng trên mặt đất vẫn có lá rụng, cũng như một người thường vì nhiều lý do phải xa nhà, lá cây cũng rụng vì nhiều lý do mà là cành.

Tiểu Phương không nghe thấy tiếng bước chân của bất cứ ai đạp trên lá khô, Ánh Nắng cũng thế.

Họ chỉ nghe thấy một âm thanh kỳ quái

Họ chợt nghe thấy một người đang khóc!

Người nào cũng biết khóc, lúc sinh ra đã khóc, lúc chết cũng khóc, giữa sống và chết là một giai đoạn thường khóc nhất.

Có một số người chỉ những lúc bị thương đau khổ mới biết khóc, có một số người lúc hưng phấn kích động hoan lạc cũng khóc.

Có người nói, trong cuộc đời một người có hai loại âm thanh không sao tránh khỏi, ngoài tiếng cười là tiếng khóc.

Cho nên tiếng khóc hoàn toàn không thể kể là một âm thanh kỳ quái

Nhưng ở nơi này, vào lúc này, bất kể ai nghe tiếng một người đang khóc cũng cảm thấy rất kỳ quái

Chuyện kỳ quái nhất là người đang khóc ấy lại là một người mà mọi người đều không ngờ y lại khóc.

Lúc Tiểu Phương và Ánh Nắng nghe thấy tiếng khóc, thì đã nhìn thấy người đang khóc.

Người ấy rõ ràng chính là Hồ đại chưởng quỹ.

Lúc họ nhìn thấy y, y đang ngồi dưới một cây cổ thụ rất cao, khóc như một đứa bé.

Nếu họ không chính mắt nhìn thấy, họ tuyệt đối không ngờ chủ nhân Tam Bảo đường danh chấn giang hồ lại ở chỗ này, vào lúc này, ngồi dưới một gốc cây ôm đầu khóc lóc như một đứa trẻ.

Nhưng họ đã chính mắt nhìn thấy.

Hồ đại chưởng quỹ như không nhìn thấy họ.

Y khóc rất thương tâm, giống như thương tâm tới mức không sao còn để ý tới ai nữa, đáng tiếc họ lại không sao không để ý tới y.

Họ đều đã nhìn thấy y, đều quen y, đều biết y là ai.

May mà họ có thể giả làm ra vẻ không chú ý tới y, giả như không nhìn thấy y, họ quyết định cứ đi qua trước mặt y.

Họ không đi qua được.

Hồ đại chưởng quỹ đột nhiên từ dưới gốc cây nhảy bật dậy, chặn đường họ, trên mặt tuy còn ngấn lệ nhưng đã không khóc nữa, mắt tuy vẫn còn đỏ nhưng đã lóe lên ánh mắt của chồn cáo.

Y chợt hỏi họ “Các người có phải là người không?”

Tiểu Phương nhìn nhìn Ánh Nắng, Ánh Nắng nhìn nhìn Tiểu Phương cố ý hỏi “Người có phải không?”

“Ta là người.”

“Ta cũng thế.”

Hồ đại chưởng quỹ cười nhạt “Các người đều là người, mà nhìn thấy có người khóc lóc thương tâm tới mức như thế các người vẫn làm ra vẻ không nhìn thấy à?”

Ánh Nắng cũng đang cười nhạt.

“Cho dù bọn ta nhìn thấy thì sao, chẳng lẽ người muốn bọn ta cũng ngồi xuống gốc cây này cùng khóc để bồi tiếp người à? Người đang khóc ở đây, có quan hệ gì tới bọn ta chứ?”

“Đương nhiên có quan hệ.” Hồ đại chưởng quỹ cũng vặn lại “Chính vì các người mà ta mới khóc.”

“Vì bọn ta à?” Tiểu Phương nhin không được hỏi “Tại sao người lại khóc vì bọn ta?”

Dáng vẻ của Hồ đại chưởng quỹ xem ra càng thương tâm.

“Suốt đời ta chỉ thích một nữ nhân.” Y nói “Ta tìm nàng rất lâu, nhưng đến lúc ta gặp được nàng, thì nàng đã chết.”

“Tại sao nàng chết?”

“Vì các người vẫn còn sống chưa chết.”

Hồ đại chưởng quỹ nói “Người bị các người treo lên cây đã chết rồi.”

Y nghiêng rằng trèo trẹo nhìn Tiểu Phương “Ta biết người họ Phương, thường gọi là Tiểu Phương liễu mạng, người muốn chối cũng không chối được.”

Tiểu Phương đã hơi hiểu.

“Nữ nhân người nói có phải là Liễu Phân Phân không?”

“Phải.”

“Quả thật người cho rằng ta giết bà ta à?”

“Không phải người thì là ai?”

Tiểu Phương thở dài “Nếu ta nói không phải là ta, đương nhiên người nhất định sẽ không tin.”

Y không nói gì nữa.

Y đã nhìn thấy Hồ đại chương quỹ quyết tâm liễu mạng với y, bất kể ai cũng có thể nhận ra chuyện ấy.

... Phương hoàng triển sí.

Hồ đại chương quỹ hai tay đã giang ra, tư thế thần bí mà quái dị, tuy không ai biết ám khí của y là dùng thủ pháp nào phóng ra, nhưng mỗi người đều biết chỉ cần ám khí của y phát ra, thì không ai còn có thể cười được nữa.

*

* *

Ánh Nắng chợt bật cười, không những cười mà còn cất tiếng hát.

Bài nàng hát chính là bài ca dao nghe được hôm trước sau gò cát ở ốc đảo cạn nước.

Yên Bắc có một Tam Bảo đường.

Tên tuổi nói ra nghe rất sang.

Tam Bảo đường, ba vật báu.

Ai thấy là gặp tai ương, mắt ứa lệ hai hàng.

Trí nhớ của nàng quả thật rất tốt, hát không sai một chữ, vả lại hát rất giống thiếu nữ kia, lúc nàng chưa hát xong, vẻ mặt Hồ đại chương quỹ đã thay đổi.

“Nàng là ai?”

“Ta là ta.”

“Tại sao nàng biết ta là ai?”

“Ta có chuyện gì mà không biết, ta không biết thì ai biết?” Ánh Nắng cười rất ngọt ngào “Quả thật chắc người cũng biết ta là ai?”

“Ta làm sao biết được?”

“Người cứ nhìn kỹ xem ta là ai.” Nụ cười của nàng cũng có nét giống tiểu cô nương thất mười bảy mười tám cái bím tóc kia, chỉ khác ở chỗ trong tay không có con chó xù lông trắng như tuyết đáng yêu.

Hồ đại chưởng quỹ giật nảy mình nhìn nhìn nàng, từng bước từng bước lùi lại.

“Người cho rằng Âm Linh là ai?” Ánh Nắng lại nói “Người quả thật cho rằng ta là một cái bình à, hay là...”

Nàng chưa nói hết câu, Tiểu Phương đã tuốt kiếm.

Kiếm của Tiểu Phương là thanh Ma nhãn.

Từ lúc Bốc Ưng trả lại thanh kiếm, y chưa từng để thanh kiếm rời khỏi tay.

Động tác tuốt kiếm của y cũng giống như mọi kiếm khách đã thành danh, mau lẹ chính xác mà đầy uy lực.

Kiếm quang chớp lên, Hồ đại chưởng quỹ ngã xuống, ngã xuống rồi là không động dậy nữa.

Ánh Nắng biết Hồ đại chưởng quỹ là kẻ đa nghi, từ lần trước lúc nàng ở ốc đảo khô cạn đã thấy y mắc lừa thiếu nữ kia, nàng mới biết.

Kẻ đa nghi tuy vẫn phòng mình rơi vào bẫy của người ta, nhưng lại dễ mắc bẫy.

Nàng tin chắc Tiểu Phương nhất định sẽ đâm trúng y, y biết Tiểu Phương nhất định sẽ tuốt kiếm nhanh hơn hẳn lúc bình thường.

Nhưng nàng không ngờ một kiếm ấy của Tiểu Phương có thể đắc thủ.

Tiểu Phương giống như không nghĩ ngợi gì, tình hình thế này y đã nhìn thấy cách nay đã nhiều năm.

“Bốc Ưng!”, Tiểu Phương chợt kêu khẽ “Bốc Ưng!”

Giọng nói của y vì kích động mà trở thành lắp bắp “Ta biết người từ đâu tới, sao người còn chưa bước ra?”

*

* *

Bốc Ưng tới đây như thế nào?

Tiểu Phương chỉ bằng vào một chuyện mà nhận ra Bốc Ưng đang ở đây.

Đến lúc ấy Ánh Nắng mới hiểu rõ, vì nàng rất mau lẹ nhận ra Hồ đại chưởng quỹ vì sao mà chết.

Một kiếm ấy của Tiểu Phương không đâm vào chỗ yếu hại trí mạng của y, cho dù đâm vào chỗ yếu hại cũng không đủ trí mạng.

Vì nhất kiếm ấy đâm hoàn toàn không sâu.

Vết thương trí mạng thật sự là trên hông Hồ đại chưởng quỹ, hông trái.

Từ chỗ Tiểu Phương và Ánh Nắng đứng, bất kể dùng cách nào xuất thủ cũng không thể đánh vào bộ vị ấy của y.

Người có thể đánh vào bộ vị ấy nhất định phải là một người khác, núp kín ở một chỗ họ không nhìn thấy, dùng một loại vũ khí họ không nhìn thấy, một đòn là trí mạng.

... Người ấy là ai, ngoài Bốc Ưng thì còn là ai?

“Bốc Ưng!” Ánh Nắng trong giọng nói đã vì phấn khích mà lắp bắp “Người cũng ở đây à?”

CHƯƠNG 44

TRONG CỬA NGOÀI CỬA

Nàng còn chưa nghe tiếng Bốc Ưng trả lời, chợt nhìn thấy một cánh cửa.

Dưới gốc một cây đại thụ, đột nhiên lộ ra một cánh cửa.

Đó đương nhiên không thể coi là một cánh cửa thật sự, chỉ có thể coi là một cái hang, Ánh Nắng biết đó là cánh cửa, chỉ vì trong đó có một người chui ra.

Người ấy tuy không phải Bốc Ưng nhưng là bạn của y.

“Ban Sát Ba Na!”, Ánh Nắng suýt nữa nhịn không được kêu ầm lên “Là người!”

Nhìn thấy y, họ đều vui mừng như nhau.

Trước nay chưa ai biết lúc nào y sẽ xuất hiện, nhưng lần nào y xuất hiện cũng khiến người ta phấn khích.

“Người xuất thủ mới rồi là người phải không?”

“Là ta.” Ban Sát Ba Na lấy tay làm một động tác đơn giản, một thế tay trong chớp mắt có thể bẻ gãy cổ người ta, tuy rất đơn giản, nhưng tuyệt đối có hiệu quả.

“Bốc Ưng đâu?” Ánh Nắng hỏi.

“Ta không gặp y”, Ban Sát Ba Na nói “Ta cũng đang tìm y.”

“Người biết y ở đâu không?”

“Không biết.” Ban Sát Ba Na lời nói cũng rất chắc chắn “Nhưng ta biết y tuyệt đối chưa chết.”

Lý do của y là “Vì bọn người kia cũng đang tìm y, đủ thấy họ biết y còn chưa chết.” Y mỉm cười “Bất kể là ai muốn lấy mạng Bốc Ứng cũng rất không dễ.”

Ánh Nắng cũng cười “Nếu có người định lấy mạng người, e lại càng không dễ.”

Nàng cũng rất tin tưởng Ban Sát Ba Na.

Bất kể lúc nào, chỗ nào, y cũng có thể tìm được một nơi ẩn náu cho mình.

Một nơi mà người khác tuyệt đối không sao tìm ra được.

Bất kể trong tình huống nào, y cũng lưu lại cho mình một con đường lui trước.

“Họ đều cho rằng người đã trốn ra khỏi rừng cây, không ngờ người lại núp ở dưới gốc cây này.” Ánh Nắng thở dài nói “Chẳng trách Bốc Ứng thường nói, nếu người muốn ẩn núp thì trong thiên hạ tuyệt đối không có bất cứ ai tìm ra được người.”

Ban Sát Ba Na mỉm cười “Ta cũng biết nàng định nói gì nữa rồi.”

“Ta định nói gì?”

“Nói ta là một con hồ ly già.”

“Người không phải là một con hồ ly già”. Ánh Nắng cười nói “Hai trăm con hồ ly cộng lại cũng không bằng một mình người.”

*

* *

Tiếng người mới rồi đã không nghe thấy nữa, lúc này mừng tượng như đang quay lại.

Ban Sát Ba Na cau cau mày.

“Các người mau núp đi”, y chỉ vào cái hang dưới đất “Cái hang này tuyệt đối có thể chứa được hai người các người.”

“Còn người?”

“Các người không cần lo lắng cho ta”, Ban Sát Ba Na nói “Ta có cách đối phó với họ.”

“Ta tin”.

Ban Sát Ba Na nói “Nhưng nhất định các người phải chờ đến khi ta quay lại mới được chui ra”.

Y đã chuẩn bị đi, chợt xoay người lại “Ta còn muốn các người làm một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Cởi hết quần áo và hài của các người đưa cho ta.”

Ban Sát Ba Na không giải thích tại sao y phải làm như thế, Ánh Nắng cũng không hỏi.

Nàng đã quay người đi, rất mau lẹ cởi hết bộ quần áo ngoài màu xanh và hài, nếu Ban Sát Ba Na cần nàng cởi ra, thì nàng không cự tuyệt.

Nàng không phải là loại nữ nhân rụt rè nhút nhát.

Nàng tin Ban Sát Ba Na làm như thế nhất định là có lý do.

Tiểu Phương cũng cởi áo ngoài ra.

“Thế này đủ chưa?”

“Đủ rồi.” Ban Sát Ba Na nói “Chỉ có điều người còn phải đưa thanh kiếm của người cho ta.”

Đối với một người học kiếm mà nói, trên đời chỉ có hai vật tuyệt đối không thể khinh dị đưa cho người khác.

... Kiếm của y, vợ của y.

Nhưng Tiểu Phương không hề do dự đưa luôn thanh kiếm của mình cho Ban Sát Ba Na, vì y cũng tin Ban Sát Ba Na như Ánh Nắng.

Ban Sát Ba Na vỗ vai Tiểu Phương thật mạnh.

“Người tin tưởng ta, người là bằng hữu của ta.” Cho đến lúc này, y mới coi Tiểu Phương là bằng hữu “Ta sẽ tuyệt nhiên không để người thất vọng.”

Cái hang này quả thật có thể chứa được hai người, chỉ có điều nếu hai người còn muốn giữ một khoảng cách, không chạm vào thân hình của nhau thì rất khó.

Tiểu Phương ra sức co người lại.

Trên người họ tuy vẫn còn mặc quần áo, nhưng quần áo của hai người đều chỉ còn rất mỏng.

Một cô gái như Ánh Nắng, trên người chỉ mặc một bộ quần áo mỏng như thế, hai người lại kề sát nhau, giống như hai cái lòng đỏ trong một “quả trứng hai lòng”.

Chỉ cần là người hơi có trí tưởng tượng, đều có thể tưởng tượng tình huống hiện tại của họ.

Tiểu Phương chỉ đành ra sức co người lại, nhưng đáng tiếc chỗ để y co người lại phía sau đã không còn nhiều.

Dưới hang tuy ẩm thấp tối tăm, nhưng hơi thở thơm tho dịu dàng của Ánh Nắng như gió xuân.

Đối với một người đàn ông trẻ tuổi khí huyết phương cương mà nói, tình huống ấy quả thật có chỗ gần chết.

Ánh Nắng chột cười.

Tiểu Phương nhìn nàng chằm chằm, chột hỏi “Nàng cười gì?”

“Ta thích cười, hay cười, nhưng trước đây dường như người chưa bao giờ hỏi ta cười chuyện gì.”

Trước đây là trước đây.

“Hiện tại sao người muốn hỏi?”

“Bởi vì...”, Tiểu Phương nói “Bởi vì ta muốn nhắc nhở nàng một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Ta là một người đàn ông.” Dáng vẻ của Tiểu Phương rất nghiêm trang.

“Ta biết ngươi là một người đàn ông.”

“Đàn ông trên đời đều không khác nhau nhiều đâu.”

“Ta biết.”

“Cho nên nếu nàng còn cười lần nữa, ta sẽ...”

“Ngươi sẽ làm gì?” Ánh Nắng cố ý hỏi Tiểu Phương “Có phải là sẽ đánh vào mông ta không?”

Tiểu Phương lại nhìn nàng suốt nửa ngày, nhin không được cũng cười. Hai người đều cười.

Mới rồi giống như là chuyện không sao chịu nổi, nhưng trong tiếng cười chợt lại trở thành có thể chịu nổi.

Nếu người ta không biết cười, thì trên đời này sẽ ra sao?

Lúc Ban Sát Ba Na quay lại, thì đêm tối đã dần trôi qua, khu rừng dày này lại trở lại tươi sáng hòa bình yên tĩnh.

Ánh Nắng và Tiểu Phương sắc mặt đều lộ vẻ hân hoan, vì họ đều không có lỗi với người khác, cũng không có lỗi với mình.

Ban Sát Ba Na nhìn họ, đột nhiên vỗ vai Tiểu Phương thật mạnh “Ngươi quả nhiên là bạn tốt của Bốc Ưng.” Y nói “Bốc Ưng quả nhiên không nhìn lầm ngươi.”

Y chợt cười cười, nụ cười mừng rỡ rất thần bí, lời nói cũng rất kỳ quái

Y chợt nói với Tiểu Phương “Chỉ đáng tiếc ngươi đã chết rồi.”

“Ta đã chết à?”, Tiểu Phương nhin không được hỏi “Chết lúc nào?”

“Vừa chết.”

“Ta chết thế nào?”, Tiểu Phương hỏi.

“Từ một bờ vực sâu rơi xuống dưới, chết rồi.” Ban Sát Ba Na nói “Đầu ngươi tuy đã nát bét như quả dưa, nhưng người khác nhất định còn nhận ra ngươi.”

“Tại sao?”

“Vì trên người ngươi còn mặc bộ quần áo mà họ thấy ngươi mặc, trong tay còn cầm thanh kiếm của ngươi.” Ban Sát Ba Na nói “Nếu ngươi chưa chết, thì đương nhiên sẽ không chịu giao thanh bảo kiếm ấy cho người khác.”

Tiểu Phương đã hoàn toàn hiểu rõ ý y, chắc chắn y đã tìm giúp cho Tiểu Phương một người chết thay.

Ánh Nắng vẫn muốn hỏi “Còn ta thì sao?”

“Nàng đương nhiên cũng chết rồi”. Ban Sát Ba Na nói “Hai người các người đều đã chết rồi.”

“Tại sao bọn ta phải chết?”

“Có lẽ các người vì Bốc Ưng, có lẽ vì các người sảy chân rơi xuống vực.” Ban Sát Ba Na nói “Mỗi người đều có rất nhiều lý do để chết.”

Y mỉm cười “Biết đâu còn có người cho rằng các người là vì tư tình bị Bốc Ưng phát hiện nên mới tự sát vì tình.”

Ánh Nắng và Tiểu Phương bật cười, trong lòng họ không hề xấu hổ, giữa họ tuyệt đối không có tư tình, nên họ còn có thể cười được.

Một người nếu lúc nào cũng có thể cười, cũng không phải là chuyện dễ.

Ban Sát Ba Na lại hỏi Tiểu Phương “Người có biết tại sao ta nhất định bắt người phải chết không?”

Tiểu Phương lắc đầu.

Y vốn không phải là người nhiều lời, gần đây càng trầm mặc, nếu y biết người khác cũng có thể trả lời một câu hỏi, thì y thà ngậm miệng. Ban Sát Ba Na quả nhiên tự trả lời câu hỏi của mình.

“Vì ta muốn người đi làm một chuyện.” Y lại giải thích “Một chuyện tuyệt đối không thể để cho người khác biết là các người làm, chỉ có người chết mới không bị người khác chú ý.”

“Người khác” mà y nói đương nhiên chính là kẻ đối đầu của họ.

Ánh Nắng lại hỏi “Chuyện gì?” Nàng hỏi “Người muốn bọn ta đi làm chuyện gì?”

“Đi tìm Bốc Ưng.”

Chuyện đó thì cho dù y không muốn họ làm, thì họ cũng sẽ làm.

Ban Sát Ba Na nói “Ta biết nhất định các người muốn trả thù, biết đâu hiện tại lại muốn đi tìm Vệ Thiên Bằng, đi tìm Lã Tam.”

Họ quả thật còn có ý nghĩ ấy.

“Nhưng hiện tại nhất định chúng ta phải nhẫn nại”. Ban Sát Ba Na nói “Bất kể chúng ta muốn làm gì, cũng nhất định phải đợi đến khi tìm được Bốc Ưng hãy làm”. Biển người mênh mông, muốn tìm một người, còn khó hơn tìm kim đáy biển.

Ban Sát Ba Na nói “Ta đã biết chuyện này hoàn toàn không dễ, nhưng chỉ cần chúng ta có lòng tin, thì không gì không làm được”.

Y chợt quay người đi “Các người đi theo ta.”

Y dắt họ tìm tới một cây cổ thụ không biết tên gì, rút một thanh chủy thủ trong ống hài ra, dùng chủy thủ rạch vỏ cây khô, qua một lúc, trên thân cây đã có nhựa trắng như sữa chảy ra.

Ban Sát Ba Na bắt Tiểu Phương và Ánh Nắng dùng hai tay hứng lấy, thông thả đều đặn xoa lên mặt và tay chân.

Da mặt của họ lập tức cảm thấy ngứa ngáy, sau đó xảy ra một sự thay đổi rất kỳ quái

Da của họ đột nhiên biến thành màu đen, lại còn hiện lên nếp nhăn, trông như già đi mười tuổi.

Ban Sát Ba Na lại nói với Tiểu Phương “Tộc nhân của bọn ta đặt cho loại cây này một cái tên đặc biệt.”

“Tên gì?”

“Thời gian.”

“Thời gian à?”

“Tộc nhân của bọn ta đều gọi loại cây này là cây thời gian”, Ban Sát Ba Na nói “Vì thời gian vẫn khiến người ta trở thành già nua.”

Y lại nói “Công hiệu của nó ít nhất cũng có thể giữ được một năm, trong vòng một năm, các người đều sẽ giữ được dáng vẻ hiện tại, đại khái sẽ không có ai nhận ra diện mạo thật của các người đâu.” Y nói là “đại khái” không có ai chứ không phải là “tuyệt đối không có ai”.

“Cho nên các người phải đặc biệt chú ý.” Ban Sát Ba Na nói “Cho nên ta vẫn phải tìm cách khác che đậy cho các người.”

“Che đậy thế nào?” Ánh Nắng nói.

“Hiện tại nàng đã không còn là Ánh Nắng Màu Xanh nữa, y cũng không phải là Tiểu Phương nữa.”

“Ta biết.” Ánh Nắng nói “Hai người ấy hiện đều đã chết rồi.”

“Cho nên bây giờ các người đã là hai người khác.”

Ban Sát Ba Na nói “Các người là một đôi vợ chồng, một đôi vợ chồng rất nghèo khổ, nhất định phải bôn ba lao khổ mới có thể sống còn.”

Trên đời vốn có rất nhiều đôi vợ chồng như thế, để sống còn không thể không ngày đêm bôn ba lao khổ không nghỉ ngơi.

“Các người là tiểu thương, chở đặc sản của đất Tạng vào Quan nội để bán, kiếm chút lãi cò con.” Ban Sát Ba Na nói “Vì các người không có cha mẹ con cái, ở nhà cũng không có người khác, nên tình cảm của hai vợ chồng người rất thấm thiết, bất kể đi đâu cũng có hai người.” Tiểu Phương và Ánh Nắng đều đang lắng nghe.

Ban Sát Ba Na lại nói “Các người đương nhiên không mời nổi tiêu sư hộ tống, nên để đi đường an toàn, các người chỉ có cách gia nhập vào thương đội.”

“Thương đội à?”, Tiểu Phương không hiểu.

“Thương đội chính là đội ngũ do rất nhiều người buôn bán như các người kết bạn cùng đi.” Ban Sát Ba Na giải thích “Cơ hồ tháng nào cũng có một đội người như thế vào Quan nội.” Y nói “Ta đã tìm được cho các người một đội.”

Ban Sát Ba Na làm việc chu đáo cẩn thận, quả khiến người ta không thể không khâm phục.

“Thương đội này hoàn toàn không đông, đại khái có ba bốn mươi người.” Y nói “Người đứng đầu thương đội này tên Hoa Bất Lạp, khôn ngoan lão luyện, rất thông thạo địa hình, lúc thiếu niên nghe nói thuộc quân thiết kỵ của người Đạt Đán, từng viễn chinh tới Đột Quyết.

“Trần Hồ Khẩu.” Ban Sát Ba Na nói “Họ định tập hợp ở trần Hồ Khẩu.”

Y lại bổ sung “Các người tới đó, trước tiên đi tìm một người tên Đại Yên Đại, nói tên các người cho y biết, rồi đưa hai mươi lăm lượng bạc lộ phí cho y, tự nhiên y sẽ dắt các người tới gặp Hoa Bất Lạp.”

Hiện tại chỉ còn một câu hỏi cuối cùng.

“Tên của bọn ta là gì?”, Ánh Nắng hỏi.

“Nàng là người Tạng, tên Mỹ Nhã.” Ban Sát Ba Na nói tiếp “Chồng cô là người Hán, tên Miêu Xương.”

Hai tay y nắm chặt vai họ “Ta hy vọng trong vòng một năm các người sẽ tìm được Bốc Ưng.”

CHƯƠNG 45

LỮ ĐỒ

Trong sự tưởng tượng của Tiểu Phương và Ánh Nắng, Hoa Bất Lạp đương nhiên phải là một người cao lớn, thô tráng, công bằng, nghiêm trang.

Họ đã làm.

Hoa Bất Lạp là một người lùn, vốn cũng không lùn lắm, nhưng nhiều năm sống trên lưng ngựa, khiến hai chân y trở nên cong, xem ra giống như một hình tròn, đi lại cứ lắc lư xiêu vẹo, dáng vẻ trông rất hoạt kê.

Cho nên y vẫn cứ ngồi trên một cái ghế cao, dùng một đôi mắt lúc nhìn người khác thì mang một dáng vẻ lạnh lùng chế nhạo, vừa như một đứa trẻ nghịch ngợm nhìn con mèo bị nó trói chặt, vừa như một con mèo đang ngấm con chuột trong móng vuốt của nó.

May là y còn hai bàn tay to.

Bàn tay của y vừa to rộng, vừa thô cứng, lúc đập xuống bàn giống như một lưỡi phủ, hạ xuống là có thể chém cái bàn thành hai nửa.

Có thể vì đôi tay ấy mới khiến người ta không thể không kính sợ y.

Ngoài ra người này còn có một ưu điểm là y rất ít nói, những lời y muốn nói đều do Đại Yên Đại nói thay y.

Lúc Tiểu Phương và Ánh Nắng gặp Hoa Bất Lạp, thì đã có một đôi vợ chồng đang ngồi trong khách sảnh của y.

Đôi vợ chồng này cũng như bọn Tiểu Phương, để sống nên không thể không ngày đêm lao khổ bốn ba không nghỉ.

Họ không còn trẻ, người chồng ít nhất cũng ba bốn mươi tuổi, người vợ khoảng hăm bảy hăm tám, trên mặt người chồng đã có nhiều dấu vết sương gió rạch lên, người vợ thì cứ cúi đầu không dám nhìn người khác.

Lúc người chồng đưa ra hai mươi lăm lượng bạc làm lộ phí, người vợ căng thẳng tới mức cả ngón tay cũng run lên, vì suốt cuộc đời họ trước nay chưa bao giờ giao ra số tiền lớn như thế.

Trong con mắt của họ, giá trị của hai mươi lăm lượng bạc nhiều hơn ba mươi vạn lượng vàng trong mắt Lã Tam.

Hôm sau Tiểu Phương mới biết tên của họ – người chồng tên Triệu Quần, người vợ họ Hồ, gọi là Triệu Hồ thị.

Một nữ nhân bình thường quy củ sau khi lấy chồng thì không còn tên nữa.

Trước nay Tiểu Phương chưa từng nghĩ tới một đôi vợ chồng bình thường quy củ lại gây ra ảnh hưởng rất lớn trong cuộc đời của y và Ánh Nắng, từ một khía cạnh nào đó mà nói, thậm chí có thể nói là làm thay đổi cả cuộc đời họ.

Hoa Bất Lạp rất bực dọc.

Đối với y mà nói, bất kể ngồi chỗ nào cũng không thoải mái bằng ngồi trên lưng ngựa.

Nhưng lúc Đại Yên Đại thay y hỏi Tiểu Phương và Ánh Nắng mấy câu đơn giản xong, lúc bảo họ trở về phòng, Hoa Bất Lạp lại bảo họ chờ một lúc.

Y chợt hỏi Tiểu Phương “Người đã từng luyện võ chưa?”

“Chưa”, Tiểu Phương lập tức trả lời “Tuy cũng có luyện vài thức, nhưng cũng không thể kể là luyện võ.”

“Người có mang theo người giúp việc không?”

“Không.”

“Cả một thanh đao cũng không mang theo à?”

“Không.”

Hoa Bất Lạp nhìn nhìn Tiểu Phương, trong mắt chợt lộ nét cười tươi tắn mà quỷ quyệt, chợt rút thanh chuỷ thủ trong người ra.

“Tốt nhất là người mang theo người giúp việc này.” Y đưa thanh chuỷ thủ cho Tiểu Phương “Vợ người xem ra cũng không lớn tuổi lắm, trong đội ngũ của chúng ta loại người nào cũng có, lúc đi đường có thể cẩn thận được thì nên cẩn thận là hay.”

“Người này không phải người tốt.”

Vừa về tới phòng, Ánh Nắng đã thì thào nói với Tiểu Phương “Tuyệt đối không phải là người tốt.”

Tiểu Phương không thể không thừa nhận, lúc Hoa Bất Lạp cười quá thật có vẻ giống như không mang ý tốt.

May là Ánh Nắng đã không còn là Ánh Nắng Màu Xanh xinh đẹp tươi sáng, ngay cả Triệu Hồ thị xem ra còn dễ coi hơn nàng nhiều.

Đôi vợ chồng này ở gian phòng sát vách họ.

Họ ngủ trong một khách điểm nhỏ rất rẻ tiền, trong phòng ngoài một cái giường lò và một bày rệp thì cơ hồ không có gì khác.

Trong hai mươi lăm lượng bạc lộ phí còn gồm cả tiền trọ, đương nhiên họ cũng không thể yêu cầu quá nhiều.

Huống hồ cái giường lò còn rất ấm, vào lúc này, được nằm trên giường ấm mà ngủ cũng đã rất đầy đủ.

Họ chỉ hy vọng ngủ đi cho mau.

*

* *

Họ đều chưa ngủ.

Đúng lúc họ bắt đầu thiếp đi, trong gian phòng sát vách chợt vang lên một thanh âm rất kỳ quái.

Lúc bắt đầu họ còn chưa nhận ra là thanh âm gì, nhưng thanh âm càng lúc càng lớn, vả lại còn kéo dài rất lâu, mà hai gian phòng chỉ cách nhau một tấm ván mỏng.

Nếu họ còn là trẻ con, thì có thể còn chưa nhận ra là tiếng gì.

Đáng tiếc họ đã không là trẻ con.

Tiểu Phương chợt cảm thấy toàn thân nóng ran.

Trước nay y chưa từng nghĩ tới một nữ nhân quý củ như thế, hay xấu hổ như vậy mà lúc làm việc ấy với chồng lại phát ra thanh âm như thế.

Đó có lẽ vì cuộc sống bình thường của họ quá đơn điệu, đột nhiên đặt vào hoàn cảnh mới, tới một nơi mới, nên rốt lại cũng không khỏi có chỗ phóng túng hơn một chút.

Mỗi người đều có lúc không sao khống chế được mình, nhưng có một số người cho dù lúc nào cũng nhất định phải khống chế mình.

Tiểu Phương nhắm mắt lại, toàn thân trên dưới không dám động đậy.

Y hy vọng Ánh Nắng cho rằng y đã ngủ.

Ánh Nắng cũng không động đậy, có phải nàng cũng hy vọng Tiểu Phương cho rằng nàng đã ngủ không?

Sáng sớm, ánh nắng đầy đất.

Trời còn chưa sáng hẳn, Tiểu Phương đã dậy dùng một thùng nước lạnh đã đóng váng băng tắm rửa, rồi ra gò núi ngoài khách điểm chạy mười bảy mười tám vòng.

Lúc y quay về, Ánh Nắng đã xếp dọn xong hành lý, y nhìn Ánh Nắng cười cười, Ánh Nắng cũng nhìn y cười cười, người nọ cũng không biết tối hôm qua người kia có ngủ được không.

Bất kể đêm ấy khó qua thế nào, họ cũng đã qua đêm.

Đôi vợ chồng kia đã trở lại dáng vẻ chất phác quy củ, người vợ hay xấu hổ vẫn cúi đầu không dám nhìn người khác.

Tiểu Phương và Ánh Nắng cũng không dám nhìn thị, sợ nhìn thấy thị lại liên tưởng tới thanh âm tối hôm qua, lại nhin không được bật cười.

Chết được là bốn người bọn họ lại vừa khéo được phân một chiếc xe, chiếc xe vừa nhỏ vừa chật, bốn người chóp mũi cơ hồ chạm nhau, mắt nhìn thấy mắt, muốn không thấy cũng không được.

Lúc ăn cơm trưa, đôi vợ chồng kia lại chia một phần thức ăn họ mang theo cho Tiểu Phương và Ánh Nắng, ngoài ớt xào thịt còn có món hành băm khoái khẩu của người Tạng.

Món này dùng loại hành đặc sản ở núi Thánh Mẫu, lá hẹ và ớt đỏ nấu thành, đối với cư dân ở một dải Tây Tạng mà nói, quả thật là món ăn trân quý không gì bằng, tuyệt nhiên không khinh dị mang ra đãi khách.

Đôi vợ chồng ấy giống như đặc biệt muốn bồi thường lại tổn thất bị mất ngủ của Tiểu Phương và Ánh Nắng tối qua, đặc biệt tỏ vẻ xin lỗi họ.

Tiểu Phương thì chỉ hy vọng lúc đi ngủ tối nay họ có thể yên ổn ngủ một giấc.

*

* *

Tiểu Phương lại thất vọng.

Đêm ấy y và Ánh Nắng lại được chia phòng sát vách với vợ chồng họ, tao ngộ lại càng thâm.

Tinh lực của đôi vợ chồng này mạnh mẽ hơn bề ngoài của họ nhiều.

Nếu quả thật Tiểu Phương và Ánh Nắng là vợ chồng, thì vấn đề ấy rất dễ dàng giải quyết.

Đáng tiếc họ lại không phải.

Trước nay họ chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện ấy lại trở thành điều phiền não lớn nhất dọc đường, càng không ngờ một nữ nhân chất phác hay xấu hổ như thế mà đến tối lại biến thành một vụ vật chết được như thế.

Đến đêm thứ ba Tiểu Phương đột nhiên bỏ ra ba hạt xúc xắc, nói với Ánh Nắng “Chúng ta gieo xúc xắc.”

“Gieo xúc xắc à?” Ánh Nắng hỏi “Người muốn đánh cuộc thế nào với ta?”

“Ai thua thì tối nay phải ra ngủ ở ngoài xe.”

Người thua đương nhiên là Tiểu Phương, y đã giở trò ma mãnh lúc gieo xúc xắc, y tình nguyện ngủ trên xe.

Y ngủ rồi.

Ánh Nắng thì vẫn không ngủ được.

Thanh âm bên kia vách tuy đã tạm thời lắng xuống, nhưng nàng lại nghĩ tới rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện vốn không nên nghĩ tới.

Đúng lúc ấy, nàng nghe có người gõ cửa.

Tim nàng lập tức đập nhanh.

... Có phải Tiểu Phương quay về không?

Không phải.

Ánh Nắng nhảy dựng lên.

“Người tới đây làm gì?”

“Đề bầu bạn với nàng”, Hoa Bất Lạp nhìn nàng chăm chăm, trong mắt lộ ra nét cười hung dữ “Ta biết chồng nàng vô dụng, nên tới để bồi tiếp nàng.”

Ánh Nắng kéo chặt mép chần.

“Ta không cần người bồi tiếp”, nàng rất khấn trương “Người mà bước tới ta sẽ la lên đấy!”

“Nàng kêu à? Kêu ai? Kêu chồng nàng à?” Hoa Bất Lạp cười hung dữ “Cho dù nàng gọi y tới thì cũng có ích gì?”

Y giờ đôi bàn tay như chiếc phủ ra, cầm lấy bình trà, khẽ bóp một cái, cái bình trà vỡ nát.

“Chồng nàng có công lực như ta không?”, Hoa Bất Lạp nụ cười mang vẻ hung dữ.

Ánh Nắng chỉ có cách lắc đầu.

Hiện tại họ chỉ là một đôi vợ chồng bình thường, đương nhiên không có công phu như thế, nàng tuyệt không thể bộc lộ thân phận của mình.

Nhưng Hoa Bất Lạp đã từng bước từng bước tiến tới, đã mau lẹ tới cạnh giường nàng.

“Nàng mà dám kêu lên, ta sẽ nút miệng nàng lại, chồng nàng mà tới đây, ta cũng sẽ bóp chết y.”

Xem ra y đã quyết tâm không chịu bỏ qua nàng.

Bây giờ nàng đã không còn là Ánh Nắng Màu Xanh, nàng chỉ là một nữ nhân vừa đen đui vừa xấu xí, tại sao Hoa Bất Lạp lại thích nàng?

Ánh Nắng vừa cuống quýt, vừa tức giận, vừa kinh ngạc, Hoa Bất Lạp đã vồ xuống người nàng, hai bàn tay to tướng đã chuẩn bị xé áo nàng ra.

Y không chụp trúng nàng mà lại chụp trúng cái bao phục.

Ánh Nắng né qua một bên giường, thuận tay chụp cái bao phục, dùng sức ném ra, quần áo của nàng chưa bị xé rách thì cái bao phục đã bị xé rách, tất cả đồ vật trong bao rơi xuống đất.

Hoa Bất Lạp trên mặt chợt lộ vẻ hoảng sợ, xoay người chạy mau ra ngoài, giống như đột nhiên thấy ma, không hề quay đầu, lập tức không thấy bóng dáng đâu nữa.

CHƯƠNG 46

LẠI LÀ KIM THỦ

Ánh Nắng tim vẫn còn đập mạnh, tay chân đều lạnh ngắt.

... Tại sao Hoa Bất Lạp lại đột nhiên bỏ chạy? Y đã nhìn thấy cái gì?
Nàng nghĩ không ra.

Những đồ vật vừa trong cái bao rơi ra vẫn còn dưới đất, cái bao này sáng hôm nay chính tay nàng gói lại, bên trong hoàn toàn không có bất cứ vật gì có thể khiến người ta vừa nhìn thấy đã hoảng sợ bỏ chạy.

Cánh cửa lại mở ra, lần này người bước vào không phải là ai khác, mà là Tiểu Phương.

Y ngủ chập chờn, bất kể ai cũng không thể ngủ ngon trong chiếc xe vừa cứng vừa lạnh, vừa lọt gió như thế.

Tại y trước nay rất thính.

Nhìn thấy Tiểu Phương, Ánh Nắng mới thở phào.

“Người xem dưới đất có vật gì không?” Nàng hỏi Tiểu Phương.

Tiểu Phương vừa nhìn mặt lập tức biến sắc.

Ánh Nắng càng cuống quýt, càng ngạc nhiên “Người nhìn thấy gì thế?”

Tiểu Phương thông thả cúi xuống, nhặt một vật dưới đất lên.

Vật y nhặt rõ ràng là một bàn tay.

Kim Thủ!

“Cái bao phục này có đúng là sáng nay chính tay nàng gói ghém không?”, Tiểu Phương hỏi Ánh Nắng.

“Chắc chắn đúng.”

“Lúc ấy bàn tay vàng này đã có trong bao phục chưa?”

“Không.” Ánh Nắng khẳng định “Tuyệt đối không.”

“Mới rồi có phải chính mắt nàng nhìn thấy nó trong bao phục rơi ra không?”

“Ta nhìn thấy rất rõ ràng.”

“Vậy thì bàn tay vàng này làm sao vào được trong bao phục của nàng?”

“Ta không biết.” Nàng quả thật không biết. Bàn tay vàng này là tín vật của Phú quý thần tiên Lã Tam dùng để ban bố hiệu lệnh cho quần hào, vốn không thể xuất hiện trong bao phục của nàng.

Nhưng hiện tại chuyện không thể như thế lại xảy ra.

*

* *

Đêm dài chưa hết, phòng bên cạnh rõ ràng đã yên lặng từ lâu.

Tiểu Phương chợt hỏi “Hôm nay có ai đựng vào cái bao phục này không?”

“Không có.” Giọng nói của Ánh Nắng đến bây giờ đã không còn khẳng định như lúc nãy “Dường như không có.”

“Dường như không có hay tuyệt đối không có?”

Ánh Nắng đang do dự, vấn đề này quả thật nàng không nắm chắc được câu trả lời

Nàng chỉ nhớ cái bao này luôn luôn nằm trong tay nàng, hầu như không lúc nào rời khỏi ánh mắt của nàng.

... Là “Dường như” chứ hoàn toàn không phải là “tuyệt đối”.

Tiểu Phương lại hỏi “Có người nào có thể nhân cơ hội nhét cái bàn tay vàng này vào bao phục của nàng không?”

Muốn lấy trộm cái bao phục luôn ở cạnh nàng thì có lẽ không ai có khả năng, nhưng muốn nhét vật gì vào bao phục của nàng thì lại là chuyện khác.

Ánh Nắng lập tức trả lời “Có”. Mắt nàng chợt sáng lên “Có một người.”

“Ai?”

Ánh Nắng chỉ chỉ vào gian phòng bên cạnh “Chính là nữ nhân kêu la làm chúng ta suốt đêm không ngủ được bên kia.”

Tiểu Phương không nói gì nữa.

Thật ra y đã sớm nghĩ tới chuyện này, họ đi chung xe suốt dọc đường, đã có thể coi là bằng hữu, trên xe Hồ thị luôn ngồi cạnh Ánh Nắng, Ánh Nắng cũng nhìn không được ngủ gật, Triệu Hồ thị muốn nhét trộm vật gì vào bao phục của nàng thì hoàn toàn không phải là chuyện khó khăn.

“Có lẽ Ban Sát Ba Na không lừa được Lã Tam, hành tung của chúng ta đã bị phát hiện rồi.” Ánh Nắng nói “Cho nên y đã sớm phái người theo dõi chúng ta.”

“Nàng cho rằng đôi vợ chồng này là người của Lã Tam phái tới à?”

Ánh Nắng cắn cắn môi “Ta đã sớm có ý nghi ngờ họ, một người phụ nữ chất phác con nhà lành tử tế, biết rõ bên kia vách có người, mà cứ tới đến tại sao lại kêu rên như ma quỷ thế.”

Mặt nàng dường như hơi đỏ lên “Có lẽ cố ý kêu rên cho chúng ta ngủ không được, để ban ngày chúng ta mỗi một không còn tỉnh táo, thì mới có cơ hội hạ thủ.”

Đó tuy chẳng qua là sự suy đoán của nàng, nhưng sự suy đoán ấy hoàn toàn không phải không có đạo lý.

Chuyện không hợp lý duy nhất là “Nếu quả thật Lã Tam phát hiện ra hành tung của chúng ta, tại sao không giết chúng ta ngay?”

“Vì y còn muốn từ chúng ta mà tìm ra nơi hạ lạc của Bốc Ứng, nên chỉ phái người ngấm ngầm theo dõi, vả lại hoàn toàn không muốn chúng ta phát hiện ra.”

“Nếu đôi vợ chồng kia đúng là người của Lã Tam phái đi ngấm ngầm theo dõi chúng ta, tại sao lại nhét bàn tay vàng này vào bao phục của chúng ta?” Tiểu Phương hỏi “Họ làm như thế lại không làm lộ thân phận của họ sao?”

Ánh Nắng không trả lời.

Chuyện này nàng nghĩ không ra, trong chuyện này quả thật có rất nhiều chỗ mâu thuẫn.

Gian phòng bên cạnh đã yên lặng từ lâu, chợt lại có tiếng động.

... Tiếng ho của đàn ông, tiếng thở của nữ nhân, tiếng người ngồi dậy trên giường, tiếng mở cửa, tiếng hài kéo dưới đất. Đôi vợ chồng kia rõ ràng đã có người thức dậy mở cửa đi ra.

Đêm hôm khuya khoắt, ra ngoài làm gì?

Tiểu Phương hạ giọng rất khẽ “Đề ta đi xem.”

“Ta cũng đi.” Ánh Nắng cũng lập tức từ trên giường nhảy xuống “Lần này người không thể để một mình ta ở lại trong phòng nữa.”

Tiếng bước chân lúc này dường như dừng lại, lúc này trong nhà bếp đã có người rồi.

Ngọn lửa còn leo lét trong lò, trên lò còn một chảo nước ấm.

Tiểu Phương và Ánh Nắng rón rén bước tới, quả nhiên nhìn thấy người kia đang trong nhà bếp.

*

* *

Đèn đóm đã tắt hết, khách điểm bình dân này tuyệt đối không chịu để lãng phí một chút dầu đèn nào, càng không có ai canh đêm.

Nhưng trên trời vẫn còn ánh sao, trong bếp vẫn còn sót ngọn lửa, họ vẫn có thể nhìn thấy, người kia chính là Triệu Hồ thị.

Trên người thị tuy khoác tấm áo bông của chồng, nhưng xem ra vẫn có vẻ rất lạnh, giống như ngoài tấm áo bông ấy, trên người nàng không có tắc vải nào.

Tim Tiểu Phương đập càng nhanh, vì y đã biết được một chuyện.

Phía dưới tấm áo bông quả nhiên không có gì.

Nàng vừa múc một gáo nước đầy, sơ ý làm đổ lên tấm áo bông, nàng vội vàng buông cái gáo xuống, nhấc vạt áo lên vắt nước, lúc ấy thân hình trần truồng như một đứa bé sơ sinh của nàng sau tấm áo bông hiện ra.

Thân thể nàng đương nhiên hoàn toàn không giống một đứa bé sơ sinh. Nàng da dẻ trắng muốt, eo lưng thon nhỏ, đôi đùi rắn chắc.

Tiểu Phương đã thấy qua đủ loại đủ kiểu nữ nhân, nhưng trước nay chưa từng nhìn thấy tấm thân nào hấp dẫn như thế.

Trong chớp mắt ấy, tim y cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

May là lúc ấy Triệu Hồ thị đã múc nước xong, nhấc cái thùng bước đi.

Tiểu Phương và Ánh Nắng núp ở sau góc tường, nhìn thấy nàng đi xa, mới khẽ thở phào.

Ánh Nắng chợt hỏi y “Người có nhìn thấy không?”

“Nhìn thấy cái gì?”, Tiểu Phương cố ý làm ra vẻ hồ đồ.

Ánh Nắng nhin không được suýt cười “Tự người phải biết là đã nhìn thấy cái gì, người nhìn thấy còn rõ ràng hơn ta rất nhiều.”

Gặp phải những lúc này ánh mắt đàn ông thường vẫn tinh tường hơn nữ nhân rất nhiều.

Tiểu Phương chỉ đành thừa nhận.

Ánh Nắng cười cười “Người đương nhiên cũng nhìn thấy mặt và tay thị.”

“Giống như vỏ quýt”, Tiểu Phương ví von tuy không hay lắm, nhưng cũng không sai lắm.

“Còn da dẻ trên người thị thế nào?” Ánh Nắng lại hỏi.

Nàng biết chắc Tiểu Phương không chịu trả lời câu hỏi này, nên lại nói tiếp “Da dẻ trên người cô ta quả thật giống như ngọc, như sữa dê, trước nay ta chưa từng thấy nữ nhân nào có làn da giống như cô ta.”

Điều này Tiểu Phương cũng không thể không thừa nhận.

Nhưng da trên mặt và trên người một nữ nhân lại hoàn toàn không thể khác nhau tới mức như thế.

“Người đã thấy nữ nhân nào như thế chưa?”

“Chưa, trừ phi...”

Ánh Nắng nói thay Tiểu Phương đoạn sau “Trừ phi thị cũng như ta, cũng dùng một dược thảo giống như nhựa cây thời gian, thay đổi da dẻ trên mặt và tay mình.”

Đó rõ ràng là lời giải thích duy nhất hợp lý.

Đôi vợ chồng kia dịch dung cải trang, gia nhập thương đội này, đương nhiên là để theo dõi Tiểu Phương và Ánh Nắng.

Cho dù trong chuyện này còn có chỗ không thể giải thích, nhưng điều ấy thì rõ ràng không còn gì phải nghi ngờ.

Ánh Nắng lại hỏi Tiểu Phương “Hiện tại chúng ta nên làm sao?”

“Ta cũng không biết”, Tiểu Phương trầm ngâm “Xem ra chúng ta chỉ còn cách làm ra vẻ hồ đồ, để chờ.”

“Chờ cái gì?”

“Chờ xem động tĩnh của họ, chờ đến lúc họ không nhẫn nại được nữa, chờ cơ hội xuất thủ.”

*

* *

Đó cũng là cách duy nhất của họ.

Vì họ không thể bỏ đi.

Hành tung của họ đã bị bại lộ, bất kể đi tới đâu cũng thế.

Chỉ tiếc mùi vị của sự chờ đợi quả rất khó chịu.

Hôm sau cũng giống hôm trước, mặt trời còn chưa mọc ở phương đông, thương đội đã lên đường.

Chỗ khác nhau là Hoa Bất Lạp sáng nào cũng phải ngồi trên yên ngựa đi kiểm tra thương đội một lượt, sáng nay vì “trong người khó ở” nên hoàn toàn không ra mặt, người thay y cầm đầu đương nhiên là Đại Yên Đại.

Tiểu Phương và Ánh Nắng vẫn cùng vợ chồng Triệu Quân đi chung một xe, người chồng vẫn quy củ thật thà, người vợ vẫn xấu hổ sợ sệt, vẫn không dám ngẩng đầu nhìn người khác.

Ánh Nắng và Tiểu Phương cũng làm ra vẻ như không thấy gì, chẳng biết chuyện gì.

Tiểu Phương thậm chí cũng không dám nhìn Triệu Hồ thị một cái, vì chỉ cần nhìn nàng là nhẹn không được lại nhớ tới màn kịch diễn ra sáng sớm hôm nay trong nhà bếp tối tăm, trước bếp lửa, lại nhẹn không được nghĩ tới eo lưng thon nhỏ, đôi đùi trắng dài.

Cái đẹp bí ẩn yêu tà ấy, cảnh tượng chứa đầy sự khơi gợi tình dục ấy, bảo một người đàn ông đừng nghĩ tới thì rõ ràng vô cùng khó khăn.

May là sau bữa cơm trưa, Đại Yên Đại bảo họ đổi qua một chiếc xe khác, thứ tự đoàn xe đường như cũng có đổi khác.

Trên mỗi xe vẫn có bốn người ngồi, nhưng lần này hai người cùng xe với Tiểu Phương là hai cha con, người cha già nua mỗi mệt, người con trai trên mặt đầy vẻ bệnh hoạn, hai cha con đều im lặng như nhau.

Tiểu Phương nhìn nhìn Ánh Nắng, Ánh Nắng nhìn nhìn Tiểu Phương, hai người trong lòng đều hiểu rõ, muốn bình an đi hết ngày hôm nay đã không phải là chuyện dễ nữa rồi.

*

* *

Sau giờ Ngọ, đoàn người tiến vào một vùng núi.

Đường núi quanh co hiểm trở, đá núi lô nhô kéo dài không dứt, chạy dài về phía xa, sau cùng mất hút ở chân trời vàng rực. Chân núi cạnh đường rải đầy nham thạch màu đen to bằng cái ấm, một hòn núi lớn màu đen sừng sững, giống như chim đại bàng trên không cúi nhìn mọi người ở dưới đất trong truyền thuyết, khiến người ta bị một áp lực đè nặng không sao hình dung được.

Tiểu Phương và Ánh Nắng ngồi sát vào nhau.

Nếu có người muốn phục kích, giết chết họ trên đường, thì rõ ràng đây là địa điểm tốt nhất.

Đúng lúc ấy một tiếng rắc vang lên, họ nhìn thấy một bánh xe lăn mau ra phía trước, va vào một tảng nham thạch cạnh đường, cái bánh xe vỡ nát.

Cũng trong chớp mắt ấy, Tiểu Phương đã kéo Ánh Nắng nhảy ra khỏi thùng xe.

Con ngựa kéo xe vẫn còn đang hoảng sợ hí vang giã giụa, chiếc xe chỉ còn có ba cái bánh vẫn không ngừng lăn tới.

Bánh xe bên trái phía sau đã gãy, đoàn xe ngựa phía trước đã không thấy đâu nữa.

Màu đỏ rực và vàng óng phía sau dãy núi đã dần dần biến thành màu sắc tuy lộng lẫy hơn, nhưng là một màu đỏ bầm bi thương vô hạn.

Hoàng hôn đã trùm xuống, màn đêm đã tới

Hai cha con người kia vẫn còn trong thùng xe, cũng không biết là đã ngất đi hay muốn lưu lại trong xe chờ tập kích họ.

Ánh Nắng nói “Người tới xem, xem là chuyện gì?”

Tiểu Phương không tới nhìn người trong xe, chỉ xem chiếc bánh xe đột nhiên long ra.

Trục xe gãy rất thẳng thớm, chỉ cần có chút kinh nghiệm cũng có thể nhận ra nó đã bị người ta cưa đi một nửa.

Tiểu Phương đương nhiên cũng đã nhận ra.

“Tới rồi.” Y thở phào một hơi “Cuối cùng đã tới rồi.”

“Họ à?”

“Phải.”

Ánh Nắng cũng thở phào một hơi “Bất kể thế nào, tính ra họ cũng không để chúng ta phải chờ lâu.”

Cha con hai người trong xe vẫn không có động tĩnh gì, cho dù họ muốn ngồi trong thùng xe chờ cơ hội ám toán, thì hiện tại cũng đã đến lúc rồi.

Tiểu Phương cười nhạt nói “Sao hai vị còn chưa bước ra?”

Y đá khế vào cửa xe một cái “Sao hai vị còn chưa xuất thủ?”

Trong xe vẫn không có phản ứng gì, hai đầu đường núi gập ghềnh, dường như cũng không có bóng người.

Tiểu Phương chợt phóng ra một cước đá nát cái thùng xe bằng gỗ và cỏ lợp sơ sài.

Hai cha con người kia đương nhiên vẫn trong thùng xe, trong tay hai người đều cầm ống bắn ám khí bằng đồng.

Kỳ quái là ám khí trong xe lại hoàn toàn không phát ra, thân hình hai cha con người kia đã cứng đờ, mặt họ bầm đen, bốn con mắt lòi ra như cá chết, đầy vẻ khiếp đảm, sợ hãi.

Hai người này quả nhiên là sát thủ mà đối phương mai phục trong xe để đối phó với họ, chờ trong chớp mắt thân xe nghiêng đi sẽ xuất thủ.

Lúc ấy rõ ràng là cơ hội tốt nhất, nhưng hiện tại hai người này đã chết, chết đúng lúc họ chuẩn bị xuất thủ.

Tại sao họ chết?

“Câu trả lời duy nhất là...”

Ánh Nắng đã nhận ra âm mưu của họ, nên tiên phát chế nhân hạ độc thủ trước.

Tiểu Phương nhìn Ánh Nắng, khế thở dài.

“Nàng giỏi thật”, y nói “Nàng xuất thủ quả thật nhanh hơn ta tưởng tượng rất nhiều.”

“Người nói gì?” Ánh Nắng giống như không biết gì.

Tiểu Phương nói “Vì chúng ta còn chưa chứng minh được họ là người của đối phương, vạn nhất giết oan người ta thì làm thế nào?”

Ánh Nắng nhìn y, lộ vẻ kinh ngạc “Người cho rằng ta giết chết họ à?”

CHƯƠNG 47

CON PHẢI THÀNH DANH, RƯỢU PHẢI SAY

"**C**hẳng lẽ không phải sao?"

"Đương nhiên không phải." Ánh Nắng nói "Ta vẫn đinh ninh là người."
Tiểu Phương càng giật mình.

Y đương nhiên biết hai người kia hoàn toàn không phải chết dưới tay y.

Ánh Nắng lại hỏi "Không phải người sao?"

"Không phải."

"Nếu không phải là người, không phải ta, vậy rốt cục là ai?"

Câu hỏi ấy không phải họ có thể trả lời.

Mặt người chết đen bầm, xem ra rất giống trúng độc... Là ai hạ độc? Hạ độc lúc nào? Tại sao lại muốn hạ độc giết chết họ? Có phải giúp đỡ Tiểu Phương và Ánh Nắng giải trừ một cơn nguy hiểm không? Trong thương đội này còn có bao nhiêu người giúp đỡ họ?

Bấy nhiêu câu hỏi, đương nhiên không phải họ có thể trả lời được.

Tiểu Phương và Ánh Nắng còn đang kinh ngạc, sau tảng đá đen bên đường đã xuất hiện bốn năm chục người.

Bốn năm chục người mang cung tên.

Các loại các sắc người, người Hán có, người Tạng có, mang theo tên nỏ các loại các kiểu, có cung dài, có nỏ cứng, cũng có loại hưởng tiễn sẵn thú mà người Miêu dùng.

Ai cũng không thể trong một cái nhìn nhận ra được hết bấy nhiêu loại cung nỏ, nhưng bất kể là ai cũng nhận ra những loại cung nỏ ấy đều có

thể giết người.

*

* *

Đây là đoạn hiểm trở nhất trên đường núi. Nếu có người hạ lệnh một tiếng, loạn tiễn cùng phát, cho dù là loại cao thủ tuyệt đỉnh như Bốc Ứng cũng rất khó thoát thân.

Tim Tiểu Phương thất lại.

Y nhìn thấy một điều, là lần này y và Ánh Nắng chẳng có bao nhiêu cơ hội thoát thân.

Núi non bốn bề yên tĩnh, đá đen không lên tiếng, cung tên không lên tiếng, người cũng không lên tiếng. Họ giống như đang chờ, chờ cái gì?

Tiểu Phương rất mau lẹ tìm ra lời giải đáp cho câu hỏi ấy.

... Họ đang chờ Hoa Bất Lạp.

Tiểu Phương đã nhìn thấy Hoa Bất Lạp.

Hoa Bất Lạp ngồi trên một tảng đá cao, dùng đôi mắt đầy vẻ chế nhạo lạnh lùng nhìn họ, giống như một con mèo đang nhìn con chuột trong móng vuốt của nó.

Y cũng biết lần này họ không thể nào thoát thân.

Tiểu Phương cười gượng.

Trước nay y không ngờ Hoa Bất Lạp cũng là thuộc hạ của Lã Tam. Ban Sát Ba Na trước nay làm việc tinh tế cẩn thận, tại sao lúc chưa điều tra rõ lai lịch của người này, lại giao họ vào thương đội của y?

Hoa Bất Lạp chợt lên tiếng “Bây giờ các người còn có lời gì không?”

“Không.”

“Vậy chẳng bằng các người ngoan ngoãn theo ta về nhà.”

“Về nhà à?”, Tiểu Phương nhin không được hỏi “Về nhà ai?”

“Đương nhiên về nhà của các người”.

Hoa Bất Lạp cười đắc ý “Hiện tại chắc các người đã biết đi ra ngoài một bước cũng khó khăn, thì trở về nhà là hay nhất.”

Tiểu Phương càng kinh ngạc.

Y không hiểu Hoa Bất Lạp đang nói gì? Bởi vì họ không hề có nhà.

Tiểu Phương không hiểu, Ánh Nắng cũng không hiểu. Hai người đều không biết nên trả lời thế nào chỉ đành im lặng.

Có lúc im lặng lại là mặc nhận, cho nên Hoa Bất Lạp cười rất khoan khoái

“Ta biết nhất định các người sẽ không nghe lời, chỉ có điều con người ta trước nay làm việc đặc biệt cẩn thận, đối với các người lại càng không dám lơ là chút nào”.

Hoa Bất Lạp cố ý ngấm nghĩ rồi mới nói tiếp “Nếu các người chịu dùng dây thừng buộc tay chân mình lại trước, thắt ba cái nút chết thì ta

mới yên tâm”.

Y lại nhấn mạnh “Nhất định phải thắt nút chết. Mắt của ta rất tinh, các người không che giấu được ta đâu.”

“Rồi sau đó thì thế nào?” Tiểu Phương cố ý hỏi.

Hoa Bất Lạp chợt sa sầm mặt “Nếu ta đếm tới ba mà các người còn chưa làm gì, thì ta chỉ còn cách mang xác các người đi thôi.”

Quả thật Hoa Bất Lạp lập tức bắt đầu đếm.

Tuy mặt y đã sa sầm, nhưng trong mắt lại đầy nụ cười chế nhạo và lạnh lùng.

Tiểu Phương nhìn thấy y hoàn toàn không muốn họ động tay động chân, lại càng không muốn đưa họ đi.

Y nói như thế, chẳng qua là muốn thương lượng gì đó với người khác.

Thật ra trong lòng y đang hy vọng nhìn thấy loạn tiễn phát ra, máu thịt bắn tung tóe, nhìn thấy các loại, các kiểu cung nỏ nhất tề cắm vào máu thịt mặt mũi họ, rồi xác họ được mang đi.

Y đếm rất chậm, vì y biết họ không bao giờ chịu tự trói tay chân mình lại.

“Một, hai...”

Chỉ nghe tới chữ “hai”, cách một tiếng, đã có một loạt tên nỏ bắn ra.

Một loạt tên nỏ liên hoàn, ba mũi tên đồng thời bắn ra, bắn tới Ánh Nắng và Tiểu Phương.

Keng một tiếng, ba mũi tên đồng thời bắn vào tảng đá, lửa bắn tung tóe.

Một người đột nhiên từ trên không rơi xuống, rơi xuống đường núi, đỉnh đầu bị đập nát bét, cũng không phát ra tiếng gào thảm, vì trước khi rơi xuống y đã chết rồi.

Tiếng gào thảm là phát ra sau khi rơi, là do người khác phát ra.

Trên tảng đá đột nhiên lóe lên một đạo kiếm quang trắng xóa như tuyết.

Kiếm quang bay lượn như chớp, tiếng la thảm vang lên liên tiếp không ngớt, bọn Cung tiễn thủ mai phục trên vách núi từng người từng người nối nhau ngã xuống.

Ánh Nắng kêu lên thất thanh “Ban Sát Ba Na”.

Người tới cứu họ đương nhiên là Ban Sát Ba Na, ngoài Ban Sát Ba Na còn có ai?

Hoa Bất Lạp khuôn mặt tái mét, Tiểu Phương đã như chim ưng lướt tới như gió chục xuống, Hoa Bất Lạp quát lớn một tiếng, bàn tay như lưỡi phủ vung ra một ngọn thiết tiên rất nặng, mang theo kinh phong rít lên.

Tiểu Phương chỉ đành tạm thời lui lại, Hoa Bất Lạp ngọn thiết tiên trong tay liên tiếp múa lên, không những chiếm được địa lợi mà còn cướp được tiên cơ.

Bọn Cung tiễn thủ trên vách núi còn chưa chết hết, vẫn bắn tên ra, Ánh Nắng hình như bị trúng tên.

Lúc Tiểu Phương lướt tới lần thứ tư, ngọn thiết tiên trong tay Hoa Bất Lạp đang múa tít chọt rơi xuống, giống như con rắn chết gục xuống.

Hoa Bất Lạp khuôn mặt đột nhiên co rúm lại, ánh mắt sáng quắc chọt biết thành màu tro, cũng giống như con rắn độc đột nhiên bị người ta chém vào chỗ cách đầu bảy tấc.

Y cúi gục đầu xuống, nhìn ngực mình, đôi mắt màu tro xám đầy vẻ hoảng sợ ngạc nhiên.

Tiểu Phương cũng đã nhìn thấy ngực y, trong mắt cũng đầy vẻ kinh ngạc như thế, vì trên ngực y có vật gì đó xuyên vào.

Một vật phát sáng, một thanh kiếm nhọn.

Một thanh kiếm sau lưng, xuyên qua ngực Hoa Bất Lạp, xuyên qua tâm tạng y!

Mũi kiếm đã rút ra lúc máu còn chảy.

Hoa Bất Lạp ngã xuống.

Một người đứng sau lưng Hoa Bất Lạp, tay cầm một thanh kiếm, thanh kiếm mới rời trong chớp mắt đã giết chết mấy mươi tên Cung tiễn thủ, cũng là thanh kiếm đã đâm xuyên tim Hoa Bất Lạp.

Người ấy không phải là Ban Sát Ba Na. Thanh kiếm y cầm trong tay lại là thanh Ma nhãn của Tiểu Phương.

Người này là ai?

Ngoài Ban Sát Ba Na, còn ai tới cứu Tiểu Phương và Ánh Nắng?

Tại sao trong tay y lại có thanh Ma nhãn của Tiểu Phương?

Bốc Ưng?

Có phải sau cùng Bốc Ưng đã xuất hiện không?

Lúc còn chưa nhìn thấy rõ mặt người kia, Tiểu Phương quả thật đã nghĩ thế, ý nghĩ ấy khiến y kích động tới mức toàn thân phát run.

Đáng tiếc là y đã lầm.

*

* *

Người ấy không phải là Ban Sát Ba Na cũng không phải Bốc Ưng mà là một người trước nay y không ngờ là sẽ tới cứu y.

Người ấy là Triệu Quân, con người quy quy củ củ thành thành thật thật ngay cả lúc đưa ra hai mươi lăm lượng bạc hai tay cũng run bắn lên.

Hiện tại bàn tay y còn vững vàng hơn đá tảng.

Thanh kiếm trong tay y chính là thanh Ma nhãn của Tiểu Phương.

Mắt ma chớp chớp ánh hàn quang thần bí mà yêu dị, mắt y cũng lóe lên ánh sáng.

Bây giờ y đã không phải là con người quy củ thành thật kia nữa. Sát cơ từ người y phát ra thậm chí còn đáng sợ hơn cả kiếm khí của thanh Ma nhãn.

“Thật ra ngươi là ai?” Tiểu Phương hỏi.

“Là một kẻ giết người, cũng là một kẻ cứu người.”

Triệu Quần nói “Giết người khác, cứu người.”

“Tại sao ngươi cứu ta?”

“Vì người họ muốn giết hoàn toàn không phải là ngươi.” Triệu Quần nói “Vì ngươi vốn không thể chết.”

Tiểu Phương lại hỏi “Họ muốn giết ai?”

“Ta.”

Câu trả lời của Triệu Quần khiến người ta không thể không ngạc nhiên “Người mà họ phải giết chính là ta.”

Tiểu Phương sửng sốt.

Y còn có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng Triệu Quần đã quay người đi.

“Ngươi đi theo ta.”

Y nói “Ta đưa ngươi đi uống rượu, ta biết gần đây có một chỗ có rượu ngon”.

Tuy Tiểu Phương cảm thấy rất cần uống một chén “Nhưng lúc này dường như không phải lúc uống rượu.”

“Bây giờ đã đến lúc uống rượu rồi.”

“Tại sao?”

“Vì ngươi có nhiều câu muốn hỏi ta, ta cũng có câu muốn nói.”

Triệu Quần nói “Nhưng ta có rất nhiều câu đều phải chờ sau khi uống rượu xong mới nói ra được.”

*

* *

Qua khỏi sườn núi trước mặt, trong sơn cốc có một sơn thôn nho nhỏ, người ở đó thuần phác ôn hậu. Nhưng rượu họ ủ bằng lúa mạch uống vào miệng giống như lửa đốt.

Chỗ họ uống rượu hoàn toàn không phải là thôn Hạnh Hoa mà mục đồng có thể chỉ, chẳng qua chỉ là nhà một tiểu phu nghèo khổ.

Nếu quả thật có người đi đường tới mua rượu uống, thì đến tết con của họ có thể được mặc một chiếc áo bông mới.

Chủ nhân dùng hai bàn tay đầy vết chai bưng lên một vò rượu, dùng một giọng mà Tiểu Phương nghe không rõ nói mấy câu với Triệu Quần rồi dắt vợ đi, để lại ba gian nhà đá nho nhỏ cho khách quý.

Tiểu Phương nhin không được hỏi “Mới rồi y nói gì thế?”

“Y nói rượu này gọi là Lưỡi búa, chỉ có nam tử hán mới uống nổi.”

Triệu Quần mỉm cười nói “Y nói y thấy chúng ta là nam tử hán, nên mới mang rượu này ra cho chúng ta.”

Y cười cười hỏi Tiểu Phương “Người hiểu ý y không?”

Tiểu Phương hiểu “Là y nói đại khái hy vọng lúc chúng ta trả tiền cũng giống nam tử hán.”

*

* *

Bốn vách nhà đều dùng đá tảng xếp thành. Trên một cái bếp lửa bằng đá vừa dài vừa lớn nấu một chảo thịt thỏ, một thanh củi lớn cháy rực nổ lép bép, trong nhà tràn ngập mùi thơm của thịt và mùi gỗ tùng.

Nữ nhân không có trong gian nhà này.

Ánh Nắng bị trúng tên, trúng vào chỗ đàn ông không thể nhìn.

Triệu Hồ thị đưa nàng ra một gian phòng nhỏ phía sau dùng rượu rửa vết thương cho nàng, rót tới mức nàng toàn thân toát mồ hôi lạnh, nhưng nàng hoàn toàn không bỏ sót câu nào trong cuộc trò chuyện giữa hai người đàn ông ở ngoài.

Nuốt xong ba chén Lưỡi búa, ý rượu đã bốc lên tới đỉnh đầu.

Người lên tiếng trước là Tiểu Phương, y hỏi Triệu Quần “Người nói người họ phải giết là người à?”

“Đúng.”

“Người biết họ là ai không?”

“Có một số là người của Lã Tam.”

Triệu Quần lập tức trả lời “Hoa Bất Lạp đã nhận tiền của Lã Tam, nên sáng sớm hôm nay đã đi báo tin, dắt người của Lã Tam tới.”

“Tới để giết người à?”

Tiểu Phương hỏi “Tại sao lại cứu ta?”

Câu trả lời của Triệu Quần vô cùng hời hợt. Bất kể ai uống loại rượu này xong ăn nói cũng không úy kỵ gì nữa.

“Vì ta vốn cũng là người của y, vả lại là một người mà y vô cùng tín nhiệm.”

Triệu Quần nói “Nhưng ta lại tư thông với một nữ nhân mà y ưa thích nhất.”

Tiểu Phương rốt lại đã dần dần hiểu rõ.

Nữ nhân ấy đương nhiên là Triệu Hồ thị. Nàng vốn là vưu vật hiếm có, lúc nào Tiểu Phương cũng có thể tưởng tượng ra rất nhiều lý do khiến Lã Tam không thể bỏ được nàng.

Triệu Quần đã chịu bất kể tất cả, mạo hiểm dắt nàng trốn đi. Tiểu Phương tin chắc rất nhiều đàn ông đều có thể làm như thế vì nàng.

Huống hồ họ rất xứng đôi, ít nhất xứng đôi hơn nàng với Lã Tam rất nhiều.

Về điều này thì Tiểu Phương có thể tha thứ cho họ.

Triệu Quần nhìn nhìn y, trong mắt có vẻ xấu hổ “Ta vốn hoàn toàn không ngờ sẽ liên lụy tới các người.”

Y nói rất thành khẩn “Nhưng ta biết Lã Tam đã mua chuộc được Hoa Bất Lạp, đã nghi ngờ bọn ta rất có thể trà trộn vào thương đội này.”

“Cho nên người cố ý nhét bàn tay vàng kia vào bao phục của bọn ta, để Hoa Bất Lạp nghi ngờ bọn ta phải không?”

Triệu Quần nói “Nhưng ta hoàn toàn không muốn hại người.”

“Không à?”

“Ta làm như thế chẳng qua là muốn chuyển mục tiêu của họ để họ tập trung lực lượng đối phó với các người.”

Triệu Quần nói “Như thế ta mới dễ có cơ hội xuất thủ.”

Về điều này thì Tiểu Phương không thể không thừa nhận, cách làm ấy của Triệu Quần quả thật rất thông minh.

Triệu Quần lại giải thích “Từ lúc bắt đầu ta đã không muốn để các người bị hại, nên bọn ta mới giết Tiền Thông và Tiền Minh giúp người.”

“Tiền Thông, Tiền Minh à?”

Tiểu Phương hỏi “Là hai cha con chiều hôm nay đi cùng xe với bọn ta phải không?”

“Phải.”

Triệu Quần lại nói “Họ đều là người của Tam Bảo đường. Hai cha con đều tinh thông ám khí, vả lại ám khí còn tẩm độc nên bọn ta cũng dùng cách thức tương tự để đối phó với họ.”

“Cách thức tương tự à?”

Tiểu Phương hỏi “Hạ độc phải không?”

“Ăn miếng trả miếng, lấy độc trị độc”.

Triệu Quần nói “Vì họ là loại người ấy, nên Tô Tô mới xuất thủ.”

Tô Tô đương nhiên là Triệu Hồ thị, Tiểu Phương trước nay chưa từng nghĩ rằng người hạ độc chính là nàng.

Có thể khiến cho hai người từng trải giang hồ thông thạo ám khí độc được trúng độc mà chết hoàn toàn không phải là chuyện dễ dàng.

“Nàng ta hạ độc lúc nào?”

Tiểu Phương lại hỏi “Dùng cách nào?”

Triệu Quần nói “Bọn ta cũng chia một phần thức ăn đi đường cho họ, nhìn thấy họ ăn.”

Y mỉm cười “Thức ăn bọn ta chuẩn bị mang theo dọc đường có rất nhiều loại.”

Chất độc là trong thức ăn, trong bữa cơm trưa cha con Tiền Thông đã ăn vào, đến chiều độc tính mới phát tác.

“Cô ta đã đoán đúng khi cho rằng họ phải vào tới trong núi mới xuất thủ, nên đã tính đúng thời điểm mà độc tính sẽ phát tác.”

Tiểu Phương nhin không được thờ dài “Nàng tính rất chính xác.”

“Về mặt ấy thì nàng quả thật có thể xếp vào hàng cao thủ.”

Giọng nói của Triệu Quân đầy vẻ kiêu ngạo “Thật ra bất kể về mặt nào, nàng cũng có thể xếp vào hàng cao thủ.”

Y kiêu ngạo về nữ nhân của y, quả thật nàng cũng là một nữ nhân xứng đáng cho người khác kiêu ngạo về nàng.

Nhưng một người đàn ông có được một nữ nhân như thế, thì có thật sự hạnh phúc không?

*

* *

Tiểu Phương hy vọng họ có thể có hạnh phúc.

Trên thế giới có rất nhiều chuyện bi thảm, huống hồ họ đều là người rất thiện lương, trong những tình huống như thế vẫn không muốn người khác bị hại.

Tiểu Phương rất muốn hỏi họ có biết y là ai không?

Nhưng y không hỏi.

Thanh Ma nhãn của y bên hông Triệu Quân, y cũng không hỏi Triệu Quân lấy được nó ở đâu?

Y thậm chí cũng không nhìn tới thanh kiếm một cái.

Lúc lấy được thanh kiếm ấy nhiều năm trước, cũng như những thiếu niên học kiếm khác, y còn quý thanh kiếm này hơn cả người tình đầu đời, thậm chí còn muốn khắc một bài minh lên thanh kiếm.

“Kiếm còn người còn, kiếm mất người mất”.

Nhưng hiện tại tâm tình y đã thay đổi, y đã dần dần phát hiện ra trong cuộc đời có rất nhiều chuyện còn quan trọng hơn, đáng quý hơn một thanh bảo kiếm.

Y đã không còn là một thiếu niên *Vì đọc thơ hay gượng nói sáo*, cũng đã không còn có hào tình *Gặp nhau hỏi trước có thù không*.

Mái tóc của y tuy chưa có sợi trắng, nhưng tâm tư đã gần đến tuổi trung niên rồi.

Ánh mắt của Triệu Quân đã có ý rệu, nhưng vẫn sáng rực nhìn Tiểu Phương chằm chằm “Ta biết tên thật của người nhất định không phải là Miêu Xương, dường như nhất định người cũng biết ta vốn hoàn toàn không phải tên Triệu Quân.”

Y nói “Nhưng trước nay ta không hỏi người là ai?”

“Ta cũng không hỏi.”

Tiểu Phương hững hờ nói “Chúng ta lưu lạc chân trời góc biển, bình thủy tương phùng, đến sáng mai sẽ lại mỗi người một phương, đôi bên cần gì biết nhau quá nhiều.”

“Đó có phải vì trong lòng người cũng có rất nhiều bí mật và đau khổ không thể để cho người khác biết không?”

Tiểu Phương từ chối trả lời câu hỏi ấy.

Triệu Quần chột thờ dài “Thật ra ta cũng biết người nói không sai, có những chuyện không biết thì hay hơn.”

Y thờ dài nói “Chỉ đáng tiếc ta đã loáng thoáng biết được một chút.”

“Ủa?”

“Lúc họ tập kích người trên sơn đạo, bức bách người về nhà, chắc người đã nghĩ họ tìm làm người rồi.”

Triệu Quần hỏi “Tại sao người không nói với họ?”

Y trả lời giúp Tiểu Phương “Người không nói chỉ vì người cũng là người họ muốn tìm.”

Tiểu Phương im lặng.

Trong chén vẫn còn rượu, Triệu Quần uống cạn rượu trong chén, chậm rãi đặt chén xuống, đột nhiên tuốt kiếm.

Kiếm quang lạnh buốt, con mắt ma dờn như không ngừng chớp chớp, dường như đã nhận ra chủ cũ của nó.

Triệu Quần khẽ vuốt lưỡi kiếm.

“Người cũng luyện kiếm chứ?”

Y nhìn chăm chăm vào thanh kiếm trong tay “Có lẽ người đã nhận ra đây là một thanh bảo kiếm.”

“Là bảo kiếm.”

“Không những là bảo kiếm, mà còn là danh kiếm.”

Triệu Quần nói “Tên nó là Ma nhãn.”

“Ủa?”

“Thanh kiếm này vốn không phải của ta, năm hôm trước còn chưa phải.”

Triệu Quần đột nhiên ngẩng lên, nhìn Tiểu Phương chăm chăm “Tại sao người không hỏi ta tại sao có được thanh kiếm này?”

Tiểu Phương hỏi “Tại sao người có được thanh kiếm này?”

“Là lấy được trên xác một người đã chết.”

Triệu Quần nói “Người chết ấy là chủ cũ của thanh kiếm này, họ Phương, là kẻ thù sống chết của Lã Tam. Ta cũng là một trong những người Lã Tam phái đi để bắt y”.

Y chậm rãi nói tiếp “Lúc ấy ta đã bàn kỹ với Tô Tô, nhân cơ hội này hành động, rời khỏi Lã Tam. Nên ta mới mang thanh kiếm này đi”.

Tiểu Phương yên lặng lắng nghe, hoàn toàn không có phản ứng gì, dường như chuyện này không có quan hệ gì tới y.

Triệu Quần lại nhìn y chằm chằm, đôi mắt say sưa đầy tia máu đột nhiên mừng rỡ trở nên rất tỉnh táo, chợt hỏi Tiểu Phương “Người có muốn ta trả lại thanh kiếm này cho người không?”

“Trả lại cho ta à?”

Tiểu Phương hỏi lại “Tại sao lại trả lại cho ta?”

“Vì ta biết Tiểu Phương chủ nhân cũ của thanh kiếm này vẫn chưa chết.”

Triệu Quần nói “Người từ trên vực ngã xuống chết ấy hoàn toàn không phải là Tiểu Phương.”

“Ừa?”

“Vì trong tay người ấy hoàn toàn không có dấu vết của người luyện kiếm.”

Triệu Quần nói “Không những ta nhận ra điều ấy, mà người khác cũng nhận ra điều ấy.”

“Ừa?”

Triệu Quần chợt vung kiếm, dùng mũi kiếm chĩa vào cổ họng Tiểu Phương, nhấn mạnh từng tiếng “Người chính là Tiểu Phương, ta biết nhất định người chính là Tiểu Phương.”

Mũi kiếm còn cách cổ họng một tấc, kiếm khí làm rát da thịt như kim châm.

Tiểu Phương vẫn không có phản ứng gì.

Da thịt trên mặt y đã bị “thời gian” bào mòn, nên chẳng còn nhận ra đáng vẻ gì.

Nhưng mắt y không hề chết.

Triệu Quần chợt cười lớn “Quả nhiên là hảo hán”.

Cổ tay y lật một cái, mũi kiếm xoay lại, soảng một tiếng, thanh kiếm đã trở vào vỏ.

Sau đó y cởi cái bao kiếm trên lưng ra, dùng hai tay đưa tới trước mặt Tiểu Phương.

“Bất kể người là Tiểu Phương cũng được, không phải Tiểu Phương cũng được, ta cũng tặng người thanh kiếm này.”

“Tại sao?”, Tiểu Phương rốt lại đã lên tiếng.

“Vì người là một hảo hán.”

Triệu Quần nói “Chỉ có loại anh hùng hảo hán như người mới xứng đáng dùng thanh kiếm này.”

Thái độ của y thành thật bình thản, y thật lòng muốn tặng thanh kiếm này cho Tiểu Phương, nhưng Tiểu Phương lại không đưa tay ra nhận.

Tuy y đã bị nghĩa khí của người này làm cho cảm động, nhưng vẫn không chịu đưa tay ra.

“Bất kể ta là Tiểu Phương cũng được, không phải Tiểu Phương cũng được, ta cũng không thể lấy thanh kiếm này của người.”

“Tại sao?”

Lý do của Tiểu Phương rất hay.

“Vì nếu ta là Tiểu Phương thì nhất định sẽ tặng thanh kiếm này cho người, cho dù người trả lại cho ta, ta cũng nhất định tặng cho người.”

Y nói “Chúng ta cần gì phải tặng đi tặng lại?”

“Còn nếu người không phải là Tiểu Phương?”.

Tiểu Phương cười cười “Nếu ta không phải là Tiểu Phương thì tại sao ta lại bắt người tặng một thanh bảo kiếm thế này?”

Triệu Quần cũng cười cười “Người quả thật là một quái nhân, kỳ quái chết được”.

Y đặt thanh kiếm trong tay xuống, nhắc chén rượu lên “Ta mời người”.

Tiểu Phương chưa kịp nhắc chén rượu lên, đột nhiên biến sắc.

Mới rồi mũi kiếm chĩa vào cổ họng y, mà mắt y vẫn không chớp.

Nhưng lúc này thì cả khuôn mặt bị “thời gian” ăn mòn của y cũng đã co rúm lại, giống như bị một thanh kiếm vô hình nhưng sắc bén hơn cả thanh Ma nhãn đã đâm vào cổ họng y, đâm vào tâm tạng y.

Vì y chợt nghe một giọng hát, một bài ca mà y đã nghe rất nhiều lần.

Con phải thành danh,

Rượu phải say.

Say rồi nói chuyện,

Nói lời hay.

*

* *

Trong tiếng ca chất chứa một nỗi đau thương không sao kể xiết của nam tử hán mà tràn đầy hào khí khiến mạch máu người ta căng lên. Ở một sơn thôn xa cách cõi trần thế này, trong một đêm đông uống rượu đã ngà ngà thế này, nghe thấy thì có cảm giác thế nào?

Tiểu Phương đột nhiên ném chén rượu xuống nhảy bật lên, như một mũi tên vọt ra ngoài.

Bất kể là vào lúc nào, ở nơi nào, bất kể đang làm gì, chỉ cần nghe thấy tiếng hát ấy, y đều sẽ vứt bỏ tất cả lao tới.

Trong sơn cốc lạnh lẽo, sơn thôn tịch mịch, nhà cửa làm bằng đá tảng hình thù cổ phác, chỉ có hai ba mươi hộ. Đèn lửa đều đã tắt, trên sườn núi xa xa mờ mờ tượng có ánh lửa lấp lóe.

Tiếng hát từ chỗ sườn núi ấy vọng tới

Trên sườn núi có một tảng nham thạch rất lớn, trên tảng nham thạch có một đồng lửa.

Gỗ thông khô nổ lách tách trong lửa hòa lẫn với lời ca bi thương, lại càng giống như giọng nói của một người mà cõi lòng tan nát.

Một người ngồi đơn độc cạnh đồng lửa, cái túi rượu bằng da dê trong tay đã rỗng không, tiếng hát cũng dần dần chìm xuống.

Nhìn thấy đồng lửa ấy, nhìn thấy người ấy, quả tim của Tiểu Phương cũng như gỗ thông cháy bùng trong lửa.

Người còn chưa say, rượu đã hết rồi, đêm dài dằng dặc, làm sao qua được?

Tiểu Phương đã nhiều năm không rơi nước mắt. Nhưng trong chớp mắt ấy lệ nóng trong mắt y cơ hồ đã nhịn không được chỉ muốn trào ra.

Ánh Nắng đã đuổi tới, nắm chặt tay y.

“Là y à?” Giọng nói của nàng run lên “Đúng là y không?”

CHƯƠNG 48

KHÔNG PHẢI TÌM NGƯỜI

C Tiếng hát chợt ngừng lại.

Người hát bên đống lửa chợt dùng một giọng nói cũng bi thương như tiếng hát nói “Không phải y, là ta đây”.

Người hát đã quay đầu lại, ánh lửa chập chờn soi lên mặt y, khuôn mặt gầy gò, đôi mắt nhỏ nhọn, trên mặt đầy dấu vết gió sương và kinh nghiệm đau khổ rạch lên, mắt đầy vẻ đau xót.

“Là các người tìm y, không phải ta.”

Quả tim Tiểu Phương trĩu xuống.

Cũng giọng ca bi thương như thế, nhưng không phải người ấy. Không phải Bốc Ưng, không phải.

“Người biết người bạn ta muốn tìm là y chứ không phải người à?”

Ánh Nắng cao giọng hỏi “Sao người biết được?”

“Ta biết.”

“Người cũng biết y là ai à?”

Người hát thông thả gật đầu, kề miệng vào cái túi rượu không.

“Ta biết.” y nói “Đương nhiên ta biết y là ai, ta tới đây chính là y muốn ta tới.”

Trong mắt Ánh Nắng lại có ánh sáng, trong lòng lại có hy vọng “Y muốn người tới đây làm gì?”

Người hát không trả lời, mà lấy trong cái túi cạnh người ra một cái túi gấm.

Trên túi giấu thêm một con chim ưng, dùng chỉ vàng khâu trên nền vải xanh.

Trong túi đựng một viên minh châu.

Người hát hỏi Ánh Nắng “Nàng còn nhớ cái túi này chứ?”

Đương nhiên Ánh Nắng còn nhớ.

Cho dù biển xanh khô cạn, mặt đất sụt xuống, mặt trăng mặt trời không còn ánh sáng, nàng cũng không thể nào quên.

Cái túi giấu này chính là đích thân nàng khâu, chính là lễ vật đính hôn giữa nàng với Bốc Ưng, bây giờ tại sao lại lọt vào tay người này?

Người hát nói với Ánh Nắng.

“Đây là y đưa cho ta,” y nói “Chính tay y đưa ta.”

“Tại sao y lại đưa cho người?”

“Vì y muốn ta đưa lại cho nàng.”

Giọng của người hát mang vẻ đau đớn “Y nói lẽ ra y phải đích thân trả lại cho nàng, nhưng y đã không muốn gặp nàng nữa.”

Ánh Nắng từ từ đưa tay ra nhận cái túi và viên minh châu.

Bàn tay nàng run lên, run lên rất đáng sợ, run tới mức không cầm nổi một cái túi giấu nhỏ nhỏ.

Cái túi rơi xuống đất, viên minh châu cũng rơi ra, rơi vào đồng lửa.

Trong đồng lửa đột nhiên bùng lên một ngọn lửa màu xanh, cái túi và viên minh châu đều đã biến thành hơi lửa vô tình.

Thân hình Ánh Nắng ngã xuống.

Tiểu Phương đỡ nàng lên, cao giọng hỏi người kia “Người nói y không muốn gặp nàng có đúng là y nói không?”

“Y còn nói một câu nữa.”

“Câu gì?” Tiểu Phương hỏi.

Người hát lạnh lùng đáp “Y không còn là bằng hữu của người nữa, từ nay trở đi, giữa y và các người đã hoàn toàn không có quan hệ gì.”

Tiểu Phương gầm lên “Tại sao?”

“Tự người đã biết tại sao rồi.”

Người hát cười nhạt hỏi lại “Người có muốn đưa người vợ mà người ôm ấp hàng ngày cho bạn bè không?”

*

* *

Câu ấy như một mũi châm, một nhát dao, một ngọn roi. Giống như một lưỡi cưa đầy răng như răng chó sói.

Ánh Nắng nhảy bật dậy.

“Ta không tin, ta chết cũng không tin y lại nói câu ấy.”

Nàng nhảy qua, dùng sức nắm vạt áo người hát “Nhất định là người giết y, rồi nói thế để lừa gạt ta.”

Người hát lạnh lùng nhìn nàng.

“Tại sao ta lại phải lừa nàng? Nếu không phải là y nói với ta, thì ta làm sao biết được chuyện của các người?”

Ánh Nắng tuy không thể biện bác, nhưng vẫn không chịu buông người kia ra.

“Bất kể thế nào ta nhất định phải nghe chính miệng y nói thì ta mới tin.”

Giọng nói của nàng đã lấp bắp “Nhất định người biết y ở đâu, nhất định phải nói cho ta biết.”

“Được, ta sẽ nói cho nàng biết,” người hát nói.

Y lại đáp ứng mau lẹ như thế, Tiểu Phương và Ánh Nắng đều cảm thấy rất kinh ngạc.

Nhưng y lại nói tiếp “Tuy ta không thể nói cho các người biết y đang ở đâu, nhưng ta có thể nói cho các người biết một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Ánh mắt của người hát nhìn ra xa xa, trong mắt mang một dáng vẻ không ai hiểu được.

“Mười ba năm trước lẽ ra ta đã chết rồi, chết rất thê thảm.”

Y nói “Ta còn chưa chết, chỉ vì Bốc Ưng cứu ta, không những cứu mạng ta mà còn cứu cả danh dự của ta nữa.”

Trong mắt của một số người, danh dự có lúc còn quý giá hơn, quan trọng hơn cả mạng sống.

Người hát bí ẩn này chính là loại người ấy.

“Cho nên cái mạng này của ta là của y.”

Người hát nói “Cho nên lúc nào ta cũng có thể chết vì y.”

Y chợt cười cười. Hiện tại tuyệt đối không phải là lúc cười, y lại cười cười “Ta đã sớm biết nhất định các người sẽ bức bách ta nói nơi y hạ lạc, ngoài các người ra nhất định còn có rất nhiều người muốn bức bách ta, may mà ta còn có cách để các người không bức bách được”.

Tiểu Phương đột nhiên la lớn “Ta tin lời người, ta tuyệt nhiên không bức bách người.”

Người hát lại cười cười nhìn Tiểu Phương, nụ cười này giờ vẫn trên mặt y, luôn luôn có trên mặt y.

Vì vẻ mặt y đột nhiên cứng đờ, tất cả da thịt trên mặt đã cứng đờ.

Vì trong tay áo của y giấu một thanh đao, một thanh đoản đao mỏng mà sắc.

Lúc y bắt đầu buông tiếng cười, y đã vung thanh đao ấy đâm vào tâm oa của mình.

Trời đã dần dần sáng lên, núi lạnh trong ánh nắng ban mai xem ra rất giống một bức tranh thủy mặc.

Tiểu Phương đứng trên sườn núi, nhìn ra núi lạnh xa xa, sắc mặt cũng như sắc núi.

Là Triệu Quân hẹn y tới đây.

Xác của người hát đã an táng xong. Vết thương của Ánh Nắng đã vỡ ra, Tô Tô ở lại trong nhà làm bạn với nàng.

Người hát không biết tên kia, trên mộ không có bia, nhưng đã đủ cho người ta vĩnh viễn không bao giờ quên được.

Triệu Quân trầm mặc rất lâu mới lên tiếng “Ta biết con người Bốc Ưng, ta đã gặp y một lần.”

“Ủa?”

“Ngàn thuở gian nan duy một chết, muốn một người cam tâm tình nguyện chết cho một người khác, hoàn toàn không phải dễ.”

Triệu Quân thở dài “Bốc Ưng quả thật không then là bậc nhân kiệt.”

Y quay qua nhìn Tiểu Phương chăm chăm “Nhưng bất kể người tài giỏi tới mức nào, cũng có lúc sai lầm.”

“Ủa?”

“Ta biết lần này nhất định y đã nghi oan cho người.”

Triệu Quân nói “Ta đã thấy người và vị cô nương kia tuyệt nhiên không phải là loại người y nói.”

Tiểu Phương trầm mặc rất lâu “Y không làm, người làm là người.”

“Là ta à?”

Triệu Quân hỏi lại “Ta làm chỗ nào?”

“Làm ở chỗ người không hiểu được y.”

Tiểu Phương buồn rầu nói “Thế giới này vốn có rất ít người có thể hiểu được y.”

“Dường như người không hề cảm hận y?”

“Ta cảm hận y à? Tại sao ta lại phải cảm hận y?”

Tiểu Phương hỏi “Chẳng lẽ quả thật người cho rằng y nghi ngờ ta à?”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

“Đương nhiên không phải,” Tiểu Phương nói.

“Ủa?”

“Y làm như thế chẳng qua vì không muốn bọn ta bị liên lụy nữa, nên mới cố ý chọc giận bọn ta, muốn bọn ta vĩnh viễn không muốn gặp y nữa.”

Y nhìn ra nơi xa, trong mắt đầy vẻ tôn kính cảm kích “Y làm như thế chẳng qua muốn bọn ta tự do tự tại sống cuộc đời của bọn ta.”

Triệu Quân lại trầm mặc rất lâu mới thở dài một tiếng.

“Người quả thật rất hiểu y. Một người mà có được một người tri kỷ như người, thì đã đủ để chết không có gì phải hối tiếc rồi.”

Y chợt nắm chặt tay Tiểu Phương “Có những chuyện ta vốn không muốn nói với người, nhưng lúc này đã không thể không nói.”

“Chuyện gì?” Tiểu Phương hỏi.

“Là một bí mật, đến nay còn chưa có ai biết.”

Triệu Quân nói “Nếu không phải vì chuyện này, ta cũng vĩnh viễn không nói cho người biết đâu.”

Thái độ của y thành khẩn mà nghiêm trang “Ta đảm bảo người nghe xong sẽ giết nãy mình.”

Rõ ràng đây là một bí mật ghê người. Nếu Tiểu Phương biết bí mật này có quan hệ chặt chẽ với y thế nào, ảnh hưởng của nó đối với y to lớn tới mức nào, thì nếu bảo y dùng dao bực bách Triệu Quân nói ra, y cũng sẽ làm.

Đáng tiếc y không biết.

Cho nên chẳng qua y chỉ hững hờ hỏi một câu “Bây giờ người nhất định phải nói phải không? Ta nhất định phải nghe phải không?”

“Phải.”

“Vậy người nói đi, ta nghe đây.”

*

* *

Y còn chưa nghe bí mật ấy đã nghe một tiếng la hoảng, trong tiếng la đầy vẻ kinh ngạc và khiếp sợ.

Có lẽ vì loại rượu Lưỡi búa, cũng có lẽ vì phần lớn phụ nữ sống trong núi đều khỏe mạnh cường tráng xinh đẹp, có lẽ vì thức ăn cay nóng vẫn khiến người ta khỏe mạnh về tình dục, có lẽ vì hiện tại đã đến cuối mùa đông.

Có lẽ vì những lý do mà loại người ngoài như họ không sao hiểu được...

Dân trong thôn này không có thói quen dậy sớm.

Nên hiện tại tuy trời đã sáng, trong thôn vẫn còn đang ngủ. Trong mỗi gian nhà đá màu xám đều im phăng phắc, nên tiếng la hoảng kia nghe càng chói tai.

Tiểu Phương nghe không ra là tiếng của ai, nhưng Triệu Quân thì nghe ra.

Y lập tức kêu lên thất thanh “Ô Tô!”

Một nữ nhân xinh đẹp, một vưu vật như Tô Tô, bất kể ở đâu cũng luôn luôn có thể gặp phải bất hạnh và bạo lực.

Thân hình Triệu Quân tung lên, lao xuống sườn núi.

Tiểu Phương vụt chạy theo y.

Bây giờ họ đã trở thành bạn cùng hoạn nạn, hiện tại Ánh Nắng đang ở cạnh Tô Tô.

Ánh Nắng đã không thấy đâu nữa.

Điều khiến người ta không ngờ là đến lúc họ chạy vào gian thạch thất, Ánh Nắng lại không hề ở cạnh Tô Tô.

Tô Tô đang khóc, co người vào góc nhà khóc thất thanh.

Quần áo của nàng đã bị xé rách. Bộ ngực đầy đặn, eo lưng thon nhỏ, đôi đùi rắn chắc, làn da trắng mịn như lụa, lộ ra sau những chỗ quần áo bị xé rách.

Triệu Quân nhìn thấy nàng, câu đầu tiên là hỏi “Chuyện gì? Ai hà hiếp nàng?”

Câu đầu tiên Tiểu Phương hỏi là “Ánh Nắng đâu?”

Hai câu hỏi đồng thời buông ra, Tô Tô đều chưa trả lời.

Nàng toàn thân đang run lên, run như một chiếc lá khô đông đưa trước gió lạnh.

Đến khi Triệu Quân lấy một chiếc chăn đơn trên giường ôm nàng vào lòng, lại đổ cho nàng uống nửa chén Lưỡi búa còn thừa xong, nàng mới lên tiếng được.

Nàng chỉ nói hai câu, mỗi câu có ba chữ như nhau.

“Có năm người,” nàng nói “Có năm người”.

Tiểu Phương hiểu ý nàng.

Có năm người tới đây, làm một việc đáng sợ với nàng.

... Đó là năm người nào?

... Ánh Nắng đâu?

Bất kể năm người ấy là ai đều không quan trọng, vì họ đã đi rồi.

Điều quan trọng nhất là “Có phải Ánh Nắng bị họ mang đi không?”

Tô Tô gật đầu, chảy nước mắt gật đầu.

“Họ đi về phía nào?”

Tô Tô lắc đầu, chảy nước mắt lắc đầu, nàng cũng không biết họ đi về phía nào.

Triệu Quân quát khẽ “Đuổi theo!”

Đương nhiên phải đuổi theo, bất kể thế nào cũng phải đuổi theo, cho dù đuổi xuống tới địa ngục, đuổi lên núi đao, đuổi vào vạc dầu, cũng nhất định phải đuổi theo.

Nhưng đuổi theo hướng nào?

“Chúng ta chia đường đuổi theo,” Triệu Quân nói “Người đi về phía đông, ta đi về phía tây.”

Y đưa cho Tiểu Phương một chiếc pháo hoa “Ai gặp thì bắn lên làm tín hiệu”.

Đó không thể tính là một cách hay, nhưng là cách duy nhất.

*

* *

Không có dấu vết, không có manh mối, không có người mục kích.

Trời đã tối dần, trên bầu trời ảm đạm không có ánh sao lấp lánh, thậm chí cả Triệu Quân cũng không có tin tức gì.

Tiểu Phương chưa tìm được Ánh Nắng, cũng chưa tìm được năm người kia.

Y đã tìm suốt một ngày, không ăn chút gì, không uống một hớp nước.

Miệng y đã khô đắng, gót hài đã bị đá nhọn đâm thủng, cơ bắp trên hai đùi đều đã mỏi nhừ.

Nhưng y vẫn đang tìm.

Cũng giống như Ngô Cương trên cung trăng vĩnh viễn không bao giờ đón ngã được cây quế. Tuy biết rõ tìm không được, y vẫn phải tìm, tìm đến khi nào ngã xuống mới thôi.

Cây không đón được, người tìm không được, trên thế giới vốn có rất nhiều chuyện đều như thế.

Trong sơn thôn đã có ánh lửa.

Từ chỗ Tiểu Phương đang đứng nhìn ra, rất dễ nhận thấy gian thạch thất của người tiều phu tối qua y ở. Trong hai cánh cửa mà y nhìn thấy, hiện tại cũng đã có ánh lửa hắt ra.

... Triệu Quân đã quay về chưa? Có tìm được manh mối gì không?

Tiểu Phương lập tức dùng tốc độ nhanh nhất vọt về, lúc còn cách gian thạch thất ấy hơn mười trượng thì nghe trong thạch thất có tiếng nói vọng ra.

Một âm thanh bất kể là ai, chỉ cần nghe một lần thì vĩnh viễn không quên.

Một âm thanh pha trộn cả tiếng khóc, tiếng cười, tiếng thở hồng hộc, tiếng rên đầy vẻ tà ác mà kích động.

Một âm thanh cho dù là người lạnh lùng nhất nghe được cũng thấy mạch máu căng lên.

Tiểu Phương xông vào, một cước đá tung cánh cửa.

Quả tim y lập tức thất lại, lửa giận bốc lên đầu – gian thạch thất chất phác kia đã biến thành địa ngục.

Tô Tô đang bị thiêu đốt giữa địa ngục.

Một tráng hán giống như dã thú đang đè nàng xuống, cuoir lên người nàng, bóp miệng nàng há ra, trút một túi rượu đầy vào miệng nàng.

Rượu như máu tươi dính đầy trên thân thể mịn màng.

Lúc tráng hán giống dã thú kia nhìn thấy Tiểu Phương, Tiểu Phương đã như mũi tên vọt vào, vung chưởng chém xuống gáy y.

Đó là một đòn trí mạng, sự phẫn nộ đã khiến Tiểu Phương dùng hết toàn lực.

Đến lúc tráng hán kia chợt như một cái túi rỗng ngã vật xuống đất, sự phần nộ của y vẫn còn chưa tiêu tan.

Đến lúc nhắc chân tráng hán kia lên, dùng sức ném ra ngoài, dùng sức đóng cửa lại, y mới nghĩ tới chuyện lẽ ra nên giữ lại tính mạng cho kẻ đó.

Kẻ đó có thể là một trong năm người, rất có thể là người duy nhất có thể cung cấp đầu mối cho y.

Nhưng hiện tại đầu mối ấy đã bị y cắt đứt.

Có rất nhiều lý do dẫn tới sai lầm, trong đó phần nộ rõ ràng là một yếu tố quan trọng.

Hiện tại sai lầm đã xảy ra, không sao cứu vãn được nữa.

Cửa sổ đang mở, trong phòng nồng nặc mùi rượu.

Không phải mùi rượu Lưỡi búa cay nồng, mà có chút mùi vị yên chi.

Tô Tô nằm trên chiếc giường đá trải da thú.

Nàng hoàn toàn khỏa thân.

Toàn thân nàng hoàn toàn hư thoát, tròng mắt trợn ngược, miệng đầy bọt trắng.

Da thịt toàn thân không ngừng run lên, làn da mịn màng mềm mại như tấm lụa đều run lên.

Nàng không phải Ánh Nắng, không phải nữ nhân của Tiểu Phương, cũng không phải bằng hữu của Tiểu Phương.

Nhưng nhìn thấy nàng như thế, trong lòng Tiểu Phương cũng đau xót.

Trong chớp mắt ấy, y quên mất nàng là nữ nhân, quên mất nàng đang khỏa thân.

Trong chớp mắt ấy đối với Tiểu Phương nàng là một người đáng thương đã bị hành hạ giày vò tới mức tận cùng.

*

* *

Trong phòng có một chậu nước, một chiếc khăn.

Tiểu Phương dùng chiếc khăn thấm nước lạnh, nhẹ nhàng lau mặt cho nàng, làn da nhăn nheo và đen đui trên mặt nàng đột nhiên tiêu tan như một kỳ tích, lộ ra một khuôn mặt mà bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy cũng không sao không động tâm.

Đúng lúc ấy, trong cổ họng nàng chợt phát ra một tiếng rên kỳ dị mà tiêu hồn.

Thân hình nàng cũng bắt đầu đông đưa, eo lưng nhỏ nhắn đông đưa, đôi đùi rắn chắc cũng bắt đầu đông đưa.

Loại đàn ông có thể kiềm chế được trước những động tác ấy hoàn toàn không có nhiều, may mà Tiểu Phương là một trong số những người

ấy.

Y ra sức không nhìn nàng.

Y chuẩn bị tìm cái gì đó đắp lên người nàng.

Đúng lúc ấy đột nhiên nàng đưa tay ra ôm chặt Tiểu Phương.

Nàng ôm rất chặt rất chặt, giống như một người sắp chết đuối ôm một cây gỗ.

Tiểu Phương không nỡ dùng sức xô nàng ra, lại không thể không xô nàng ra.

Y đưa tay ra xô, lại lập tức rút lại.

... Nếu người đã từng xô một nữ nhân trong tình huống ấy, người sẽ biết tại sao y rút tay về.

Vì những chỗ không thể để đàn ông xô đẩy trên người nữ nhân rất nhiều, trong tình huống ấy nhất định người sẽ động chạm vào những chỗ ấy.

Thân hình của nàng nóng rùng rục.

Tim nàng đập rất nhanh rất nhanh rất nhanh.

Trong hơi thở của nàng cũng mang mùi rượu yên chi, từng hơi thở Tiểu Phương đều nghe thấy.

Tiểu Phương đột nhiên hiểu rõ, hiểu rõ tại sao tráng hán như dã thú kia lại đổ loại rượu này cho nàng - đây là rượu kích dục.

Nhưng đáng tiếc là lúc y hiểu chuyện ấy, y cũng đã bị say.

Thân hình của y đột nhiên bắt đầu có sự thay đổi mà bất cứ ai cũng không chế ngự được.

Lý trí của y đã tiêu tan.

Nàng đã dùng thân thể đông đưa nhịp nhàng của nàng ép vào người y, quần chặt lấy y, dẫn dắt thân thể của y đi vào tội ác.

Rượu kích dục đã khơi gợi một loại dục vọng tiềm ẩn khó chế ngự nhất trong cơ thể họ.

Từ khi có loài người đến nay, đã có loại dục vọng ấy.

Có rất nhiều lý do dẫn tới sai lầm, trong đó rõ ràng dục vọng cũng là một yếu tố rất quan trọng.

Hiện tại sai lầm đã xảy ra, vĩnh viễn không sao挽 hồi được.

Một người bình thường, trong một tình huống không sao kháng cự, gây ra sai lầm.

Loại “sai lầm” ấy có thể coi là sai lầm không? Có thể tha thứ không?

Sai lầm đã xảy ra, tình cảm kích động đã bình tĩnh lại, dục vọng đã tiêu tan, đêm dài đã dần dần trôi qua.

Đó chính là lúc sự đau đớn và hoan lạc xen lẫn với nhau.

Khoảnh khắc ấy cũng chính là lúc lương tri con người sống lại, sự hối hận bắt đầu nảy sinh.

Trong khoảnh khắc ấy, Tiểu Phương đã hoàn toàn tỉnh táo.

Lệ nền đã khô, đèn đã tắt. Ngoài cửa sổ dùng giấy gỗ thông thô dán kín đã dần dần trắng lên, tái mét.

Trong lòng Tiểu Phương cũng đang tái mét.

... Triệu Quân là một hảo hán, thậm chí còn có thể coi là bằng hữu của y.

... Tô Tô là nữ nhân của Triệu Quân, là nữ nhân mà Triệu Quân không ngại hy sinh tất cả để có được.

Hiện tại Tô Tô lại ở cạnh y, y vẫn cảm thấy được hơi thở của nàng, nhịp tim của nàng, sự ấm áp của thân thể nàng, cho tới sự yên tĩnh thỏa mãn dịu dàng sau cơn kích động của nàng.

Đó là sự khoan khoái, hòa bình, yên tĩnh vốn có thể khiến một người đàn ông không ngại hy sinh tất cả để đổi lấy.

Hiện tại Tiểu Phương chỉ hy vọng có thể phá hủy được tất cả.

Y không thể.

Đây là chính y gây ra, y không thể trốn tránh, cũng không thể đùn đẩy.

Là do mình gây ra, thì mình phải nhận lãnh. Bất kể mình gây ra chuyện gì cũng phải nhận lãnh.

Ngoài cửa sổ đã sáng trắng, bốn phía vẫn yên ắng không có tiếng động.

... Tại sao Triệu Quân vẫn chưa về?

... Triệu Quân trở về thì làm sao?

Hai câu hỏi ấy đều không ai có thể trả lời

... Nếu Triệu Quân trở về thì có nên giấu diếm y không, hay nói thật tất cả với y?

Người thông minh nhất định sẽ nói:

... Che giấu y. Vì nếu y biết được chuyện ấy lòng mọi người sẽ cảm thấy vô cùng áy náy. Y vẫn có thể sống chung với Tô Tô, vẫn có thể sinh sống rất khoan khoái.

Nếu Tiểu Phương cũng là một người thông minh, nhất định y sẽ làm như thế, nhưng trước nay y đều không muốn làm kẻ thông minh.

Có lúc y còn tình nguyện ngu ngốc đi một chút, không muốn quá thông minh.

Tô Tô cũng đã tỉnh, đang nhìn nhìn y, ánh mắt không biết là đau đớn, hối hận, mê man, hay xấu hổ?

“Chuyện này không thể trách người.”

Nàng chợt nói “Y ép ta uống Tiều hồn yên chi tửu, không biết Lã Tam đã dùng loại rượu này phá hoại cuộc đời bao nhiêu cô gái trong trắng.”

“Lã Tam à?”

Tiểu Phương không thể không hỏi “Người kia là thuộc hạ của Lã Tam à?”

Tô Tô gật đầu, đưa tay xuống dưới gối mò ra một vật nắm chặt trong tay, một lúc sau mới xòe bàn tay ra.

Trong tay nàng là một bàn tay vàng, một bàn tay vàng rất nhỏ, nhỏ hơn rất nhiều so với bàn tay vàng Tiểu Phương đã nhìn thấy trước đó.

Thuộc hạ của Lã Tam rõ ràng dùng bàn tay vàng lớn hay nhỏ để phân cấp, bàn tay vàng càng nhỏ, chức vụ càng thấp.

Đại hán như dã thú kia chỉ là một tên tiểu tốt trong đám thuộc hạ của Lã Tam mà thôi.

“Y cũng là một trong năm người kia à?”, Tiểu Phương lập tức hỏi “Ánh Nắng là bị họ bắt đi phải không?”

Tô Tô gật đầu thờ dãi “Ta thủy chung vẫn không hiểu tại sao họ lại bắt nàng mà lại không bắt ta đi?”

Nàng tự trả lời “Có lẽ họ tưởng nàng là ta, có lẽ người họ cần bắt vốn là cô ta, dù sao chuyện Lã Tam làm vẫn khiến người ta không sao đoán được.”

Tiểu Phương im lặng.

Tô Tô chợt đổi qua chuyện khác, chợt hỏi Tiểu Phương “Bây giờ có phải người định đi không?”

Tiểu Phương vẫn im lặng.

“Nếu quả thật người muốn đi, muốn đi tìm Lã Tam, thì người không cần e ngại ta.”

Tô Tô gượng gạo mỉm cười, cười khiến người ta trong lòng tan nát.

“Bọn ta vốn không đáng gì, người muốn đi thì lúc nào cũng có thể đi.”

Tiểu Phương quả thật muốn đi, nhưng y làm sao có thể để một người như nàng lại đây một mình?

Bất kể chuyện kia là sai lầm của ai, bất kể giữa họ sau này ra sao, nàng cũng đã trở thành một bộ phận trong cuộc đời y, y không sao né tránh được nữa.

Tô Tô chợt thờ dãi “Bất kể người có tìm được Lã Tam không, người cũng nhất định phải đi, không đi không được.”

“Tại sao?”

“Vì hiện tại trong đám thủ hạ của Lã Tam đã có rất nhiều người nhận ra ta rồi.”

Vì hiện tại được thảo trên mặt nàng đã bị rượu rửa trôi đi, đã khôi phục lại gương mặt thật của nàng.”

“Cho nên nhất định người phải rời khỏi ta.”

Tô Tô nói “Bất kể thế nào ta cũng không muốn làm người bị liên lụy.”

Trong tình hình như thế nàng lại không lo lắng cho mình.

Tiểu Phương chợt cảm thấy trong lòng chua xót, qua rất lâu rất lâu mới lên tiếng được.

“Chúng ta cùng đi.”

Y nói “Nàng đưa ta đi tìm Lã Tam, nhất định nàng sẽ tìm được y.”

“Tìm được y rồi sao nữa?”

Tô Tô cười gượng “Đi nộp mạng à?”

Nàng lại hỏi “Người có biết thuộc hạ của Lã Tam có bao nhiêu cao thủ không?”

Tiểu Phương biết.

Y không sợ chết, nhưng không có quyền bắt Tô Tô cùng chết với y, ai cũng không có quyền quyết định sự sống chết của người khác.

Nhưng Tô Tô chợt nắm chặt tay y, chợt nói “Chúng ta đi, đi ngay bây giờ.”

“Đi à?”

Tiểu Phương ngờ ngác hỏi “Đi đâu?”

“Tùy người đi đâu thì đi.”

Tô Tô lại bắt đầu khích động nói “Chúng ta có thể đi tìm một nơi ẩn náu không ai có thể tìm ra, quên hết mọi người mọi việc.”

Tiểu Phương im lặng.

Tô Tô chợt thở dài “Ta biết người nhất định muốn hỏi ta có phải đã quên Triệu Quân không?”

Nàng hỏi Tiểu Phương “Người cho rằng bây giờ ta còn mặt mũi gặp Triệu Quân à?”

CHƯƠNG 49

ĐÃ CÓ CON CỦA NGƯỜI

Tiểu Phương bàn tay lạnh buốt, trong lòng cũng lạnh buốt.

Một sai lầm không sao vãn hồi, hai người không còn mặt mũi nào nhìn thấy người khác.

Nếu quả người là Tiểu Phương, người sẽ làm sao? Qua rất lâu rất lâu Tiểu Phương mới lên tiếng, rõ ràng đã quyết định mới lên tiếng.

“Chúng ta chờ thêm một ngày.”

Y nói “Bất kể chúng ta muốn làm gì cũng phải chờ thêm một ngày.”

“Chờ cái gì?”

“Chờ Triệu Quân.”

Tiểu Phương nói “Ta nhất định phải cho y biết. Tuy ta cũng không còn mặt mũi nào gặp y, nhưng vẫn muốn chờ y về.”

Tô Tô nhìn y đăm đăm, trong mắt lộ ra vẻ thương yêu và tôn kính trước nay nàng chưa từng bộc lộ với đàn ông.

Một lúc lâu sau nàng mới hỏi “Nếu y không về thì sao?”

Tiểu Phương trả lời “Nếu y không về ta sẽ đi.”

Lần này Tô Tô hỏi y “Người định đi đâu?”

“Đi tìm Lã Tam, đi chết!”, Tiểu Phương nói “Đến lúc ấy bất kể nàng muốn thế nào ta cũng chỉ có một con đường có thể đi.”

“Người không thể cùng ta tới nơi khác à?”

“Ta không thể.” Tiểu Phương trả lời rất kiên quyết dứt khoát.

“Tại sao?”

“Vì ta không quên được bấy nhiêu người, bấy nhiêu chuyện.”

Tiểu Phương nói “Bất kể chúng ta ẩn náu ở đâu, cho dù có thể tránh khỏi người khác, nhưng còn có một người mà ta vĩnh viễn không tránh được.”

“Ai?”

“Chính ta.”

Mỗi người đều có lúc trốn tránh được người khác, nhưng vĩnh viễn không ai trốn tránh được chính mình.

Họ chờ thêm một ngày.

Triệu Quân không về – không những không về, mà một chút tin tức cũng không có.

*

* *

Trời đã tối dần, lại đến lúc ăn cơm chiều. Tô Tô đã rất lâu không lên tiếng, Tiểu Phương cũng không, họ đã không nhìn nhau rất lâu, dường như sợ ánh mắt của người kia sẽ đâm mình bị thương.

Vì họ đều không sao quên được chuyện tối qua, sự khích động ấy, sự âu yếm ấy, vốn rất khó quên.

... Sau này thì sao?

... Hai người không có gốc rễ, một lần kết hợp không sao quên được, sau này có kết hợp thành một không? Hay là nên chia tay mỗi người một phương? Để một mình người kia chịu đau đớn và xấu hổ do sai lầm gây ra?

... Câu hỏi ấy có ai trả lời được không? Có ai biết làm thế nào là đúng không?

Cửa sổ mở ra, Tiểu Phương đứng ở cửa sổ.

Ngoài cửa sổ màn đêm đã buông xuống, bầu trời yên tĩnh, sơn cốc yên tĩnh, hoàng hôn yên tĩnh, tất cả trời đất mờ mịt đều yên tĩnh.

Trong lòng Tiểu Phương chợt quặn đau.

Y chợt phát hiện có một chuyện không hay.

Mọi người đều phải ăn cơm, trong bếp của nhà nào cũng có bếp lò, trên nóc nhà đều có ống khói.

Đến lúc sắp ăn cơm chiều, trên nóc nhà nào cũng có khói bếp bốc lên.

Mặt trời chìm xuống phía tây, ráng chiều nổi đầy trời, nơi nơi khói bếp bốc lên, đó đều là những cảnh tượng đẹp đẽ nhất ở nhân gian khiến du tử nghĩ tới chuyện quay về.

Ở đây có người, có ống khói, mà lúc này đã đến lúc sắp ăn cơm chiều.

Nhưng không có khói bếp bốc lên.

... Chẳng lẽ người trong sơn thôn này đều là thần tiên không ăn thức ăn nấu nướng ở trần gian?

Tiểu Phương chợt hỏi Tô Tô “Trước đây nàng đã tới nơi này chưa?”

“Ta đã tới rồi.”

“Nàng có biết người ở đây thường ngày họ ăn uống thế nào không?”

“Ăn cá, ăn thịt, ăn gạo, ăn miến, ăn rau cỏ trái cây.”

Tô Tô nói “Người khác ăn cái gì thì người ở đây ăn cái ấy.”

Nàng đương nhiên cũng phát hiện ra câu hỏi của Tiểu Phương rất kỳ quái, nên hỏi lại y “Có phải người thấy có chuyện gì kỳ quái không?”

“Ta không thấy gì, không thấy gì cả.”

Tiểu Phương đã nghĩ tới, ngoài vợ chồng con cái người tiều phu này, y hoàn toàn chưa nhìn thấy ai khác ở đây.

Tiểu Phương nói “Cho nên ta muốn đi xem.”

Y đã sớm nên đi xem rồi, nếu là Bốc Ứng và Ban Sát Ba Na nhất định đã kiểm tra qua từng gia đình một lượt.

Năm người kia biết đâu trước nay vẫn núp trong thôn, Ánh Nắng rất có thể cũng chưa rời khỏi chỗ này.

Y chưa nghĩ đến điều ấy, đó quả thật là chỗ sơ suất của y.

Có rất nhiều lý do dẫn tới sai lầm, trong đó sơ suất là một trong những điều không tha thứ được, vả lại cũng vĩnh viễn không thể sửa chữa được.

Gian thạch thất của gia đình tiều phu mà họ tá túc ở ngoài rìa sơn thôn, vừa vào tới trong núi là nhìn thấy ngay.

Phía trước thạch thất có một con đường nhỏ, đi theo con đường nhỏ ấy khoảng một trăm bước mới tới ngôi nhà thứ hai.

Ngôi nhà này cũng dùng đá tảng làm thành, cửa sổ cũng dùng giấy thông thô dán lên, hiện tại đã có ánh đèn, ánh đèn vừa thấp lên.

Cửa sổ đóng chặt, cửa cũng đóng chặt, Tiểu Phương gõ cửa.

Y gõ rất lâu rất lâu mà không có ai ra.

... Trong nhà có đèn, theo lẽ phải có người

Lúc y bắt đầu gõ cửa, Tô Tô đã đi theo tới, trên người khoác bộ quần áo vải thô của vợ người tiều phu, ống quần tay áo đều xắn lên cao, lộ ra một đôi bắp chân trắng mịn.

Tiểu Phương lập tức hỏi “Trước đây cô đã tới nhà này chưa?”

“Chưa.”

Tô Tô ngẫm nghĩ rồi nói “Nhưng ta biết đây là nhà ai.”

“Là nhà ai?” Tiểu Phương hỏi.

“Đây là nhà biểu ca của người tiều phu kia.”

Tô Tô nói “Lúc chúng ta tới trọ nhà người tiều phu, thì cả nhà họ đều tới ở nhà biểu ca y.”

Nàng và Triệu Quân chắc chắn trước thềm tới đây, đây nhất định là nơi họ thường lên lút hẹn hò.

Nếu nói Tiểu Phương không nghĩ tới chuyện ấy thì là giả. Nếu nói Tiểu Phương nghĩ tới chuyện ấy xong mà trong lòng không có cảm giác gì thì cũng là giả.

Tiểu Phương lại gõ cửa.

Y gõ rất lâu, cả ván cửa cũng rung lên, cho dù người trong nhà đều điếc thì cũng biết phía ngoài có người đang gõ cửa.

Bên trong vẫn không có người ra. Bởi vì bên trong không có người nào, cả bóng người cũng không có.

Tiểu Phương đã chứng thực được điều ấy, vì y đã dùng vai huých cánh cửa mở tung ra.

Trong nhà tuy không có người, nhưng lại thấp đèn.

Một đĩa đèn dầu bình thường, một gian nhà bình thường, một số đồ dùng bình thường.

Nhưng Tiểu Phương vừa bước vào gian nhà này thì sắc mặt đã thay đổi. Thay đổi tới mức giống như đột nhiên nhìn thấy ma quỷ.

Ma hoàn toàn không đáng sợ, có rất nhiều người đều không sợ ma. Tiểu Phương cũng không sợ, không sợ hơn bất cứ ai

Trong nhà này không có ma.

Những đồ vật vốn có trong gian nhà này đều là những vật mà bình thường nhà nào cũng có, thậm chí còn đơn giản quê mùa hơn trong nhà người bình thường.

Tô Tô hoàn toàn không hiểu Tiểu Phương lắm. Chỉ có điều trong hai hôm nay nàng chỉ nhìn thấy Tiểu Phương tuyệt nhiên không phải là kẻ dễ bị dọa cho hoảng sợ.

Nhưng lúc này nàng lại nhìn thấy Tiểu Phương quả thật đang hoảng sợ ngẩn ra.

Nàng không hỏi Tiểu Phương “Người đã nhìn thấy gì?”

Vì nàng đã nhìn thấy những vật Tiểu Phương nhìn thấy. Những vật nàng nhìn thấy không có gì khiến phải sợ hãi.

Nàng chỉ nhìn thấy một cái giường, một cái bàn, vài cái ghế, một cái chạn, một cái tủ áo, một đĩa đèn dầu. Mọi vật đều rất giản dị quê mùa, rất cũ kỹ.

Tiểu Phương cũng nhìn thấy những vật ấy. Nhưng không ai hiểu tại sao y lại tỏ vẻ hoảng sợ như thế.

Bắc của ngọn đèn dầu là dùng gốm hoa vẽ thành, vừa thấp lên không lâu.

Lúc Tiểu Phương vừa tới ngoài cửa sổ, trong phòng này vẫn chưa thấp đèn.

Lúc y vào tới nơi, đèn mới được thắp lên.

Người thắp đèn đâu?

Tiểu Phương không tìm người thắp đèn, y cũng không tới nhà khác nữa.

Y ngồi xuống, ngồi trước ngọn đèn.

Dáng vẻ trên mặt y không phải là đã nhìn thấy ma mà dáng vẻ trên mặt y xem ra giống một con ma.

... Chẳng lẽ gian nhà này là một gian nhà ma? Khắp nơi đều là nơi ẩn náu của bọn yêu ma quỷ quái, u linh âm hồn mà người trần mắt thịt không nhìn thấy? Bất kể người nào chỉ cần bước vào gian nhà này cũng đều sẽ bị chúng trêu chọc?

... Vậy tại sao Tô Tô không hề có cảm giác gì?

... Chẳng lẽ yêu ma quỷ quái, u linh âm hồn trong gian nhà này chỉ muốn tìm một mình Tiểu Phương?

Tô Tô quả thật rất muốn hỏi tại sao y trở thành như thế, nhưng nàng không dám hỏi.

Dáng vẻ Tiểu Phương quả thật làm người ta sợ sệt.

Tiểu Phương ngồi xuống. Ngồi xuống cạnh cái bàn kia, trên một cái ghế tre cũ.

Dáng vẻ trên mặt y trở thành càng khó hiểu, ngoài vẻ sợ hãi tức giận mừng tượng còn mang một mối nhu tình và nhớ nhung không sao phai nhòa.

... Gian nhà giản dị thô lậu này, tại sao lại khiến y trong một chớp mắt nảy sinh hai tình cảm khác hẳn nhau như thế?

Tô Tô lại muốn, nhưng chưa dám hỏi, Tiểu Phương chợt lên tiếng “Ta cũng như người khác, ta cũng có cha mẹ.”

Y nói “Cha ta là một tiêu sư, mười lăm năm trước cũng có chút danh vọng ở Giang Nam.”

Giọng y hạ thấp chậm rãi “Mẹ ta ôn nhu hiền tuệ, lại nhát gan. Mỗi khi cha ta lên đường đi bảo tiêu, không đêm nào bà không tỉnh dậy vì gặp ác mộng.”

Ánh Nắng thất tung, Triệu Quân chưa về, điềm dữ đã nảy sinh, Kim thủ đã xuất hiện, giờ này lúc này tại sao Tiểu Phương đột nhiên lại nói tới cha mẹ y?

Tô Tô lại muốn hỏi, nhưng lại không dám hỏi. Lại qua hồi lâu. Tiểu Phương mới nói tiếp “Năm ta lên năm tuổi, chuyện mẹ ta lo sợ cuối cùng đã xảy ra.”

Tiểu Phương nói “Tháng ba năm ấy cha ta hộ tiêu tới Trung nguyên, tiêu xa gặp cướp ở núi Trung Điều, cha ta không về nữa.”

Giọng nói của y nhỏ lại nghèn nghẹn “Thu nhập của tiêu sư hoàn toàn không nhiều, cha ta chi tiêu lại vốn rộng rãi, gia đình ta tuy vẫn sống được, nhưng không dành dụm được chút gì. Sau khi người gặp nạn, mẹ con ta không sao sống được qua ngày.”

Tô Tô rút lại nhin không được hỏi “Đó là tiêu cục nào?”

Nàng hỏi Tiểu Phương “Cha người liệu mạng tuấn chức cho họ, chẳng lẽ họ không chiếu cố đến sinh hoạt của mẹ con người sao?”

“Vì bồi thường số hàng bị cướp, tiêu cục ấy phá sản, chủ nhân tiêu cục cũng treo cổ tự tử.”

Đó là bi kịch của người giang hồ, trong giang hồ giờ nào khắc nào cũng có thể nảy sinh loại bi kịch ấy.

Người giang hồ lưỡi đao vấy máu, tùy ý làm ơn báo thù, nhưng mấy người hiểu được mặt bi thảm u uẩn của họ?

Tô Tô buồn bã.

“Nhưng các người vẫn còn sống.”

Nàng lại hỏi Tiểu Phương “Làm thế nào mẹ con người sống được?”

“Làm thế nào mẹ con ta sống được? Làm thế nào sống được?...”

Tiểu Phương siết chặt nắm tay, ánh mắt giống như người bị đâm trúng một đao, đâm vào giữa ngực.

“Một nữ nhân không người thân thích, không nơi nương tựa, mang theo một đứa con năm tuổi, thì phải làm thế nào để sống được?”

Tô Tô là một nữ nhân, đương nhiên nàng hiểu rõ ý Tiểu Phương.

Một nữ nhân không người thân thích, không nơi nương tựa, để nuôi dưỡng con mình, chuyện gì cũng có thể hy sinh.

Trong lâu xanh, dưới hầm lửa, từ xa xưa đến nay, đã không biết có bao nhiêu nữ nhân như thế.

*

* *

Nước mắt Tô Tô đã sắp ứa ra.

Nhưng nàng càng không hiểu. Nàng không hiểu tại sao vào giờ này lúc này Tiểu Phương lại nói tới chuyện đó trước mặt nàng.

Đó vốn là chuyện mà một người đàn ông thà chết chứ không bao giờ nhắc tới. Nhưng câu nói tiếp theo của Tiểu Phương lại khiến nàng giật nảy mình.

“Nhưng cha ta không phải đã chết.”

Tiểu Phương nói “Ba năm sau người trở về.”

Tô Tô bấu chặt bàn tay, móng tay bấm sâu vào thịt.

“Cha người lại trở về à?”

Nàng căng thẳng đau đớn tới mức cả giọng nói cũng run lên “Người có biết mẹ người làm gì không?”

“Người biết.”

“Người... người...”

Tô Tô cắn chặt môi “Rồi người đối xử với mẹ người thế nào?”

Tiểu Phương chưa lên tiếng, Tô Tô đã nói tiếp “Nếu ta là người, nhất định sẽ càng tôn kính càng cảm kích mẹ người hơn.”

“Nàng không phải là người.”

Giọng nói Tiểu Phương lạnh băng “Nàng không phải là đàn ông.”

“Chẳng lẽ... chẳng lẽ người không cần mẹ người nữa à?”, Tô Tô lại hỏi.

Nàng hỏi xong thì biết không cần hỏi câu hỏi ấy. Nhìn thấy vẻ đau đớn trong mắt Tiểu Phương, nàng đã biết được câu trả lời.

... Một nữ nhân, một đứa nhỏ, một kiếp sống, trong kiếp sống có bao nhiêu bi kịch?

... Có bao nhiêu người có thể hiểu được trong bi kịch ấy hàm chứa kiếp sống không biết làm sao?

Tiểu Phương đứng lên, bước ra cửa sổ, đẩy cánh cửa sổ ra. Ngoài cửa sổ màn đêm đã dày.

Đối diện với trăng sao vẫn chưa vượt lên bầu trời tối tăm, hồi lâu Tiểu Phương mới lên tiếng.

“Ta nói với nàng chuyện này, chỉ vì ta muốn nàng biết ta có một người mẹ như thế nào.”

“Bà ở đâu?”

Tô Tô hỏi “Bà còn sống không?”

“Bà còn sống.”

Tiểu Phương nhẹ nhàng nói “Lúc ấy ta còn nhỏ, bà không thể chết được.”

Giọng nói của y như nước mắt “Lúc ấy tuy ta còn nhỏ, nhưng đã biết bà đã hy sinh thế nào vì ta, nên ta nói với bà, nếu bà chết thì ta cũng sẽ chết.”

“Bây giờ người đã lớn rồi.”

Tô Tô lại hỏi “Hiện nay bà ở đâu?”

“Ở một nơi không ai biết bà, cũng không ai biết chuyện cũ của bà. Trong một gian nhà gỗ nhỏ.”

Tiểu Phương nói “Bà không cho ta tới thăm bà thường xuyên, thậm chí không muốn người khác biết bà là mẹ ta.”

Nước mắt sắp rơi xuống, nhưng không rơi xuống. Chỉ có nỗi đau đớn rất sâu rất lớn mới khiến người ta không có nước mắt mà khóc.

“Trong gian nhà gỗ của bà chỉ có một cái giường, một cái bàn, vài cái ghế, một cái tủ áo, một đĩa đèn dầu.”

Tiểu Phương nói “Tuy bà không cho ta tới thăm bà thường xuyên, nhưng ta vẫn tới thường xuyên. Những đồ vật chỗ bà ta đều biết rất rõ.”

Y mở to mắt, nhìn trùng trùng lên bầu trời tối tăm, ánh mắt chợt trở nên trống vắng “Những đồ vật trong gian nhà này chính là từ chỗ bà ở.”

*

* *

Tô Tô rốt cục đã hiểu rõ tại sao Tiểu Phương vừa bước vào gian nhà này lại trở thành như thế.

... Những đồ vật trong gian nhà này đều là từ chỗ ở của mẹ y.

... Là ai chuyển tới?

... Đương nhiên là Lã Tam.

... Rõ ràng Lã Tam đã tìm được mẹ y. Rõ ràng bà và Ánh Nắng đều đã rơi vào tay Lã Tam.

Tô Tô nhìn nhìn Tiểu Phương. Tiểu Phương không có nước mắt, Tô Tô thì có. Vì nàng đã hiểu rõ tình cảm giữa mẹ con họ.

“Ta đưa ngươi đi.”

Tô Tô đã quyết ý “Ta đưa ngươi đi tìm Lã Tam.”

Cho dù nàng hiểu rõ y đi là nộp mạng, nàng cũng phải đưa y đi. Vì nàng biết y đã không còn con đường nào khác.

Tiểu Phương lại lắc đầu.

“Nàng không cần làm thế.”

“Không cần à?”

“Nàng không cần đưa ta đi, không cần nộp mạng với ta.”

Tiểu Phương nói “Nhưng nàng cứ nói cho ta biết y ở đâu.”

Tô Tô lắc đầu “Ta không thể.”

Nàng nói “Ta không thể nói với ngươi.”

“Tại sao?”

“Vì ta cũng không biết y ở đâu.”

Tô Tô nói “Ta chỉ có thể đưa ngươi đi.”

Tiểu Phương không hiểu, Tô Tô giải thích “Y như một kẻ đánh đổ, chỗ thị trấn thôn quê nào cũng có chỗ cho y dừng chân, trước nay không ai biết y dừng chân ở đâu.”

Nàng nói tiếp “Ta cũng không biết, nhưng ta có thể tìm được.”

Tiểu Phương không nói gì nữa, y đã đứng lên, nói “Vậy thì chúng ta đi tìm y.”

Tô Tô nói “Có thể chúng ta phải tìm rất lâu, vì y quả thật rất nhiều nơi dừng chân.”

Tiểu Phương nói “Chỉ cần tìm được, còn phải tìm bao lâu không hề gì.”

Họ đã đi tìm rất lâu, rất lâu, rất lâu.

Họ không tìm được ai. Không tìm được Ánh Nắng, không tìm được Triệu Quân, cũng không tìm được Lã Tam.

Mai hồng, tuyết trắng, trắng xanh.

Gà hun, cá muối, lạp xường.

Áo mới của trẻ con, món nợ của người nghèo, dây kim tuyến của các thiếu nữ, tiền mừng tuổi của bà già.

Gần đến tết rồi.

*

* *

Đã sắp qua năm mới

Bất kể anh là người Hán, người Miêu, người Tạng hay người Mông, bất kể anh ở đâu, năm mới cũng là năm mới. Bởi vì mọi người đều là người cùng một dân tộc, đều là con cháu của Hoàng Đế, vả lại còn lấy đó làm điều vinh dự.

Người ở vùng này cũng thế.

Người ở vùng này cũng phải đón năm mới. Bất kể anh giàu hay nghèo, già hay trẻ, là nam hay là nữ, thì năm mới cũng là năm mới.

Ngày tháng khó qua năm lại hết, ai ai cũng phải đón xuân sang. Tiểu Phương và Tô Tô cũng thế.

Họ đã đi qua rất nhiều nơi.

Hiện tại họ đang ở đây, bây giờ là khoảnh khắc bước qua năm mới, nên họ ở lại đây đón năm mới.

Khách đi xa trở về đón năm mới phần đông đã về tới nhà. Phòng trong khách điểm mười gian có tới chín gian trống không. Mở cửa sổ nhìn ra, trong khu viện đầy tuyết trắng chỉ còn dấu vết bánh xe vó ngựa. Trên một cái bàn Bát tiên quang dầu đã mờ, có một bầu rượu và bốn đĩa thức ăn mừng năm mới đầy vun, là chủ khách điểm đặc biệt đưa tới. Trên nắp ấm trà dán tờ giấy đỏ viết chữ “Cát tường như ý, Cung hỷ phát tài”.

Trên cõi trần vốn khắp nơi đều có tình cảm đầm ấm, nhất là đến lúc đón năm mới. Người nào cũng vui vẻ chia sẻ một phần phúc khí và hỷ khí của mình cho những kẻ cô độc quạnh hiu bất hạnh.

Đó là tinh thần “đón năm mới” của người Trung Quốc, cũng là ý nghĩa lớn nhất của việc “Đón năm mới”. Cũng có thể vì lý do ấy, nên tập tục “Đón năm mới” mới có thể lưu truyền mãi mãi.

Tô Tô đã bày biện xong hai bộ bát đĩa, lại rót cho Tiểu Phương một chén rượu.

Nàng là một nữ nhân tốt, đối với Tiểu Phương nàng đã làm tất cả những việc mà nữ nhân có thể làm cho đàn ông.

Lúc Tiểu Phương nhìn nàng, trong lòng vẫn cảm thấy hơi chua xót, vẫn không thể nào không tự hỏi “Mình đã làm được gì cho cô ta?”

Trong hai hôm nay nàng có cảm giác không khỏe lắm, ngủ không ngon giấc, ăn cũng không được bao nhiêu, có lúc còn lên Tiểu Phương ra ngoài nôn mửa.

Tiểu Phương gấp một quả trứng vào bát cho nàng, nàng miễn cưỡng ăn vào, nhưng lập tức nôn ra.

Nếu Tiểu Phương là một người đàn ông có kinh nghiệm, thì đã sớm biết tại sao nàng lại trở nên như thế.

Đáng tiếc y lại không phải, nên y hỏi “Nàng bị bệnh à?”

Tô Tô lắc đầu. Nhưng trông nàng quả thật như bị bệnh, nên Tiểu Phương lại hỏi “Có phải nàng không được khỏe không? Thấy khó chịu chỗ nào?”

Tô Tô cúi đầu, khuôn mặt trắng bệch chợt đỏ bừng, đắn đo một hồi lâu mới đánh bạo nói “Hình như ta đã có thai.”

Tiểu Phương sửng sò, hoàn toàn sửng sò.

Tô Tô đang nhìn trộm y, nhìn thấy vẻ mặt của y như thế, trong mắt nàng lập tức đầy vẻ đau đớn, cắn chặt môi, giống như sợ mình sẽ nói ra những lời không nên nói.

Nhưng rốt cục nàng vẫn nhịn không nói.

“Có phải người định hỏi đứa nhỏ trong bụng ta là con của người hay của Triệu Quân phải không?”

Giọng nói của nàng đã vì kích động mà run lên “Ta có thể nói với người, đứa nhỏ này là con người, vì Triệu Quân không thể có con.”

Nàng cố hết sức kiềm chế mình, lại nói tiếp “Lúc ở thương đội của Hoa Bất Lạp, bọn ta ở cạnh phòng các người, đêm nào bọn ta cũng phát ra thanh âm như thế, hoàn toàn không phải vì bọn ta thích làm chuyện ấy.”

“Tại sao các người làm thế?”

“Bọn ta cố ý làm thế.”

Tô Tô nói “Bọn ta cố ý làm như thế, người khác mới không nghi ngờ bọn ta là người Lã Tam muốn truy bắt, nên họ mới nghi người.”

“Tại sao?”, Tiểu Phương lại hỏi.

“Vì thuộc hạ của Lã Tam đều là bằng hữu của Triệu Quân, đều biết Triệu Quân không thể làm được chuyện ấy.”

Giọng nói của Tô Tô càng đau đớn “Vì y là một người bị hoạn bẩm sinh.”

Tiểu Phương lại sửng sò, hoàn toàn sửng sò.

“Người khác đều ngạc nhiên là tại sao ta lại thích một người đàn ông không phải là đàn ông.”

Tô Tô trong mắt đã có ánh lệ “Đó chẳng qua chỉ vì người khác đều không hiểu tình cảm giữa ta và y.”

Nàng nói tiếp “Ta thích y vì sự khiếm khuyết của y, vì y là người đàn ông duy nhất ta gặp trong đời đối xử tốt với ta không phải vì thân thể của ta.”

... Tình cảm của nữ nhân, tâm sự của nữ nhân, có ai mà hiểu hết được?

Tiểu Phương cũng không thể.

Tô Tô nhìn thẳng vào y “Ta nói với người chuyện này hoàn toàn không phải vì muốn người thừa nhận đứa nhỏ này là con người. Người vẫn có thể không nhận nó, vẫn có thể bỏ đi bất cứ lúc nào.”

Tiểu Phương bắt đầu uống rượu, cúi đầu uống rượu, vì y đã không dám nhìn nàng.

Y biết lời nàng là sự thật. Y không thể không thừa nhận đứa nhỏ kia là con y, cũng không định không thừa nhận.

Y hoàn toàn không phải là loại đàn ông chối bỏ trách nhiệm.

Chỉ có điều đối với một gã lãng tử không có gốc rễ như y mà nói, chuyện này xảy ra quả thật quá đột ngột, đột ngột tới mức khiến y hoàn toàn không có cách nào thích ứng.

... Y có con, lại có con với một nữ nhân vốn của người khác.

Ai mà ngờ tới chuyện như thế.

“Bất kể thế nào, từ nay trở đi chúng ta vẫn là bằng hữu.”

Tô Tô lau khô nước mắt, nâng chén rượu lên “Ta mời người một chén, người có uống không?”

Đương nhiên Tiểu Phương muốn uống. Đến khi y bắt đầu đi tìm bình rượu thứ hai, thì y biết hôm nay phải say.

Y say thật sự.

Lúc ấy phía ngoài vang lên một tràng tiếng pháo trúc. Năm cũ đã qua, năm mới đã đến.

Mừng một Tết, buổi sáng.

CHƯƠNG 50

CÓ CON MUÔN VIỆC ĐỦ

Trẻ con mặc áo mới nô đùa nhảy nhót trên mặt tuyết, tiếng chúc “Cung hỷ phát tài” vang lên râm ran. Đám bán hàng rong bán đồ chơi và pháo đã bày sạp ra, chuẩn bị lộn tiền mừng tuổi của bà ngoại cho các cháu.

Ngày mừng một năm nay trời tạnh.

Lúc ấy Tiểu Phương đã đi dạo trên đường rất lâu, tia máu đỏ trong mắt đã tan đi, men rượu tối hôm qua đã nhạt dần.

Ở đây không có bờ dương liễu, cũng không có gió sớm trắng tàn.

Lúc y tỉnh táo thì phát hiện mình đã đứng trước một sạp hàng bán đồ chơi, nhìn thấy một ông già thấp bé gầy gò dắt ba đứa nhỏ mập mập đang mua con giống.

Nhìn thấy vẻ vui mừng trên mặt bọn trẻ, người cha cả năm ăn mặc dè xèn cũng trở thành rộng rãi, khuôn mặt thiếu ăn cũng lộ nét tươi cười như bọn trẻ con.

“Có con muôn việc đủ”, đó là bả tính trời sinh của người Trung Quốc, cũng chính vì thế mà người Trung Quốc mới có thể tồn tại vĩnh viễn.

Tiểu Phương chợt thấy mắt mình ươn ướt.

... Y cũng có con... Y cũng giống mọi người cha khác.

Sự kinh ngạc lúc vừa nghe tin đã qua đi, hiện tại y đã có thể dần dần cảm thấy chuyện ấy kỳ diệu làm sao...

Y nghĩ tới chuyện đó, thì những chuyện khác trở thành hoàn toàn không quan trọng.

Y cũng mua một con giống, một con giống cười toe toét như Phật Di Đà.

Đến khi nghĩ tới con mình còn chưa sinh ra, cũng không biết là đến bao lâu mới có thể chơi con giống này, y lại phì cười.

Y quyết định trở về nói với Tô Tô, bất kể thế nào y cũng sẽ chăm sóc nàng và con của họ thật tốt.

... Đứa con nhất định phải sinh ra, cuộc sống phải được nối tiếp, loài người mãi mãi tồn tại.

Trên đường về, tay ôm con giống vừa mua, Tiểu Phương chỉ cảm thấy tâm tình của mình chưa bao giờ thoải mái thế này. Nhưng đến lúc y về tới gian phòng nhỏ trong khách điểm, Tô Tô đã không còn ở đó.

Trong phòng đồ vật tung tóe, bầu rượu ấm trà đều bị đập vỡ. Mảnh vỡ và nước trà bắn tung tóe, nước thịt xá xíu bắn lên tường, giống như máu tươi vừa khô.

Trong lòng Tiểu Phương cũng đang nhỏ máu.

Trong tay y còn nắm chặt con giống, giống như một người mẹ đang bế đứa con vừa sinh của mình.

Bộp một tiếng, con giống trong tay y cũng vỡ nát.

Hy vọng, lý tưởng, ý chí, tất cả cũng vỡ nát như con giống này.

Hiện tại Tiểu Phương phải làm gì?

Đi tìm Lã Tam? Đi tìm ở đâu?

Mẹ y, bạn y, người tình của y, con y, hiện tại đều đã rơi vào tay Lã Tam.

Cho dù y tìm được Lã Tam thì làm được gì?

Tiểu Phương từ từ, từ từ ngồi xuống, ngồi xuống đất chỗ y đang đứng. Ngồi xuống chỗ nước thịt và mảnh vỡ của bát thịt.

Mảnh bát vỡ sắc như lưỡi dao đâm vào thịt y.

Y hoàn toàn không có cảm giác.

Y chỉ cảm thấy hai chân chợt trở nên mềm nhũn, máu thịt tinh khí sức mạnh trong hai chân đều giống như bị hút sạch, giống như mãi mãi không sao đứng lên được nữa.

Đúng lúc ấy y nghe thấy người chủ khách điểm tốt bụng đứng ngoài cửa chúc tết y, chúc y “Cả năm bình an, mọi việc như ý”.

Tiểu Phương cười, cười như một kẻ ngây ngốc. Người chủ lại không cười nổi, nhìn thấy quang cảnh trong phòng, nhìn thấy dáng vẻ của y, ai còn cười nổi? Dường như y còn an ủi khuyên giải Tiểu Phương, nhưng Tiểu Phương đã không nghe thấy gì nữa.

Tiểu Phương đang nói với mình, này giờ không ngừng dặn dò chính mình.

... Nhất định phải giữ được sự bình tĩnh, nhất định phải nhẫn nại.

Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào y chợt phát giác ra mình đang uống rượu.

Uống một mạch không ngừng. Chỉ có một kẻ hoàn toàn lòng dạ mới biết sự tỉnh táo là một nỗi đau khổ đáng sợ tới mức nào!

Y biết uống rượu không thể nào giải quyết được chuyện gì, cũng không thể giải quyết nỗi đau khổ của y.

Nhưng lúc y tỉnh táo lại càng đau khổ, đau khổ tới mức lúc nào cũng có thể phát điên.

Trước nay y không hề biết trốn tránh, bất kể bị trúng một đòn nặng thế nào, cũng không trốn tránh. Nhưng hiện tại y đã không còn lối thoát.

... Làn say đường kín thường lui tới, nẻo khác khó dời chân.

Từ đó say rồi lại say, say rồi lại say, đến khi y đã say mềm, không còn tiền trả, bị một người chủ thô bạo của một quán rượu nhỏ đánh gãy hai cái xương sườn, đá lăn xuống một cái rãnh nước.

Nhưng lúc y tỉnh lại thì không nằm dưới rãnh.

Lúc Tiểu Phương tỉnh lại, y đã nằm trên giường.

Cái giường to rộng mềm mại thoải mái, chăn nệm mới mẻ sạch sẽ, chăn tơ mịn màng như da thiếu nữ.

Một thiếu nữ làn da mịn màng như chăn tơ đang nằm cạnh y, dùng một cách thức nữ nhân có thể dùng để khêu gợi đàn ông, khêu gợi y.

Lúc uống rượu sắp tỉnh mà chưa tỉnh hẳn, chính là lúc tình dục hưng phấn nhất, người nào có thể kiềm chế được?

Tiểu Phương là người, Tiểu Phương cũng không thể kìm chế.

Rốt cục y đã làm chuyện chính mình cũng không thể tha thứ được, thậm chí cả nữ nhân kia là ai y cũng không biết.

Nhưng vừa bắt đầu chưa bao lâu y đã bắt đầu nôn mửa.

Đến khi nôn mửa xong, y mới nghĩ tới chuyện hỏi “Nàng là ai, tại sao lại ngủ bên cạnh ta?”

“Ta tên Văn Tước.”

Nữ nhân này hoàn toàn không để ý tới chuyện y nôn mửa, thái độ vẫn rất âu yếm dịu dàng “Là bạn của người bảo ta tới làm bạn với người.”

... Bạn của y.

... Hiện tại y còn có bạn sao?

“Bạn ta là ai?”

“Là Lã Tam gia.”

Tiểu Phương cơ hồ nhin không được lại sắp nôn mửa.

Y không nôn mửa, vì y đã không còn gì để nôn mửa.

Văn Tước lại bắt đầu động tác của nàng, chỉ có một kỹ nữ lão luyện mới có thể làm được động tác ấy.

“Đây là chỗ của ta,” nàng nói “Tùy người cao hứng muốn ở lại đầu bao lâu cũng được, bạn của người đã trả tiền thay cho người rồi.”

Bàn tay nàng này giờ không ngừng nghỉ.

“Ở đây còn có rượu.”

Văn Tước nói “Hoa điều, Mao đài, Đại mạch, Trúc điệp thanh, tùy người muốn uống loại nào ở đây cũng có, nên người hoàn toàn không thể đi được.”

*

* *

Ở đây là Làng ôn nhu.

Ở đây có loại rượu ngon nhất, nữ nhân đẹp nhất. Tất cả những thứ ở đây đều là những cái hiện tại y cần nhất.

Tất cả những cái ở đây cũng đều là những cái mà khi ra khỏi chỗ này nhất định y không sao có được.

Vết thương của Tiểu Phương vẫn đang đau, nhúc nhích là đau.

Y nằm ở đó bất động.

Văn Tước cười

“Ta biết nhất định người sẽ không đi.”

Nàng cười mới ngọt ngào làm sao “Lã Tam gia cũng biết nhất định người sẽ không đi, y...”

Nàng không nói hết câu.

Vì Tiểu Phương đã nhảy bật dậy xông ra. Y đã bị hủy hoại, bị chìm đắm, nhưng y vẫn còn một hơi thở.

Mặt trời nóng bức.

Mặt trời như khối lửa trong lò, Tiểu Phương đang trong lò lửa.

Môi khô cháy, túi rỗng không, đầu đau như bị kim châm, trong bụng giống như có vô số bàn tay đang nhào nắn, trên người mang theo một mùi tanh tưởi như cá ươn.

Một con người như thế đi tới đâu mà được chào đón.

Chính Tiểu Phương cũng không biết nên đi đâu, chỉ có điều vẫn cảm đầu đi, bởi vì y không thể nằm xuống, không thể nằm xuống như chó hoang, không thể nằm xuống ở một chỗ mà y có chết cũng không ai hỏi tới.

Y định mua một chén rượu. Nhưng y vừa bước vào chỗ có rượu đã bị người ta xua đuổi như chó hoang.

Y nói với mình “Họ Phương kia, người xong rồi, chẳng bằng chết đi cho xong.”

Nhưng y vẫn không cam tâm.

Đúng lúc ấy chợt có một bàn tay từ phía sau kéo y lại, một bàn tay mạnh mẽ đầy nội lực.

Y quay đầu lại, nhìn không được bật tiếng kêu lên.

“Triệu Quân!”.

Người từ phía sau giữ y lại rõ ràng là Triệu Quân, Triệu Quân một đi không hề có tin tức.

Tô Tô là nữ nhân của Triệu Quân, Tô Tô đã có con, con của Tô Tô là con y.

Tiểu Phương cơ hồ muốn bỏ chạy.

Nhưng Triệu Quân đã giữ y lại, dứt khoát không cho y chạy.

“Người vẫn chưa chết sao?”

Triệu Quân vừa sợ vừa mừng “Không ngờ chúng ta lại đều chưa chết.”

Giọng nói của y đã vì vừa mừng vừa sợ mà trở thành lắp bắp “Hôm ấy ta bị họ chém một đao, vốn đã chắc là phải chết, không ngờ một đao ấy không chém trúng chỗ yếu hại của ta. Nhưng đến khi ta trở lại tìm các người, thì các người đã không còn ở đó.”

Sau đó y mới hỏi tới chuyện mà Tiểu Phương sợ y hỏi nhất.

“Tô Tô đâu?”, y hỏi Tiểu Phương “Tại sao Tô Tô không đi cùng với người?”

Tiểu Phương không thể trả lời câu hỏi ấy, cũng không thể không trả lời y. Y vẫn muốn đi tìm Triệu Quân, nhưng chỉ hy vọng vĩnh viễn không gặp người này.

Triệu Quân dùng ánh mắt thông cảm nhìn y.

“Người gầy quá, vả lại giống như bị bệnh.”

Y nói “Trong thời gian qua, nhất định người đã gặp rất nhiều chuyện đáng sợ.”

Tiểu Phương không thể phủ nhận.

“Bất kể thế nào thì hiện tại những chuyện ấy đều đã qua rồi.”

Triệu Quân nói “Hôm nay ta vừa khéo hẹn với rất nhiều bằng hữu, những bằng hữu ấy nhất định cũng biết người.”

Y lại nói “Bằng hữu của ta chính là bằng hữu của người, nhất định người phải đi.”

*

* *

Đó là một thị trấn nhỏ ở biên thù. Triệu Quân là một kẻ vong mạng, không ngờ ở đây y vẫn còn có bằng hữu.

Điều càng làm người ta bất ngờ là những bằng hữu y hẹn đều là những người rất có danh vọng, giao du rất rộng trên giang hồ. Trong đó có mấy vị đại hào võ lâm oai chấn một phương, tuyệt nhiên không thể hạ cố tới thị trấn nhỏ bé vùng biên giới này, nhưng lại đều tới.

... Có phải họ muốn thương nghị đại sự gì ở đây không?

Tiểu Phương không hỏi, Triệu Quân đã giới thiệu y.

“Các vị nhất định đã nghe qua, trên giang hồ có một người tên Tiểu Phương liều mạng.”

Triệu Quân rõ ràng cảm thấy vinh dự về bằng hữu của y “Người bạn này của ta chính là Tiểu Phương liều mạng.”

Y vỗ mạnh vai Tiểu Phương “Ta có thể bảo đảm với các vị, y tuyệt đối là một người bạn tốt.”

Phản ứng của quần hào rất nồng nhiệt, mọi người đều tới mời rượu Tiểu Phương. Tiểu Phương không thể từ chối, cũng không muốn chối từ.

Y uống rất nhiều, nhiều hơn lúc bình thời, nhưng lại không say. Y chợt nghe Triệu Quân nói “Hiện tại ta không ngại gì cho các vị biết, y là một người bạn tốt thế nào.”

Quả tim Tiểu Phương bắt đầu thất lại, vì y đã biết Triệu Quân sắp nói gì.

Quả thật Triệu Quân nói tới Tô Tô và Ánh Nắng.

“Bốc Ứng là bạn tốt của y, ta cũng thế, bọn ta đều từng cứu y.”

Triệu Quân nói “Bọn ta đều tin y, thậm chí còn gởi gắm người vợ tương lai của mình cho y.”

Giọng nói của y đầy vẻ tức giận bi thương “Nhưng hiện nay vợ ta đã có con với y.”

Tiểu Phương nghe y nói, không hề có phản ứng gì, giống như đang nghe một chuyện hoàn toàn không liên quan gì tới y.

Y lại uống rất nhiều rượu, toàn thân đã trở nên cứng đờ.

Triệu Quân hỏi y “Ta nói có đúng không?”

“Đúng.”

“Người thừa nhận à?”

“Ta thừa nhận.”

Tiểu Phương vẫn uống không ngừng, hết chén này tới chén khác “Ta thừa nhận, ta thừa nhận...”

Dường như có người hắt rượu lên người y, lên mặt y, nhưng y đã hoàn toàn không có cảm giác gì.

Chỗ họ uống rượu là trên một lầu lầu rượu không kém, trà không kém, trang trí không kém, bọn tửu bảo hầu hạ cũng rất không kém.

Ở một thị trấn nhỏ vùng biên thùy thế này, có thể tìm được một lầu lầu như thế, quả thật là chuyện không dễ dàng.

Tiểu Phương lại say trong tửu lầu ấy, say trước mặt Triệu Quân.

Lúc y tỉnh lại vẫn còn trên tửu lầu ấy. Triệu Quân vẫn trước mặt y, lạnh lùng nhìn y.

Quần hào đã giải tán, lệ nến đã khô, sắc mặt Triệu Quân giống như bầu trời màu xám ngoài cửa sổ, tường chùng rất gần lại rất xa, Tiểu

Phương đang dụi mắt, rất muốn nhìn rõ người này, nhưng lờ mờ không sao nhìn rõ.

... Tại sao người này chưa đi? Còn ở lại đây làm gì?

... Nếu y muốn trả thù, tại sao không một đao chém chết Tiểu Phương?

Tiểu Phương cố gắng ngồi lên, vẫn còn thấp hơn Triệu Quân.

... Có một số người hình như vẫn phải thấp hơn một số người

Thị trấn nhỏ này tuy ở vùng biên thùy, nhưng là một thị trấn rất phồn vinh. Tửu lâu này đương nhiên là ở một đường phố náo nhiệt. Sắc trời ngoài cửa sổ tuy xám xịt, nhưng hiện tại đang giữa trưa, đúng là lúc ăn cơm, bất kể tửu lâu quán cơm làm ăn tốt xấu thế nào, ít nhiều cũng có vài người khách.

Tửu lâu này hoàn toàn không giống một tửu lâu làm ăn thua lỗ, nếu làm ăn không khá, thì chỗ này đã sớm sụp đổ rồi.

Nhưng hiện tại trên tửu lâu chỉ có hai người bọn họ.

Tiểu Phương nhìn nhìn Triệu Quân, Triệu Quân nhìn nhìn Tiểu Phương, hai người người nhìn ta ta nhìn người, ngoài hai người bọn họ ra, không ai biết trong lòng họ đang nghĩ gì.

Hai người bọn họ đều chưa lên tiếng, trên tửu lâu không hề có một tiếng động, nhưng ngoài đường lại có đủ loại thanh âm vang tới. Có tiếng người, có tiếng xe, có tiếng ngựa phi ngựa hí, có tiếng rao của những người bán hàng rong.

Triệu Quân rốt lại đã lên tiếng, nhưng lại nói những điều y không nghĩ trong lòng.

Y chợt hỏi Tiểu Phương “Người đang nghĩ gì thế? Có phải có chuyện gì muốn nói với ta không?”

“Không phải,” Tiểu Phương nói.

“Không phải à?” Triệu Quân hỏi.

“Không phải ta có lời muốn nói với người.” Tiểu Phương nói “Là người có lời muốn nói với ta.”

“Ừa?”

“Có một chuyện lẽ ra người phải nói cho ta biết sớm.”

“Ừa?”

“Người còn nhớ người mặc áo trắng, uống rượu nặng hát khúc bi ca không?” Tiểu Phương hỏi.

“Ta nhớ.” Triệu Quân nói “Đương nhiên ta còn nhớ.”

“Sau khi chúng ta chôn y xong, lúc Tô Tô đang chữa thương cho Ánh Nắng, ở trên sườn núi có phải người đã nói với ta, có một bí mật muốn nói cho ta biết không?”

“Phải.”

“Nhưng người chưa từng nói với ta.”

“Ta chưa nói.”

Triệu Quần nói “Trước nay ta vẫn chưa có cơ hội nói ra.”

Tiểu Phương dùng ánh mắt kỳ quái nhìn y, qua rất lâu mới nói “Còn hiện tại?”

“Hiện tại...”

Triệu Quần còn chưa nói ra, Tiểu Phương đã ngắt lời y “Hiện tại người cũng không cần nói ra nữa rồi.”

“Tại sao?”

“Vì ta đã biết người muốn nói gì rồi.”

Ánh mắt của Tiểu Phương rất kỳ quái “Vì hiện tại ta đã biết người là ai rồi.”

Triệu Quần đang cười “Người biết ta là ai?”

Nụ cười của y cũng kỳ quái như thế “Người nói đi, ta là ai?”

Câu trả lời của Tiểu Phương tuyệt đối có thể khiến mọi người đều giật nảy mình, ít nhất có thể khiến tất cả những người không phải là hai người bọn họ đều giật nảy mình.

“Người chính là Lã Tam”, Tiểu Phương nói.

Triệu Quần lại cười.

Y lại không phủ nhận, không hề có chút ý định phủ nhận, y chỉ hỏi Tiểu Phương “Tại sao người biết ta chính là Lã Tam?”

Câu hỏi ấy bản thân nó là lời giải đáp, y hỏi câu ấy, chính là đã thừa nhận mình chính là Lã Tam.

Cho nên tự y lại trả lời “Thật ra ta biết sớm muộn gì người cũng nghĩ tới. Người hoàn toàn không quá ngu ngốc, hiện tại cũng đã là lúc người phải biết rồi.”

Có rất nhiều chuyện, có rất nhiều then chốt, nếu quả y không phải là Lã Tam, thì không sao giải thích.

“Không sai, ta chính là Lã Tam.”

Y lại lập tức thừa nhận “Đương nhiên người đã sớm biết Triệu Quần là một cái tên giả, bộ mặt ấy cũng là bộ mặt giả. Cho nên hiện tại tuy người biết ta là Lã Tam, nhưng lần sau lúc người gặp Lã Tam, thì lại không sao nhận ra được đâu.”

“Còn có lần sau à?”

Tiểu Phương lạnh lùng hỏi “Lần này vẫn chưa phải lần cuối cùng à?”

“Vẫn chưa phải.”

“Có phải vì người vẫn không muốn ta chết quá nhanh không?”

“Phải.”

Lã Tam cười khẽ “Ngàn thuở gian nan duy một chết, ai cũng không muốn chết, chỉ có điều có lúc chết lại còn tốt hơn sống rất nhiều.”

... Chết rồi thì trăm sự kết thúc, còn sống mới đau khổ.

“Ta tin nhất định người cũng biết đạo lý ấy.”

Lã Tam lại hỏi Tiểu Phương “Người có biết tại sao ta lại để Tô Tô lại cho người không?”

Y lại tự mình trả lời câu hỏi ấy, câu trả lời của y bất kể là ai nghe thấy cũng đều cảm thấy khó chịu chết được.

“Vì người giết con ta.”

Lã Tam nói “Cho nên ta muốn người cho ta một đứa con, con ruột của người.”

Có lúc một người ở vào trạng thái trống rỗng. Thân thể, đầu cổ, mạch máu, toàn bộ trở thành trống rỗng. Ngay cả tư tưởng, cảm giác, tinh thần, sức mạnh, tất cả đều không có.

Người chưa từng trải qua kinh nghiệm ấy, nhất định sẽ không tin một người lại có lúc thật sự rơi vào trạng thái như thế.

Tiểu Phương thì tin.

Hiện tại Tiểu Phương là như thế.

... Sự trống rỗng trong một sát na, hồi ức thống khổ vĩnh viễn không có giới hạn.

... Trong một sát na lại thường là sự vĩnh hằng.

“Người đã xong rồi, xong hoàn toàn rồi.”

Thanh âm của Lã Tam ôn hòa khiến người ta buồn nôn “Thanh danh của người trên giang hồ đã xong rồi. Mẹ người, bạn người, người tình của người, con người, đều đã rơi vào tay ta. Chỉ cần ta cao hứng thì tùy ý dùng cách nào đối xử với họ cũng được.”

“Nhưng người vĩnh viễn không tưởng tượng được rằng ta sẽ dùng cách nào đối xử với họ, nên người chỉ có cách nghĩ tới khả năng xấu nhất, càng nghĩ càng đau khổ, không nghĩ cũng không được.”

Đó là sự thật.

Không ai có thể khống chế được tư tưởng của mình. Chuyện càng không muốn nghĩ tới lại càng nghĩ tới nhiều hơn.

Nỗi đau khổ ấy vốn là một trong những nỗi đau khổ lớn của con người

Tiểu Phương tưởng chừng thấy mình đang nói “Ít nhất ta cũng chưa chết, vẫn còn một hơi thở.”

“Người vẫn chưa chết, chẳng qua vì ta không cần giết người.”

Lã Tam nói “Vì hiện tại người sống còn đau khổ hơn chết rất nhiều.”

Nụ cười của y càng ôn hòa “Nếu người cho rằng người còn có một hơi thở, còn có thể liều mạng với ta, thì người càng sai lầm.”

Tiểu Phương cười nhạt, một nụ cười nhạt ngay chính y cũng cảm thấy vô cùng giả tạo.

“Người không tin à?”

Lã Tam nói “Vậy thì ta không ngại gì cho người thử một lần.”

Y vẩy vẩy tay, bên cạnh y đột nhiên xuất hiện một người lạ mặt.

Một người áo đen nhỏ thó nhanh nhẹn. Trên đầu lâu vốn hoàn toàn không có người này, nhưng Lã Tam vừa vẩy tay, người này đã xuất hiện. Tiểu Phương không nhận ra y tới thế nào.

Trong tay cầm một thanh kiếm, kiếm tuốt ra khỏi vỏ, kiếm khí lạnh buốt, trong kiếm quang như làn nước thu có một con mắt.

Mắt ma.

“Đây là kiếm của người phải không?”

Lã Tam ném thanh kiếm xuống chân Tiểu Phương “Thanh kiếm này vốn là của người, bây giờ ta trả lại cho người, người đã còn một hơi thở, người không ngại gì dùng thanh kiếm này liều mạng với ta một phen.”

Tiểu Phương không nhúc nhích.

Kiếm quang lấp lánh. Con mắt ma dường như đang nháy mắt với y, nhưng y không nhúc nhích.

Tại sao y không vươn tay ra cầm thanh kiếm lên?

Lã Tam đang nhìn nhìn tay mình.

Tiểu Phương cũng đang nhìn nhìn tay mình.

Bàn tay của Lã Tam sạch sẽ, khô ráo, vững vàng, bàn tay của Tiểu Phương run rẩy, móng tay đã thâm sì.

Một đôi tay như thế làm sao xứng đáng cầm lấy thanh kiếm kia?

Lã Tam khẽ thở dài.

“Thật ra ta đã biết trước người sẽ không vươn tay ra.”

Y nói “Bởi vì chính người cũng biết, chỉ cần người vươn tay ra cầm kiếm, nhất định người phải chết.”

Tiếng thở dài của y khiến người ta buồn nôn.

“Hiện tại tuy người sống đau đớn nhưng đáng tiếc lại vẫn không chết được.”

Lã Tam nói “Chết thì tất cả đều kết thúc, nhưng hiện tại người ít nhiều cũng còn một chút hy vọng.”

... Còn có hy vọng à? Một người tới bước này thì còn hy vọng gì nữa chứ?

Lã Tam nói “Trong lòng người biết đâu vẫn còn mong mỗi bọn Bốc Ưng, Ban Sát Ba Na sẽ tới cứu người.”

Y lại thở dài “Đáng tiếc cho dù họ tới đây, cũng chỉ vô ích thôi.”

Y chợt quay lại cười cười nhìn hán tử áo đen cầm kiếm “Người đừng ngại gì khi cho y biết người là ai.”

Người áo đen khuôn mặt trông như một con quạ, chứ không phải như phi ưng đại bàng.

Khuôn mặt y trông như một con chim sẻ đã được quét dầu mè rồi bị nướng chín.

Y yên lặng nhìn Tiểu Phương, dùng một thanh âm bất kể ai nghe cũng sẽ nghĩ tới mảnh da gà có ghê nói với Tiểu Phương “Ta không phải là người, ta là một con chim.”

Người áo đen nói “Tên ta là Ma Tước.”

Ma Tước hoàn toàn không phải là một loài chim đáng sợ.

Nếu quả thật có người là một con chim, thì không có gì đáng sợ.

Bất kể trông y giống cái gì, bất kể y nói mình là gì, y cũng là một người

Nếu tên một người là Ma Tước, thì người ấy là một kẻ vô cùng đáng sợ.

Trên giang hồ có rất nhiều cao thủ có xước hiệu mang tên các loài chim, chẳng hạn Kim xí đại bàng, Truy hồn yến tử, Ứng trảo vương đều là cao thủ hạng nhất trên giang hồ.

Nhưng người đáng sợ nhất trong đó lại là Ma Tước.

Vì Ma Tước không phải là một con chim, mà là một người. Không những khinh công cực kỳ cao cường, mà còn biết “mổ”, mổ vào mắt người, mổ vào tim người.

Không phải dùng miệng của y, mà là dùng tay y, dùng Kim cương chủ, một binh khí ngoại môn do y sáng chế, vung tay là có thể phóng ra.

Một người nếu quả có thể sáng chế ra một loại binh khí, thì rõ ràng là một người thông minh.

Một người nếu có võ công mà còn thông minh, thì nhất định là một kẻ vô cùng đáng sợ.

Lã Tam dùng ánh mắt như thường thức một cách khoái trá nhìn vào khuôn mặt không có gì đáng thưởng thức của Ma Tước.

Y lại hỏi Ma Tước, với một thái độ cực kỳ yên tâm về câu trả lời để hỏi “Việc ta giao cho người làm, người đã làm xong tất cả rồi phải không?”

“Vâng”. Lã Tam mỉm cười, bước tới cửa sổ nhìn xuống đường, lại quay nhìn Tiểu Phương nói “Người cũng bước ra đây xem, xem có phải quả thật y đã làm xong rồi không?”

Thái độ của y giống như một chủ nhân cực kỳ ân cần mời một vị khách tới xem một vở kịch hay.

... Y giao cho Ma Tước làm chuyện gì?

*

* *

Ngoài cửa sổ là con đường chính của thị trấn ở biên thù này. Trên đường có cửa hiệu đủ loại, người buôn bán đủ loại, người đi đường đủ

loại.

Một người bán hàng rong lắc lưc lắc đang dừng lại trước một cửa hiệu bán bánh nướng. Một lão thái thái tóc bạc đang đứng trước chiếc xe của người bán hàng rong, định mua một chút kim chỉ.

Một cô nương nhỏ thắt bím tóc lớn đứng phía sau lão thái thái lên nhìn son phấn dầu thơm trên xe.

Một người làm công trẻ tuổi trong hiệu bánh đang đứng trước cửa nhìn tiểu cô nương quần áo bó sát vào người kia.

Cửa hiệu bên cạnh bán hàng tết. Lúc này đã qua tết, việc làm ăn trong cửa hiệu rất nhàn nhã. Chường quý trong cửa hiệu đang ngáp dài, bỗng bị một tràng pháo của cửa hiệu bán vải vóc bên cạnh đánh thức, xem ra người chường quý có thêm chút sinh khí, giống như sắp bước ra cửa chửi đồng dăm ba câu.

Mấy người ăn mày đang vây quanh bọn thái thái mập ú quần áo xanh đỏ chìa tay xin tiền.

Hai đại hán không có chút nào giống Thần Tài đang tiến Thần Tài trước một cửa hiệu bán gạo.

Bên kia chiêng trống thanh la khua vang, một đội múa lân gõ gõ đập đập vừa múa vừa tiến tới

Lão thái thái, tiểu cô nương, thái thái mập, đại cô nương, đều quay đầu lại nhìn. Nhìn những người trẻ tuổi cời trần giữa gió lạnh, nhìn những bắp thịt nở nang trên người họ.

Lúc họ đang nhìn người khác, người khác cũng nhìn họ, nhìn mặt tiểu cô nương, nhìn chân đại cô nương, nhìn trang sức trên đầu lão thái thái, nhìn bộ móng to của mấy thái thái mập, còn có mấy tên làm công kém đạo đức đang chỉ chỗ vào móng thái thái mập cười sằng sặc, thì thào nói “Ít nhất có thể mở hai sòng đánh bài lá trên đó.”

CHƯƠNG 51

CÁ THẦN

Hiện tại tuy đã qua tết nguyên Đán nhưng vẫn chưa đến tết Nguyên tiêu. Trên đường phố vẫn còn đầy không khí ngày tết, náo nhiệt ồn ào, hân hoan vui vẻ, bất kể người có tiền hay không có tiền đều như thế. Trên trần gian này dường như đã hoàn toàn không còn tồn tại sự lo lắng phiền não đau khổ.

... Còn Tiểu Phương?

... Nếu người là Tiểu Phương, người đang đứng chỗ cửa sổ ấy, đứng bên cạnh một kẻ thù đã cướp đi mẹ, bạn, người tình, con và danh dự của anh, nhìn nhìn đường phố náo nhiệt ồn ào, nhìn mọi người hân hoan vui vẻ, thì trong lòng anh có cảm giác thế nào?

“Họ đều thế,” Ma Tước chợt nói.

Y chỉ người bán hàng rong lắc lư lắc, người làm công trẻ tuổi trong hiệu bánh, viên chưởng quỹ cửa hiệu bán hàng tết đang ngáp và viên chưởng quỹ cửa hiệu vải vóc đang đốt pháo, lão già và đứa nhỏ bán hoa, bọn ăn mày ngoài cửa hiệu bán rượu, bọn đại hán tiền Thần Tài và múa lân cho tới bọn người trẻ tuổi đang phẩm bình đầu tóc bàn chân phụ nữ đang đứng ở góc phố.

Ma Tước chỉ vào đám người ấy nói với Lã Tam “Họ đều là những người ta sắp xếp.”

“Tất cả à?”

“Người nào cũng thế.”

“Người sắp xếp tất cả bao nhiêu người?” Lã Tam hỏi.

“Vốn cần tới bốn mươi tám người.”

Ma Tước trả lời “Nhưng hiện tại ta chỉ nhìn thấy bốn mươi bảy người.”

“Còn một người đi đâu rồi?”

“Ta cũng không biết.”

Ma Tước nói “Nhưng nhất định ta phải tra xét cho ra.”

Y lại hững hờ nói “Sau khi tra xét ra người vắng mặt từ nay trở đi không cần y phải đi đâu nữa cả.”

Tiểu Phương hiểu rõ ý y.

Một người chết thì còn đi đâu được?

Lã Tam lại hỏi Ma Tước “Người sắp xếp bấy nhiêu người là những người nào?”

Ma Tước nói ra một mạch bốn mươi tám cái tên người, trong đó có ít nhất ba mươi người mà Tiểu Phương đã nghe tên. Tên của họ đều có thể khiến cho người khác giật nảy mình.

... Chỉ có người biết giết người mà còn giết không ít người, thì tên tuổi họ nói ra mới khiến người khác giật nảy mình.

Lã Tam vẫn muốn hỏi “Người cho rằng bấy nhiêu người đủ rồi à?”

“Quá đủ.”

Ma Tước nói “Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, lúc ta đếm đến hai mươi thì họ có thể giết sạch sành sanh đàn ông, đàn bà, người già, người trẻ, súc vật, mèo, chó trên phố này.”

Lã Tam dùng ánh mắt cố làm ra vẻ kinh ngạc nhìn nhìn Ma Tước hỏi “Người có biết trên phố này có bao nhiêu người không?”

“Ta không biết.”

Ma Tước trên mặt vẫn mang dáng vẻ như bị nường chín “Ta chỉ biết có bao nhiêu người cũng thế.”

“Còn người khác tới sau cũng thế à?”

“Cũng thế.”

Ma Tước trả lời “Vả lại bất kể là ai cũng thế, cho dù Bốc Ứng và Ban Sát Ba Na tới cũng thế.”

“Người chỉ cần đếm tới hai mươi là có thể giết sạch sành sanh tất cả bọn họ à?”

“Ờ.”

“Người đếm có mau không?”

“Không mau.”

Ma Tước nói “Nhưng cũng không quá chậm.”

Lã Tam mỉm cười lắc đầu “Ai tin được chuyện người nói.”

Ma Tước cười nhạt hỏi lại “Ai không tin?”

“Nếu có người không tin, có phải lúc nào người cũng có thể làm cho y nhìn thử không?”

“Đúng thế.”

Ma Tước trả lời “Lúc nào cũng có thể.”

Lã Tam lại mỉm cười quay lại nhìn Tiểu Phương chăm chăm, nói chậm rãi từng tiếng “Người tin không?”

Tiểu Phương im lặng.

Y môi khô lưỡi rát, đầu ngón tay lạnh buốt. Y không thể trả lời câu hỏi ấy, cũng không dám trả lời

Vì y biết, bất kể y trả lời tin hay không tin, hậu quả cũng đáng sợ như thế.

Lã Tam yên lặng nhìn Tiểu Phương, yên lặng rất lâu mới lên tiếng.

“Thật ra người không cần trả lời câu hỏi ấy, ta cũng không cần hỏi người.”

Y cười giống như một con chồn đã bắt được thỏ “Mới rồi ta hỏi người như thế, chẳng qua là để người biết người đã hoàn toàn không còn cơ hội nào, hoàn toàn không có hy vọng nào.”

Nụ cười của y đột nhiên tan biến, ánh mắt đột nhiên biến thành lạnh lùng hung ác như chó sói “Thật ra quả thật ta muốn hỏi người một chuyện khác.”

“Chuyện gì?”

“Bốc Ưng cất giấu sổ vàng kia ở đâu?”

Lã Tam nói “Chính là sổ vàng y cướp được lần sau cùng từ tay Thiết Dục,” y nhìn Tiểu Phương chăm chăm “Ta tin rằng nhất định người biết được bí mật ấy, ngoài Bốc Ưng và Ban Sát Ba Na chỉ có người biết.”

*

* *

Câu hỏi ấy Tiểu Phương càng không thể trả lời, có chết cũng không thể. Nhưng y chợt hỏi lại “Nếu ta chịu nói ra, thì người có chịu thả ta ra, và lại thả luôn cả mẹ và con ta ra không?”

“Ta có thể suy nghĩ”, Lã Tam nói.

“Ta cũng có thể chờ, chờ người quyết định xong sẽ nói chuyện,” Tiểu Phương nói.

Lã Tam ánh mắt lóe lên “Nếu ta chịu thì sao?”

“Nếu người chịu thì ta hiểu rồi.”

“Hiểu cái gì?”

“Hiểu là người phí bao nhiêu tâm cơ đối phó với ta như thế, té ra hoàn toàn không phải để báo thù.”

Tiểu Phương nói “Người làm thế này chẳng qua chỉ vì muốn bức bách ta nói ra nơi hạ lạc của sổ vàng kia thôi.”

Lã Tam không hề phủ nhận, lúc này y không cần phủ nhận.

Tiểu Phương lại nói một câu rất kỳ quái “Người không phủ nhận, ta lại càng không hiểu.”

“Không hiểu chuyện gì?”

“Không hiểu tại sao người lại phải làm như thế.”

Tiểu Phương nói “Đối với người mà nói, ba mươi vạn lượng vàng hoàn toàn không thể coi là quá nhiều, nhưng người lại phải trả một cái giá quá lớn vì nó”

Lã Tam nhìn y rất lâu, mới thở dài một tiếng, nói “Người là người thông minh, ta không muốn giấu người.”

“Người muốn ta nói sự thật, thì tốt nhất không nên giấu ta.”

“Đối với ta mà nói, ba mươi vạn lượng vàng quả thật không thể coi là quá nhiều.”

Lã Tam nói “Ta làm như thế quả thật không phải vì số vàng kia.”

“Vậy thì người vì chuyện gì.”

“Vì một con cá.”

Lã Tam nói “Một con cá vàng.”

“Cá vàng à?”

Sự kinh ngạc của Tiểu Phương hoàn toàn không phải là giả tạo “Người phí bao nhiêu tâm tư như thế, chẳng qua chỉ vì một con cá vàng à?”

Lã Tam không trả lời câu hỏi ấy, nhưng chợt hỏi Tiểu Phương “Người có biết ở đất Tạng có một thị trấn tên là Cát Nhĩ Độ không? Người đã tới đó chưa?”

Tiểu Phương chưa tới, nhưng y biết.

Cát Nhĩ Độ ở thượng lưu sông Thánh Hà Thiên Trúc, ở đầu phía tây sông Tượng Tuyền, thế đất rất cao, mùa đông hơi lạnh thấu xương, băng tuyết lấp cửa, mùa hạ thì thương nhân các nơi tụ tập như mây.

Lã Tam lại hỏi Tiểu Phương “Người có biết ở sông Tượng Tuyền cạnh đó có một loại cá không?”

Lã Tam nói “Là một loại cá vảy màu vàng, có vảy, có xương, có máu, có thịt, vốn có thể ăn được.”

“Còn hiện tại?”

“Hiện tại không ai dám ăn nữa.”

“Tại sao thế?”

“Vì hiện tại mọi người đã coi loại cá ấy là cá thần, ăn vào ắt gặp tai họa.”

Lã Tam nói “Cho nên hiện tại đã không ai dám ăn nữa.”

“Loại cá ấy có liên quan gì tới số vàng kia của người?”

“Có một chút đấy.”

Ánh mắt Lã Tam chợt lộ ra một ngọn lửa kỳ lạ “Trong số vàng ấy là có một con cá vàng Cát Nhĩ Độ.”

Ánh mắt của y xem ra giống như thiếu nữ vừa yêu lần đầu, thậm chí cả hơi thở cũng vì hưng phấn nhiệt tình mà trở thành gấp gáp.

Tiểu Phương không hỏi y tại sao trong vàng lại có cá? Cá làm sao có thể sống trong vàng?

Y biết Lã Tam sẽ giải thích.

Quả nhiên Lã Tam nói tiếp “Người chưa nhìn thấy con cá ấy, nên người tuyệt đối không ngờ con cá ấy lại thần kỳ như thế, đẹp đẽ như thế.”

“Thần kỳ à?”

Tiểu Phương trước nay chưa từng nghe ai dùng hai chữ “thần kỳ” để hình dung một con cá.

Cho nên y nhin không được hỏi ngay “Con cá ấy có chỗ nào thần kỳ?”

“Đó là con cá năm trước A Lý vương đại pháp lực thần thông trí tuệ vô biên trước khi thành thần đích thân câu được trên sông Tượng Tuyền. Sau khi ra khỏi nước, máu thịt xương vảy của nó đều biến thành vàng ròng.”

Lã Tam nói “Vàng mười. Trên trời dưới đất không sao tìm được loại vàng mười thuần chất đẹp đẽ như thế. Nhưng xem ra thì nó vẫn như còn sống, lại như lúc nào cũng có thể biến thành thần long bay lên trời.”

Y lại bắt đầu thở hổn hển, qua rất lâu mới nói tiếp được “Vì nó muốn bảo vệ chính mình, không thể để pháp thân của mình nuôi lòng tham dục về ăn uống của người phàm, nên biến tất cả máu thịt xương vảy của mình thành vàng ròng.”

Lã Tam nói “Từ lần ấy trở đi đồng loại của nó cũng được mọi người tôn là thần minh.”

Đó là một câu chuyện cổ hoang đường, nhưng lại đầy sức thu hút, một sức thu hút thần kỳ từ xưa đến nay có thể làm động lòng người

Kết cục của câu chuyện ấy là...

A Lý vương câu cá đắc đạo thành thần, con cá hóa thành vàng ròng rơi vào tay Lã Tam.

Kể xong câu chuyện ấy, sau một hồi lâu Lã Tam mới dần dần trở lại bình tĩnh. Trong mắt lại lộ ra vẻ đau đớn.

“Trên trời dưới đất không thể có con cá thứ hai như thế.”

Y lẩm bầm “Cho nên ta nhất định phải tìm nó về. Cho dù phải làm bất cứ chuyện gì, ta cũng phải tìm nó về.”

... Một người như Lã Tam, tại sao lại tin một truyền thuyết hoang đường như vậy?

... Y nói như thế, có phải vì trong con cá vàng kia có bí mật khác, bí mật tuyệt đối không thể nói cho người khác biết, nên y mới dùng câu chuyện ấy để lừa gạt Tiểu Phương?

Tiểu Phương không hỏi.

Y biết dù hỏi thế nào, Lã Tam cũng không nói.

Lã Tam nhìn y chằm chằm rất lâu “Hiện tại ta đã nói bí mật ấy của ta ra rồi, còn người thì sao?”

Tiểu Phương cũng nhìn Lã Tam chằm chằm rất lâu mới chậm rãi buông ra ba tiếng “Ta không tin.”

“Người không tin à?”

Lã Tam lập tức hỏi “Người không tin câu chuyện ấy à?”

“Không phải câu chuyện ấy.”

“Người không tin cái gì?”

Lã Tam lại hỏi “Không tin lời ta nói à?”

“Cũng không phải là lời người nói.”

Tiểu Phương chỉ Ma Tước “Là lời y nói.”

Y quay qua nhìn Ma Tước nói “Mới rồi những lời người nói, cả một chữ ta cũng không tin.”

Lã Tam biến sắc.

Mặt Ma Tước trông càng giống như bị nướng chín, cháy sém.

“Người không tin cái gì?”

Lã Tam lớn tiếng nói “Người nói lại một lượt đi, người không tin cái gì?”

Tiểu Phương lạnh lùng hỏi lại “Mới rồi y nói gì?”

“Y nói y chỉ cần ra lệnh một tiếng thì trước khi y đếm tới hai mươi là có thể giết sạch sành sanh đàn ông, đàn bà, người già, người trẻ, súc vật, mèo, chó trên phố này.”

“Ta không tin.”

Tiểu Phương lạnh lùng nói “Những câu ấy ta không thể tin được câu nào cả.”

Lã Tam giật nảy mình nhìn y.

“Người dám không tin à?”

Y hỏi Tiểu Phương “Người có biết người nói như thế sẽ có hậu quả thế nào không?”

“Ta biết.”

Tiểu Phương trên mặt không biểu lộ gì, nói “Ta hoàn toàn biết.”

“Người cho rằng y không dám giết người sao?”

“Y dám, ta tin là y dám.”

Tiểu Phương nói “Chỉ có điều kẻ dám giết người hoàn toàn không nhất định là kẻ giết người.”

“Có phải người nhất định muốn y làm thật mới chịu tin không?”
“Đúng thế,” Tiểu Phương nói.

*

* *

Ma Tước đuôi mắt đang giật giật, khóe miệng đang giật giật, có rất nhiều người trước khi giết người đều có dáng vẻ như thế.

Lã Tam hỏi y “Mật lệnh các người hẹn là thế nào?”

... Mật lệnh chỉ là hai tiếng. Chỉ cần mật lệnh ban ra, thì con phố này sẽ bị rửa bằng máu.

Ma Tước từ từ bước ra cửa sổ cúi nhìn người dưới phố, trong mắt đột nhiên lộ ra sát cơ.

Y đã nói hai tiếng ấy, dùng một thanh âm bắt kẻ ai nghe thấy cũng hoảng sợ “Cá vàng”.

Tại sao Tiểu Phương muốn làm chuyện ấy? Tại sao nhất định phải ép họ giết người? Giết bấy nhiêu người vô tội?

Có phải vì y muốn người khác cũng nếm nỗi buồn thương và đau đớn của y không? Muốn nhìn mẹ, bạn, người tình, con của người khác cũng bỗng không chết thảm dưới tay Lã Tam không?

Bất kể y vì chuyện gì, thì lúc này mật lệnh đã ban ra, đã không ai rút lại được.

“Cá vàng!”

Ma Tước lại dùng thanh âm đáng sợ như thế, lại nhắc lại hai tiếng đáng sợ ấy lần nữa “Cá vàng!”

*

* *

Đường phố ngoài cửa sổ vẫn ồn ào náo nhiệt như thế, vẫn đông đúc đủ loại người bán hàng rong và người đi đường.

Mọi người vẫn đang hân hoan vui vẻ, có năm mơ cũng không ngờ tai họa bỗng không giáng xuống.

Người bán hàng rong đẩy xe vẫn đậu trước cửa hiệu bán bánh nướng. Lão thái thái tóc bạc rút lại đã quyết định mua chỉ màu gì, đang chuẩn bị trả tiền.

Tiểu cô nương thắt bím tóc lớn không mua son phấn, dầu thơm, mà bước vào cửa hiệu bán bánh nướng, trò chuyện với người làm công trẻ tuổi, không ai nghe nàng đang nói gì.

Cửa hiệu bán hàng tết làm ăn không khá cũng có người bước vào. Viên chương quỹ đương nhiên không tức giận nữa, đang chỉnh đốn tinh thần, trả giá với bọn thái thái mập ú.

Ông già và đứa nhỏ bán hoa không cãi nhau nữa, vì người mua hoa càng lúc càng đông, ai cũng có mối làm ăn.

Hán tử say rượu ngoài cửa cửa hàng bán rượu đã ngủ. Bọn ăn mày bỏ qua cửa hiệu bán vải, bọn thái thái mập ù ở cửa hiệu bán hàng tết, lại vây quanh mấy người khách đang ngà ngà say.

Người hơi ngà ngà say xuất thủ thường lại rất đường hoàng.

Họ đương nhiên cũng như lão thái thái, thái thái mập ù và tiểu cô nương kia, có nằm mơ cũng không ngờ đối tượng mà họ bố thí chính là sát tinh của họ.

Đúng lúc ấy, mọi người trên phố đều nghe thấy trên tửu lâu có người dùng một thanh âm đáng sợ quát lên hai tiếng, vả lại còn quát hai lần.

“Cá vàng.”

“Cá vàng.” Người khác đương nhiên không biết hai tiếng ấy là mệnh lệnh giết người, chính là đạo bùa đòi mạng họ.

Nhưng có người biết, ít nhất có bốn mươi bảy người biết.

Mệnh lệnh ấy vừa ban ra, người bán hàng rong lắc lư lắc lắc đẩy xe đã vung một thanh đao trong tay, chuẩn bị xuất thủ đâm chết lão thái thái tóc bạc.

Người làm công trẻ tuổi trước cửa hiệu bán bánh vốn đang cười cười, lắng nghe tiểu cô nương nói chuyện, đã chuẩn bị bóp chết cô ta.

Chưởng quỹ ở hai cửa hiệu bán hàng tết và cửa hiệu vải vóc cũng đã cầm binh khí, ám khí trên tay. Họ nắm chắc có thể đưa bọn thái thái mập ù vào đất chết trước khi Ma Tước đếm tới hai mươi.

Nhất là viên chưởng quỹ mới rời đốt pháo, hỏa dược ám khí của y được chân truyền của Tích Lịch đường ở Giang Nam, sức sát thương rất mạnh, tuyệt đối không phải đồng bạn của y có thể sánh được.

Hán tử say rượu đã bật dậy, bọn ăn mày chuẩn bị giết mấy người khách vừa rộng lượng bố thí cho họ.

Hai hán tử tiền Thần Tài lúc này đã chuẩn bị không tiền Thần Tài, mà là thần chết.

Bọn đại hán múa lân và đám thiếu niên trẻ tuổi đứng ở góc phố bình phẩm phụ nữ cũng đã rút binh khí ra.

Món binh khí nào cũng có thể là võ khí trí mạng, người nào cũng là sát thủ đã được huấn luyện tinh thực.

Ma Tước không những có đầu óc, mà còn có lòng tin.

Y tin những người mà y sắp xếp chắc chắn hoàn thành nhiệm vụ của họ trước khi y đếm tới “hai mươi”.

Đáng tiếc y cũng có những chuyện không nghĩ tới

Đúng lúc y vừa bắt đầu đếm “một”, y đã nhìn thấy một chuyện mà có nằm mơ y cũng không ngờ được lại xảy ra.

Đúng trong chớp mắt ấy thái thái tóc bạc hiện từ đột nhiên dùng mũi kim vừa mua đâm mù mắt người bán hàng rong lắc lư lắc lắc.

Cũng trong chớp mắt ấy, cô nương then thùng kia đột nhiên lẳng không vọt lên, một cước đá vỡ cổ họng người làm công trong cửa hiệu bán hàng tết.

Lão già và đứa nhỏ bán hoa rút đao và một đôi Nga mi thích trong bó hoa ra, cổ họng hai người đã bị người ta dùng xích sắt siết chặt.

Cũng trong chớp mắt ấy bọn đại hán múa lân đột nhiên phát hiện có một làn sóng người tràn tới. Đến khi làn sóng người tan ra, cổ họng người nào cũng đã bị đâm thủng.

Bọn ăn mày đã chết dưới tay bọn hào khách ngà ngà say. Người nào cũng bị mấy đồng tiền sáng loáng đánh vào chỗ yếu hại.

Họ vốn xin người ta bố thí một chút tiền đồng cho họ. Hiện tại họ đã nhận được há không phải là vật họ muốn sao?

Họ vốn muốn lấy mạng người ta, hiện tại họ lại bị người ta lấy mạng.

Cái họ mất há không phải chính là cái họ muốn sao?

Người hoảng sợ nhất đương nhiên là hai viên chưởng quỹ ở cửa hiệu vải vóc và cửa hiệu bán hàng tết. Độc dược, ám khí và hỏa dược của họ vốn là chủ lực công kích, không ngờ bọn thái thái mập ù kia hành động còn mau lẹ gấp mười lần sự tưởng tượng của bất cứ ai.

Ám khí của họ còn chưa phóng ra, cổ tay đã bị bóp nát, thân hình của họ vừa tung lên, hai chân đã bị đánh gãy. Họ thậm chí còn chưa thấy rõ đối phương xuất thủ ra sao thì thân hình đã ngã gục xuống đất như đồng bùn, không sao động dậy được nữa. Bọn thái thái mập ù xem ra hành động chậm chạp như hà mã, nhưng thân thủ lại hung hãn mau lẹ hơn cả cộp beo.

Lúc ấy Ma Tước vừa đếm tới “mười ba”.

Lúc đếm tới “năm”, thanh âm của y đã lấp bắp, lúc đếm tới “mười ba”, tất cả bốn mươi bảy người mà y bố trí trên đường phố đều đã ngã xuống, cho dù còn sống cũng chỉ còn giãy giụa rên rỉ dưới đất.

Lã Tam và Ma Tước đứng bất động, mỗi bắp thịt, mỗi đốt xương trong toàn thân từ trên xuống dưới đều như cứng đờ.

(Xem tiếp tập 4)

TẬP BỐN: GIÓ MÂY BIỂN ÀO

CỔ LONG

đại địa phi ưng

4
Gió mây biến ảo

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

CHƯƠNG 52

TẠI SAO KHÔNG VỀ

Trong những tữu khách xem ra có vẻ đã ngà ngà, chợt có một người bỏ mũ xuống mỉm cười làm lễ với Tiểu Phương, để lộ ra một khuôn mặt đen và một hàm răng trắng.

Tiểu Phương cũng mỉm cười đáp lễ.

Lã Tam từ từ thở phào một hơi, quay qua hỏi Tiểu Phương “Người này là ai?”

“Là một người lẽ ra đã chết.”

Tiểu Phương nói “Ta vốn cho rằng y đã chết ở thành Lạp Tát.”

“Người quen y à?”

“Ta quen.”

Tiểu Phương nói “Y là bằng hữu của ta, bằng hữu tốt.”

Từ khi Gia Đáp tặng “Ha đạt” cho y, họ đã là bằng hữu tốt.

Lã Tam lại hỏi “Mới rồi người nhìn thấy y, biết họ đã có chuẩn bị, nên người mới cố ý ép Ma Tước xuất thủ phải không?”

Tiểu Phương thừa nhận.

Y không những nhìn thấy Gia Đáp, mà còn nhìn thấy một người khác, một người y tuyệt đối tin tưởng, một người thân trải trăm trận, đánh đâu thắng đó, nhìn thấy người ấy, y biết Ma Tước ắt sẽ thảm bại.

Hiện tại người ấy đã từ đám đông trên đường bước lên tữu lâu, Tiểu Phương đã nghe tiếng bước chân y bước lên lầu. Tiếng bước chân chậm rãi mà nặng nề, dường như có ý để Lã Tam nghe.

* *

Lã Tam và Ma Tước đều nghe thấy rất rõ, cũng tính toán rất kỹ.

Có thể hành động theo kế hoạch lần này, vạch rõ từng hành động, từng chi tiết hoàn mỹ như thế, chỉ có hai người.

“Người tới là ai?”

Lã Tam hỏi “Là Ban Sát Ba Na hay Bốc Ưng?”

Câu trả lời của Tiểu Phương cũng lạnh lùng như câu nói của Lã Tam với y lúc này.

“Bất kể người tới là ai, lần này người cũng xong rồi.”

Tiểu Phương nói “Người đã xong rồi, xong hoàn toàn rồi.”

Lã Tam nhìn y trong mắt đột nhiên lộ ra một dáng vẻ vô cùng kỳ quái, chợt hỏi Tiểu Phương “Người biết ta là ai không, chẳng lẽ người thật sự tin ta là Lã Tam à?”

“Chẳng lẽ người không phải là Lã Tam?”

“Không phải.”

“Không phải à? Người là ai?”

“Là y.”

Lã Tam chợt lui qua một bên, chỉ Ma Tước kêu lớn “Y mới đúng là Lã Tam thật, ta chẳng qua chỉ là giả mạo y, các người ngàn vạn lần đừng tìm lầm người.”

Tiếng bước chân lên cầu thang chợt ngừng lại, thân hình Ma Tước đã như con chim bay tung lên.

Kinh công của y hoàn toàn không khác gì lời đồn đại, hầu như không có một động tác chuẩn bị nào, thân hình đã lướt đi như chim, vọt ra cửa sổ chỗ đối diện đường phố.

Tiểu Phương biết rõ y muốn chạy, nhưng không sao cản trở y.

Chỉ cần thân hình y lướt lên, thì trên đời rất ít người có thể cản trở y.

... Rất ít người, chứ không phải tuyệt đối không có.

*

* *

Đột nhiên tiếng dây cung bật lên, ánh vàng chớp lên, làm người ta lóa mắt.

Ánh sáng màu vàng lóe lên còn lưu lại trong mắt Tiểu Phương, y đã nghe một tiếng gào thảm.

Đến khi mắt y đã nhìn lại được bình thường, Ma Tước đã như một con chim sẽ bị nướng đóng đinh vào bậu cửa sổ.

Mũi đinh cắm trên người y, đương nhiên không phải là cái xiên bằng tre nướng chim.

Đinh cắm trên người y là năm mũi tên.

Năm mũi tên cứng rắn như sắt, ôn nhu như mùa xuân, kiều my như nụ cười, nóng rực như ngọn lửa, sắc nhọn như mũi dùi.

Trên cánh tên có quả tim đau khổ, trên mũi tên có mối tình tương tự, trăm phát trăm trúng.

Năm mũi tên thần của Ngũ hoa tiễn thần.

Ban Sát Ba Na lại xuất hiện.

Trước nay không ai biết y sẽ đi lúc nào, cũng không ai biết y sẽ xuất hiện lúc nào.

Năm mũi tên thần của y không những mau lẹ hơn Tiểu Phương tưởng tượng nhiều, mà còn thần bí đáng sợ hơn cả lời đồn đại.

Nhưng trong chớp mắt năm mũi tên thần của y rời khỏi dây cung, Lã Tam tự xưng không phải là Lã Tam đã không thấy đâu nữa.

Sàn tửu lâu dùng ván gỗ du chắc chắn ghép thành, Lã Tam vốn đã lui tới một góc.

Trong chớp mắt tiếng dây cung vang lên, ván lầu chỗ góc ấy đột nhiên lật lên, mở ra một cái hầm.

Lã Tam rơi xuống dưới.

Y vừa rơi xuống dưới, tám ván lại sập xuống.

... Người này quả thật là Lã Tam, Ma Tước mới là con ma thể mạng cho y.

Tiểu Phương hoàn toàn không bị người ta lừa, Ban Sát Ba Na cũng không. Nhưng chuyện đó chỉ xảy ra trong một chớp mắt, họ đều không khỏi tập trung sự chú ý vào Ma Tước.

Lã Tam đã nắm được cơ hội trong một chớp mắt ấy.

Năm mũi tên thần của Ngũ hoa tiễn thần nếu bắn vào y, y chưa chắc đã chạy được. Nhưng y đã tính rất chính xác, trong một chớp mắt lúc này, đối tượng mà Ban Sát Ba Na chọn lựa nhất định không phải là y.

Y tính rất chính xác.

Ban Sát Ba Na không những không hề biến sắc, mà cả mắt cũng không chớp, vì y đã tính được chính xác Lã Tam sẽ không chạy thoát.

Bốn phía tửu lâu này đã bị bao vây, Lã Tam rơi xuống dưới lầu cũng xông ra không được.

Chỉ tiếc mỗi người đều khó tránh khỏi có lúc tính sai.

Ban Sát Ba Na rốt lại không phải là thần. Y là người, y cũng có lúc sai lầm, lần này thì y sai lầm.

Những người mai phục trên đường phố của Ban Sát Ba Na lần này, ngoài Gia Đáp, Tiểu Phương đều chưa từng gặp.

Những người ấy so với những chiến binh thủ hạ của Bốc Ứng trước kia còn hung hãn hơn, dũng mãnh hơn, tàn khốc hơn, giỏi nguy trang hơn.

Tiểu Phương trước nay chưa từng gặp họ, vì họ đều ở một nơi bí mật của Ban Sát Ba Na, được huấn luyện bí mật, cách thức huấn luyện còn nghiêm khắc hơn, vô tình hơn, cũng hữu hiệu hơn so với người Ca Tát Khắc và người Quả Nhĩ Lạc huấn luyện con em họ.

Trong những người này tuy có nam, có nữ, có già, có trẻ, có người béo, có người gầy, nhưng đều có mấy điều giống nhau.

... Tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh.

... Để hoàn thành nhiệm vụ, tuyệt đối không tiếc hy sinh tất cả.

... Tuyệt đối giữ bí mật.

... Tuyệt đối không sợ chết.

Vì họ vốn đều là những người lẽ ra phải chết, được Ban Sát Ba Na thu gom từ các nơi về. Trải qua sự điều tra cực kỳ nghiêm ngặt mới được thu dụng, lại qua ít nhất năm năm huấn luyện nghiêm khắc. Mỗi người đều trở thành một chiến sĩ “Độc hơn rắn độc, dữ hơn cọp beo, giáo quyết hơn hồ ly, tàn nhẫn hơn chó sói”. Bất kể họ là nam, là nữ, là già, là trẻ, là béo, là gầy đều như thế.

Ban Sát Ba Na tuyệt đối tin tưởng vào sự trung thành và năng lực của họ. Nếu y đã hạ lệnh không cho bất cứ ai sống mà ra khỏi tửu lâu, thì họ sẽ tuyệt đối tuân thủ, cho dù có là mẹ ruột của họ, cũng không sao chạy thoát.

Không có ai chạy ra khỏi tửu lâu, căn bản không có ai từ tửu lâu chạy ra, không những không có người nào chạy ra, mà cả một con chuột cũng không có.

Nhưng Lã Tam đã không còn trong tửu lâu. Sau khi từ trên lầu rơi xuống, dường như y đã đột nhiên mất tích.

... Một con người bằng xương bằng thịt, tại sao lại đột nhiên mất tích?

Kết luận của Ban Sát Ba Na là “Chỗ này, dưới lầu nhất định có một địa đạo.”

Lần này thì y không sai.

Y nhanh chóng tìm ra cửa hầm. Nhưng đáng tiếc là lúc y vừa tìm ra đã nghe một tiếng nổ vang rền, đá sỏi đất cát bay tung tóe, địa đạo đã bị lấp kín.

Trong chớp mắt tất cả những người có mặt đều tan ra, rời khỏi khu vực ấy, ẩn chìm nơi xóm làng quanh vắng.

Những sát thủ trước khoảnh khắc ấy còn có thể giết người như cỏ rác không hề chớp mắt lập tức đã biến thành lương dân chẳng làm ai chú ý, lúc ánh chiều đang buông xuống đã lặng lẽ tản đi, giống như một nắm bụi rơi vào đất cát, đột nhiên mất hút một cách bí ẩn.

Họ vốn là người không có “Về sau”. Không có “Tương lai”, cũng không có “Quá khứ”.

*

* *

Có gió, gió ngoài cửa sổ.

Bụi vàng bay tung. Gió cát thổi rào rào vào cánh cửa sổ dán giấy dày, giống như mưa rào rơi trên lá chuối.

Có rượu. Rượu trong chén, người đang trước chén.

Nhưng Tiểu Phương không uống, một hớp cũng không uống, Ban Sát Ba Na cũng không uống.

Họ đều muốn giữ sự tỉnh táo. Vì người này có rất nhiều chuyện cần nói, rất nhiều chuyện cần giải thích, người kia nhất định phải lắng nghe thật kỹ.

Người lên tiếng là Ban Sát Ba Na “Ta đã sớm biết Hoa Bất Lạp và Đại Yên Đại đều đã bị Lã Tam mua chuộc, nên ta mới bảo người gia nhập thương đội ấy”.

Có một số người nói chuyện không hề quanh co, mở miệng là nói thẳng vào câu chuyện.

Ban Sát Ba Na chính là loại người ấy.

“Vì ta cũng như người. Người cũng không tìm được Lã Tam, nhưng ta thì nhất định phải tìm được y”.

Ban Sát Ba Na nói “Cho nên ta chỉ còn cách lợi dụng người để dẫn dụ y xuất hiện.”

Y và Tiểu Phương là bằng hữu, nhưng lúc y nói hai chữ “lợi dụng”, hoàn toàn không có chút áy náy nào.

Tiểu Phương cũng không tỏ ra đau đớn hay tức giận, chỉ hững hờ nói “Quả thật y đã bị ta dẫn dụ mà xuất hiện, về điều ấy quả thật người tính không sai.”

“Chuyện này rất ít khi ta tính sai.”

Tiểu Phương đưa tay ra, nắm chặt chén rượu, lại buông ra, từng chữ từng chữ nói “Hiện tại y thế nào?”

Tiểu Phương hỏi rất cố gắng, vì y vốn hoàn toàn không muốn hỏi như thế.

Ban Sát Ba Na cũng chỉ hững hờ trả lời “Hiện tại y đã chạy trốn.”

“Sau khi người lợi dụng ta tìm được y một lần, từ giờ trở đi có khả năng tìm được y nữa không?” Tiểu Phương lại hỏi.

Ban Sát Ba Na nói “Từ giờ trở đi ta cũng sẽ không tìm được y như thế nữa.”

“Cho nên chuyện này của người có thể nói hoàn toàn không có tác dụng gì.”

“Hình như là thế.”

Tiểu Phương lại đưa tay cầm lấy chén rượu “Đối với người mà nói, chẳng qua chỉ là làm một việc vô ích mà thôi, còn đối với ta thì sao? Người có biết vì chuyện này ta đã phải trả giá thế nào không?”

Y hỏi rất cố gắng, giống như đã dùng hết tất cả khí lực mới hỏi ra được câu ấy.

Câu trả lời của Ban Sát Ba Na chỉ có ba tiếng “Ta biết rồi.”

Bình một tiếng, chén rượu vỡ tan, nát bét.

Ban Sát Ba Na vẫn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiểu Phương, vẫn không hề có chút xấu hổ sượng sùng nào.

“Ta biết người nhất định căm hận ta. Vì ta phải làm một chuyện mà ngay cả ta cũng không thể nắm chắc là sẽ làm được, không những hại người ném đủ mùi đau khổ, mà còn làm liên lụy tới cả mẹ người và Ánh Nắng.”

Y lạnh lùng nói tiếp “Nhưng nếu người cho rằng ta sẽ hối hận thì người lầm rồi.”

Tiểu Phương nắm chặt mảnh chén vỡ, máu tươi từ lòng bàn tay ứa ra.

“Người không hối hận à?”

“Ta không hề hối hận chút nào.”

Ban Sát Ba Na nói “Từ giờ trở đi nếu có cơ hội ta cũng sẽ làm lại y như thế này.”

Y nói tiếp “Chỉ cần tìm được Lã Tam, thì bất kể phải làm chuyện gì, ta cũng sẽ làm. Cho dù muốn ném ta xuống mười tám tầng địa ngục, ta cũng sẽ không cau mày.”

Tiểu Phương im lặng.

Ban Sát Ba Na nhìn y “Ta tin người đã hiểu ý ta, vì chính người cũng đã trải qua những lúc không ngại phải xuống địa ngục”.

Tiểu Phương không thể phủ nhận.

Y hoàn toàn không thể hiểu được con người và hành động của Ban Sát Ba Na, nhưng y cũng không thể phủ nhận chuyện ấy.

Ai cũng không thể phủ nhận, mỗi người đều có lúc cam tâm xuống địa ngục.

Chén rượu trong tay đã vỡ nát, trên bàn vẫn còn chén còn rượu.

Cũng giống như người thân, người tình của anh nếu đã đi xa, trên đời vẫn còn vô số người thân, người tình khác.

Một ngày nào đó biết đâu cũng có người sẽ thân mật gần gũi anh như người thân, người tình trước kia.

... Cho nên một người chỉ cần có thể sống, thì nên sống.

Đã sống được thì không cần phải oán trời giận người.

Trên bàn vẫn có chén có rượu, nên Ban Sát Ba Na lại rót một chén rượu khác cho Tiểu Phương.

“Người uống trước một chén, ta còn có câu muốn nói với người.”

“Bây giờ vẫn còn lời để nói à?”

“Có.”

“Được, ta uống.”

Tiểu Phương nâng chén uống một hơi hết sạch, nói “Người nói đi.”

Ánh mắt của Ban Sát Ba Na thâm trầm như nước sâu trong đầm lạnh hàng trăm năm, không ai nhận ra y đang nghĩ gì.

“Người đã hoàn toàn hiểu ý ta chưa?” y hỏi Tiểu Phương.

“Hiểu.”

Câu trả lời của Tiểu Phương hoàn toàn khẳng định, nhưng Ban Sát Ba Na lại lắc đầu “Người không hiểu, ít nhất còn có một điều người không hiểu.”

“Điều nào?”

“Ta đã muốn lợi dụng người dẫn dụ Lã Tam xuất hiện, đương nhiên ta phải bám sát người.”

Ban Sát Ba Na nói “Bất kể Lã Tam ở đâu cũng như người ở chỗ nào, ta đều bám sát theo.”

Tiểu Phương tin.

Nếu không phải Ban Sát Ba Na vẫn bám sát theo y, thì hôm nay làm sao Lã Tam thảm bại?

Ban Sát Ba Na ánh mắt vẫn lạnh lùng như thế.

“Ta đã bám riết người không rời, thì làm sao ta không biết người gần gũi nhất bên cạnh người ở đâu?”

Y lạnh lùng hỏi Tiểu Phương “Người nói tại sao ta không biết à?”

Tiểu Phương nãy giờ hy vọng mình có thể như Bốc Ưng và Ban Sát Ba Na, bất kể trong tình huống nào cũng đều giữ được sự lạnh lùng bình tĩnh.

Nhưng hiện tại y hoàn toàn không sao kiềm chế được mình. Y nhảy bật lên, cơ hồ hất đổ cái bàn. Y nắm chặt cánh tay Ban Sát Ba Na.

“Người biết à, người biết họ ở đâu à?”

Ban Sát Ba Na thông thả gật đầu “Hiện tại họ đều đã tới một nơi tuyệt đối an toàn, tuyệt nhiên không bị bất cứ sự quấy nhiễu nào.”

“Họ tới chỗ nào?”

Tiểu Phương hỏi tiếp “Tại sao người không để ta đi gặp họ?”

Ban Sát Ba Na nhìn nhìn bàn tay Tiểu Phương đang nắm chặt tay phải y, đến lúc Tiểu Phương buông ra, y mới trả lời “Ánh Nắng bị quá hoảng sợ, cần nghỉ ngơi cho khỏe, người tạm thời không cần gặp nàng.”

“Đó là ý của nàng hay ý của người?”

“Bất kể là ý của ai cũng thế, mọi người đều vì sự tốt đẹp cho nàng.”

Ban Sát Ba Na nói “Nếu nàng gặp người, thì khó tránh được nhớ lại chuyện đau buồn, tâm tình sẽ rất khó trở lại bình tĩnh.”

... Lã Tam dùng cách gì để hành hạ nàng? Đã làm nàng bị tổn thương thế nào?

Tiểu Phương trong lòng đau nhói.

“Ta hiểu.”

Y nói “Là ta hại nàng, nếu nàng vĩnh viễn không gặp ta nữa, thì đối với nàng chỉ có tốt hơn thôi.”

Ban Sát Ba Na đồng ý với y.

“Lời y nói quả là là sự thật, sự thật làm tổn thương người ta hơn cả mũi châm, mũi tên, lưỡi đao.”

Tiểu Phương siết chặt tay, lúc lâu sau mới hỏi “Còn mẹ ta thì sao, chẳng lẽ ta cũng không nên đi gặp bà?”

Y gào lên “Chẳng lẽ người cũng sợ ta làm hại bà?”

“Lẽ ra người nên đi gặp mẹ người, có điều...”

Ban Sát Ba Na đứng lên, nhìn ra cửa sổ đang bị gió cát thổi vào “Có điều người sẽ vĩnh viễn không gặp được bà nữa.”

Tiểu Phương tưởng chừng muốn nhảy lên, nhưng cơ bắp xương cốt toàn thân trên dưới của y trong sát na ấy đã lạnh buốt cứng đờ.

“Lã Tam đã giết bà à?”

Thanh âm của y nghe như tiếng vải xé “Có phải Lã Tam không?”

“Có phải Lã Tam hay không cũng thế.”

Ban Sát Ba Na nói “Mỗi người đều khó tránh khỏi một lần chết. Đối với một người đã chịu đủ cách hành hạ mà nói, chỉ có chết mới là sự yên nghỉ thật sự.”

Lời y nói cũng là sự thật, nhưng y nói quả thật quá tàn nhẫn.

Tiểu Phương nhin không được muốn nhảy xổ tới, vung quyền đánh mạnh vào bộ mặt vô tình của y.

Nhưng quả thật y không làm, Tiểu Phương biết y không làm.

Ban Sát Ba Na lại nói tiếp “Ta biết người còn muốn gặp một người, nhưng người cũng không thể gặp nàng.”

Người y nói đương nhiên là Tô Tô.

“Tại sao ta không thể gặp nàng?”

Tiểu Phương lại hỏi “Chẳng lẽ cô ta chết rồi à?”

“Cô ta chưa chết.”

Ban Sát Ba Na nói “Nếu nàng chết rồi lại là điều hay cho người.”

“Tại sao?”

“Vì nàng là nữ nhân của Lã Tam. Nàng đối xử với người như thế chẳng qua chỉ là muốn lấy một đứa con về cho Lã Tam.”

Rượu ở trong chén, còn lệ thì sao?

Không có lệ.

Ngay cả máu cũng lạnh buốt khô cạn, làm sao còn có lệ?

Tiểu Phương nhìn nhìn chén rượu đã uống cạn, chỉ cảm thấy con người mình cũng giống như một cái chén không, không có gì cả.

Ban Sát Ba Na nói đều là sự thật. Tuy y nói lần sau còn tàn nhẫn hơn lần trước, nhưng sự thật thì không sao nói khác được.

“Phần lớn người trên đời đều như người, đều có cha mẹ, vợ, bằng hữu, người thân, đều phải chịu nỗi đau khổ sinh ly tử biệt.”

Ban Sát Ba Na nói “Chỉ có điều có một số người có thể đè nén, một số người thì không nhẫn nhục được mà thôi.”

Y nhìn Tiểu Phương chằm chằm, trong mắt đột nhiên lộ ra vẻ nhiệt tình giống như Lã Tam khi nói tới chuyện “Con cá vàng Cát Nhĩ Độ”.

“Một người nếu muốn đạt tới một mục tiêu nào đó, muốn làm được chuyện y muốn làm, thì phải nhẫn nhục.”

Y nói “Bất kể y phải chịu đựng bao nhiêu đau khổ, bất kể y phải hy sinh những gì, y cũng phải nhẫn nhục.”

... Mục tiêu của y là gì? Y muốn làm chuyện gì?

Tiểu Phương không hỏi chuyện ấy, y chỉ hỏi Ban Sát Ba Na “Người có thể nhẫn nhục không?”

“Ta có thể.” Khẩu khí của Ban Sát Ba Na giống như dùng đao sắc chặt đỉnh đầu.

“Ta nhất định phải nhẫn nhục!”

Y nói “Những người đi theo ta cũng nhất định phải nhẫn nhục như ta. Nhưng người...”

Y chợt hỏi Tiểu Phương “Tại sao người không trở về Giang Nam?”

Tiểu Phương trong lòng bắt đầu đau nhói, lần này là bị Ban Sát Ba Na làm bị thương.

“Tại sao người muốn ta trở về Giang Nam?”

Ban Sát Ba Na không trả lời thẳng vào câu hỏi của y, chỉ hững hờ nói “Người là một người tốt, nên người nên trở về Giang Nam”

Y không để Tiểu Phương hỏi tiếp là tại sao.

Thanh âm của y lạnh lùng như băng tuyết tan thành nước suối.

“Vì Giang Nam là một nơi phong nhã. Một người sinh trưởng ở Giang Nam nhiều nước nhiều tình, thì vẫn dịu dàng nhiều tình cảm hơn.”

Y lạnh lùng nói “Ở đây lại là một vùng đất vô tình, người ở đây còn tàn nhẫn vô tình hơn là người tưởng tượng, cuộc sống ở đây người sẽ vĩnh viễn không sao thích ứng được, ở đây cũng không phải là nơi đáng cho người lưu luyến nữa.”

Y lại hỏi Tiểu Phương “Tại sao người không về?”

*

* *

Tiếng gió vi vút ngoài cửa sổ.

Giang Nam không có gió như thế. Loại gió như thế thổi vào người, giống như bị dao cắt.

Lời Ban Sát Ba Na cũng giống như loại gió ấy.

Mắt Tiểu Phương tưởng như bị gió cát thổi vào không mở ra được, nhưng y chợt đứng lên.

Y cố gắng đứng thật thẳng.

“Ta về.”

Y nói “Đương nhiên ta phải về.”

Lúc Tiểu Phương đeo kiếm bước đi, Gia Đáp đã chuẩn bị sẵn ngựa để chờ y. Kiếm là thanh Ma nhãn của y, ngựa là con Xích Khuyển của y.

Những vật y mất, bây giờ đã tìm lại được.

Y mang thanh kiếm này, cưỡi con ngựa này tới đây. Hiện tại y lại đeo kiếm thúc ngựa quay về.

Vùng đất rộng lớn này tuy tàn nhẫn vô tình, nhưng y vẫn còn sống. Có phải y nên khoan khoái thỏa mãn không? Có phải quả thật y đã lấy lại được tất cả những gì đã mất không?

Có ai biết y đã thật sự mất những gì không?

Gia Đáp đưa cương ngựa cho y, im lặng nhìn y, như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng chỉ nói một câu, ba chữ.

“Người gầy đi.”

Tiểu Phương im lặng rất lâu mới trả lời “Đúng thế, ta gầy đi.”

Hai người không ai nói gì nữa. Nói xong câu ấy, Tiểu Phương nhảy lên ngựa.

Bóng chiều đã tới, gió đang thổi mạnh, vùng sa mạc một màu tối đen.

Lúc y nhảy lên ngựa, Gia Đáp đã mắt hút trong bóng tối, chỉ còn lại một cái bóng mờ mờ, xem ra vừa yếu ớt, vừa mệt mỏi.

Y rất muốn nói với Gia Đáp “Người cũng gầy đi.”

Nhưng lúc ấy con Xích Khuyển đã hí dài tung vó, lao vào màn đêm và gió mạnh bao la.

Tiếng hí của nó tràn ngập sự khoan khoái. Tuy nó là một con ngựa hay, nhưng chẳng qua cũng chỉ là con ngựa, vẫn không thể hiểu được sự cô độc tịch mịch, bi thương sâu khổ trên đời.

Nhưng tuy nó chỉ là một con ngựa, vẫn không quên ân tình của chủ cũ đối với nó.

“Không ngờ người vẫn còn nhận ra ta.”

Tiểu Phương nằm phục xuống, ôm chặt cổ con ngựa, bất kể thế nào, trên đời này y cũng còn có một người bạn, một người bạn vĩnh viễn

không bỏ nhau.

... Chỉ cần là một người bạn chân chính, thì cho dù là một con ngựa cũng có hề gì?

*

* *

Giang Nam vẫn còn xa, xa như giấc mộng. Đêm dài từ từ mở ra. Lúc ấy ngay cả một cái bóng mờ mờ cũng đã mất hút, nhưng ở phương xa đã có một ánh sao sáng lên.

Mặt đất tuy vô tình, nhưng ánh sao lại dịu dàng mà trong trẻo.

Ánh sao ở Giang Nam cũng thế.

... Người là một người tốt, nhưng người quá mềm yếu. Loại người như người đối với ta là vô dụng.

... Hiện tại người đối với Lã Tam đã vô dụng, lúc nào y cũng có thể trừ khử người. Ta cũng không cần phải phí sức bảo vệ một kẻ vô dụng, nên tốt nhất là người đi đi.

Câu ấy Ban Sát Ba Na hoàn toàn không nói ra, cũng không cần nói ra. Tiểu Phương tự mình hiểu rõ đối với người khác thì mình có bao nhiêu phân lượng.

Ban Sát Ba Na vẫn đối xử với y không tệ. Nhưng bắt đầu từ lần đầu tiên họ gặp nhau, y đã biết họ sẽ hoàn toàn không trở thành bằng hữu. Ban Sát Ba Na trước nay cũng chưa từng coi y là bằng hữu.

Vì Ban Sát Ba Na coi thường y.

Ngoài Bốc Ưng, rất có thể trong suốt cuộc đời này Ban Sát Ba Na chưa từng coi ai ra gì.

... Bốc Ưng, người ở đâu?

Trường đình lại đoản đình, đâu chốn để xum họp?

Giang Nam còn cách vạn thủy thiên sơn. Nhưng Tiểu Phương hoàn toàn không nôn nóng trở về, y hoàn toàn không muốn tới Giang Nam giữ chân mùa xuân.

... Trở về rồi thì sao? Có ai giữ mùa xuân lại được?

*

* *

Tuyết đọng trên núi xa vẫn chưa tan, nhưng trên đường đã rất lầy lội. Phía trước tuy có thị trấn, nhưng trời đã rất tối.

Một người trẻ tuổi nhìn tuy không khỏe mạnh nhưng rất có khí lực đang đẩy chiếc xe một bánh phía trước.

Trên xe vợ và con gái y ngồi một bên, một bên chất bao phục rương hòm cũ nát. Người vợ nhìn chồng vất vả đẩy xe trong bùn lầy, trong mắt chất chứa nỗi thiết tha và thương xót.

Loại xe một bánh này rất ít thấy ở đây. Đôi vợ chồng này chắc chắn là từ nơi xa tới, rất có thể là từ Giang Nam đến, muốn tới một nơi xa lạ, dùng sự vất vả của mình đổi lấy một cuộc sống mới.

Họ còn trẻ tuổi, họ không sợ khổ, họ còn có lý tưởng và hoài bão chỉ người trẻ tuổi mới có.

Lúc Tiểu Phương cưỡi ngựa từ phía sau vượt qua mặt họ, vừa khéo nghe người vợ hỏi chồng “A Nùng, muốn nghỉ một lúc không?”

“Không sao đâu.”

Người chồng hoàn toàn không quan tâm tới mình, chỉ hỏi vợ y “Muội có mệt không?”

Họ nói chuyện bằng giọng Giang Nam. Giọng quê hương lọt vào tai, trong lòng Tiểu Phương lập tức cảm thấy ấm áp.

Y cơ hồ nhìn không được muốn dừng lại hỏi họ tin tức Giang Nam, hỏi họ có cần giúp đỡ không.

Nhưng y không dừng lại, trong lòng y đột nhiên có một ý nghĩ kỳ lạ mà đáng sợ.

... Đôi vợ chồng này biết đâu cũng là sát thủ thuộc hạ của Lã Tam, trong chiếc xe một bánh của người chồng có thể chứa binh khí. Trong tay áo người vợ đang bế con gái cũng rất có thể phát ra ám khí bất cứ lúc nào giết chết y dưới vó ngựa.

*

* *

Chỉ có những người mắc bệnh đa nghi rất nặng mới có ý nghĩ như thế, bất kể gặp ai cũng phải đề phòng.

Tiểu Phương vốn hoàn toàn không phải loại người ấy. Nhưng sau khi trải qua bấy nhiêu chuyện đáng sợ, y đã không thể không vô cùng cẩn trọng.

Cho nên y không dừng lại, cũng không quay đầu, y chỉ muốn uống một chén rượu thanh quả đỡ khát mà không đến nỗi say.

Thị trấn này là một chốn phồn hoa. Lúc Tiểu Phương vào tới thị trấn thì nhà nào cũng đã lên đèn.

Bên cạnh con đường lớn vào trấn có một quán rượu nhỏ. Đó là quán rượu đầu tiên y nhìn thấy, cũng là chỗ mà người nào muốn vào thị trấn cũng phải đi qua.

Uống xong hai chén rượu thanh quả dịu dịu, Tiểu Phương chợt cảm thấy ý nghĩ đáng sợ mới rồi của mình rất buồn cười

... Nếu quả thật đôi vợ chồng kia là người của Lã Tam phái đi hành thích y, thì mới rồi đã có cơ hội rất tốt để xuất thủ.

Tiểu Phương chợt cảm thấy hơi hối hận. Ở một nơi cách xa quê nhà hàng ngàn dặm thế này, gặp được một người từ quê nhà tới là một

chuyện rất không dễ.

Y không chờ được họ.

Con đường này không có ngã rẽ, đôi vợ chồng kia rõ ràng là đi về phía thị trấn. Tuy họ đi rất chậm, nhưng Tiểu Phương tính toán cước trình, thì lẽ ra họ phải vào tới thị trấn rồi.

Nhưng họ vẫn chưa tới.

*

* *

Thân ở đất khách làm khách lạ, đối với người đồng hương vẫn khó tránh khỏi có tình cảm vi diệu mà ngoài lăng tử ra người khác không sao hiểu được.

Tiểu Phương tuy không quen đôi vợ chồng kia, nhưng lại lo lắng cho họ.

... Tại sao họ chưa tới? Có phải đã gặp chuyện không may gì không?

Có phải vì người chồng phải lặn lội qua thiên sơn vạn thủy kia đã ngã quỵ xuống không? Hay đứa nhỏ khả ái kia đột nhiên mắc bệnh? Tiểu Phương quyết định chờ thêm một lúc, nếu quả thật họ vẫn không tới, thì sẽ đi trở lại để xem ra sao.

Y lại chờ thêm nửa giờ, nhưng vẫn không thấy bóng họ đâu.

Người đi trên đường đã thưa dần, vì người bình thường vào lúc này đã rất khó phân biệt được đường đi.

Tiểu Phương không phải người bình thường, nhãn lực của y tốt hơn người bình thường rất nhiều.

Y chưa nhìn thấy đôi vợ chồng kia, nhưng lại thấy một thiếu nữ, cười một con lừa đen trước mặt phóng tới.

Trời đã tối mịt, y vẫn còn nhìn thấy rõ thiếu nữ kia không những rất trẻ, mà phong tư cũng rất đẹp.

Trông nàng nhiều lắm cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, mặc quần áo vải bông ngắn màu xanh, nghiêng người ngồi trên yên, dùng một tay nắm dây cương, một tay vuốt tóc. Lúc nhìn thấy Tiểu Phương mừng rỡ như cười cười lại như không cười.

Một con ngựa, một con lừa rất mau lẹ lướt qua mặt nhau. Tiểu Phương vẫn chưa nhìn rõ hoàn toàn, nhưng cảm thấy cô gái nhỏ này dường như đã gặp, lại không nhớ rõ là đã gặp ở đâu.

... Nàng không phải Ba Oa, không phải Tô Tô, không phải Ánh Nắng, cũng không phải là cô gái nào đã từng qua một đoạn tình cảm với Tiểu Phương ở Giang Nam.

... Nàng là ai?

Tiểu Phương không nghĩ nữa, cũng không đặc biệt quan tâm.

Một lăng tử tha phương vốn cũng thường gặp một số nữ nhân giống như đã gặp qua.

*

* *

Chim mỗi cách đã về rừng, người đi đã nghỉ chân.

Con đường vốn rất yên tĩnh này đột nhiên không yên tĩnh nữa.

Phía trước đột nhiên có tiếng người truyền tới, trong đó tưởng chừng còn có tiếng trẻ con đang kêu khóc.

Đi thêm một đoạn, có thể nhìn thấy ánh đèn lấp lóe cạnh đường, đột nhiên có tiếng người đầy vẻ kinh hoàng, sợ hãi, phẫn nộ la hoảng “Ai tàn ác như thế? Ai?”

Tiếng người xôn xao, không phải chỉ có một người. Tiểu Phương còn chưa nghe rõ họ đang nói gì.

Nhưng trong lòng y đã có một dự cảm bất tường, mừng tượng thấy đôi vợ chồng trẻ từ Giang Nam tới đang nằm trong vũng máu.

Lần này dự cảm của y không sai.

Đôi vợ chồng kia quả nhiên đã ngã xuống, ven đường. Thân thể tứ chi tuy còn chưa lạnh hẳn nhưng hơi thở nhịp tim đã dừng lại.

Một chiếc xe lừa, hai con ngựa gầy ngừng lại cạnh đường. Sáu bảy người khách về muộn đang xúm quanh xác họ, đưa con gái của họ đã được một người tốt bụng trong đó bế lên, đưa viên kẹo để dỗ nó nín khóc.

Nó khóc chẳng qua chỉ vì bị hoảng sợ, chứ hoàn toàn không phải vì đau xót.

Vì nó còn quá nhỏ, chưa biết nỗi đau xót sinh ly tử biệt, còn chưa biết cha mẹ nó đã gặp độc thủ. Cho nên hiện tại chỉ cần dùng một viên kẹo là có thể khiến nó nín khóc.

Nhưng sau một số năm nữa, nó chỉ cần nhớ tới chuyện này, là nửa đêm sẽ tỉnh dậy bật khóc.

Lúc ấy cho dù tất cả kẹo bánh trên đời chất đống trước mặt nó, cũng không sao khiến nó nín khóc được.

... Nếu một người quả thật “vô tri”, thì sẽ không biết đau đớn mà cũng chẳng có bi thương.

... Nhưng bản thân sự “vô tri” há lại không phải là nỗi đau đớn, bi thương nhất của loài người sao?

*

* *

Trên mặt đất không có máu, trên xác họ cũng không có. Không ai biết đôi vợ chồng này vì sao đột nhiên lại chết gục xuống cạnh đường.

Đến khi Tiểu Phương rẽ đám đông bước vào, mượn một chiếc đèn lồng trong tay một người, mới nhìn thấy một điểm đỏ trên vạt áo trước ngực họ.

Vết thương trí mạng là ở ngay trái tim họ. Là vết thương do mũi kiếm gây ra, vừa đâm trúng là trí mạng. Nhất kiếm ấy không những gọn ghẽ mau lẹ, mà còn chính xác hữu hiệu.

Nhưng máu chảy ra không nhiều, vết thương cũng không sâu.

... Một kiếm đâm ra, đã chắc chắn đoạt mạng, thì tuyệt nhiên không cần dùng thêm một chút sức lực nào.

Đó là một kiếm pháp tinh diệu làm sao, đáng sợ làm sao.

Tiểu Phương chợt nhớ tới hai vị kỳ nhân trong truyền thuyết, Tây Môn Xuy Tuyết và Trung nguyên Nhất Điểm Hồng.

Trung nguyên Nhất Điểm Hồng là người cùng thời với Sở Lưu Hương. Đó là thích khách đáng sợ nhất thời đó, cũng là kiếm khách đáng sợ nhất “Giết người không thấy máu, Dưới kiếm một điểm hồng”.

Một kiếm của y đâm ra tuyệt nhiên không chịu phí một chút sức lực, nhưng tuyệt đối chính xác và hữu hiệu.

Tây Môn Xuy Tuyết là người bạn đáng kính của Lục Tiểu Phụng, cũng là cao thủ mà Lục Tiểu Phụng nể nang nhất.

CHƯƠNG 53

ĐẤU TRÍ

Người có thể khiến cho Lục Tiểu Phụng tôn kính úy kỵ hoàn toàn không phải dễ, có rất nhiều người cho rằng kiếm thuật của Tây Môn Xuy Tuyết hơn cả Trung nguyên Nhất Điểm Hồng, đã đạt tới đỉnh cao của kiếm thuật, đã tới cảnh giới tối cao “Không người, không ta, không tình, không kiếm”.

Chỉ có người đạt tới cảnh giới như thế mới có thể khống chế sức mạnh trên mũi kiếm tới trình độ ấy.

Nhưng người có thể đạt tới cảnh giới ấy rất hiếm, mà người khi đạt tới cảnh giới ấy, cũng tuyệt đối không bao giờ giết người tùy tiện.

Nếu người không xứng đáng để y tuốt kiếm, thì cho dù người quý xuống lay lục, y cũng tuyệt nhiên không chịu đựng tới một sợi tóc của người.

Kẻ giết người lần này là ai?

Một kiếm khách đã đạt tới đỉnh cao ấy, tại sao lại xuất thủ với một đôi vợ chồng bình thường nghèo khổ như thế?

Không người nào nhìn thấy đôi vợ chồng này chết thế nào, cũng không ai biết họ là ai, càng không có ai hiểu được nhất kiếm trí mạng ấy tinh diệu đáng sợ tới mức nào.

Cho nên có rất nhiều người đang hỏi Tiểu Phương.

“Họ là ai? Người là ai? Người có quen họ không?”

Tiểu Phương vốn cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi những người này, nhưng không hỏi. Vì y chợt phát hiện ra một chuyện kỳ quái, y đột

nhien phát hiện ra những người ngồi trên chiếc xe một bánh này, người đàn bà bế đứa bé gái, như đã từng quen biết.

Hai người tha hương lúc uống rượu hơi say, lúc hui quanh thất ý, lúc muốn tìm một người để trút hết nỗi lòng của mình, ngẫu nhiên gặp gỡ rồi chia tay.

Ít lâu sau họ lại ngẫu nhiên gặp nhau, giữa đôi bên đều cảm thấy như từng quen biết. Có lẽ chẳng qua cũng chỉ trong một chớp mắt, có thể nhìn nhau hững hờ cười một tiếng, sau đó lại chia tay...

Một chút tình cảm, một chút buồn thương, ướm át làm sao, đẹp để làm sao.

Nhưng hiện tại Tiểu Phương tuyệt đối không có loại tình cảm ấy, hoàn toàn không phải vì nữ nhân mà y cảm thấy giống như có quen biết này đã chết. Mà vì giữa họ không có loại tình cảm vi diệu ấy.

Y không nhớ ra nổi đã gặp nữ nhân này ở đâu, lúc nào. Cũng như y cũng không thể nhớ ra thiếu nữ cười con lừa đen lúc nãy là ai.

Nhưng lúc y đang định không nghĩ nữa, thì đột nhiên y lại nghĩ ra.

Vì y chợt nhìn thấy bàn chân của nữ nhân kia.

Trong quan hệ giữa nam nữ, chân là một khâu không được coi là quan trọng. Nhưng có nhiều đàn ông lại rất chú ý tới bàn chân của nữ nhân.

Thật ra Tiểu Phương không nhìn thấy được bàn chân của nữ nhân, chẳng qua chỉ là nhìn thấy chiếc hài nàng mang.

Quần áo nàng mặc rất đơn giản, rất bình thường. Một chiếc áo ngắn bằng vải loại rẻ tiền, một cái quần dài vải xanh che trùm bàn chân nàng.

Lúc nàng đã ngã xuống đất, bàn chân nàng mới lộ ra.

Nàng mang một đôi hài, một đôi hài rất sang trọng rất tinh xảo. Chỉ cần người hơi có kinh nghiệm giang hồ, là có thể nhận ra dưới đôi hài ấy có một mảnh sắt hình tam giác, giấu trong mũi nhọn của chiếc hài.

Loại hài ấy gọi là kiếm hài. Cũng giống như ám khí giấu trong ống tay áo, loại hài ấy cũng là một vũ khí trí mạng.

Nữ nhân mang loại hài ấy, thông thường đều luyện qua một loại võ công là Uyên ương liên hoàn thoái.

Tiểu Phương chợt nhớ tới nữ nhân hôm trước đứng trước cửa hiệu bán bánh, cô nương tóc kết bím đột nhiên phi chân đá vỡ cổ họng người làm công trong cửa hiệu.

Tuy hôm nay không chải bím tóc, nhưng ăn mặc trang sức so với hôm trước cũng không khác mấy.

Tiểu Phương hoàn toàn tin rằng mình không nhìn lầm.

*

* *

... Cho nên đôi vợ chồng này tuyệt đối không phải từ Giang Nam tới, mà là do Ban Sát Ba Na phái đi.

... Đương nhiên họ không phải là vợ chồng thật, chẳng qua chỉ muốn lợi dụng hình thức này để che giấu hành động của họ mà thôi.

... Một đôi vợ chồng trẻ từ nơi khác tới, mang theo một đứa nhỏ còn hoi sữa, hình thức ấy không còn sự che giấu nào hơn.

... Hành động nhiệm vụ của loại người như họ, thông thường đều là phải giết người

Mấy điều ấy đều không cần nghi ngờ nữa, vấn đề là:

... Người họ phải giết là ai?

Nếu người họ muốn giết là Tiểu Phương, tại sao mới rồi họ không xuất thủ?

... Mới rồi rõ ràng họ có cơ hội rất tốt. Loại sát thủ đã trải qua sự huấn luyện nghiêm khắc tinh thực như họ, thừa biết cơ hội mất đi thì không bao giờ có nữa.

Câu trả lời đúng nhất cho câu hỏi ấy là:

... Người họ phải giết không phải là Tiểu Phương. Tuyệt đối không phải là Tiểu Phương, vì tuy Ban Sát Ba Na không phải là bằng hữu nhưng cũng không phải là kẻ thù của Tiểu Phương, tuyệt đối không phải.

... Vậy người họ phải giết là ai? Người giết họ là ai?

... Họ đều là sát thủ do Ban Sát Ba Na bí mật huấn luyện, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, Ban Sát Ba Na không phái họ đi giết người

... Cho nên nhiệm vụ lần này của họ tuyệt đối bí mật, tuyệt đối cần thiết. Người họ phải giết không khác gì là người mà Ban Sát Ba Na nhất định muốn đưa vào đất chết.

... Bằng hữu của Ban Sát Ba Na tuy không nhiều, nhưng kẻ thù lại không ít. Tại một thị trấn tuy phồn hoa nhưng rất mực bình thường ở vùng biên thùy này, tại sao lại có kẻ khiến y không tiếc trả một cái giá lớn như thế để giết chết?

... Người ấy là ai?

Một câu hỏi quan trọng hơn là:

Trong một thị trấn tuy phồn hoa nhưng rất mực bình thường ở vùng biên thùy xa xôi này, tại sao lại có một kiếm khách có thể một chiêu đâm chết được loại thuộc hạ là sát thủ đã trải qua sự huấn luyện nghiêm khắc của Ban Sát Ba Na?

Đêm lạnh, đất khách, đèn côi.

Dưới đèn có rượu. Rượu đục, rượu chưa uống. Tiểu Phương ngồi dưới đèn.

Còn có rất nhiều chuyện phải nghĩ. Rất nhiều chuyện lẽ ra y không cần nghĩ tới, nhưng y không thể không nghĩ.

Y nghĩ tới một chuyện hoàn toàn không liên quan gì tới chuyện kia, một người hoàn toàn không có liên quan gì tới chuyện kia.

Y đang nghĩ tới cô gái nhỏ đi một mình nhiều lắm cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, mặc bộ quần áo ngắn bằng vải xanh, cười con lừa từ phía đối diện đi qua mặt y.

Cô gái ấy tưởng như từng quen biết, nhưng lại giống như chưa từng gặp.

Y tin chắc là mình không nhìn lầm.

Cô gái nhỏ ấy không hề có chút quan hệ gì, chút tình ý cũ gì với y. Nhưng y lại đột nhiên nghĩ tới.

Tuy y rất muốn nghĩ tới một số chuyện đáng cho y suy nghĩ, nhưng y vẫn cứ nghĩ tới cô gái nhỏ ngồi nghiêng trên con lừa đen, phong tư cực đẹp, tưởng chừng đang cười lại như không cười.

... Cười chuyện gì?

Là cười hay không cười? Nếu là cười thì tại sao lại cười? Một cô gái bình sinh không quen biết tại sao lại cười với một người đàn ông lạ? Nếu không phải là cười, thì một cô gái trẻ tuổi tại sao lại giống như cười mà không phải là cười với một người đàn ông lạ?

Nếu quả thật họ quen nhau, sao cô ta cười rồi lại không cười, không cười mà lại cười?

Đêm lạnh đã sắp hết, ngọn đèn mờ sắp tắt. Rượu đục đã cạn, lũ khách ngủ say đã sắp tỉnh, lũ khách chưa ngủ đã phải đi ngủ.

Tiểu Phương đã mệt mỏi.

Phụp một tiếng khẽ, rất khẽ, một tiếng động rất khẽ, hoa đèn bắn tung tóe, đèn đã tắt.

Mặt trời chưa mọc, trời còn chưa sáng. Đêm lạnh cô độc, sự hiu quạnh chật hẹp, gian phòng trong khách điểm nhỏ bán rượu đục rẻ tiền đột nhiên trở thành càng lạnh lẽo, càng tối tăm.

Tiểu Phương nằm trong bóng tối, nằm trên chiếc giường lạnh lẽo, chợt nghe một tiếng động. Rất khẽ, một tiếng động rất khẽ, giống như tiếng động của ngọn đèn lúc tắt.

Y chưa nghe thấy tiếng động gì khác, y không nhìn thấy gì cả. Nhưng mỗi chỗ có cảm giác trên người y, mỗi bắp thịt có cảm giác, mỗi sợi dây thần kinh có cảm giác trên người y đều đột nhiên căng ra.

Vì y chợt cảm thấy một làn sát khí.

Sát khí thì không nắm được, không sờ được, không nghe được cũng không thấy được. Chỉ có kẻ giết người không sao kẻ xiết và binh khí sắc bén giết người không sao kẻ xiết mới có loại sát khí ấy.

Chỉ có kẻ giết người không sao kẻ xiết mang loại binh khí sắc bén không sao kẻ xiết, lúc định giết người mới có loại sát khí ấy.

Chỉ có loại người như Tiểu Phương mới có thể cảm nhận được sát khí ấy. Bắp thịt toàn thân của y tuy đều đã căng lên, nhưng y lập tức từ chiếc giường cứng lạnh nhảy bật dậy.

Lúc thân hình y như con cá chép sông Hoàng Hà nhảy vọt lên, y mới nhìn thấy một đạo kiếm quang nhắm vào chỗ y vừa nằm.

Nếu y không phải là Tiểu Phương.

Nếu y chưa từng có loại kinh nghiệm đáng sợ mà đáng quý ấy.

Nếu y không cảm nhận được loại sát khí ấy.

Vậy thì y nhất định cũng sẽ giống như đôi vợ chồng trẻ bị người ta đâm chết ở ven đường, lúc này đã bị đâm chết trên giường rồi.

Kiếm quang chớp lên, tiếng kiếm vang lên.

Kiếm không có tiếng, tiếng kiếm Tiểu Phương nghe được là tiếng mũi kiếm đâm vào giường.

Lúc y nghe được tiếng động ấy, mũi kiếm đã xuyên qua ván giường. Chỗ mũi kiếm đâm vào vốn là tâm tạng của y, nhưng hiện tại mũi kiếm chẳng qua chỉ đâm xuyên qua một khối gỗ.

... Bất kể thanh kiếm ấy là thế nào, thì nhất định nó cũng trong tay một người

... Bất kể người ấy là ai, nhất định người ấy vẫn ở cạnh giường.

Thân hình Tiểu Phương như cá chép nhảy bật lên, mỗi bắp thịt, mỗi phần khí lực toàn thân đều đã được vận dụng tới mức tối đa. Thân hình y đột nhiên lật lại, sau đó chụp thẳng xuống, chụp vào chỗ y tính là có người.

Y không tính làm.

Y chụp trúng một người

Mũi kiếm đang trong ván giường, chuôi kiếm vẫn trong tay người.

Cho nên Tiểu Phương chụp trúng người ấy.

Người ấy bị Tiểu Phương chụp một cái, lập tức ngã xuống. Tiểu Phương chụp trúng người ấy nên Tiểu Phương cũng ngã xuống.

Hai người ngã xuống đất, nhưng cảm giác của hai người hoàn toàn không giống nhau.

Tại sao lại thế?

Người bị Tiểu Phương chụp trúng, người vốn cho rằng một chiêu ấy có thể đâm chết Tiểu Phương, lúc này lại bị Tiểu Phương chụp ngã, trong lòng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hoảng sợ và thất vọng.

Cảm giác của Tiểu Phương càng kinh ngạc hơn. Vì y phát hiện người bị y chụp trúng ôm chặt trong tay là một nữ nhân.

Một nữ nhân vô cùng thơm tho, vô cùng mềm mại, vô cùng nhỏ nhắn.

Y không nhìn thấy nữ nhân ấy. Không nhìn thấy nữ nhân ấy mặc quần áo thế nào, không nhìn thấy tướng mạo của nữ nhân ấy thế nào. Nhưng y nhìn thấy đôi mắt của nữ nhân ấy.

Một đôi mắt long lanh.

Một đôi mắt mà y cảm thấy đã từng gặp.

Hai người đều có mắt, mắt của hai người đều mở thật to. Người trừng mắt nhìn ta, ta trừng mắt nhìn người.

Tiểu Phương tin chắc nhất định mình đã gặp qua nữ nhân này, nhất định đã thấy đôi mắt này nhưng không nhớ là đã gặp lúc nào, đã gặp ở đâu.

“Nàng là ai?”, Tiểu Phương hỏi “Tại sao lại muốn giết ta?”

Nữ nhân kia chợt cười, cười rất kỳ quái, cười rất ngọt ngào.

“Người lại không nhớ ta là ai à?”, nàng cười khanh khách nói “Quả thật người không phải là con người, mà là quân khốn kiếp.”

Đúng lúc nàng cười, trong tay nàng đã có thêm một vũ khí trí mạng đâm tới cổ họng Tiểu Phương.

Mỗi nữ nhân đều có tay.

Nữ nhân có rất nhiều loại, tay nữ nhân cũng có rất nhiều loại. Có một số nữ nhân rất thông minh nhưng bàn tay lại rất xấu xí, có một số nữ nhân rất cao sang nhưng hai tay lại rất thô ráp.

Nữ nhân này không những đẹp, mà còn rất sạch sẽ. Bộ quần áo nàng mặc giống như vừa may xong, đầu tóc cũng chẳng khác gì vừa chải cẩn thận, thậm chí cả đôi hài cũng không nhìn thấy dính bùn đất.

Kỳ quái là trong móng tay nàng lại có bùn.

Trong tay nàng bóp nát một con sâu nhỏ, một con sâu nhỏ màu đen. Nàng dùng hai ngón tay bóp nát con sâu nhỏ, ném con sâu nhỏ ấy vào cổ họng Tiểu Phương.

“Người có biết đây là cái gì không?”, nàng hỏi Tiểu Phương.

Câu hỏi ấy Tiểu Phương căn bản không cần trả lời, cũng từ chối trả lời. Cho dù là một đứa nhỏ ba tuổi cũng biết đó là một con sâu nhỏ.

Nữ nhân kia lại nói “Nếu người cho rằng đây chẳng qua chỉ là một con sâu nhỏ, thì người lầm to rồi.”

“Ừa?” Tiểu Phương hỏi “Chẳng lẽ đó không phải là một con sâu à?”

Cô gái nhỏ bắt sâu cười nói “Đây đương nhiên là một con sâu, cho dù là người ngốc cũng biết đó là một con sâu, chỉ có điều sâu cũng có rất nhiều loại.”

“Con sâu kia của người là loại nào?”

“Là loại biết ăn thịt người.” Cô gái nhỏ nói “Chỉ cần ta buông tay ra, nó sẽ chui vào cổ họng người, chui vào mạch máu người, chui vào xương người, hút khô hết toàn bộ não tủy và máu người.”

Nàng lại cười cười “Người ăn chim, chim ăn sâu, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Nhưng có lúc sâu cũng ăn thịt người đấy.”

Tiểu Phương cũng cười, vì y đã nhớ ra cô gái nhỏ này là ai.

Ở Lạp Tát trong ngôi chùa cổ thần bí trang nghiêm, dưới ánh đèn mờ mờ thần bí từ xưa đến nay đã mê hoặc không biết bao nhiêu người, trước khám thần bằng đá xanh bị hương nến của tín đồ hun thành màu đen, người dốt y tới xem bức họa ma nữ hút óc người, ép y phát thệ trước bức họa là nàng.

Ở Lạp Tát, người đưa y tới phòng chim thần bí, gặp Độc Cô Si chính là nàng.

Lúc ấy nàng là một đứa nhỏ toàn thân đầy bụi đất.

Hiện tại nàng lại là một tiểu mỹ nhân vừa sạch sẽ vừa xinh đẹp, chỉ có điều trong móng tay có dính chút bùn đất.

Hai người ấy tuyệt nhiên không thể nào là một người, nhưng Tiểu Phương tin chắc lần này y không nhìn lầm.

“Ta nhớ ra người rồi.” Tiểu Phương nói “Ta đã nhận ra người rồi.”

“Đương nhiên người còn nhận ra ra.” Thiếu nữ nhỏ kia không hề có ý phủ nhận “Nếu người không nhận ra ta, thì không những người là quân khốn khiếp, mà còn là một con heo, heo chết.”

Nàng đang cười giống như một cô gái nhỏ đang đùa giỡn với một đứa con trai nhỏ rất thân thiết.

Nhưng ánh mắt của nàng hoàn toàn không có nét cười, không hề có chút gì là đùa giỡn.

“Mới rồi ta nói chỉ cần ta buông tay ra, con sâu nhỏ này sẽ lập tức hút người thành một người khô quắt.” Nàng hỏi Tiểu Phương “Người có tin không?”

“Ta tin.”

“Người có muốn ta buông tay ra không?”

“Không muốn.”

“Vậy thì người buông ta ra trước đi.” Cô gái nhỏ dùng chiếc cầm mịn màng mềm mại khẽ cọ vào bàn tay Tiểu Phương đang bóp chặt cổ họng nàng “Như thế này không thoải mái chút nào.”

Tiểu Phương cũng đang cười. Vì y không những nhận ra thiếu nữ này là ai, mà có rất nhiều điều y nghĩ không ra đến hiện tại đã nghĩ ra.

... Thiếu nữ này ở gần đây, thì không khác gì Độc Cô Si cũng đang ở gần đây.

... Độc Cô Si là kẻ đối đầu của Ban Sát Ba Na, rất có thể là người mà Ban Sát Ba Na coi là kẻ đối đầu đáng sợ nhất.

... Nữ nhân mang kiếm hài kia chắc chắn là người Ban Sát Ba Na phái đi theo dõi hành tung của Độc Cô Si.

... Không phải là thích khách, mà là do thám. Vì đương nhiên Ban Sát Ba Na phải hiểu rõ muốn giết Độc Cô Si tuyệt nhiên không phải là chuyện dễ dàng.

... Cho dù chỉ là do thám, cũng bị chết dưới kiếm của cô gái nhỏ này.

Thanh kiếm giết người đã bị đánh rơi, nhưng con độc trùng trí mạng vẫn còn nằm trong tay nàng.

Tiểu Phương vẫn đang cười, nhưng cô gái nhỏ kia lại không cười, đôi mắt to long lanh nhìn Tiểu Phương.

“Mới rồi ta nói ngươi có nghe rõ không?”

“Ta nghe rõ.” Tiểu Phương nói “Nghe rất rõ.”

“Vậy ngươi có buông ta ra không?”

“Không buông.”

Ánh mắt của cô gái nhỏ lộ ra ánh sáng của mũi đinh nhọn, quắc lên nhìn Tiểu Phương hằn học hỏi “Ngươi muốn chết à?”

“Không muốn.”

“Vậy tại sao còn không chịu buông ra?” Cô gái nhỏ hỏi.

“Vì ba lý do.” Tiểu Phương nói “Thứ nhất, ngươi tới đây để giết ta, ta không buông tay, nhiều lắm là hai người cùng chết. Trước khi ta biến thành người khô quắt, cổ họng của ngươi đã gãy rồi. Nếu ta buông tay mà ngươi không buông tay, vậy thì cổ ngươi không gãy mà ta đã biến thành một người khô quắt rồi.”

“Có lý.”

“Thứ hai”, Tiểu Phương nói “Hiện tại giống như ngươi đang hăm dọa ta, vừa khéo ta lại không thích bị người khác hăm dọa.”

“Còn lý do thứ ba?”

“Không có lý do thứ ba.” Tiểu Phương đáp “Bất kể đối với người nào, có hai lý do kia cũng đã quá đủ rồi.”

Cô gái nhỏ kia lại cười.

“Chẳng trách mọi người đều gọi ngươi là Tiểu Phương liều mạng.” Nàng nhìn Tiểu Phương “Ngươi quả thật rất liều mạng.”

Nói xong câu ấy nàng đột nhiên làm một việc rất bất ngờ, nàng đột nhiên bóp chết con sâu trong tay.

Bất kể là ai, nếu mình làm được một việc khiến người khác phải bất ngờ, thường thường đều cảm thấy khoan khoái đắc ý.

Cô gái nhỏ này cũng không phải là ngoại lệ.

Nàng phải nhìn Tiểu Phương, cười rất khoái trá.

“Ta tin nhất định ngươi không ngờ, tại sao ta không những không bỏ con sâu này lên cổ họng ngươi, mà còn bóp chết nó.”

Quả thật Tiểu Phương không ngờ.

Cô gái nhỏ này cũng không để Tiểu Phương mất công suy nghĩ, nàng đã nói lý do ra trước.

“Vì cho dù ta muốn giết người cũng không cần dùng con sâu nhỏ này,” nàng ưỡn ngực ra, ngạo nghễ nói “Ta là kiếm khách. Kiếm khách muốn giết người, thì phải dùng kiếm của y.”

Tiểu Phương không thể không thừa nhận điều ấy, cũng không thể không thừa nhận nàng là kiếm khách.

Bất kể ai có thể sử dụng kiếm pháp tinh diệu hữu hiệu như thế, đâm vào chỗ yếu hại của người ta, lấy tính mạng của người ta trong một sát na, đều được kể là một kiếm khách, một kiếm khách hạng nhất. Nhưng vị kiếm khách hạng nhất này đột nhiên lại cười khanh khách như một cô gái nhỏ.

“Huống hồ con sâu này chẳng qua chỉ là mới rồi ta bắt được dưới đất. Nếu bỏ nó trên cổ họng người, nhiều lắm người cũng chỉ hơi ngứa, nhiều lắm người cũng chỉ hoảng sợ nhảy dựng lên mà thôi.”

Tình huống này Tiểu Phương chưa nghĩ tới

Bị đùa giỡn như một kẻ ngu tuyệt nhiên không phải là một việc đáng cười, ít nhất tự ý cũng không cảm thấy buồn cười lắm.

Cô gái nhỏ kia lại nói “Thật ra ta cũng không muốn giết người, chẳng qua chỉ muốn dùng người để thử kiếm của ta thôi, thử xem ta có thể giết được người không.”

Tiểu Phương lạnh lùng nhìn nàng, hỏi “Có phải người đã thử rồi phải không?”

“Ờ.”

“Người có thể giết ta không?”

“Dường như không.”

“Người có muốn để ta thử không?”

“Thử cái gì?”

“Thử xem ta có thể giết người không.”

“Không muốn,” cô gái nhỏ kêu lên “Ta không muốn chút nào.”

Lần này thì Tiểu Phương cười.

Nhưng đúng lúc y bắt đầu cười, y chợt làm một chuyện rất bất ngờ đối với người khác.

Y đột nhiên buông bàn tay đang bóp cổ họng cô gái ra, dùng sức đánh vào hông cô ta ba cái thật mạnh.

Cô gái nhỏ lại kêu lên, tiếng kêu càng to hơn.

“Tại sao người đánh ta?”

“Người muốn giết ta, tại sao ta không thể đánh người?”

“Tại sao người có thể đánh vào chỗ ấy của ta?”

“Nếu người là một thực nữ, đương nhiên ta không thể đánh vào chỗ ấy, còn nếu người là một kiếm khách ta đương nhiên càng không thể đánh.” Tiểu Phương nói “Đáng tiếc trong con mắt ta người chỉ là một đứa nhỏ dơ dáy toàn thân đầy bùn đất, nước mũi thò lò bắt sâu nhỏ chơi thôi.” Y lại đánh nàng một cái thật mạnh “Người đi đi.”

Lần này nàng không cười.

Một cô gái nhỏ mới lớn, một kiếm khách đã có thể trong chớp mắt tuốt kiếm giết người, lại bị người ta coi là một đứa nhỏ nước mũi thò lò. Chuyện ấy cho dù có người cảm thấy buồn cười, nhưng nàng thì không sao cười nổi.

Nhưng nàng chưa đi.

Nàng đột nhiên nhảy vọt lên, lẳng không nhảy lên, lẳng không lật người, lẳng không xuất thủ, rút thanh kiếm trên giường ra.

Lúc nàng rơi xuống kiếm đã trong tay.

Có kiếm trong tay, Tiểu Phương không thể tiếp tục coi nàng như một đứa nhỏ nước mũi thò lò.

Tiểu Phương đột nhiên lại nhớ tới Bốc Ứng. Trong một buổi đêm khuya người vắng, lúc đã uống rượu ngà ngà, Bốc Ứng chợt nói với y một câu khiến người nghe cảm thấy rất khó hiểu.

“Kiếm của kiếm khách, có lúc cũng giống như tiền.” Bốc Ứng nói “Về một mặt nào đó mà nói thì cơ hồ hoàn toàn là một.”

“Giống như tiền à?” Tiểu Phương không hiểu “Kiếm của kiếm khách tại sao lại giống tiền?”

“Một kiếm khách mà trong tay không có kiếm cũng giống như một người trong tay không có tiền, thường có thể thay đổi tất cả.” Câu ấy nói vẫn chưa thật thấu đáo, nên Bốc Ứng lại giải thích thêm “Một kiếm khách không có kiếm trong tay, một người không có tiền trong túi, một cái bao rỗng không có gạo, cũng đều không sao đứng được.” Tiểu Phương hiểu ý Bốc Ứng, đến nay vẫn không quên.

Hiện tại cô gái nhỏ kia đã đứng dậy, thái độ của nàng đột nhiên biến thành vô cùng trầm ổn, lạnh lùng bình tĩnh.

“Mới rồi quả thật người có cơ hội giết ta, nhưng nay thì khác rồi.” Nàng nói “Mới rồi ta thất thủ không phải vì kiếm pháp của ta không bằng người, bây giờ người có muốn thử lại không?”

Kiếm của Tiểu Phương không có trên người mà ở trên giường. Nhưng y vươn tay ra một cái là có thể cầm lấy kiếm của y. Từ lúc lấy lại được thanh kiếm, y chưa bao giờ đặt nó ở ngoài tầm tay với của y.

Cô gái kia nhìn chằm chằm vào tay y “Ta cho người cơ hội, cho người tuốt kiếm.”

Tuốt kiếm hay không tốt kiếm? Đó chẳng qua là chuyện nhanh như ý nghĩ, trong một chớp mắt là phải quyết định rồi.

Trong chớp mắt ấy Tiểu Phương đã quyết định nhưng lại nghĩ tới rất nhiều câu hỏi kỳ quái, y hỏi chính mình.

... Nếu là Bốc Ưng, trong tình huống này có tốt kiếm không?

Y tự trả lời: Không.

Vì cô gái nhỏ này còn không thể khiến Bốc Ưng phải tốt kiếm, cũng chưa xứng đáng.

Tiểu Phương lại hỏi chính mình.

... Nếu là Ban Sát Ba Na, trong tình huống này có tốt kiếm không?

Câu trả lời của y cũng là: Không.

Vì nếu quả thật Ban Sát Ba Na ở đây, thì cô gái nhỏ này đã sớm trở thành người chết rồi. Ban Sát Ba Na không cần tốt kiếm, thì nàng cũng đã là một người chết rồi.

... Lúc Ban Sát Ba Na giết người đâu cần phải tốt kiếm.

Tiểu Phương không phải Ban Sát Ba Na, cũng không phải Bốc Ưng, y tốt kiếm, từ từ vươn tay tốt kiếm.

Đôi thủ của y dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn thanh Ma nhãn y tốt ra, vẫn chưa xuất thủ.

... Song kiếm chạm vào nhau ắt sẽ có tia lửa bắn ra.

Lúc hai người coi kiếm như tính mạng mà cầm kiếm đối diện nhau, ở giữa ắt có kiếm khí, có sát khí.

Nhưng giữa họ lại không có, Tiểu Phương có kiếm trong tay, nhưng tuy trong tay y có kiếm, song trong mắt lại không có.

“Người muốn ta tốt kiếm, người muốn dùng kiếm thử ta.” Y hỏi nàng “Tại sao người còn chưa xuất thủ?”

CHƯƠNG 54

GIAO DỊCH

Cô gái nhỏ kia nhìn nhìn thanh kiếm trong tay mình với một thái độ kỳ quái, một lát sau mới nói “Lúc ta bảy tuổi tiên phụ đã nói với ta, nếu quả thật ta muốn học kiếm thì nhất định phải nhớ rằng kiếm là lợi khí giết người, cũng là vật bất tòng. Không phải đến lúc bắt buộc thì ngàn vạn lần không nên khinh dị tuốt kiếm. Nếu quả thanh kiếm trong tay người đã tuốt ra khỏi vỏ, thì cho dù người không muốn giết người, người ta cũng sẽ vì thế mà giết người.”

“Y nói rất có đạo lý,” Tiểu Phương đồng ý “Một người khinh dị tuốt kiếm, thì tuyệt nhiên không phải là một người dùng kiếm giỏi.”

“Hiện tại kiếm trong tay đã tuốt ra khỏi vỏ, đương nhiên đã chuẩn bị xuất thủ.” Cô gái nhỏ nói “Đáng tiếc hiện tại ta lại cảm thấy không thể xuất thủ.”

“Tại sao thế?”, Tiểu Phương hỏi nàng.

Nàng vẫn không nói tại sao nàng không thể xuất thủ, cũng không cần nói, vì lúc ấy nàng đã xuất thủ.

Trong một sát na sống chết như hơi thở, Tiểu Phương đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện mà lẽ ra y không nên nghĩ tới.

Y lại nghĩ tới Bốc Ưng.

Cũng chính trong buổi đêm sâu người vắng, trời lạnh như băng ấy, Bốc Ưng còn nói một câu mà y mãi mãi không quên.

“Thanh kiếm trong tay kiếm khách có lúc giống như tiền trong tay con bạc.” Bốc Ưng nói “Một con bạc đúng nghĩa tuyệt nhiên không bao giờ

khinh dị đặt bạc, nếu y muốn đặt bạc, thì không những phải đặt thật đúng, đặt thật dữ, mà nhất định phải nhấn nạy.”

Nhấn nạy tức là chờ đợi, chờ đợi cơ hội tốt nhất.

Bốc Ưng lại nói “Lúc người khác cho rằng người sẽ không xuất thủ, thường chính là cơ hội tốt nhất cho người xuất thủ.”

Cô gái nhỏ này rõ ràng đã nghe cha nàng nói một câu tương tự, và lại cũng nhớ kỹ trong lòng giống hệt Tiểu Phương.

Nàng đã khiến Tiểu Phương cho rằng nàng sẽ không xuất thủ, nên đến bây giờ nàng mới xuất thủ.

Tĩnh như Thái Sơn, động như thỏ chạy, không phát thì thôi, đã phát ắt trúng.

Đó là nguyên tắc của kiếm khách, một kiếm đánh ra nhất định phải là một kiếm trí mạng. Nhất định phải đâm vào chỗ yếu hại của đối phương, nhất định phải mang sát khí cực kỳ bá đạo.

Nhưng chiêu kiếm của nàng đâm ra lại không phải thế.

Nàng xuất thủ vừa nhanh vừa chuẩn, kiếm pháp của nàng không những biến hóa nguy dị mà còn tuyệt đối hữu hiệu.

Nhưng nàng xuất thủ lại hoàn toàn không tàn độc, kiếm pháp cũng không tàn độc.

Tiểu Phương tuy chưa từng nhìn thấy kiếm pháp của Độc Cô Si, cũng chưa nhìn thấy y xuất thủ, nhưng Tiểu Phương cũng có thể tưởng tượng được.

Chỉ cần nhìn thấy con người của Độc Cô Si, thì đại khái có thể tưởng tượng được kiếm pháp và lối xuất thủ của y thế nào.

... Người có thể nhìn thấy kiếm pháp của y đương nhiên không có nhiều, vì những người nhìn thấy đều đã chết dưới kiếm của y.

Cô gái nhỏ này đã có thể một kiếm giết được thuộc hạ của Ban Sát Ba Na, kiếm pháp của nàng hầu như đã lãnh hội được phần tinh túy trong kiếm pháp của Độc Cô Si. Nhưng chiêu kiếm ấy của nàng lại hoàn toàn không phải như thế.

Tiểu Phương đã phát giác có chỗ kỳ quái

Càng kỳ quái hơn là nàng vừa đánh ra một kiếm, đột nhiên lại ngừng tay.

“Bây giờ có phải người đã nhìn thấy tại sao mới rồi ta không thể xuất thủ không?” nàng hỏi Tiểu Phương.

Tiểu Phương không có phản ứng gì.

Nàng lại nói “Kiếm pháp ta học là kiếm pháp giết người. Nếu ta muốn giết người, thì kiếm pháp của ta mới có hiệu quả.”

Tiểu Phương hỏi lại nàng “Mới rồi người không muốn giết ta à?”

“Ta vốn muốn giết người, dùng tính mạng người để khảo sát kiếm pháp của ta.” Nàng nói “Nhưng mới rồi ta đã đổi ý.”

“Tại sao thế?”

“Vì ta muốn làm một cuộc trao đổi với người.”

“Trao đổi à?” Tiểu Phương hỏi “Trao đổi thế nào?”

“Đương nhiên là một cuộc trao đổi không ai bị thiệt.” Cô gái nhỏ nói “Chỉ có loại trao đổi như thế mới có thể hoàn thành được.”

Làm một cuộc trao đổi không ai bị thiệt với một cô gái nhỏ như thế, đương nhiên là chuyện thú vị.

Tiểu Phương đang định hỏi nàng: Là trao đổi thế nào, trao đổi cái gì, phải bàn bạc ra sao?

Y còn chưa hỏi, thì ngoài cửa sổ chợt có tiếng gà gáy, giấy dán cửa sổ đã trắng lên.

Bất kể đêm đen dài thế nào, trời cũng sẽ sáng.

Trời sáng thì gà sẽ gáy, khung cửa sổ sẽ sáng lên, bất kể là ai lúc nghe tiếng gà cũng đều không cho rằng đó là chuyện đáng sợ, đều không vì thế mà giật nảy mình.

Nhưng cô gái nhỏ kia lại đột nhiên nhảy dựng lên, giống như một con thỏ trúng tên nhảy vọt lên, lao ra cửa sổ.

Lúc ra đi nàng còn nói một câu rất kỳ quái, khiến người ta không sao hiểu được.

“Ta nhất định phải đi.” Nàng nói “Nhưng người nhất định không thể đi, tối mai nhất định ta sẽ trở lại, có thể trời vừa tối thì ta tới.”

Tại sao nàng phải đi, tại sao vừa nghe tiếng gà gáy thì nàng lại phải đi?

Hay nàng cũng giống như yêu ma quỷ mị không thể thấy ánh mặt trời, sợ mặt trời mọc lên sẽ biến nàng thành một vũng máu.

Nên nàng nhất định phải chờ đến tối mới trở lại nhân gian, ít nhất cũng phải đến lúc trời đã tối.

... Nàng là người hay ma?

Nàng muốn bàn chuyện trao đổi gì với Tiểu Phương? Có phải là một vụ trao đổi mua bán linh hồn?

Trời lại tối.

Tiểu Phương đang chờ, chờ nàng tới

Ngồi sốt ruột chờ trong một gian phòng nhỏ hẹp tối tăm ẩm thấp rẻ tiền, bất kể kẻ y chờ là người hay ma cũng không phải là một việc thoải mái.

Tiểu Phương lại rất nhẫn nại.

Y đã không biết cô gái kia sẽ tới lúc nào, cũng không biết nàng tới từ chỗ nào.

... Sẽ từ cửa sổ vào, hay từ ngoài cửa vào. Từ nóc nhà nhảy xuống hay từ trong tường lổn ra?

... Là trên trời rơi xuống hay từ dưới đất chui lên?

Tiểu Phương chẳng buồn nghĩ ngợi, cũng không đoán.

Y cứ ngồi chờ trong phòng, trời đã tối đã tối đen, qua rất lâu, y mới nghe thấy tiếng gõ cửa.

Quả thật có người đang gõ cửa.

Nhưng người gõ cửa không phải là cô gái nhỏ sáng nay hoảng sợ rời đi lúc mặt trời vừa xuất hiện.

Người gõ cửa là một cậu bé. Một cậu bé nhem nhuốc, xem ra chỉ khoảng tám chín tuổi, trên người mặc một cái áo khoác của người lớn bằng đoạn.

Tiểu Phương hơi ngạc nhiên. Bọn người làm trong khách điểm này tại sao lại bỏ qua cho một đứa nhỏ thế này bước vào gõ cửa phòng y?

Điều đáng ngạc nhiên hơn là tên người làm lại đứng cạnh cậu bé, không những không cản trở, mà rõ ràng còn rất niềm nở với nó.

... Một đứa nhỏ thế này chẳng lẽ cũng là người rất có lai lịch sao?

Tiểu Phương nhin không được hỏi “Người tới tìm ta à?”

“Không phải tìm người thì tìm ai,” đứa nhỏ lắc các trả lời “Không phải tìm người thì chẳng lẽ tới đây tìm con rùa đen khốn nạn sao?”

Tiểu Phương không hề tức giận.

Y có một chuyện muốn cười, nhưng lại cười không nổi “Ai bảo người tới tìm ta?”

Đứa nhỏ giơ ngón tay cái lên “Đương nhiên là lão đại của bọn ta, y bảo ta dắt người tới gặp y.”

“Lão đại của các người là ai?” Tiểu Phương hỏi “Y ở đâu?”

Đứa nhỏ nói “Người đi theo ta là biết. Người không dám đi thì người là cháu nội con rùa đen.”

Nói xong câu ấy, nó quay đầu bước đi.

Tiểu Phương cũng chỉ đành biết theo sau. Y hoàn toàn không sợ làm cháu nội con rùa đen, mà vì y đã đoán ra lão đại của đứa nhỏ này là ai.

Trời đã rất tối, cho dù có ánh sao nhưng ánh sao cũng rất mờ, cho dù có bóng trăng nhưng bóng trăng cũng rất mờ. Đường xá phương hướng trước mặt đã dần dần không nhìn thấy rõ nữa.

Đứa nhỏ đi phía trước, đột nhiên không thấy đâu nữa.

Nhưng nó không phải là bay lên trời, cũng không phải chui xuống đất, chỉ chẳng qua là cúi đầu chui vào một ngôi miếu hoang.

Tiểu Phương cũng chỉ đành vào theo.

Trong ngôi miếu hoang này lại có ánh sáng, còn có mùi rượu và thịt nướng. Dường như là thịt ướp hương liệu nướng lên.

Cạnh đồng lửa nướng thịt có mười bảy mười tám đứa con trai nhỏ, đều còn là trẻ con, trên người mặc đủ thứ y phục các loại các kiểu ly kỳ cổ quái, đang làm đủ chuyện ly kỳ cổ quái các loại các kiểu.

... Những chuyện chúng làm nếu là người lớn làm thì ly kỳ cổ quái Chỉ có điều chúng còn là trẻ con.

Một đứa xem ra lớn tuổi nhất ngồi xếp bằng trên thán án trong miếu, đôi mắt đen lay láy đảo qua đảo lại.

Đứa nhỏ đưa Tiểu Phương tới chỉ vào nó, thì thào nói với Tiểu Phương “Y là lão đại của bọn ta.”

Lão đại của chúng đương nhiên là đứa nhỏ bắt sâu ở phòng chim, cũng chính là cô nương cười lửa đen sử dụng trường kiếm.

Mùi thịt thơm đã không còn thơm nữa, vì thịt đã bị ăn hết.

Bất kể thịt thơm thế nào, đã bị ăn vào bụng xong, đều sẽ không thơm nữa... chỉ còn biến thành mùi hôi, chứ không thơm nữa.

Tiểu Phương nhìn mấy đứa nhỏ uống rượu đánh bạc cạnh đồng lửa, nhin không được cau mày “Chúng đều là huynh đệ của người à?”

“Đứa nào cũng thế”, cô nương nhỏ trước kia nghịch sâu, đêm qua sử dụng trường kiếm, hôm nay trên mặt lại giống như nước mũi thò lò, nói “Ta chính là lão đại của chúng.”

“Người lại để cho chúng làm như thế à?”

“Tại sao không thể cho chúng làm?”

“Những chuyện ấy là người lớn làm,” Tiểu Phương nói “Chúng còn nhỏ, còn là trẻ con.”

“Vậy có phải ta nên nói với chúng phải chờ đến lúc trưởng thành mới được làm như thế không?”

Tiểu Phương không thể trả lời.

Cô gái nhỏ kia lại lạnh lùng hỏi y “Có phải ta nên nói với chúng phải chờ đến lúc trưởng thành mới được làm như thế không?”

Tiểu Phương không nói nên lời.

Cô gái nhỏ kia chợt thở dài “Nếu người lớn không thích nhìn trẻ con làm như thế, thì tốt nhất người lớn cũng đừng làm.” Nàng nói “Người lớn ngày nào cũng làm như thế, thì làm sao trẻ con không làm theo?”

Tiểu Phương cười gượng.

Y cảm thấy lời nàng có chỗ cưỡng từ đoạt lý, nhưng lại vẫn nghĩ không ra được lý lẽ để phản bác.

Y chỉ đành nói qua chuyện khác “Tối hôm qua người nói là trao đổi thế nào?”

Thật ra y còn có rất nhiều câu hỏi khác muốn hỏi cô gái nhỏ này.

... Tại sao lúc gà gáy thì y phải đi? Tại sao y lại phải cải trang thành một đứa con trai mặt mũi nhem nhuốc?

... Độc Cô Si ở đâu? Kiếm pháp của y đã luyện thành chưa? Thương thế của y đã khỏi chưa?

Tiểu Phương không hỏi những câu ấy.

Chuyện trao đổi mà cô gái nhỏ này đưa ra, rất nhiều người sẽ cảm thấy hứng thú.

“Ta sẽ tìm một nơi an toàn kín đáo thoải mái cho ngươi ở.” Nàng nói với Tiểu Phương “Mỗi ngày ta đều đưa vài món thức ăn ngon cho ngươi ăn, thỉnh thoảng cũng có thể giặt giũ quần áo chăn nệm giúp ngươi.”

Tiểu Phương cười.

Quả thật y rất muốn hỏi cô gái nhỏ này, có phải là định lấy y không?

... Về mặt mặt nào đó mà nói, hôn nhân há không phải cũng là một cuộc trao đổi?

... Những việc cô gái nhỏ này muốn làm giúp Tiểu Phương, há không phải là những việc mà vợ phải làm giúp chồng sao?

Cô gái nhỏ kia nhìn vào mắt Tiểu Phương, tưởng chừng muốn cười mà lại không cười.

“Nếu ngươi cho rằng ta muốn lấy ngươi, thì ngươi làm rồi.” Nàng nói “Ngươi không thể coi ta là một nữ nhân.”

“Vậy ta nên coi ngươi là gì?” Tiểu Phương cố ý hỏi.

“Ngươi nên coi ta là sư phụ của ngươi.”

“Sư phụ à?” Tiểu Phương nhin cười “Ngươi có thể dạy ta cái gì?”

“Kiếm pháp,” cô gái nhỏ kia nói “Ta có thể dạy ngươi toàn bộ kiếm pháp của Độc Cô Si.”

Tiểu Phương bắt đầu kinh ngạc.

“Có phải là ngươi nói không những ngươi nấu cơm giặt áo cho ta, mà còn muốn đem kiếm pháp bí truyền của người khác dạy lại cho ta?”

“Đúng thế.” Cô gái nhỏ kia nói “Ta đã nói như thế.”

“Ngươi không đùa đấy chứ?”

“Không.”

Thái độ của nàng quả thật không hề có chút gì là đùa giỡn.

Thái độ của Tiểu Phương cũng trở thành nghiêm trang.

“Trao đổi là hai bên.” Tiểu Phương hỏi “Ngươi muốn ta làm gì?”

“Kiếm pháp.” Cô gái nhỏ kia nói “Ta cũng muốn ngươi dạy kiếm pháp của ngươi cho ta.”

Nàng lại nói “Ta muốn chém đầu Độc Cô Si để trả thù cho cha ta, ngươi cũng muốn đánh bại y, nhưng với kiếm pháp hiện tại ta học được, thì ngay cả một sợi tóc của y cũng không chém được, muốn đánh bại y đại khái rất không dễ.”

Tiểu Phương không thể không thừa nhận điều ấy.

“Chúng ta chỉ có làm như thế mới có hy vọng,” nàng nói “Vụ trao đổi này đối với người nào trong chúng ta cũng có chỗ hay.”

Điều ấy Tiểu Phương cũng thừa nhận.

Y đang suy nghĩ, nhưng hoàn toàn không suy nghĩ lâu “Nói như thế, nếu quả ta không đáp ứng chuyện này thì ta là một thằng ngốc phải không?”

“Người có phải là một thằng ngốc không?”

“Không phải.”

Cho nên họ thỏa thuận về cuộc trao đổi này.

Thịt đã chín. Cô gái nhỏ chia cho Tiểu Phương một miếng lớn. Dùng một bàn tay vừa dính dầu vừa dính đất vỗ mạnh vào vai Tiểu Phương.

“Hiện tại chúng ta đã không còn là bằng hữu bình thường, mà là đồng bọn rồi.” Nàng nói “Ta đảm bảo người sẽ không hối hận đâu.”

Tiểu Phương cười cười.

“Hiện tại chúng ta đã không còn là bằng hữu bình thường, nhưng ngay cả quý tính cao danh của người ta cũng chưa biết.”

Cô gái nhỏ kia cũng cười

“Ta họ Tề.” Nàng nói “Lúc ta làm con trai, ta tên là Tiểu Trùng.”

“Còn lúc người là con gái?”

“Ta là Tiểu Yến.”

“Người rõ ràng là con gái, tại sao lại cải trang làm con trai?” Tiểu Phương hỏi Tiểu Yến.

Tiểu Yến nhìn thẳng vào y.

“Có phải người muốn ta nói thật không?”

“Đương nhiên là muốn.”

“Được, ta sẽ nói cho người nghe.” Tiểu Yến nói “Nếu Độc Cô Si biết ta là con gái, thì ta đã sớm chết dưới kiếm của y rồi.”

“Tại sao?”

“Vì kiếm pháp của Độc Cô Si luyện rất tuyệt tình, cũng rất tà đạo. Cứ cách một thời gian là phải phát tiết một lần, nếu không thì y sẽ phát điên.” Tiểu Yến nói “Thông thường y phát tiết bằng cách giết người.”

Nàng lại nói “Nếu gặp lúc y không thể giết người, y sẽ phát tiết bằng nữ nhân. Nếu y biết ta là con gái, nhất định y sẽ tìm tới ta, nếu ta không chịu, nhất định sẽ phải chết dưới kiếm của y.”

Nãy giờ nàng vẫn nhìn thẳng vào Tiểu Phương. Đôi mắt nàng vừa trong vừa sáng. Tuy nàng nói những chuyện không dễ nói với người khác, nhưng nàng hoàn toàn không hề có dáng vẻ không dám gặp mặt người khác.

Tiểu Phương chợt cảm thấy có điều khâm phục nàng.

Một cô gái còn nhỏ tuổi, lại có thể trước mặt đàn ông nói ra chuyện ấy, quả thật là một chuyện không thể không khiến người ta khâm phục.

Tiểu Yến nhìn y chăm chăm.

“Người còn chuyện gì muốn hỏi không?”

Tiểu Phương quả thật còn rất nhiều chuyện muốn hỏi nàng.

... Kiếm pháp của Độc Cô Si đã luyện thành chưa? Độc Cô Si đang ở đâu?

Nhưng y không hỏi.

Y dùng miếng thịt cầm trong tay bịt kín miệng mình.

Bất kể là ai trong cuộc đời thế nào cũng có lần gặp những thay đổi đột ngột. Cũng như một số chuyện khác, những thay đổi ấy cũng có tốt có xấu. Có khi nó khiến người ta vui mừng phấn khởi, có khi khiến người ta bị thương suy sụp.

Trên phương diện tình cảm mà nói, tình yêu chính là sự đột nhiên xảy ra, thù hận cũng thế, trên phương diện cuộc sống mà nói thì chúng đều có thể sẽ thay đổi cuộc đời của một người.

Bất kể những thay đổi ấy là tốt hay xấu, về bản chất cũng có hai điều tương đồng.

... Trong quá trình thay đổi, thông thường sẽ phát sinh một số chuyện khiến người ta suốt đời không quên.

Cuộc sống của Tiểu Phương đột nhiên thay đổi, từ một cuộc sống cực kỳ bất ổn trở nên yên bình.

Tê Tiểu Yến hoàn toàn không lừa gạt y. Nàng quả thật tìm cho y một chỗ ở thoải mái nơi một gò núi nhỏ, cạnh một dòng nước, dưới một cây cổ thụ, dựng cho y một gian nhà gỗ để y trú thân.

Thức ăn nàng nấu quả nhiên không kém. Bánh bao nàng hấp rất ngon, miến nàng nấu rất dai, cơm nàng nấu rất thơm. Văn thần nàng làm ăn rất ngon.

Nàng lại giặt quần áo giúp y và không chỉ giặt một lần.

Ở một nơi yên tĩnh đẹp đẽ như thế, có một gian nhà gỗ nhỏ an toàn thoải mái như thế, mỗi ngày đều có một cô gái nhỏ khéo léo xinh đẹp biết nói chuyện như thế tới làm bạn với y.

Cuộc sống ấy đối với một lãng tử không chốn nương thân như Tiểu Phương mà nói, là một sự thay đổi rất lớn.

Trước nay y không có nhà, hiện tại giống như đã có, chỉ có điều chính y cũng biết cuộc sống ấy sẽ có lúc chấm dứt.

Đến khi nào họ luyện xong kiếm pháp, cuộc sống ấy sẽ chấm dứt.

Từ một mặt nào đó mà nói, kiếm pháp giống như là thư pháp. Không những phải có “khí”, có “thế”, có “ý cảnh”, mà còn cần phải có “kỹ xảo”.

... Một nét bút hạ xuống trước tiên phải có bút ý, một kiếm xuất thủ trước tiên cũng phải có kiếm ý. Những chuyển chiết biến hóa trong đó thì phải dựa vào kỹ xảo.

Khí thể và ý cảnh là thuộc về tiên thiên, kỹ xảo thì phải dựa vào sự khổ luyện hậu thiên.

Cho nên Tiểu Phương khổ luyện.

Trong kiếm pháp của Độc Cô Si, có rất nhiều phương pháp vận khí và biến hóa về kiếm chiêu, đều là những điều mà trước đó y chưa từng nghe nói tới, chưa từng tưởng tượng tới.

Kiếm pháp ấy tuy không biến hóa nhiều nhưng chỗ biến hóa nào cũng khiến người ta bất ngờ.

Sự biến hóa của kiếm chiêu không những cần phải có sự xảo diệu trong thủ pháp vận dụng, mà còn cần có “kình lực”.

Không có khí, sẽ không có kình lực.

Chỗ xảo diệu trong kiếm pháp của Độc Cô Si chính là phương pháp vận khí của y.

... Khí từ chỗ không thể phát xuất được phát xuất ra, kiếm từ chỗ không thể xuất thủ lại được xuất thủ.

... Kình khí ở cổ tay, một kiếm là vận hết khí trong ngực xuất chiêu.

Đó chính là kỹ xảo.

Kỹ xảo ấy cần phải khổ luyện.

Trong thời gian ấy, y cơ hồ quên mất Ánh Nắng và Bốc Ưng, cơ hồ quên mất những người mà y vốn tuyệt đối không thể quên.

Y hoàn toàn không quên, chỉ có điều ngăn cản mình nhớ tới mà thôi.

Học kiếm không những cần khổ luyện, mà còn cần có sự thiên phú. Có rất nhiều người chịu khổ luyện, nhưng người có thiên phú thì không nhiều.

Đối với hàng ngàn hàng vạn thiếu niên muốn ngóc đầu lên trong giang hồ, muốn thành danh nhưng chưa thành danh mà nói, kiếm không chỉ là vũ khí giết người, mà còn là biểu tượng cho sự lão luyện, vinh dự và địa vị.

Từ hàng trăm hàng ngàn năm trước, sau khi thanh kiếm đầu tiên được đúc ra, không biết đã có bao nhiêu thiếu niên chịu khổ luyện học kiếm.

Trong đó có bao nhiêu người có thể luyện thành?

Nếu nói Tiểu Phương là một người trời sinh ra để học kiếm, thì Tề Tiểu Yến rõ ràng cũng như thế.

Không đến ba tháng, nàng đã học được tất cả những điều nàng cần phải học, xứng đáng học kiếm pháp của Tiểu Phương.

Sau ba tháng số lần nàng tới chỗ Tiểu Phương đã ít hơn trước rất nhiều.

Lúc nàng không tới, cũng có người đưa cơm tới cho Tiểu Phương.

Người đưa cơm tới chính là đứa nhỏ lần trước đưa Tiểu Phương tới ngôi miếu hoang gặp nàng.

"Ta tên Đại Niên," đứa nhỏ kia nói với Tiểu Phương "Vì ta sinh ngày mừng một đầu năm, nên có tên là Đại Niên."

"Ta từ nhỏ đã ăn đói mặc rét, nên giống không thể cao hơn được nữa." Đại Niên nói với Tiểu Phương "Có rất nhiều người chửi ta sau lưng, nói trong bụng ta đều ồng nước, nên mới không cao lớn được. Nhưng ta không hề để bụng."

Khẩu khí của nó rất giống những người lớn tuổi hơn nó rất nhiều "Chỉ cần họ đừng chửi ta trước mặt là được."

"Trước nay họ không chửi ngươi à?"

"Trước nay chưa có." Đại Niên nói "Vì họ không dám."

Tiểu Phương nhìn nhìn nó, nhìn nhìn khuôn mặt tròn tròn của nó, nhìn nhìn bộ mặt thường tỏ vẻ ngang tàng của nó, nhin không được hỏi "Có phải ở đây có nhiều người rất sợ ngươi không?"

Nghĩ tới thái độ của bọn người làm trong khách điểm, nên Tiểu Phương mới hỏi thế.

Đại Niên lại lắc đầu.

"Không phải họ sợ ta, mà là sợ lão đại của ta." Nó ưỡn ngực ra "Ta dám nói ở vùng này không có người nào dám đụng chạm vào y."

"Tại sao thế?"

"Vì ai đụng vào y sẽ gặp rủi ro."

"Rủi ro thế nào?"

"Có người nửa đêm bị cạo hết tóc, có người sáng ra chợt phát hiện không còn lông mày." Đại Niên nhướn mày lên "Lão Sơn Tây mở cửa hiệu cầm đồ, buổi tối đá y một cước, sáng hôm sau bàn chân của y sưng lên như chân heo."

Khuôn mặt tròn tròn của nó lộ vẻ kiêu ngạo "Từ đó trở đi, ở đây không ai dám đụng vào bọn ta vì họ đều biết y là huynh đệ của bọn ta."

Tiểu Phương cười cười

"Xem ra vị lão đại này của các ngươi cũng có bản lĩnh không nhỏ. Các ngươi có một vị lão đại như thế, nhất định rất cao hứng."

"Đương nhiên là cao hứng." Đại Niên nói "Y không những cho bọn ta ăn, cho bọn ta mặc, mà còn luôn luôn chiếu cố bọn ta."

"Y tốt với các ngươi như thế, các ngươi làm sao để báo đáp y?"

"Hiện tại tuy bọn ta không có cách nào báo đáp y, nhưng sau khi bọn ta lớn lên, bọn ta sẽ làm việc giúp y." Đại Niên trợn mắt lên, nói rất thành

thật “Chỉ cần làm y cao hứng thì chuyện gì bọn ta cũng làm. Cho dù y muốn bọn ta chết, bọn ta cũng sẽ chết.”

Nó lại thở dài một tiếng như người lớn “Chỉ tiếc hiện tại bọn ta còn quá nhỏ, chỉ có thể làm những việc nhỏ giúp y. Chỉ có thể đưa vật này vật nọ, dẫn đường, nghe ngóng tin tức giúp y.”

Nó lại ưỡn ngực ra, nói rất thành thật “Nếu chung quanh đây có người lạ mặt nào tới, thì người đầu tiên biết được nhất định là lão đại của bọn ta, nếu chung quanh đây xuất hiện chuyện gì kỳ quái, thì người đầu tiên biết được nhất định cũng là y.”

Tiểu Phương cũng thở dài trong lòng. Y chợt phát hiện ra cô gái nhỏ này không những là đầu não, có thủ đoạn, mà còn có dã tâm.

Có thể dã tâm của nàng còn lớn hơn của bất cứ ai khác.

Lại qua vài tháng, ngày dài đã dần dần trôi qua, khí trời nóng bức đã dần dần trở nên mát mẻ.

Thời tiết như thế đúng là lúc ngủ rất ngon.

Nhưng Tiểu Phương lại ngủ không ngon, sáng sớm không những miệng khô lưỡi đắng, mà trong mắt cũng có tia máu đỏ.

Đội qua một thùng nước lạnh xong, Đại Niên đã đưa cơm tới, câu đầu tiên Tiểu Phương hỏi nó là “Lão đại của các người đâu?”

Số lần họ gặp mặt ngày càng thưa dần, lần này đã hai tháng chưa gặp mặt nhau.

“Ta cũng không biết y ở đâu,” Đại Niên nói “Y không tới tìm bọn ta, thì trước nay bọn ta cũng không biết y ở đâu.”

“Người không bịa đấy chứ?”

“Ta không hề bịa đặt.” Đại Niên trợn mắt lên “Ta là trẻ con, người là người lớn, trẻ con bịa đặt làm sao lừa được người lớn?”

Tiểu Phương tuy có vẻ nôn nóng, nhưng không thể không tin.

“Cũng có lúc người sẽ gặp y, nếu gặp y, thì bảo y tới đây mau.”

“Tới để làm gì?”

“Ta có chuyện muốn tìm y.” Tiểu Phương nói “Chuyện rất quan trọng.”

“Người có thể nói cho ta biết không?”

“Không thể.” Tiểu Phương cũng trợn mắt “Chuyện của người lớn, trẻ con tốt nhất là đừng hỏi nhiều.”

Đại Niên không hỏi gì nữa, ngoan ngoãn bước đi, trông như một đứa trẻ con ngoan ngoãn vừa nghe lời, vừa thành thật.

Nhưng nó biết nó không hề ngoan ngoãn, cũng không thành thật. Vì nó không những đã bịa đặt, mà câu nào cũng là bịa đặt.

Nó cũng biết bịa đặt là không hay, nhưng nó hoàn toàn không có cảm giác là phạm tội, vì nó bịa đặt là vì lão đại của chúng nó.

Lão đại của chúng nó đang chờ nó ở khu rừng phía trước.

Sáng mùa thu mát mẻ, rừng phong yên tĩnh, toàn bộ rừng phong đỏ như lửa.

Tề Tiểu Yến ngồi xếp bằng dưới một cây phong, quần áo toàn thân nhem nhuốc, bộ mặt nhem nhuốc, ngay cả nàng lúc soi gương cũng thường quên mất mình vốn là một nữ nhân xinh đẹp thế nào.

Nàng biết mình là nữ nhân, đã không còn là một cô gái nhỏ, đương nhiên lại càng không phải là một đứa con trai.

Nhưng lúc nàng đóng giả con trai, thì vẫn có cách khiến mình quên đi mình là nữ nhân.

Về chuyện ấy nàng cũng cảm thấy rất đặc ý.

Bọn tiểu huynh đệ của nàng trước nay đều không biết lão đại của chúng là nữ nhân, nhưng nàng biết trong bọn chúng có đứa sẽ rất mau lẹ trở thành đàn ông. Có đứa trên cổ đã có lộ hầu, đã học được lối nửa đêm rón rén làm những việc mà đàn ông trong quá trình trưởng thành vẫn làm. Nàng biết, nhưng vẫn giả như không biết.

Có lúc nàng thậm chí còn ngủ chung với chúng, thậm chí lúc chúng làm chuyện ấy, nàng cũng không động tâm.

Bất kể là con trai hay đàn ông, trước nay đều không có ai có thể làm nàng động tâm. Về điều ấy nàng cũng rất đặc ý về mình.

Lúc Đại Niên tới, nàng lại đang bắt một con sâu trong hồ bùn, đang đùa nghịch.

Nàng không thích nghịch sâu, không những không thích mà còn rất chán ghét, bất kể là sâu nhỏ hay lớn.

Nhưng nàng thường bắt sâu để đùa nghịch, vì nàng vẫn nhận thấy rằng cách thức tốt nhất của một người để tự huấn luyện mình là thường phải bắt mình làm một số việc mà mình không muốn. Nàng cũng không thích Đại Niên.

Nàng cảm thấy thằng nhỏ này giống như một quả dưa còn chưa chín đã bị hái, đã không để coi, ăn cũng không ngon.

Nhưng nàng tin rằng Đại Niên hoàn toàn không biết nàng không thích nó. Vì lúc gặp nó mỗi ngày nàng đều làm ra vẻ rất vui thích, vì Đại Niên trước nay rất có ích, cơ hồ đã trở thành đứa có ích nhất trong đám tiểu huynh đệ của nàng.

Đại Niên vừa nhìn thấy nàng đã như chuột nhìn thấy mèo. Dáng vẻ nghênh ngang bướng bỉnh đã biến mất, quy quy củ củ thành thành thật thật đứng trước mặt nàng báo cáo “Ta đã đưa cơm tới rồi, mà còn đưa tận tay y.”

“Lúc người đến, Tiểu Phương đang làm gì?”

“Y đang tắm nước lạnh.”

“Chiều hôm qua, tối hôm trước, trưa hôm trước nữa, lúc người tới y
đều đang tắm nước lạnh phải không?”

CHƯƠNG 55

THỬ KIỂM

"Phải." Đại Niên nói "Người này gần đây giống như đột nhiên trở nên rất thích sạch sẽ, ngày nào cũng phải tắm nước lạnh mấy lần."

Tiểu Yến chợt cười cười, như có vẻ thần bí "Đàn ông tắm nước lạnh không nhất định vì muốn sạch sẽ đâu."

Đại Niên tròn mắt lên hỏi "Không phải vì muốn sạch sẽ thì vì muốn cái gì?"

"Người còn là một đứa nhỏ, người không hiểu được đâu." Tiểu Yến nói "Chuyện của người lớn, tốt nhất là người đừng hỏi nhiều."

Nàng bóp chết con sâu nhỏ trong tay, đứng lên vặn lưng, chợt hỏi Đại Niên "Người thấy gần đây y có gì khác trước không?"

"Dường như có", Đại Niên chớp chớp mắt "Gần đây tính tình của y dường như nóng nảy hơn, tinh thần dường như sút kém hơn trước, mất lúc nào cũng đổ ngầu, giống như tối hôm qua bị mất ngủ."

"Hôm nay y có hỏi tới ta không?"

"Trong một tháng gần đây, y chỉ cần vừa thấy ta thì câu đầu tiên là hỏi ta có gặp người không." Đại Niên nói "Hôm nay y còn nói nhất định người phải tới gặp y, vì y có chuyện vô cùng quan trọng muốn gặp người."

Nó đột nhiên cười cười "Xem dáng vẻ của y giống như nếu không gặp được người thì sẽ chết ngay lập tức."

Tiểu Yến cũng cười, nụ cười vừa bí ẩn vừa khoan khoái. Đại Niên nhin không được hỏi "Người biết y tìm người có chuyện gì à?"

“Ta biết,” Tiểu Yến cười khẽ “Đương nhiên là ta biết.”

“Nếu người không tới thì y có chết thật không?”

“Cho dù không chết thì nhất định cũng rất khó sống.” Tiểu Yến cười như càn đắc chí “Ta nghĩ trong mấy ngày gần đây, nhất định y rất khó chịu, hôm sau còn khó hơn hôm trước, khó chịu gần chết.”

Nụ cười của nàng quả thật rất khoái trá, nhưng không ai biết vì sao, vì lúc nàng cười tươi nhất, thì mặt nàng lại đỏ lên.

... Một cô gái nhỏ thường chỉ đỏ mặt vào lúc động tâm.

... Trước nay nàng đã không động tâm, tại sao mặt nàng lại đỏ lên như thế?

Đại Niên lại hỏi “Người có phải tới gặp y không?”

“Ta phải tới.”

“Lúc nào tới?”

“Hôm nay sẽ tới.” Sắc hồng trên khuôn mặt của Tiểu Yến đột nhiên tan biến “Ta đang định tới.”

Nàng chợt nhảy lên cành cây, lấy một thanh kiếm trên cành cây xuống. Đến khi nàng nhảy xuống, mặt nàng đã trắng bệch như tờ giấy, giống như loại giấy mà bọn Ngộ tác dùng để đắp lên mặt người chết.

Đại Niên giật mình nhìn nàng. Vì trước nay nó chưa bao giờ nhìn thấy sự thay đổi trong chớp mắt như thế trên khuôn mặt một người.

Nó vốn can đảm, nhưng hiện tại lại không tự chủ được lùi lại mấy bước, giống như sợ lão đại của nó tuốt kiếm ra, một nhát đâm vào cổ họng nó.

Nó sợ như thế không phải không có lý do.

Chỉ có kẻ muốn giết người, mới có vẻ mặt như lão đại của nó hiện tại.

Nó không chạy trốn, chỉ vì nó biết người lão đại muốn giết hoàn toàn không phải là nó. Nhưng nó cũng không ngờ lão đại sẽ giết Tiểu Phương.

Trước nay nó cho rằng họ là bằng hữu, bằng hữu tốt với nhau.

Tiểu Yến nắm chặt thanh kiếm, lạnh lùng nhìn nó, chợt hỏi “Tại sao chân người run lên như thế?”

“Ta sợ.” Đại Niên nói. Trước mặt lão đại của chúng trước nay nó không dám bịa đặt.

“Người sợ cái gì?” Tiểu Yến nói “Sợ ta à?”

Đại Niên gật đầu.

Nó không thể phủ nhận, cũng không dám phủ nhận.

“Người trở thành sợ ta từ lúc nào thế?”

“Mới đây.”

“Tại sao?”

“Vì...” Đại Niên áp úng nói “Vì mới rồi trông người giống như muốn giết người.”

Tiểu Yến lại cười cười “Chẳng lẽ lúc này trông ta không giống muốn giết người nữa sao?”

Đại Niên không dám nói nữa.

Tiểu Yến lại nhìn nó chằm chằm suốt nửa ngày, chợt thở dài nói “Người đi đi, tốt nhất là đi cho mau, đi càng xa càng tốt.”

Nàng chưa nói hết câu Đại Niên đã bỏ chạy.

Nó bỏ chạy hoàn toàn không nhanh, vì hai chân của nó đã nhũn ra, ngay cả đứng quần cũng đã ướt sũng.

Vì nó chợt có một cảm giác kỳ lạ mà đáng sợ.

Nó chợt phát hiện ra lão đại của chúng nó trong chớp mắt vừa rồi rất có thể sẽ tuốt kiếm giết nó thật.

Cho đến khi Đại Niên đã chạy rất xa, Tiểu Yến mới thong thả buông tay ra khỏi đốc kiếm.

Lòng bàn tay nàng đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Vì chính nàng cũng biết trong chớp mắt vừa rồi, bất kể là ai đứng trước mặt nàng cũng có thể bị nàng xuống tay hạ thủ.

Kiểm pháp nàng luyện vốn là kiếm pháp giết người.

Trong mấy ngày gần đây, nàng vẫn có sự kích động muốn giết người nhất là trong chớp mắt mới rồi sát cơ và sát khí trong lòng nàng tưởng chừng đã thấu qua lưỡi kiếm.

Nàng biết kiếm pháp của nàng đã luyện thành. Kiếm pháp của Tiểu Phương rõ ràng cũng đã luyện thành.

Vì tâm tình của họ đều nóng nảy, đều kích động như nhau.

Giữa trưa.

Tiểu Yến chưa đi tìm Tiểu Phương.

Kiểm của nàng vẫn trong vỏ, nàng đã tới đỉnh núi.

Đây là một ngọn núi hoang trước nay không có ai lên tới, nên không có đường để lên đỉnh núi.

Phía sau một khu rừng rậm, chỗ một sườn núi vắng vẻ, có một dòng suối trong, chính là chỗ phát nguyên của dòng suối nhỏ chảy phía sau gian nhà Tiểu Phương ở.

Tiểu Yến thường tới đó, chỉ có chỗ này mới hoàn toàn thuộc về nàng. Chỉ có ở chỗ này, nàng mới có thể tự do tự tại hành động và suy nghĩ. Tùy ý nàng muốn làm gì, muốn nghĩ gì, cũng không có ai tới quấy rầy.

Nàng tin chắc ngoài nàng ra không có ai tới chỗ này.

Đã tới mùa thu. Ánh nắng soi lên dòng suối tuy vẫn còn ấm áp, nhưng nước đã rất lạnh. Nàng nhúng một chân xuống nước, toàn thân

đều khẽ run lên, hơi lạnh thấu từ gót chân lên tới đầu, giống như bị một người tình phụ bạc dùng tay bóp nát.

Nàng thích cảm giác ấy.

Trong khu rừng rậm có một tảng đá lớn, phía dưới giấu một cái bao phục. Đó là cái bao phục của nàng, đã giấu ở đó rất lâu, bây giờ mới lấy ra.

Trong bao là y phục của nàng, từ quần áo lót đến quần áo ngoài hoàn toàn đầy đủ. Món nào cũng còn mới, đều bằng tơ mịn, mềm mại mà nhẹ nhàng, giống như làn da của thiếu nữ.

Giống như làn da của chính nàng.

Nàng lấy từng món từng món quần áo trong bao ra, trải ra trên từng tảng đá được nước rửa sạch cạnh suối, lại dùng thanh kiếm của nàng chặn lên.

Sau đó nàng cởi quần áo trên người, cởi mảnh vải bó chặt ngực nàng, khỏa thân nhảy xuống dòng suối vừa ấm vừa lạnh, giống như đột nhiên bị một người tình vừa đa tình vừa vô tình ôm chặt.

Ngực nàng lập tức căng lên, đùi nàng lập tức săn lại.

Nàng thích cảm giác ấy.

Nàng nhắm mắt lại, khẽ vuốt ve mình, chỉ có nàng mới biết nàng là một nữ nhân trưởng thành thế nào.

Nước suối từ đó chảy đi, chảy tới phía sau gian nhà gỗ của Tiểu Phương.

Nàng chợt nghĩ tới Tiểu Phương hiện tại rất có thể cũng đang tắm tấp trong dòng suối này.

Trong lòng nàng đột nhiên có một cảm giác không sao hình dung được, từ quả tim nàng chạy thẳng xuống lòng bàn chân.

*

* *

Sau giờ Ngọ.

Tiểu Phương quần áo ướt lướt thướt từ dòng suối phía sau gian nhà gỗ của y nhảy lên, để gió thu vi vút thổi khô.

Lúc còn nhỏ y cũng thường dùng cách này để đề nén tình dục của mình, thông thường đều rất hữu hiệu.

Nhưng hiện tại, khi toàn thân y đã rất khô rất lạnh, quả tim y vẫn còn nóng ran.

... Đây có phải là vì y đã luyện thành kiếm pháp của Độc Cô Si, nên trở thành giống như Độc Cô Si, cứ qua một thời gian, nếu không giết người, thì tinh khí sẽ không sao phát tiết không?

Y chưa từng nghĩ kỹ tới chuyện đó.

Y không dám nghĩ.

Chỉ mặc có chiếc quần lót, y lại cầm thanh kiếm của y chạy vào rừng phong luyện kiếm.

Vật rừng phong này cũng giống như vật rừng phong trước núi, lá đã đỏ rực, đỏ như lửa.

Đỏ như máu.

Tiểu Phương tuốt kiếm, con mắt ma trên thanh kiếm tưởng như đang trừng trừng nhìn y, như đã nhìn thấu tim y, nhìn thấy rõ tà niệm ẩn giấu bị ức chế trong lòng y từ lâu.

... Đó vốn là tội ác nguyên thủy của con người. Người có thể không chế nó, nhưng không sao tiêu diệt nó.

Tiểu Phương xuất chiêu, kiếm đâm vào một gốc cây.

Cành lá trên cây đã khô héo, nhưng chưa có chiếc lá nào rụng xuống. Nhưng mũi kiếm của y đã đâm vào gốc cây.

Nếu cái cây có tim, thì rõ ràng đã bị đâm xuyên qua.

Nếu y đâm trúng một người, thì chắc chắn đó là một nhát kiếm trí mạng.

Tay y vẫn nắm chặt đốc kiếm, làn gân xanh trên mu bàn tay nổi gồ lên, giống như một con rắn độc.

... Trong lòng y có phải đang có một con rắn độc đang khoanh tròn?

Kiếm của y còn chưa rút ra, đã nghe có người vỗ tay. Y quay đầu lại thì thấy Tề Tiểu Yến.

Tiểu Yến ngồi dưới một gốc cây chênh chếch phía sau y. Ánh nắng soi qua cành cây chiếu xuống, chiếu lên mặt nàng.

“Chúc mừng người,” nàng nói “Kiếm pháp của người đã luyện thành rồi.”

Tiểu Phương từ từ quay người lại, nhìn thấy nàng.

Khuôn mặt của nàng tươi sáng, bộ quần áo mặc trên người bó sát vào bộ ngực nở nang và làn da mềm mại của nàng.

Y không muốn nhìn nàng như thế, nhưng y đã nhìn thấy những chỗ mà lẽ ra y không nên nhìn thấy.

Ánh mắt y đột nhiên lộ ra một dáng vẻ kỳ lạ, cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp, qua một lúc lâu mới nói “Còn người thì sao? Kiếm pháp của người cũng đã luyện thành rồi phải không?”

Tiểu Yến không tránh né ánh mắt y, cũng không tránh né câu hỏi của y.

“Đúng thế.” Nàng nói “Kiếm pháp của ta cũng có thể nói là luyện thành rồi, người chẳng còn cái gì đáng gọi là dạy được cho ta.”

Câu trả lời của nàng không những thẳng thắn dứt khoát, mà còn rất tuyệt tình.

Tiểu Phương cố gắng không cho mình nhìn vào những chỗ mà nữ nhân không nên để cho đàn ông nhìn thấy.

“Ta hiểu ý người,” y nói.

“Người hiểu à?” nàng hỏi y “Người nói ta có ý gì?”

“Hiện tại ta đã không còn gì để dạy cô, cô cũng chẳng còn gì có thể dạy cho ta, nên cuộc trao đổi giữa chúng ta đã kết thúc.”

Trao đổi kết thúc, cuộc sống này cũng đã kết thúc, quan hệ giữa họ cũng đã cắt đứt.

Tiểu Phương cố gắng kiềm chế mình.

“Ta tìm người tới là để nói với người, ta đã chuẩn bị đi.”

“Người không đi được,” Tiểu Yến nói “Ít nhất lúc này không đi được.”

“Tại sao?”

“Vì chúng ta còn phải tìm Độc Cô Si.”

Không có Độc Cô Si, hoàn toàn không có cuộc trao đổi này, hiện tại cuộc trao đổi giữa họ đã kết thúc, nhưng giữa họ và Độc Cô Si vẫn còn một món nợ phải thanh toán.

“Cho nên giữa hai chúng ta ít nhất phải có một người đi tìm y.” Tiểu Yến nhìn Tiểu Phương chằm chằm “Cũng chỉ có thể có một người đi.”

“Tại sao?”

“Vì ta là ta, người là người, lý do chúng ta đi tìm y vốn không như nhau.” Ánh nắng trên mặt Tiểu Yến đã chiếu tới chỗ khác. Khuôn mặt nàng trắng bệch, giọng nói lạnh lùng.

Nàng lạnh lùng nói tiếp “Giữa chúng ta vốn không có quan hệ gì. Chuyện của ta đương nhiên phải do chính ta đi giải quyết, người không thể thay thế ta, ta cũng không thể thay thế người.”

“Vậy người đi hay ta đi?”

“Ai sống thì người ấy đi.”

“Hiện tại hai người chúng ta đều còn sống.”

“Đáng tiếc giữa chúng ta nhất định có một người không sống được lâu.” Tròng mắt Tiểu Yến thu nhỏ lại “Ta thấy trong khoảnh khắc nữa giữa hai chúng ta sẽ có một người phải chết ở đây.”

“Người chết là ai?”

“Ai thua thì phải chết.” Nàng nhìn chằm chằm vào bàn tay cầm kiếm của Tiểu Phương “Người có kiếm, ta cũng có. Người đã luyện thành kiếm pháp của ta, ta cũng đã luyện thành kiếm pháp của người.”

“Có phải đã đến lúc chúng ta phải so tài xem cuối cùng ai hơn ai rồi chứ gì?”

“Đúng thế.”

“Ai thua thì phải chết phải không?”

“Đúng thế.” Tiểu Yến nói “Kẻ mạnh thì sống, kẻ yếu thì chết, như thế há không phải là công bằng sao?”

Câu trả lời của Tiểu Phương cũng rất rõ ràng “Đúng thế. Như thế quả thật rất công bằng.”

Kiểm quang chớp lên, hai thanh kiếm đều tuốt ra.

Kiểm pháp họ luyện tuy giống nhau, nhưng giới tính của họ khác nhau, thể chất khác nhau, trí tuệ và lối nghĩ cũng khác nhau.

Chiêu thức họ sử dụng cũng khác nhau, trong chớp mắt họ xuất thủ cũng có sự biến hóa khác nhau.

Sự sống chết thắng phụ của họ, là quyết định trong chớp mắt ấy.

Tiểu Yến chợt hỏi Tiểu Phương “Người có chuyện gì cần ta làm giúp không?”

“Còn người?” Tiểu Phương hỏi lại.

“Ta thì không.”

Tiểu Yến vẫn cười cười “Vì ta không thể chết.”

“Người nắm chắc à?”

“Đương nhiên là ta nắm chắc.” Tiểu Yến mỉm cười “Nếu không tại sao ta lại tới đây?”

Tiểu Phương định cười, nhưng không cười được, vì quả thật y không nắm chắc được chút nào.

Đôi thủ của y lại đầy lòng tự tin.

Trong một chớp mắt quyết định sống chết, lòng tin rõ ràng là một nhân tố chủ yếu để quyết định thắng phụ.

Tiểu Yến lại hỏi y “Người có biết tại sao nhất định người sẽ thất bại không?”

“Không biết”, Tiểu Phương nói.

“Vì người là đàn ông”, câu trả lời của Tiểu Yến rất kỳ quái

Tiểu Phương không hiểu, nên nhin không được lại hỏi “Vì ta là đàn ông, nên nhất định ta phải thất bại à?”

“Đúng thế,” Tiểu Yến nói “Đúng là như thế đấy.”

“Tại sao?”

“Vì người đã luyện thành kiếm pháp của Độc Cô Si.” Tiểu Yến nói “Ta đã nói qua, kiếm pháp của y rất tuyệt tình, rất tà đạo. Cứ cách một thời gian, nhất định phải phát tiết tinh khí, thì mới đảm bảo được sự cân bằng ổn định trong lòng.”

Nàng cố ý thờ dài “Nhưng tinh khí của người đã không có chỗ phát tiết, nên gần đây người đã dần dần thay đổi, thay đổi thành nóng nảy bồn chồn, cho dù mỗi ngày tắm nước lạnh mười lần cũng vô dụng.”

Nàng lại cười cười.

“Nếu một người ngay cả tâm tình của mình cũng không sao giữ được bình tĩnh, thì y có đáng coi là một đối thủ đáng sợ không?” Tiểu Yến cười hỏi “Y làm sao không thất bại được.”

Bàn tay cầm kiếm của Tiểu Phương lại có gân xanh nổi lên, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Y cũng đã phát giác ra một điều.

Tuy y biết rõ nàng nói như thế để phá hủy lòng tin của y, nhưng lại rõ ràng không sao phản bác.

... Nếu quả một người bị hủy hoại lòng tin, thì làm sao đánh bại đối thủ trong một cuộc quyết chiến sinh tử như thế này?

Tiểu Yến nhìn y chằm chằm.

“Cho nên ta mới hỏi ngươi, ngươi còn có chuyện gì cần ta làm giúp không? Còn có lời gì muốn nói không?”

“Chỉ có một câu.”

Tiểu Phương trầm ngâm rồi nói “Cho dù ngươi có thể đánh bại ta, ắt cũng phải chết dưới kiếm của Độc Cô Si.”

“Tại sao?”

Câu trả lời của Tiểu Phương cũng kỳ quái như câu trả lời mới rồi của nàng.

“Vì ngươi là nữ nhân.” Y nói “Vì ngươi là nữ nhân nên ngươi vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội đánh bại y.”

Tiểu Yến cũng không hiểu nên cũng nhin không được hỏi “Tại sao?”.

Tiểu Phương nói “Vì kiếm pháp của y quả thật rất tuyệt tình, cũng rất tà đạo, ta sau năm tháng luyện tập, đã cảm thấy có một luồng tinh khí uất kết”.

Y nhìn chằm chằm vào đối thủ của y.

“Nhưng ngươi thì không có.” Tiểu Phương nói “Vì ngươi là nữ nhân, nên căn bản không sao học được tới chỗ tinh túy trong kiếm pháp của y.”

Bàn tay của Tiểu Yến mềm mại mịn màng. Nhưng hiện tại bàn tay cầm kiếm của nàng cũng đã có gân xanh nổi lên, vẻ tươi cười trên mặt đã tiêu tan.

“Bất kể thế nào, tốt xấu gì ta cũng phải thử một lần.” Mũi kiếm trong tay nàng chênh chếch nhấc lên “Cho nên hiện tại ta muốn dùng kiếm pháp của ngươi để thử kiếm của ta một lần.”

Lúc ấy ánh nắng đã dần dần yếu đi, trong khu rừng tối tăm đột nhiên có một đạo kiếm quang chênh chếch bay lên.

Kiếm phong rít gió, lá cây rụng xuống rào rào, kiếm khí rất mật.

Giữa cao thủ quyết chiến, thông thường đều có một điều rất thu hút người ta. Trong quá trình quyết chiến, những biến hóa kinh tâm động

phách, chiêu thức bất ngờ, đều có thể khiến người ta nhìn thấy là tâm động thần dao, như say như ngây.

Trận quyết chiến giữa Tây Môn Xuy Tuyết với Bạch Vân thành chủ vào ngày Trùng dương, trên nóc Tử Cẩm thành năm xưa, ba tháng trước đó đã đồn ra khắp giang hồ, chấn động kinh thành.

Muốn xem được một trận quyết chiến như thế, quả thật không phải chuyện dễ. Phần lớn người ta đều rất khó có được cơ hội nhìn thấy, trong đó sự biến hóa về chiêu thức, chỗ tinh diệu trong biến hóa, có lẽ không phải là bất cứ ngôn ngữ văn tự nào có thể hình dung ra được. Trừ phi người đích thân tới đó, đích thân thể hội, nếu không thì người rất khó lĩnh hội được sự biến hóa và kịch liệt trong đó.

Cho nên đối với phần đông người mà nói, sự thích thú thật sự hoàn toàn không phải là quá trình quyết chiến, mà là kết quả.

Không ai có thể nhìn thấy trận đánh này giữa Tiểu Phương và Tiểu Yến, cũng không ai biết được những biến hóa và kịch liệt trong trận đánh này, đương nhiên cũng không ai miêu tả lại được.

Nhưng kết quả của trận đánh này thì rõ ràng ai cũng quan tâm.

... Trận đánh này rốt cục là ai thắng ai bại?

Nếu Tiểu Phương bại, thì y có lập tức bị giết ở đó không?

Nếu Tiểu Phương thắng, thì y có lập tức đâm chết đối thủ của y không?

Tinh thần của Tiểu Phương không bình tĩnh, xuất thủ đương nhiên cũng khó giữ được bình tĩnh. Không những sự biến hóa về chiêu thức khó mà ăn khớp đúng chỗ, mà ngay cả trong việc vận khí cũng rất khó điều hòa trôi chảy tự nhiên.

Nhưng trận ấy y lại thắng.

Vì y có kinh nghiệm hơn đối thủ của y và cũng biết nhẫn nại hơn.

Nhưng khoảng cách mạnh yếu giữa họ hoàn toàn không lớn, không ai có thể trong vòng vài mươi chiêu đánh bại được đối phương.

Nên trận đánh ấy kéo dài rất lâu. Sau một trăm năm mươi chiêu, Tiểu Phương đã biết mình sẽ thắng.

Sau một trăm năm mươi chiêu, Tiểu Yến cũng biết mình sẽ phải thua.

Khí lực của nàng dần dần không còn nổi tiếp, trong sự biến hóa chiêu thức cũng dần dần lực bất tòng tâm.

Điều quan trọng hơn còn là trong lòng nàng đã có một bóng đen.

... Cho dù người đánh bại ta, ắt cũng phải chết dưới kiếm của Độc Cô Si.

Nàng không thể không thừa nhận đó là sự thật.

Người nàng thật sự muốn đánh bại hoàn toàn không phải là Tiểu Phương, mà là Độc Cô Si. Cho nên đối với sự thắng phụ trong trận ấy, nàng đã không còn hy vọng quá nhiều.

Điều quan trọng hơn là dưới áp lực của bóng đen ấy, nàng thậm chí còn quên rằng kẻ thua thì phải chết.

Cho nên nàng đã thua.

Choang một tiếng, song kiếm chạm nhau.

Tia lửa kiếm hoa bắn tung tóe. Thanh kiếm trong tay Tiểu Yên tuột khỏi tay bay lên, thanh kiếm của Tiểu Phương đã đâm vào cổ họng nàng.

Khi mũi kiếm và hơi lạnh đã kề vào da thịt, nàng mới nhớ tới lời giao hẹn giữa họ.

... Ai thua thì phải chết.

Đúng trong chớp mắt ấy, nỗi sợ hãi trước cái chết đột nhiên như hai bàn tay ma vỗ lấy nàng, bóp chặt cổ họng nàng, bóp nát xương cốt nàng, chiếm lĩnh cơ thể và linh hồn nàng.

Nàng còn trẻ tuổi.

Trước nay nàng không sợ chết.

Đến chớp mắt ấy, nàng mới thật sự hiểu được sự đáng sợ của cái chết.

Sự sợ hãi trước cái chết vốn là một trong những nỗi sợ to lớn nhất, sâu sắc nhất của con người.

Vì chết thì tất cả mọi sự đều kết thúc, đều không còn gì.

Sự sợ hãi trong tâm lý ấy càng khiến các cơ quan sinh lý trong người Tê Tiểu Yên cũng bắt đầu có một sự thay đổi kỳ lạ.

Lưỡi nàng, miệng nàng, cổ họng nàng đột nhiên đều trở nên khô đắng.

Bắp thịt đốt xương của nàng đột nhiên trở thành tê dại cứng đờ.

Tròng mắt của nàng đang thu nhỏ, lỗ chân lông cũng thu nhỏ. Các cơ quan kiểm chế sự bài tiết cũng đã mất đi sức khống chế.

Tim của nàng đập cơ hồ nhanh gấp đôi hơi thở.

Kỳ quái hơn là lúc sự thay đổi ấy phát sinh, nàng đột nhiên cảm thấy có một sự kích động không sao nói ra được.

Tình dục của nàng đột nhiên vì bắp thịt co rút cọ xát, bùng lên như núi lửa.

Bộ quần áo mềm mại mỏng manh như lớp da nàng mặc trên người cũng rung lên theo với da thịt, có thể nhìn thấy rõ cả da thịt đang run rẩy.

Nàng rất muốn hỏi Tiểu Phương “Tại sao người còn chưa giết ta?”.

Nàng không hỏi, vì nàng đã không sao làm chủ được bắp thịt trên cổ họng và lưỡi nàng.

Nàng không hỏi, vì nàng đột nhiên phát hiện về mặt sinh lý, Tiểu Phương cũng bắt đầu có một sự thay đổi vừa kỳ quái vừa đáng sợ.

Sự biến hóa ấy khiến tim nàng đập càng nhanh hơn.

Nàng nhắm mắt lại không dám nhìn nữa, lúc nàng nhắm mắt lại, hơi thở trở thành rên rỉ, khuôn mặt trắng bệch đã đỏ như hoa đào.

Lúc ấy nàng đã biết Tiểu Phương sẽ không giết nàng, cũng biết Tiểu Phương định làm gì.

Nàng đã cảm thấy hơi thở nóng bỏng và sức nặng của thân thể Tiểu Phương.

Nàng không sao kháng cự, cũng không muốn kháng cự.

... Chỉ vì nàng vốn đã nghĩ tới kết quả nhất định sẽ như thế.

Nàng đột nhiên buông thả mình, buông lỏng thân thể tứ chi của mình, buông thả tất cả.

Vì nàng biết chỉ có như thế mới có thể tới được chỗ giải thoát, một sự giải thoát triệt để giống như cái chết.

Hôm ấy là ngày mười lăm tháng tám, là sinh nhật của Tê Tiểu Yến.

Nàng sinh ngày Trung thu. Nhưng đến khi nàng đã hoàn toàn giải thoát, mở mắt ra nàng mới nghĩ tới hôm nay là sinh nhật nàng, mới nghĩ tới hôm nay là ngày Trung thu.

Vì lúc mở mắt ra, nàng mới nhìn thấy vàng trắng sáng. Một vàng trắng tròn hơn sáng hơn tất cả mọi vàng trắng mà nàng đã nhìn thấy.

Sau đó nàng mới nhìn thấy Tiểu Phương.

Tiểu Phương đang dưới trăng.

Ánh trăng trong trẻo hiền dịu, bình tĩnh êm đềm. Còn người thì cũng thế.

Y đã hoàn toàn khôi phục sự bình tĩnh, hoàn toàn buông lỏng chính mình. Con người y mừng rỡ như đã hòa tan vào làm một với vàng trắng và quả đất.

Vàng trắng và quả đất vĩnh viễn không thay đổi, con người của y dường như cũng tiếp cận với sự vĩnh hằng, tiếp cận với cảnh giới bình tĩnh và êm đềm vĩnh viễn không thay đổi.

Tiểu Yến rất muốn nói với y “Hiện tại thì kiếm pháp của ngươi đã thật sự luyện thành rồi.”

Nàng không nói. Vì nàng chợt thấy nước mắt trong mắt, cơ hồ đã nhịn không được sắp tràn ra.

Vì tuy nàng thua, tuy nàng đã biết mình vĩnh viễn không sao đánh bại được Độc Cô Si, vĩnh viễn không sao đạt tới đỉnh cao nhất của kiếm thuật.

Nhưng nàng đã giúp được một người đàn ông phá toang được chỗ khó khăn, đạt tới cảnh giới ấy.

Thân thể của nàng đã có cuộc sống của người đàn ông ấy, cuộc sống của họ đã hòa tan làm một.

Thắng lợi của y cũng là của nàng.

Trời dần dần sáng lên, ánh trăng dần dần nhạt đi.

Cũng không biết qua bao lâu, nàng mới khẽ nói với Tiểu Phương “Bây giờ người đã có thể đi tìm Độc Cô Si rồi.”

Tiểu Phương hoàn toàn không có phản ứng gì.

Nàng không biết Tiểu Phương có nghe lời nàng nói không, nhưng nàng đã nghe thấy một tiếng gà gáy.

Cũng giống như lần trước, lúc nghe thấy tiếng gà gáy, nàng đã đột nhiên nhảy bật lên, giống như một hồn ma quỷ nữ không thể nghe tiếng gà gáy, không thể thấy ánh mặt trời đột nhiên tháo chạy, mắt hút trong làn hơi mù buổi sáng tối tăm mịt mờ.

Lần này Tiểu Phương không cho nàng chạy. Tiểu Phương đuổi theo.

Lúc tiếng gà đầu tiên vang lên, là lúc Độc Cô Si thức dậy.

Giấc ngủ là cái bất cứ ai cũng không thiếu được, y là con người, nhưng cho dù là trong giấc ngủ y cũng luôn luôn giữ được sự tỉnh táo.

Y ngủ trên một chiếc giường gỗ vừa nhỏ vừa lạnh vừa cứng, ăn những thức đơn giản.

Y tuyệt không cho phép mình được một khoảnh khắc nào thoải mái

Đó chính là cuộc sống của một kiếm khách, khổ hơn cuộc sống của bất cứ nhà sư khổ hạnh nào. Y đã quen như thế từ lâu.

Y vẫn cho rằng bất kể anh muốn nhận được sự vinh dự nào cũng phải trả giá bằng sự đau khổ, cũng phải không ngừng hành hạ chính mình.

Trước nay không có ai biết nhờ đâu kiếm pháp của y thành tựu được tới như thế, mà chính y trước nay cũng không muốn nói tới

Đó rõ ràng là một kinh nghiệm cay đắng đau đớn, trong đó cũng bao gồm không biết bao nhiêu nước mắt, máu và mồ hôi.

Vì y đã không phải là tử đệ danh môn, cũng không có gia thế hiển hách, nước mắt và mồ hôi chính là cái giá mà y phải trả.

Hiện tại kiếm pháp của y có thể tính là đã luyện thành.

Y một kiếm tung hoành, dọc ngang nam bắc, trước nay chưa từng gặp đối thủ.

Đến khi y gặp Bốc Ưng.

... Bốc Ưng, người ở đâu?

Y trần truồng ngồi dậy trên giường, như một cái xác chết trong quan tài đột nhiên sống lại.

Khuôn mặt trắng bệch của y không tỏ vẻ gì, trong bấy nhiêu ngày, ngoài lúc cầm thanh kiếm trong tay, con người y quả thật giống như đã

biến thành xác chết.

Đó chính là kết quả nhiều năm cấm dục của y. Tuyệt đối không có ai có thể hiểu hơn y rằng chuyện ấy đau đớn thế nào, cũng không có ai hiểu được hơn y rằng một người phải dùng bao nhiêu sức mạnh mới có thể kiềm chế được tình dục của mình.

Ngoài cửa sổ vẫn một màu tối đen, phần lớn mọi người vẫn còn chìm trong giấc ngủ.

Nhưng y biết lúc y ra khỏi phòng, nhất định Tiểu Trùng đã đợi sẵn để hầu hạ y.

Sáng sớm mỗi ngày, y đều bắt Tiểu Trùng lau rửa toàn thân cho y, mặc quần áo giúp y.

Vì y biết nguyện vọng lớn nhất của đứa nhỏ này là đâm chết y dưới kiếm.

Y tuyệt nhiên không thể để cho chuyện ấy xảy ra.

Nhưng y lại muốn đứa nhỏ này tới để kích động y. Y vẫn cho rằng cho dù là con ngựa chạy nhanh nhất cũng cần phải có một ngọn roi mới có thể chạy nhanh hơn.

Đứa nhỏ này chính là ngọn roi của y.

Nên y giữ nó lại, lại không ngừng hành hạ nó, làm nhục nó, để nó vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được trước mặt y.

CHƯƠNG 56

KIẾM SI TÌNH TUYỆT

Nếu ngày nào người cũng hầu hạ một người như nô lệ, thì cả người cũng cảm thấy rằng người vĩnh viễn không bao giờ hơn được người kia.

Đó chính là cách nghĩ của Độc Cô Si, cũng là sách lược của y.

Cho đến hôm nay y vẫn cho rằng sách lược ấy của mình đã thành công.

Hôm nay lúc y bước ra, tên nô lệ của y lại không chờ y ngoài cửa như mọi hôm.

Tiếng gà xa xa lại rộ lên, mặt đất vẫn tối đen. Gió thổi vào tấm thân trần truồng của y, lạnh như dao cắt.

Trong tay Độc Cô Si có kiếm.

Y đã cầm thanh kiếm của y lên. Thanh kiếm của y vẫn nằm ở chỗ mà y vươn tay ra một cái là có thể cầm lấy.

Gió lạnh như đao. Y đứng giữa gió lạnh, đến khi ánh nắng đã như mũi đao nhọn rạch nát bóng tối, mới nhìn thấy một người lướt tới.

Y nhận ra khinh công và thân pháp người ấy, nhưng lại không phải là thằng nhỏ Tiểu Trùng nước mũi thò lò nghịch sâu.

Y nhận ra đó là một nữ nhân, một nữ nhân xinh đẹp y chưa nhìn thấy từ lâu.

“Nàng là ai?”

Sau khi y nói ra câu ấy, mới nhận ra nữ nhân ấy là ai.

Nếu người phát hiện ra “thằng nhỏ” hàng ngày vẫn hầu hạ mình như nô lệ lại là một nữ nhân thế này, mà người trần truồng đứng trước mặt

nàng ta như thế, trong lòng người sẽ có cảm giác thế nào? Sẽ có phản ứng thế nào?

Độc Cô Si không hề có phản ứng gì.

Y yên lặng đứng đó, trên mặt hoàn toàn không tỏ vẻ gì, chỉ lạnh lùng nói “Người tới chậm quá.”

“Đúng thế.” Giọng nói của Tiểu Yến cũng lạnh lùng như thế “Hôm nay ta tới chậm.”

Độc Cô Si không nói gì nữa.

Hàng ngày y đều dùng tư thế ấy đứng đó cho “cô ta” rửa ráy, hôm nay tư thế của y cũng không thay đổi.

Tiểu Yến cũng như trước kia, xách một thùng nước tới, từ từ bước qua, ánh mắt cũng nhìn thẳng vào y như mọi khi.

Chỗ khác là hôm nay giữa hai người bọn họ có thêm một người.

Bàn tay lạnh ngắt của nàng nhúng vào thùng nước lạnh, lấy ra một chiếc khăn vải lạnh ngắt.

Đúng lúc ấy, Tiểu Phương đã tới.

Bàn tay của nàng vừa rút ra khỏi thùng nước, đã bị nắm chặt.

Tay Tiểu Phương nhanh như con rắn độc phóng tới, nhưng ánh mắt lại chậm chạp, chậm chạp vì tức giận.

Y hỏi Tiểu Yến “Nàng trở về là để làm chuyện này à?”

“Đúng.” Tiểu Yến nói “Ngày nào ta cũng phải làm chuyện này cho y. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày có lúc còn phải làm hai lần một ngày.”

“Tại sao nàng phải làm chuyện này cho y?”

“Vì y muốn ta làm giúp y.” Tiểu Yến nói “Vì y cố ý hành hạ ta, làm nhục ta...”

Nàng không nói tiếp, giọng nói của nàng đã tắc nghẽn, đã dần dần không sao tự chủ được.

Độc Cô Si nhìn họ, trên mặt đột nhiên xuất hiện mấy nếp nhăn kỳ quái.

Y đã nhận ra quan hệ giữa họ.

Khuôn mặt của y đột nhiên giống như mang một cái mặt nạ màu trắng đầy nếp nhăn.

... Đó có phải vì y tự thấy mình mắc lừa, đem kiếm pháp của mình dạy cho người khác không?

Tiểu Phương từ từ ngẩng đầu lên, nhìn y chăm chăm.

Giữa họ vốn hoàn toàn không có ân oán thù hận, nhưng hiện tại trong ánh mắt của Tiểu Phương đã đầy lửa giận.

“Từ khi nhìn thấy người lần đầu tiên, ta đã biết giữa chúng ta phải có một người chết dưới kiếm của đối phương.” Tiểu Phương nói.

Độc Cô Si cũng đồng ý “Ta cũng nghĩ rằng sớm muộn gì cũng có ngày hôm nay.”

“Người có nghĩ là lúc nào không?”

“Lúc này.” Độc Cô Si nói “Đương nhiên là lúc này.”

Y hững hờ nói tiếp “Hiện tại trong tay người có kiếm, ta cũng có.”

Chính vì trong tay y có kiếm, nên tuy y đang trần truồng, nhưng dáng vẻ của y trông vẫn như tướng quân chuẩn bị ra trận lúc kèn trận nổi lên.

Tròng mắt của Tiểu Phương bắt đầu thu nhỏ lại.

Độc Cô Si chợt hỏi “Người đã nghĩ ra kẻ chết là ai chưa?”

Y không cho Tiểu Phương lên tiếng, đã tự trả lời “Kẻ chết là người, nhất định là người.”

Nếp nhăn trên cái mặt nạ màu trắng đã mất đi, khuôn mặt của y lại trở thành không lộ vẻ gì.

“Nhưng người không thể chết,” Độc Cô Si nói tiếp “Người còn phải đi tìm Ánh Nắng, đi tìm Lã Tam. Ân oán của người giăng mắc, đều chưa kết thúc, làm sao người chết được.”

Giọng nói của y lạnh băng băng “Nên ta đoán hôm nay nhất định người không xuất thủ, cũng không dám xuất thủ.”

Ánh nắng xuyên qua lớp mây, vẻ mặt Tiểu Phương dưới ánh nắng tưởng chừng cũng biến thành một cái mặt nạ màu trắng.

Hiện tại đã đến lúc họ nhất định phải quyết một trận sống chết thág phụ. Lâm trận bỏ chạy là chuyện bậc nam tử hán có chết cũng không làm.

Nhưng y lại nghe chính y nói “Đúng thế, ta không thể chết.” Cả y cũng nghe thấy giọng nói của y như rất xa xôi “Nếu ta chưa nắm chắc là giết được người thì ta không thể xuất thủ.”

“Người có nắm chắc là giết được ta không?” Độc Cô Si hỏi.

“Không.” Tiểu Phương nói “Cho nên quả thật ta không thể xuất thủ.”

Nói tới câu ấy, cả Tiểu Phương cũng giật nảy mình.

Trước đây một năm, những câu thế này thì có chết y cũng không chịu nói ra, nhưng hiện tại y đã thay đổi.

Ngay y cũng phát hiện ra mình đã thay đổi.

Tiểu Yến giật mình nhìn nhìn y, trên mặt đã trở thành trắng bệch và căm giận.

“Người không thể xuất thủ à? Hay không dám?”

“Ta không thể, cũng không dám.”

Tiểu Yến đột nhiên xông tới, nhấc thùng nước trong tay lên, dội xuống đầu y.

Tiểu Phương không động đậy, ướm rờn rờn đứng yên ở đó.

Tiểu Yến hung dữ nhìn y chăm chăm, từng chữ từng chữ hỏi “Người có phải là con người không?”

“Ta là người.” Tiểu Phương nói “Cũng chính vì ta là người nên hôm nay ta không thể xuất thủ.”

Giọng nói của y vẫn giữ được sự bình tĩnh “Vì mỗi người đều chỉ có một cái mạng, ta cũng thế.”

Y còn chưa nói hết câu, Tiểu Yến đã tát y một cái nẩy lửa.

Nhưng y vẫn nói tiếp, lúc y nói xong, Tiểu Yến đã chạy đi, giống như một con chim én bị thương bay đi.

Tiểu Phương vẫn không động đậy.

Độc Cô Si lạnh lùng nhìn y, chợt hỏi “Tại sao người không đuổi theo?”

“Dù sao nàng cũng sẽ quay lại, tại sao ta phải đuổi theo?”

“Người biết y sẽ quay lại à?”

“Ta biết.” Giọng nói của Tiểu Phương vẫn lạnh lùng “Đương nhiên là ta biết.”

“Tại sao người biết nhất định y sẽ quay lại?”

“Vì nàng không bỏ qua cho người. Cũng giống như người nhất định không bỏ qua cho Bốc Ưng vậy.” Tiểu Phương nói.

Tiếng nào y cũng nói ra rất chậm. Bởi vì y nhất định phải nghĩ cách làm thế nào để bày tỏ ý nghĩ của y thật rõ ràng.

“Số mệnh giống như xiềng khóa, có lúc trói buộc những người vốn hoàn toàn không có quan hệ gì với nhau vào một chỗ.” Tiểu Phương nói “Hiện tại tất cả chúng ta đã bị buộc chặt vào với nhau rồi.”

“Chúng ta à?” Độc Cô Si hỏi “Chúng ta là những ai?”

“Người, ta, nàng, Bốc Ưng.” Tiểu Phương nói “Từ bây giờ trở đi bất kể người muốn tới đâu, ta cũng sẽ ở gần người.”

“Tại sao thế?”

“Vì ta biết người cũng như ta, muốn tìm Bốc Ưng.” Tiểu Phương nói “Nên ta tin chắc rằng bất kể ta đi tới đâu, nhất định người cũng sẽ ở gần ta.”

Y lại bổ sung “Chỉ cần hai người chúng ta không chết thì nhất định nàng sẽ tìm chúng ta.”

Độc Cô Si chợt cười nhạt.

“Người không sợ ta giết người à?”

“Ta không sợ.” Tiểu Phương hờ hững nói “Ta biết người cũng sẽ không xuất thủ.”

“Tại sao?”

“Vì người cũng không nắm chắc là sẽ giết được ta.”

Mặt trời đã lên cao, chiếu vào mắt Tiểu Phương, cũng chiếu vào thanh Ma nhãn của y.

Độc Cô Si đột nhiên thở dài một tiếng, chép miệng nói “Người đã thay đổi rồi.”

“Đúng thế, ta đã thay đổi rồi.”

“Trước đây ta chưa bao giờ coi người là đối thủ, nhưng hiện tại...”

Độc Cô Si hồ như đang thở dài “Hiện tại có thể có người sẽ cho rằng người đã biến thành một kẻ hèn nhát, nhưng ta lại cho rằng người đã trở thành một kiếm khách.”

... Kiếm khách vô tình, cũng không có nước mắt.

... Tiểu Phương quả thật vô tình.

Độc Cô Si lại nói “Người nói không sai, bắt đầu từ hiện tại có lẽ chúng ta quả thật đã bị ràng buộc với nhau, nên người nhất định phải đặc biệt chú ý.”

“Ta phải đặc biệt chú ý à?” Tiểu Phương nói “Chú ý cái gì?”

“Chú ý tới ta.” Độc Cô Si lạnh lùng nói “Bắt đầu từ bây giờ, ta mà có cơ hội thì sẽ giết người.”

Đó không phải là hăm dọa, cũng không phải uy hiếp.

Ở một mặt nào đó, thì đó tựa hồ cũng giống như một sự cung kính, một lời tán thưởng.

... Vì y đã coi Tiểu Phương là đối thủ của y, đối thủ chân chính. Để được Độc Cô Si coi là đối thủ hoàn toàn không phải là dễ dàng. Cho nên Tiểu Phương chợt nói ra một câu mà tuy họ hiểu rõ, nhưng người khác nghe thấy nhất định sẽ rất ngạc nhiên.

Y chợt nói “Cám ơn người.”

Nếu người khác muốn giết người, thì người sẽ không nói với y “Cám ơn người.”

Đương nhiên người không nói.

Vì người không phải là Độc Cô Si, cũng không phải Tiểu Phương.

Những việc mà loại người như họ làm, vốn không phải người khác có thể hiểu được.

Ánh nắng đã soi vào cửa sổ.

Độc Cô Si thong thả mặc quần áo.

Tiểu Phương này giờ vẫn đứng ở cửa nhìn y, chăm chú đến từng động tác dù rất nhỏ nhặt, giống như một thầy tướng ngựa đang quan sát con ngựa của y.

Độc Cô Si lại hoàn toàn không để ý tới y.

Có những người bất kể lúc đang làm chuyện gì cũng tỏ ra một dáng vẻ chỉ tập trung chú ý vào đó.

Độc Cô Si chính là loại người ấy.

Thật ra tinh thần của y hoàn toàn không chú ý vào việc y mặc quần áo mà đang nghĩ tới kiếm pháp của y.

... Có lẽ trong từng động tác nhỏ nhất lúc mặc quần áo, y lại chợt lãnh hội được một sự biến hóa tinh diệu nào đó về kiếm pháp.

Thanh kiếm của y vẫn ở chỗ y vươn tay ra một cái là có thể cầm lấy.

Mặc xong quần áo, Độc Cô Si mới quay mặt qua Tiểu Phương.

“Chỗ này ta đã không ở được nữa.”

“Ta biết.”

“Hiện tại ta phải đi rồi.”

“Ta đi với người.”

“Người sai rồi.” Độc Cô Si nói “Bất kể người muốn đi đâu, ta cũng sẽ đi theo người.”

Tiểu Phương không nói gì nữa.

Y xoay người bước ra cửa, bước đi dưới ánh nắng.

Lúc ấy ánh nắng đã tràn ngập trời đất.

... Còn Ánh Nắng thì sao? Bức Ưng thì sao?

... Họ có thể nhìn thấy ánh nắng của họ, còn có thể được tự do hít thở dưới ánh nắng không?

“Đào cây thì nên bắt đầu từ chỗ nào?”

“Từ chỗ gốc cây.”

“Bất kể đào cái gì, cũng phải bắt đầu từ gốc phải không?”

“Đúng thế.”

“Gốc của chuyện này là ở đâu?”

“Số vàng bị mất ở đâu, thì gốc ở đó.”

“Số vàng kia lại có gốc rễ bí mật à?”

“Đúng thế.”

Cho nên Tiểu Phương lại trở lại sa mạc, lại trở lại một vùng đất vô tình.

Mặt trời nóng bỏng, bão cát, sự lạnh lẽo, khốc liệt, lại bắt đầu hành hạ y như trước kia.

Y đã đổ mồ hôi, đổ máu, cơ hồ mất cả tính mạng ở đây.

Y cảm hận nơi này, không những cảm hận mà còn sợ hãi. Nhưng kỳ quái là y lại có một tình cảm mãnh liệt mà chính y cũng không giải thích được với địa phương ấy.

Vì nơi này tuy quê mùa, tàn khốc, vô tình, nhưng lại để lại cho y một ký ức vừa cay đắng vừa tươi đẹp. Không những khiến y suốt đời không quên mà còn thay đổi cả cuộc đời y.

Độc Cô Si thủy chung vẫn theo y, hai người thủy chung vẫn giữ một khoảng cách đủ để nhìn thấy nhau.

Nhưng họ rất ít trò chuyện.

Họ ăn uống đều rất đơn giản, ngủ cũng rất ít, có lúc trong hai ba hôm liên tiếp không nói câu nào.

Hôm đầu tiên bước vào sa mạc, Độc Cô Si mới hỏi Tiểu Phương “Người có biết sổ vàng kia ở đâu không?”

“Ta biết.” Tiểu Phương trả lời

Đến trưa hôm sau, Tiểu Phương mới hỏi Độc Cô Si “Người còn nhớ chỗ chúng ta gặp nhau lần đầu tiên không?”

“Ta nhớ.”

“Vàng là ở chỗ ấy.”

Nói xong câu ấy, hai người không lên tiếng nữa, giống như cảm thấy hôm ấy đã nói quá nhiều rồi.

Nhưng vừa đến sáng sớm hôm thứ ba, Độc Cô Si lại hỏi Tiểu Phương “Người có tới chỗ đó không?”

Tiểu Phương không trả lời câu hỏi này. Đến hôm thứ tư, lúc họ tới một vách đá bị gió cát bào mòn, Tiểu Phương mới lên tiếng.

Y chỉ vào một tảng nham thạch nhô lên hỏi Độc Cô Si “Người còn nhớ tảng đá kia không?”

“Ta nhớ.”

Lúc ấy Tiểu Phương dừng lại, tìm một chỗ tránh gió dưới lèn núi, bắt đầu ăn bữa cơm đầu tiên trong ngày của y.

Lại qua rất lâu Độc Cô Si mới hỏi “Vàng ở dưới đó phải không?”

“Không.”

“Vậy tại sao người lại dừng lại ở đây?”

Tiểu Phương thong thả ăn hết cái bánh thanh quả mới nói “Vàng là do Bốc Ưng và Ban Sát Ba Na chôn giấu, bí mật ấy vốn chỉ có hai người họ biết.”

“Nhưng hiện tại người cũng đã biết.”

“Vì Bốc Ưng đã dắt ta tới chỗ chôn giấu vàng.” Tiểu Phương nói “Lúc y dắt ta tới, đã là nửa đêm. Lúc bọn ta đi, thì trời đã sáng.”

Y chỉ lên tảng đá cao chạm mây “Lúc ấy mặt trời đã mọc lên, vừa khéo cái bóng của tảng đá này soi lên chỗ chôn vàng.”

Độc Cô Si không nói gì nữa.

Y đã biết Tiểu Phương dừng lại ở đây là muốn chờ lúc mặt trời mọc lên ngày mai.

Y đã không cần hỏi gì nữa.

Tiểu Phương lại nhin không được muốn hỏi chính mình “Tại sao mình lại nói bí mật này cho y biết?”

Đó vốn là một câu hỏi rất khó trả lời, nhưng Tiểu Phương rất nhanh chóng tự giải thích cho mình.

Y nói bí mật này cho Độc Cô Si biết, không những vì y biết chắc Độc Cô Si tuyệt nhiên không phải là người động tâm vì vàng bạc.

Lý do quan trọng nhất là y cho rằng số vàng ấy đã không còn ở chỗ Bốc Ưng chôn nữa.

Không ai biết vì sao y có suy nghĩ ấy, nhưng tự y thì tin chắc như thế.

Mặt trời lặn xuống phía tây, đêm dài yên tĩnh lạnh lẽo lại trùm xuống một vùng đất vô tình.

Họ đốt lên một đồng lửa, mỗi người ngồi yên lặng một bên, đưa mắt nhìn chăm chăm vào ngọn lửa nhảy nhót chờ mặt trời mọc.

Đêm ấy rõ ràng dài nhất khó qua nhất trong tất cả những đêm họ đã trải qua trên vùng sa mạc này, họ đều đã rất mệt mỏi.

Đúng lúc Tiểu Phương sắp nhắm mắt lại, y chợt nghe một tiếng gió rít sắc nhọn vang lên.

Sau đó y nhìn thấy ngọn lửa phát ra ánh nắng màu vàng, từ màu vàng biến thành màu đỏ bầm, rồi từ màu đỏ bầm biến thành màu xanh đen.

Trong ngọn lửa màu xanh đen, dường như có một cái bóng màu xanh đen đang nhảy nhót, đột nhiên lại biến thành làn khói nhẹ tan ra bốn phía.

Đến lúc làn khói đã tan hết, ngọn lửa cũng tắt.

Cõi trời đất chỉ còn lại một bóng tối mênh mông, giống như vĩnh viễn không bao giờ sáng lên nữa.

Tiểu Phương không động dậy, Độc Cô Si cũng không động dậy.

Qua rất lâu, đồng lửa vốn đã tắt đột nhiên lại bùng lên ánh lửa.

Đến khi ánh lửa từ màu vàng biến thành xanh đen, trong ngọn lửa dường như có một bóng người bay lên. Bay lên cao lại biến thành làn khói nhẹ.

Làn khói nhẹ tan ra bốn phía, ánh lửa tắt ngấm, trong bóng tối đột nhiên vang lên giọng nói của một người

Giọng nói xa xăm mơ hồ, như có như không, như người như ma.

“Phương Vĩ, Độc Cô Si, các người đi đi.” Giọng nói ấy nói “Tốt nhất là đi mau, càng mau càng tốt.”

Độc Cô Si vẫn không có phản ứng gì, Tiểu Phương thì có.

“Các người là ai?” Y hững hờ hỏi “Tại sao lại muốn bọn ta đi?”

Y vừa hỏi xong, lập tức nghe thấy có người trả lời “Bọn ta không phải là người.”

Giọng nói đầu tiên trả lời là từ phía tây vang tới, giọng nói xa vắng, giống như người mà không phải người.

Sau đó phía đông lại có một giọng nói vang lên “Từ khi Xuy Vưu chết trận, bảo tàng bị khai quật, mỗi bảo tàng to lớn trên đời đều có hồn ma

canh giữ.”

Giọng nói phía nam vang tới mừng tượng càng xa hơn.

“Bọn ta là hồn ma canh giữ một số vàng cho Bốc Ưng.”

Giọng nói phía bắc nói tiếp “Bọn ta là người của Bốc Ưng hy sinh trong chiến trận.” Y nói “Lúc bọn ta sống là chiến binh, lúc chết là ma dữ. Bọn ta tuyệt đối không cho bất cứ ai xâm phạm tới vàng của y.”

Tiểu Phương lại hững hờ hỏi “Nếu bọn ta không muốn đi thì sao?”

“Vậy thì các người phải chết ở đây.” Giọng phía tây nói “Vả lại còn chết rất thê thảm.”

“Ta hiểu rõ ý người.” Tiểu Phương nói “Chỉ tiếc là ta không tin câu nào trong lời các người nói.”

Bốn phương tám hướng lập tức không có ai nói gì nữa... bất kể kẻ lên tiếng là người hay ma, cũng không nói gì nữa.

Trong đồng lửa vốn đã tắt, lại bùng lên ngọn lửa.

Ánh lửa màu vàng vừa lóe lên, trong màn đêm chợt có mười bảy mười tám cái bóng lướt tới

Đến khi ngọn lửa đã biến thành đồ bầm, những bóng người ấy đã rơi xuống đất, có cái rơi xuống vang lên tiếng đùng, có cái vang lên giống như tiếng xương sọ bị vỡ nát.

Vì những bóng người rơi xuống tuy đều là người, nhưng đã hoàn toàn lạnh ngắt cứng đờ, có cái đã biến thành xương khô, xương khô rơi xuống là vỡ nát.

Giọng nói xa xôi âm trầm phía tây lại vang lên “Người không tin lời bọn ta nói à?”

“Ta không tin”. Tiểu Phương vẫn trả lời như cũ “Ta không tin câu nào.”

“Vậy thì người không ngại gì nhìn thử những người đó xem.” Phía nam có người nói “Vì người sẽ mau chóng trở thành như họ, họ cũng...”

Câu ấy không nói hết, vì Độc Cô Si này giờ không có phản ứng đã phản ứng.

Một phản ứng bất kể là ai nhìn thấy cũng giật nảy mình.

Trong chớp mắt ấy, thân hình của y đột nhiên vọt lên, giống như một mũi tên bắn ra, bắn vào chỗ phát ra giọng nói, bắn về phía nam.

Phía nam một màu tối đen.

Lúc bóng Độc Cô Si mất hút trong bóng đêm, phía nam vang lên một tiếng la thảm, lúc ấy thân hình của Tiểu Phương vọt ra, cũng như một mũi tên bắn tới.

Lúc tiếng la thảm phía nam vang lên, thân hình y cũng đã tới một tảng nham thạch phía tây.

Phía tây cũng một màu tối đen, trong bóng tối đột nhiên ánh đao lóe lên, như ánh chớp chém vào chân Tiểu Phương.

Tiểu Phương không đón đỡ, không né tránh, trường kiếm vung ra, mũi kiếm rạch thẳng tới lưỡi đao, chặt đứt lưỡi đao, chém đứt bàn tay cầm đao.

Trong bóng tối phía tây lập tức cũng vang lên một tiếng la thảm, tiếng la thảm đột nhiên tắt ngang.

Mũi kiếm đã đâm vào tim.

Lúc tiếng la thảm tắt ngang, Tiểu Phương lại nghe thấy Độc Cô Si đang lạnh lùng khen y.

“Kiếm rất nhanh, xuất thủ rất tàn độc.”

“Nhưng ta không rõ tại sao người phải hạ độc thủ?” Độc Cô Si hỏi “Người biết họ không phải là thuộc hạ của Bốc Ưng à?”

“Ta biết.”

“Tại sao người biết được?”

“Thuộc hạ của Bốc Ưng trước nay không có ai gọi thẳng tên của y.” Tiểu Phương nói “Mọi người đều gọi y là Ưng ca.”

“Không ngờ người vẫn còn rất tinh tế.”

Trong giọng nói của Độc Cô Si hoàn toàn không có ý chế nhạo “Loại người như chúng ta, nhất định phải rất tinh tế mới có thể sống lâu.”

Họ đều không phải là người thích nói chuyện, đó cũng không phải là những câu nên nói ra lúc này.

Trời tối như mực, cường địch vẫn đang vây quanh chờ đợi. Vừa lên tiếng là sẽ bộc lộ mục tiêu, binh khí ám khí các loại các kiểu khác nhau, lúc nào cũng có thể từ mọi phương hướng khác nhau đánh tới

Mỗi lần tấn công đều có thể là một đòn trí mạng.

Trong tình hình như thế, người có kinh nghiệm đều sẽ ngậm chặt miệng, chờ đến khi đối phương không kiềm chế được nữa mới xuất thủ.

Tiểu Phương và Độc Cô Si đều là người có kinh nghiệm.

Họ trải qua trăm trận, ra sống vào chết, về kinh nghiệm loại ấy thì phong phú hơn rất nhiều người

Nhưng tại sao vào lúc thế này, họ lại nói ra những câu lẽ ra không cần nói ra?

Đó vốn là một câu hỏi rất khó trả lời, nhưng câu trả lời lại rất đơn giản.

... Họ bộc lộ mình cho đối phương, vì họ hy vọng đối phương xuất thủ.

Trời tối như mực, cường địch vẫn đang vây quanh chờ đợi, nhưng nếu quả thật đối phương không xuất thủ, họ cũng không biết đối phương núp ở đâu.

Đó cũng là một loại sách lược, một kế dụ địch.

Lần này sách lược của họ đã thành công.

Họ vừa nói dứt câu, trận tấn công của đối phương đã mở ra.

Đòn đánh lần này là từ phía bắc.

Nếu Tiểu Phương không phải là Tiểu Phương, thì y đã chết dưới trận tấn công!

Nhưng y là Tiểu Phương.

Y đã có kinh nghiệm mười chín lần suýt chết. Nếu y phản ứng chậm một chút, thì đã chết mười chín lần rồi.

Y vẫn chưa chết vì y nghe thấy tiếng gió ấy, một tiếng gió cực kỳ nhỏ.

Một tiếng gió cực nhanh, từ phía bắc đánh tới, đánh vào chỗ yếu hại của y.

Chỗ yếu hại trí mạng!

Tiểu Phương vung kiếm, mũi kiếm lập tức đánh rơi bảy điểm hàn tinh.

Lúc mũi kiếm của y đánh rơi bảy ngọn ám khí, đã có một dây kinh phong đâm tới hông y.

Vật đâm tới không phải là ám khí, mà là thương.

Là một ngọn Lê hoa thương ít nhất nặng ba bốn mươi cân, trong bóng tối từ từ không một tiếng động đâm ra. Đến khi còn cách hông Tiểu Phương một thước mới vụt phóng tới.

Lúc Tiểu Phương cảm nhận được tiếng gió, thì chuyện sống chết chỉ còn trong một hơi thở.

Y hít mạnh một hơi, thân hình đột nhiên vút lên.

Ngọn trường thương đâm rách áo y, y lảo không lật người, trường kiếm vạch ra một đạo ánh sáng hình cầu vòng.

Y nhìn thấy khuôn mặt một người.

Kiếm quang lạnh lẽo đang soi vào mặt người ấy, một khuôn mặt vuông vắn, đầy râu quai nón, méo mó vì hoảng sợ trông giống pho tượng phán quan nhân nhó.

Kiếm quang chớp lên lần nữa, đã không nhìn thấy khuôn mặt ấy nữa. Từ đó người ấy biến mất.

Dưới ánh kiếm bóng đao, tính mạng của một người trở nên giống như ruồi muỗi dưới gót chân, trong bàn tay, có thể bị hủy diệt trong chớp mắt.

Nếu người không có kinh nghiệm về chuyện ấy, người sẽ vĩnh viễn không ngờ rằng mạng sống của con người có lúc lại trở thành rẻ mạt như thế.

Đợt tấn công thứ nhất chưa kết thúc, đợt tấn công thứ hai đã bắt đầu. Đợt tấn công thứ hai thất bại, lại có đợt thứ ba.

Những đợt tấn công giống như sóng biển, hết lần này tới đợt khác, tưởng không bao giờ chấm dứt.

Lần tấn công nào cũng có thể mất mạng, lần nào cũng có thể là lần cuối cùng.

CHƯƠNG 57

GIÓ BÃO

Khóe mắt Tiểu Phương đã bắt đầu đau rát, vì mồ hôi đã chảy vào mắt y.

Y rất muốn đưa tay ra chùi.

Nhưng y không thể.

Bất cứ một động tác không cần thiết nào cũng sẽ đưa tới một sơ suất và sai lầm trí mạng.

Trừ việc tấn công đón đỡ tránh né, bất cứ động tác nào cũng là không cần thiết.

Bắp thịt nào trên người Tiểu Phương cũng đã bắt đầu co rút đau buốt, như một sợi dây cung kéo quá căng sắp đứt.

Y biết tình huống này rất xấu, y rất muốn buông lỏng chính mình.

Nhưng y không thể.

Chỉ buông lỏng trong một chớp mắt, là dẫn tới sự hủy diệt vĩnh viễn.

Trong bóng đêm đã ẩn chứa bao nhiêu sát thủ giết người? Cuộc tấn công tới lúc nào mới ngừng?

Cuộc tấn công đột nhiên ngừng lại... tuy không ai biết lúc nào nó sẽ ngừng, cũng như không ai có thể xác định một hạt mưa sẽ rơi xuống lúc nào.

Trong không khí đầy mùi máu tanh khiến người ta còn cào muốn nôn, mặt đất đã trở lại yên tĩnh.

Cái làm Tiểu Phương tỉnh lại là hơi thở hỗn hển của y.

Y ngẩng đầu lên mới biết phía đông đã hiện lên ánh sáng. Từ làn hơi mù màu sữa buổi sáng nhìn ra, vẫn có thể nhìn thấy xác chết vương vãi

trên sỏi đá nhám thạch, trông như từng con giồng bị đập vỡ bẻ gãy.

... Trận tấn công đã kết thúc, nguy hiểm đã qua, trời đã sáng rất mau.

Một sự mệt mỏi rã rời nảy sinh đột nhiên như hai bàn tay ma quái ôm chặt lấy y.

Toàn thân y giống như đèn hơ thoát.

Y không ngã xuống, chỉ vì trong đám mây phía đông đã có ánh nắng soi xuống, soi lên nhám thạch, soi lên tảng đá cao chót vót, hắt cái bóng nhọn của tảng đá xuống mặt đất.

Tiểu Phương chạy tới, dùng thanh kiếm trong tay ra sức phóng ra, phóng vào mũi nhọn của cái bóng.

Mũi kiếm cắm ngập vào cát đá, chuôi kiếm không ngừng lay động.

“Chính là ở chỗ này.” Giọng nói của Tiểu Phương đã vì hưng phấn mà lắp bắp “Vàng là ở chỗ này.”

... Vàng là ở chỗ này.

... Chỗ này chính là gốc rễ của bí mật.

Đến những lúc thế này, trong tình huống thế này, ai ai cũng không tránh khỏi sự hưng phấn kích liệt.

Bắp thịt của y đột nhiên co rút, lòng bàn tay đột nhiên toát mồ hôi lạnh. Tròng mắt của y đột nhiên lại vì sợ hãi mà thu nhỏ.

Độc Cô Si đang đứng đối diện lạnh lùng nhìn y, kiếm trong tay nếu xuất thủ có thể đâm vào đúng tâm tạng y.

Mặt trời dần dần mọc lên, quả tim Tiểu Phương thất lại.

Y không hề quên lời Độc Cô Si.

... Chỉ cần có cơ hội, ta sẽ giết ngươi.

Hiện tại cơ hội của y đã tới rồi.

Đương nhiên Độc Cô Si biết, Tiểu Phương cũng biết.

Chỉ cần Độc Cô Si một kiếm đâm ra, y cơ hồ hoàn toàn không có khả năng đón đỡ né tránh.

Trong tay Độc Cô Si có kiếm, vết máu trên mũi kiếm còn chưa khô. Trên bàn tay cầm kiếm có gân xanh nổi lên.

Chiêu kiếm này của y có phóng ra không? Thanh Ma nhãn của Tiểu Phương ở chỗ y vươn tay ra là có thể nắm được, nhưng y không vươn tay ra.

Y biết chỉ cần vươn tay ra một cái, thì ắt phải chết dưới kiếm của Độc Cô Si.

Nhưng y không vươn tay ra, thì kết cục cũng có thể như thế.

“Nếu ta là ngươi, nhất định lúc này đã xuất thủ rồi.” Tiểu Phương chợt nói “Cho nên nếu ngươi giết ta, ta cũng chết mà không oán hận.”

Độc Cô Si không lên tiếng, cũng không có phản ứng.

... Muốn giết người, thông thường đều không cần nói nhiều.

Tình hình của người lúc nào cũng có thể bị giết lại khác.

Nếu nói thêm một câu thì nhất định sẽ nghĩ cách nói ra, có thể sống thêm một khoảnh khắc cũng là điều hay.

“Nhưng ta hy vọng người chờ một lúc hãy xuất thủ.”

Độc Cô Si không hỏi y “Tại sao?”

Tiểu Phương tự mình nói ra “Vì ta vẫn muốn biết một chuyện.” Y nói “Nếu người có thể để ta điều tra ra chuyện này rồi sẽ chết, thì ta có chết cũng không hối tiếc.”

Qua một lúc yên lặng rất lâu, Độc Cô Si mới lên tiếng “Một người muốn chết mà không oán hận, đã không dễ, muốn chết mà không hối tiếc, lại càng không dễ.”

“Ta hiểu.”

“Chỉ có điều kẻ đủ tư cách làm đối thủ của ta cũng không nhiều.” Độc Cô Si nói “Cho nên ta đáp ứng yêu cầu của người.”

Y chợt hỏi Tiểu Phương “Người muốn biết chuyện gì?”

“Ta chỉ muốn biết số vàng kia có phải vẫn còn ở đây không?” Tiểu Phương trả lời “Nếu không thì quả thật ta chết không nhắm được mắt.”

“Người có thể xác định là vàng chôn ở đây không?”

“Ta xác nhận.” Tiểu Phương nói “Chính mắt ta nhìn thấy. Từ chỗ này đào lên, nhất định có thể nhìn thấy vàng.”

Độc Cô Si lại nhìn y chằm chằm rất lâu.

“Được, người đào đi.”

“Ta”, Tiểu Phương lại hỏi “Đào bằng cái gì?”

“Dùng kiếm của người”. Giọng nói của Độc Cô Si lạnh băng băng “Nếu người không muốn dùng kiếm, thì cứ dùng tay”.

Quả tim Tiểu Phương lại thất lại.

Vàng chôn rất sâu, bất kể dùng tay cũng thế, dùng kiếm cũng thế, muốn đào tới chỗ chôn vàng, đều phải tiêu hao rất nhiều sức lực.

Hiện tại khí lực của y đã gần cạn, nếu lại tiêu hao thêm một phần nữa, thì cơ hội sống sót lại ít đi một phần.

Đáng tiếc y đã không còn cách nào để chọn lựa.

Tiểu Phương vươn tay ra cầm kiếm.

Độc Cô Si vẫn đứng trước mặt y. Trong chớp mắt ấy, nếu y một kiếm đâm ra, biết đâu cũng có thể đâm vào tâm tạng Độc Cô Si.

Nhưng y không làm như thế.

Nhát kiếm ấy y đâm xuống đất.

Dưới đất không có vàng, cả một lượng vàng cũng không có.

Tiểu Phương lại không hề có chút ý kinh ngạc nào. Chuyện này giống như y đã sớm đoán được.

Độc Cô Si lạnh lùng nhìn y, lạnh lùng hỏi “Người có nhớ làm chỗ không đây?”

“Không, không đâu.” Câu trả lời của Tiểu Phương rất khẳng định “Tuyệt đối không.”

“Vậy số vàng kia quả thật là ở đây à?”

“Chắc chắn ở đây.”

“Có mấy người biết chỗ chôn vàng?”

“Ba người.”

“Ngoài người và Bốc Ưng còn có ai nữa?”

“Còn có Ban Sát Ba Na.”

... Ban Sát Ba Na, một ẩn sĩ cô độc. Một vị anh hùng dân tộc rất được ngưỡng mộ. Một khách lưu lãng cô độc. Một chí sĩ yêu nước nhiệt huyết đầy lòng. Một kẻ giết người máu lạnh. Một người vĩnh viễn không ai có thể hiểu nổi. Ngoài y ra, không ai có tính cách mâu thuẫn và phức tạp như y.

Trước nay chưa ai biết y ở đâu, sẽ từ đâu đến, sẽ đi tới đâu. Cũng không có ai biết y đang nghĩ gì, càng không ai có thể đoán y sẽ làm chuyện gì?

Nghe tới tên y, cả Độc Cô Si mừng tượng như cũng biến sắc. Một lát sau mới hỏi Tiểu Phương “Người đã biết vàng chôn ở đây à?”

“Ta biết.”

“Vàng có phải là người trộm đi không?”

“Không.”

“Ba mươi vạn lượng vàng không thể tự nó mất đi.”

“Không.”

“Vậy số vàng ấy đi đâu?”

“Không biết.”

Độc Cô Si đột nhiên cười nhạt “Lẽ ra người phải biết.”

“Tại sao?”

“Vì người trộm số vàng này đi chỉ có thể là một người.”

“Ai?”

“Ban Sát Ba Na.” Độc Cô Si nói “Chỉ có Ban Sát Ba Na.”

Sự suy đoán ấy, Tiểu Phương lại không đồng ý.

“Người sai rồi.”

“Ừa?”

“Có thể chở số vàng ấy đi, ngoài Ban Sát Ba Na còn có một người khác.”

“Ai?”

“Bốc Ưng!” Tiểu Phương nói “Ngoài Ban Sát Ba Na, còn có Bốc Ưng.”

“Người cho rằng Bốc Ưng đã trộm số vàng này đi à?”

“Không phải trộm đi, mà là chuyển đi.”

“Tại sao y lại chuyển đi?” Độc Cô Si lại hỏi.

“Vì y không muốn số vàng này lọt vào tay người khác.” Tiểu Phương nói “Vì y muốn dùng số vàng này để trả thù.”

“Vàng đã được chuyển đi, có phải là biểu hiện y vẫn chưa chết không?”

“Phải.” Mặt Tiểu Phương lóe lên tia sáng “Ta đã sớm nghĩ rằng vàng không còn ở đây, vì Bốc Ưng hoàn toàn chưa chết. Bất kể ai muốn lấy mạng của y cũng rất không dễ.”

“Muốn chở ba mươi vạn lượng vàng đi đường như không dễ lắm đâu.”

“Đương nhiên không dễ.” Tiểu Phương nói “Vừa khéo trên đời này có một số người vẫn có thể làm được những việc người khác không làm được.”

“Người cho rằng Bốc Ưng là loại người ấy à?”

“Y vốn là loại người như thế.”

Tiểu Phương nói “Bất kể trong tình huống nào, y vẫn có thể tìm được những người trung thành kể cả hy sinh tính mạng vì y.”

“Còn người?” Độc Cô Si hỏi “Người có chịu chết cho y không?”

“Ta cũng thế.”

Độc Cô Si chợt cười nhạt.

“Thế thì ta không hiểu.”

“Người không hiểu à?” Tiểu Phương hỏi lại “Không hiểu cái gì?”

“Chỉ có một điều ta không hiểu.” Sự chế nhạo trong giọng nói của Độc Cô Si giống như mũi kim nhọn “Người đã chịu chết cho y, tại sao y không tìm người?”

Tiểu Phương hoàn toàn không bị đâm trúng.

“Vì ta đã né tránh y.” Tiểu Phương nói “Y không tới tìm ta, chỉ vì y không muốn ta bị cuốn vào vũng nước đục.”

“Cho nên người không hề trách y phải không?”

“Đương nhiên ta không trách y.”

“Nếu y lại tìm người, có phải người cũng sẽ chịu chết cho y không?”

“Phải.” Tiểu Phương trả lời không hề suy nghĩ “Phải.”

Mặt trời đã lên cao, càng lên càng cao. Mũi nhọn của tảng đá càng lúc càng ngắn lại.

Không có ánh nắng thì sẽ không có bóng. Nhưng lúc mặt trời ở trên đỉnh đầu, cũng không thấy bóng nữa.

Trên đời có rất nhiều chuyện như thế.

Độc Cô Si chợt thở dài một tiếng. Tiếng thở dài giống như gió lạnh từ núi xa thổi tới, thổi qua rừng cây.

“Bốc Ưng quả thật là bậc nhân kiệt.”

“Y vốn là như thế.”

“Muốn giết y quả thật không phải chuyện dễ.”

“Đương nhiên không dễ.”

Độc Cô Si chợt hỏi “Còn muốn giết người thì sao?” Y hỏi Tiểu Phương “Muốn giết người có dễ không?”

Y nhìn Tiểu Phương chằm chằm, Tiểu Phương cũng nhìn y chằm chằm, một lát sau mới nói “Chuyện đó còn phải xem.”

“Xem à?” Độc Cô Si hỏi “Xem cái gì?”

“Xem ai muốn giết ta, muốn giết ta lúc nào?”

“Nếu ta muốn giết người, bây giờ muốn giết người.” Độc Cô Si lại hỏi “Thì có dễ không?”

Rất ít người chịu trả lời câu hỏi ấy, nhưng Tiểu Phương lại rất mau lẹ trả lời “Dễ”. Tiểu Phương nói “Rất dễ.”

Mặt trời càng lên càng cao. Nhưng trên vùng sa mạc vô tình này, ở chỗ này, giữa Tiểu Phương và Độc Cô Si, ánh nắng của mặt trời dường như không có chút sức nóng nào.

Tiểu Phương cảm thấy rất lạnh, càng lúc càng lạnh, lạnh tới mức cả mồ hôi lạnh cũng không chảy ra.

Về mặt của Độc Cô Si cũng lạnh băng băng.

“Người cho rằng ta không giết người à?” Y chợt hỏi Tiểu Phương.

“Ta biết người sẽ giết ta.” Tiểu Phương nói “Người đã nói, chỉ cần có cơ hội, thì sẽ giết ta.”

“Câu ấy người không quên chứ?”

“Những câu như thế ai mà quên được?” Tiểu Phương nhìn nhìn bàn tay cầm kiếm của Độc Cô Si “Người là kiếm khách, hiện tại trong tay người có kiếm, kiếm vô tình, kiếm khách cũng vô tình. Nếu bây giờ người giết ta, thì ta không những chết không oán trách mà cũng chết không hối tiếc.”

Trong tay y cũng có kiếm, nhưng bàn tay cầm kiếm của y hoàn toàn buông lỏng.

Mặt trời từ phía đông mọc lên, Độc Cô Si đứng quay lưng về phía đông.

Một kiếm khách có kinh nghiệm tuyệt đối không bao giờ đối diện với đối thủ đứng quay lưng về phía mặt trời.

Hiện tại y đã hoàn toàn chiếm ưu thế, đã ép Tiểu Phương tới bước xấu nhất.

Tiểu Phương lại vẫn cố gắng tìm cách không để mình đứng đối diện với mặt trời, nên y có thể nhìn thấy mặt Độc Cô Si.

Về mặt Độc Cô Si giống như nham thạch, vừa lạnh vừa cứng. Nhưng trên mặt của y đã bộc lộ tình cảm.

Một loại tình cảm vô cùng phức tạp.

Ánh mắt của y lộ rõ vẻ hưng phấn.

... Bất kể là ai, trước khi giết người khó tránh khỏi trở thành như thế. Huống hồ người y muốn giết lại là đối thủ mà bình sinh y rất ít gặp.

Ánh mắt của y tuy đã vì hưng phấn mà phát sáng, nhưng đầu mày cuối mắt vẫn mang vẻ đau buồn không sao hiểu được.

... Nhân lúc người khác gặp nguy hiểm, ép người cũng chẳng vinh dự gì, nhưng y nhất định phải ép mình làm như thế.

... Cơ hội mà mất đi thì vĩnh viễn không quay lại, cho dù y không muốn giết Tiểu Phương cũng không thể bỏ qua cơ hội này.

Tiểu Phương hiểu rõ tâm trạng của y. Tiểu Phương biết y đã chuẩn bị xuất thủ.

Chính trong sát na một hơi thở quyết định sống chết chỉ còn cách một sợi tóc ấy, về mặt Độc Cô Si đột nhiên lại bắt đầu thay đổi.

Khuôn mặt y đột nhiên lại trở nên vô cảm.

Cũng trong sát na ấy, trái tim Tiểu Phương đột nhiên thất lại, vì y cảm nhận có người đã tới sau lưng y.

... Người tới là ai?

Tiểu Phương không quay đầu, cũng không dám quay đầu.

Y vẫn nhìn chằm chằm vào mặt Độc Cô Si. Y chợt phát giác ra trong mắt Độc Cô Si như cũng đã có một nỗi đau khổ và phần nộ không sao nói ra được.

Sau đó Tiểu Phương cảm thấy một bàn tay mềm mại mịn màng khẽ nắm chặt bàn tay đầy mồ hôi lạnh của y.

... Tay ai?

... Ai mà trong lúc y gian khổ nguy hiểm nhất lại đứng sau lưng y, nắm chặt tay y?

Y nghĩ tới rất nhiều người

... Ánh Nắng, Ba Oa, Tô Tô.

Họ đã từng có tình ý với y, sẽ không đứng ở xa mà nhìn y chết dưới kiếm kẻ khác.

Nhưng y không chỉ biết có họ.

Vì y biết tuy họ đối xử với y rất tốt, nhưng y lại không phải là người quan trọng nhất trong lòng họ.

... Trong lòng Ánh Nắng có Bốc Ưng, trong lòng Ba Oa có Ban Sát Ba Na, trong lòng Tô Tô có Lã Tam.

Bất kể họ đối xử tốt với y thế nào, bất kể họ từng làm chuyện gì cho y, thì trong một tình huống nghiêm trọng thế này, họ cũng sẽ bỏ mặc y mà đi.

Vì họ vốn không thuộc về y.

Nhưng Tiểu Yến thì khác.

Bất kể nàng hận y cũng được, yêu y cũng được, ít nhất trong lòng nàng từ trước tới nay chưa từng có người đàn ông nào khác.

Trước nay y vốn không hề coi trọng chuyện này, nhưng trong chớp mắt sống chết chỉ còn cách một sợi tóc này, y mới phát hiện ra chuyện này mới quan trọng.

Y khẽ hỏi “Là nàng tới à?”

“Đương nhiên là ta tới.”

Giọng nói tuy cũng rất lạnh lùng, nhưng lại mang một tình cảm mà ngoài “họ” ra, không ai tin được, cũng không ai hiểu được.

... “Họ” không chỉ là hai người, mà là ba người.

Độc Cô Si cũng hiểu rõ tình cảm ấy, nhưng vẫn nhìn không được phải hỏi “Người tới làm gì?” Y hỏi Tề Tiểu Yến “Có phải người tới để chết chung với y không!”

“Không phải!”

Tề Tiểu Yến lạnh lùng nói “Y không chết được, tại sao ta lại phải chết chung với y?”

“Y sẽ không chết à?”

“Tuyệt đối không chết.” Tề Tiểu Yến nói “Vì hiện tại bọn ta đã có hai người. Người đã không nắm chắc đối phó được với bọn ta, nên người sẽ không dám xuất thủ.”

Độc Cô Si không nói nữa, cũng không xuất thủ.

Y biết lời nàng nói là sự thật. Loại người như y trước nay không bao giờ tranh cãi với sự thật, càng không khinh cử vọng động.

Nhưng y không buông lỏng mình.

Y vẫn giữ tư thế tấn công, lúc nào cũng có thể đánh ra một đòn trí mạng.

Cho nên y không động đậy. Tiểu Phương và Tiểu Yến cũng không dám động đậy.

Họ nắm chặt tay nhau, mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay họ dính chặt lòng bàn tay của nhau, tiếp xúc với nhau, giống như máu.

Không ai biết cục diện này sẽ còn giằng co đến lúc nào.

Mặt trời lên càng cao, sắc trời đột nhiên u ám. U ám rất không hợp lý, u ám tới mức đáng sợ.

Lòng bàn tay của Tiểu Phương chợt lại toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh, vì y đột nhiên nhận ra ngọn gió thổi vào người đã trở nên lạnh giá.

Trên vùng sa mạc rộng lớn khắc nghiệt, giữa ban ngày không thể có loại gió lạnh thế này.

Đối với vùng đất vô tình này, y rất thông thạo.

Hơn một năm về trước, trong một ngày nóng bức thế này, y cũng đã trải qua một kinh nghiệm tương tự... sắc trời đột nhiên trở thành u ám, gió đột nhiên trở nên lạnh giá.

Sau đó là một trận bão lớn đáng sợ, không ai có thể chống cự tránh né.

Rõ ràng lại sắp có một trận bão đáng sợ như thế đổ tới

Y vẫn không dám động đậy.

Chỉ cần động đậy một cái, thì có thể gây ra sự sơ suất trí mạng.

Kiểm của Độc Cô Si gần hơn trận bão sắp đổ tới rất nhiều, cũng đáng sợ hơn.

Nên y chỉ đứng đó chờ, chờ bão tới

Cho dù y biết rõ là sau khi bão tới, mọi người đều có thể cùng chết ở đây như nhau.

Vì y đã không thể chọn lựa, cũng không sao trốn tránh.

Bão quả nhiên đã tới

Gió càng lúc càng mạnh, gió mạnh thổi cát vàng bay đầy trời, quét vào người như tên bắn.

Khi cơn cuồng phong thứ nhất cuốn cát vàng tới, Tiểu Phương đã biết mình xong rồi.

Vì tuy y đã dự phòng tất cả mọi chuyện, nhưng vẫn còn sơ suất một điều.

Bất kể sơ suất nào cũng có thể dẫn tới sai lầm trí mạng.

Y quên mất là mình đứng đối diện với cơn bão. Cát đá gió thổi tới vừa khéo đánh vào giữa mặt y.

Đến khi y nghĩ ra chuyện ấy thì sự sơ suất đã trở thành không sao sửa chữa.

Thanh kiếm của Độc Cô Si đã như con độc xà đâm vào y. Y chỉ thấy kiếm quang lóe lên, thì đã không còn mở được mắt nữa, thậm chí nhất kiếm ấy đâm vào chỗ nào trên cơ thể cũng đã không cảm thấy được.

Lúc y ngã xuống, còn nghe thấy tiếng Tề Tiểu Yên hét lên, sau đó y không nghe thấy gì nữa.

Gió đang ào ào, cát vàng bay tung.

Tiểu Phương mừng tượng nghe tiếng gọi của Tiểu Yên. Trong tiếng gọi đầy vẻ đau xót, đang kêu gào y cứu giúp, lại mừng tượng như nhìn thấy Độc Cô Si đã xé rách quần áo của nàng.

Thật ra y không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì.

Lúc y tỉnh dậy sau cơn ác mộng, mồ hôi đã thấm ướt quần áo, trong mắt cũng chỉ có một vùng cát vàng.

... Y chưa chết.

... Những điều y vừa nghe thấy lúc nãy, chẳng qua chỉ là ảo giác trong giấc mộng.

Nhưng Tề Tiểu Yến không biết đã đi đâu, Độc Cô Si cũng không biết đã đi đâu.

Chuyện xảy ra trong giấc mộng mới rồi của y, trong thực tế cũng có thể đã xảy ra đúng như thế.

Nghĩ tới cảnh Độc Cô Si trần truồng đứng giữa gió lạnh cho Tiểu Yến rửa ráy cho y, trong lòng Tiểu Phương đột nhiên nhói đau trước nay y chưa từng có.

... Y nhất định phải tìm được họ, nhất định phải cản trở không cho chuyện đó xảy ra.

Y gượng đứng lên.

Nhưng vừa động dậy, hông y đã đau buốt như bị dao cắt.

Cũng chẳng biết y may hay không may. Chiêu kiếm ấy của Độc Cô Si lại không đâm trúng chỗ yếu hại của y.

Hiện tại y vẫn còn sống, nhưng ngay y cũng không biết mình còn sống được bao lâu.

... Cơn bão vẫn chưa qua hết, vết thương của y lại bắt đầu chảy máu. Mũi y đã bắt đầu khô nẻ, bắp thịt vẫn đang tê rần.

... Lương thực và nước của y đều đã bị gió cuốn đi, nữ nhân đồng sinh cộng tử với y hiện tại rất có thể đã bị người khác giày vò làm nhục.

Thân xác và tâm hồn của y đều đang chịu sự thiêu đốt mà bất cứ ai cũng không chịu nổi.

Y làm sao có thể sống được nữa?

Chỉ có những người đã trải qua bão cát trên sa mạc mới biết việc sống còn là một việc khó khăn gian khổ tới mức nào.

Tiểu Phương đã có kinh nghiệm ấy.

Lần trước y cơ hồ đã chết ở đây. Lần này tình cảnh của y so với lần trước còn tệ hơn.

Nếu y không phải là Tiểu Phương, có lẽ chính y cũng đã không còn muốn sống nữa.

... Một người nếu mất hết ý chí và dũng khí phấn đấu để sinh tồn, thì còn ai có thể giúp y sống được?

Y là Tiểu Phương.

Y không ngừng nói với chính mình.

... Y nhất định phải sống, nhất định phải sống!

Trời đất một màu tối tăm vàng vọt, không ai nhận ra được đang là ban ngày hay ban đêm.

Tiểu Phương nằm trên cát lạnh, gió cát cơ hồ đã chôn vùi toàn thân y.

Y rất mệt mỏi, bị mất máu quá nhiều, quả thật muốn nhắm mắt ngủ một giấc.

... Giấc mộng dịu dàng ngọt ngào chính là một nơi tươi đẹp biết bao!

Tiểu Phương đột nhiên mở mắt ra, dùng hết sức lực lật người lại, cọ trán vào cát nhám, để nỗi đau khiến y tỉnh táo.

Vì y biết chỉ cần thiếp đi là có thể bị chôn sống dưới cát vàng.

Y không thể thiếp đi.

Trán y đang chảy máu, vết thương trên mặt cũng đang chảy máu, nhưng y đã hoàn toàn tỉnh táo.

Chỉ cần một chút nước là y có thể sống được rồi.

Trên vùng sa mạc rộng lớn vô tình này, giữa cơn bão cát cuồng bạo này, tới đâu mới tìm được nước? Tiểu Phương ngồi bật dậy, cố gắng đi về phía trước mấy bước, đến khi ngã xuống y đã như con thạch sùng bò về phía trước.

Vì y vẫn còn nhu cầu sinh tồn.

Y bất giác nhớ tới những người chết dưới kiếm của y và Độc Cô Si tối hôm qua.

... Họ đã rình rập ở đây không phải chỉ một ngày, bên người họ đương nhiên có nước và lương thực.

Ý nghĩ ấy như một tia sét đánh qua toàn thân y, khiến y đột nhiên tăng thêm sức mạnh.

Quả nhiên y bò rất nhanh tới xác một người, mò tới cái túi da trên lưng xác chết.

Trong túi da có ba đĩnh bạc rất nặng, một ít bạc vụn.

Trong túi da còn có một bàn tay vàng – Kim thủ mà Lã Tam dùng để ra lệnh cho thuộc hạ.

... Lã Tam! Phú quý thần tiên Lã Tam! Kẻ thù không đội trời chung, cường địch thế không cùng sống.

Nhưng hiện tại Tiểu Phương hầu như đã quên hết những thù hận ấy, vì toàn bộ tâm ý của y đã bị một tình cảm khác mãnh liệt hơn chiếm lĩnh.

... Ham muốn sinh tồn, muôn đời là tình cảm mãnh liệt nhất trong những tình cảm của con người

Trong túi da không có nước.

Một cái túi da khác chứa đầy nước đã bị đâm thủng. Người đâm thủng cái túi da ấy rất có thể chính là Tiểu Phương.

Quả thật là một sự chế nhạo đáng buồn? Nhưng Tiểu Phương cũng không nghĩ tới.

Y không dám nghĩ tới.

Vì y biết, nếu một người nghĩ ngợi quá nhiều, thì ý nghĩa của cuộc sống có thể phải đánh giá lại.

Lúc này giờ này đối với y mà nói, cuộc sống là vô giá, không gì có thể thay thế được.

Cho nên y lại bắt đầu bò tới

Tim y đột nhiên đập mạnh, vì y không những đã tìm tới một cái xác khác, mà còn mò được một cái túi da đầy nước bên hông cái xác ấy.

Trong túi đầy nước, đầy đặn tròn trịa như bộ ngực trinh nữ.

Tiểu Phương biết mình đã được cứu sống.

Tiểu Phương đưa bàn tay lạnh buốt run rẩy định mở nút cái túi da, nhưng đúng trong chớp mắt ấy, y lại nghe thấy một thanh âm.

Y chợt nghe thấy tiếng tim đập.

Tim người kia còn đập, người kia vẫn chưa chết.

Bàn tay Tiểu Phương dừng lại, giống như đột nhiên bị đông cứng.

Lấy một chút nước trên xác người chết có thể cứu mạng mình, hoàn toàn không phải là chuyện nhục nhã.

Lấy từ một người sắp chết, hoàn toàn không có sức chống cự, cướp đoạt túi nước của y lại là một chuyện khác.

Tiểu Phương vẫn là Tiểu Phương.

Bất kể trong tình cảnh nào, y vẫn là chính y, vì y vĩnh viễn không bao giờ đánh mất chính y, không đánh mất lương tâm, cũng không thay đổi nguyên tắc của mình, càng không làm những chuyện mà chính mình cảm thấy có lỗi với chính mình.

“Người chết” chưa chết kia đột nhiên dùng một giọng nói yếu ớt kỳ lạ hỏi y “Trong túi da của ta có nước, sao người không lấy?”

“Vì người vẫn chưa chết.” Tiểu Phương nói “Người cũng cần nước.”

“Không sai. Ta vẫn chưa chết, nhưng người cứ đâm thêm một kiếm thì ta sẽ chết.”

Y lại hỏi Tiểu Phương “Người đã muốn lấy nước của ta, tại sao không giết ta?”

Tiểu Phương thở dài “Ta không thể giết người, ta không thể giết người vì lý do như thế.”

“Nhưng người vốn muốn giết ta.” Người kia nói “Ta đã phải gục ngã dưới tay người rồi.”

CHƯƠNG 58

VỤ ÁN LẠ TRÊN ĐƯỜNG BÁT GIÁC

Lúc ấy người muốn giết ta, đương nhiên ta phải giết người.” Tiểu Phương nói “Nhưng hiện tại...”

“Hiện tại thì sao?”

“Hiện tại ta không những không thể giết người mà còn phải cứu người.”

“Tại sao?”

“Vì người đã là một người sắp chết, đã hoàn toàn không còn sức phản kháng”, Tiểu Phương nói “Nếu ta giết người lúc này, thì ta không thể nào còn yên tâm được mà sống.”

“Hiện tại người sống rất yên tâm à?”

“Trước nay ta sống rất yên tâm.” Tiểu Phương nói “Vì ta hỏi lòng mình không thẹn.”

“Người thà chết cũng không chịu làm chuyện không phải với người khác sao?”

“Những việc không phải với mình thì ta đều không làm.”

Người kia thở dốc, đột nhiên phát ra một tiếng rên tuyệt vọng, giống như một con dã thú phát hiện ra mình đã rơi vào cạm bẫy.

“Ta sai rồi!” Y rên lên “Ta làm sai rồi.”

“Người làm chuyện gì sai?”

Người kia không trả lời y, chỉ không ngừng lẩm bẩm “Người không thay đổi, người vẫn là Tiểu Phương trước kia. Ta không nên... không nên...”

Giọng nói của y càng lúc càng thấp, càng lúc càng yếu.

“Tại sao người biết ta là Tiểu Phương? Tại sao người biết ta không thay đổi?” Tiểu Phương hỏi “Người không nên thế nào?”

Người kia không sao trả lời

Hơi thở của y càng yếu ớt, càng gấp gáp, vả lại còn bắt đầu không ngừng nôn ọe.

Tiểu Phương mở túi nước của y ra, đổ cho y ít nước, nhưng y thở hổn hển và ho sặc sụa tới mức một hớp nước cũng không nuốt xuống được.

Sắc trời tối tăm, Tiểu Phương mò mẫm lấy trong người mình ra một tấm khăn vải, đổ một ít nước vào vắt vào miệng y.

Người kia rốt lại đã có thể lên tiếng.

“Ta không phải với người.” Y nói “Ta cũng không phải với Ưng ca.”

Lời nói của y khiến Tiểu Phương hoảng sợ tới mức rất lâu không nói nên lời. Một lát sau y mới hỏi “Người cũng biết Bốc Ưng à? Tại sao người lại không phải với y?” Y hỏi người kia “Rốt cục người là ai?”

Không có câu trả lời, không có phản ứng.

Lúc Tiểu Phương hỏi câu ấy, hơi thở và nhịp tim của y đã hoàn toàn ngừng lại.

Tiểu Phương nhẹ nhàng mở tấm khăn ướt ra đắp lên mặt người ấy.

Hiện tại y đã biết người này nhất định có quan hệ rất sâu sắc với y, cũng có quan hệ rất sâu sắc với Bốc Ưng.

Nhưng y lại nghĩ không ra người này là ai. Gió bão gào thét làm y không nghe rõ giọng nói của người kia.

Trời càng tối.

Phải chờ tới lúc nào trời mới sáng, gió mới tắt?

Tiểu Phương giơ túi nước trong tay lên, uống hai ngụm .

Y hoàn toàn không phải thật sự muốn uống nước trong cái túi này, lúc y uống nước hoàn toàn không nghĩ tới mình đang làm chuyện gì.

Y uống nước trong cái túi da này, chỉ qua là phản ứng bản năng, vì y vẫn muốn sống.

... Người này rất có thể là bằng hữu của y, vả lại vừa chết trên tay y.

Nếu y nghĩ tới chuyện ấy, nếu y muốn biết người ấy là ai, thì có lẽ y thà chết chứ cũng không chịu uống hai ngụm nước ấy.

Trời tuy càng tối, nhưng trước khi trời sáng há lại không phải là lúc tối tăm nhất sao?

Trời đột nhiên sáng lên, gió cũng yếu đi rất nhiều.

Tiểu Phương đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt của người trong lòng y. Tấm khăn vải che trên mặt đã bị gió thổi bay đi lộ ra một khuôn mặt đầy nét phong trần, đầy vẻ hối hận đau đớn.

Quả tim Tiểu Phương lập tức chìm xuống, huyết dịch toàn thân đều lạnh buốt.

Người này rõ ràng là Gia Đáp.

Lúc y bị người ta nghi ngờ, cơ hồ đã không còn đường nào mà đi, người duy nhất coi y là bạn chính là người này.

Tắm khăn y đắp lên mặt người kia chính là tắm Ha đạt mà người ấy đã quỳ xuống hai tay đưa cho y. Tắm Ha đạt tượng trưng cho tình bằng hữu và lòng tôn kính.

Hiện tại người này đã chết dưới kiếm của y, sau khi người này chết, y đã uống hết nước trong cái túi da của người này.

... Gia Đáp không phải đã theo Ban Sát Ba Na đến thị trấn nhỏ vùng biên thùi kia sao? Tại sao lại ở một chỗ với bọn thuộc hạ của Lã Tam?

Tại sao y lại nói y đã làm? Tại sao y lại nói y không phải với Tiểu Phương và Bốc Ưng?

Bấy nhiêu câu hỏi Tiểu Phương đều không nghĩ tới.

Điều duy nhất y nghĩ tới là trong căn lều nhỏ hẹp, Gia Đáp đem đôi hài da quý báu duy nhất của mình tặng cho y, lúc muốn y chạy trốn thật nhanh đã để lộ chân tình.

Nếu lúc này có người thấy mặt Tiểu Phương, chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc.

Vì vẻ mặt y cơ hồ đã biến thành mặt người chết.

Vì trên mặt y cũng đầy vẻ đau khổ và hối hận.

Chẳng lẽ đây chính là số phận?

Tại sao số phận lại dồn ép con người vào một chỗ chết không còn lối thoát. Tại sao lại xúi giục con người đi làm những chuyện mà họ dù phải chết cũng không chịu làm.

Gió mạnh đã tắt, xác chết đã được chôn lấp.

Đối với Tiểu Phương mà nói đây không phải là kinh nghiệm lần đầu, y đã trải qua bão cát và cũng đã từng chôn xác chết. Chỗ khác nhau duy nhất là lần này người y chôn là bằng hữu của y.

Tiểu Phương lấy kiếm làm gậy, cố gắng đi về phía trước.

Y không có chỗ nào để tới và cũng chẳng biết đi về đâu. Càng không biết mình có thể chịu đựng được đến lúc nào.

Không có nước, không có lương thực, không có sức khỏe, cái gì cũng không có. Thậm chí cả ý chí muốn sống cũng đã vì hối hận mà tiêu tan. Lúc nào y cũng có thể ngã xuống, ngã xuống rồi là có thể vĩnh viễn không đứng lên nữa.

Tại sao y vẫn muốn đi về phía trước?

Vì Tiểu Yến.

Y lại mừng tượng nghe thấy thanh âm của Tiểu Yến, tiếng rên rỉ đầy đau đớn và bi thương.

Lần này y vẫn không thể xác định thanh âm y nghe thấy là thật hay ảo.

Cho nên chỉ cần y còn một phần khí lực, còn có thể bước tới một bước, thì y không bao giờ dừng lại.

Nhất định y phải tìm ra lời giải đáp.

Cuối cùng y đã tìm ra.

Đúng lúc y cơ hồ sắp ngã xuống vĩnh viễn không đứng lên được nữa thì y nhìn thấy Tề Tiểu Yến.

Mặt trời lại mọc lên, mặt đất trở nên nóng rực như lò lửa.

Tiểu Phương chợt nhìn thấy nàng đang bước tới phía y. Bàn chân trần đạp lên mặt cát nóng bỏng, y phục toàn thân đều bị xé rách, mái tóc đen nhánh trên đầu xõa tung, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch đã bị đánh sưng lên, mắt đầy lệ.

Bước lên bước nữa thì có thể nhìn thấy Độc Cô Si.

Y toàn thân trần truồng, nằm dưới ánh nắng mặt trời nóng rực, kiếm của y vẫn ở chỗ y vươn tay ra là cầm được ngay.

Con người y xem ra giống như đã hư thoát, vì thỏa mãn mà hư thoát.

Bất kể ai nhìn thấy cảnh tượng ấy đều có thể hiểu mới rồi đã xảy ra chuyện gì.

Những chuyện Tiểu Phương nhìn thấy trong cơn ác mộng, rõ ràng cũng đã xảy ra trong thực tế. Rất có thể còn bi thảm hơn, đáng sợ hơn, khiến lòng người ta tan nát hơn so với trong giấc mộng của y.

... Có ai có thể nói được cảm giác của một người lúc quả tim tan nát?

Tiểu Phương cũng không nói ra được, nhưng y đã cảm nhận được.

Tiểu Yến đã chạy tới trước mặt y, ngậy đại nhìn y. Tròng mắt đầy lệ, mang theo một dáng vẻ không ai có thể miêu tả được, nhưng bất kể là ai nhìn thấy thì lòng cũng tan nát.

Tiểu Phương đột nhiên nhảy xổ tới. Nàng giang hai tay ra đón y vào lòng, nhưng Tiểu Phương không xông về phía nàng, mà nhảy xổ vào Độc Cô Si.

Đương nhiên y không phải muốn ôm Độc Cô Si.

Y nhảy xổ tới vì trong tay y vẫn có kiếm, y chỉ muốn một kiếm đâm xuyên qua cổ họng của Độc Cô Si đang trần truồng.

Nỗi đau đớn và phần nộ đã kích thích phần sức lực cuối cùng của y, nên y vẫn có sức vung kiếm xông tới

Đủ thấy chính y cũng biết phần sức mạnh còn lại của mình cũng không có bao nhiêu.

Thanh kiếm của Độc Cô Si vẫn ở chỗ vươn tay ra là cầm được. Một nhát kiếm ấy của y còn chưa đâm tới, thanh kiếm của Độc Cô Si rất có thể đã xuyên vào ngực y.

Y biết nhưng y không quan tâm, không hề quan tâm.

Nhát kiếm ấy của Tiểu Phương chưa đâm xuống, hoàn toàn không phải vì Độc Cô Si đã vươn tay cầm lấy kiếm đâm chết y trước.

Một kiếm ấy của y không đâm xuống chỉ vì y cảm thấy rất kỳ lạ.

Y nhằm đâm vào ngực Độc Cô Si, một chỗ yếu hại trúng kiếm ắt chết.

Nhưng lúc nhát kiếm của y đâm xuống, Độc Cô Si lại không vươn tay ra cầm kiếm, thậm chí cũng không hề động đậy, sắc mặt cũng hoàn toàn không thay đổi.

Nét mặt của y cũng hoàn toàn không lộ vẻ gì.

Đó không phải là chuyện kỳ quái.

Độc Cô Si vốn không lộ vẻ gì trên mặt bao giờ, trước nay đều không lộ vẻ gì.

Chuyện kỳ quái là hiện tại trên khuôn mặt y lại lộ lộ tình cảm, xem ra hoàn toàn khác hẳn với khuôn mặt không lộ vẻ gì trước đó.

... Vì không lộ vẻ gì có lúc cũng là một sự bộc lộ, thậm chí còn có thể đưa tới cho người ta một cảm giác mạnh mẽ.

Khuôn mặt của Độc Cô Si vốn không lộ vẻ gì trước đây, khiến người ta vừa nhìn thấy là có cảm giác về một sự lạnh lùng âm trầm đáng sợ.

Hiện tại cảm giác y đưa tới cho người ta lại khác hẳn.

Lúc này trên khuôn mặt của y bộc lộ một nỗi đau đớn. Một loại đau đớn chỉ có khi người đã cảm thấy hoàn toàn thất bại tuyệt vọng.

Y là người mạnh, là người thắng, người chiếm hữu, người cướp đoạt.

Tại sao y lại có sự đau đớn ấy.

Tiểu Phương không hiểu nên chiêu kiếm ấy của y không đâm xuống. Tuy không đâm xuống nhưng lúc nào cũng có thể đâm xuống.

Mũi kiếm của y kề sát cổ họng Độc Cô Si.

Mặt Độc Cô Si vẫn chất chứa nỗi tuyệt vọng đau đớn, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy y rất mong mỗi mũi kiếm của Tiểu Phương xuyên qua cổ họng y, đâm chết y dưới mặt trời nóng bỏng.

... Chẳng lẽ y muốn chết?

... Chỉ có kẻ thất bại mới muốn chết, tại sao y lại muốn chết?

Tiểu Yến cũng đang nhìn Độc Cô Si.

Y phục của nàng đã bị xé nát, mặt bị đánh sưng vù, nhưng lúc nàng nhìn con người kia, trong mắt lại hoàn toàn không có căm giận thù hận, mà lại đầy vẻ chế nhạo thương hại.

Nàng đột nhiên bước tới kéo cánh tay cầm kiếm của Tiểu Phương “Chúng ta đi thôi!”, nàng nói “Người này đã vô dụng rồi, người không cần phải giết y nữa.”

“Vô dụng à?” Tiểu Phương không hiểu “Tại sao lại vô dụng?”

“Vì y đã không còn là đàn ông.” Trong giọng nói của Tiểu Yến đầy vẻ chế nhạo “Y muốn chiếm đoạt ta nhưng đáng tiếc y đã hoàn toàn vô dụng.”

Độc Cô Si vẫn nằm ở đó, nằm trên mặt cát nóng bỏng, dưới ánh mặt trời nóng bỏng.

Tiểu Phương đã bước đi, ở đó chỉ còn y.

... Một người đàn ông đã trở thành vô dụng, một người đàn ông đã không còn là đàn ông, thì chẳng còn đáng cho kẻ khác xuất thủ.

Tuy họ biết để y nằm lại ở đó, thì trước khi mặt trời lặn, y sẽ bị nướng chín như miếng thịt trong lò nướng.

Nhưng họ vẫn bước đi. Vì ngoài y ra, trên thế giới này đã không còn ai có thể cứu y.

Tề Tiểu Yến đón lấy chiếc áo mà Tiểu Phương im lặng đưa cho nàng, khoác lên thân hình gần như đã hoàn toàn khỏa thân của nàng.

Trông nàng tuy rất thảm hại nhưng đáng vẻ bình tĩnh hơn Tiểu Phương.

Nàng hỏi Tiểu Phương “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Tiểu Phương im lặng, nhìn mặt đất nóng rực, nhìn đôi bàn tay không của mình.

Qua rất lâu y mới hỏi lại nàng “Chúng ta có thể đi đâu?”

“Người muốn đi tới đâu thì chúng ta đi tới đó.” Tiểu Yến nói rất ung dung, giống như hoàn toàn không biết lúc này họ chẳng còn thứ gì, lúc nào cũng có thể ngã gục.

Im lặng một hồi lâu, Tiểu Phương mới lên tiếng “Ta muốn về Lạp Tát.”

“Vậy thì chúng ta về Lạp Tát.” Tiểu Yến lại nói rất ung dung “Chúng ta đi thôi.”

Tiểu Phương nhìn nàng chợt cười, cười gượng.

“Chúng ta làm sao về đó?” Y hỏi “Bò à? Hay là đợi người ta khiêng về?”

Tiểu Yến rõ ràng cũng cười, nụ cười mừng rỡ rất thần bí.

Tiểu Phương quả thật nghĩ không ra tại sao nàng còn có thể cười được, nhưng y hiểu ra rất nhanh.

Vì lúc ấy nàng đã lăn một tảng đá qua một bên, giống như một màn ảo thuật, lấy trong cái hang ẩn dưới tảng đá ra ba cái túi da rất lớn, một túi lương thực, một túi y phục, một túi nước.

Tiểu Phương giật nảy mình nhìn nàng, đột nhiên thở phào.

“Ta chợt nhận ra cô rất giống một người”, y nói “Có rất nhiều chỗ giống nhau.”

“Người nói ta giống ai?”

“Ban Sát Ba Na.” Tiểu Phương nói “Anh hùng hảo hán đệ nhất trong sa mạc vĩnh viễn không có ai có thể bén gót Ban Sát Ba Na.”

“Tại sao ta lại giống y?”

“Vì nàng cũng giống y, bất kể đi tới đâu cũng đều lưu lại một con đường lui cho mình.”

Tiểu Phương nói “Cho nên các người chẳng bao giờ bị người ta dồn vào chỗ không còn lối thoát.”

Tề Tiểu Yến lại cười. Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng chợt trở nên giống như Ánh Nắng, trở thành một cô gái nhỏ hay cười.

Nàng mỉm cười hỏi Tiểu Phương “Bây giờ chúng ta có thể về Lạp Tát chưa?”

“Được.” Tiểu Phương nói “Chúng ta có thể đi được rồi.”

*

* *

Lạp Tát vẫn là Lạp Tát như cũ.

Cũng như những tòa cổ thành có lịch sử huy hoàng lâu đời, sự ăn mòn của thời gian, sự tàn phá của chiến tranh, sự đổi dời của thế cuộc đều không thể làm ngôi thành to lớn lâu đời này thay đổi.

Dãy tường thành xây bằng đá giữa núi Cáp Khắc Bốc Lý và cung Bồ Đạt Lạp, bấy nhiêu lâu gác, thiền phòng, chùa chiền, bi kệ san sát trên đầu núi, thành bảo nguy nga trên nham thạch cao chót vót, tường thành dài dằng dặc nối liền nhau, tường cửa lấp lánh xem ra vẫn lộng lẫy, vẫn êm đềm như xưa.

Trên con đường nhỏ trong chợ vẫn đông đặc người như trước. Bọn ăn mày dơ dáy già yếu vẫn lê lét dưới bùn đất như cũ, đọc câu châm ngôn “úm ba nê nhĩ ngư” mà không biết đã đọc đi đọc lại bao nhiêu lần, xin xỏ người qua đường và khách từ phương xa tới. Bên cạnh đường vẫn đầy bụi đất và cứt đá, nhưng vẫn hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới sự đẹp đẽ của thành thị này.

Lạp Tát vẫn như thế, vừa mâu thuẫn, vừa điều hòa, vừa lam lũ, vừa lộng lẫy.

Trở lại nơi này, cảm giác trong lòng Tiểu Phương cơ hồ giống như trở về cố hương Giang Nam của y.

Tiểu Yến lại hỏi y “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Tới đường Bát giác.”

“Đây là khu vực buôn bán sầm uất nhất trong tòa thành cổ này, các thương hiệu lớn cơ hồ đều tập trung ở đó, bất kể người muốn mua vật gì đều có thể tìm thấy ở đó.

Tiểu Yến lại hỏi “Người muốn mua vật gì ở đây?”

“Không mua gì cả.”

“Không mua gì cả thì tới đây làm gì?”

“Tới một cửa hiệu,” Tiểu Phương nói “Hiệu Ưng Ký.”

“Ưng Ký à? Có phải là của Bốc Ưng không?”

“Trước đây thì phải.”

“Còn bây giờ?”

“Bây giờ không còn của y nữa.”

“Bây giờ đã không của y nữa thì người tới làm gì?” Tiểu Yến giống như quyết tâm muốn đập vỡ nồi đất, hỏi tới cùng.

“Đi tìm một người.” Tiểu Phương từ từ trả lời “Hỏi y vài việc.”

Y nhìn Tiểu Yến chằm chằm “Nếu nàng không đi, thì cứ ở lại đây không hề gì.”

Nàng đương nhiên không muốn ở lại.

Lúc ấy họ đi xuyên qua khu thị trấn náo nhiệt, từ một con phố hai bên đã bị dầu đèn hun đen vòng qua khu phố sực mùi sữa chua, nồng nặc tới mức khiến người ta không thở được. Ánh nắng sáng bừng và gió cát vi vút lại cơ hồ khiến người ta không mở được mắt.

Trong chợ đầy hàng hóa.

Trà từ lò Đả Tiến đưa tới chất đống như núi; đào, mạn, dâu, dâu tây từ Thiên Trúc đưa tới khiến người ta thêm nhỏ rãi; trầm hương, mã cụ bằng vàng tinh xảo từ Tạng Đông đưa tới; hương liệu thuốc nhuộm, san hô, trân châu, đồ đồng từ Nê Bạc Nhĩ đưa tới; đồ gốm và tơ lụa từ Quan nội đưa tới; hàng da và hổ phách từ Mông Cổ đưa tới; bánh kẹo, xạ hương và gạo của Tích Kim... Bấy nhiêu hàng hóa quý báu khiến người ta không thể không mở tròn mắt.

Chỗ duy nhất khác trước là dáng vẻ của người đi lại trên phố này dường như đã thay đổi.

Con phố này cũng như những con phố khác.

Người trên phố đại khái có thể chia làm hai loại, một loại là ở tại đó, một loại là từ nơi khác tới

Trước kia lúc Tiểu Phương đi qua con phố này, đều cảm thấy mọi người có vẻ khỏe mạnh đầy đủ, tỏ ra rất bằng lòng về cuộc sống và sự nghiệp của mình, hoàn toàn tin tưởng vào tương lai.

Nhưng hôm nay thì dáng vẻ của những người ấy đều đã thay đổi.

Mọi người có vẻ dáo dác, lấm lét, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ và cảnh giác, ai cũng lộ vẻ sợ sệt.

Dọc hai bên phố đều là những cửa hiệu sung túc, đời sống của người ở đây trước nay đều không có gì phải lo lắng.

Tại sao họ lại phải sợ sệt, sợ sệt chuyện gì?

Lúc Tiểu Phương cảm nhận được điều đó, thì Tiểu Yến cũng cảm nhận được.

Nàng kéo kéo áo Tiểu Phương, khẽ nói với y "Phố này nhất định có chuyện." Nàng nói "Nhất định là chuyện rất đáng sợ."

Nàng lại hỏi Tiểu Phương "Người có để ý lối nhìn của mọi người đối với người không?"

Đương nhiên là Tiểu Phương để ý.

Dáng vẻ của mọi người lúc nhìn thấy y giống như gặp phải ôn thần lúc nào cũng có thể đem bệnh ôn dịch và đậu mùa tới

Hòa khí sinh tài. Người làm ăn vốn không thể dùng ánh mắt như thế để nhìn người khác.

... Ở đây đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ có liên hệ gì với Tiểu Phương?

Quả tim Tiểu Phương lặng đi.

Y chợt nhớ tới chuyện sơn trang của Bốc Ưng bị cháy, cửa hiệu Ưng Ký đổi chủ lần trước. Lúc y và Ánh Nắng đi qua con phố này người khác cũng dùng ánh mắt như thế nhìn họ.

Chẳng lẽ lần này lại có biến cố gì phát sinh ở cửa hiệu Ưng Ký?

Chẳng lẽ những người này đều nhận ra y, còn nhớ y là bằng hữu của Bốc Ưng?

Chẳng lẽ Bốc Ưng đã quay về, trả thù những kẻ thù của y một cách công bằng mà tàn nhẫn?

Đó là chuyện không phải không có khả năng.

Những việc Bốc Ưng làm vốn người ta không tài nào đoán được.

Nếu lúc Tiểu Phương tới cửa hiệu Ưng Ký, Bốc Ưng đã ngồi ở quầy, Tiểu Phương cũng không cảm thấy ngạc nhiên hoảng sợ.

Trước nay y vẫn cho trên đời này không có chuyện gì Bốc Ưng làm không được.

Tiểu Phương gia tăng cước bộ, tim đập cũng nhanh hơn, chỉ hận không thể một bước nhảy tới cổng lớn của cửa hiệu Ưng Ký.

Nếu y biết chuyện gì xảy ra trong cửa hiệu Ưng Ký, thì cho dù người có mang kiệu đón, dùng roi quất, cũng chưa chắc y đã chịu đi.

Cổng lớn hiệu Ưng Ký mở toang, từ xa đã có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Bên trong có năm người, đang làm một việc.

Ưng Ký trước nay là một nhà tín dụng, một cửa hiệu làm ăn thịnh vượng, người trong cửa hiệu đương nhiên đều có việc làm, không làm

việc không được.

Năm người kia đang làm việc hoàn toàn không phải là chuyện kỳ quái, chuyện họ không có việc gì để làm mới là kỳ quái.

Nhưng Tiểu Phương vừa đưa mắt nhìn qua, đã nhận ra họ đang làm chuyện gì. Bất kể ai đưa mắt nhìn qua cũng không nhận ra họ đang làm chuyện gì.

Vì chuyện họ đang làm rất kỳ quái. Không những là chuyện mà trong tình hình này bất cứ ai cũng không làm mà còn có thể nói là bất cứ người nào trong suốt cuộc đời cũng rất khó thấy chuyện này.

Cho nên cho dù người nhìn thấy họ đang làm chuyện gì, cũng không tin là họ đang làm chuyện ấy.

Họ đang giết người!

Giữa ban ngày ban mặt, trên một đường phố đông người, mà người trong một cửa hiệu lớn lại bị giết.

... Ai đang giết ai?

Có hai người đang giết hai người khác. Còn có một người đang đứng cạnh nhìn, nhìn họ giết người

Tiểu Phương xông vào, còn chưa xông vào tới cửa đã khựng lại.

Vì người đầu tiên y thấy lại là chính mình.

Ngoài lúc soi gương, thì không thể nhìn thấy mặt mình, nhìn thấy rõ ràng.

Tiểu Phương lại nhìn thấy mình, một người hoàn toàn giống hệt y.

Tiểu Phương còn đang ở ngoài cửa hiệu Ưng Ký thì bên trong cửa hiệu lại có một Tiểu Phương khác đang đứng trước quầy nhìn người khác giết người

... Tiểu Phương chẳng phải con hoang, cũng không có anh em. Tiểu Phương kia là từ đâu tới?

Tề Tiểu Yến rõ ràng cũng giật nảy mình.

Lúc Tiểu Phương khựng lại, nàng cũng khựng lại, nàng dùng sức kéo tay Tiểu Phương “Ta nhìn thấy người.”

“Ủa?”

“Ta nhìn thấy người đang trong cửa hiệu trước mặt.”

“Ủa?”

“Nhưng người rõ ràng đang đứng cạnh ta, tại sao lại đang ở trong cửa hiệu?” Tiểu Yến hỏi Tiểu Phương “Chẳng lẽ một mình người biến thành hai người sao?”

Tiểu Phương cười gượng, cũng chỉ còn cách cười gượng.

Bất kể ai nghe thấy người khác hỏi y một câu hỏi như thế, chỉ có cách cười gượng, câu hỏi ấy quả thật quá kỳ lạ, quá hoang đường.

Nhưng đến khi Tiểu Phương nhìn rõ người giết người và người bị giết, thì y cũng không cười gượng nổi nữa.

Trên mặt y giống như đột nhiên bị người ta chém một đao, chém đúng vào khớp xương nhạy cảm nhất.

Có hai người đang giết người, một nam, một nữ.

Người bị giết cũng là một nam, một nữ.

Người đàn ông giết người rõ ràng là Bốc Ưng.

Nữ nhân giết người rõ ràng là Ánh Nắng.

Người Bốc Ưng giết rõ ràng là Ban Sát Ba Na.

Người Ánh Nắng giết rõ ràng là Ba Oa.

Một Tiểu Phương đứng ngoài vẫn đang nhìn Bốc Ưng và Ánh Nắng giết Ban Sát Ba Na và Ba Oa, vẫn không có một cử chỉ cản trở.

... Đây là chuyện gì? Ai biết được đây là chuyện gì không?

Đây là một chuyện rất đơn giản.

Trên đời có rất nhiều chuyện bề ngoài nhìn rất phức tạp, rất thần bí, nhưng thật ra rất đơn giản.

Thậm chí có lúc đơn giản tới mức buồn cười

... Tại sao lại có tới hai Tiểu Phương?

Vì Tiểu Phương trong cửa hiệu là một người bằng sáp, là một người bằng sáp nặn thành.

... Tại sao Bốc Ưng lại giết Ban Sát Ba Na? Tại sao Ánh Nắng lại giết Ba Oa?

Vì họ cũng là người bằng sáp.

Năm người trong cửa hiệu đều là người bằng sáp nặn thành. Tất cả đều là giả nhưng làm rất giống, trông như người thật.

Cho nên chuyện không sao giải thích đều đã có lời giải đáp. Lời giải đáp rất đơn giản nhưng hoàn toàn không đáng cười

Vì Tiểu Phương lập tức nghĩ tới rất nhiều câu hỏi.

... Những người bằng sáp này là do ai làm ra? Tại sao lại phải làm chuyện này, có dụng ý gì?

... Trong cửa hiệu Ưng Ký trước nay rất đông người, tại sao hiện tại chỉ còn có năm người giả bằng sáp? Những người khác đâu rồi?

Tiểu Phương tiếp tục bước vào, lại nhìn thấy ba người nữa.

Ba người này đứng ở một góc xa hơn, là một người đàn ông, một nữ nhân và một đứa nhỏ.

Người đàn ông là Lã Tam, nữ nhân là Tô Tô, trên tay Tô Tô bế một đứa nhỏ.

Lã Tam diện mạo vẫn như thế, Tô Tô vẫn xinh đẹp như xưa, đứa nhỏ nàng bé trong lòng mặc áo hoa, đội mũ hồng, tuy chỉ khoảng hai ba tháng nhưng đã tai to mặt lớn vô cùng đáng yêu.

Ba người này đương nhiên cũng là người giả làm bằng sáp.

Cho dù họ không phải là làm bằng sáp, cho dù Lã Tam thật đứng ở đó, Tiểu Phương cũng không dám xông vào.

Vì y hoàn toàn chưa quên câu chuyện cũ trong gian nhà đá ở sơn thôn.

Đứa nhỏ Tô Tô bế trong lòng chính là máu thịt của y.

Tuy đứa nhỏ y nhìn thấy chẳng qua là làm bằng sáp nhưng diện mạo đứa nhỏ này chắc cũng hoàn toàn giống hệt đứa nhỏ con y.

... Đứa nhỏ đáng yêu làm sao. Tiểu Phương hy vọng được đích thân bế nó làm sao.

Nếu vào hai năm trước, thì bất kể Lã Tam là thật hay giả, cũng bất kể đứa nhỏ là thật hay giả, Tiểu Phương cũng xông vào rồi.

Nhưng Tiểu Phương hiện tại đã không phải là Tiểu Phương hai năm về trước.

Y đã sớm học được sự nhẫn nại.

Y nhất định phải nhẫn nại, phải bình tĩnh. Vì những người bằng sáp này không chỉ là vài người, mà bên trong nhất định có một âm mưu và bí mật đáng sợ.

Vấn đề quan trọng nhất là:

... Rốt cục những người bằng sáp này do ai làm ra?

... Tại sao lại phải làm mấy người bằng sáp như thế đem đặt ở đây?

Tiểu Phương cố gắng giữ bình tĩnh. Lúc ấy y lại chú ý tới mấy việc.

Ứng Ký vốn cũng như các cửa hiệu khác, ngoài cửa cũng có một bọn người bán hàng rong và ăn mày tụ tập. Lại thêm bên trong cửa hiệu đặt mấy người bằng sáp ăn mặc đẹp đẽ, hành sự kỳ dị, lẽ ra có thể thu hút nhiều người.

Nhưng lúc này chung quanh cổng cửa hiệu vài trượng lại không có người nào. Người đi đường vừa đi tới gần đó đã vội vàng rẽ qua hướng khác. Tường chỉ cần bước vào khu vực bất tường này một bước, sẽ lập tức có tai họa giáng xuống.

Nhưng người nào cũng đứng xa xa nhìn vào cửa hiệu này. Người nào cũng có ánh mắt kinh ngạc sợ sệt, rón rén nhìn trộm mấy pho tượng sáp trong cửa hiệu, coi chúng như là những người bằng xương bằng thịt, lúc nào cũng có thể dùng thanh kiếm bằng sáp của họ chặt đứt đầu, moi tim, lấy mạng người khác.

Tiểu Phương cũng rón rén kéo áo Tề Tiểu Yến, kéo nàng lui lại, lui vào đám đông.

Mọi người lảng ra xa họ. Bất kể họ đi tới đâu, mọi người cũng dạt ra thật xa.

Tề Tiểu Yến chợt hỏi Tiểu Phương “Người có biết tại sao mọi người đều lảng tránh người không?”

Chính nàng lại đưa ra câu trả lời “Vì trong cửa hiệu này cũng có pho tượng bằng sáp của người.”

Cách suy luận của nàng là “Pho tượng bằng sáp này mà làm giống người như thế, nhất định họ là một người rất quen với người”.

Nàng hỏi Tiểu Phương “Người đoán xem người ấy là ai?”

Tiểu Phương không đoán, dường như y không nghĩ tới chuyện ấy.

Một ông già lai mặt mũi đen bóng, mặc áo dài Ba Tư bán hương liệu, đang trả giá trước cổng một cửa hiệu, nhìn thấy Tiểu Phương bước tới cũng định tránh đi.

Tiểu Phương đột nhiên chụp y kéo lại, hạ giọng hỏi “Ta nhận ra người, người lại không nhận ra ta à?”

Ông già giật nảy mình, cố gắng lắc đầu, dùng hết tiếng Hán mình biết nói “Không nhận ra, hoàn toàn không nhận ra.”

Tiểu Phương cười nhạt “Cho dù người không nhận ra ta cũng không hề gì. Chỉ cần người có thể hiểu lời ta nói, bất kể người nhận hay không nhận ra ta cũng được.”

Y dùng sức nắm chặt cánh tay ông già “Người nghe đây, ta có mấy câu hỏi người, người chịu nói thì ta có tiền tặng cho người, nếu người không chịu nói thì ta sẽ bẻ gãy cánh tay này của người.”

CHƯƠNG 259

NGƯỜI BẰNG SÁP

Hai cách mà Tiểu Phương dùng để đối phó với ông già lai, chính là cách thức hữu hiệu nhất từ xưa đến nay.

Trên trán ông già lai đã toát mồ hôi lạnh, trước mắt đã nhìn thấy ánh sáng của bạc nén.

Trong tình huống như thế, rất ít người có thể ngậm miệng.

Tiểu Phương kéo ông già ra khỏi đám đông, kéo vào một góc vắng vẻ, mới trầm giọng hỏi “Những người bằng sáp trong cửa hiệu Ứng Ký là từ đâu tới?”

“Không biết.”

Tiểu Phương gia tăng kinh lực trên ngón tay, ông già lập tức đau buốt cơ hồ chảy nước mắt.

“Quả thật là ta không biết mà.” Ông già lai nói “Sáng hôm qua cửa hiệu Ứng Ký vừa mở cửa, thì mấy người bằng sáp ấy đã có ở đó rồi.”

Tiểu Phương nhìn y chằm chằm, đến khi biết chắc lời y nói là sự thật mới lỏng tay ra.

“Bọn người làm trong cửa hiệu Ứng Ký thì sao?”

“Không biết,” ông già lai nói “Từ sáng sớm hôm qua ta đã không nhìn thấy họ.”

“Không nhìn thấy người nào à?”

“Không nhìn thấy người nào cả.”

“Từ sáng sớm hôm qua trong cửa hiệu Ứng Ký chỉ có mấy người bằng sáp ấy thôi à?” Tiểu Phương hỏi “Không có người nào cả à?”

“Không có.” Ông già lai nói rất khẳng định “Tuyệt đối không có.”

Cửa hiệu Ưng Ký tổ chức chặt chẽ, quy mô to lớn. Ngoài bọn người làm là chiến binh thuộc hạ của Bốc Ưng, những người thường có mặt ở đó buôn bán làm ăn thật sự ít nhất cũng có hơn một trăm người

Một trăm con người bằng xương bằng thịt đương nhiên không thể mất tích tất cả trong vòng một đêm.

“Những người đó đi đâu rồi?”

Tiểu Phương suy nghĩ, lại hỏi một câu giống như trùng lặp nhưng tuyệt đối không thừa.

“Ý của người nói có phải là từ sáng sớm hôm qua đến bây giờ chỉ có những người bằng sáp ấy trong cửa hiệu Ưng Ký thôi phải không?”

“Chắc là như thế.”

Ông già lai ngẫm nghĩ rồi nói tiếp “Vì từ sáng sớm hôm qua đến bây giờ, ngoài mấy người bằng sáp ấy, không ai thấy người nào đi lại trong cửa hiệu Ưng Ký cả.”

Tiểu Phương lại hỏi “Người có biết trong cửa hiệu Ưng Ký thường có rất nhiều hàng hóa đáng tiền không?”

“Ta biết.” Ông già lai nói “Mọi người đều biết.”

“Trong cửa hiệu chỉ có mấy người bằng sáp ấy, chẳng lẽ không ai vào đó mua bán à?”

“Có.” Ông già lai nói “Từ sáng sớm hôm qua đến bây giờ ít nhất có năm sáu người bước vào.”

Tiểu Phương hỏi “Những người ấy đâu rồi?”

“Chết cả rồi.” Ông già lai rút cổ “Vừa bước vào cổng lớn của cửa hiệu Ưng Ký là chết ngay.”

“Chỉ cần bước vào cổng lớn là chết ngay à?” Tiểu Phương hỏi “Bắt kẻ là ai cũng thế à?”

Ông già lai gật gật đầu. Mỗi một nếp nhăn trên bộ mặt già nua đều như đang ứa mồ hôi, mồ hôi lạnh.

Bàn tay Tiểu Phương không tự chủ được nắm chặt đốc kiếm, trong xương sống cảm thấy có một luồng hơi lạnh chạy ngược lên.

Y không tin chuyện ấy, nhưng lại không thể không tin, nên y lại hỏi “Mấy người ấy chết thế nào? Xác họ hiện ở đâu?”

Ông già lai không trả lời câu hỏi ấy, cũng không cần phải trả lời. Vì đúng lúc ấy trên đường bát giác lại xảy ra một chuyện đáng sợ.

Đám đông xa xa đột nhiên náo loạn. Năm đại hán to lớn vạm vỡ khoác áo da dê rẽ đám đông sải chân bước tới.

Năm đại hán như bằng sắt đúc thành, mười một món binh khí ngoại môn cương mãnh.

Đại hán đầu tiên uốn ngực phình bụng, tay cầm một cặp Hổ nguyên đại thiết bài ít nhất cũng nặng năm mươi cân, trên mặt đầy râu quai nón xanh rì, trên hai cánh tay to hơn cái tô đựng canh, gân xanh nổi lên như con rắn.

Đại hán thứ hai vai rộng hông nhỏ, trên sợi dây lưng rộng hơn bàn tay giắt năm lưỡi phủ, một lưỡi lớn, bốn lưỡi nhỏ.

Đại hán thứ ba mày rậm mắt to, râu cầm cạo nhẵn. Trên vai vác một ngọn thiết kích còn dài hơn người, tay cầm một ngọn Kim cương hàng ma chữ, trên hông giắt một ngọn Quỷ đầu đao sống dày lưỡi mỏng.

Đại hán thứ tư lại chỉ dùng một thanh Thanh cương kiếm bình thường. Thân hình tuy cao lớn, nhưng lại rất anh tuấn.

Đại hán thứ năm hai tay không, cơ hồ buông xuống quá gối. Không những cánh tay đặc biệt dài, mà nắm tay cũng to hơn người thường gấp bội.

Tuy trong tay y không cầm binh khí, nhưng trên hông lại treo đủ vật linh tinh, vụn vặt lẻ tẻ tới mức không nhận ra được là vật gì, rốt lại có bao nhiêu thứ. Trên cổ còn khoác một vòng dây thừng dài, xem ra giống như một cái giá hàng tạp hóa di động.

Năm đại hán không cần lớn tiếng quát tháo, cũng không cần xuất thủ, chỉ cần như thế đứng ở đó, thì khí thế đã đủ cho người ta sợ sệt.

Họ vừa xuất hiện, mọi người đều im bật.

Năm người đưa mắt nhìn nhau một cái, cái nhìn đầy vẻ kiêu hùng, người vác kích cầm chữ đeo đao lên tiếng đầu tiên.

“Lão đại, đây là mấy người bằng sắp đang giở trò ma, huynh đệ núi Thanh Điều chính là chết dưới tay họ.”

“Người bằng sắp cũng biết giết người sao?” Lão đại cười nhạt “Đây thật là gặp ma sống con mẹ nó.”

“Bất kể họ biến ra cái gì, chẳng bằng chúng ta cứ phá hủy đi rồi sẽ nói chuyện.”

“Ý hay.”

Đại hán đeo kiếm dáng vẻ tuy rất anh tuấn, nhưng động tác lại rất mau lẹ, lật tay một cái rút thanh Thanh cương kiếm ra, đã chuẩn bị động thủ.

Đại hán dùng phủ lập tức cản y lại.

“Chờ một lát.”

“Đã tới đây rồi, còn chờ cái gì?”

“Chờ ta xem đã.”

Đại hán đeo kiếm không tranh cãi nữa, vì lão đại của họ cũng đồng ý “Được, chúng ta cứ xem lão nhị đã.”

Không những họ đang nhìn, mà người khác cũng đang nhìn, chờ xem lão nhị của họ xuất thủ.

Động tác của lão nhị hoàn toàn không nhanh. Trước tiên y thông thả bước tới hai bước, rút từ lưng ra một lưỡi phủ kề cả cán chỉ dài một thước, dùng ngón tay cái gãi gãi lưỡi phủ, vuốt lưỡi phủ một cái.. đột nhiên khom người vung tay.

Chỉ nghe ào một tiếng, tiếng kinh phong rít lên, lưỡi phủ trong tay y đã bay ra khỏi tay chém vào đầu Ban Sát Ba Na.

Đây là một công phu rất ít người trên giang hồ luyện tập, sức nặng của lưỡi phủ lớn hơn rất nhiều so với bất kỳ loại ám khí nào.

Trọng lượng lớn, tốc độ đương nhiên cũng nhanh. Cho dù là mãnh thú như cọp beo sư tử cũng không chịu nổi một lưỡi phủ như thế.

Ban Sát Ba Na không động đậy.

Ban Sát Ba Na này chẳng qua chỉ là một người bằng sáp, không thể động đậy. Nhưng lưỡi phủ cũng không chém được vào đầu y.

Loại công phu này giống như phi đao, rất khó luyện tới mức hoàn toàn chính xác, phải luyện tới mức ngoài ba mươi bước phóng một lưỡi phủ chẻ được hạt đào mới có thể tính là đã luyện thành.

Đại hán kia rõ ràng đã luyện được công phu ấy một bước, xuất thủ không những nhanh mà còn chuẩn.

Người nào cũng nhìn thấy rất rõ ràng, lưỡi phủ của y chém tới chắc chắn chẻ cái đầu của người bằng sáp ra làm hai.

Điều kỳ quái là nhát phủ ấy lại chém trượt.

Cũng không biết vì hán tử kia dùng sức không đủ hay vì lý do cổ quái nào khác mà lưỡi phủ như gió bay tới đầu Ban Sát Ba Na lại đột nhiên mất chính xác, giống như con diều đứt dây, lướt qua một bên, soạt một tiếng cắm vào cái quày gỗ.

Lão nhị biến sắc.

Bọn anh em của y cũng biến sắc.

Lão đại trông mắt di động, cổ ý ngoác miệng chửi lớn.

“Thằng giặc cái, bảo người ăn thêm ít thịt, trên tay mới đủ sức, người lại đi chơi gái con mẹ nó, chơi tới mức tay chân mềm nhũn, thật là làm mất mặt”.

Lão nhị sắc mặt xám xanh, không chờ lão đại của họ chửi dứt câu, lưỡi phủ thứ hai đã phóng ra.

Lần này y xuất thủ càng nhanh càng chuẩn, lực đạo cũng càng mạnh hơn.

Lưỡi phủ xé gió, ào ào bay tới. Đột nhiên phụp một tiếng, cán gỗ của lưỡi phủ bỗng gãy làm hai đoạn. Lưỡi phủ mất cân bằng, lập tức rơi xuống đất.

Lão đại vẫn tiếp tục chửi, chửi rất tàn tệ.

Nhưng ánh mắt của y này giờ đã quan sát khắp bốn phía, vì y cùng bọn anh em của y đều đã thấy rõ được hai chuyện.

... Cái cán bằng gỗ tốt của lưỡi phủ ấy tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ gãy đôi.

... Lực đạo trên tay lão nhị của họ, đương nhiên họ đều hiểu rõ. Nếu nói lưỡi phủ của y chém lệch thì cũng giống như nói mặt trời mọc phía tây.

Cán phủ đã không thể vô duyên vô cớ gãy đôi, lưỡi phủ cũng tuyệt nhiên không thể chém trượt, vậy thì là chuyện gì?

Lời giải thích duy nhất hợp lý là: có một người

... Có một người ở một chỗ rất khó bị người ta nhìn thấy, sử dụng một thủ pháp rất khó bị người ta nhìn thấy, phóng ra một loại ám khí rất khó bị người ta nhìn thấy, đánh lưỡi phủ đầu tiên của lão nhị bay lệch đi sau đó đánh gãy cán lưỡi phủ thứ hai của y.

Người ấy rõ ràng là cao thủ, cao thủ trong các cao thủ.

Người ấy rất có thể phía trong người bằng sáp.

Năm anh em họ tuy đều nghĩ tới điều ấy, nhưng hoàn toàn không động thanh sắc. Vì họ vẫn chưa nhìn thấy người ấy, cũng không nhìn thấy ám khí mà người ấy dùng.

Họ chỉ nhìn Tiểu Phương.

Tiểu Phương cũng đang tìm, tìm người đánh lưỡi phủ bay lệch, đánh gãy cán phủ.

Y còn chưa tìm ra người ấy, người khác đã tìm tới y.

Người đầu tiên bước tới chính là thiếu niên đeo kiếm thân hình cao lớn đáng vẻ anh tuấn.

Y nhìn Tiểu Phương chằm chằm, đột nhiên cười cười “Chào người.” Y nói “Dường như ta đã gặp người rồi.”

“Ủa?”

“Dường như ta vừa nhìn thấy người, nhìn thấy người ở một nơi khác.”

“Ủa?” Tiểu Phương hỏi “Nhìn thấy ta ở đâu?”

“Trong cửa hiệu này,” thiếu niên đeo kiếm nói “Người giống hệt với người bằng sáp trong kia.”

Tiểu Phương cười, sờ lên mặt mình cười cười.

“Tự ta cũng cảm thấy có chỗ giống.” Y hỏi thiếu niên “Quý tính của người là gì?”

“Ta là Lão tứ.”

“Lão tứ à?” Tiểu Phương lại hỏi “Lão tứ của ai?”

“Lão tứ của lão đại của bọn ta.”

“Lão đại của các người là ai?”

“Là một người trước nay không giết người.” Lão tứ nói “Y chỉ đánh người, thường đã đánh là đánh người ta nát bét như thịt bằm.”

Tiểu Phương thở dài.

“Thế thì nhất định y sẽ mệt lắm.”

“Mệt lắm à?”

“Bất kể ai muốn đánh người khác thành thịt bằm, đều rất tốn sức lực, làm sao y không mệt được.”

Lão tứ cười nhạt, chợt hỏi Tiểu Phương “Ám khí của người đâu?”

“Ám khí gì?” Tiểu Phương hỏi lại.

“Ám khí đánh vào lưỡi phủ ấy.”

“Ta không có loại ám khí ấy,” Tiểu Phương cười “Nếu ta có ám khí, cũng không đánh vào lưỡi phủ.”

“Không đánh vào lưỡi phủ thì đánh vào đâu?”

“Vào người.” Tiểu Phương giống như cười rất vui vẻ “Đánh vào người thì vui hơn đánh vào lưỡi phủ.”

Lão tứ cũng cười.

Hai người bọn họ đều đang cười Nhưng bất kể là ai cũng đều nhận ra, họ hoàn toàn không thấy có gì thật sự đáng cười.

Lúc họ cười, ánh mắt đều dán chặt vào tay đối phương.

Bàn tay cầm kiếm.

Lão tứ cười không giống như Tiểu Phương cười, đột nhiên y hỏi Tiểu Phương “Người cũng biết dùng kiếm à?”

“Biết một chút.” Tiểu Phương nói “Biết chút chút.”

“Vậy thì tốt lắm.” Lão tứ nói “Vừa khéo ta cũng biết dùng kiếm, cũng chỉ biết chút chút.”

Câu ấy nói ra, ai cũng hiểu rõ ý y.

Lão tứ đã cho rằng Tiểu Phương có quan hệ với mấy người bằng sáp trong cửa hiệu Ứng Ký. Cho dù y không phải cao thủ đánh rơi lưỡi phủ, cũng có thể bắt đầu từ y để bức bách vị cao thủ kia phải xuất hiện.

Tiểu Phương lại không phủ nhận. Vì y biết phủ nhận cũng vô ích.

Trong tay Lão tứ có kiếm.

Tiểu Phương cũng có.

Lão tứ đã định dùng thanh kiếm của y để bức bách Tiểu Phương nói ra bí mật.

Tiểu Phương cũng không cự tuyệt né tránh.

Lão tứ cao tám thước một tấc, tay cầm trường kiếm, động tác linh hoạt, cơ bắp toàn thân đầy sức bật.

Tiểu Phương xem ra không những xanh xao tiều tụy, mà còn lộ rõ vẻ hư nhược.

Thế yếu mạnh giữa họ xem ra rất rõ ràng. Người nào cũng cho rằng Tiểu Phương nhất định sẽ thua. Chỉ có Tiểu Yến là ngoại lệ.

Chỉ có nàng biết rõ Lão tứ tuyệt đối không thể đón đỡ được Tiểu Phương ba chiêu.

Một tiếng quát khê, kiếm quang chớp lên, trong chớp mắt Lão tứ đã đánh ra tám, tám chiêu liên hoàn nối nhau đánh tới.

Nhưng y không chạm được tới cả vạt áo của Tiểu Phương.

Tiểu Phương chỉ đâm ra một kiếm.

Y xoay người, tuốt kiếm, một kiếm phóng ra, đâm vào cổ họng Lão tứ.

Lão tứ dùng toàn lực mới tránh được một kiếm ấy.

Y lảng không nhảy lùi lại, lảng không lật người, tuy tránh được nhất kiếm ấy, nhưng đã không sao nhìn được đường lui.

Lúc thân hình y rơi xuống, đã ở phía trong cửa hiệu Ứng Ký.

Trong cửa hiệu Ứng Ký chỉ có người sập không có sự sống, không có tri giác, không thể động đậy.

Nhưng lúc thân hình y vừa rơi xuống, mắt đã lộ ra vẻ kinh hoàng. Cơ bắp toàn thân đã vì hoảng sợ mà co lại, đột nhiên mất hết sức bật, biến thành tê dại cứng đờ.

Bọn huynh đệ của y đồng thanh gọi lớn “Lão tứ, lùi lại, lùi lại mau!”

Chính y đương nhiên cũng muốn lùi lại, nhưng đã quá muộn.

Y vùng vẫy, còn định nhảy xổ tới, dùng thanh kiếm trong tay y đánh giết mấy người bằng sập vốn không có sự sống.

Nhưng đứng trong chớp mắt ấy, khớp xương bắp thịt toàn thân y đều đã không nghe theo sự sai khiến. Nước mắt nước mũi, nước tiểu và phân đột nhiên đổ cả ra, thân hình từ từ co rúm lại thành một khối.

Chỉ có điều y vẫn chưa chết, vẫn còn một hơi thở cuối cùng, y đột nhiên quát lớn một tiếng, dùng hết sức lực phóng thanh kiếm trong tay ra.

Kiếm quang chớp lên, soạt một tiếng, thanh kiếm cắm vào ngực Bốc Ứng, từ trước ngực xuyên ra sau lưng.

Vì Bốc Ứng ấy chẳng qua chỉ là một người bằng sập mà thôi.

Lúc ấy Lão tứ đã ngã xuống đất, toàn thân co rúm cứng đờ. Một đại hán cao tám thước một tấc trong chớp mắt đã biến thành giống như một tiêu bản bị rút hết xương thịt.

Nên y đã không kịp nhìn được kết quả của nhất kiếm mà y phóng ra.

Nhưng huynh đệ của y vẫn chưa chết.

Trên mặt họ đột nhiên cũng lộ ra vẻ kinh ngạc hoảng sợ, vì họ đã nhìn thấy.

Người nào còn có thể nhìn thấy, trên mặt cũng sẽ lộ ra vẻ như họ, thậm chí cả Tiểu Phương cũng không phải ngoại lệ.

Vì y cũng như họ, đã nhìn thấy một việc kỳ quái tuy chính mắt nhìn thấy cũng không sao tin được.

Họ nhìn thấy Bốc Ưng đang chảy máu.

Bốc Ưng này chẳng qua chỉ là một người bằng sáp, không có tri giác, không có sự sống, tại sao lại có thể chảy máu?

Bốc Ưng quả thật đang chảy máu.

Một dòng máu tươi từ mũi kiếm chảy ra, nhỏ xuống đất.

Y không động đây, cũng không lộ vẻ gì.

Vì chẳng qua y chỉ là một người bằng sáp mà thôi – ít nhất nhìn từ bên ngoài thì chỉ là một người bằng sáp.

Nhưng từ một khía cạnh khác mà nhìn thì bất kể là ai cũng đều biết một người bằng sáp không thể chảy máu.

Tuyệt đối không thể.

... Vậy máu từ đâu chảy ra?

... Chẳng lẽ người bằng sáp này chỉ là bên ngoài là một người bằng sáp, chứ thật ra thì không phải?

... Nếu quả thật người bằng sáp này thật ra hoàn toàn không phải là người bằng sáp, thì tại sao xem ra lại là một người bằng sáp?

Đây là một câu hỏi rất hoang đường, cũng là một ý nghĩ rất hoang đường, hoang đường mà đáng sợ.

Toàn thân Tiểu Phương đột nhiên đều toát mồ hôi lạnh. Vì y đột nhiên có một ý nghĩ rất hoang đường.

Y đột nhiên xông tới.

Y định xông vào cửa hiệu Ưng Ký tìm câu trả lời cho câu hỏi ấy.

Y chỉ muốn tìm câu trả lời cho câu hỏi ấy, nhưng lại quên mất lời ông già lai đã nói với y.

... Chỉ cần bước qua khỏi cổng lớn của cửa hiệu Ưng Ký thì phải chết, bất kể là ai cũng thế.

Câu nói ấy nghe ra rất hoang đường, rất ít người tin được, nhưng sau khi nhìn thấy Lão tứ bạo tử còn ai có thể không tin? Ai dám không tin?

Dáng vẻ khiếp sợ trong mắt Lão tứ trước khi chết, càng khiến người ta khó mà quên được.

Tiểu Phương lại quên.

Trong chớp mắt ấy, chuyện gì y cũng quên hết. Tất cả những chuyện khiến người ta đau xót thương cảm, tức giận sợ hãi đều đã không thể ảnh hưởng tới y.

Trong chớp mắt ấy y chỉ quan tâm tới một chuyện, một người

Bốc Ưng.

Đêm trên sa mạc lạnh lẽo dài đằng dặc, rượu nóng hơn gió lạnh, tình bạn còn nóng hơn rượu, mới thật sự khiến người ta vĩnh viễn không quên.

Con phải thành danh

Rượu phải say.

Say rồi nói chuyện,

Nói lời hay.

Bốc Ứng, rốt lại người còn sống hay chết? Rốt lại người đang ở đâu?

Tại sao người lại chảy máu?

Tiểu Phương không phải là anh hùng.

Rất ít người coi y là anh hùng, chính y cũng không muốn làm anh hùng.

Y chỉ muốn làm một người bình thường, làm những chuyện bình thường, sống một cuộc đời bình thường.

Nhưng y có một sự kích động.

Mỗi khi y nhìn thấy một chuyện không công bằng, nhìn thấy một người xử sự với kẻ khác không công bằng, y lại bị kích động, sẽ làm bất kể chuyện gì để cho chuyện ấy trở nên công bằng hơn, hợp lý hơn.

Tiểu Phương còn có một sức mạnh, một sức mạnh vĩnh viễn không chịu khuất phục.

Nếu người khác không bức bách y, thì y tuyệt đối là một người rất hòa nhã, không muốn tranh giành với ai, cũng không muốn tranh giành vì bất cứ chuyện gì.

Còn nếu có người bức bách y, thì sức mạnh ấy của y lại bộc lộ.

Lúc y bộc lộ sức mạnh ấy, thì bất kể người khác dùng lợi lộc để dụ dỗ hay sức mạnh uy hiếp y, y cũng không quan tâm. Cho dù đao kẻ vào cổ y, y cũng không quan tâm.

Gần đây Tiểu Phương đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Người nào quen y cũng nhận thấy y đã bình tĩnh hơn trước rất nhiều.

Tự y cũng nhận thấy mình đã bình tĩnh hơn rất nhiều, cũng đã học được cách kiềm chế chính mình.

Có rất nhiều lần y đều chứng thực chuyện ấy cho mình, nhưng hiện tại đột nhiên y lại bị kích động, quên sạch tất cả những lời chính mình khuyên răn mình nhiều lần trước đây.

Nếu là chuyện của y, thì chắc chắn y sẽ không như thế.

Nhưng vì bằng hữu của y, vì Bốc Ứng, lúc nào y cũng có thể vứt bỏ tất cả, lúc nào cũng có thể húc đầu vào tường, cho dù trên tường có ba trăm tám mươi cái đinh, y cũng sẽ húc vào.

Vì trời sinh y là một con người như thế, trời sinh ra tính nết như thế. Người nói tính nết ấy có đáng chết hay không?

... Tại sao người bằng sáp lại chảy máu?

Chỉ có một câu trả lời hợp lý.

... Trong lớp sáp bên ngoài có một người, một người có thể chảy máu. Có phải chỉ có người sống mới có thể chảy máu không?

Từ lúc còn rất nhỏ rất nhỏ, Tiểu Phương đã nghe một câu chuyện, một câu chuyện cực kỳ đáng sợ:

... Từ thuở xa xưa, ở một đất nước cực kỳ thần bí, có một vị đại sư làm người bằng sáp. Những người bằng sáp y nặn ra đều như người sống, nhất là các cô gái bằng sáp y nặn ra, người nào cũng khiến đàn ông say mê.

... Trong thời gian ấy, nơi thôn xóm hẻo lánh kia, thỉnh thoảng lại có một số thiếu nữ bị mất tích một cách bí ẩn, ngay cả những viên bổ khoái giàu kinh nghiệm cũng không điều tra ra được nơi hạ lạc của họ.

... Nhưng vụ án kỳ lạ ấy lại được một người mẹ đau khổ tình cờ phát hiện ra.

... Người mẹ ấy vì con gái bị mất tích, đau khổ cơ hồ phát điên, thương vợ, người chồng đưa bà ta tới thành phố để khuây khỏa.

... Họ ở nhờ một người họ hàng giàu có trong thành, vừa khéo làm quen với vị đại sư nặn người bằng sáp khéo léo kia, y bèn đưa họ tới xem những tượng sáp sống động của y.

... Người mẹ nhìn thấy một pho tượng bằng sáp trong đó, đột nhiên ngất đi.

... Vì người bằng sáp mà bà nhìn thấy rất giống con gái bà. Dưới ánh đèn trong buổi chiều mờ mờ, xem ra quả thật hoàn toàn giống hệt con gái bà.

... Lúc bà tỉnh lại, yêu cầu vị đại sư kia bán pho tượng ấy cho bà, bất kể bao nhiêu tiền bà cũng mua, cho dù phải dốc hết gia sản ra bà cũng không tiếc.

... Nhưng vị đại sư kia lại cự tuyệt.

... Kiệt tác của vị đại sư là tuyệt đối không thể chuyển nhượng cho người khác.

... Người mẹ đau buồn vừa áy náy vừa thất vọng, đang chuẩn bị ra về.

... Chuyện đáng sợ đúng lúc ấy đã xảy ra.

... Pho tượng cô gái bằng sáp kia đột nhiên trong mắt có máu chảy ra.

... Người mẹ đau buồn không sao kiềm chế mình được nữa, bất kể tất cả xông tới ôm chặt pho tượng sáp.

... Pho tượng sáp đột nhiên vỡ ra, lớp sáp bên ngoài đột nhiên vỡ ra, bên trong rõ ràng là một người. Tuy không phải là người sống, nhưng là

một con người bằng xương bằng thịt.

... Người bên trong pho tượng sáp rõ ràng chính là đứa con gái mất tích của bà.

... Lúc ấy bí mật của vị đại sư kia bị vạch trần, kiệt tác của y đều là dùng người sống làm khuôn đồ sáp lên làm thành.

Lúc Tiểu Phương còn rất nhỏ, đã nghe truyền thuyết ấy, một truyền thuyết thần bí mà đáng sợ.

... Từ xưa truyền lại, nếu quả một người chết xa quê, hàm oan mà chết, thì lúc nhìn thấy người thân, thất khiếu xác chết sẽ ứa máu ra.

... Cho nên người chết chưa chắc đã hoàn toàn không thể chảy máu.

Câu chuyện ấy và truyền thuyết ấy đều đã mọc rễ trong lòng Tiểu Phương, đến lúc y nhìn thấy pho tượng Bốc Ứng bằng sáp có máu chảy ra, y chợt nghĩ tới chuyện ấy.

... Pho tượng Bốc Ứng bằng sáp này có phải là dùng cách ấy làm thành không?

... Người bên trong pho tượng sáp này có phải là Bốc Ứng không?

Nghĩ tới điều đó, Tiểu Phương lập tức bị kích động xông tới

Y nhất định phải tìm ra lời giải đáp cho câu hỏi này, bất kể thế nào cũng phải tìm ra.

Còn như sự an nguy sống chết của bản thân, thì y không quan tâm.

Vì trong chớp mắt ấy, y đã quên sạch tất cả những chuyện ấy.

Người đứng ngoài cổng cửa hiệu Ứng Ký không ai ngờ sau khi nhìn thấy Lão tứ bạo tử, Tiểu Phương lại xông vào. Cả Tề Tiểu Yên cũng không ngờ.

Nhưng y đã xông vào rồi.

Thân pháp của y cực kỳ mau lẹ, mau lẹ hơn nhiều người tưởng tượng. Nhưng y vừa xông vào, đột nhiên dừng lại, giống như bị ma pháp định thân.

Mục tiêu của y là pho tượng Bốc Ứng bằng sáp đang chảy máu.

Nhưng trong chớp mắt y đứng sững lại, y lại nhìn thấy một pho tượng sáp khác.

Sau đó trên mặt lộ ra một dáng vẻ rất kỳ quái, giống như vẻ mặt của lão tứ trước khi chết.

Trong mắt y đột nhiên cũng lộ ra vẻ khiếp sợ, da thịt trên mặt y mường tượng cũng co rúm lại, méo mó.

... Y đã nhìn thấy gì?

Cái Tiểu Phương nhìn thấy, ngoài y ra không ai có thể tin, thậm chí cả y cũng rất khó tin.

Y đột nhiên nhìn thấy đôi mắt y.

Y cũng nhìn thấy trong đôi mắt y lộ ra dáng vẻ ấy, một dáng vẻ không ai có thể tưởng tượng được.

Một dáng vẻ đầy chế nhạo và thù hận.

Có ai có thể tưởng tượng được một người dùng ánh mắt ấy nhìn mình không?

Cái Tiểu Phương nhìn thấy đương nhiên không phải là chính y, chẳng qua chỉ nhìn thấy từ người sát giống như hoàn toàn giống y mà thôi.

Nhưng trong chớp mắt ấy, y lại quả thật có cảm giác như thế. Cảm thấy quả thật là y đang nhìn thấy chính y, con người y đột nhiên giống như bị xé thành hai mảnh.

... Đó là chuyện hoàn toàn không thể có.

CHƯƠNG 60

KHÔNG PHẢI CON NGƯỜI

Cho dù lúc soi gương, người cũng nên biết con người trong gương hoàn toàn không phải là anh, chẳng qua chỉ là một cái bóng hư ảo trong gương mà thôi.

... Chuyện đó chỉ có trong giấc mộng mới xảy ra, vả lại thường là ác mộng.

Hiện tại Tiểu Phương không phải đang nằm mộng.

Y không muốn nhìn thấy chính mình, nhưng thân hình y đã dừng lại, ánh mắt đã bị một người khác của mình thu hút.

Y chợt cảm thấy có một nỗi sợ hãi không nói ra được. Chỉ hận không thể bỏ chạy thật nhanh, rời xa nơi này thật nhanh.

Nhưng thân hình y đã bất động, ánh mắt cũng không rời ra được.

Đúng trong sát na ấy, mắt y đột nhiên cảm thấy đau nhói, giống như có một mũi kim đâm vào mắt, đóng đinh y xuống đất.

Cơ bắp toàn thân y hầu như đã bị tê dại cứng đờ co rút, chính y cũng có thể cảm nhận được.

Nhưng y đã hoàn toàn không còn sức lực.

... Cảm giác của Lão tứ lúc chết có phải cũng giống như thế không?

Y mừng tượng nghe thấy thanh âm của Tiểu Yến, trong thanh âm đầy sự hoảng sợ nôn nóng và lo lắng cho y.

Nhưng y đã không nghe thấy rõ nữa.

Trong tay y tuy vẫn còn nắm chặt thanh Ma nhãn, nhưng đã không còn sức đâm ra.

Vì y đã hoàn toàn bị đôi mắt của chính mình kia chế ngự. Y đã nhìn thấy địa ngục từ đôi mắt ấy.

Ngọn lửa đang nung nấu, bốn phương tám hướng đều nóng rực.

Trời sụp đất lở, cát đá bay tung.

Người sắp không có sự sống đột nhiên đều rửa ráy trong lửa mà có được sự sống, đột nhiên đều phi thân nhảy lên, như ma quỷ chụp xuống đám người.

Trong đám người hỗn loạn, lúc nào cũng nghe thấy tiếng la thảm vang lên ghê rợn.

Trong ánh lửa có ánh máu.

Đây không phải là địa ngục, cũng không phải là ảo tưởng dưới địa ngục.

Tiểu Phương biết không phải, tuyệt đối không phải.

Đây là chính mắt y nhìn thấy.

Sau khi y nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ ấy thì ngất đi. Còn chưa tìm hiểu được rõ ràng thì chuyện ấy đã xảy ra, đã ngất đi rồi.

Biển màu xanh.

Sóng nước màu xanh.

Ánh nắng xán lạn, nước biển xanh biếc. Sóng nước màu xanh dưới ánh nắng trông như sóng mắt người tình.

Người tình cũng ôn nhu như sóng nước màu xanh.

Đó không phải là ảo tưởng, là Tiểu Phương chính mắt nhìn thấy.

Lúc y tỉnh lại thì nhìn thấy một phiến màu xanh. Màu xanh ấy mới đẹp làm sao, mới ôn nhu làm sao.

Nhưng ở đây hoàn toàn không có biển, cái y nhìn thấy cũng không phải là sóng nước. Y nhìn thấy Ánh Nắng.

Ánh Nắng Màu Xanh.

Lúc Tiểu Phương tỉnh lại, Ánh Nắng đang nhìn y, ánh mắt ôn nhu như sóng nước.

... Đây là sự thật hay là ảo ảnh?

... Ánh Nắng, tại sao nàng ở đây?

Tiểu Phương không tin.

... Chẳng lẽ đây lại là địa ngục? Chẳng lẽ ta đã xuống tới địa ngục?

... Dưới địa ngục có lúc há không phải cũng hiện ra cảnh đẹp? Cũng như trong sa mạc giống địa ngục có lúc cũng xuất hiện lâu sò làm người ta say mê.

Tiểu Phương muốn đưa tay ra dụi mắt.

Nhưng tay y mềm nhũn, hoàn toàn không có chút sức lực nào.

Tay y có thể nhấc lên chỉ vì Ánh Nắng đang cầm tay y.

Bàn tay lạnh buốt, nước mắt lạnh buốt.

Nước mắt đã chảy giàn giụa trên mặt Ánh Nắng.

Trong chớp mắt ấy trông nàng giống như vĩnh viễn không thể buông tay Tiểu Phương ra được.

Nhưng nàng lại vội buông tay ra.

Vì ngoài nàng, trong gian phòng nhỏ bé nhưng ấm áp ấy còn có ba người khác.

Tiểu Phương rốt lại đã nhận ra ba người ấy.

Hai người lớn, một đứa trẻ.

Người đứng cạnh giường Tiểu Phương là Tề Tiểu Yến.

Nãy giờ nàng yên lặng đứng đó, nhìn Tiểu Phương và Ánh Nắng, nhìn hành động và thái độ của họ.

Chính nàng thì không hề tỏ vẻ gì, như bất động.

... Nàng có thể làm gì? Nàng có thể nói gì?

Ngoài ra còn có một người khác đứng ở một góc xa xa, bế một đứa nhỏ trên tay.

Nàng mặc một bộ quần áo màu tro nhạt. Trên khuôn mặt trắng trẻo không đánh phấn, mái tóc đen kết búi buông lơi. Đôi mắt xinh đẹp mang dáng vẻ hồ hững, thương cảm không biết nói sao cho xiết.

Trên tay nàng là một đứa bé mặc áo đỏ.

... Tô Tô.

... Tô Tô lại cũng ở đây.

Đứa nhỏ nàng bế trên tay rõ ràng là con của Tiểu Phương.

Tiểu Phương trong lòng đau nhói.

... Tại sao Tô Tô lại ở đây?

... Tại sao Ánh Nắng lại ở đây?

... Chỗ này là nơi nào?

... Tại sao y lại tới đây?

... Cảnh tượng y nhìn thấy trong cửa hiệu Ưng Ký là thật hay ảo? Rốt cục là chuyện gì?

... Còn những người bằng sáp vừa thần bí vừa đáng sợ kia đâu rồi?

Cái Tiểu Phương không thể quên đương nhiên là đôi mắt của mình, hai con mắt độc.

Nhưng y đều không ra những câu hỏi ấy, vì y không biết nên hỏi ai.

Chiếc giường êm ái, chăn nệm sạch sẽ, y rất muốn nằm thế này ở đây, nằm suốt đời.

Nhưng y không thể không trở dậy.

Cuối cùng y đã đứng lên, đưa hai tay ra, muốn ôm chầm một người.

Ở đây có ba nữ nhân.

Ba nữ nhân này đều từng ảnh hưởng tới cuộc đời y, đều là những người mà suốt đời y vĩnh viễn không quên.

Ba nữ nhân này đều từng có một cảm tình vừa kỳ lạ, vừa phức tạp, vừa sâu nặng với y.

Y muốn ôm người nào?

Tiểu Yến đang chờ Tiểu Phương ôm. Tô Tô cũng chờ Tiểu Phương ôm.

Nhưng Tiểu Phương bước về phía Tô Tô.

Người y ôm lại không phải là Tô Tô mà là đứa nhỏ trong lòng Tô Tô.

Y ôm chặt đứa nhỏ trước nay chưa từng gặp.

Nước mắt đột nhiên trong mắt Tiểu Phương ứa ra.

Anh hùng không dễ rơi lệ.

Tiểu Phương ứa nước mắt vì y không phải là anh hùng.

Tiểu Phương yêu Tô Tô, nhưng họ đã chia tay nhau khá lâu rồi.

Tiểu Phương yêu Tiểu Yến, nhưng trong đáy lòng y có một cảm giác là nhất định họ sẽ chia tay.

Một mạch truyền giao, ràng buộc máu thịt với Tiểu Phương, chỉ có đứa con của y.

Con của y và Tô Tô.

Đứa nhỏ trong lòng.

Y đột nhiên phát hiện, tình cảm với đứa nhỏ trong lòng vừa phức tạp vừa sâu sắc.

Tình yêu hoàn toàn không phải lâu ngày không suy giảm, tình yêu lâu ngày không suy giảm rất ít.

Tình yêu là vật rất dễ tan biến.

Núi cao nước dài, sông hồ cách trở, cũng khiến tình yêu dần dần nhạt nhòa, tiêu tan ở chỗ vô tình.

Ánh mắt của Tiểu Phương, ánh mắt ôn nhu, hiện tại đang nhìn xuống mặt đứa nhỏ.

Đứa nhỏ mở hai con mắt đen trắng phân minh, vô tà nhìn y.

Quả tim Tiểu Phương đột nhiên đau nhói.

Vì đứa nhỏ này chợt nhìn y toét miệng cười, nụ cười ấy trông rất giống nụ cười của Tô Tô.

Tiểu Phương lại ôm chặt đứa nhỏ vào lòng.

Tiểu Phương nhìn nhìn Tiểu Yến, lại nhìn nhìn Tô Tô.

Trong đầu y đột nhiên hiện ra những hình ảnh lúc chung sống và hoan lạc với hai nữ nhân này.

Những hoan lạc ấy, trọn đời y không quên.

Tình cảm của y đối với hai nữ nhân này lại vừa phức tạp vừa sâu sắc.

Tê Tiểu Yến ánh mắt ngạc nhiên nhìn Tiểu Phương chằm chằm.

Ánh mắt của Tô Tô thì không có vẻ ngạc nhiên.

Vì nàng hiểu được tình cảm của Tiểu Phương.

Vì nàng là mẹ của đứa nhỏ, Tiểu Phương là cha của đứa nhỏ.

Tình mẹ con sâu sắc, tình cha con cũng sâu sắc.

Giữa lúc nguy nan, sau cơn kiếp nạn, đột nhiên phát hiện mình có con, đột nhiên nhìn thấy đứa con ấy, sự chấn động tâm linh ấy là điều chắc chắn chạm vào tuyến nước mắt.

Tô Tô nhìn Tiểu Phương và đứa nhỏ y bé trong lòng thấm thiết. Nàng chợt cảm thấy một sự ấm áp dâng lên trong lòng.

Trước nay nàng chưa nghĩ rằng tình cha cũng sâu sắc như thế, cũng làm người ta cảm động như thế.

Nàng chỉ biết có tình mẹ.

Tình mẹ là điều tự nhiên. Bắt đầu từ ngày mang thai, từ khi đứa nhỏ hình thành trong bụng người mẹ, người mẹ đã có một cảm giác rất đặc biệt, rất nhanh trở thành yêu thương.

Khi đứa nhỏ còn chưa chào đời, thì đã nhận được sự thương yêu và quan tâm của mẹ nó.

Tình cha lại không phải như thế.

Người cha thì nhất định phải nhìn thấy đứa nhỏ ra khỏi bụng mẹ, sinh ra trên đời mới thương yêu nó được.

Từ cái nhìn đứa nhỏ lần đầu tiên, tình cha bắt đầu nảy sinh.

Tình mẹ là tính trời, còn tình cha là tình cảm sau đó, bồi đắp từ từ.

Tình cha con là một tình cảm phải học tập.

Điều khiến Tô Tô cảm động chính là nàng phát hiện ra Tiểu Phương lại thương yêu đứa con của nàng sâu sắc như thế.

Nàng đột nhiên xông tới, ôm chặt Tiểu Phương và đứa nhỏ.

Tiểu Phương dịu dàng nhìn lên mặt Tô Tô, trong ánh lệ hiện rõ một sự cảm kích sâu xa.

Cảm kích nàng lưu lại cho hậu duệ của y.

Đã có hậu duệ, y có chết cũng không có gì hối tiếc.

Đã có hậu duệ, tâm tình y sẽ trở nên cởi mở.

Y không còn sợ cái chết, cũng không sợ đối diện với nguy hiểm nữa.

Lúc nào chỗ nào y cũng có thể chết, vì Bốc Ưng, vì Tô Tô, vì Ảnh Nắng, vì Tề Tiểu Yến.

Lúc Tiểu Phương vừa tỉnh lại, cho rằng mình đã rơi xuống địa ngục, hiện tại y biết y hoàn toàn không rơi xuống địa ngục.

Kẻ rơi xuống địa ngục tuyệt đối không phải là y.

Cho dù rơi xuống địa ngục, thì đó chẳng qua là y rơi vào địa ngục “Ta không vào địa ngục thì ai vào”.

Vì y chợt có quyết tâm ta không vào địa ngục thì ai vào.

Y quyết tâm đi tra xét chân tướng vụ này.

Không tiếc trả giá, không tiếc hy sinh, y phải đi tra xét người đứng phía sau âm mưu này rốt là ai.

Y biết nhất định y sẽ điều tra ra.

Vì y đã không còn có nỗi lo lắng chuyện về sau.

Suy nghĩ của y đã không còn bị bóng tối của cái chết uy hiếp và hành hạ.

Một người không có gì sợ sệt, thì kiếm thuật của y nhất định sẽ phát huy tới mức tốt cùng.

Y biết đây là lúc y bắt đầu lên tiếng hỏi.

Nhưng y không hỏi.

Y bước qua bể con y trước. Tiểu Phương không phải là thánh nhân, cũng không thể làm thánh nhân, cũng không muốn làm thánh nhân.

Từ một góc bí mật trong đáy lòng y, có thể y muốn ôm Tê Tiểu Yến trước.

Vì y là người đàn ông đầu tiên của nàng. Nàng đã trao cho y cái quý báu nhất trong đời của một nữ nhân.

Chuyện ấy không những là điều nữ nhân khó quên, mà đàn ông cũng rất khó quên như thế.

Từ một góc bí mật khác trong đáy lòng y, người y muốn ôm có lẽ là Ánh Nắng.

Ánh Nắng là một cô gái thông minh xinh đẹp, nhưng vô cùng si tình. Y biết trong đời y, vĩnh viễn không có được nàng.

Nhưng y thích nàng, không những thích, mà còn kính trọng.

Tình cảm của y đối với Ánh Nắng đã pha trộn vào làm một với tình bạn của y đối với Bốc Ưng.

Tiểu Phương là một người đàn ông.

Tô Tô là một nữ nhân, một nữ nhân với nữ tính tuyệt đối. Thậm chí có thể nói nàng toàn thân trên dưới chỗ nào cũng là nữ nhân.

Tiểu Phương không thể quên được nàng.

Tình cảm nồng nàn của nàng, sự ôn nhu của nàng, sự quyến rũ của nàng, bất kể người đàn ông nào cũng không quên được.

Trong đáy lòng Tiểu Phương, người y muốn ôm có lẽ là nàng.

Nhưng y lại bế con y trước.

Đó không chỉ là tình cha. Tình cảm giữa cha và con là tình cảm hậu thiên, là một tình cảm cần phải bồi đắp.

Y bước qua bể con y trước, có lẽ chẳng qua là vì y cần phải cân bằng, một sự cân bằng trong tình cảm, một sự cân bằng duy nhất có thể khiến tâm tình của y ổn định.

Bất kể thế nào, y cũng phải làm như thế.

Tề Tiểu Yến rón rén lui ra, Ánh Nắng thong thả ngồi xuống, ngồi xuống một chiếc ghế cạnh giường.

Tô Tô đột nhiên nở nụ cười, nụ cười vô cùng kỳ quái.

Nụ cười của nàng tưởng chừng có một sự độc ác không sao nói ra được. Ánh mắt của nàng cũng thế.

Nàng nhìn Tiểu Phương mỉm cười, chợt hỏi “Quả thật người nghĩ rằng đứa nhỏ này là con người à?”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

“Không phải.” Tô Tô nói “Đương nhiên không phải.”

Nàng lạnh lùng nói tiếp “Tại sao người không nghĩ xem tại sao Lã Tam lại trả con của người lại cho người?”

Tiểu Phương ngẩn ra.

Y biết lời Tô Tô không phải bịa đặt, nhưng y cũng không buông đứa nhỏ trong tay xuống. Cũng giống như một kẻ chết đuối biết rõ khúc gỗ mình vớ được hoàn toàn không thể giúp y nổi được. Nhưng vẫn không chịu buông tay.

Nụ cười của Tô Tô xem ra giống như đột nhiên biến thành cái mặt nạ.

“Lã Tam muốn ta mang đứa nhỏ này tới gặp người, chẳng qua là muốn ta nói với người, con của người đã lớn tới mức nào, cũng hoạt bát đáng yêu như đứa nhỏ này.”

Bàn tay Tiểu Phương lạnh buốt.

Tô Tô chợt lại cười nhạt “Trước đây người đã nghĩ tới con người chưa?”

“Chưa.” Tiểu Phương đáp.

Y là một người thành thật, có lẽ không thể kể là người tốt, nhưng tuyệt đối thành thật.

Trước nay y chưa từng nghĩ tới con y, vì y còn chưa nhìn thấy con y.

Giữa cha con họ chưa có sự yêu thương.

“Người biết ta đã có con với người.” Tô Tô lại hỏi “Nhưng trước nay người vẫn không nghĩ tới nó à?”

Tiểu Phương thừa nhận.

Nhưng hiện tại y đã bắt đầu nghĩ tới nó, vì y đã có một hình ảnh cụ thể về đứa con của y.

... Đó cũng là tính người

Bất kể bản tính con người là thiện hay ác, trong tính người cũng vẫn có nhược điểm.

Lã Tam rõ ràng là người rất giỏi nắm lấy loại nhược điểm ấy.

“Lã Tam bảo ta nói với người,” Tô Tô nói “Nếu người muốn gặp con người, thì trước tiên phải làm giúp y một việc.”

“Việc gì?” Tiểu Phương không thể không hỏi “Y muốn ta làm việc gì cho y?”

Tô Tô còn chưa lên tiếng, phía ngoài đã có người trả lời thay cho nàng “Y muốn người giết ta giúp y.”

Đó là giọng nói của Ban Sát Ba Na.

Một giọng nói vô cùng bình tĩnh, lại vô cùng nhiệt tình, chỉ cần nghe qua một lần là rất khó quên.

... Ban Sát Ba Na mà vĩnh viễn không ai biết lúc nào xuất hiện đã xuất hiện.

Ban Sát Ba Na xem ra còn trẻ.

... “Còn trẻ”, hai chữ ấy hoàn toàn không phải chỉ đại biểu cho tuổi tác, mà còn là một hình ảnh.

Y xem ra còn trẻ, vì xem ra y vẫn cứng rắn như thế, hiên ngang như thế, đầy sức sống như thế.

Bất kể y xuất hiện ở đâu lúc nào cũng như thế.

Cho dù y vừa dưới ao bùn nhảy lên, trông y vẫn như một thanh kiếm vừa ra lò, khô ráo, sáng loáng, sắc bén.

Cho dù y vừa từ giữa xương cốt máu tươi của địch nhân bước ra, trông y vẫn không có một chút mùi máu tanh.

Chỗ khác biệt duy nhất giữa lần này và mọi lần là trong tay y lại cầm một túi rượu.

Một túi da dê đầy rượu.

Y bước tới ngồi xuống một cái ghế nhỏ cạnh bàn, nhìn nhìn Tiểu Phương, nói “Ngồi xuống đi.”

Tiểu Phương đưa đĩa nhỏ lại cho Tô Tô mới ngồi xuống, ngồi xuống chỗ đối diện.

Lúc ấy Ban Sát Ba Na mới đặt cái túi đầy rượu lên bàn.

“Rượu này gọi là rượu Cổ Thành.” Y hỏi Tiểu Phương “Người đã uống qua chưa?”

“Ta đã uống qua rồi,” Tiểu Phương nói.

Y đương nhiên đã uống qua, loại rượu mà Bốc Ứng thích nhất chính là loại rượu này.

Loại rượu này uống vào giống như máu nóng của nam nhi.

Dùng một ngón tay móc cái quai của túi da dê lên, dốc rượu trong túi trôi vào cổ họng xong, Ban Sát Ba Na uống một hớp lớn trước, mới đưa cái túi qua Tiểu Phương.

“Người uống đi!”

Tiểu Phương cũng uống một ngụm lớn, một ngụm rất lớn, sau đó lại đưa cái túi qua Ban Sát Ba Na.

Họ đều không nhìn Tô Tô và Ánh Nắng, giống như trong phòng không có sự hiện diện của người khác.

“Người đã uống loại rượu này,” Ban Sát Ba Na nói “Đương nhiên người cũng nhớ một bài hát.”

“Ta nhớ.”

“Vậy người hát trước, ta sẽ họa.”

Tiểu Phương bèn hát.

Con phải thành danh,

Rượu phải say.

Say rồi nói chuyện,

Nói lời hay.

Họ hát hết lượt này tới lượt khác, uống hết ngụm này tới ngụm khác, lời ca của họ cũng nồng nhiệt cũng nóng bừng như rượu, rượu họ uống còn nóng hơn máu.

Lời ca có thể hát không ngừng, chứ rượu thì có lúc uống hết.

Ban Sát Ba Na đột nhiên vỗ mạnh lên bàn một cái.

“Ta biết.” Y nhìn Tiểu Phương “Ta biết người trước nay không coi ta là bằng hữu.”

“Ừa?”

“Trước nay người cho rằng chỉ có Bốc Ứng mới là bằng hữu tốt.”

“Y vốn là một người bằng hữu tốt.” Tiểu Phương nói “Không những là bằng hữu tốt của ta, mà cũng là bằng hữu tốt của người.”

“Vậy tại sao trước nay y vẫn không tìm người, cũng không tìm ta?” Ban Sát Ba Na nhìn Tiểu Phương chằm chằm “Người có biết là vì sao không?”

Tiểu Phương cầm túi rượu lên dốc cạn.

Y không sao trả lời câu hỏi ấy. Ngoài Bốc Ứng, không có ai trả lời được câu hỏi ấy.

Cũng không biết y đã tự hỏi mình câu hỏi ấy bao nhiêu lần, gần đây y đã không hỏi nữa. Vì câu hỏi ấy chỉ làm y bị thương.

Ban Sát Ba Na cũng không hỏi nữa.

Y cũng đang uống rượu, uống không ít hơn Tiểu Phương.

Trước nay Tiểu Phương không ngờ rằng một người vẫn lạnh lùng kiên định như nham thạch như Ban Sát Ba Na cũng uống nhiều rượu tới mức như thế.

Y nắm chặt cái túi da dê, không đưa qua cho Ban Sát Ba Na nữa. Có rất nhiều chuyện, nhất định y phải hỏi cho rõ lúc họ còn chưa uống say.

Nhưng Ban Sát Ba Na lại hỏi y “Người có nhìn thấy mấy người bằng sáp trong cửa hiệu Ứng Ký không?”

Tiểu Phương nhìn thấy rất rõ.

“Trước đó người có nhìn thấy pho tượng sáp nào tinh xảo sinh động như thế chưa?”

“Chưa,” Tiểu Phương nói.

“Đương nhiên người chưa nhìn thấy.” Ban Sát Ba Na nói “Mấy pho tượng sáp ấy, trước đây chưa từng xuất hiện ở Trung thổ.”

“Sao người biết được?”

“Vì dưới gầm trời này chỉ có một người có thể làm được tượng sáp như thế.” Ban Sát Ba Na nói “Tuyệt đối chỉ có một người thôi.”

“Người ấy là ai?”

“Lăng Phật Liệt Kim.”

Đó là một cái tên vô cùng ấn tượng, bất kể là ai nghe qua một lần cũng sẽ ghi nhớ trong lòng.

“Lăng Phật Liệt Kim.” Ban Sát Ba Na nói cái tên ấy lần nữa “Ta tin trước nay người chưa từng nghe tới cái tên ấy.”

Tiểu Phương quả thật trước nay chưa từng nghe.

“Y có phải người Hán không?”

“Không phải.” Ban Sát Ba Na nói “Y là người Ba Tư, nhưng trước nay sinh sống ở một hải đảo gọi là Anh Cát Lợi.”

“Anh Cát Lợi à?”, trước nay Tiểu Phương cũng chưa từng nghe tới đảo ấy “Anh Cát Lợi ở đâu?”

“Ở chỗ chân trời góc biển.” Ban Sát Ba Na nói “Ở một nơi mà trước nay chúng ta đều chưa từng tới.”

“Vậy tại sao tượng y làm lại xuất hiện ở đây?”

“Vì Lăng Phật Liệt Kim đã tới đây,” Ban Sát Ba Na nói.

“Tại sao y tới đây?”

“Được người ta mời tới.” Ban Sát Ba Na nói “Y là một kỳ nhân, những tượng bằng sáp y làm trong thiên hạ không ai bằng được. Nhưng y cũng phải sống cũng phải ăn cơm, chỉ cần có người chịu bỏ nhiều tiền ra, thì chỗ nào y cũng tới.”

“Y được ai mời tới đây thế?”

“Dưới gầm trời này dường như chỉ có một người có thể mời được y,” Ban Sát Ba Na nói “Có lẽ người cũng biết người ta nói tới là ai rồi.”

Tiểu Phương đã nghĩ tới

... Dưới gầm trời này chỉ có một người có thể bỏ ra một số tiền lớn như thế, cũng chỉ có người ấy mới có thể làm được chuyện như thế.

“Người nói Lã Tam phải không?”

“Ngoài y ra thì còn ai?”

“Tại sao Lã Tam phải đặc biệt mời Lăng Phật Liệt Kim tới đây?” Tiểu Phương hỏi “Chẳng lẽ là vì muốn y tới làm mấy pho tượng sáp kia à?”

“Đúng thế.”

“Tại sao Lã Tam phải làm như thế?”

“Vì rất nhiều lý do.” Ban Sát Ba Na nói “Lý do chủ yếu nhất chính là y muốn dùng mấy pho tượng sáp ấy để giết người.”

“Giết ai?”

Câu hỏi ấy thật ra không nên cũng không cần hỏi. Nhưng Ban Sát Ba Na vẫn trả lời “Giết người, giết ta, giết Bốc Ưng!”

Mấy pho tượng sáp không có sự sống, không có máu thịt, không thể động đây làm sao có thể giết người?

Ban Sát Ba Na giải thích “Mấy pho tượng sáp ấy đều rỗng, trong mỗi pho đều có một người ẩn núp, trong đó có cao thủ sử dụng chất độc, cũng có danh gia ám khí”.

Chất độc họ sử dụng đương nhiên là không màu không mùi, chất kịch độc khiến người ta hoàn toàn không sao phát hiện.

Ám khí của y, đương nhiên cũng dùng lấy nỏ bắn ra, ám khí khiến người ta không sao nhìn thấy.

Tiểu Phương đã nghĩ tới chuyện này.

“Cho nên bất kể là ai bước vào cổng cửa hiệu Ưng Ký cũng sẽ đột nhiên mất mạng.”

“Đúng thế.” Ban Sát Ba Na nói “Bất kể là ai chỉ cần bước vào đó là nhất định phải chết không còn gì phải nghi ngờ.”

Y lại nói “Rất nhiều người đã chết, đương nhiên chúng ta biết. Bất kể chúng ta ở đâu cũng nghe được tin tức.”

Tiểu Phương nói thay y đoạn sau “Nếu chúng ta biết được tin ấy, đương nhiên sẽ nhịn không được tìm tới xem thử.”

“Nếu chúng ta còn chưa thấy bí mật trong mấy pho tượng ấy mà cứ bước vào thì đương nhiên phải chết không còn gì phải nghi ngờ.”

Tiểu Phương thừa nhận.

Y cơ hồ đã chết qua một lần.

“May là người đã nhìn ra.”

“Đúng đấy, ta đã nhìn ra.” Ban Sát Ba Na nói “Cho nên ta còn chưa chết, người cũng chưa chết.”

Tiểu Phương thở dài một tiếng, lại nhịn không được hỏi “Có một chuyện ta còn chưa hiểu.”

“Chuyện gì?”

“Đôi mắt kia.”

Tiểu Phương lại nhớ lại con rắn độc kia “Ta chẳng qua chỉ nhìn nó một cái, mà giống như bị trúng độc.”

“Người không hiểu đó là chuyện gì à?”

“Ta không hiểu.”

“Thật ra đó hoàn toàn không phải là chuyện khó giải thích.” Ban Sát Ba Na chợt hỏi Tiểu Phương “Người từng gặp người bị bệnh mắt đã chưa?”

“Ta chưa gặp.”

“Người có nhìn thấy đôi mắt của những người ấy chưa?”

“Có lúc ta khó mà không nhìn.”

“Nhìn xong người có cảm giác gì?”

“Ta cảm thấy mắt ta rất không bình thường.”

“Nếu người nhìn lâu hơn, thì chính người cũng bị nhiễm bệnh ấy.” Ban Sát Ba Na nói “Nếu người nhớ kỹ lại thì nhất định người đã có kinh nghiệm như thế.”

Tiểu Phương quả thật đã có kinh nghiệm như thế “Nhưng ta không hiểu tại sao lại như thế?”

“Đó là vì người đã trúng độc.”

“Trúng độc à?” Tiểu Phương ngạc nhiên “Tại sao lại trúng độc?”

“Vì trong con mắt bị bệnh của những người ấy có một chất độc lây cho người khác.” Ban Sát Ba Na nói “Ít nhất là có bệnh, ba loại bệnh mắt đều có loại chất độc ấy.”

“Nhưng ta mới chỉ nhìn y hai cái thôi.”

“Nhìn hai cái là đủ rồi.”

“Tại sao?”

“Vì loại chất độc ấy vốn truyền qua đường ánh mắt, người chỉ cần nhìn một cái là có thể bị nhiễm bệnh rồi.” Ban Sát Ba Na nói “Trên đời có rất nhiều loại bệnh đều như thế. Người chỉ cần ở chung với người bệnh trong một gian phòng là có thể bị nhiễm rồi.”

Y giải thích rất chi tiết mà rõ ràng “Nếu có người có thể lợi dụng đặc tính của loại bệnh ấy luyện thành độc dược, thì chỉ cần người nhìn y một cái, là đã trúng độc.”

Ban Sát Ba Na lại nói “Đó đương nhiên không phải là chuyện dễ, nhưng quả thật ta biết có người đã luyện thành loại bệnh ấy.”

Tiểu Phương đã hiểu rõ vấn đề.

Y đã nhìn thấy những người quý xuống mà chết, sau khi chết vẫn không biết tại sao mình trúng độc.

Trước khi chưa nghe Ban Sát Ba Na nói, y cũng chưa từng nghĩ tới chuyện trên đời lại có những độc dược đáng sợ như thế.

Ban Sát Ba Na chợt hỏi y “Người còn nhớ cô gái nhỏ thích ôm con chó xù trắng không?”

Tiểu Phương đương nhiên còn nhớ.

“Người núp trong pho tượng sáp của người chính là y thị.” Ban Sát Ba Na nói “Nên tuy người chỉ nhìn thị một cái cũng đã bị trúng chất độc

của thị rồi, chất độc không sao đề phòng, chất độc không mùi không hình.”

“Cho nên bất kể là ai, chỉ cần bước qua cổng cửa hiệu Ưng Ký đều đột nhiên bạo tử phải không?”

“Đúng thế.”

Ban Sát Ba Na dáng vẻ rất nghiêm trọng “Đó không phải ma pháp, cũng không phải vu thuật. Đó là chất kịch độc trải qua sự nghiên cứu nhọc nhằn, suy nghĩ vất vả luyện thành. Muốn tránh khỏi chất độc ấy rất khó, muốn phá giải càng không dễ.”

“Chỉ có điều người vẫn nghĩ ra được cách phá giải.”

“Ta cũng đã phải suy nghĩ rất lâu, tính toán rất lâu.”

“Người dùng cách gì?”

“Dùng hỏa công.” Ban Sát Ba Na nói “Chỉ có dùng hỏa công, mới có thể tiêu diệt tất cả bọn họ.”

Y lại giải thích “Ta đánh rơi phi phủ của Lão tứ vì rất sợ họ làm hỏng kế hoạch của ta, nhưng ta không ngờ người lại bất kể tất cả xông vào.”

Y nhìn Tiểu Phương “Ta vốn cho rằng người đã là một người rất bình tĩnh, rất nhẫn nại.”

Tiểu Phương cười gượng.

Y vốn cũng cho rằng mình là như thế.

Hiện tại Tiểu Phương đương nhiên đã hiểu rõ, ngọn lửa dưới địa ngục hoàn toàn không phải là ảo tưởng.

Ngọn lửa đốt chảy tượng sáp, thiêu hủy phòng ốc. Người núp trong tượng sáp chỉ có cách tháo chạy.

Chỉ cần bị bức bách chạy ra, thì ai có thể thoát khỏi thần tiễn của Ngũ hoa tiễn thần?

Tiểu Phương chợt nói “Ta còn có một chuyện không hiểu.”

“Chuyện gì?”

“Người đã biết trong tượng sáp có người, sao không dùng thần tiễn của người hạ sát luôn?”

Ban Sát Ba Na nhìn Tiểu Phương chằm chằm, trong ánh mắt đầy vẻ chế nhạo, lạnh lùng nói “Người có biết ai ẩn núp trong những pho tượng sáp ấy không?”

“Ta không biết.” Tiểu Phương nói.

“Ta cũng không biết, nên ta không dám làm như thế.” Ban Sát Ba Na nói “Nếu ta làm, thì không những nhất định ta sẽ hối hận suốt đời mà người cũng sẽ căm hận ta suốt đời.”

“Tại sao thế?”

Ban Sát Ba Na không trả lời mà hỏi lại “Trong pho tượng sáp Tô Tô cũng có một người, người có biết là ai không?”

“Không biết.”

“Chính là cô ta.” Ban Sát Ba Na nói “Lã Tam cho cô ta và đứa nhỏ núp trong pho tượng sáp của chính mình, là để chúng ta tới giết họ.”

Y lại hỏi Tiểu Phương “Lúc ấy người vẫn chưa biết đứa nhỏ ấy là con người, nếu ta dùng tên bắn chết mẹ con họ, người sẽ thế nào?”

Tiểu Phương ngẩn ra, tay chân lạnh buốt.

Y vốn cho rằng mình đã học được rất nhiều điều, nhưng hiện tại mới biết mình còn phải học thêm rất nhiều chuyện.

Y nhìn con người vừa ôn hòa, vừa thô hào, vừa lạnh lùng, vừa nhiệt tình trước mặt, đột nhiên nảy sinh một sự khâm phục và kính trọng trước nay chưa từng có.

Ban Sát Ba Na lại nói “Lã Tam không nề ngàn dặm mời Lăng Phật Liệt Kim tới làm mấy pho tượng sáp ấy, không chỉ để nhằm dụ chúng ta tới để hạ sát.” Y cười gằn “Lã Tam còn biết chúng ta đều là những kẻ không dễ mắc lừa.”

“Y còn có mục đích khác à?”

“Đương nhiên là có.” Ban Sát Ba Na nói “Y còn muốn tạo ra sự hiểu lầm và thù hận giữa chúng ta.”

Tiểu Phương im bật, lắng nghe y nói tiếp.

“Bốc Ứng là bậc nhân kiệt.” Ban Sát Ba Na nói “Võ công, cơ trí và tài năng thống ngự thuộc hạ của y đều tới mức trước nay chưa từng có. Y đột nhiên bị đánh thảm bại, có phải người khác sẽ nghĩ rằng y bị người ta bán đứng không?”

“Đúng.” Tiểu Phương thừa nhận.

“Người khác nhất định cũng sẽ nghĩ rằng, người có thể bán đứng y nhất định là bằng hữu gần gũi nhất của y.”

Ban Sát Ba Na lại nâng chén rượu lên uống cạn “Trong mười năm nay, bằng hữu gần gũi nhất của y chính là ta.”

Tiểu Phương lại im bật.

“Có thể cả người cũng nghi ngờ ta bán đứng y.” Ban Sát Ba Na nói “Có rất nhiều dấu hiệu cho phép người nghĩ như thế, mà quan trọng nhất đương nhiên là số vàng kia.”

Tiểu Phương im lặng.

Y quả thật đã từng nghĩ như thế. Chỉ có ba người biết chỗ chôn vàng, hiện tại vàng đã mất tích, chính y chưa từng động vào chỗ vàng ấy, Bốc Ứng cũng không ăn trộm vàng của chính mình chôn giấu, người bị nghi ngờ nhiều nhất đương nhiên là Ban Sát Ba Na.

“Nếu Bốc Ứng còn sống, biết đâu chính y cũng sẽ nghĩ như thế.” Ban Sát Ba Na nói “Nếu có cơ hội biết đâu y cũng đã tìm ta đâm chết dưới kiếm của y rồi.”

Y lại nhắc chén rượu lên nhìn Tiểu Phương “Cho dù y tin ta, người cũng sẽ nghĩ như thế. Lúc người nhìn thấy mấy pho tượng sáp ấy, người cũng đã nghĩ tới chuyện ấy rồi.”

Tiểu Phương không thể phủ nhận.

Lúc nhìn thấy pho tượng Bốc Ứng giết chết Ban Sát Ba Na, y không những nghĩ tới chuyện ấy, mà thậm chí còn nghi ngờ mấy pho tượng sáp này là kế hoạch của Bốc Ứng dùng để dụ Ban Sát Ba Na tới.

Và y cũng từng nghi ngờ rằng đây là âm mưu của Ban Sát Ba Na dùng để dụ Bốc Ứng tới.

Một buổi chiều êm đềm đẹp đẽ, một gian phòng yên tĩnh u nhã, hai nữ nhân yên lặng xinh đẹp, một đĩa nhỏ vừa thiếp đi, hai đĩa đèn vừa thấp lên, một túi rượu vừa uống cạn, một bí mật nguy dị ghê người làm nên một không khí khiến người ngoài cuộc không sao hiểu được vừa được phanh phui.

Trong không khí ấy, Tiểu Phương cũng không biết mình tỉnh hay say, say hay tỉnh?

Ban Sát Ba Na lại hỏi y “Hiện tại chắc người đã hiểu hoàn toàn rồi chứ?”

“Phải.”

“Người biết lúc này là lúc nào không?”

Tiểu Phương lắc đầu. Y không biết, vì y không hiểu rõ ý tứ của Ban Sát Ba Na.

Ban Sát Ba Na nói với y “Bây giờ đã đến lúc phải xuống địa ngục.”

“Xuống địa ngục!” Tiểu Phương hỏi “Ai xuống?”

“Người!” Ban Sát Ba Na dốc chén rượu cuối cùng vào cổ họng, từng chữ từng chữ buông ra “Người xuống.”

ĐẠI ĐỊA PHI ỨNG - TẬP 5: KỂ CÔ ĐỘC

CỔ LONG

đại địa phi ưng

5
Kẻ cô độc

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

CHƯƠNG 61

LÚC PHẢI XUỐNG ĐỊA NGỤC

Đêm khuya, đèn sáng. Đêm càng khuya, đèn càng sáng.

... Trên đời có rất nhiều chuyện đều như thế.

Ban Sát Ba Na lấy một tấm bản đồ trải ra trên bàn, một tấm bản đồ vẽ trên da dê mỏng.

“Đây là tấm bản đồ trong ngoài cửa Ngọc Môn quan, bao gồm cả Qua Bích, thánh địa Lạp Tát.” Ban Sát Ba Na nói “Khu vực này rộng tới năm vạn năm ngàn dặm.”

Y lại nói “Nhưng trong khu vực rộng lớn này, những nơi có người sống hoàn toàn không nhiều.”

Tấm bản đồ vẽ không rõ chi tiết, hoàn toàn không vẽ địa hình sông ngòi núi non, chỉ dùng bút đỏ chấm lên một số thành thị làng xóm quan trọng.

Ban Sát Ba Na hỏi Tiểu Phương “Người đếm thử xem trên tấm bản đồ này có bao nhiêu chỗ chấm mực đỏ?”

Tiểu Phương đã đếm nên lập tức trả lời “Tất cả có một trăm chín mươi một chỗ.”

Ban Sát Ba Na gật đầu, tỏ vẻ tán thành. Sau đó nói với Tiểu Phương “Một trăm chín mươi một chỗ ấy chính là những sào huyết bí mật của Lã Tam.”

Y lại nói “Cho đến hiện tại, tuy bọn ta chỉ điều tra ra được bấy nhiêu, nhưng ta tin chắc những phân đà, hầm ngầm, vọng tiêu khác của y cũng không còn bao nhiêu.”

“Ta cũng tin như thế.”

Hiện tại y đã hoàn toàn tin vào tài năng của Ban Sát Ba Na.

“Lúc này là lúc chúng ta phải tìm bằng được Lã Tam.” Ban Sát Ba Na nói “Bất kể chuyện gì cũng nhất định phải tìm ra y mới có thể giải quyết.”

“Không sai.”

“Ta tin nhất định chúng ta có thể tìm được y ở những nơi ấy.”

Tiểu Phương cũng tin. Chỉ tiếc là những nơi mà họ phải tìm quả thật quá nhiều.

“Người có biết rốt cục y ở phân đà bí mật nào không?” Tiểu Phương hỏi.

“Không biết,” Ban Sát Ba Na nói “Không ai biết cả.”

Tiểu Phương gượng cười.

... Một trăm chín mươi một thị trấn thôn xóm, phân bố trên một khu vực rộng lớn, bảo họ làm sao tìm được?

“Tuy bọn ta đã sớm điều tra ra sào huyệt của Lã Tam ở những chỗ này, nhưng trước nay bọn ta đều không chủ động tìm y,” Ban Sát Ba Na nói.

“Tại sao?”

“Vì bọn ta biết không thể tìm được y.”

Ban Sát Ba Na giải thích “Bọn ta không có nhiều người như thế để chia thành một trăm chín mươi một toán chia ra đi tìm. Cho dù bọn ta có thể chia ra được, thì lực lượng nhất định cũng rất yếu ớt.”

Tiểu Phương đồng ý điều ấy.

“Hành tung và nơi ở của Lã Tam canh gác bảo vệ nhất định cực kỳ nghiêm mật. Cho dù người của chúng ta tìm được y thì cũng không phải là đối thủ của họ.” Ban Sát Ba Na phân tích rất rõ ràng “Nếu chúng ta một đòn không trúng, mà muốn tìm y lần nữa chắc chắn càng khó hơn.”

“Hoàn toàn chính xác.”

“Cho nên chúng ta tuyệt đối không thể khinh cử vọng động, tuyệt đối không thể khua cỏ động rắn,” Ban Sát Ba Na nói “Chúng ta tuyệt đối không thể làm chuyện không nắm chắc.”

Tiểu Phương nhin không được hỏi “Hiện tại người đã nắm chắc rồi à?”

“Hiện tại ít nhất ta cũng nghĩ ra một cách đối phó với y.”

“Cách gì?”

“Hiện tại tuy chúng ta vẫn chưa tìm được y, nhưng có thể buộc y phải tự bộc lộ hành tung.”

Tiểu Phương lại nhin không được hỏi “Quả thật người đã nắm chắc làm được như thế à?”

Ban Sát Ba Na gật đầu, trong mắt lộ ra ánh nhìn sắc bén của chim ưng, hạ giọng hỏi Tiểu Phương “Người có muốn nghe qua kế hoạch của ta không?”

“Muốn.” Tiểu Phương nói “Rất muốn.”

Kế hoạch của Ban Sát Ba Na là thế này...

“Bước thứ nhất, chúng ta phải phao tin cho Lã Tam biết chúng ta đã điều tra ra một trăm chín mươi một nơi ẩn náu bí mật của y.” Ban Sát Ba Na nói “Thậm chí chúng ta không ngại đem công khai tám bản đồ này ra, cho y tin chắc là chúng ta đã có thực lực như thế.”

“Còn bước thứ hai?”

“Sau thất bại lần trước, đối với chúng ta y tuyệt đối không dám có ý khinh địch.”

“Ta tin trước nay y đều hoàn toàn không có ý coi thường người.” Tiểu Phương nói “Không ai dám coi thường người.”

“Cho nên sau khi y biết chúng ta đã bắt đầu chuẩn bị hành động, nhất định sẽ tăng cường đề phòng.” Ban Sát Ba Na nói “Bất kể y ở đâu, nhất định cũng sẽ lập tức điều động tất cả cao thủ thuộc hạ của y tới đó.”

Tiểu Phương lập tức hiểu ý y...

“Chỉ cần y bắt đầu điều động các cao thủ thuộc hạ, thì chúng ta có thể điều tra ra y đang ở đâu.”

“Đúng thế.” Ban Sát Ba Na mỉm cười gật đầu “Kế hoạch của ta là như thế.”

Y nhìn Tiểu Phương chăm chăm “Chỉ có điều hành động như thế vẫn rất mạo hiểm. Lã Tam tiền nhiều thế mạnh, cao thủ dưới trướng như mây, chúng ta vẫn chưa nắm chắc phần thắng.”

“Ta hiểu.”

“Nhưng chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội này.” Ban Sát Ba Na nói “Có lẽ đây đã là cơ hội cuối cùng của chúng ta rồi.”

“Ta hiểu,” Tiểu Phương nói “Cho nên cho dù chúng ta biết rõ là phải xuống địa ngục, cũng không xuống không được.”

“Đúng thế.”

“Nhưng người không thể đi.” Tiểu Phương nói “Người còn có chuyện khác phải làm, người không thể mạo hiểm đi làm chuyện này.”

“Đúng thế.” Ban Sát Ba Na nói rất thẳng thắn “Cho nên ta chỉ có cách là để người đi.”

Y nhìn Tiểu Phương chăm chăm “Nếu quả thật trong hai người chúng ta nhất định có một người phải chết, ta cũng chỉ có cách nhường cho người chết.”

Phản ứng của Tiểu Phương rất kỳ quái.

Y đã không phần nộ khích động, cũng không phản đối kháng nghị, chỉ hững hờ nói “Được, ta đi”.

*

* *

Gian phòng màu vàng, bức tường màu vàng. Mặt đất màu vàng, mái ngói màu vàng.

Tất cả mọi vật trong gian phòng đều màu vàng.

Là màu vàng rờn, hoàn toàn giống hết màu vàng rờn, tuyệt đối hoàn toàn giống nhau.

Bốn vách và nóc của gian phòng này đều mạ một lớp vàng rờn, dưới đất lát gạch vàng. Tất cả mọi đồ vật trong phòng đều làm bằng vàng, thậm chí cả bàn ghế cũng thế, cả rèm cửa cũng dùng tơ vàng dệt thành.

Vì chủ nhân của gian phòng này thích vàng.

Người nào cũng thích vàng. Nhưng lại rất ít người có thể ở được trong một gian phòng như thế.

Vàng tuy đáng yêu, nhưng lại rất lạnh, rất cứng, cũng rất vô tình.

Phần lớn mọi người đều muốn ở trong một gian phòng treo rèm bằng tơ lụa, ngồi trên một chiếc ghế mềm có nệm bằng tơ lụa, dùng chén pha lê uống rượu.

Chủ nhân gian phòng này lại thích vàng.

Số vàng y có được so với bất cứ người nào trên đời cũng nhiều hơn rất nhiều.

Chủ nhân gian phòng này chính là Lã Tam.

Chiếc ghế bằng vàng rờn đúc thành tuy vừa cứng vừa lạnh, nhưng Lã Tam ngồi trên đó lại lộ rõ vẻ thoải mái

Một mình ngồi trong gian phòng này, đối diện với bấy nhiêu đồ vật bằng vàng, nhìn thấy ánh vàng lấp loáng, thông thường chính là lúc y cảm thấy khoan khoái.

Y thích một mình trong phòng này. Vì y không muốn người khác tới chia sẻ sự khoan khoái của y, cũng giống như y không muốn người khác tới chia sẻ số vàng của y.

Cho nên rất ít người dám bước vào gian phòng này, ngay cả những người thân cận của y cũng không phải là ngoại lệ.

Hôm nay lại có ngoại lệ.

Độ thuần chất của vàng so với rượu trong chén vàng còn thuần chất hơn.

Lã Tam nhấp một ngụm rượu, gác hai bàn chân trần được chăm sóc kỹ lưỡng, móng chân cắt sạch sẽ ngay ngắn lên cái bàn đúc bằng vàng rờn đối diện. Toàn thân giống như buông lỏng.

Chỉ có trong gian phòng này y mới uống rượu, vì chỉ có những người thân tín nhất của y mới biết chỗ này. Nhất là lúc y uống rượu, càng không có ai dám tới quấy rầy y.

Nhưng hôm nay đúng lúc y đang sắp nhấp ngụm rượu thứ hai, bên ngoài lại có người gõ cửa, hơn nữa không chờ y ưng thuận, đã đẩy cửa bước vào.

Lã Tam rất không vui, nhưng trên mặt y không hề tỏ vẻ gì.

Người không những gõ cửa mà còn đường đột vào chính là Miêu Tuyên thuộc hạ thân tín của y.

Ngoài mặt y hoàn toàn không động thanh sắc, chẳng qua vì y vốn là người mừng giận không để lộ ra mặt. Ngay cả lúc y nghe tin con trai một của y chết dưới tay Tiểu Phương, trên mặt của y cũng không hề lộ ra chút bi ai phần nộ nào.

Y không như Ban Sát Ba Na.

Khuôn mặt của Ban Sát Ba Na giống như đã hóa thành đá hoa cương, trước nay đều không lộ vẻ gì.

Mặt của Lã Tam thì có bộc lộ tình cảm, chẳng qua về mặt y thông thường đều khác hẳn với cảm giác trong lòng y mà thôi.

Hiện tại trong lòng y tuy rất bức bối, nhưng trên mặt lại mỉm cười có vẻ rất khoan khoái.

Y mỉm cười hỏi Miêu Tuyên.

“Có phải người cũng muốn uống rượu không? Có cần ngồi xuống bồi tiếp ta một chén không?”

“Không muốn,” Miêu Tuyên nói “Không cần.”

Y không giống chủ nhân của y, trong lòng có chuyện gì là lập tức hiện ngay ra trên mặt.

Hiện tại dáng vẻ trên mặt y xem ra như vừa bị cháy nhà.

“Ta không muốn uống rượu, cũng không cần uống.” Y nói “Ta tới đây không phải vì uống rượu.”

Lã Tam cười.

Y thích những người lòng dạ ngay thẳng, tính tình ngay thẳng, ăn nói ngay thẳng. Tuy bản thân y không phải là loại người ấy, nhưng y thích loại người ấy. Vì trước nay y vẫn cho rằng loại người ấy rất dễ sai khiến.

Vì bản thân y không phải là loại người ấy, nên y mới coi Miêu Tuyên là người thân tín.

Y hỏi Miêu Tuyên “Người tới đây vì chuyện gì?”

“Vì một đại sự,” Miêu Tuyên nói “Vì Ban Sát Ba Na.”

Lã Tam vẫn mỉm cười

“Chuyện có liên quan tới Ban Sát Ba Na đương nhiên đều là đại sự.” Y chỉ vào cái ghế đối diện “Người ngồi xuống thông thả mà nói.”

Lần này Miêu Tuyên không nghe lời y, không hề ngồi xuống.

“Ban Sát Ba Na đã điều tra ra một trăm chín mươi một phân đà của chúng ta, vả lại đã ra lệnh tập hợp nhân thủ, phát động tấn công.”

Lã Tam không những không hề biến sắc mà cả thể ngồi cũng không thay đổi, chỉ hững hờ hỏi “Y chuẩn bị lúc nào sẽ tấn công?”

“Ban Sát Ba Na trước nay ra lệnh như gió.” Miêu Tuyên nói “Hiện tại y đã hạ lệnh, không đầy mười ngày thì sẽ thấy rõ ràng.”

Lã Tam cũng thừa nhận điều ấy “Con người ấy không những lệnh ra như gió, mà còn lệnh ra như núi.”

Y lại nhấp một ngụm rượu, sau đó mới hỏi Miêu Tuyên.

“Người thấy hiện tại chúng ta nên làm thế nào?”

Miêu Tuyên trả lời không hề suy nghĩ “Hiện tại chúng ta nên lập tức điều động các cao thủ tập trung về đây.”

“Ừa?”

“Hảo thủ thuộc hạ của Ban Sát Ba Na tuy cũng không ít, nhưng lại phải chia ra cho một trăm chín mươi một chỗ,” Miêu Tuyên nói “Nếu chúng ta điều động tất cả cao thủ tới đây, lấy nhàn đánh nhọc, lấy nhiều đánh ít, thì lần này chắc chắn y phải chết.”

Lúc nói, trên mặt y không tìm được lộ ra vẻ đắc ý. Vì y cho rằng đó là một chủ ý hay, vả lại còn tin đó là một chủ ý hay.

Cách nghĩ của phần đông người cũng giống như y, đều nhiệt liệt tán thành ý ấy.

Lã Tam vẫn không có phản ứng gì.

Ánh vàng chớp lên, rượu trong chén cũng có ánh vàng đang chớp lên. Y nhìn nhìn ánh vàng đang chớp chớp trong chén, một lúc sau chợt hỏi một câu rất kỳ quái.

Y chợt hỏi Miêu Tuyên “Người theo ta đã bao lâu rồi?”

“Mười năm,” tuy Miêu Tuyên không hiểu tại sao Lã Tam lại đột nhiên hỏi y chuyện ấy nhưng vẫn theo sự thật trả lời “Vừa chẵn mười năm rồi.”

Lã Tam đột nhiên ngẩng đầu nhìn y, nhìn nhìn khuôn mặt xấu xí thành thật mà đầy tình cảm của y.

Lã Tam nhìn rất lâu mới nói “Không đúng.”

“Không đúng à? Có chỗ nào không đúng?”

“Không phải mười năm.” Lã Tam nói “Là chín năm mười một tháng, phải đến ngày mười ba tháng tới mới chẵn mười năm.”

Miêu Tuyên hít vào một hơi, trên mặt lộ vẻ khâm phục.

Y biết trí nhớ của Lã Tam trước nay rất tốt, nhưng không ngờ lại nhớ dai tới mức ghê người như thế.

Lã Tam khẽ lắc lắc rượu trong chén, khiến ánh vàng lóng lánh xem ra càng lóa mắt.

“Bất kể thế nào, thì thời gian người theo ta cũng không phải là quá ngắn ngủi.” Lã Tam nói “Chắc người đã phải nhận ra ta là người thế nào rồi.”

“Ít nhiều ta cũng nhận ra được một chút”.

“Người có biết sở trường lớn nhất của ta là gì không?” Lã Tam lại hỏi.

Miêu Tuyên còn đang suy nghĩ, Lã Tam đã nói trước “Sở trường lớn nhất của ta là công bằng.”

Y nói “Ta không thể không công bằng. Những người làm việc cho ta lúc ít nhất cũng có tám chín ngàn, nếu ta không công bằng, làm sao chế phục được họ?”

Miêu Tuyên thừa nhận điều ấy. Lã Tam quả thật là người xử sự công bằng, vả lại hoàn toàn thưởng phạt phân minh.

Lã Tam chợt hỏi y “Người còn nhớ lúc mới bước vào đây ta đã nói gì không?”

Miêu Tuyên còn nhớ “Người nói bất cứ người nào cũng không được bước vào gian phòng này, bất kể người nào cũng thế.”

“Người có phải là người không?”

“Phải.”

“Hiện tại có phải người đã bước vào đây không?”

“Ta không phải thế,” Miêu Tuyên đã có chút hoảng sợ “Ta vì có việc khẩn gấp.”

Lã Tam sa sầm mặt.

Trong ánh vàng lấp loáng, mặt y trông giống như cũng đúc bằng vàng “Ta chỉ hỏi người, hiện tại có phải người đã bước vào đây không?”

“Phải.” Miêu Tuyên tuy trong lòng không phục, nhưng không dám phản bác nữa.

Lã Tam lại hỏi y “Mới rồi ta có bảo người ngồi xuống bồi tiếp ta uống rượu không?”

“Có.”

“Người có ngồi xuống không?”

“Không.”

“Người có bồi tiếp ta uống rượu không?”

“Không.”

“Người có nhớ ta đã từng nói qua, lời ta nói ra tức là mệnh lệnh không?”

“Ta nhớ.”

“Vậy thì đương nhiên người cũng còn nhớ, người chống lại mệnh lệnh của ta thì sẽ bị xử lý thế nào?”

Nói xong câu ấy, Lã Tam đã không nhìn tới khuôn mặt xấu xí nhưng thành thật của Miêu Tuyên nữa. Giống như trong gian phòng này không

còn có một người như Miêu Tuyên.

Sắc mặt Miêu Tuyên đã trở thành trắng như tờ giấy. Gân xanh trên hai bàn tay nắm chặt nổi gồ lên, xem ra giống như chỉ hận không thể đập vào mũi Lã Tam một quyền.

Y không làm như thế, y không dám.

Y không dám hoàn toàn không phải vì y sợ chết.

Y không dám chỉ vì ba năm trước y đã cưới vợ, vợ y đã sinh được cho y một đứa con trai.

Một đứa con trai vừa trắng vừa mập vừa đáng yêu. Sáng sớm hôm nay nó vừa học gọi y là “Cha”.

Từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu vàng đã trên mặt Miêu Tuyên chảy xuống.

Y dùng bàn tay nổi gân xanh rút một thanh đao trong người ra. Lưỡi đao mỏng mà sắc, đâm khẽ cũng có thể xuyên vào tim người ta.

Nếu là ba năm trước, nhất định y sẽ dùng thanh đao này đâm xuyên qua tim Lã Tam, bất kể hay dở thế nào y cũng sẽ thử một lần.

Nhưng hiện tại y không dám, cả thử cũng không dám.

... Đứa con đáng yêu, khuôn mặt đáng yêu, tiếng gọi “Cha” và nụ cười mới đáng yêu làm sao.

Miêu Tuyên đột nhiên một đao đâm ra, đâm vào tim mình.

Miêu Tuyên ngã xuống, trước mắt vẫn mờ ảo tượng ra một bức tranh đẹp đẽ.

Y mờ ảo tượng nhìn thấy con y lớn lên, lớn lên thành một thiếu niên khỏe mạnh cường tráng.

Y mờ ảo tượng nhìn thấy người vợ tuy không còn thật xinh đẹp nhưng vô cùng dịu dàng của y đang chọn vợ cho con họ.

Tuy y cũng biết đó chẳng qua chỉ là ảo giác lúc chết, nhưng y vẫn tin nhất định đó sẽ là sự thật.

Vì y tin “Lã Tam công bằng” nhất định sẽ chiếu cố cho họ.

Y tin cái chết của y đã đủ để trả giá.

Lã Tam vẫn không ngẩng đầu, vẫn không hề nhìn tới người thuộc hạ trung thành của y.

Đến lúc máu trên lưỡi đao của Miêu Tuyên đã bắt đầu đông lại, y mới khẽ gọi một tiếng “Sa Bình”.

Qua một lúc ngoài cửa mới có người lên tiếng “Sa Bình có mặt”.

Y lên tiếng ứng thanh tuy không quá nhanh, nhưng không thể kể là quá chậm. Cửa tuy đã mở, nhưng y hoàn toàn chưa bước vào.

Vì y không phải là Miêu Tuyên.

Y và Miêu Tuyên hai người tuyệt đối hoàn toàn khác nhau. Lời Lã Tam nói ra, trước nay y chưa từng quên câu nào, cũng không quên lần

nào.

Lã Tam còn chưa ra lệnh gọi vào, y tuyệt đối không bước qua cửa gian phòng ấy.

Mọi người đều cho rằng võ công của y không bằng Miêu Tuyền, xem ra cũng không có sự thông minh của Miêu Tuyền, bất kể làm việc gì cũng không lão luyện bằng Miêu Tuyền.

Nhưng riêng y vẫn tin chắc là y sẽ sống lâu hơn Miêu Tuyền.

Sa Bình năm nay bốn mươi tám tuổi, thân hình gầy gò nhỏ thó, diện mạo tầm thường, không hề có chút tiếng tăm gì trên giang hồ.

Vì y căn bản không muốn có hư danh trên giang hồ. Trước nay y vẫn cho rằng “tiếng tăm” chỉ có thể đưa tới cho người ta sự lo lắng và phiền phức.

Y không uống rượu, không đánh bạc, ăn uống rất đơn giản, quần áo cũng rất đơn giản.

Tuy mọi người đều cho rằng võ công của y không bằng Miêu Tuyền, nhưng Lã Tam lại biết nội lực kinh khí, ám khí chưởng pháp của y đều không thua kém bất cứ danh gia nào trong võ lâm.

Đến nay y vẫn còn độc thân.

Vì trước nay y cho rằng, cho dù một người hàng ngày đều cần ăn trứng gà cũng không cần phải làm chuồng gà trong nhà.

Sau khi Lã Tam đã hạ lệnh, Sa Bình mới bước vào phòng, bước vào hoàn toàn không quá nhanh, nhưng tuyệt đối cũng không thể nói là quá chậm. Lúc Lã Tam nhìn thấy y, trong mắt vẫn nhìn không lộ ra vẻ vừa ý.

Bất kể ai có được một thuộc hạ như thế cũng không thể không vừa ý.

Họ đều không nói tới cái chết của Miêu Tuyền, giống như trên đời không có một người như thế sinh ra.

Lã Tam chỉ hỏi Sa Bình.

“Người có biết Ban Sát Ba Na đã ra lệnh tấn công chúng ta không?”

“Thuộc hạ biết.”

“Người có biết hiện tại chúng ta phải làm gì không?”

“Không biết.”

Chuyện nên biết thì Sa Bình không bao giờ không biết, chuyện không nên biết thì y không bao giờ biết.

... Trước mặt Lã Tam, đã không thể tỏ ra quá ngu xuẩn, cũng không thể tỏ ra là quá thông minh.

“Hiện tại có phải chúng ta nên điều động thật nhiều người tới đây không?” Lã Tam lại hỏi.

“Không nên,” Sa Bình đáp.

“Tại sao?”

“Vì hiện tại Ban Sát Ba Na còn chưa biết chủ nhân ở đây.” Sa Bình nói “Nếu chúng ta không nói với y, thì y sẽ vĩnh viễn không biết.”

Y lại nói “Nếu chúng ta làm như thế, thì cũng như nói rõ với y.”

Lã Tam mỉm cười.

“Người đã hiểu rõ chuyện ấy thì cũng biết hiện tại chúng ta phải làm thế nào rồi.”

“Thuộc hạ không biết,” Sa Bình nói “Thuộc hạ đã suy nghĩ, nhưng không biết phải thế nào là đúng.”

CHƯƠNG 62

CHẾ TẠO CẠM BẦY

Lã Tam cười rất sảng khoái.

“Xem ra tuy người thông minh hơn Miêu Tuyên rất nhiều, nhưng vẫn không thể tính là quá thông minh.”

Sa Bình hoàn toàn đồng ý.

Suốt đời y không muốn làm một người thông minh – ít nhất là từ ba tuổi trở đi đã không muốn thế nữa.

“Ban Sát Ba Na cố ý công khai tuyên bố phát động tấn công, là để ta tự bộc lộ hành tung của ta.” Lã Tam nói “Cho nên chúng ta tuyệt không thể làm như thế, tuyệt không thể để y được như nguyện.”

“Đúng thế.”

“Nhưng chúng ta cũng không thể bỏ qua cơ hội này.” Lã Tam nói “Ban Sát Ba Na là một con hồ ly già, chúng ta muốn bắt hồ ly già, thì không thể bỏ qua cơ hội này.”

“Đúng thế.”

“Nên nhất định chúng ta phải chế tạo ra một cái bẫy, để y tự nhảy vào.”

“Đúng thế.”

Rượu trong chén đã cạn, Lã Tam lại tự rót cho mình một chén.

Trước nay y không muốn bất cứ ai rót rượu cho y, rượu người khác rót trước nay y không bao giờ nhấp một ngụm.

“Thuộc hạ của Ban Sát Ba Na tuy đều là chiến binh trải qua huấn luyện, nhưng trong đó hoàn toàn không có cao thủ đúng nghĩa.” Lã Tam

trầm ngâm “Chỉ có một người là ngoại lệ.”

“Ai?”

“Tiểu Phương,” Lã Tam nói “Phương Vĩ.”

Y nói “Ta vốn đánh giá y rất thấp. Hiện tại ta mới biết, con người này giống như quả bóng cao su, người không động tới y, thì y giống như hoàn toàn vô dụng. Nhưng nếu người động tới y một cái, đột nhiên y sẽ nhảy bật lên, người càng dùng sức đánh y, y lại nhảy càng cao, biết đâu nhảy luôn lên đầu người, lấy mạng người.”

“Đúng thế.” Sa Bình nói “Xem ra y quả thật là loại người như thế, nên người khác mới gọi y là Tiểu Phương liều mạng.”

“Người có biết hành tung của y không?”

“Thuộc hạ biết.”

“Hai hôm nay y ở đâu?”

“Ở Lạp Tát.” Sa Bình nói “Ở lầu Phi Ưng tại Lạp Tát, cũng chính là chỗ tiếp khách của cửa hiệu Ưng Ký.”

Lã Tam nhìn chằm chằm cái chén vàng trong tay, qua rất lâu mới hỏi Sa Bình “Người có biết mấy hôm nay Số ba, Số mười ba, Số hai mươi ba ở đâu không?”

“Thuộc hạ biết.”

“Người có thể tìm được họ không?”

“Có thể.” Sa Bình nói “Trong vòng sáu giờ thuộc hạ có thể tìm được.”

“Vậy thì tốt lắm.”

Lã Tam uống cạn rượu trong chén “Người đi tìm được họ, thì dắt họ tới lầu Phi Ưng.”

“Vâng.”

“Người có biết ta muốn họ làm gì không?”

“Không biết.”

“Giết Tiểu Phương.” Lã Tam nói “Ta muốn họ tới giết Tiểu Phương.”

Y chậm rãi nói tiếp “Nhưng có một điều người nhất định phải nhớ kỹ, người tuyệt không thể để ba người bọn họ cùng xuất thủ một lúc.”

Lã Tam muốn giết người thì trước nay không chọn thủ đoạn. Nhưng Tiểu Phương hoàn toàn không phải là người dễ đối phó.

Ba người đồng thời xuất thủ, sức mạnh rõ ràng hơn một người rất nhiều, cơ hội thành công cũng nhiều hơn.

Nhưng Lã Tam lại không muốn làm thế.

... Tại sao y không muốn làm như thế?

Sa Bình không hỏi.

Trước nay y không hỏi gì cả. Bất kể Lã Tam ban ra mệnh lệnh kỳ quái thế nào, y cũng chỉ phục tùng tiếp nhận.

Số ba, Số mười ba, Số hai mươi ba đương nhiên không phải là ba con số, mà là ba người.

Ba kẻ giết người, lúc nào cũng chờ lệnh Lã Tam sai đi giết người.

Họ sống là để giết người giúp Lã Tam.

Ở một nơi vô cùng bí mật, trong một địa thất vùng đá hoa cương xây thành, trong một cái tủ sắt chỉ có một mình Lã Tam mở được, có một quyển sổ ghi chép.

Quyển sổ ấy tuyệt đối bí mật.

Trong quyển sổ ấy có ghi những tư liệu có liên quan về ba người kia như sau...

“Số hai mươi ba.

Tên họ: Hồ Đại Lân

Giới tính: Nam

Tuổi: Hai mươi một

Quê quán: Hàng Châu, Chiết Giang

Gia cảnh – Cha: Hồ Tổ Xương, mẹ: Tôn Vĩnh Thục

Anh chị em gái: Không có

Vợ con: Không có.”

Trong sổ tư liệu ấy những ghi chép có liên quan tới Hồ Đại Lân số hai mươi ba là như thế.

Những người làm việc cho Lã Tam vĩnh viễn chỉ là một tư liệu đơn giản như thế.

Nhưng trong một phần ghi chép khác chỉ có một mình Lã Tam đọc được, tư liệu có liên quan tới Hồ Đại Lân số hai mươi ba lại khác.

Trong phần ghi chép ấy mới viết ra Hồ Đại Lân là người thế nào.

Mỗi người đều có một mặt khác, mặt khác của Hồ Đại Lân là như sau:

Hồ Đại Lân, Nam, Hai mươi một tuổi. Cha là đầu bếp của Vĩnh Lợi tiêu cục, Mẹ là bà vú của Vĩnh Lợi tiêu cục – tức mẹ Hồ Đại Lân.

Tư liệu có liên quan tới Hồ Đại Lân là bấy nhiêu, tuy không quá nhiều nhưng cũng đã đủ.

Đủ đây là ý nói nếu một người thông minh lại có kinh nghiệm, thì không khó khăn gì moi ra rất nhiều chuyện từ những tư liệu ấy.

... Tổ chức của Lã Tam to lớn mà chặt chẽ, muốn gia nhập tổ chức ấy hoàn toàn không dễ. Có thể được kể vào phần tư liệu bí mật ấy đều là cao thủ trong những cao thủ hạng nhất.

... Hồ Đại Lân năm mươi bảy tuổi đã là cao thủ trong cao thủ.

Một thanh kiếm trong tay y đã đánh bại rất nhiều người mà người ta cho rằng y hoàn toàn không thể đánh bại.

... Con trai của một người đầu bếp và một bà vú, mà năm mười bảy tuổi đã có thể trở thành cao thủ hạng nhất trên giang hồ, đương nhiên đã nếm rất nhiều cay đắng, làm rất nhiều việc mà người khác không làm, không dám làm, cũng không làm được. Vả lại còn có một sự quyết tâm không sao bẻ gãy, không sao lay chuyển.

... Nhưng một khi đã gia nhập vào tổ chức của Lã Tam, thì y lại trở thành một người chỉ có số hiệu chứ không có tên họ.

Số hai mươi ba.

... Không ai muốn vứt bỏ tiếng tăm và địa vị mà mình phải đổ máu và nước mắt để có được. Hồ Đại Lân chịu làm như thế, đương nhiên là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ của y.

... Y đã giết quá nhiều những người không đáng chết, làm quá nhiều những chuyện không nên làm. Vì y thủy chung vẫn không thể quên mình là con của một người đầu bếp và một bà vú.

... Vì y thủy chung không thể quên được mình xuất thân hèn hạ, nên mới làm rất nhiều chuyện không nên làm, nên mới gia nhập tổ chức của Lã Tam.

Trên đời có rất nhiều chuyện đều như thế. Có nhân trước rồi mới có quả sau, có quả sau ắt có nhân trước.

Chính vì thân thế của y như thế nên mới liều mạng muốn ngoi lên. Bất kể đối với người nào việc gì cũng chất chứa sự phản kháng. Trong con mắt người khác, y đương nhiên là một tên phản đồ.

Kiểm pháp của y cũng như con người y, khích động, khích liệt, đầy tính chất phản loạn.

Gia thế của Đỗ Vĩnh lại hoàn toàn khác Hồ Đại Lân.

Bất kể là căn cứ vào sự ghi chép nào trong phần tư liệu ấy, Đỗ Vĩnh cũng là một người vô cùng bình thường, gia thế và giáo dục đều vô cùng tốt đẹp.

“Số mười ba

Tên họ: Đỗ Vĩnh

Giới tính: Nam

Tuổi: Ba mươi

Quê quán: Từ Châu, Giang Tô

Gia cảnh – Cha: Đỗ An, Mẹ: Trần Tố Trinh, chết sớm

Vợ: Chu Quý Phân

Có một gái một trai.”

Đỗ An cha Đỗ Vĩnh là tiêu sư và là người kinh doanh thành công nhất ở Giang Bắc, tay trắng dựng nghiệp, năm hai mươi bảy tuổi đã có gia tư hàng ngàn hàng vạn lượng.

Mẹ Đỗ Vĩnh chết sớm. Cha y vẫn chưa tục huyền, vả lại trước nay chưa từng buông lỏng việc dạy dỗ con trai. Lúc Đỗ Vĩnh bảy tuổi, đã mời ba vị nhà nho học vấn uẩn súc, hai vị võ sư nổi tiếng và một vị cao đồ phái Võ Đang dạy dỗ y, hy vọng y trở thành một thiếu niên văn võ toàn tài.

Đỗ Vĩnh hoàn toàn không làm cha y thất vọng.

Từ lúc nhỏ đã tư văn nho nhã, kiếm pháp cũng đã học được chỗ tinh túy của phái Võ Đang. Được người trên giang hồ công nhận là một người ưu tú trong đám hậu bối phái Võ Đang.

Vợ Đỗ Vĩnh cũng là con nhà thế gia, ôn nhu hiền tuệ xinh đẹp, năm mười ba tuổi lấy y, những người quen nàng đều khen ngợi phúc khí của nàng.

Con trai Đỗ Vĩnh thông minh hiếu thuận, thành thật, ngăn nắp, trước nay chưa từng làm chuyện gì khiến cha mẹ đau lòng chán ghét.

Một người như Đỗ Vĩnh, tại sao lại bỏ qua tất cả, gia nhập tổ chức của Lã Tam?

Chuyện này đã có người hỏi y. Có lần lúc y say khướt mới đáp “Vì ta không chịu nổi.”

Cuộc sống như thế, gia đình như thế, hoàn cảnh như thế y còn có cái gì mà chịu không nổi?

Nếu anh đi sâu tìm hiểu mọi chuyện về y, anh sẽ hiểu rõ y không chịu nổi được chuyện gì.

Cha y rất khỏe mạnh, rất tài giỏi, rất có tiền, cũng rất có danh. Lúc y mười mấy tuổi, đã sắp xếp cho cuộc sống của y đâu vào đấy. Trên đời này đã không còn chuyện gì có thể làm y lo lắng.

Từ nhỏ y đã được dạy dỗ thành một đứa nhỏ quy quy củ củ, trước nay cũng chưa làm chuyện gì khiến cha y phải lo lắng.

Cuộc đời của y dường như đã nhất định là một người thành công hạnh phúc. Có gia đình hạnh phúc, có sự nghiệp thành công, có địa vị, có tiếng tăm.

Nhưng tất cả đều không phải là dựa vào sự phấn đấu của y mà có được, mà là dựa vào cha y.

Trên giang hồ có rất nhiều người ghen ghét với y, có rất nhiều hãm mộ y nhưng những người thật sự tôn kính y lại không có nhiều.

Nên y mới nghĩ cách làm mấy việc khiến người ta phải để ý, để người ta thay đổi cách nhìn đối với y.

... Nếu người nôn nóng muốn làm chuyện ấy, nhất định người sẽ sai lầm.

Đỗ Vĩnh cũng không phải là ngoại lệ.

Có thể y hoàn toàn không thật sự muốn gây ra chuyện ấy, nhưng y đã gây ra.

Nên y chỉ còn cách gia nhập vào tổ chức của Lã Tam.

Kiểm pháp của y cũng như con người y, xuất thân danh môn, rất ít phạm sai lầm. Nhưng nếu đã sai lầm sửa đổi rất khó.

Ba năm trước y mới gia nhập tổ chức của Lã Tam. Trải qua ba năm huấn luyện, những sai lầm y phạm càng ít đi.

Hồ Đại Lân và Đỗ Vĩnh là hai mẫu hoàn toàn khác nhau. Tại sao hiện tại họ lại cùng gia nhập một tổ chức, làm một việc có cùng tính chất?

Câu hỏi này ai cũng không sao giải đáp.

Có thể đó là số phận.

Số phận thông thường khiến con người gặp phải những chuyện kỳ quái, không ai đoán trước được.

Số phận cũng thường khiến người ta rơi vào cảnh ngộ vừa đáng buồn, vừa đáng cười, khiến người ta hoàn toàn không còn chỗ nào để chọn lựa.

Chỉ có điều người thực sự có dũng khí thì vĩnh viễn không chịu khuất phục số phận.

Họ đã sớm học được nhẫn nại trong cảnh khốn khổ, học được sự chịu đựng trong nghịch cảnh. Chỉ cần có một cơ hội họ sẽ ưỡn ngực đứng lên, tiếp tục cuộc đấu.

Chỉ cần họ chưa chết, thì có lúc họ sẽ ngẩng đầu lên được.

Lâm Chính Hùng rõ ràng lại là một mẫu người hoàn toàn khác.

Y là người đất Mân.

Ở Mân Nam, họ Lâm là một đại tộc, Lâm Chính Hùng cũng là một cái tên rất bình thường, vô cùng bình thường. Mỗi thành, mỗi hương, mỗi trấn, mỗi thôn đều có người tên Lâm Chính Hùng.

Y sinh trưởng ở một dải đất ven biển đất Mân, là nơi nảy sinh rất nhiều Nụy khấu. Nghe nói lúc y mười sáu tuổi đã từng một thanh trường đao giết chết hơn một trăm hai mươi tên Nụy khấu.

Trong tiếng người Nụy, tên y được gọi là Mã Sa. Nói tới Mã Sa, bọn Nụy khấu không ai không hồn phi phách tán, thấy gió là chạy.

Về sau Nụy khấu dần dần bị tiêu diệt, y cũng rời bỏ quê cũ, lưu lạc khắp góc bể chân trời.

Trên giang hồ y lại không được vừa ý.

Vì y đã không có bối cảnh gia thế hiển hách, cũng không phải xuất thân từ danh môn chính phái. Bất kể y đi tới đâu, bất kể y làm chuyện gì, cũng đều gặp sự bài bác.

Nên mấy năm sau Mã Sa biến mất khỏi giang hồ, Lâm Chính Hùng cũng biến mất.

Sau đó trên giang hồ xuất hiện một sát thủ chuyên nghiệp tàn nhẫn vô tình. Tuy lấy việc giết người làm nghề nghiệp, nhưng không lấy việc giết người làm điều vinh.

Trong quyển sổ ghi chép của Lã Tam, là theo thứ tự người gia nhập tổ chức trước sau. Lai lịch của Số ba rõ ràng rất lâu năm, ghi chép cũng rất ngắn.

“Số ba

Tên họ: Lâm Chính Hùng (Hỗn danh Mã Sa)

Giới tính: Nam

Tuổi: Bốn mươi hai

Quê quán: đất Mân

Gia thế: không rõ.”

Sau hai mươi lăm tuổi, Lâm Chính Hùng bắt đầu dùng kiếm.

Lúc y đã không còn là một thiếu niên, đã không còn sự nhiệt tình và khích động của các thiếu niên học kiếm.

Y đương nhiên cũng không có được sự giáo dưỡng tốt đẹp như Đỗ Vĩnh. Những chỗ tinh nghĩa trong kiếm pháp có thể y hoàn toàn một khiêu không thông.

Nhưng y có kinh nghiệm.

Kinh nghiệm của y có lẽ còn nhiều hơn cả hai người Hồ Đại Lâm và Đỗ Vĩnh cộng lại. Vết sẹo đao kiếm trên người y cũng nhiều hơn hai người kia cộng lại rất nhiều.

Y lấy kinh nghiệm đánh giết với bọn Nụy khẩu lúc trẻ, sáng tạo ra một kiếm pháp độc đáo, một loại kiếm pháp pha trộn cả đao pháp của võ sĩ Đông Doanh.

Kiếm pháp của y tuy hoàn toàn không hoa dạng, biến hóa cũng không nhiều, nhưng vô cùng hữu hiệu.

Số ba, số hai mươi ba, số mười ba, rõ ràng đều là cao thủ trong bọn thuộc hạ của Lã Tam.

Ba người đại biểu cho ba loại nhân cách và mẫu người khác nhau, võ công và kiếm pháp của ba người cũng hoàn toàn khác nhau.

Lã Tam ra lệnh ba người bọn họ đi giết Tiểu Phương, còn ra lệnh rất chính xác.

... Mệnh lệnh của Lã Tam ban ra trước nay không bao giờ không chính xác.

Kỳ quái là tại sao y lại không cho ba người họ cùng xuất thủ một lúc? Ba người đồng thời xuất thủ thì có nhiều cơ hội hơn một người.

Dụng ý của y là gì?

Không ai biết dụng ý của y là gì, cũng không có ai biết kế hoạch của y.

Không ai biết, cũng không ai hỏi.

Không những Sa Bình không hỏi mà Hồ Đại Lân, Đỗ Vĩnh, Lâm Chính Hùng cũng không hỏi.

Sa Bình tìm được ba người bọn họ, dùng lời lẽ rất đơn giản truyền đạt mệnh lệnh của Lã Tam.

“Lão bản muốn các người đi giết Phương Vĩ!” Sa Bình nói “Muốn ba người các người riêng rẽ từng người một tới giết y.”

Câu trả lời của ba người cũng chỉ có một chữ như nhau.

“Vâng.”

Sau đó họ tìm tới Tiểu Phương trong thời gian ngắn nhất.

Tuy chưa ai biết được kế hoạch của Lã Tam, nhưng hành động đã được triển khai.

Thuộc hạ của Ban Sát Ba Na rõ ràng cũng đã bắt đầu hành động.

Từ lúc bấy giờ thời kỳ vạch kế hoạch đã kết thúc, thời kỳ hành động đã triển khai – đương nhiên là hành động toàn diện.

*

* *

Đêm tối, không sao, không trăng, không mưa, có gió.

Phòng tối, đèn mờ.

Đèn mờ vì Tiểu Phương cố ý cắt bớt đèn tới mức ngắn nhất.

Y trước nay là một người cởi mở, nhưng hiện tại y lại muốn ở một mình trong bóng tối.

Không rõ vì y có rất nhiều chuyện muốn suy nghĩ hay vì hiện tại y bắt đầu một kế hoạch mang tính quyết định.

Có rất nhiều người cởi mở không muốn tịch mịch, trong những lúc như thế cũng sẽ đột nhiên trở thành một người cô độc chỉ muốn tịch mịch một mình.

Tâm tình của Tiểu Phương hiện tại là như thế, đã mấy hôm nay y như thế.

Y có rất nhiều điều muốn nói với Ánh Nắng, cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi Tô Tô.

Nhưng y không hỏi, cũng không nói. Y chưa gặp riêng người nào.

... Có thể y đang né tránh.

... Né tránh hoàn toàn không giải quyết được bất cứ chuyện gì.

... Nhưng bất kể trong đời của ai cũng khó tránh khỏi những lúc né tránh.

Ở một mặt nào đó mà nói, né tránh chính là nghỉ ngơi.

Bất kể là ai cũng cần nghỉ ngơi, nhất là lúc có một kế hoạch mang tính quyết định, và triển khai hành động phải thật nhanh chóng.

Chính trong đêm tối không sao, không trăng, không mưa ấy, trong tiếng gió đột nhiên có những tiếng thở từ từ di động về phía này.

Một loại tiếng thở chỉ có loại người như Tiểu Phương mới nghe thấy được – đương nhiên là tiếng người thở.

Hoàn toàn không phải là tiếng thở của một người. Tiểu Phương có thể đoán là ít nhất có ba người, nhiều nhất cũng chỉ là bốn người.

Chỉ có tiếng thở, không có tiếng bước chân.

Ít nhất cũng chứng minh được hai chuyện.

... Bất kể tâm tình Tiểu Phương đang thế nào, tai y cũng rất thính.

... Kể tới bất kể là ba hay bốn người, đều là cao thủ thân thủ cực kỳ mau lẹ! Vì tiếng bước chân của họ còn nhẹ hơn cả tiếng thở.

Tiểu Phương đang trú trong khách điểm.

Sau khi Ban Sát Ba Na đã quyết định kế hoạch kia, y vào ở trong khách điểm này.

Một khách điểm vắng vẻ, y ở khu hậu viện vắng vẻ nhất trong khách điểm.

Chường quỹ, người làm, khách khứa, sai vặt trong khách điểm lúc nào cũng có thể tới khu này.

Một người nhàn nhã đi dạo ngoài đồng cạnh núi quanh đó cũng có thể vui chân dạo vào đây.

Chỉ có điều hiện đã khuya, phần lớn mọi người đều đã đi ngủ, người chưa ngủ nhất định là có lý do nào đó mới không ngủ.

Nếu không phải vì lý do đặc biệt, thì tiếng bước của một người nhất định sẽ không nhẹ hơn tiếng thở.

Điều đó ít nhất cũng đủ chứng minh một chuyện.

... Mấy người tới đây nhất định là vì mục đích đặc biệt mới tới.

Vào lúc này, ở chỗ này, không ai tới tìm Tiểu Phương để uống rượu đánh cờ, trò chuyện giải khuây.

Cho dù có người tới tìm y tâm sự, cũng không thể ba bốn người cùng tới.

Họ tìm Tiểu Phương làm gì?

Câu trả lời chính xác nhất chỉ có một – họ tới để giết Tiểu Phương. Trong một đêm tối không sao, không trăng, không mưa, có gió thế này, đâm chết Tiểu Phương trong một gian phòng nhỏ hẹp tối tăm.

Tiểu Phương nghĩ tới điều ấy.

Lẽ ra y phải lập tức nhảy bật lên, nắm chặt thanh Ma nhãn của y.

Nhưng y chưa động đậy.

Tiếng thở dần dần tới gần, y đã có thể nghe thấy tiếng bước của họ, một loại tiếng bước chân chỉ có loại người như y mới nghe thấy được.

Một loại tiếng bước chân của những người đã từng khổ luyện qua khinh công hoặc kiếm thuật, một loại tiếng bước chân đặc biệt.

Tiểu Phương đã nghe thấy được có bao nhiêu người tới.

Có bốn người tới, chắc chắn chỉ có bốn người. Bốn cao thủ đã khổ luyện khinh công và kiếm thuật.

Lòng bàn tay y toát mồ hôi lạnh.

Vì y không nắm chắc là đối phó được với bốn người này.

Nếu họ đồng thời tấn công y, thì một điều y cũng không nắm chắc được.

Điều làm người ta không ngờ là bước chân lại không đi thẳng vào, mà còn cách hai mươi trượng thì dừng lại.

Đến khi tiếng bước chân lại vang lên, thì chỉ còn có một người.

Tiếng bước chân của người này nặng nề hơn lúc nãy rất nhiều, rõ ràng tâm trạng của y cũng rất nôn nóng, thậm chí còn nôn nóng hơn cả Tiểu Phương.

... Nếu tới để giết Tiểu Phương, tại sao chỉ tới một mình?

... Tại sao đồng bạn của y không xuất thủ cùng với y?

Tiểu Phương nghĩ không ra.

Y cũng không có thời gian để suy nghĩ, vì tiếng bước chân của người kia đã tới trước cửa sổ phòng y.

Gió từ rìa cao nguyên thổi tới, thổi qua một vùng đất đai phì nhiêu, giấy dán cửa sổ bị thổi khua lên thành tiếng. Nhưng không phải bị trận gió thổi lay động, mà là bị hơi thở của người kia lay động.

Y đứng rất gần cửa sổ.

Tiểu Phương lập tức đoán ra một chuyện – rõ ràng người này rất dễ bị kích động. Thân thủ tuy không kém, cũng không phải làm chuyện này lần đầu, nhưng vẫn rất dễ bị kích động.

Lấy nhọc chống nhàn, lấy tĩnh chế động.

Qua vô số kinh nghiệm trong nhiều lần ra sống vào chết, Tiểu Phương đã hiểu rõ yếu lĩnh của tám chữ ấy.

Nên y vẫn giữ được sự bình tĩnh, bình tĩnh tuyệt đối.

Bình tĩnh không phải là lạnh lùng.

Tiểu Phương cũng không thể giữ được sự lạnh lùng tuyệt đối. Vì y vốn cũng là một người rất dễ bị kích động.

Tim y cũng đập nhanh hơn, hơi thở cũng dồn dập hơn.

Người ngoài cửa chợt gọi tên y “Tiểu Phương, Phương Vĩ!”.

Tuy y đang cười nhạt, nhưng giọng nói đã vì nôn nóng mà lắp bắp “Ta biết người còn chưa ngủ, mà cũng đã biết là ta tới rồi”.

Tiểu Phương vẫn giữ được sự bình tĩnh.

“Ta tới giết ngươi đây!” Người kia nói “Chắc ngươi cũng đã biết là ta tới giết ngươi.”

Y hỏi Tiểu Phương “Tại sao ngươi còn chưa ra đây?”

Tiểu Phương vẫn giữ được sự bình tĩnh.

Không những bình tĩnh, mà còn lạnh lùng. Y đã phát hiện người kia còn kích động hơn cả y trước đây.

Tờ giấy dán cửa sổ đã bị thấm ướt một khoảng, lại còn lay động mạnh hơn. Vì hơi thở của người kia càng dồn dập.

... Người muốn giết ta, đương nhiên ta cũng không thể không giết ngươi.

Bình một tiếng, cánh cửa sổ đã bật ra, lộ ra một khuôn mặt trẻ xám xanh, vô cùng anh tuấn.

“Ta tên Hồ Đại Lân.” Y nói “Ta muốn giết ngươi.”

Đôi mắt y tuy sáng rực sắc bén nhưng đã đầy tia máu đỏ nhìn Tiểu Phương trừng trừng “Tại sao ngươi còn chưa ra?”

Tiểu Phương cười.

“Là ngươi muốn tới giết ta, chứ không phải ta muốn giết ngươi.” Y hỏi lại người trẻ tuổi kia “Tại sao ta phải ra?”

Hồ Đại Lân không nói được.

Y đã chuẩn bị tuốt kiếm, đã chuẩn bị xông vào.

Nhưng đúng lúc ấy y chợt nhìn thấy kiếm quang chớp lên, trước nay y chưa nhìn thấy ánh kiếm mau lẹ sáng loáng như thế.

Y lui lại, nghiêng người tránh né, đồng thời cũng tuốt kiếm phản kích.

Động tác của y hoàn toàn không thể nói là quá chậm, chỉ là chậm một chút thôi.

Kiếm quang chớp lên, đâm vào cổ họng y, nhưng đột nhiên lại biến chiêu, đâm vào tâm tạng y.

Đó mới là chỗ yếu hại thật sự, chỗ yếu hại nhất định phải chết không sao cứu được.

Người muốn giết ta, thì ta không thể không giết ngươi!

Trước khi tim ngừng đập, Hồ Đại Lân cuối cùng đã hiểu một chuyện.

... Làm một người bình thường, hoàn toàn không đáng thương mà cũng không đáng xấu hổ.

Y vốn không nên đi giết người, vì y vốn không phải là kẻ giết người

Vì y quá kích động.

... Một người vốn rất bình thường lại nhất định muốn làm chuyện y không làm được mới là chuyện đáng buồn.

Gió vẫn đang thổi.

Trong bóng tối phía xa còn có ba người yên lặng đứng đó.

Họ cùng tới với Hồ Đại Lân. Nhưng cái chết của Hồ Đại Lân dường như không hề liên quan gì tới họ.

Mất họ nhìn Tiểu Phương chăm chăm.

Mới rồi Tiểu Phương một kiếm giết chết Hồ Đại Lân, họ không bỏ sót động tác nào.

CHƯƠNG 63

HÀNH ĐỘNG TOÀN DIỆN

Qua rất lâu, rất lâu, trong ba người mới có một người bước tới.

Dáng đi của người này vô cùng kỳ quái
Đương nhiên y muốn giết Tiểu Phương.

Nhưng dáng vẻ của y lúc bước tới lại rất giống một học sinh nhìn thấy thầy học, không những văn nhã quy củ, mà còn mang vẻ khép nép.

Tiểu Phương nhìn một cái đã nhận ra y là người nhận được sự giáo dưỡng tốt đẹp, hơn nữa từ nhỏ còn bị quản thúc rất chặt chẽ.

Nhưng ở một góc độ khác mà nhìn, rõ ràng y lại là một kẻ vô cùng đáng sợ.

Bước chân của y tuy ổn trọng, nhưng toàn thân trên dưới sung mãn sự đề phòng, lúc nào cũng giữ tư thế sẵn sàng chiến đấu, tuyệt nhiên không cho người ta có một chút cơ hội có thể lợi dụng.

Cánh tay y tuy này giờ vẫn buông thõng, nhưng bàn tay y đều ở gần đốc kiếm của y.

Ánh mắt y này giờ nhìn chăm chăm vào bàn tay cầm kiếm của Tiểu Phương.

Có rất nhiều người đều cho rằng lúc cao thủ quyết đấu, nếu một người cứ nhìn chăm chăm vào tay người kia thì hoàn toàn không phải là chuyện khôn ngoan.

Vì những người ấy đều cho rằng lúc quyết đấu bất cứ ai cũng không thể nhận ra được điều gì khác ngoài bàn tay một người.

Một số người cho rằng lúc quyết đấu nên chú ý nhất tới ánh mắt của đối phương, cũng có một số người cho rằng nên chú ý nhất tới vẻ mặt của đối phương.

Quan niệm của những người ấy hoàn toàn không chính xác, vì họ đã bỏ qua mấy điều:

... Giết người thì phải dùng tay.

... Bàn tay cũng bộc lộ thái độ, cũng có thể tiết lộ nhiều bí mật.

... Có rất nhiều người có thể giấu diếm tình cảm và bí mật của mình rất tốt, thậm chí có thể biến mình trở thành giống như một cái vỏ cứng, bất cứ ai cũng không thể nào từ vẻ mặt và ánh mắt của họ mà nhận ra một chút bí mật nào mà y không muốn cho người khác biết.

Nhưng bàn tay thì khác.

... Nếu người nhìn thấy gân xanh trên bàn tay một người nổi lên, mạch máu căng lên, thì có thể biết tâm trạng y nhất định đang căng thẳng.

... Nếu người nhìn thấy cánh tay một người đang run lên, thì có thể biết y không những căng thẳng mà còn sợ sệt, tức giận, kích động.

... Những điều đó không sao kiểm chế che giấu được, vì đó hoàn toàn là một phản ứng sinh lý.

Cho nên một cao thủ dày dặn kinh nghiệm, lúc sinh tử quyết đấu, chú ý nhất tới bàn tay đối phương.

Người bước tới rõ ràng là cao thủ thân trải trăm trận, kinh nghiệm phong phú, không những động tác chính xác, mà quan niệm cũng vô cùng chính xác.

Tiểu Phương cũng nhìn chằm chằm vào y, nhưng không nhìn vào tay y. vì Tiểu Phương biết người này tuyệt nhiên không xuất thủ trước.

Tiểu Phương chỉ hỏi “Người cũng tới giết ta phải không?”

“Phải.”

“Người quen ta không?”

“Không quen.”

“Chúng ta có thù oán gì à?”

“Không có.”

“Vậy tại sao người phải giết ta?”

Đó không phải là một câu hỏi hay, có rất nhiều kẻ giết người đều không cần bất cứ lý do gì.

Tiểu Phương lại vẫn hỏi câu ấy, vì y cần thời gian để cho tâm trạng của mình bình thản trở lại, cũng cần thời gian để hiểu thêm người kia một chút.

Người kia không phải không có lý do gì, nên y trả lời.

“Ta muốn giết ngươi, chỉ vì ngươi là Tiểu Phương, Tiểu Phương liều mạng. Ngươi có thể lấy mạng người khác, tại sao người khác lại không thể lấy mạng ngươi?”

Y hỏi lại Tiểu Phương “Lý do ấy đủ chưa?”

“Đủ rồi.” Tiểu Phương nói “Rất đủ.”

Nói xong câu ấy, Tiểu Phương đã xuất thủ trước.

Vì người kia sẽ tuyệt đối không chịu xuất thủ trước, đồng bạn của y đã cho y một bài học tốt.

Y cũng học Tiểu Phương, muốn lấy nhàn chờ nhọc, lấy tĩnh chế động.

Chỉ tiếc y vẫn tính sai một điều – động tác của Tiểu Phương quá nhanh, nhanh hơn y tưởng tượng rất nhiều.

Kiểm quang vừa chớp lên, máu tươi bắn tung tóe, thanh Ma nhãn đã đâm vào cổ họng y.

Không phải vào ngực, mà vào cổ họng.

... Kiếm là vật chết, người mới là sống. Một nhát kiếm đâm ra hoàn toàn như nhau, lại thường có kết quả khác nhau.

... Nếu một người học kiếm muốn sống lâu hơn người khác thì phải học được cách sử dụng thanh kiếm trong tay mình như vật sống.

Rõ ràng Tiểu Phương đã học được chuyện đó.

Cho nên y sống, còn đối thủ của y ngã xuống, ngay cả cơ hội trả đòn cũng chưa có đã ngã xuống rồi.

Nhìn thấy người kia ngã xuống, Tiểu Phương đột nhiên phát giác ra tim mình đập nhanh hơn lúc bình thường rất nhiều.

Sự mau lẹ khi xuất thủ, sự chính xác trong phán đoán của y, cả y cũng không ngờ tới.

Kiểm pháp của y rõ ràng đã tiến xa hơn trước một bước dài.

Trong bóng tối mờ mờ tượng như có người đang thở dài, mờ mờ tượng như tiếng thở dài khen ngợi, đầy vẻ tán thưởng.

“Các người đương nhiên cũng là tới giết ta.” Tiểu Phương nhìn nhìn hai người đứng trong bóng tối “Các người đừng ngại đồng thời xuất thủ.”

Một người vẫn đứng bất động, chỉ có một người bắt đầu thong thả bước tới.

Y bước đi còn chậm hơn người vừa chết dưới kiếm của Tiểu Phương.

Y không bước thẳng về phía Tiểu Phương.

Tiểu Phương nhìn y chằm chằm, mắt dán vào mỗi động tác của y, dán vào đôi mắt sáng rực của y.

Trong chớp mắt, Tiểu Phương phát hiện mình đã làm.

Người này hoàn toàn không phải tới để giết y, người kia mới là chủ lực tấn công.

Người này chẳng qua chỉ di động để thu hút sự chú ý của Tiểu Phương mà thôi.

Y không có kiếm, cũng không có sát khí.

Còn người kia?

Đúng trong chớp mắt ấy, người kia đã không thấy đâu nữa.

Một người bằng xương bằng thịt, hoàn toàn không thể đột nhiên biến mất. Chỉ có điều không ai ngờ y đã tới đó.

Người đứng đối diện đã đi tới dưới một gốc cây, rất ung dung đứng lại đó, hoàn toàn giữ thái độ của một kẻ bàng quan, đứng đó quan sát phản ứng của Tiểu Phương. Trong đôi mắt sáng rực thậm chí còn mang một nụ cười lạnh lùng không đếm xỉa gì tới

Người ấy tuy cùng đi với ba người kia, nhưng dường như không quan tâm tới sự sống chết của họ, chẳng qua chỉ muốn xem xem Tiểu Phương ứng phó với họ thế nào mà thôi.

Y đương nhiên không phải là bằng hữu của Tiểu Phương, nhưng hầu như cũng không phải là kẻ thù của Tiểu Phương.

Đó là một thái độ rất kỳ quái, một ánh mắt rất kỳ quái, giống như bộ y phục màu xám y mặc trên người.

Thái độ của Tiểu Phương cũng rất kỳ quái.

Nãy giờ y đang chú ý tới người đứng đối diện dưới gốc cây, còn đối với đối thủ đáng sợ đột nhiên không thấy đâu lại như không để ý gì tới.

Y vẫn nhìn người kia cười cười. Người mặc bộ quần áo xám cũng nhìn y cười cười, lại còn chào Tiểu Phương “Người khỏe không?”

“Ta không khỏe.”

... Tiểu Phương nói “Ta đang ngủ ngon, lại có kẻ vô duyên vô cớ tìm đến bắt ta giết y, làm sao ta khỏe được.”

Người áo xám thở dài, không những tỏ vẻ đồng ý, mà còn tỏ vẻ đồng tình.

“Nếu ta đang trên giường, đột nhiên lại có ba kẻ tìm tới giết ta, ta cũng sẽ cảm thấy như thế.”

“Chỉ có ba người muốn tới giết ta thôi à?”

“Chỉ có ba người.”

“Còn người?” Tiểu Phương nói “Người không phải tới giết ta sao?”

Người áo xám lại cười cười với Tiểu Phương.

“Chắc người đã nhận ra là không phải.” Y nói “Chúng ta không thù không oán, tại sao ta lại muốn giết người?”

“Họ cũng không thù không oán với ta, nhưng tại sao họ lại muốn giết ta?”

“Họ vâng lệnh mà tới”.

“Vâng lệnh ai?” Tiểu Phương lại hỏi “Lã Tam phải không?”

Người áo xám dùng nụ cười trả lời câu hỏi của Tiểu Phương “Bất kể thế nào, hiện tại trong ba người ấy đã có hai người chết dưới kiếm của y rồi.”

“Còn người thứ ba?”

“Người thứ ba đương nhiên cũng là một kẻ đáng sợ.” Người áo xám nói “Đáng sợ hơn cả hai người trước.”

“Ừa?”

“Người thứ nhất tới giết người tên Hồ Đại Lân, người thứ hai tên Đỗ Vĩnh.” Người áo xám nói “Kiếm pháp họ đều không kém, kinh nghiệm giết người cũng rất nhiều. Ta quả thật không ngờ người lại có thể chỉ trong một chiêu lấy được mạng họ.”

Y thở dài, lại mỉm cười “Kiếm pháp của người quả thật cao cường hơn họ nhiều.” “Nhưng người thứ ba thì không phải thế.”

“Ừa?”

“Người thứ ba mới là kẻ giết người thật sự.”

“Ừa?”

“Hai người trước chết dưới kiếm của người, vì họ không thể biết người biết ta.” Người áo xám nói “Họ không những đánh giá mình quá cao, mà còn đánh giá người quá thấp.”

Y nói “Nhưng người thứ ba đều hiểu rõ gia thế xuất thân và võ công kiếm pháp của người như trong lòng bàn tay. Vì lúc trước khi y tới đây giết người, y đã tìm hiểu con người người rất rõ ràng, vả lại mới rồi còn quan sát rất kỹ động tác giết người của người.”

Tiểu Phương thừa nhận điều đó.

“Nhưng người thì sao?” Người áo xám lại hỏi Tiểu Phương “Người có biết gì về y không?”

“Ta không biết gì cả.”

Người áo xám thở dài “Cho nên về mặt này thì người đã rơi vào thế hạ phong rồi.”

Tiểu Phương cũng thừa nhận.

“Hiện tại người đứng ở một chỗ rất rộng rãi.” Người áo xám nói “Từ bốn phương tám hướng đều có thể nhìn thấy người.”

Y hỏi Tiểu Phương “Người có biết y ở đâu không? Có nhìn thấy y không?”

“Ta không nhìn thấy.” Tiểu Phương nói “Chỉ có điều ta cũng có thể đoán ra được.”

“Ừa?”

“Nhất định y đã tới sau lưng ta.” Tiểu Phương nói “Lúc mới rồi ta tập trung chú ý vào người, y đã đi vòng ra sau lưng ta.”

Người áo xám nhìn nhìn y, trong mắt lộ ra vẻ khen ngợi, nói “Người đoán không sai.”

“Hiện tại biết đâu y đã đứng sau lưng ta, biết đâu đã cách ta rất gần, biết đâu vươn tay ra là có thể giết ta rồi.”

“Cho nên nãy giờ người không dám quay lại phải không?”

“Không sai, quả thật ta không dám quay lại.” Tiểu Phương thở dài “Vì nếu quay lại trong thân pháp sẽ lộ ra chỗ sơ hở, y sẽ có cơ hội giết ta”.

“Người không muốn cho y cơ hội ấy à?”

“Đương nhiên ta không muốn.”

“Nhưng cho dù người không quay lại, y cũng có cơ hội giết người như thế.” Người áo xám nói “Xuất thủ sau lưng để giết người vẫn dễ hơn giết người trước mặt.”

“Tuy có dễ hơn, nhưng cũng không phải quá dễ.”

“Tại sao?”

“Vì ta vẫn chưa chết, vẫn không phải là người chết.” Tiểu Phương nói “Ta vẫn có thể nghe thấy”.

“Có phải là có thể nghe thấy tiếng gió lúc y xuất thủ không?”

“Phải.”

“Nếu y xuất thủ thật chậm, không phát ra tiếng gió thì sao?”

“Bất kể y xuất thủ chậm thế nào, ta vẫn có thể cảm nhận được.” Tiểu Phương hờ hờ nói “Ta luyện kiếm hơn mười năm, đi lại giang hồ cũng đã hơn mười năm, nếu như cả chuyện đó mà cũng không cảm nhận được, thì làm sao sống được đến ngày nay?”

“Có lý.” Người áo xám đồng ý “Rất có lý.”

“Cho nên nếu quả thật y muốn xuất thủ giết ta, thì nhất định phải nghĩ tới hậu quả.”

“Hậu quả à?” Người áo xám lại hỏi “Hậu quả gì?”

“Y muốn lấy mạng ta, thì ta cũng sẽ muốn lấy mạng y.” Giọng nói của Tiểu Phương càng lạnh lùng “Cho dù y có thể giết ta dưới kiếm y, ta cũng tuyệt nhiên không để cho y sống sót mà về đâu.”

Người áo xám nhìn y chằm chằm rất lâu mới khẽ hỏi “Quả thật người nắm chắc như thế à?”

“Đương nhiên.” Tiểu Phương nói “Không những ta tin là ta nắm chắc, mà cả y cũng tin như thế.”

“Tại sao thế?”

“Nếu y không cho rằng ta nắm chắc như thế, thì tại sao đến bây giờ vẫn không xuất thủ?”

“Có lẽ y đang chờ.” Người áo xám nói “Chờ đến lúc có cơ hội tốt hơn mới xuất thủ.”

“Y chờ không được đâu.”

“Vậy thì người không nên nói chuyện với ta nữa.”

“Tại sao?”

“Bất kể người nào lúc đang nói chuyện, thì khó mà tránh khỏi không phân tán sự chú ý.” Người áo xám nói “Lúc ấy y sẽ có cơ hội.”

Tiểu Phương cười khế, đột nhiên hỏi người áo xám “Người có biết mới rồi ở quanh đây xảy ra chuyện gì không?”

“Không biết.”

“Ta biết.” Tiểu Phương nói “Lúc người bước tới dưới gốc cây, trên cây có một con sóc chui vào hang, làm rơi sáu cái lá xuống. Lúc chúng ta bắt đầu nói chuyện, ở khu đất hoang bên trái có một con rắn nuốt một con ếch, một con chuột vàng vừa từ chân núi chạy xuống, phía sau khách điểm có một cặp vợ chồng thức dậy, một con mèo chủ khách điểm nuôi đang ăn vụng cá trong nhà bếp.”

Người áo xám giật nảy mình nhìn Tiểu Phương, kinh ngạc hỏi “Người nói có thật không?”

“Tuyệt đối không sai.” Tiểu Phương nói “Bất kể ta ở đâu, thì những động tĩnh trong vòng một hai mươi trượng đều không thoát khỏi tai mắt của ta.”

Người áo xám thở dài.

“May mà ta không phải tới để giết người.” Y cười gượng “Nếu không biết đâu ta đã chết dưới kiếm của người rồi.”

Tiểu Phương hoàn toàn không phủ nhận.

Người áo xám lại hỏi Tiểu Phương “Người đã biết rõ y muốn giết người, lại biết rõ y đang sau lưng người, tại sao không xuất thủ giết y trước?”

“Vì ta không vội vã, người vội vã là y.”

Tiểu Phương mỉm cười “Là y muốn tới giết ta, chứ không phải ta muốn giết y, đương nhiên ta bình tĩnh hơn y nhiều.”

Người áo xám lại thở dài.

“Ta khâm phục người, thật sự khâm phục người. Nếu chúng ta không gặp nhau trong tình huống thế này, quả thật ta rất hy vọng sẽ được kết bạn với người.”

“Tại sao lúc này chúng ta không thể kết giao?”

“Vì ta cùng tới với họ.” Người áo xám nói “Ít nhiều người cũng không khỏi có ý đề phòng ta.”

“Người làm rồi!” Tiểu Phương lắc đầu “Nếu ta không nhìn thấy chỗ dụng tâm của người, thì tại sao lại nói chuyện với người.”

“Hiện tại ta vẫn muốn có thể kết giao với một người bạn như người.”

“Tại sao không được chứ?”

“Nhưng người không biết ta là người thế nào.” Người áo xám nói
“Người thậm chí còn không biết tên họ của ta.”

“Người có thể nói cho ta biết không?”

“Đương nhiên có thể.”

Người áo xám cười, cười rất vui vẻ “Ta họ Lâm, tên Lâm Chính Hùng, bằng hữu của ta gọi ta là Mã Sa.”

“Mã Sa.”

Cái tên ấy đương nhiên không khiến Tiểu Phương kinh ngạc và nghi ngờ. Trong các bạn bè của Tiểu Phương có rất nhiều người tên họ còn kỳ quái hơn người này.

“Ta họ Phương, tên Phương Vĩ.”

“Ta biết,” Lâm Chính Hùng nói “Ta đã sớm nghe tới tên người rồi.”

Y chậm rãi bước về phía Tiểu Phương.

Trong tay y vẫn không có kiếm, toàn thân trên dưới không có chút sát khí nào.

Y bước về phía Tiểu Phương, chẳng qua chỉ muốn gần gũi với Tiểu Phương một chút, đó vốn là chuyện rất tự nhiên, vì Tiểu Phương đã coi y là bằng hữu.

Tiểu Phương vốn là một người rất thích kết giao, vốn không hề đề phòng y, lúc này đương nhiên càng không đề phòng.

Đúng lúc y bước tới trước mặt Tiểu Phương, đột nhiên biến hẳn sắc mặt, đột nhiên thất thanh kêu khẽ “Cẩn thận, cẩn thận sau lưng.”

Tiểu Phương nhin không được quay lại, bất kể là ai trong tình hình như thế cũng nhin không được quay lại.

Đúng chớp mắt Tiểu Phương quay lại, Lâm Chính Hùng đột nhiên rút một thanh kiếm trong tay áo ra.

Một thanh nhuyễn kiếm bằng thép tốt luyện thành, đón gió run lên, như con độc xà mổ vào gáy Tiểu Phương.

Bên trái gáy.

Tiểu Phương là quay đầu qua bên phải để nhìn lại phía sau. Trong tình hình như thế, gáy trái y đương nhiên có một cửa trống.

“Cửa trống” là một thuật ngữ người giang hồ thường dùng. Ý nói bộ vị của y đã như một cánh cửa mở toang không đề phòng, chỉ cần người cao hứng, thì có thể bước vào.

Sau gáy mỗi người đều có mạch máu lớn, là mạch máu chủ yếu trong cơ thể con người. Nếu quả mạch máu ấy bị cắt đứt, nhất định là máu chảy không ngớt, không sao cứu được.

Một sát thủ có kinh nghiệm, lúc chưa tuyệt đối nắm chắc thì tuyệt nhiên không xuất thủ.

Lâm Chính Hùng rõ ràng đã nắm được cơ hội tốt nhất. Đây là cơ hội do y tạo ra, y tin chắc một kiếm này của mình không thể thất thủ.

Vì tin tưởng chắc chắn như thế, nên y không để lại đường lui cho mình.

Cho nên y chết, chết dưới kiếm của Tiểu Phương!

Tiểu Phương rõ ràng đã hoàn toàn không có ý đề phòng, vả lại còn hoàn toàn không còn chỗ né tránh đón đỡ.

Lâm Chính Hùng đã nhìn đúng điều ấy.

Lúc một kiếm của y phóng ra, trong lòng có cảm giác như một người câu cá đã cảm thấy sự chấn động trên cần câu, biết con cá đã mắc câu.

Không ngờ đúng trong sát na ấy, thanh kiếm của Tiểu Phương đột nhiên đâm ra, từ một bộ vị mà y tuyệt đối không ngờ đâm ra.

Thanh kiếm của y còn chưa đâm vào gáy Tiểu Phương, thanh kiếm của Tiểu Phương đã đâm vào tâm tạng của y.

Lúc bị thanh kiếm của Tiểu Phương đâm vào tim, thanh kiếm của y chỉ còn cách gáy Tiểu Phương một tấc.

... Chỉ có một tấc, một tấc là đủ.

... Khoảng cách giữa sống và chết thường còn ngắn hơn một tấc. Giữa sự thắng phụ thành bại được mất, cũng thường như thế. Cho nên một người cần gì phải tính toán quá nhiều?

Lưỡi kiếm như nước lạnh lướt qua gáy Tiểu Phương, bàn tay cầm kiếm của Lâm Chính Hùng đã hoàn toàn cứng đờ.

Sau lưng Tiểu Phương chột vang lên một tiếng thở dài, một tràng vỗ tay.

“Tinh diệu.” Một giọng nói rất bình thường thở dài “Tinh diệu tuyệt luân.”

Giọng nói cách Tiểu Phương rất gần, nên Tiểu Phương quay người lại.

Lúc quay đầu lại vừa rồi, y hoàn toàn chưa nhìn thấy người phía sau, lúc ấy trong mắt y chỉ có Lâm Chính Hùng và thanh kiếm của Lâm Chính Hùng.

Hiện tại y đã nhìn thấy.

Một người đứng trong bóng tối xa xa, giữ một khoảng cách an toàn với Tiểu Phương.

Vì trước nay Sa Bình không muốn bắt cứ ai có ý đề phòng y.

“Ta đã cho rằng nhất định người sẽ không sống nổi.” Y thở dài “Không ngờ người chết lại là y.”

“Chính ta cũng không ngờ.”

“Lúc nào người mới nghĩ ra y chính là người thứ ba muốn giết người?”

“Lúc y bước tới,” Tiểu Phương nói.

“Lúc ấy ngay ta cũng cho rằng người đã nguyện ý kết giao với y, tại sao người lại biết y muốn giết người?”

“Vì dáng đi của y rất cẩn thận, lại giống như sợ giẫm chết kiến.”

“Cẩn thận một chút có gì không hay?”

“Chỉ có một điều.” Tiểu Phương nói “Loại người giang hồ như chúng ta, cho dù có giẫm chết bảy tám trăm con kiến cũng không hề quan tâm. Dáng đi của y cẩn thận như thế, chẳng qua chỉ vì y còn đang đề phòng ta.”

“Có lý.”

“Chỉ có kẻ mang lòng hại người mới phải đề phòng người khác.”

“Ừa?”

“Ta đã có kinh nghiệm như thế.” Tiểu Phương nói “Người chịu thiệt mắc lừa, thông thường đều là người không muốn hại người.”

“Tại sao?”

“Vì họ không có ý hại người, nên mới không có ý đề phòng người khác.” Tiểu Phương nói “Nếu người cũng đã có kinh nghiệm ấy, người sẽ hiểu ý ta thôi.”

“Ta hiểu ý người, nhưng ta không có kinh nghiệm ấy.” Sa Bình nói “Vi trước nay ta đều không tin bất cứ ai.”

Y nhìn Tiểu Phương mỉm cười “Có lẽ vì người đã qua kinh nghiệm ấy, đã có những bài học đau đớn, nên hiện tại người vẫn chưa chết.”

“Có lẽ là thế.” Tiểu Phương nói “Lừa được ta một lần thì người có lỗi, lừa được ta hai lần thì ta có lỗi. Nếu ta đã được một bài học rồi, mà vẫn không biết đề phòng, thì ta cũng đáng chết lắm.”

“Nói rất hay.”

“Còn người?” Tiểu Phương chợt hỏi “Người cũng tới giết ta phải không?”

“Không.”

“Người không phải là người của Lã Tam à?”

“Phải.”

“Có phải người cùng tới với họ không?”

“Phải.” Sa Bình nói “Bọn ta đều là vâng lệnh Lã Tam tới đây, chỉ có điều mệnh lệnh bọn ta nhận được khác nhau mà thôi.”

“Ừa.”

“Ba người bọn họ nhận lệnh tới giết người, ta chỉ chẳng qua nhận lệnh tới xem thôi.”

“Xem cái gì?”

“Xem người giết người thế nào.”

Sa Bình nói “Bất kể họ giết người hay người giết họ, ta đều phải nhìn cho thật rõ ràng.”

“Hiện tại có phải người đã nhìn rất rõ rồi không?”

“Phải.”

“Vậy bây giờ người định đi à?”

“Phải.” Người kia nói “Chỉ có điều ta còn muốn xin người một việc.”

“Việc gì?”

“Ta phải mang họ về.” Sa Bình nói “Bất kể họ sống hay chết ta cũng phải mang họ về.”

Y hỏi Tiểu Phương “Người có chịu không?”

Tiểu Phương cười.

“Lúc họ sống ta không cần gì tới họ, thì chết rồi có cần gì?” Y hỏi Sa Bình “Tại sao ta lại muốn giữ họ lại đây?”

Sa Bình gật đầu.

“Chỉ có điều ta cũng hy vọng người cũng có thể làm giúp ta một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Ta hy vọng người về nói với Lã Tam để y chú ý bảo trọng. Lúc ta tới gặp y, hy vọng y vẫn còn khỏe mạnh.”

“Y sẽ khỏe mạnh.” Sa Bình nói “Trước nay y là một người rất bảo trọng chính mình.”

“Vậy thì tốt quá.” Tiểu Phương mỉm cười “Ta rất hy vọng y sống được đến lúc ta tới gặp y.”

Sa Bình cũng mỉm cười “Ta có thể đảm bảo là tạm thời y vẫn chưa chết.”

“Lã Tam đương nhiên chưa chết.”

Trước nay y tin y tuyệt đối có thể sống lâu hơn bất cứ người nào bằng tuổi y.

Trước nay y tin tiền bạc là vạn năng, trước nay vẫn cho rằng trên đời không có chuyện gì không mua được bằng tiền, thậm chí cả sự khỏe mạnh và tính mạng cũng nằm trong đó.

Bất kể y nghĩ đúng hay sai thì ít nhất đến hiện tại y vẫn sống rất khỏe mạnh.

*

* *

Số ba, số mười ba, số hai mươi ba đều đã chết dưới kiếm của Tiểu Phương.

... Y biết rõ ba người này ắt chết, tại sao lại bảo ba người bọn họ đi nộp mạng? Tại sao lại không cho họ đồng thời xuất thủ?

Về điều ấy thì Sa Bình không hiểu rõ lắm.

Sa Bình chỉ hiểu rõ là việc Lã Tam giao cho y làm, thì y phải đi làm.

Lã Tam bảo y đưa ba người ấy về, bất kể sống chết cũng phải đưa về.

Sa Bình đã làm xong.

... Nếu quả họ đều chết dưới kiếm của Tiểu Phương, thì nhất định trong vòng bốn giờ, Lã Tam phải nhìn thấy xác họ.

Chuyện này rất không dễ mà làm, nhưng Sa Bình đã làm được. Họ chết trước khi trời sáng, sau giờ Ngọ Lã Tam đã nhìn thấy xác họ.

... Bất kể là trong tình huống nào, cũng không thể để người ta điều tra ra hành tung của y.

Muốn làm được điều ấy đương nhiên càng khó khăn, Ban Sát Ba Na và Tiểu Phương đương nhiên tuyệt đối không thể bỏ qua bất cứ một cơ hội nào để điều tra ra nơi ẩn náu của Lã Tam. Huống hồ cơ hội ấy rất có thể chính là cơ hội cuối cùng.

Điều này Sa Bình đã làm được. Y tin chắc không ai có thể từ y tìm ra nơi hạ lạc của Lã Tam.

Y thậm chí có thể dùng đầu của y đánh cược.

Tại sao y có thể nắm chắc như thế?

Y làm chuyện ấy thế nào?

Ban Sát Ba Na đương nhiên không bỏ qua bất cứ cơ hội nào. Lúc Tiểu Phương chưa đâm chết Mã Sa, Ban Sát Ba Na đã điều động toàn bộ các thuộc hạ là cao thủ về kinh công, giàu kinh nghiệm về chuyện truy lùng tới trên mỗi con đường đều bố trí tai mắt mai phục.

Sau khi Sa Bình mang xác chết đi, đi tới đâu làm chuyện gì, họ đều điều tra ra rất rõ ràng. Thậm chí những chi tiết xem ra không quan trọng cũng không bỏ qua.

Họ báo cáo chi tiết về từng điều một.

Sa Bình dùng một chiếc xe lớn chở rau thuê, chở xác ba người bọn Hồ Đại Lân đi.

Lúc đầu y đã chuẩn bị hai chiếc xe, trả giá gấp năm lần lúc bình thường, bảo phu xe chờ suốt đêm ở gần đó.

Lão Vương phu xe đã hành nghề hai ba mươi năm, hoàn toàn không có quan hệ gì với họ.

... Từ điều ấy mà nhìn, thì rõ ràng trong lòng y đã sớm chuẩn bị, cũng đã nghĩ tới việc ba người này không sống được mà trở về.

Cửa hiệu quan tài lớn nhất trong thành tên là “Hàng Châu Trương Ký”.

CHƯƠNG 64

BƯỚC HÀNH ĐỘNG THỨ HAI

Lúc sáng sớm, Sa Bình đã mang ba cái xác của y tới cửa hiệu Trương Ký, bỏ ra một món tiền gấp đôi lúc bình thường mua ba cái quan tài bằng gỗ nam mộc mà người ta đã đặt.

Y đích thân trông coi bọn người làm của cửa hiệu Trương Ký liệm ba cái xác. Dùng loại hương liệu tốt nhất để khử mùi, lại không cho bất cứ ai động vào xác họ, thậm chí cũng không thay quần áo để tắm liệm.

Sau đó y đích thân áp tải ba chiếc quan tài tới một khu mộ lớn nhất dưới chân núi, mời một thầy địa lý nổi tiếng nhất trong thành, chọn một khu mộ địa.

Mộ địa cũng ở phía đông chân núi.

Người đào huyệt đều là người lão luyện trong nghề, không đầy một giờ đã chôn xong.

Trong một giờ ấy bia mộ cũng đã khắc xong, trên bia khắc rõ tên Hồ Đại Lân, Đỗ Vĩnh và Lâm Chính Hùng.

Sa Bình lại đích thân trông coi việc lập bia, thắp hương, đốt vàng cho họ xong mới ra đi.

Y còn đứng trước phần mộ, uống ba chén rượu, dường như cũng có rơi nước mắt.

Lúc y rời khỏi khu mộ, vẫn chưa đến giờ Ngọ.

Chuyện gì y làm cũng rất bình thường, đều là những chuyện một người bình thường vẫn làm cho bằng hữu đã chết, không hề có điều nào khả nghi.

Nhưng đến giờ Ngọ một khắc, Lã Tam đã nhìn thấy ba cái xác của bọn Hồ Đại Lân.

*

* *

Ban Sát Ba Na yên lặng lắng nghe thuộc hạ báo cáo xong, trầm ngâm rất lâu mới ngẩng đầu hỏi Tiểu Phương đang ngồi đối diện với y “Lã Tam muốn ba người kia tới giết ngươi, tại sao lại không cho họ đồng thời xuất thủ?”

“Ta vốn cũng đã nghĩ tới điều đó.” Tiểu Phương nói “Nhưng hiện tại ta đã hiểu rõ rồi.”

“Ngươi nói đi.”

“Thứ nhất, trong bọn thuộc hạ của Lã Tam cao thủ như mây, ba người này hoàn toàn không phải là lực lượng chủ yếu để tấn công của y, sự sống chết của họ Lã Tam không hề quan tâm.”

“Không sai.”

“Thứ hai, cho dù ba người bọn họ đồng thời xuất thủ cũng chưa chắc đã giết được ta, huống hồ có thể ta còn có người giúp sức”.

“Không sai.” Ban Sát Ba Na nói “Về điều này nhất định Lã Tam đã suy nghĩ rất kỹ. Trước nay y không muốn chủ động tấn công chúng ta, vì trước nay y vẫn không đánh giá được thực lực của chúng ta, vả lại không tìm được ta.”

Ban Sát Ba Na con người cũng như một trận gió, hành tung của y thì Lã Tam càng khó nắm bắt.

“Mục tiêu chủ yếu của Lã Tam tuy là ta, không phải là ngươi.” Ban Sát Ba Na lại nói “Nhưng hiện tại nhất định y đã nghĩ ngươi là người chủ yếu trong lực lượng tấn công của ta, nên nhất định trước tiên y phải tra xét cho ra võ công của ngươi cao thấp ra sao.”

“Không sai,” Tiểu Phương nói “Y phái ba người này tới, nhất định là muốn dò xét võ công của ta.”

“Y phái họ tới chính là để muốn xem ngươi xuất thủ giết họ ra sao.” Ban Sát Ba Na nói “Rồi từ chỗ ngươi xuất thủ, tìm ra gia số kiếm pháp của ngươi.”

“Vì trước nay y vẫn muốn đích thân giết ta.” Tiểu Phương gượng cười “Để đạt tới mục đích ấy, đương nhiên y sẵn sàng hy sinh ba người.”

“Nếu quả thật y vì mục đích ấy mà phái họ tới, thì nhất định trong vòng nửa ngày y sẽ nhìn thấy xác họ.”

“Tại sao?”

“Vì nhất định y phải xem vết thương của họ, mới có thể hiểu rõ ngươi xuất thủ ra sao.” Ban Sát Ba Na nói “Nếu sau đó quá lâu, vết thương đã biến dạng.”

“Ta cũng nghĩ tới điều đó.” Tiểu Phương nói “Năm xưa Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành một kiếm chém đứt một nhánh hoa, Tây Môn Xuy Tuyết từ chỗ ấy đã nhận ra chỗ sâu nông trong kiếm pháp của y.”

“Đó không phải là truyền thuyết, cũng không phải thần thoại.” Ban Sát Ba Na nói “Một cao thủ kiếm pháp thật sự hoàn toàn có thể làm được như thế.”

“Ta tin.” Tiểu Phương nói “Nhưng ta không tin kiếm pháp của Lã Tam đã đạt tới cảnh giới ấy.”

“Chính người cũng đã từng nói qua, trong thuộc hạ của y cao thủ như mây. Cho dù y làm không được, thì dưới trướng y nhất định có người làm được.”

Tiểu Phương trầm ngâm “Vậy thì ta không hiểu.”

Ban Sát Ba Na hỏi y “Người không hiểu chuyện gì?”

“Lã Tam đã sót ruột muốn xem xác và vết thương trí mạng của họ, tại sao một thuộc hạ khác của y lại vội vàng đem chôn xác họ đi?”

Đây là câu hỏi rất quan trọng, cũng là câu hỏi rất khó trả lời.

Ban Sát Ba Na mừng tượng đã có câu trả lời.

Y chợt hỏi người vừa báo cáo “Ba người kia được chôn ở đâu?”

“Ở khu mộ địa phía đông chân núi ngoài thành.”

“Ai chọn khu đất ấy?”

“Là một người họ Liễu, là một thầy địa lý tên Liễu Tam Nhãn.”

“Người ấy lúc bình thời thích làm chuyện gì?”

“Thích đánh bạc, y vẫn cho rằng mình không những đánh bạc giỏi, mà còn nhìn rất chuẩn. Chỉ tiếc là mười ván thì thua mất chín.”

“Y có phải là một kẻ rất cần tiền không?”

“Phải.”

Ban Sát Ba Na cười nhạt, chợt quay lại hỏi Tiểu Phương “Người có muốn đánh cuộc với ta không?”

“Đánh cuộc cái gì?”

“Ta dám đánh cuộc với người là hiện tại Liễu Tam Nhãn đã chết rồi.”

Ban Sát Ba Na trước nay chưa từng gặp Liễu Tam Nhãn, thậm chí chưa từng nghe tới tên của người này.

Nhưng y không những dám đánh cuộc là người kia đã chết, mà còn dám đánh cuộc người kia đã chết trước đó một giờ. Tùy Tiểu Phương muốn đánh cuộc thế nào cũng được.

Nhưng Tiểu Phương lại không đánh cuộc.

Tiểu Phương tuy không biết tại sao y xác định Liễu Tam Nhãn đã chết, nhưng Tiểu Phương biết trước nay y không làm chuyện gì mà không nắm chắc.

Tiểu Phương tin Ban Sát Ba Na đã chịu đánh cuộc với người ta, thì nhất định phải thắng.

Ban Sát Ba Na quả nhiên không thua.

Liễu Tam Nhãn quả nhiên đã chết, chết trên giường của y.

Còn chưa đầy nửa giờ, người ra điều tra đã trở về xác nhận chuyện ấy.

“Liễu Tam Nhãn bị người ta dùng một cái ống tre đâm vào cổ họng giết chết. Thủ pháp của người giết y gọn gàng mau lẹ, không hề lưu lại chút manh mối nào, người chung quanh đều không nghe thấy động tĩnh gì.”

Ban Sát Ba Na không hề ngạc nhiên, chuyện đó vốn đã nằm trong sự dự liệu của y.

Người ngạc nhiên là Tiểu Phương.

Y nhin không được hỏi Ban Sát Ba Na “Tại sao người biết nhất định y đã chết?”

Ban Sát Ba Na không trả lời, chỉ hững hờ cười cười “Còn có một chuyện ta có thể đánh cuộc với người, người đặt gì cũng được.”

“Lần này người muốn đánh cuộc chuyện gì?”

“Ta dám đánh cuộc ba cái quan tài của bọn Hồ Đại Lân hiện tại đã không còn trong mộ của họ.”

Ban Sát Ba Na hỏi Tiểu Phương “Người tin không?”

Tiểu Phương không tin.

Người chết đã vào quan tài, quan tài đã chôn xuống đất, tại sao lại đột nhiên không thấy.

Ban Sát Ba Na dựa vào đâu để đánh cuộc như thế? Tiểu Phương quả thật nhin không được đã định đánh cuộc với y.

May mà y kìm lại được.

Vì nếu y đánh cuộc thật, nhất định y sẽ thua, đặt bao nhiêu thua bấy nhiêu.

Quan tài của ba người bọn Hồ Đại Lân rõ ràng đã không còn trong mộ của họ.

Mộ đã bị đào.

Ba cái quan tài gỗ nam mộc đựng ba cái xác người, đương nhiên không thể bỗng dưng biến mất.

Ba cái quan tài ấy đi đâu rồi? Trên đời có rất nhiều chuyện xem ra rất phức tạp huyền diệu, nhưng lời giải đáp thường rất đơn giản.

Chuyện này cũng thế.

... Quan tài là bị người ta đưa đi bằng địa đạo.

... Phía dưới mặt đất chỗ chân núi ấy đã có một đường địa đạo rất dài được đào từ trước.

Ban Sát Ba Na hỏi Tiểu Phương “Bây giờ chắc người đã hiểu rõ rồi, tại sao ta dám xác định Liễu Tam Nhãn đã chết.”

Tiểu Phương không lên tiếng.

Cho dù y đã hiểu rõ, y cũng không lên tiếng. Vì y đã nhận ra, trước mặt Ban Sát Ba Na thì tốt nhất là im lặng.

Cho nên Ban Sát Ba Na chỉ còn cách tự mình giải thích “Người chôn ba chiếc quan tài này tên là Sa Bình. Tuy không có tiếng tăm gì trong giang hồ, nhưng là một trong những thuộc hạ đặc lực nhất của Lã Tam.”

Tiểu Phương đã nhìn thấy điều đó.

“Y đã sớm chuẩn bị khu mộ địa này, đã sớm đào đường địa đạo này.” Ban Sát Ba Na lại giải thích “Để tránh khỏi bị chúng ta nghi ngờ, nên y mới dùng Liễu Tam Nhãn làm con ma thế mạng.”

Y lại bổ sung “Liễu Tam Nhãn đang lúc cần tiền, Sa Bình bèn dùng tiền mua chuộc y. Đến khi đã xong việc, đương nhiên phải giết y để bịt miệng.”

Dùng một cái ống tre giết người ta giữa lúc bất tri bất giác, Sa Bình xuất thủ rõ ràng còn mau hơn, chuẩn hơn, độc hơn Mã Sa.

Ban Sát Ba Na nói “Nhưng mưu trí của y còn đáng sợ hơn lời xuất thủ của y, vì y có thể nghĩ ra cách ấy.”

Rõ ràng đó là cách thức duy nhất để thoát khỏi sự theo dõi của bọn thuộc hạ của Ban Sát Ba Na. Cũng chỉ có dùng cách ấy mới có thể mau lẹ đưa xác của ba người kia về chỗ Lã Tam.

Tiểu Phương lên tiếng “Bất kể thế nào, ba cái quan tài gỗ nam mộc của ba người kia cũng không thể bỗng dưng bay đi. Bất kể ba cái quan tài ấy đi tới đâu, cũng phải có người khiêng.”

“Không sai.”

“Khiêng ba cái quan tài nặng như thế, bất kể là đi tới đâu, ít nhiều cũng phải lưu lại chút ít dấu vết.”

“Theo lẽ mà nói thì phải như thế.”

“Tại sao chúng ta không đuổi theo?”

“Nếu người muốn đuổi theo, thì chúng ta đuổi theo” Ban Sát Ba Na nói “Chỉ có điều ta còn có thể đánh cuộc với người lần nữa.”

“Đánh cuộc cái gì?”

“Ta dám đánh cuộc là nhất định chúng ta sẽ không đuổi theo được.”

Lần này Tiểu Phương vẫn không đánh cuộc.

Đường địa đạo dẫn ra phía tây núi.

Chỗ ra đương nhiên còn lại dấu vết. Bất kể chỗ ra là bãi cỏ, đất trống, đất bùn, thì mang ba cái quan tài bước ra, nhất định phải lưu lại dấu vết trên mặt đất.

Bất kể họ dùng người khiêng hay dùng xe chở cũng thế.

Nhưng lần này nếu Tiểu Phương đánh cuộc với Ban Sát Ba Na thì người thua vẫn là Tiểu Phương.

Vì ra khỏi đường địa đạo này không xa, lại là một dòng sông nhỏ. Dòng nước chảy rất xiết, nếu dùng bè da dê chở ba cái quan tài đi vẫn có thể làm được.

Bất kể là nước sông, nước hồ hay nước biển, trên mặt nước đều không để lại dấu vết gì.

Người bị đuổi theo chỉ cần nhảy xuống nước thì cho dù là chó săn có phẩm chất ưu tú nhất, được huấn luyện nghiêm khắc nhất cũng không sao đuổi được.

Bầu trời màu xanh, mạch núi xanh xanh, dòng nước chảy xiết. Lá cây trên bờ sông đã bắt đầu rụng.

Dưới cây có người, rất nhiều người – chỉ có người, không có quan tài.

Tiểu Phương và Ban Sát Ba Na vừa ra khỏi địa đạo thì có một người bước về phía họ.

Một người rất có quy củ. Dáng đi quy quy củ củ, quần áo quy quy củ củ, lời lẽ thái độ cũng rất quy quy củ củ, bất kể làm chuyện gì cũng không khiến người khác cảm thấy quá phạm.

Trước đây Tiểu Phương đã gặp loại người này, nhưng trước nay không ngờ sẽ gặp loại người này ở đây.

... Tổng quản trong nhà danh môn thế gia, chưởng quỹ của tửu lâu có lịch sử lâu đời, thông thường là loại người này.

Vì họ thường xuất thân từ học trò giúp việc, từ nhỏ đã được huấn luyện nghiêm khắc tới mức người khác không sao tưởng tượng được, trải hết gian khổ mới bò lên được tới địa vị hôm nay.

Cho nên họ tuyệt nhiên sẽ không làm bất cứ việc gì vượt khỏi quy củ, tuyệt nhiên không khiến bất cứ ai cảm thấy chán ghét.

Một người như thế, tại sao lại xuất hiện ở một nơi thế này?

Hiện tại người ấy đã bước tới, mỉm cười làm lễ với Ban Sát Ba Na và Tiểu Phương.

“Tiểu nhân tên Lã Cung,” y nói “Chữ Lã gồm hai chữ khẩu, Cung trong cung kính.”

Nụ cười và thái độ của y tuy vẫn cung kính có lễ, nhưng lại khiến người ta có cảm giác nịnh nọt “Tam gia đặc biệt sai tiểu nhân ở đây cung kính đón rước đại giá của hai vị.”

“Tam gia à?” Tiểu Phương hỏi “Là Lã Tam à?”

“Vâng.”

“Người biết bọn ta là ai không?”

“Tiểu nhân biết.”

“Y muốn người chờ bọn ta ở đây để làm gì?” Tiểu Phương hỏi “Có phải muốn người đưa bọn ta tới gặp y không?”

“Không giấu gì hai vị, tiểu nhân tuy đã theo Tam gia nhiều năm, nhưng hành tung của Tam gia, tiểu nhân cũng không biết rõ.” Y nói rất thành khẩn, cho dù là đàn bà có tật đa nghi, rất hay nghi ngờ cũng không cho rằng y bịa đặt.

... Kỳ quái là đàn bà có tật đa nghi có lúc lại tin vào chuyện mà một số người hoàn toàn không tin, hoàn toàn không thể tin.

Tiểu Phương và Ban Sát Ba Na đều không có tật đa nghi.

Họ cũng không phải là đàn bà.

Nhưng họ đều tin Lã Tam không bịa đặt. Vì người bịa đặt trước mặt họ, sẽ bị phát hiện ra ngay lập tức.

Cho nên Tiểu Phương hỏi “Lã Tam muốn người tìm bọn ta làm gì?”

“Tam gia đã quen biết hai vị từ lâu, đã rất lâu chưa gặp.” Lã Cung nói “Nên đặc biệt sai tiểu nhân tới đây đón rước hai vị, mời hai vị một bữa cơm.”

“Y muốn người thay y mời bọn ta ăn cơm à?”

“Vâng.” Lã Cung nói “Chẳng qua chỉ là một bữa cơm thường để bày tỏ lòng tôn kính thôi.”

Tại sao Lã Tam lại muốn mời Ban Sát Ba Na và Tiểu Phương ăn cơm?

Chẳng lẽ đây lại là một cái bẫy.

Có phải trong cơm canh có thuốc độc giết người trong cõi vô hình?

Tiểu Phương nhìn nhìn Ban Sát Ba Na, Ban Sát Ba Na cũng nhìn nhìn Tiểu Phương.

“Người đi không?”

“Ta đi.” Ban Sát Ba Na nói “Ta nhất định phải đi.”

“Tại sao?”

“Vì ta đã rất lâu chưa từng ăn cơm thường.”

Lã Cung không bịa đặt. Lã Tam quả thật mời Tiểu Phương và Ban Sát Ba Na ăn một bữa cơm thường.

Nhưng từ một khía cạnh khác mà nói, bữa cơm bình thường ấy lại rất đặc biệt.

Ban Sát Ba Na là một người rất đặc biệt, y thích cô độc, thích lưu lạc.

Y thường một mình trên vùng sa mạc rộng lớn vắng vẻ tàn nhẫn vô tình, lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường. Chỉ cần có cái gì đỡ lòng được là y đều ăn.

Vì y phải sống.

Nhưng cái y thích ăn nhất không phải là lương khô, thịt khô, bánh thanh quả mà y thường ăn.

Y thích nhất là hành bằm, một loại hành bằm có mùi vị đặc biệt. Dùng hành bằm trộn với cơm, cơm trắng vừa nấu chín.

Đối với một người suốt năm lưu lạc trên sa mạc, thì cơm trắng là cái khó kiếm hơn tất cả mọi thức ăn.

Lã Tam sai Lã Cung chuẩn bị cho y một bữa ăn có cơm trắng trộn hành bằm.

Tiểu Phương là một lãng tử.

... Một lãng tử không có nơi chốn đi về, cũng giống như một chiếc lá khô trong gió, một cánh bèo trên mặt nước.

Nhưng lúc y nửa đêm tỉnh rượu, không sao ngủ được, cái y thường nghĩ tới nhất là nhà của y, mẹ của y.

Y cũng đã từng có nhà.

Nhà y giản dị nghèo nàn, cơ hồ khó mà được ăn một bữa có thịt.

Nhưng lòng thương yêu của một người mẹ đối với đứa con một thì mãi mãi không bao giờ thay đổi.

Mẹ y cũng giống như mọi bà mẹ, hy vọng con mình có thể lớn lên khỏe mạnh cao lớn cường tráng.

Nên chỉ cần có cơ hội, thì mẹ y lại nấu cho y một món ăn đủ chất.

... Hẹ xào với trứng, cải trắng nấu như với thịt, mứt táo xào bát bảo, thịt nướng, trứng muối chưng với thịt.

Đó đều là những thức ăn bình thường ở Giang Nam, cũng là những món ăn mà Tiểu Phương thích nhất lúc còn nhỏ.

Lã Tam sai Lã Cung chuẩn bị như thế cho họ.

Ngoài ra, Lã Tam đương nhiên còn chuẩn bị rượu cho họ.

Tuy mỗi người uống rượu đều có sự ưa thích khác nhau, nhưng rượu ngon thật sự thì ai cũng thích.

Lã Tam chuẩn bị cho họ một loại rượu ngon thật sự, chỉ cần là người uống rượu thì đều không ai không thích rượu ngon.

Ban Sát Ba Na uống trước một chén, mới hỏi Lã Cung này giờ vẫn đứng bên cạnh hầu hạ.

“Người có thấy kỳ lạ không?”

“Kỳ lạ chuyện gì?”

“Kỳ lạ chuyện tại sao ta không sợ trong rượu có độc.”

“Tiểu nhân không kỳ lạ.” Lã Cung nói “Nếu Tam gia hạ độc trong rượu để ám toán Ngũ hoa tiền thần, thì y không khỏi có chỗ quá hạ thấp mình.”

“Hoàn toàn chính xác.”

Ban Sát Ba Na lại uống chén nữa “Người quả thật không thẹn đã theo Lã Tam nhiều năm, chỉ có điều người còn nghĩ làm một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Người quả thật cho rằng Lã Tam chẳng qua chỉ muốn mời bọn ta một bữa cơm thôi à?”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

“Đương nhiên không phải.” Ban Sát Ba Na nói “Y mời bọn ta ăn bữa cơm này, chẳng qua là muốn bọn ta biết y hoàn toàn hiểu rõ về từng người bọn ta, thậm chí ngay cả bọn ta thích ăn cái gì, y cũng biết rất rõ.”

Y thở dài nói “Người khác đều nói Bốc Ứng là nhân kiệt, nhưng Lã Tam có gì mà không phải như thế.”

Tiểu Phương đột nhiên hỏi y “Còn người?”

“Ta à?” Ban Sát Ba Na lại thở dài “Nếu người muốn hỏi ta là người thế nào thì người hỏi lầm người rồi.”

“Tại sao?”

“Vì chính ta trước nay cũng không hiểu được chính mình.”

Ban Sát Ba Na không để Tiểu Phương hỏi tiếp, lại hỏi ngược lại “Còn người? Người có biết người là loại người nào không?”

Tiểu Phương còn chưa lên tiếng, Ban Sát Ba Na đã trả lời thay y “Người là một quái nhân.” Y nói “Là một người vô cùng kỳ quái.”

“Ừa?”

“Người là một người giang hồ, một lãng tử, thường liều mạng đổ máu vì kẻ khác.”

Tiểu Phương thừa nhận.

“Người thích rượu, thích gái, nhiệt tình, kích động.” Ban Sát Ba Na nói “Nhưng mới rồi ba lần ta muốn đánh cuộc với người, người đều không đánh cuộc.”

“Ta không thích đánh cuộc.”

“Vì người không thích đánh cuộc, nên mới kỳ quái.” Ban Sát Ba Na nói “Con người như người không ai không thích đánh bạc.”

“Ta cũng thích đánh bạc.” Tiểu Phương nói “Có điều ta chỉ đánh bạc với một loại người.”

“Bằng hữu của người phải không?”

“Không đúng.” Tiểu Phương nói “Ta chỉ uống rượu với bằng hữu.”

“Vậy người chỉ đánh bạc với loại người nào?”

“Kẻ thù!”

“Thông thường các người đánh bạc bằng gì?”

“Tính mạng.”

Ban Sát Ba Na cười “Ta hiểu rõ ý người, nhưng vẫn chưa hiểu rõ con người người.”

Tiểu Phương hỏi y “Chẳng lẽ ta còn chỗ nào kỳ quái à?”

“Đương nhiên có.” Ban Sát Ba Na nói “Có rất nhiều đàn ông coi trọng nữ nhân hơn bạn bè, nhưng người lại khác.”

“Ừa?”

“Người đối xử với bằng hữu quả thật không thua sút ai, nhưng đối xử với nữ nhân của người lại quá dễ.” Ban Sát Ba Na nói “Bất kể là nữ nhân mà người thích hay nữ nhân thích người cũng đều như thế.”

“Ừa?”

“Ví dụ như Ánh Nắng. Lẽ ra nàng phải được tính là bằng hữu của người.”

Tiểu Phương thừa nhận.

“Nhưng hai hôm nay người vẫn tránh gặp mặt nàng.” Ban Sát Ba Na nói “Đó là vì cô ta là một nữ nhân, vả lại người ít nhiều cũng có thích cô ta.”

Tiểu Phương không phủ nhận.

“Còn Tô Tô.” Ban Sát Ba Na nói “Bất kể nàng là nữ nhân thế nào thì nàng cũng đã sinh cho người một đứa con, còn vì sao nàng tới đây, thì hiện tại cũng đã tới rồi.”

Y hỏi Tiểu Phương “Nhưng người đối xử với nàng thế nào? Lúc người nhìn thấy nàng quả thật giống như thấy ma sống. Chỉ cần người nhìn thấy nàng đi qua, người đã hoảng sợ tháo chạy.”

Tiểu Phương trầm ngâm.

Nhưng y hoàn toàn không ngậm miệng, vì này giờ y đang uống rượu, ngậm miệng thì không uống rượu được.

“Còn Tề Tiểu Yến.” Ban Sát Ba Na lại nói “Bất kể thế nào, ta thấy nàng đối xử với người không sơ suất, nhưng người đối xử với cô ta thế nào?”

Y thở dài “Sau khi nàng đi, người cũng không hỏi một câu, người không quan tâm tới chuyện nàng đi đâu, không quan tâm tới sự sống chết của nàng.”

Tiểu Phương đột nhiên đặt chén rượu xuống, nhìn Ban Sát Ba Na chằm chằm “Cho dù ta quan tâm tới nàng thì cũng có ích gì?” Y hỏi “Ta có thể nói gì với nàng? Ta có thể làm gì cho nàng?”

“Nhưng ít nhất người cũng phải biểu lộ ra một chút chứ.”

“Biểu lộ cái gì?”

“Biểu lộ là người quan tâm tới nàng.”

“Người muốn ta biểu lộ thế nào?” Tiểu Phương lại rót đầy một chén “Người muốn ta quỳ xuống, quỳ xuống trước mặt nàng, xin nàng tha thứ cho ta à? Hay người muốn ta đập đầu vào tường, đập đến lúc vỡ đầu chảy máu?”

Ban Sát Ba Na không nói nữa.

Tiểu Phương đã ngà ngà “Cho dù ta làm như thế thì cũng biểu lộ được cái gì chứ.”

Y lại hỏi Ban Sát Ba Na.

“Có phải là nhất định ta phải làm như thế mới có thể biểu lộ tình cảm của ta đối với nàng không?”

Ban Sát Ba Na không sao trả lời.

Tiểu Phương lại hỏi y “Nếu ngươi là ta, ngươi sẽ làm thế nào?”

“Không.” Ban Sát Ba Na cuối cùng thở dài một tiếng “Ta thì không.”

“Thế ngươi thế nào?”

“Ta cũng sẽ như ngươi, không làm gì cả.” Ban Sát Ba Na cũng rút đây một chén. “Đến lúc cần thiết ta có thể chết cho họ, nhưng vào lúc này thì chúng ta sẽ không làm gì cả.”

Dáng vẻ của y rất trầm trọng “Một người đàn ông, một bậc nam tử hán chân chính, có lúc bắt kể chuyện gì cũng phải làm, có lúc bắt kể chuyện gì cũng không thể làm.”

“Không sai.” Tiểu Phương nói “Đúng thế đấy.”

Ban Sát Ba Na lại thở dài nâng chén uống cạn “Có thể đó là nỗi đau buồn của loại người như chúng ta.”

Lã Cung này giờ đứng hầu hạ bên cạnh họ đột nhiên cũng thở dài một tiếng.

“Thật ra loại người nào cũng có nỗi đau buồn của họ.” Y nói “Loại người như tiểu nhân đây, tuy chỉ ăn cơm chờ chết, qua được ngày nào hay ngày ấy nhưng cũng có sự đau buồn.”

“Vậy thì ngươi đừng ngại gì nói ra.”

“Tiểu nhân không thể nói.”

“Tại sao?”

“Vì loại người như tiểu nhân thì bắt kể chuyện gì cũng không làm chủ được. Cho dù trong lòng có chuyện không chịu nổi, cũng chỉ có cách phỉn muộn trong lòng, không sao nói ra.” Lã Cung nói “Có thể đó chính là nỗi đau buồn lớn nhất của loại người như tiểu nhân.”

Trên mặt y đột nhiên lộ ra dáng vẻ rất kỳ quái, như đã quyết tâm.

“Nhưng bắt kể là loại người nào, ngẫu nhiên đều có làm một hai chuyện ngay y cũng cảm thấy không sao nói được, nói ra một số lời mà ngay y cũng cảm thấy không sao nói được. Cho dù y biết rõ sau khi nói ra sẽ phải hối hận, y cũng không nói ra không được.”

“Ngươi muốn nói gì?” Tiểu Phương hỏi.

“Mới rồi hai vị nói tới một vị cô nương họ Tề phải không?”

“Phải.”

“Vị Tề cô nương Tề Tiểu Yến mà hai vị nói tới, trước đây có phải rất thích cải trang làm con trai không?”

“Phải.”

“Nếu hai vị nói tới người ấy, thì hiện tại hai vị đã không cần phải lo lắng cho người ấy nữa.”

“Tại sao?” Tiểu Phương lại hỏi.

“Vì hiện tại người ấy đã sống rất tốt.” Lã Cung cười gượng gạo “Có thể tốt hơn hai vị tưởng tượng rất nhiều.”

Tiểu Phương nhìn y chăm chăm, qua rất lâu mới hỏi “Người biết đang ở đâu không?”

“Tiểu nhân biết.”

“Người có thể nói ra không?”

Lã Cung lại trầm ngâm rất lâu, sau cùng thở dài “Tiểu nhân vốn không muốn nói ra, nhưng hiện tại dường như đã không nói ra không được.”

Y nói “Vị Tề cô nương ấy hiện đã được Tam gia nhận làm nghĩa muội, vả lại Tam gia đã làm chủ đính hôn cho cô ta.”

“Đính hôn à?” Uống xong ba chén rượu Tiểu Phương mới hỏi “Đính hôn với ai?”

“Tiểu nhân cũng không rõ.” Lã Cung nói “Tiểu nhân chỉ biết vị cô gia tương lai ấy là một kiếm khách, kiếm pháp cao cường, nghe nói đã có thể tính là thiên hạ đệ nhất.”

Keng một tiếng, chén rượu trong tay Tiểu Phương vỡ nát.

“Độc Cô Si?” Y hỏi “Có phải người nói Độc Cô Si không?”

“Dường như là phải.”

Tiểu Phương không hỏi nữa, cũng không lên tiếng nữa.

Miệng y giống như đột nhiên bị một bàn tay vô hình dùng một mũi kim vô hình khâu lại. Cả rượu cũng không uống nữa.

Ban Sát Ba Na không nhịn được hỏi “Hiện tại Độc Cô Si cũng ở chỗ Lã Tam à?”

“Họ vốn là bạn tốt với nhau.” Lã Cung nói “Tam gia trước nay rất trọng vọng.”

Y ngẫm nghĩ một lúc, lại nói “Vị Độc Cô tiên sinh ấy trước nay là một quái nhân, lần này khi trở về dường như lại trở thành kỳ quái hơn. Cả ngày từ sáng đến chiều cứ ngồi ngơ ngẩn ngẩn ở đó, không nói câu nào. Đến khi nhìn thấy Tề cô nương, tiên sinh mới khá lên.”

Ban Sát Ba Na cười nhạt, quay qua hỏi Tiểu Phương “Bây giờ ta mới hiểu rõ.”

“Ừa?”

CHƯƠNG 65

BÍ MẬT TRONG GIAN NHÀ GỖ

"**L**ã Tam muốn ba người bọn Hồ Đại Lân tới thử kiếm của người, là vì có Độc Cô Si ở đây."

"Ừa?"

"Nếu nói trên đời này có một người có thể từ vết thương trí mạng của họ nhận ra kiếm pháp của người, thì chắc chắn người ấy là Độc Cô Si."

"Ừa?"

Ban Sát Ba Na đột nhiên thở dài "Người không đi được, tuyệt đối không đi được."

Tiểu Phương ngơ ngác hỏi "Không đi đâu được?"

"Ta vốn đã quyết định, chỉ cần biết được nơi hạ lạc của Lã Tam là bảo người suất lĩnh thuộc hạ của ta phát động tấn công." Ban Sát Ba Na nói "Nhưng hiện tại người đã không đi được rồi."

"Tại sao?" Tiểu Phương hỏi.

"Lẽ ra người đã phải biết tại sao rồi."

"Ta không biết."

"Có Tề Tiểu Yến và Độc Cô Si ở đó, người đi há không phải là nộ mạng sao?"

Tiểu Phương trầm ngâm, lúc lâu sau chợt cười hỏi Ban Sát Ba Na "Loại người như chúng ta sau khi chết có xuống địa ngục không?"

Ban Sát Ba Na không thể trả lời, cũng không muốn trả lời, nhưng y nói "Ta chỉ biết chúng ta nhất định có rất nhiều bằng hữu dưới địa ngục, nên nếu quả ta chết, ta tình nguyện xuống địa ngục!"

Tiểu Phương cười lớn.

“Ta cũng thế,” y nói “Chúng ta đã chuẩn bị xuống cả địa ngục, thì còn chỗ nào mà không tới được.”

Rất nhiều người thích cười.

Người được nhiều người yêu thích, được người khác hoan nghênh đều thích cười.

Vì nụ cười giống như hương liệu phấn son quý báu nhất, không những có thể khiến mình thơm tho xinh đẹp, mà còn khiến người khác ưa thích.

Nhưng cười cũng có rất nhiều loại.

Có người coi việc cuồng ca là khóc, có người lấy việc cuồng tín là ca, có nụ cười của một số người thậm chí còn bị thương hơn cả khóc, có nụ cười của một số người cũng có thể sánh với tức giận gầm thét.

Đến khi Tiểu Phương cười xong, Ban Sát Ba Na chợt hỏi Lã Cung “Bình thời người có hay cười không?”

“Tiểu nhân không hay cười.”

“Tại sao?”

“Vì tiểu nhân thường không cười nổi.” Lã Cung nói “Cũng có lúc tiểu nhân muốn cười nhưng không thể cười, không dám cười.”

Ban Sát Ba Na nhìn y, nhìn rất lâu, đột nhiên nói một câu rất kỳ quái “Vậy thì ta hy vọng hiện tại người sẽ rất mau lệ cười nhiều hơn.” Y nói “Cho dù không muốn, người cũng nên cười một chút.”

“Tại sao?”

“Vì nếu hiện tại người không cười, thì từ giờ trở đi cho dù người thật sự muốn cười cũng e không cười nổi.”

Lã Cung quả thật định cười nhưng da mặt y đột nhiên căng cứng.

“Tại sao?” Y lại hỏi.

Ban Sát Ba Na lại hỏi y “Người đã thấy người chết cười chưa?”

“Chưa.”

“Đương nhiên người chưa thấy.” Giọng nói của Ban Sát Ba Na lạnh băng băng “Vì chỉ có người chết mới thật sự không cười được.”

“Nhưng hiện tại dường như tiểu nhân chưa chết.”

“Không sai, hiện tại đương nhiên người chưa chết.” Ban Sát Ba Na nói “Nhưng người lại chưa nghĩ rằng ta sẽ cho người sống bao lâu nữa.”

Lã Cung không hề biến sắc, vì sắc mặt của y đã không sao trở nên khó coi hơn được nữa.

Người biến sắc là Tiểu Phương, y không nhịn được hỏi Ban Sát Ba Na “Người muốn y chết à?”

“Người nào cũng sẽ chết.” Ban Sát Ba Na hững hờ nói “Chết muộn một chút có ích gì chứ? Chết sớm một chút thì có hề gì.”

“Nhưng ta nghĩ không ra tại sao người muốn giết y?”

“Vì có một chuyện ta cũng nghĩ không ra.”

“Chuyện gì?”

“Có rất nhiều chuyện ta đều nghĩ không ra.” Ban Sát Ba Na nói “Điều chủ yếu là ta nghĩ không ra tại sao Lã Tam lại phái một con người như y tới đây giữ chân chúng ta lại.”

“Người cho rằng vì y giữ chúng ta lại à?”

“Đương nhiên.” Ban Sát Ba Na nói “Chỉ có loại người như y mới có thể giữ chúng ta lại.”

“Tại sao?”

“Vì y không những quy củ lễ phép, mà còn thỉnh thoảng nói chuyện thật lòng.” Ban Sát Ba Na nói “Chỉ có người chân thành mới có thể giữ chúng ta lại.”

Y hỏi Tiểu Phương “Nhưng tại sao Lã Tam lại giữ chúng ta lại đây? Có phải vì y rất sợ chúng ta tiếp tục theo dấu vết không? Hay là vì ở đây đã bố trí mai phục?”

Trên bến sông quả thật có rất nhiều người. Có người đang nhóm bếp, có người đang múc nước, có người đang làm tạp dịch. Người nấu nướng còn nhiều hơn, vì mỗi món ăn đều do một người đặc biệt biết nấu lo việc nấu nướng.

Ban Sát Ba Na nhìn qua hai bên “Cao thủ võ lâm giết người như rạ hoàn toàn không nhất định biết nhóm bếp múc nước, cũng không nhất định phải biết nấu nướng thức ăn. Nhưng những người nhóm bếp múc nước làm tạp dịch cũng chưa chắc đã không phải là cao thủ võ lâm giết người như rạ.” Y hỏi Tiểu Phương “Người nói có đúng không?”

Tiểu Phương không thể nói không đúng.

Ban Sát Ba Na nhìn nhìn một tráng hán trung niên áo xanh đầu trọc đang dùng kẹp gấp than.

“Người kia có thể chính là một cao thủ võ lâm. Cái kẹp gấp than trong tay y biết đâu là một binh khí ngoại môn cực kỳ lợi hại.” Y nói “Người nấu món hành băm cho ta kia, biết đâu lúc bình thời thường nướng thịt người.”

Tiểu Phương cũng không thể nói là không thể.

“Những người này biết đâu lúc nào cũng có thể phát động tấn công chúng ta, biết đâu lúc nào cũng có thể thái chúng ta thành thịt băm, nướng thành thịt nướng.” Ban Sát Ba Na lại hỏi Tiểu Phương “Người nói có đúng không?”

Tiểu Phương làm sao có thể nói là không đúng.

Ban Sát Ba Na chợt cười cười “Nhưng chúng ta chưa chắc đã đến nỗi nào. Chỗ này có thể không phải là cạm bẫy, ba chiếc quan tài kia đã

đi xa rồi, không sợ gì chúng ta đuổi theo được, nên ta mới càng ngạc nhiên.”

“Ngạc nhiên cái gì?”

“Ngạc nhiên là tại sao Lã Tam lại phái người quy quy củ củ cung kính kính, vả lại còn biết nói thật thế này tới giữ chân chúng ta ở lại đây?” Ban Sát Ba Na nói “Cho nên nãy giờ ta vẫn muốn hỏi y.”

“Người cho là y biết à?”

“Có thể y cũng không biết.” Ban Sát Ba Na nói “Mà cho dù y biết y cũng không nói.”

Bất kể ai cũng biết, thuộc hạ của Lã Tam tuyệt đối đều là người rất kín miệng.

Tiểu Phương tin.

“Cho nên ta chỉ còn cách giết y.” Ban Sát Ba Na thở dài “Bất kể y biết cũng được, không biết cũng được, dù sao y cũng không nói, ta cũng không thể không giết y.”

Y quay lại nhìn Lã Cung chằm chằm “Lúc Lã Tam bảo người tới đây, đã nghĩ tới chuyện này rồi.”

Lã Cung lại thừa nhận “Quả thật Tam gia đã nghĩ tới chuyện này.”

“Vậy sao y còn phái người tới?” Ban Sát Ba Na cũng có chút kinh ngạc “Tại sao người vẫn chịu tới?”

“Tam gia muốn tiểu nhân tới thì tiểu nhân phải tới” Lã Cung nói “Tam gia bảo tiểu nhân chết thì tiểu nhân phải chết.”

Ban Sát Ba Na nhắc chén lên “Ta khâm phục y.” Y nâng chén uống một hơi cạn sạch “Bất kể ai mà có thể khiến người khác chết vì mình, ta cũng khâm phục.”

Lã Cung lại cười cười.

Vốn bình thời y không cười nổi, nhưng vào lúc này y lại có thể cười.

“Nhưng Tam gia đã tính là tiểu nhân sẽ không chết.”

“Ừa?” Ban Sát Ba Na ngạc nhiên “Quả thật y đã tính là người sẽ không chết à?”

“Thật thế.”

“Tại sao y lại nắm chắc như thế?”

“Vì Tam gia đã tính, loại đại anh hùng, đại hào kiệt như hai vị, nhất định sẽ không giết một người nhỏ mọn như tiểu nhân.” Lã Cung nói “Vả lại cho dù hai vị giết tiểu nhân cũng không có ích gì.”

“Người sống thì đối với bọn ta cũng có ích gì?”

“Có thể không có ích gì.” Lã Cung nói “Nhưng cũng có thể có một chút.”

“Chút gì?”

Lã Cung chợt im bặt, không chịu nói tiếng nào nữa.

... Y sống có thể đã không có ích, nhưng lại có thể có ích một chút.

... Hiện tại tuy y không nói gì, nhưng sau này có thể nói.

... Nhưng nếu y chết lúc này, thì từ giờ trở đi vĩnh viễn sẽ không bao giờ nói gì được nữa.

Ban Sát Ba Na lại nhắc chén lên “Ta cũng khâm phục người, vì người quả thật là một người thông minh. Trước nay ta rất khâm phục người thông minh, trước nay ta không muốn giết những người thông minh.” Y thở dài “Chỉ có điều ta ngẫu nhiên cũng có giết qua một hai người.”

Y chợt hỏi Tiểu Phương “Người đoán xem ta có giết y không?”

*

* *

Đúng lúc Ban Sát Ba Na hỏi câu ấy, gần như đồng thời cũng có một người dùng một câu hỏi như thế hỏi một người khác.

Người hỏi câu ấy lúc ấy đang đứng trên sườn núi, dưới rặng cây, cạnh bờ sông bên kia, trong một gian nhà gỗ nhỏ, trước một cánh cửa sổ nhỏ đóng kín.

Người ấy cách Ban Sát Ba Na rất xa rất xa.

Ban Sát Ba Na không nhìn thấy y, nhưng nhất cử nhất động của Ban Sát Ba Na y đều nhìn thấy rất rõ ràng, thậm chí dường như y còn nghe được cả từng lời của Ban Sát Ba Na.

Người ấy chính là Lã Tam.

Trên sườn núi, dưới rặng cây, cạnh bờ sông bên kia, có một gian nhà kín đáo.

Một gian nhà gỗ nhỏ mà người khác rất khó phát hiện ra.

Cho dù có người phát hiện ra, cũng không có ai chú ý. Vì từ bên ngoài mà nhìn, gian nhà gỗ nhỏ ấy chẳng có gì thu hút sự chú ý của người khác.

Cho dù là lữ khách hay thợ săn lạc đường, vô tình đi qua cũng không phát hiện ra gian nhà gỗ ấy có chỗ nào đặc biệt. Lại càng không ngờ Phú quý thần tiên Lã Tam đang ở trong đó.

Lã Tam đang trong gian nhà gỗ ấy.

Không những Lã Tam ở đó, mà Tề Tiểu Yến cũng ở đó.

Gian nhà gỗ là dùng ván gỗ thông chắc chắn phơi khô dựng thành, không sơn, chỉ có một cánh cửa nhỏ.

Trong gian nhà gỗ có một cái giường gỗ, một cái bàn gỗ, ba cái ghế gỗ, một cái tủ gỗ, phía sau còn có một gian bếp nhỏ.

Nếu người thường qua lại trong núi rừng, người thường gặp một gian nhà gỗ như thế.

Một số tiểu phu, thợ săn, ẩn sĩ và người bị truy đuổi, thường ở những nơi như thế.

Nhưng gian nhà gỗ này lại khác.

Gian nhà gỗ này không phải là nơi ở của tiểu phu thợ săn, cũng không phải là nơi ẩn cư của bất cứ ai.

Gian nhà gỗ này là hang ổ bí mật của Lã Tam, thậm chí có thể coi là một trong những hang ổ bí mật nhất của Lã Tam.

Bàn ghế bằng gỗ cũng không sơn.

Tề Tiểu Yến ngồi trên một chiếc ghế gỗ không sơn cạnh bàn, nhìn nhìn Lã Tam.

Nàng cảm thấy rất kỳ quái

Trước nay nàng cho rằng mình là người thông minh tuyệt đỉnh, trên đời này có rất ít chuyện nàng không hiểu được.

Sự thật quả thật như thế.

Nhưng lúc này nàng lại không nhận ra Lã Tam đang làm gì.

Lã Tam đang đứng trước cánh cửa duy nhất trong gian nhà gỗ, trong tay cầm một cái ống tròn.

Một cái ống tròn dài khoảng hai thước, đầu to to hơn cái chén uống rượu một chút, đầu nhỏ nhỏ hơn cái chén uống rượu một chút.

Cái ống tròn ấy Lã Tam vừa lấy trong cái tủ gỗ không sơn ra.

Trong cái tủ gỗ vốn chỉ có mấy món quần áo thô, nhưng không biết Lã Tam đưa tay ấn vào chỗ nào một cái, trong cái tủ gỗ đột nhiên có một tấm ván gỗ ngã ra, phía sau tấm ván gỗ là một cái hộc nhỏ, một cái hộc nhỏ ánh vàng lấp loáng, phía trên có bảy cái chìa khóa.

Cái ống nhỏ kia là lấy từ trong cái hộc nhỏ ấy.

Lã Tam đứng cạnh cửa, nhắm mắt trái lại, đưa đầu nhỏ của cái ống lên kề vào mắt phải, chĩa cái đầu to ra ngoài cửa sổ.

Y vẫn đứng ở đó, giữ tư thế như cũ, đứng đó rất lâu.

Trước nay y là người vui buồn mừng giận không lộ ra mặt, trên mặt rất ít khi bộc lộ vẻ gì.

Nhưng hiện tại trên mặt y lại bộc lộ rất nhiều dáng vẻ, giống như có thể từ trong cái ống tròn nhìn thấy rất nhiều điều khiến y cảm thấy vô cùng thú vị, giống như một đứa nhỏ xem ống kính vạn hoa.

Lã Tam không phải là trẻ con.

Cái ống ấy đương nhiên cũng không phải là ống kính vạn hoa.

Tề Tiểu Yến không nhận ra là y đang nhìn cái gì, cũng nghĩ không ra là y đang làm chuyện gì.

Lã Tam chợt quay đầu nhìn nàng cười cười, đưa cái ống trên tay qua cho nàng.

“Nàng cũng tới nhìn xem.”

“Nhìn cái gì?” Tiểu Yến hỏi “Nhìn cái ống này à?”

Nàng lắc đầu từ chối “Ta không nhìn đâu.” Nàng nghĩ không ra cái ống này có chỗ nào hay.

Nhưng Lã Tam lại chèo kéo.

“Nhất định nàng phải tới nhìn xem.” Y nói “Ta đảm bảo nhất định nàng sẽ nhìn thấy những chuyện rất thú vị.”

Tiểu Yến không tin, nhưng nàng cũng không khước từ nữa.

Lúc nàng rời khỏi Tiểu Phương quyết định về theo Lã Tam, đã quyết định không dây dưa vào bất cứ chuyện gì nữa.

Nàng quyết định làm một cô gái vừa thông minh vừa nghe lời, vì loại người ấy sẽ không bao giờ bị thiệt thòi.

Cái ống này làm bằng vàng, làm rất tinh xảo. Hai đầu đều khảm hoa văn bằng vàng cực kỳ tinh diệu, xem ra rõ ràng là một vật quý báu, nhưng lại không nhận ra là có ích lợi gì.

Lã Tam bảo Tiểu Yến dùng tư thế mới rời của y cầm lấy nó, dùng một tay cầm hai đầu của nó đưa lên mắt phải, nhắm ra cửa sổ, nhắm mắt trái lại.

“Ta biết nàng là một người vô cùng thông minh.” Lã Tam mỉm cười “Nhưng đảm bảo nàng nhất định không ngờ sẽ thấy chuyện gì trong cái ống này.”

Quả nhiên Tiểu Yến không ngờ.

Nàng có nằm mơ cũng không ngờ nàng lại nhìn thấy Tiểu Phương qua cái ống này.

... Tiểu Phương, Tiểu Phương liều mạng.

Nàng vẫn cho rằng mình là nữ nhân vô tình, tuyệt đối vô tình hơn bất cứ thiếu nữ nào trong lứa tuổi nàng.

Vì quả thật nàng vô cùng thông minh. Nhiều năm trước nàng đã biết sự đa tình là một chuyện khiến người ta đau khổ thế nào.

Trước nay nàng vẫn muốn quên Tiểu Phương đi.

Nhưng trên đời này có thiếu nữ nào có thể mau chóng quên được người đàn ông đầu tiên trong đời mình.

Từ khi nàng nhìn thấy thái độ của Tiểu Phương đối với Ánh Nắng và Tô Tô, nhìn thấy tình cảm y bộc lộ ra với họ, nàng đã quyết tâm phải rời khỏi người đàn ông này.

... Người đàn ông liều mạng ấy, mừng tượng như vô tình, nhưng lại rất đa tình, mừng tượng như đa tình, nhưng lại rất vô tình.

Nàng rón rén lui ra khỏi gian phòng nhỏ ấy, lui ra khỏi cái vòng phức tạp của họ, vì nàng biết nếu ở lại, chỉ trở nên càng đau khổ, càng phiền não, càng thương tâm.

Trước nay nàng không muốn hành hạ mình.

Bắt đầu từ lúc ấy nàng đã không muốn gặp lại Tiểu Phương nữa.

... Gặp không bằng không gặp. Cho dù có tình cảm, thì tình cảm ấy cũng chỉ còn trong ký ức.

Nhưng hiện tại nàng nhắc cái ống nhỏ lên, thì Tiểu Phương vừa đa tình vừa vô tình đột nhiên xuất hiện.

Trong cái ống rỗng không, hai đầu đều gắn một vật như kính pha lê trong suốt.

Nàng nhắc cái ống lên đưa đầu nhỏ hơn vào mắt phải, chĩa đầu lớn hơn ra ngoài cửa sổ. Tiểu Phương liếc mạng kia đột nhiên xuất hiện trước mắt nàng.

Lã Tam nãy giờ nhìn nhìn nàng, không biết có muốn từ phản ứng bộc lộ trên mặt nàng mà nhận ra tình cảm của nàng đối với Tiểu Phương không.

Y biết hiện tại nhất định nàng đã nhìn thấy Tiểu Phương, nhưng nàng không hề có phản ứng gì.

Bàn tay cầm cái ống của nàng vẫn vững vàng, vẻ mặt nàng không có gì thay đổi.

... Tề Tiểu Yến năm nay mới mười bảy tuổi, nhưng nàng đã huấn luyện mình giống như đã bảy mươi tuổi.

Nàng chỉ hỏi Lã Tam “Đây là cái gì?” Nàng hỏi cái ống trong tay nàng.

“Ta cũng không biết là cái gì,” Lã Tam nói “vật này từ một nước còn xa hơn cả Anh Cát Lợi đưa tới. Cho đến hiện nay, thì vật này vẫn chưa có tên gọi. Vì từ trước nay vật này chưa từng được đưa vào Trung Hoa, nên đến hiện nay ngoài ta ra chỉ có nàng là nhìn thấy nó.”

“Ừa?”

“Nhưng hiện tại nó đã có một cái tên.” Lã Tam đắc ý mỉm cười “Vì ta đã đặt cho nó một cái tên.”

“Tên gì?”

“Ta vốn định gọi nó là kính thiên lý nhãn.” Lã Tam nói “Nhưng cái tên ấy quá tầm thường, vả lại nghe giống như pháp bảo trong thần thoại.”

Y nói “Đây không phải là thần thoại, đây là vật có thật. Chỗ có ích duy nhất của nó là có thể nhìn xa nên ta quyết định đặt tên cho nó là kính viễn vọng.”

“Kính viễn vọng à?” Tiểu Yến nói “Đó là một cái tên hay.”

“Đây cũng là một vật rất hay.”

Tiểu Yến đồng ý “Cho nên vật này và cái tên ấy nhất định đều có thể lưu truyền thiên cổ.”

Tuy nàng trò chuyện, nhưng nãy giờ vẫn không rời mắt khỏi cái kính viễn vọng trong tay. Mỗi một động tác của Tiểu Phương, nàng đều không bỏ sót.

Lã Tam chợt nói “Ta biết nàng còn học được một chuyện mà rất nhiều người không học được.”

“Chuyện gì?”

“Đọc được lời lẽ trên môi của người khác.”

Đây là một tên gọi rất mới lạ, Lã Tam giải thích “Chỉ cần nàng nhìn được môi người khác lúc nói chuyện, thì nàng có thể biết y đang nói gì.”

“Dường như ngươi biết rất nhiều về chuyện của ta.”

Lúc họ đang nói chuyện, Tề Tiểu Yến hoàn toàn không bộc lộ chút bức bối nào, vả lại còn cười cười “Dương nhiên ngươi phải biết rất nhiều, nếu không làm sao ngươi thu dụng ta được.”

Lã Tam cũng cười cười.

“Xem ra chúng ta đều rất hiểu nhau. Nên ta tin từ giờ trở đi nhất định chúng ta sẽ đối xử tốt với nhau.”

Sau đó y lại hỏi nàng “Hiện tại ai đang nói đấy?”

“Ban Sát Ba Na.”

“Y đang nói gì?”

“Y đang ngạc nhiên.” Tiểu Yến nói “Y nghĩ không ra tại sao ngươi lại phái một người như Lã Cung tới giữ chân y đó.”

Lã Tam mỉm cười “Y còn nói gì nữa?”

“Y nói những người nhóm bếp mức nước thái thịt ngươi phái tới, người nào cũng có thể là cao thủ võ lâm.” Tiểu Yến nói “Y còn nói ngay cả cái kẹp gấp than một người đang cầm cũng có thể là một binh khí ngoại môn lợi hại.”

Lã Tam thở hắt ra “Người khác đều nói Bốc Ưng là nhân kiệt, nhưng ta thấy Ban Sát Ba Na tuyệt nhiên không thua kém Bốc Ưng.”

Y chợt lại hỏi “Nàng đoán xem y có giết Lã Cung không?”

Tiểu Yến lại cười cười “Hiện tại y đang hỏi Tiểu Phương, cũng hỏi đúng câu ấy.”

“Tiểu Phương nói thế nào?”

“Tiểu Phương không nói tiếng nào.”

“Còn nàng?”

“Ta cũng như Tiểu Phương.” Tiểu Yến nói “Loại người như ngươi và Ban Sát Ba Na hành sự thì bọn ta không thể đoán ra được.”

Lã Tam dùng bàn tay mềm mại thôn dài được giữ gìn rất kỹ lưỡng khẽ sửa lại cái thắt lưng bằng vàng trên lưng, qua rất lâu mới hỏi “Cô cho rằng ta và Ban Sát Ba Na là một loại người như nhau à?”

Tiểu Yến không trả lời câu hỏi ấy, dường như Lã Tam cũng không muốn nàng trả lời câu hỏi ấy.

Y nói tiếp “Nếu quả ta là Ban Sát Ba Na, thì ta tuyệt đối không giết một người như Lã Cung.”

“Tại sao?”

“Thứ nhất, vì loại người như Lã Cung không đáng cho y xuất thủ.” Lã Tam nói “Thứ hai, vì từ giờ trở đi có thể Lã Cung có ích cho y.”

“Mới rồi chính Lã Cung cũng nói thế.”

“Nhưng ngoài ra còn có một điều khác quan trọng hơn.”

“Điều gì?”

“Ban Sát Ba Na không giết Lã Cung vì y không muốn mạo hiểm.”

“Mạo hiểm à?” Tiểu Yến hỏi “Mạo hiểm gì?”

“Ban Sát Ba Na nhìn thấy không sai, những người ta phải đi nhóm bếp mức nước thái thịt cho y quả thật đều là cao thủ võ lâm.”

“Ừa?”

“Người cho củi vào bếp tên là Bàng Giải.” Lã Tam nói “Cái kẹp sắt y dùng để gấp than quả thật là võ khí ngoại môn độc sáng, không những có thể kẹp cứng binh khí của đối phương, mà cái cán cũng có tác dụng riêng.”

“Ừa?”

“Chỉ cần binh khí của nàng bị y kẹp chặt, thì cán của cái kẹp ấy sẽ lập tức bắn ra.” Lã Tam nói “Chỉ cần y lật tay lại là có thể đâm trúng tâm tạng nàng.”

Y lại nói “Đây là võ khí độc sáng của y, trên giang hồ rất ít người nhìn thấy. Vì y bước vào giang hồ không đầy một năm đã được ta thu dụng. Quả thật ta không ngờ Ban Sát Ba Na lại nhận ra.”

“Người nướng thịt cho y bình thường quả thật hay nướng thịt người à?”

“Người ấy có ngoại hiệu là Xoa tử, bất kể người nào chỉ cần lọt vào mắt y thì giống như bị cái xoa đâm vào vậy.”

“Rồi sau đó y có dùng xoa đâm người ấy đưa lên lò nướng không?”

“Có.”

Lã Tam nói “Nếu nàng bị y đâm trúng, có thể y hoàn toàn không đưa nàng lên lò nướng thật. Nhưng nàng sẽ cảm giác như thế, thậm chí rất có thể bị nướng tới mức không sao chịu nổi.”

“Còn những người kia?”

“Những người ấy đều không kém y bao nhiêu”. Lã Tam nói “Cơ hồ người nào cũng là nhân vật lòng dạ hung dữ xuất thủ tàn ác, giết người như rạ.”

“Tại sao họ lại phục tùng người?”

“Vì họ quá hung dữ, nên mới phục tùng ta.” Lã Tam nói “Vì ngoài việc theo về với ta, họ không còn chỗ nào, không còn cách nào đứng chân trên giang hồ.”

Tiểu Yến thở dài.

“Kẻ muốn giết người, đương nhiên người khác cũng không bỏ qua cho họ.”

“Hoàn toàn chính xác.”

“Ban Sát Ba Na không giết Lã Cung, có phải chính vì úy kỵ những người ấy không?” Tiểu Yến hỏi.

“Chuyện đó hoàn toàn không quan trọng.” Lã Tam nói “Trước nay Ban Sát Ba Na làm việc rất cẩn thận, chuyện không cần thiết thì y tuyệt đối không làm, chuyện không nắm chắc y càng tuyệt đối không làm.”

“Còn người thì sao?” Tiểu Yến lại hỏi “Trước nay người muốn trừ diệt Ban Sát Ba Na, tại sao không nhân cơ hội này động thủ?”

“Vì cơ hội này vẫn chưa phải tốt lắm.”

“Tại sao?”

“Ở quanh đây có thể Ban Sát Ba Na đã cho người mai phục. Bằng vào hai người Bàng Giải và Xoa tử thì chưa chắc đã có thể đưa được Ban Sát Ba Na và Tiểu Phương vào đất chết.”

Lã Tam lại bổ sung “Vì chỗ đó vốn không phải là đất chết, bốn phía đều có đường lui, cho dù họ không thể thủ thắng cũng có thể chạy thoát.”

“Người đã biết rõ như thế, tại sao còn chọn chỗ đó để mời y?”

Lã Tam thở dài một tiếng.

“Ban Sát Ba Na là nhân vật thế nào?” y nói “Nếu không phải là nơi như thế thì đời nào y chịu tới.”

Tiểu Yến cũng thở dài “Vậy thì ta lại càng không hiểu.”

Nàng không hiểu là “Chính người không muốn thừa cơ động thủ giết y, lại biết y cũng sẽ không động thủ.”

“Không sai.”

“Vậy tại sao người còn phái Lã Cung và những người kia giữ chân Ban Sát Ba Na và Tiểu Phương lại ở đó?”

“Vì ta muốn quan sát y.” Lã Tam nói “Ban Sát Ba Na hành tung phiêu hốt, thần xuất quỷ nhập, trước nay chọt đến chọt đi, có thể nói là nhân vật bí ẩn nhất trên giang hồ trong một trăm năm nay.”

“Về điều này thì không ai có thể phủ nhận.”

“Cho nên ta phải tạo ra một cơ hội thế này, lại thêm một đôi hãn huyết bảo mã thuần chủng và thanh bảo đao Tào Tháo đã dùng để ám sát Đồng Trác thời Hán đổi lấy cái kính viễn vọng này từ Hồ Tái ở Ba Tư, mới có thể quan sát được lời lẽ thần thái hành động của y.”

Tề Tiểu Yến thở dài “Người phải trả cái giá đắt như thế, chẳng qua chỉ để quan sát y thôi à?”

CHƯƠNG 66

VẾT THƯƠNG CHÍ MẠNG

"Đúng thế." Lã Tam nói "Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Y là đối thủ duy nhất trong đời ta, nếu cả con người của y ra sao mà ta cũng không biết, thì làm sao thắng được y?"

"Người quả thật cho rằng y là đối thủ duy nhất trong đời người à?"

"Đúng thế."

"Còn Bốc Ưng?"

"Bốc Ưng à?" Lã Tam cười cười "Bốc Ưng thì không đáng lo."

"Tại sao?" Tiểu Yến nhìn không được hỏi "Người ta đều nói Bốc Ưng là nhân kiệt trên đời, tại sao người lại coi thường y như thế?"

Lã Tam trầm ngâm rất lâu mới trả lời "Bốc Ưng khác Ban Sát Ba Na." Lã Tam nói "Bốc Ưng tuy có tài niều hùng, nhưng trời sinh thích hòa bình. Y giết người chẳng qua để ngăn chặn việc nhiều người khác sẽ bị giết, y chiến đấu chẳng qua để tiêu diệt chiến tranh lớn hơn. Bề ngoài của y tuy lạnh lùng vô tình nhưng thật ra y là một người rất dễ mềm lòng."

"Còn Ban Sát Ba Na?"

"Ban Sát Ba Na thì khác." Lã Tam nói "Y trời sinh là một kẻ chiến đấu, và lại nhất định phải chiến thắng."

"Không tiếc bất cứ giá nào, không nề bất cứ thủ đoạn nào, đều phải chiến thắng. Chỉ được thắng không được thua, nếu không thắng được thì chỉ còn chết, giữa hai cái đó tuyệt đối không còn cách lựa chọn nào khác."

Y chột thờ dài “Thật ra ta vẫn rất thích con người Bốc Ưng, ta vô cùng tôn kính y, nếu y không chết biết đâu sau này bọn ta lại trở thành bạn bè.”

“Nếu y không chết?” Tề Tiểu Yến lại nhin không được hỏi “Chẳng lẽ người cho rằng y đã chết rồi à?”

Lã Tam gật đầu.

Tiểu Yến lại hỏi “Là người giết y à?”

Lã Tam lắc đầu.

“Muốn giết Bốc Ưng không phải chuyện dễ, cả ta cũng không làm được.” Y lại thờ dài “Vì ta là kẻ thù của y, chứ không phải bằng hữu của y.”

“Người cho rằng chỉ có bằng hữu của y mới có thể giết y à?”

“Ban Sát Ba Na!” Lã Tam nói chém đinh chặt sắt “Chỉ có Ban Sát Ba Na, chứ quyết không có ai khác.”

“Tại sao người lại nghĩ như thế?” Tiểu Yến nói “Trước nay họ đối xử với nhau rất tốt, tại sao Ban Sát Ba Na lại phải giết y?”

Lã Tam từ từ đưa tay ra, trong tay y cầm một khối vàng ròng.

“Vì cái này.”

“Vàng à?” Tề Tiểu Yến nói “Người cho rằng Ban Sát Ba Na giết Bốc Ưng vì vàng à?”

Lã Tam nhìn chăm chăm vào khối vàng trên tay.

“Từ ngàn xưa đến nay, không biết đã có bao nhiêu người giết người vì cái này rồi.” Y nhìn Tề Tiểu Yến gật gật đầu “Chẳng lẽ nàng cho rằng lý do ấy vẫn chưa đủ sao?”

Lý do ấy đương nhiên quá đủ, Tề Tiểu Yến lại không hiểu.

Lã Tam lại giải thích “Vàng là hai người bọn họ cùng vạch kế hoạch cướp trong tay ta, nhưng mục đích của họ thì khác nhau.”

“Khác nhau chỗ nào?”

“Bốc Ưng cướp vàng của ta là để cản trở ta lợi dụng số vàng ấy thực hiện điều ta mong muốn.”

Lã Tam nói “Nên y chỉ muốn chôn vùi số vàng ấy dưới đất vĩnh viễn, chỉ cần y còn sống, thì tuyệt đối không cho bất cứ ai động tới.”

Lã Tam lại nói “Nhưng Ban Sát Ba Na thì muốn lợi dụng số vàng ấy để đánh ta, chiến thắng ta. Y cho rằng chôn vàng dưới đất mà không dùng, thì quả thật là một chuyện cực kỳ ngu xuẩn.”

“Đáng tiếc là y đã không sao thuyết phục được Bốc Ưng.”

Tề Tiểu Yến đã dần dần hiểu ra “Mệnh lệnh của Bốc Ưng, y không dám phản kháng.”

“Cho nên y chỉ có cách giết Bốc Ưng đi. Làm sao để người khác tưởng rằng là ta giết.”

“Nếu Bốc Ưng không bị người giết, tại sao người không công khai phủ nhận?”

“Tại sao ta lại phải phủ nhận?” Lã Tam cười nhạt “Muốn giết Bốc Ưng hoàn toàn không phải dễ, hoàn toàn không phải ai cũng có thể giết được y. Nếu người khác cho rằng ta giết được y, thì đó há không phải là chuyện rất vinh quang sao, tại sao ta phải phủ nhận?”

Vẻ mặt tươi cười của y đột nhiên lộ ra vẻ thê lương không sao nói được “Huống hồ số người không không phải do ta giết mà bị coi là ta giết vốn đã quá nhiều rồi, thêm một người nữa có hề gì?”

Mắt Tề Tiểu Yến nãy giờ vốn không rời khỏi cái ống trong tay, đến lúc ấy mới quay lại, nhìn Lã Tam chăm chăm, mừng rỡ từ vẻ mặt của y tìm hiểu câu y vừa nói là thật hay giả.

Nhưng nàng không hề nhận ra được gì, nên nàng lại hỏi “Tại sao người biết Ban Sát Ba Na đã giết Bốc Ưng vì cái gì? Vì sao người biết được suy nghĩ của y?”

Câu hỏi đó rất khó trả lời, rất ít người muốn trả lời một câu hỏi có liên quan tới bí mật trong tư tưởng của một người

Lã Tam lại muốn, vả lại còn rất mau lẹ trả lời “Vì nàng nói không sai, ta và Ban Sát Ba Na quả thật cùng là một loại người.” Lã Tam nói “Vốn là ngay chính ta cũng không biết, đến khi ta đích thân quan sát y xong mới phát hiện ra.”

“Thật ra người đã phải sớm biết chỗ rất giống nhau giữa các người.” Tề Tiểu Yến nói “Ngay cả ta cũng đã sớm nhận ra rồi.”

“Ừa?”

“Bọn người đều là hào kiệt trong loài người, đều có hùng tâm xưng bá một phương.” Tề Tiểu Yến nói “Vả lại các người đều là người cô độc, tuy đều có thể khiến người khác chết cho các người, nhưng cả một người bạn cũng không có. Bởi vì trước nay các người đều không tin tưởng bất cứ ai.”

Lã Tam hững hờ cười một tiếng “Có lẽ cũng chính vì như thế, nên bọn ta mới có thể sống đến hôm nay.”

Tề Tiểu Yến cũng hững hờ cười một tiếng.

“Có lẽ cũng chính vì như thế, nên tuy các người còn sống, tuy đã có tất cả, nhưng vẫn sống không sung sướng.”

“Còn nàng?” Lã Tam nhìn nàng chăm chăm “Chẳng lẽ nàng không phải là loại người ấy sao?”

Tề Tiểu Yến né tránh câu hỏi ấy, hỏi lại Lã Tam “Người đã quan sát y rất lâu, vả lại còn quan sát rất kỹ, người nhận ra điều gì?”

Lã Tam cũng không trả lời câu hỏi của nàng, mà hỏi lại nàng “Nếu một người suốt năm lưu lạc trong một sa mạc rộng lớn vô tình, không có

nước cũng không có bạn bè, cô nghĩ xem y sẽ là một người thế nào?”

“Một người cô độc, cũng như dã thú, trông rất gầy rất bần.”

Ai cũng sẽ nghĩ như thế.

Ăn uống thiếu thốn, chắc chắn làm người ta gầy đi, ngay cả nước để uống cũng rất quý hiếm, đương nhiên sẽ khiến người ta dơ bẩn.

“Ban Sát Ba Na xem ra có như thế không?”

“Không.” Tề Tiểu Yến nói “Trông y tuyệt đối không phải như thế.”

Ban Sát Ba Na trông anh tuấn hùng tráng, tuyệt đối không có chút đáng vẽ nào là thiếu ăn.

Y phục của y luôn giữ được sự sạch sẽ phẳng phiu, ngay cả người sành ăn mặc nhất ở kinh thành cũng chưa chắc bằng được y.

Thậm chí ngay cả tóc và móng tay cũng rất sạch sẽ.

“Còn có một điều rất kỳ quái.”

“Điều nào?”

“Mới rồi nàng nói không sai,” Lã Tam nói “Một người nếu cả năm lưu lạc một mình, thì hành vi của y xem ra rất khó có chỗ khác với dã thú, y sẽ từ từ trở thành thô bạo hoang dã.”

“Không sai.”

“Nhưng Ban Sát Ba Na thì khác.” Lã Tam nói “Mới rồi ta quan sát kỹ lưỡng rất lâu, phát hiện ra cử động nào của y cũng rất cân nhắc, ngay cả một tiểu tiết cũng không sơ suất. Cho dù là con nhà thế gia được giáo dục thật tốt, lúc ăn cơm cũng không lẽ phép văn nhã như y.”

Tề Tiểu Yến thờ dài.

“Những chuyện nhìn thấy được quả thật không ít.”

“Chuyện ấy ta tin nhất định nàng cũng đã nhìn thấy, nàng cũng không cần phủ nhận.”

Tề Tiểu Yến không phủ nhận, cũng không thể phủ nhận.

“Bây giờ ta hỏi nàng,” Lã Tam nói “Từ những chuyện nhỏ ấy nàng có thể nhận ra bí mật của Ban Sát Ba Na không?”

“Bí mật gì?” Tề Tiểu Yến không chớp mắt “Từ những chuyện ấy có thể nhận ra bí mật gì?”

Lã Tam nhìn nàng chăm chăm, nhìn nàng hồi lâu, cũng muốn xem nàng có bịa đặt không.

Nhưng y không nhìn thấy.

Về điều ấy y rõ ràng cảm thấy rất không rõ, nhưng y vẫn nói tiếp “Y quần áo sạch sẽ, thân thể khỏe mạnh, cho thấy tuy y lưu lạc suốt năm trên sa mạc, nhưng trước nay không hề thiếu thức ăn và nước uống.”

... Trên một vùng đất hoang vu rộng lớn như thế, tại sao Ban Sát Ba Na vẫn có thể có đủ thức ăn và nước uống?

Đó rõ ràng là một chuyện kỳ quái, Tề Tiểu Yến không hỏi, chỉ yên lặng lắng nghe Lã Tam nói tiếp.

“Hành vi cử động của y đều cực kỳ có tiết chế, xem ra không những văn nhã có lễ, mà còn rất oai nghiêm.”

Lã Tam nói “Điều đó cho thấy y hoàn toàn không cô độc tịch mịch như người ta tưởng tượng.”

“Ừa?”

“Vào lúc mọi người đều cho rằng y đang cô độc như một con sói cô đơn lưu lạc, thì biết đâu y đang ở chung với một số người.”

Tề Tiểu Yến hỏi “Đó là những người nào?”

“Một số người thần phục y, dựa vào y, lúc nào cũng sẵn sàng chết cho y.”

“Ừa?”

“Vì y ở chung với những người ấy, nên nhất cử nhất động y đều phải có tiết chế.” Lã Tam nói “Vì nhất định y phải lấy hành vi của mình để chứng tỏ với những người kia.”

“Chứng tỏ cái gì?”

“Chứng tỏ trên sa mạc y nhất định còn có một nơi ở bí mật.” Lã Tam nói “Địa thế và tình hình trong sa mạc, thiên hạ không ai hiểu rõ bằng y. Chỉ có y mới có thể tìm được một nơi như thế, chỉ có y biết được bí mật ấy.”

“Cả Bốc Ưng cũng không biết à?”

“Đương nhiên Bốc Ưng không biết.” Lã Tam nói “Y lợi dụng chỗ ấy huấn luyện một số người lúc nào cũng có thể sẵn sàng chết cho y. Bốc Ưng chính là chết dưới tay những người ấy.”

Y ngẩng đầu lên “Hiện tại nhất định y đã muốn ta chết trong tay những người ấy như thế.”

Có cảm xúc, tâm tình và cách nghĩ của một số người dường như lúc nào giờ nào cũng có thể thay đổi.

Lã Tam rõ ràng thuộc loại người ấy.

Y đột nhiên bật cười, cười thật sự.

“Ban Sát Ba Na tuy lúc nào giờ nào cũng nghĩ tới chuyện giết ta, nhưng ta hoàn toàn không căm hận y.” Lã Tam nói “Vì ta cũng muốn giết y, lúc nào giờ nào cũng nghĩ tới chuyện giết y.”

Lã Tam cười tỏ vẻ rất khoan khoái “Y muốn giết ta, ta cũng muốn giết y, nhưng giữa bọn ta hoàn toàn không có thù hận gì. Ta không hận y, y cũng chưa chắc đã hận ta.”

Giết người vốn không nhất định là vì có thù hận.

Tề Tiểu Yến hiểu được điều đó.

“Ta biết người ngươi hận không phải là Ban Sát Ba Na, ngươi căm hận một người khác.”

“Người ta căm hận là ai?”

“Là Tiểu Phương!” Tề Tiểu Yến nói “Không những ngươi hận y, Độc Cô Si cũng hận y, thậm chí cả Ban Sát Ba Na biết đâu cũng căm hận y.”

“Tại sao?”

“Vì các người đều biết một số người khác đều rất thích y.”

Tề Tiểu Yến nói “Mọi người đều biết kẻ đáng thương ắt có chỗ đáng hận. Từ một mặt khác mà nói kẻ đáng yêu cũng nhất định có rất nhiều người căm hận y.”

Đương nhiên Lã Tam cũng hiểu điều đó. Sự biệt giữa yêu thương và căm hận vốn rất nhỏ nhoi.

Nhưng nụ cười trên mặt y đột nhiên tan biến không còn dấu vết.

“Ta biết người ngươi hận là Tiểu Phương.” Tề Tiểu Yến nói “Ban Sát Ba Na đương nhiên cũng biết.”

“Hừ.”

“Cho nên lần này Ban Sát Ba Na hạ lệnh phát động tấn công, nhất định muốn ngươi biết y sẽ lấy Tiểu Phương làm chủ lực tấn công.”

“Tại sao?”

“Vì y biết cho dù ngươi biết rõ lần tấn công này của y có mục đích là tìm ra nơi hạ lạc của ngươi, thì ngươi cũng sẽ mắc lừa như thế.” Tề Tiểu Yến nói “Vì ngươi cũng muốn lợi dụng cơ hội này để đưa Tiểu Phương vào đất chết như y.”

Nàng hững hờ nói tiếp “Cho nên lần này chắc chắn Tiểu Phương phải chết rồi.”

*

* *

Lã Tam là một người vô cùng cẩn thận tinh tế.

Một người nếu tay trắng dựng nghiệp, mà trở thành phú gia địch quốc, thì thông thường họ đều là người vô cùng cẩn thận tinh tế.

Đối với mỗi người mỗi việc bên cạnh mình đều quan sát vô cùng tinh tế.

Nhưng hiện tại y dường như hoàn toàn không chú ý tới phản ứng của Tề Tiểu Yến đối với việc ấy, dường như cũng hoàn toàn không biết tình cảm bí mật giữa nàng với Tiểu Phương.

Y đột nhiên đổi qua chuyện khác.

“Hiện tại Tiểu Phương và Ban Sát Ba Na đã đi rồi phải không?”

“Phải.”

“Họ có giết Lã Cung không?”

“Không.”

“Họ cũng không mang Lã Cung đi theo phải không?”

Tề Tiểu Yến lắc đầu “Ta cho rằng Ban Sát Ba Na sẽ mang Lã Cung đi, vì từ giờ trở đi Lã Cung rất có thể vẫn còn có ích. Không ngờ y lại không làm như thế.”

Lã Tam mỉm cười.

“Con người như Ban Sát Ba Na mà hành sự, thông thường bất cứ ai cũng không ngờ được.”

“Nhưng người lại ngờ được.” Tề Tiểu Yến nói “Y hành sự chỉ có người ngờ được.”

Lã Tam cười càng bí ẩn, càng khoan khoái, càng mờ mịt.

Y chợt hỏi Tề Tiểu Yến “Theo nàng thì ta hành sự y có ngờ tới không?”

*

**

Ban Sát Ba Na không say.

Y bình thời rất ít uống rượu, cũng rất ít người nhìn thấy y uống rượu, rượu hôm nay y uống lại nhiều hơn rất nhiều người. Phần lớn mọi người đều cho rằng nhất định y sẽ say.

Nhưng y không say.

Y vẫn tỉnh táo giống như một trái cây có vỏ cứng vừa mới hái trên cành xuống.

Tiểu Phương thì không có sự tỉnh táo của y, trong dáng vẻ ngà ngà còn mang thêm mấy phần ưu uất.

Họ đi trên một con đường núi cực kỳ yên tĩnh. Trong gió mang đầy mùi lá cây và mùi cỏ khô trong núi.

Ban Sát Ba Na chợt hỏi Tiểu Phương một câu rất tuyệt.

“Lã Tam có phải là một con heo không?”

“Không đâu.” Tiểu Phương nói “Y còn khôn hơn quỷ.”

“Vậy tại sao y lại bỗng không bỏ bao nhiêu chuyện lớn mời chúng ta ăn một bữa cơm.”

“Ta không biết.”

“Vốn ta cũng không biết.” Ban Sát Ba Na nói “Nhưng hiện tại ta đã nghĩ ra. Y cầm chân chúng ta ở đó, nhất định là y muốn nhìn ta thật kỹ, xem ta là loại người thế nào.”

“Y có nhìn thấy người không?”

“Tuy chúng ta không nhìn thấy y, nhưng ta tin chắc là y nhìn thấy chúng ta.” Ban Sát Ba Na nói “Y núp ở một nơi rất xa, nhìn trộm, vả lại không phải là dùng mắt y.”

“Không dùng mắt thì dùng cái gì mà nhìn?”

“Dùng một loại kính đặc biệt.”

“Kính à?”

“Đó đương nhiên không phải là loại kính bình thường chúng ta vẫn dùng, thậm chí không thể coi là kính.” Ban Sát Ba Na nói “Nhưng ta có thể chỉ nói như thế, vì ta quả thật nghĩ không ra một cái tên khác.”

Y hỏi Tiểu Phương “Người còn nhớ người chế tạo ra mấy pho tượng sáp kia là từ đâu tới không?”

“Là từ một đất nước rất xa rất xa tới đây.”

“Ta dám nói ở một nước xa hơn nước ấy có một người còn thông minh kỳ tài hơn, đã sáng tạo ra một loại kính ma thần bí, có thể từ rất xa nhìn thấy một số chuyện người khác không nhìn thấy, cũng giống như thiên lý nhãn trong thần thoại vậy”.

Ban Sát Ba Na nói “Nhất định y dùng loại kính ấy nhìn trộm chúng ta.”

“Nhìn chúng ta làm gì?”

“Nhìn thần thái, nhìn hành động chúng ta, xem chúng ta là loại người nào?” Ban Sát Ba Na nói “Vì biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Nhất định y đã coi chúng ta là đối thủ của y.”

Y nhìn nhìn Tiểu Phương nói “Nhất là người, vì y hận người”.

Tiểu Phương trầm ngâm.

“Vì y hận người, nhất định phải đích thân giết người, nên lần này nhất định y sẽ trúng kế chúng ta, nhất định sẽ bộc lộ hành tung của y.”

Ban Sát Ba Na nói “Vì thù hận thường tạo ra cho người ta một số sơ suất và lỗi lầm không thể tha thứ được.”

“Ừa?”

“Lã Tam không phải là heo, y khôn hơn cả quỷ. Chúng ta cố ý tuyên bố mệnh lệnh phát động tấn công toàn diện, chắc y đã nghĩ tới chuyện chúng ta muốn lợi dụng cách ấy để tìm ra hành tung của y.” Ban Sát Ba Na nói “Chuyện ấy thì ngay cả ta và người cũng đều có thể nghĩ tới.”

Tiểu Phương thừa nhận.

“Nhưng y vẫn trúng kế.” Ban Sát Ba Na nói “Vì y rất muốn tương kế tựu kế, lợi dụng cơ hội này để đích thân giết người.”

“Ừa?”

“Cho nên y nhất định sẽ điều động toàn bộ lực lượng tinh nhuệ dưới tay về đây.” Ban Sát Ba Na nói “Y muốn lấy nhàn chờ nhọc, quăng một mẻ lưới bắt hết chúng ta.”

“Ta cũng nghĩ thế.”

“Chỉ đáng tiếc y căm hận người quá sâu sắc, nên không khỏi có chỗ tính sai.” Ban Sát Ba Na nói “Ít nhất y cũng tính sai hai chuyện.”

“Hai chuyện gì?”

“Thứ nhất, y đánh giá thấp thực lực của chúng ta.” Ban Sát Ba Na nói rất tự tin “Trong mấy năm nay những người ta đã dốc lòng huấn luyện đã lợi hại hơn y tưởng tượng rất nhiều. Nếu chúng ta dốc hết lực lượng ra, đánh nhau một trận với thủ hạ của y, thì chúng ta nắm nhiều phần thắng hơn y.”

“Còn chuyện thứ hai?”

“Y cho rằng ta cũng sẽ tới, nhưng ta không tới.” Ban Sát Ba Na nói “Vì chúng ta đã nắm chắc phần thắng, ta nhân cơ hội y tập trung lực lượng tới đối phó với người mà đi làm chuyện khác, để sau khi y thua trận sẽ không còn đường lui.”

“Quả thật người cho rằng trận này chúng ta nắm chắc phần thắng à?” Tiểu Phương hỏi “Chẳng lẽ người quên mất Độc Cô Si à?”

Ban Sát Ba Na hỏi lại Tiểu Phương “Chẳng lẽ người tin lời Lã Cung thật à? Tin tưởng là Tiểu Yên và Độc Cô Si đều theo về với Lã Tam rồi à?”

Ban Sát Ba Na lại hỏi “Lã Cung là nô bộc theo y nhiều năm, tại sao lại nói bí mật của y cho chúng ta biết? Chúng ta có gì tốt với Lã Cung nào?”

Tiểu Phương trầm ngâm.

“Ta cũng đã nghĩ tới chuyện ấy, rất có thể Độc Cô Si đã về với y.” Ban Sát Ba Na nói “Nhưng ta nghe Lã Cung nói xong, lại không nghĩ thế nữa.”

Y cười khẽ “Cho nên ta tính lần này chắc chắn người sẽ thành công, cho nên lần này Lã Tam chắc chắn phải chết rồi.”

*

* *

Họ vừa tới một ngã ba, đột nhiên có tiếng vó ngựa vang lên, một con ngựa từ con đường rẽ phóng vụt ra.

Còn cách mấy trượng, kỵ sĩ áo xanh trên ngựa đã phi thân nhảy xuống.

Con ngựa đã trải qua huấn luyện lập tức dừng lại, kỵ sĩ đã trải qua huấn luyện đã lạy phục xuống trước mặt Ban Sát Ba Na, hai tay đưa lên một tờ giấy cuộn tròn.

Thân thủ hành động của người này cực kỳ mau lẹ, nhưng vóc dáng lại rất to béo.

Tiểu Phương mừng tượng đã gặp người này, nhưng lại mừng tượng như chưa từng gặp. Đến khi y ngẩng đầu lên, Tiểu Phương mới nhớ ra đây là người đàn bà to béo dùng thủ pháp rất độc đáo bóp chết người làm ở hiệu tơ lụa trong cuộc nhiệt náo trên đường lần trước. Chỉ có điều hôm nay thị mặc nam trang mà thôi.

Người ấy đương nhiên cũng là một trong những thủ hạ được Ban Sát Ba Na dốc lòng huấn luyện vài năm gần đây.

Tờ giấy thị mang tới cũng như tấm bản đồ đơn giản mà Ban Sát Ba Na đã cho Tiểu Phương xem qua, trên vẽ những sào huyết bí mật của Lã Tam. Chỉ có điều tờ giấy này ngoài việc dùng mực đỏ tô rõ một điểm.

Còn dùng mực đỏ vẽ rất nhiều mũi tên.

Những mũi tên đều chĩa vào điểm màu đỏ ấy.

... Điểm đỏ trên bản đồ rất có thể là một thị trấn lớn, cũng có thể là một dòng sông, một khu rừng, một dãy núi.

Ban Sát Ba Na mở cuộn giấy ra “Lã Tam có phải đã điều động toàn bộ thủ hạ tinh nhuệ của y về đây không?”

Câu trả lời là khẳng định.

“Vâng.”

Ban Sát Ba Na lập tức ra lệnh “Vậy người của các người nhất định cũng phải tới đó sau giờ Tý ngày mai.”

“Vâng.”

“Trước giờ Tý nhất định các người phải tập hợp ở khu rừng ngoài trấn.” Ban Sát Ba Na nói “Người nào vắng mặt, thì ta sẽ lấy một vật trên người y. Có thể là mắt, có thể là mũi, có thể là tay, có thể là chân.”

Y lạnh lùng nói tiếp “Cũng có thể là đầu y nữa.”

“Vâng.”

*

* *

Sau khi nhận lệnh của Ban Sát Ba Na, người kia lập tức phi thân nhảy lên ngựa, vung roi phóng mau.

Tiểu Phương đương nhiên phải hỏi “Đó là chỗ nào?”

“Là một tiểu trấn cực kỳ nhiệt náo, gọi là Hồ Tập.”

Ban Sát Ba Na nói “Trước giờ Tý ngày mai, nhất định người cũng phải tới đó, nếu không...”

“Nếu không người sẽ lấy một vật trên người ta chứ gì?”

Ban Sát Ba Na lắc đầu “Nếu người không tới, chỉ e ta cũng phải lấy một vật trên người ta đưa cho người.”

Y gượng cười nói “Vật ấy chính là cái đầu của ta.”

CHƯƠNG 67

ĐƯỜNG HÀM BÍ MẬT

Trời còn chưa tối, nhưng trong hai gian nhà giản dị thô sơ đã khá tối tăm.

Lã Tam ngồi trong góc gian nhà tối tăm, trên khuôn mặt thường không biểu lộ gì đã lộ vẻ trầm ngâm.

“Hiện tại Ban Sát Ba Na nhất định đã nhận được báo cáo của thuộc hạ y, đã biết ta đã điều động toàn bộ lực lượng tinh nhuệ tới Hồ Tập rồi.”

Lã Tam thông thả nói “Y nhất định cho rằng ta cũng ở Hồ Tập. Vì ta căm hận Tiểu Phương đang muốn tương kế tựu kế, lợi dụng cơ hội này đích thân đặt Tiểu Phương vào đất chết.”

Y cười cười “Ban Sát Ba Na trước nay tính toán không sai sót, nhưng ta đảm bảo lần này nhất định y đã tính sai một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Lã Tam nói “Nhất định y không tin Độc Cô Si quả thật đang ở chỗ ta.”

“Độc Cô Si ở đây thật à?”

Tề Tiểu Yến không chờ Lã Tam trả lời, đã hỏi tiếp “Người quả thật muốn ta lấy y à?”

“Hôn nhân là chuyện rất kỳ lạ, có lúc không chỉ là sự kết hợp giữa nam nữ mà thôi đâu.”

“Vậy thì là gì?”

“Thủ đoạn.”

Lã Tam nói “Con gái nhà nghèo lấy hôn nhân làm thủ đoạn đi tìm một chỗ dựa cho cuộc sống về sau, con gái nhà giàu cũng lấy hôn nhân làm

thủ đoạn, để tăng cường địa vị và quyền lực của mình”.

Y nhìn Tề Tiểu Yến chăm chăm, trong mắt mang nét cười sắc nhọn như mũi kim “Chính nàng cũng đã biết, ta muốn nàng lấy Độc Cô Si, thì đối với nàng và với ta đều có chỗ hay.”

Tề Tiểu Yến nói “Nhưng trước nay ta vẫn chưa nhìn thấy y.”

“Nàng muốn nhìn thấy y à?”

Lã Tam chợt đứng lên “Được, nàng đi theo ta.”

Trong gian nhà gỗ đơn sơ có một cái tủ gỗ thô sơ. Mở tủ ra, ấn vào một cái nút bí mật, lập tức hiện ra một con đường.

Bước vào cánh cửa bí mật ấy, là bước vào một thế giới khác.

Một thế giới bằng vàng lộng lẫy rực rỡ.

*

* *

Có ba người đang ngồi trong gian nhà xán lạn màu vàng ấy, một người vẫn còn trẻ tuổi, một người lớn tuổi hơn, một người tóc mai đã điểm bạc, đã tới tuổi trung niên.

Người trẻ tuổi thân hình cao lớn, ăn mặc hoa lệ, trông không những anh tuấn, mà còn rất kiêu ngạo.

Người lớn tuổi hơn thì phong độ phiêu dật, văn nhã có lễ, rõ ràng là người được giáo dưỡng rất tốt.

Người trung niên hai bên tóc mai đã điểm bạc thì lại giống hệt bất cứ một người trung niên nào mà người gặp trên đường trong bất cứ thị trấn nào.

Chỉ có điều thân thể y được chăm sóc tốt hơn tất cả những người trung niên khác, cả bụng cũng không có chút mỡ thừa nào.

Ba người này tuyệt đối khác nhau, chỉ có một chỗ giống nhau.

... Ba người đều có kiếm, thanh kiếm của ba người đều ở cạnh tay, vươn tay ra là có thể tuốt kiếm.

Độc Cô Si lại không ở trong đó. Ba người kia, Tề Tiểu Yến đều chưa từng gặp qua.

Lã Tam giới thiệu với nàng.

“Họ đều là trợ thủ đắc lực của ta, cũng đều là kiếm khách hạng nhất.”

Lã Tam nói “Đáng tiếc ở nơi đây họ chỉ có số hiệu, chứ không có tên.”

Số hiệu của họ là: Số bốn, số mười bốn, số hai mươi bốn.

Chỉ chênh một số so với số ba, số mười ba, số hai mươi ba.

Vì so với ba người mà Lã Tam phái đi giết Tiểu Phương, họ đều có rất nhiều chỗ tương đồng. Không những tính tình giống nhau, mà lộ số kiếm pháp cũng khá giống nhau.

Lã Tam nói “Ta muốn họ ở đây chờ lệnh, chỉ vì ta cũng muốn họ đi giết một người.”

Tề Tiểu Yến hỏi “Giết ai?”

Lã Tam không trả lời thẳng vào câu hỏi ấy.

Y lại ấn vào một cái nút bí mật khác, mở ra một cánh cửa bí mật khác.

Sau cánh cửa là một địa đạo dài tối om.

“Người cứ đi về phía trước, đi tới đầu bên kia cũng có một cánh cửa. Cánh cửa chỉ đóng hờ, có người đang ngồi sau cánh cửa, chỉ cần mở cửa là nhìn thấy y ngay.”

“Ta muốn người giết y.”

Mệnh lệnh của Lã Tam trực tiếp mà ngắn gọn “Bây giờ thì đi đi.”

Số bốn cũng giống như các thuộc hạ khác của Lã Tam, chỉ nhận lệnh chứ không bao giờ hỏi lý do.

Đương nhiên y càng không hỏi Lã Tam người phải giết là ai.

“Vâng.”

Y chỉ nói “Ta đi ngay đây.”

Nói xong câu ấy, y đã như một mũi tên vọt vào địa đạo tối om.

Hành động của y mau lẹ mà linh mãnh.

Chỉ có điều lộ ra một chút kiêu ngạo mà thôi.

Ngay khuôn mặt trắng bệch cũng đã vì kích động mà đỏ ửng.

Hơi thở như cũng đã gấp rút hơn lúc bình thường.

Đó là dáng vẻ mà mọi người nhìn thấy ở y lần cuối.

Bước vào địa đạo xong, y không trở ra nữa.

Người nào cũng đã biết y đã không còn sống mà trở ra.

Y đã đi rất lâu, quá lâu, loại người như họ, bất kể là giết người hay bị giết cũng không cần phải lâu đến thế.

Trong thời gian dài dằng dặc ấy, bất kể chuyện gì cũng đã có kết quả.

... Chết!

Đó chính là kết quả duy nhất.

*

* *

Không ai lên tiếng, cũng không ai trên khuôn mặt lộ ra chút dáng vẻ thương cảm thở chết căo buồn nào.

Vì đó không phải là một chuyện đáng để thương cảm.

... Người nào cũng phải chết, huống hồ loại người như họ?

... Đối với họ mà nói chết giống như một nữ nhân. Một nữ nhân mà họ đã chán ghét, một nữ nhân tuy họ đã chán ghét từ lâu nhưng không sao vứt bỏ. Cho nên hàng ngày họ phải chờ nàng tới, chờ đến lúc nàng

thật sự tới, họ không còn cảm thấy ngạc nhiên, càng không cảm thấy hưng phấn.

Vì họ biết sớm muộn gì nàng cũng sẽ tới

... Đối với chuyện ấy họ cơ hồ đã hoàn toàn mất cảm giác.

Lã Tam đã chờ rất lâu.

Cũng không biết là vì y thương xót tính mạng con người, hay vì y sợ sệt và tôn kính bản thân cái chết.

Vẻ mặt của Lã Tam nghiêm trang hơn Tiểu Yến và hai người kia rất nhiều.

Y thậm chí còn rửa rửa hai bàn tay vốn đã rất sạch sẽ của y trong một cái chậu vàng, thắp một nén hương trên cái lư vàng.

Sau đó y mới quay qua số mười bốn.

“Chuyện ta muốn làm, nhất định phải làm được.”

Lã Tam nói “Số bốn làm không được, hiện tại chỉ còn cách để người đi thôi.”

“Vâng.”

Số mười bốn lập tức nhận lệnh.

Nãy giờ y đang kiểm chế chính mình, kiểm chế rất tốt. Nhưng sau khi nhận lệnh, thân hình y, vẻ mặt y lại khó tránh khỏi vì kích động mà trở thành thay đổi.

Một sự thay đổi rất khó làm người khác không nhìn thấy.

Sau đó y mới bắt đầu hành động.

Hành động của y lúc bắt đầu rất từ tốn, cẩn thận mà chậm chạp.

Trước tiên y bắt đầu kiểm tra lại mình.

... Y phục của y, thắt lưng của y, hài của y, tay của y, kiếm của y.

Y tuốt kiếm ra, lại tra vào vỏ, lại tuốt kiếm ra, lại tra vào vỏ.

Đến khi chính y nhận thấy tất cả mọi vật đều đã ràng buộc chặt chẽ.

Đến lúc đã cảm thấy thỏa mãn, y mới bước vào địa đạo tối tăm kia.

Hành động của y mau lẹ linh hoạt, biến hóa còn lão luyện hơn đồng bọn của y.

Nhưng y cũng không trở ra.

Lần này Lã Tam chờ lâu hơn, sau đó mới rửa tay trong cái chậu vàng, thắp hương trong cái lư vàng.

Lại còn thờ dài.

Y đối diện với số hai mươi bốn, vẻ mặt càng nghiêm trang, ra lệnh càng ngắn gọn.

Vì y biết đối với loại người như số hai mươi bốn mà nói, bất cứ chữ nào thừa cũng là rườm rà

Y chỉ buông gọn hai tiếng “Tới người.”

Số hai mươi bốn im lặng nhận lệnh, không nói tiếng nào.

Y đương nhiên không như số bốn.

Vừa nhận lệnh là lập tức như lửa bắt đầu đốt cháy lòng mày.

Y cũng không kiểm tra lại trang bị của y xem có gọn ghẽ chặt chẽ chưa như số mười bốn.

Kiểm tra lại xem kiếm của y có thuận tay không.

Đã có hai người đi vào đường địa đạo tối om, vĩnh viễn không trở ra.

Hai người ấy đều là kẻ giết người, đều là cao thủ dùng kiếm.

Hai người ấy đều là đồng bọn của y, y cũng từng sống chung với họ rất lâu.

Y biết họ đều không phải là người dễ đối phó.

Nhưng sau khi y nhận mệnh lệnh, lại giống như nhận được một tờ thiệp người khác mời y đi ăn cơm.

Vả lại người bạn quen biết ấy là mời y tới ăn cơm thường ở nhà.

Trong địa đạo vẫn tối tăm như thế.

Không nghe một tiếng động nào, không thấy một động tác nào.

Cũng giống như một con mãng xà lớn từ thời hồng hoang thượng cổ, yên lặng nuốt sống hai người. Ngay cả tiếng nhai nuốt cũng không vang lên.

Số hai mươi bốn đã chuẩn bị bước vào.

Dáng vẻ của y vẫn trầm tĩnh như thế, không những không hề biến sắc, cũng không có động tác chuẩn bị nào.

Y đi không nhanh cũng không chậm, xem ra cũng giống như sắp tới nhà bạn thân ở gần đó ăn một bữa cơm thường.

... Y có nghĩ tới lần này người sẽ bị người ta giết ngay cả thịt xương cũng bị nuốt, có thể là y không?

*

* *

Hiện tại y đã đi tới chỗ bước vào địa đạo, bất kể là ai cũng cho rằng y sẽ bước thẳng vào.

Không ngờ y đột nhiên dừng lại, từ từ quay người, ngẩng đầu lên, nhìn Lã Tam chằm chằm.

Trong ánh mắt của y hoàn toàn không lộ vẻ gì, cũng không có tình cảm gì, nhưng y vẫn lên tiếng.

“Ta từ năm bảy tuổi đã học kiếm, mười ba tuổi học kiếm chưa thành, thì đã học được cách giết người.”

Giọng nói của y bình thường đơn điệu “Và quả thật ta đã giết một người.”

“Ta biết.”

Lã Tam mỉm cười “Lúc người mười ba tuổi, đã giết chết Lục Đồ Thi hung dữ nhất quê người tại cửa Thái Thị nhiệt náo nhất ở vùng ấy.”

“Nhưng trong đời ta hoàn toàn không giết nhiều người.”

Số hai mươi bốn nói “Vì trước nay ta không muốn gây chuyện thị phi, cũng không gây thù kết oán với người khác.”

“Ta biết.”

“Chuyện chủ yếu nhất là ta không thích giết người.”

“Ta biết.”

Lã Tam nói “Người giết người chẳng qua chỉ vì phải sống thôi.”

“Ta giết người chẳng qua chỉ vì miếng cơm. Người nào cũng phải ăn cơm, ta cũng là người.”

Số hai mươi bốn nói “Vì miếng cơm mà giết người tuy không phải là một chuyện vui sướng, nhưng có một số người vì miếng cơm mà phải làm những chuyện đau đớn hơn chuyện ta làm.”

Y hững hờ nói tiếp “Ta đã vì miếng cơm mà giết người, nên mỗi lần giết người ta đều phải ra giá, trước nay chưa lần nào có ngoại lệ”.

“Ta biết.”

“Tuy lúc thân phận của ta bị bộc lộ, ta bị truy sát người đã thu dụng ta, nhưng người cũng không phải là ngoại lệ.”

Số hai mươi bốn nói “Người đương nhiên phải biết giá tiền giết người của ta.”

“Ta biết.”

Lã Tam vẫn mỉm cười “Ta đã sớm chuẩn bị đủ rồi.”

Y bước tới, nhét mười nén vàng ròng này giờ y cầm trên tay vào tay số hai mươi bốn.

“Ta cũng biết quy định của người, trước khi giết người thì phải lấy trước một nửa.”

Lã Tam nói “Chỗ vàng này đủ đấy.”

“Đủ rồi.”

Số hai mươi bốn nói “Số vàng này không những là vàng ròng, mà chất vàng cũng rất tốt, không thể mua được ở chợ bình thường. Có điều nếu một người đã chết, thì vàng còn có ích gì với y?”

Tuy y trên miệng nói thế, nhưng cũng đã bỏ vàng vào bọc, chột lại nói “Ta còn yêu cầu một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Số hai mươi bốn hững hờ nói “Nếu quả ta chết, thì xin người ngàn vạn lần đừng rửa tay thấp hương cho ta, vì người đã trả tiền rồi.”

Dường như còn chưa nói xong câu ấy, y đã xoay người bước vào địa đạo tối tăm.

Bóng lưng y xem ra thẳng hơn lúc nhìn y từ trước mặt rất nhiều, nhưng cũng rất mau lẹ biến mất trong bóng tối.

Có phải y cũng sẽ một phen bước vào là không trở ra không?

Tề Tiểu Yến nhìn nhìn y, đến khi bóng lưng của y đã hoàn toàn mất hút trong bóng tối, mới khẽ thở dài một tiếng.

“Người này quả thật là một quái nhân.”

“Ừa?”

Y giống như đã hiểu rõ lần này đi không chết không xong, lại cũng hiểu rõ một người chết thì vàng có tốt hơn cũng vô ích với y.

Tề Tiểu Yến nói “Thế nhưng y vẫn phải thu trước số vàng của y, y làm thế để làm gì?”

“Là vì đó là nguyên tắc của y.”

“Nguyên tắc à?”

“Nguyên tắc tức là quy định.”

Lã Tam nói “Y biết có chết cũng phải đi làm chuyện này. Đã phải đi làm thì nhất định phải thu trước một nửa tiền, vì đó chính là quy định của y.”

Trong thanh âm của y hoàn toàn không có chút ý chế nhạo nào “Một người có nguyên tắc thì tuyệt đối không thể phá quy định. Bất kể y sống hay chết cũng như thế.”

Y nói rất nghiêm trang, thậm chí có ba phần tôn kính.

Tề Tiểu Yến lại hỏi “Người cảm thấy loại người ấy là ngu ngốc hay thông minh?”

“Ta không biết.”

Lã Tam nói “Ta chỉ biết hiện tại là loại người ấy đã càng lúc càng ít.”

“Người rất thích loại người ấy phải không?”

“Phải.”

“Vậy tại sao người vẫn muốn y đi nộp mạng?”

“Tại sao nàng biết y đi là nộp mạng?”

Lã Tam hỏi lại “Tại sao nàng biết người chết không phải là người ta muốn y giết?”

Y nhìn Tề Tiểu Yến chằm chằm “Chẳng lẽ nàng đã biết người ta muốn giết là ai?”

Tề Tiểu Yến không nói.

Trong khoảng thời gian ấy, nàng im lặng giống như địa đạo dày nặng bóng tối.

Trong địa đạo vẫn không có một tiếng động nào, vẫn không có chút động tĩnh gì.

Số hai mươi bốn cũng không trở ra, qua rất lâu rất lâu rất lâu cũng không trở ra.

Lã Tam chợt nói “Dường như chúng ta nên ăn cơm rồi.”

“Ăn cơm à?”

Tề Tiểu Yến dường như rất kinh ngạc “Người muốn ăn cơm à?”

“Ăn cơm hoàn toàn không phải là chuyện gì lạ, người nào cũng phải ăn cơm.”

Lã Tam nói “Lúc cần ăn cơm thì phải ăn cơm, bất kể sự tình phát triển thế nào thì cũng phải ăn cơm.”

“Đó chính là nguyên tắc của người phải không?”

“Phải.”

Rượu là dùng bầu vàng để đựng, rót vào chén vàng.

Rượu ngon bỏ vào từ Ba Tư đưa tới rót vào chén vàng, tuy không phát ra ánh hồ phách lóng lánh, nhưng vẫn có một mùi thơm thoang thoang, lại là một mùi thơm thú vị.

... Có ai có thể nói giàu sang không phải là một thú vui?

Cơm canh múc vào thức đựng bằng vàng.

Thức đựng bằng vàng thủ công cực kỳ khéo léo, nấu nướng cực kỳ tinh tế.

Có lẽ cũng không chỉ là tinh tế mà thôi, mà còn là hoàn mỹ.

Phong độ của Lã Tam lúc ăn uống cũng ưu nhã tới mức cơ hồ đạt tới sự hoàn mỹ.

Có thể cùng ăn một bữa cơm tối hoàn mỹ với một người như y, cũng là một điều thú vị.

Nhưng Tề Tiểu Yến thì hoàn toàn không thấy gì.

Nàng hoàn toàn không lo lắng cho số hai mươi bốn.

Nàng cũng không lo lắng cho người mà số hai mươi bốn đi giết.

Nàng chỉ cảm thấy lúc người khác đi giết người, mà còn có thể ngồi xuống ăn cơm uống rượu, quả thật là một chuyện không sao ngờ được.

*

* *

Trong địa đạo tối tăm vẫn không có động tĩnh gì.

Lã Tam đã chấm dứt bữa ăn tối của y, đang rửa tay trong cái chậu vàng.

Trong chậu không phải là đựng nước, mà là nước trà trong.

Lã Tam giải thích “Hôm nay chúng ta ăn tôm cua, chỉ có chính mình bóc vỏ mới có thể lãnh hội được thú vui ăn tôm cua.”

Y nói “Chỉ có dùng nước trà rửa tay mới có thể rửa sạch được mùi.”

Tề Tiểu Yến chợt hỏi “Còn giết người?”

“Giết người à?”

Lã Tam rõ ràng vẫn chưa hiểu ý tứ câu hỏi ấy.

Tề Tiểu Yến nói “Giết người có phải cũng giống như ăn tôm cua không? Có phải cũng chính tay mình giết mới có thể lãnh hội được thú vui giết người không?”

Câu ấy hỏi rất tuyệt, nhưng câu trả lời của Lã Tam cũng rất diệu.

Lã Tam nói “Chuyện đó còn phải xem.”

Tề Tiểu Yến nói “Xem cái gì?”

“Xem người nàng muốn giết là ai?”

Lã Tam nói “Có một số người nàng không ngại sai người khác đi giết, có một số người thì nhất định không chính tay mình giết không xong.”

“Giết xong rồi sao nữa?”

Tề Tiểu Yến lại hỏi “Nếu người đích thân đi giết, giết xong thì dùng cái gì mới rửa sạch được mùi máu tanh trên tay?”

Không ai có thể trả lời câu hỏi ấy, cũng không ai muốn trả lời.

Lã Tam dùng một chiếc khăn trắng lau khô hai tay, thông thả đứng lên, cũng bước vào địa đạo tối tăm.

Y không gọi Tề Tiểu Yến.

Vì y biết Tề Tiểu Yến sẽ đi theo y.

Trong địa đạo đã phát sinh chuyện gì?

Chỗ cửa bước vào địa đạo xây dựng như một cái đầu gạo.

Càng đi vào càng nhỏ. Đến chỗ cánh cửa thật sự, đã thu lại thành một cái hang vuông hai thước.

Người thân hình nhỏ thó như Tề Tiểu Yến mà muốn lách vào cũng không phải dễ.

Cho nên ánh đèn ở ngoài tuy vẫn sáng rực, nhưng không soi vào được địa đạo này.

Vừa bước vào là không nhìn thấy gì nữa, thậm chí cả ngón tay mình cũng không nhìn thấy.

... Tại sao Lã Tam lại xây dựng địa đạo này bí ẩn như thế?

Lã Tam đã khuất trong bóng tối.

Tề Tiểu Yến đang định mò mẫm bước tới

Chợt nàng nghe giọng nói của y “Tốt nhất là nàng không nên bước tới nữa.”

Tề Tiểu Yến hỏi “Tại sao?”

“Vì địa đạo này không thẳng.”

Lã Tam nói “Địa đạo này tất cả có ba mươi ba đoạn, nếu nàng cứ đi vào nhất định sẽ húc vào tường, sẽ dập mũi.”

Y hững hờ nói tiếp “Ta biết nàng có thể không tin. Từ bên ngoài nhìn vào, địa đạo này quả thật thẳng như cây bút từ trên xuống dưới, nhưng nếu nàng không tin thì cứ thử xem, không hề gì.”

Tề Tiểu Yến không thử.

Vì nàng biết bóng tối vẫn khiến người ta có nhiều cảm giác sai lầm.

Nó khiến người ta cho cong là thẳng, thẳng là cong.

Nó khiến người ta không phân biệt được cong và thẳng, khiến người ta dập mũi.

Tuy nàng còn nhỏ tuổi, nhưng nàng đã biết trên đời còn có nhiều chuyện cũng như bóng tối.

Cũng sẽ tạo ra cho người ta những cảm giác sai lầm, cũng khiến người ta không phân biệt được cong và thẳng.

CHƯƠNG 68

KHO BẦU

Ví dụ như nói một quan niệm đạo đức nguy quân tử như đúng mà không phải đúng, chính là như thế.

Nàng không có loại quan niệm ấy, nàng không muốn làm loại việc ấy.

Nàng đã không muốn để người khác đập mũi, cũng không muốn mũi mình bị đập.

Cho nên nàng chọn cách làm thông minh nhất.

Nàng đánh hỏa tập lên.

Lúc ánh lửa sáng lên, lập tức có ánh vàng lóe mắt.

Hai bên vách địa đạo này, đều là dùng gạch bằng vàng rất lớn xây thành.

Phía trước không xa có một chỗ rẽ.

Lã Tam đang đứng ở đó.

Dùng một thái độ kỳ lạ nhìn nàng.

“Không ngờ trong người nàng vẫn còn mang hỏa tập.”

“Đương nhiên người không ngờ.”

Tề Tiểu Yến mỉm cười “Tuy người đã sai người lục soát ta suốt một lượt, đáng tiếc người ấy vẫn không ngờ ta giấu cái hỏa tập này trong búi tóc.”

Cái trâm bích ngọc tinh xảo, cái hỏa tập tinh xảo.

Giá trị của cái hỏa tập này còn cao hơn cái trâm bích ngọc.

Lã Tam thở dài.

“Trong người nàng còn giấu vật gì khác nữa không? Những vật cổ quái khiến người ta không ngờ được?”

“Nếu người muốn biết thì tốt nhất người tự mình tới lục soát ta.”

Nàng nhìn Lã Tam chăm chăm, giang hai tay ra.

Quần áo nàng mặc trên người hoàn toàn không nhiều, thân thể nàng đang dần dần trưởng thành.

Tình cảm bộc lộ qua ánh mắt nàng không biết có phải là mời gọi không?

Hay là khiêu khích?

“Bất kể thế nào, ta cũng có thể đảm bảo với người,” Tề Tiểu Yến nói “Những thứ ly kỳ cổ quái thú vị mà ta mang trong người hoàn toàn không phải là cái hỏa tập này.”

Lã Tam cười, hơi có vẻ gượng gạo.

“Ta tin rồi.”

Lã Tam nói “Ta rất tin.”

*

* *

Tuy những chỗ rẽ trong địa đạo có rất nhiều, nhưng Lã Tam vẫn tiếp tục đi tới, Tề Tiểu Yến đi sau, gạch vàng hai bên vách không ngừng lấp lánh dưới ánh lửa.

Địa đạo này rõ ràng có thể tính là địa đạo đắt tiền nhất trên đời.

Nàng không hỏi Lã Tam.

Vì sao phải xây dựng một địa đạo thế này?

Nàng biết trong địa đạo này nhất định có giấu một bí mật không thể cho người ta biết.

Nếu Lã Tam không nói, thì không ai hỏi được.

Cho nên nàng không hỏi gì. Nhưng nàng chợt cảm thấy rất không thoải mái, vả lại càng lúc càng không thoải mái

Nãy giờ nàng vẫn nghĩ không ra cảm giác không thoải mái này từ đâu tới

Địa đạo tuy bóng tối dày đặc, nhưng hỏa tập hoàn toàn không tắt, người đi vào địa đạo vẫn hít thở rất dễ dàng.

Từ đó có thể thấy, những chỗ bí mật trong địa đạo này nhất định đều dùng cách thức xảo diệu để tạo ra chỗ thông gió.

Cho nên không khí trong địa đạo luôn giữ được sự khô ráo thông suốt, vả lại còn vô cùng sạch sẽ.

Vàng quả thật là vật ít tạp chất nhất, thuần chất nhất trên đời

Vả lại phần đông người ta đều cho rằng nó là vật đáng yêu nhất.

Người chết vốn cũng là người.

Bất kể là người đáng sợ thế nào, sau khi chết cũng không sao làm hại được bất cứ ai.

Một địa đạo xây dựng bằng vàng.

Một người chết không thể hại được người khác nữa.

Vốn hoàn toàn không có chỗ nào khiến người ta sợ sệt.

Nhưng Tề Tiểu Yến chợt cảm thấy nơi này có chỗ nguy bí đáng sợ không sao nói ra được, qua rất lâu mới có thể lên tiếng hỏi.

“Chỗ này là một ngôi mộ à?”

“Mộ à?”

Lã Tam cười lớn “Tại sao cô lại nghĩ đây là phần mộ? Tại sao cô lại nghĩ ta dùng vàng xây mộ cho người khác?”

Rất ít khi y cười lớn như thế.

Muốn loại người như y dùng vàng xây dựng phần mộ cho người khác, quả thật là một chuyện rất đáng cười.

... Bất kể muốn ai dùng vàng xây dựng phần mộ cho người khác, cũng đều là chuyện bất khả tư nghị như thế.

Chỗ kỳ quái là nếu quả thật ở đây không phải là phần mộ, thì tại sao lại thường có người chết ở đây?

Tề Tiểu Yến nghĩ không ra.

Tề Tiểu Yến hỏi “Ở đây là nơi nào?”

Lã Tam nói “Là một kho báu.”

Câu trả lời của Lã Tam khiến Tề Tiểu Yến càng kinh ngạc.

“Người nói đây là kho báu à?”

Tề Tiểu Yến hỏi “Là kho báu cất giấu vật báu của người à?”

Lã Tam nói “Đúng thế.”

Lã Tam dùng ngón tay khẽ chỉ lên gạch vàng trên tường địa đạo.

Giống như một người mẹ kiêu ngạo đang vuốt ve đứa con duy nhất của bà ta.

Trong dáng vẻ thậm chí còn có một chút cảm xúc nảy sinh vì thỏa mãn.

“Ta có thể đảm bảo là số vàng ta cất giấu ở đây ít nhất cũng nhiều gấp ba bất cứ ở nơi nào”.

Lã Tam nói “Nếu ta bán tất cả vàng ở đây ra thì vàng ở bất cứ nước nào trên đời cũng sẽ xuống giá.”

“Ta tin.”

Tề Tiểu Yến cũng đột nhiên dùng ngón tay khẽ vuốt ve gạch vàng trên tường “Suốt đời ta trước nay chưa bao giờ nhìn thấy nhiều vàng thế này.”

Lã Tam nói “Không những nàng chưa nhìn thấy mà những người nhìn thấy nhiều vàng thế này chỉ e không có được mấy người.”

Tề Tiểu Yến nói “Vì ở đây thông thường chỉ có người chết phải không?”

“Đúng thế.”

Lã Tam nói “Ngoài những tình huống rất đặc biệt, ở đây thường chỉ có người chết mới có thể bước vào.”

Tề Tiểu Yến nói “Người thường dùng người chết để canh giữ vàng của người à?”

Lã Tam lại cười.

Câu hỏi ấy hỏi ra quả thật rất đáng cười.

Lã Tam nói “Từ xưa đến nay, trên đời chỉ có một loại người dùng người chết để canh giữ vàng của y.”

Tề Tiểu Yến nói “Loại người nào?”

“Người chết.”

Lã Tam nói “Chỉ có người chết mới dùng người chết để canh giữ vàng của y, vì y đã chết. Chuyện vàng có bị lấy trộm hay không đối với y đã không còn quan trọng nữa.”

Câu trả lời của y hoàn toàn không đáng cười.

Vì những chuyện như thế không những trước kia đã có, mà sau này nhất định cũng sẽ có.

... Những bậc vương hầu quý tộc xưa nay sau khi chết, thường dùng vàng tuần táng.

Rồi dùng các vệ sĩ trung thành anh dũng của họ để bồi táng.

Để canh giữ vàng và linh hồn của họ.

... Chính họ thì đương nhiên không biết cách làm ấy của họ ngu xuẩn thế nào.

Vì họ đã chết.

“Nhưng ta chưa chết, ít nhất đến hiện tại vẫn chưa chết.”

Lã Tam nói “Cho nên ta vẫn không làm chuyện ấy.”

Tề Tiểu Yến cũng cười.

Nhưng nàng vẫn nhịn không được muốn hỏi “Đây đã là kho báu của người, thì trong kho báu của người tại sao thường có người chết?”

Câu hỏi ấy lại không phải là câu hỏi đáng cười.

Phần lớn mọi người đều sẽ hỏi như thế.

Câu trả lời của Lã Tam thì phần lớn mọi người đều không thể hiểu.

“Vì ở đây là kho báu.”

Lã Tam nói “Cho nên ở đây mới có người chết.”

Tề Tiểu Yến nói “Tại sao?”

“Vì có một loại người chết có giá trị lớn hơn vàng rất nhiều.”

Lã Tam nói “Những người chết ở đây của ta đều là loại ấy.”

Người ta chết rồi còn có giá trị gì nữa?

Còn có ích gì nữa?

Chính Lã Tam chắc cũng biết cách nói ấy làm người ta khó hiểu.

Nhưng y không chờ Tề Tiểu Yến hỏi, đã nói qua chuyện khác.

“Ở tận cùng phương Tây, cũng có một số quốc gia có lịch sử rất lâu đời.”

Y nói “Trong những quốc gia ấy, cũng có một số bậc trí giả học thức cực kỳ uyên bác.”

“Ta biết.”

Tề Tiểu Yến nói “Ta cũng từng nghe qua.”

“Những quốc gia ấy cũng giống như chúng ta, cũng có pháp luật và tôn giáo.”

Lã Tam nói “Trong tôn giáo mà họ thờ phụng cũng có bậc trưởng lão đức cao vọng trọng, cũng giống như Hộ pháp trưởng lão trong võ học phái Thiếu Lâm của chúng ta vậy.”

Lã Tam nói “Ta biết trong đó có một Đức trưởng lão, chính là người có trí tuệ nhất được người ta tôn trọng nhất. Cũng giống như đại sư Tâm Mi Hộ pháp phái Thiếu Lâm trước đây vậy.”

Tề Tiểu Yến đương nhiên cũng nghe nói tới đại sư Tâm Mi.

Lã Tam nói “Nghe nói sư phụ người bị hạ độc chết. Cho nên ngoài việc nghiên cứu Phật học và võ công, người cũng nghiên cứu độc dược rất sâu sắc. Thậm chí không tiếc đem thân mình thử bách độc, thậm chí có người nói lúc cuối đời người còn luyện thành tám thân Kim cương bất hoại bách độc không xâm phạm được.”

“Tình hình của Đức trưởng lão cũng giống như Tâm Mi đại sư.”

Lã Tam nói “Cho nên ta mới nhắc tới người.”

Tề Tiểu Yến nói “Tại sao?”

Lã Tam nói “Vì người đã từng kể một chuyện vô cùng thú vị.”

Lã Tam không chờ Tề Tiểu Yến hỏi – Câu chuyện thú vị ấy có liên quan gì tới câu hỏi của nàng?

Y đã kể ra chuyện ấy.

Lã Tam nói “Đức trưởng lão ấy có một khu vườn rất đẹp, trong vườn trồng đủ thứ hoa cỏ, trái cây và rau. Người từng làm một thí nghiệm vô cùng thú vị trong khu vườn ấy.”

Lã Tam nói “Người chọn một loại rau rất bình thường trong khu vườn ấy, như cây bắp cải chẳng hạn, sau đó dùng một loại nước pha chất cực độc đun lên, đem tưới cho cây bắp cải ấy. Tưới liên tục ba ngày, lá cây bắp cải ấy ngả vàng, rồi dần dần khô héo.”

Lã Tam nói “Sau đó người lại cho một con thỏ ăn cây bắp cải ấy, sau ba giờ, con thỏ ấy chết.”

Lã Tam nói “Người bảo người làm trong vườn lấy nội tạng con thỏ chết ấy cho một con gà mái ăn. Hôm sau con gà ấy chết.”

Lã Tam nói “Đúng lúc con gà ấy chết vừa khéo có một con chim ưng bay tới. Chỗ Đức trưởng lão ở, vốn có rất nhiều chim ưng.”

Lã Tam nói “Con ưng tha con gà chết lên vách núi, làm món điểm tâm xong, lại cảm thấy rất không thoải mái, ba ngày sau lúc đang bay lượn trên không, đột nhiên rơi xuống.”

Lã Tam nói “Đức trưởng lão lại bảo người làm vườn tìm con chim ưng ấy, ném xuống ao cá. Lươn, cá chép và cá cháy trong ao đều rất tham ăn, đương nhiên ăn thịt con chim ưng ấy một bữa no nê.”

“Nếu hôm sau có một con cá cháy được đưa tới mâm cơm mời khách của người, thì có thể sau tám ngày hay mười ngày vị khách ấy sẽ lở loét trong ruột mà chết. Cho dù là bậc danh y hay ngộ tác đầy kinh nghiệm cũng không sao tra xét ra được nguyên nhân cái chết, lại càng không ngờ là y bị kẻ thù hạ độc giết chết.”

Lã Tam nói “Bí mật ấy có thể sẽ vĩnh viễn không ai biết được, trừ phi...”

Nói tới đó Lã Tam đột nhiên dừng lại.

Nhưng nghe tới đó, Tề Tiểu Yến đã nhin không được muốn nghe tiếp, nhin không được hỏi.

“Trừ phi cái gì?”

Lã Tam mỉm cười nói “Trừ phi người chết ấy được đưa tới đây.”

Tề Tiểu Yến nói “Chẳng lẽ người có thể tìm ra được nguyên nhân cái chết của y à?”

Lã Tam nói “Nếu có thể kịp thời mổ xác y ra, tìm được phần còn sót lại của con cá cháy trong dạ dày của y, thì ta không những tìm ra nguyên nhân cái chết, mà còn có thể tìm ra người hạ độc y”.

Y chợt nói tiếp “Vậy thì giá trị của những người chết ấy cao hơn vàng nhiều.”

Tề Tiểu Yến vẫn chưa hiểu lắm.

Nàng lại nhin không được hỏi “Tại sao?”

Lã Tam nói “Vì ta không những phát hiện được từ xác người chết ấy một bí mật vốn không để cho người khác biết, mà còn từ đó biết được một phương pháp xảo diệu có thể giết người trong lúc bất tri bất giác.”

Tề Tiểu Yến nói “Sau khi người phát hiện được bí mật của người hạ độc, đương nhiên người ấy cũng không thể không nghe lời người.”

“Đúng thế.”

Lã Tam cười khoái trá!

“Kết quả của sự tình nhất định là như thế.”

Y lại nói tiếp “Trên đời này có rất nhiều người chết đều như thế. Có người trúng phải chất độc bí mật, có người trúng phải ám khí bí mật, có người bị người ta dùng thủ pháp bí mật đả thương, chỉ cần xác họ ở đây, là ta có thể tìm ra bí mật đã đưa họ tới cái chết.”

Lã Tam lại cười cười “Đối với ta mà nói, bí mật nào sớm muộn gì cũng sẽ có ích, có lúc thậm chí còn có ích hơn cả vàng.”

Tề Tiểu Yến đã lắng nghe tới mức ngẩn ra.

Lòng bàn tay, lòng bàn chân, sống lưng đã toát mồ hôi lạnh.

Lúc Lã Tam nói những chuyện ấy, lời lẽ thái độ vẫn tư vẫn nhô nhả như thế.

Giống như một thi nhân vĩ đại đang khẽ đọc kiệt tác vĩ đại nhất của y, một bài thơ tình mà bất cứ ai cũng tin tưởng có thể lưu truyền thiên cổ.

Nhưng trong mắt của Tề Tiểu Yến, trên đời này không có ai đáng sợ hơn y.

Lã Tam cũng đang nhìn nàng.

Trong mắt tràn đầy nét cười dịu dàng, chợt hỏi “Cô có muốn đi xem kho báu của ta không?”

Tề Tiểu Yến chợt cười.

Trong mắt nàng lại phát ra ánh sáng, một con beo cái lúc tiếp nhận chiến đấu cũng có ánh mắt như thế.

“Đương nhiên là ta muốn.”

Tề Tiểu Yến nói “Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta không dám sao?”

Bất kể đường quanh co kéo dài thế nào, cũng có lúc đi hết.

Sau cùng họ đã tới đầu kia của địa đạo.

Chỗ đầu kia của địa đạo là một cánh cửa.

Một cánh cửa không có khóa, cũng không có tay nắm.

Nhưng họ vừa bước tới, cánh cửa đã mở ra.

Tề Tiểu Yến lại sửng sốt.

Trong chớp mắt ấy nàng đã nhìn thấy.

Một cảnh tượng kỳ quái mà trong chớp mắt trước đó nàng chưa bao giờ ngờ rằng sẽ nhìn thấy.

*

* *

Phía sau cánh cửa là một hang núi to rộng, xem ra dài bảy tám mươi trượng, rộng bảy tám mươi trượng, cao bảy tám mươi trượng. Nhưng không ai biết đích xác là dài bao nhiêu, rộng bao nhiêu, cao bao nhiêu.

Vách đá trên dưới hai bên hang núi đều chất đầy gạch vàng rất lớn.

Trong hang núi chất đầy quan tài đúc bằng vàng ròng.

Không ai ngờ sẽ nhìn thấy bấy nhiêu quan tài ở một nơi như thế này.

Vả lại còn là quan tài đúc bằng vàng ròng.

... Có phải trong mỗi cái quan tài đều có một người chết?

... Một bí mật?

Trong chiếc đèn dầu đúc bằng vàng ròng, ánh lửa cũng lấp lánh màu vàng.

Cửa vừa mở ra, Tề Tiểu Yến đã bước vào một thế giới bằng vàng không sao nói xiết huy hoàng xán lạn, cũng không sao nói xiết thần bí nguy dị.

Vì đây là một thế giới bằng vàng mà người đời khó mà mơ ước.

Lại là một thế giới của riêng người chết.

Quan tài là cái mà mọi người chán ghét, vàng là cái mà mọi người ưa thích.

Một cái quan tài bằng vàng ròng đúc thành sẽ đưa tới cho người ta một cảm giác thế nào?

Tề Tiểu Yến dường như không hề có cảm giác gì.

Toàn thân nàng đã hoàn toàn tê dại.

Trên mặt Lã Tam lại phát ra ánh sáng.

Y đưa cánh tay ra, hít sâu một hơi, giống như trên đời chỉ có không khí mới là cái y ưa thích, cũng chỉ có ở đây mới là nơi y thật sự ưa thích.

Y dắt Tề Tiểu Yến tới trước một dãy ba cái quan tài tận cùng phía sau, tận cùng bên phải.

Quan tài bằng vàng ròng đúc thành, vẫn chưa đậy nắp.

Ba người mới rồi y phái vào giết người đã chết trong quan tài.

Ba người đều chết trông rất bình thản. Trên mặt hoàn toàn không có dáng vẻ hung dữ hoảng sợ, trên thân thể cũng không có vết thương ứa máu.

Thậm chí ngay cả y phục mượtng tượng cũng phẳng phiu sạch sẽ như lúc họ vừa bước vào. Lúc họ chết, quả nhiên hoàn toàn không hề đau khổ.

Nhưng quả thật là họ đã chết.

CHƯƠNG 69

XEM NGƯỜI CHẾT

Họ chết thế nào?

... Là ai giết họ?

... Kẻ giết người đâu?

*

* *

Lã Tam nãy giờ đứng cạnh ba cái quan tài, tập trung tinh thần nhìn vào ba người chết trong quan tài.

Trên mặt y trước nay rất ít khi bộc lộ tình cảm.

Một thân sĩ có công phu hàm dưỡng không nên bộc lộ cảm giác trong lòng ra ngoài mặt cho người ta nhìn thấy.

Hiện tại trên mặt y lại bộc lộ một tình cảm mà ai cũng có thể nhìn thấy.

Kỳ quái là tình cảm mà y bộc lộ không phải là đau xót thương cảm.

Cũng không phải là kinh ngạc phẫn nộ.

Ngược lại, lại giống như cảm thấy mười phần khoan khoái thích thú.

Qua rất lâu sau đó.

Y mới thở dài một tiếng, lẩm bẩm “Các người đều là người học kiếm, chết dưới kiếm của một người như thế, có thể nói chết mà không hối tiếc.”

Có lẽ chính y cũng biết về mặt của y rất hòa hợp với câu nói ấy.

Cho nên y chợt nói qua chuyện khác, chợt hỏi Tề Tiểu Yến “Nàng đã nhìn thấy vết thương trí mạng của họ là ở đâu chưa?”

Tề Tiểu Yến đương nhiên đã nhìn thấy.

Vết thương trí mạng của ba người tất nhiên phải ở chỗ yếu hại trí mạng.

Là vết kiếm thương.

Người giết họ một kiếm đâm trúng rồi, hoàn toàn không dùng thêm chút sức mạnh nào.

Cho nên vết thương hoàn toàn không lớn, máu chảy cũng không nhiều.

Kiểm pháp của kẻ giết người rõ ràng đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa.

Một kiếm đâm ra không những tuyệt đối chính xác trí mạng.

Mà sức mạnh cũng vừa khéo ăn khớp, tuyệt đối không phí thêm một chút sức lực nào.

Tề Tiểu Yến rõ ràng đã biết người ấy là ai.

Nhưng Lã Tam không nói ra, nàng cũng không nói.

Lã Tam chợt dắt nàng ra dãy phía sau cùng, tới trước ba cái quan tài khác.

Trong quan tài cũng có ba người chết.

Một người trẻ tuổi, một người lớn hơn, một người khoảng trung niên.

Không những y phục tuổi tác đều xấp xỉ ba người vừa rồi, mà trên người cũng không có vết thương máu chảy ròng ròng.

Trên mặt cũng không có dáng vẻ đau đớn.

Cổ nhiên cũng vừa bị người ta một kiếm đâm trúng là lập tức mất mạng.

Chỗ duy nhất khác nhau là...

Ba người này đã chết rất lâu, ít nhất cũng đã một hai ngày.

Tề Tiểu Yến trước nay chưa từng gặp ba người này.

Cũng không muốn hỏi họ là ai.

Lã Tam lại chủ động nói với nàng.

“Họ cũng là thuộc hạ của ta. Lúc sống họ mang số hiệu là số ba, số mười ba, số hai mươi ba. Họ vốn cũng có thể tính là kiếm khách hạng nhất.”

Lã Tam nói “Cho nên ta mới phái họ đi hành thích Tiểu Phương.”

Tề Tiểu Yến nói “Họ cũng đều chết dưới kiếm của Tiểu Phương à?”

“Đúng thế.”

Lã Tam hững hờ nói “Lúc ta phái họ đi hành thích Tiểu Phương, cũng giống như mới rồi phái ba người kia vào đây, đã sớm biết họ nhất định phải chết.”

Y hững hờ nói ra câu ấy.

Ngay một chút ý tứ áy náy cũng không hề có.

Tề Tiểu Yến nhìn không được hỏi “Họ đều là thuộc hạ trung thành của người, người biết rõ là họ phải chết, tại sao còn bắt họ đi nộp mạng?”

Lã Tam lại hững hờ cười một tiếng.

Y nói tiếp “Dù sao thì sớm muộn gì họ cũng chết vì ta, chính họ đều cảm thấy chết không có gì hối tiếc, thì ta cần gì phải áy náy vì họ?”

Tề Tiểu Yến nói “Nhưng người tuyệt nhiên không thể vô duyên vô cớ để sáu người thuộc hạ đắc lực đi nộp mạng.”

Hai người nhìn nhau chăm chăm.

Trong ánh mắt đều lộ ra vẻ hiểu nhau.

Lã Tam lại đổi qua chuyện khác “Nàng có nhìn thấy vết thương trí mạng của ba người này ở đâu không?”

Vết thương trí mạng của ba người này tất nhiên ở chỗ yếu hại trí mạng.

Vết thương rất nhỏ, máu chảy cũng không nhiều.

“Ta biết nhất định cô cũng nhìn thấy.”

Lã Tam nói “Chỉ có điều ta còn hy vọng cô nhìn kỹ thêm.”

Y lại bổ sung.

“Tốt nhất là cô nhìn kỹ vết thương trí mạng của ba người này và ba người kia, nhìn càng kỹ càng tốt.”

Tề Tiểu Yến rốt lại vẫn là một cô gái nhỏ.

Đối với người chết ít nhiều vẫn có mấy phần chán ghét sợ sệt.

Trong lòng tuy biết Lã Tam bảo nàng làm thế ắt có thâm ý.

Nhưng nàng vẫn lắc đầu “Ta không nhìn. Người đã chết rồi, có gì hay mà nhìn?”

Lã Tam thở dài “Người chết khác đương nhiên không có gì hay mà nhìn, nhưng người chết ở đây thì rất dễ nhìn. Không biết có bao nhiêu người muốn tới nhìn họ, nếu nàng mà không nhìn, thì quả thật đã bỏ qua cơ hội rất tốt.”

Câu ấy nghe ra tuy hoang đường, nhưng Lã Tam nói ra rất thành thật.

Tề Tiểu Yến vẫn lắc đầu “Ta không tin.”

Lã Tam nói “Cô đi hỏi Độc Cô Si thì sẽ tin thôi.”

Tề Tiểu Yến nói “Tại sao ta lại phải hỏi y?”

Lã Tam nói “Độc Cô Si con người cũng như cái tên, không những trước nay độc lai độc vãng, trước nay rất ngây ngốc, mà còn chỉ si có kiếm, không phải si người. Cho nên bất kể nàng là người thế nào, có giao tình với y thế nào, cũng đừng mơ thuyết phục y làm một chuyện nhỏ nhặt cho nàng.”

Tề Tiểu Yến nói “Ta cũng đã nghe nói qua về tính nết của y.”

“Nhưng y lại đã làm không ít chuyện lớn.”

Lã Tam cười khẽ “Cô có biết y vì chuyện gì không?”

Tề Tiểu Yến nói “Không biết.”

“Vì y muốn nhìn thấy những người chết ở đây.”

Lã Tam nói “Y vốn đã ly khai ta, hiện tại lại quay về, là vì muốn nhìn những người chết ở đây.”

Tề Tiểu Yến trong lòng tuy đã tin lời y nói là thật.

Nhưng ngoài miệng vẫn nói “Ta không tin. Người chết có gì hay mà nhìn? Tại sao y muốn tới nhìn những người chết này?”

Lã Tam lại thở dài “Rõ ràng trong lòng nàng đã hiểu rõ, tại sao vẫn cứ muốn nói là không tin?”

Lã Tam cười gượng “Bọn nữ nhân tại sao vẫn cứ muốn khẩu thị tâm phi nhỉ?”

Tề Tiểu Yến đột nhiên cũng cười cười.

“Vì nữ nhân là nữ nhân, vẫn có chỗ khác với đàn ông, hướng hồ bọn đàn ông khẩu thị tâm phi cũng không ít hơn nữ nhân đâu.”

Lã Tam cười lớn.

“Hay, nói rất hay, nói rất có lý.”

Y chợt kéo tay Tề Tiểu Yến “Đi, ta dắt nàng đi nhìn một người.”

Quan tài của người ấy ở giữa hàng thứ ba, mặt tía râu rậm, thân hình to lớn.

Tuy đã chết rất lâu, nhưng xác vẫn còn được giữ gìn rất tốt.

Vẫn có thể nhìn thấy rõ khí thế hung mãnh kiệt ngạo trên đời hiếm có lúc y còn sống.

Phía dưới cái xác rắc rất nhiều hương liệu để phòng rửa nát.

Cạnh tay y đặt một ngọn lang nha bồng rất lớn.

Hàn quang chớp chớp.

Giống như răng nanh lờm chờm trong miệng sói. Đây rõ ràng là binh khí y sử dụng lúc còn sống.

Tề Tiểu Yến chỉ nhìn một cái đã biết món binh khí ấy ít nhất cũng nặng bảy tám chục cân. Nếu trên cánh tay không có thần lực hàng ngàn cân, thì đừng mong sử dụng được nó như ý.

Lã Tam hỏi.

“Nàng có biết người này là ai không?”

Tề Tiểu Yến lắc đầu.

“Đương nhiên nàng không biết, nàng còn nhỏ tuổi quá.”

Lã Tam thở dài “Nhưng Thiên lang Lang Hùng cầm một ngọn lang nha bồng trong tay tung hoành thiên hạ thì mười năm trước giang hồ có ai mà không biết, ai mà không hiểu? Nhất là người sử kiếm nghe nói tới tên y lại càng bàn tới sói thì biến sắc, còn hơn cả trẻ con sợ cọp.”

Tề Tiểu Yến hỏi “Tại sao người lại nói nhất là người sử kiếm?”

“Vì cha mẹ y đều chết dưới kiếm của người khác, nên y đặc biệt chế tạo ngọn lang nha bổng rất nặng, lại còn luyện thành một bổng pháp đặc biệt chuyên phá kiếm pháp của các môn các phái trong thiên hạ.”

Lã Tam nói “Kiếm thì khinh linh, món binh khí này của y chính là khắc tinh của kiếm.”

Lã Tam lại nói “Trong mười lăm vị danh gia kiếm pháp được công nhận năm xưa, ít nhất có mười người chết dưới ngọn lang nha bổng này của y. Ngay cả Thanh Phong Tử trong Võ Đang tứ kiếm cũng không tránh khỏi bất hạnh.”

Tề Tiểu Yến vẫn nói “Ta không tin.”

Nàng lạnh lùng nói “Nếu quả thật y lợi hại như thế, thì tại sao lại chết trong tay người khác?”

Lã Tam cũng không trả lời.

Nhưng y lại mở nắp tất cả mười cái quan tài bằng vàng bên cạnh, để lộ ra mười cái xác.

Mười cái xác này tuy cũng đều được giữ gìn rất tốt, nhưng chết rất thê thảm.

Phần lớn đều bị đập vỡ đầu.

Còn có hai cái xác bị đánh gãy xương sườn trước ngực.

Cho nên xác chết càng được giữ gìn tốt, thì xem ra lại càng nguy dị đáng sợ.

“Đây là mười đại cao thủ kiếm pháp đã chết dưới tay y.”

Lã Tam chỉ một đạo sĩ mũ vàng trong đó “Đó chính là Thanh Phong Tử xuất thủ tàn độc lợi hại nhất trong Võ Đang tứ kiếm.”

Y hỏi Tề Tiểu Yến “Bây giờ nàng có tin không?”

Tề Tiểu Yến im lặng.

Hai mắt nàng mở to.

Nhìn chăm chăm vào vết thương trên cổ họng Thiên lang.

Nàng chợt cười nhạt “Ta vẫn không tin.”

Lã Tam nói “Hiện tại cô còn điều gì không tin?”

Tề Tiểu Yến nói “Ngọn lang nha bổng của y quả thật có thể phá được các loại kiếm pháp trong thiên hạ, thì tại sao chính y lại chết dưới kiếm của người khác?”

Vết thương trên cổ họng Lang Hùng rõ ràng là vết kiếm thương.

Rõ ràng y bị người ta một kiếm đâm chết.

Câu hỏi của Tiểu Yến rõ ràng đã hỏi vào chỗ quan yếu.

Khiến người ta không sao trả lời.

Lã Tam không thể không thừa nhận “Hay, hỏi rất hay, hỏi rất có lý.”

Tề Tiểu Yến nói “Nếu quả thật câu hỏi có lý thì câu trả lời chỉ e chưa chắc đã có thể có lý.”

Lã Tam nói “Chưa chắc.”

Tề Tiểu Yến nói “Chưa chắc cái gì?”

“Có lý chưa chắc đã là có lý, vô lý cũng chưa chắc đã là vô lý.”

Lã Tam hững hờ cười nói “Trên đời vốn không có chuyện gì tất nhiên bất biến, cho nên Thiên lang chuyên phá kiếm pháp của thiên hạ cũng chưa chắc đã không chết dưới kiếm kẻ khác”.

Tề Tiểu Yến hỏi “Y chết thế nào?”

Lã Tam nói “Y chết dưới kiếm của người khác chỉ vì có một người si về kiếm đã tới đây, quan sát nghiên cứu xác chết của mười vị cao thủ về kiếm pháp chết dưới tay y trong suốt ba năm, đã từ vết thương trí mạng của họ nhận ra phương vị xuất thủ và sự biến hóa trong chiêu thức trí mạng của Thiên lang, lại từ chính sự biến hóa trong kiếm pháp của họ lãnh hội ra cách thức Thiên lang dùng để khắc chế kiếm pháp của họ.”

Lã Tam nói “Cho nên sau ba năm nghiên cứu, lúc y tìm Thiên lang quyết chiến, không đầy mười chiêu, đã đâm chết Thiên lang dưới kiếm.”

*

* *

Tề Tiểu Yến không nói gì.

Nàng đương nhiên đã biết người si về kiếm mà Lã Tam nói là ai.

Nàng cũng đã biết tại sao Độc Cô Si phải tới đây, để xem những người chết không có gì hay này.

Lã Tam lại giải thích “Một người có kinh nghiệm thì không khó gì từ một vết thương trí mạng nhận ra lộ số võ công của đối phương. Thậm chí cả sự biến hóa về chiêu thức, phương vị xuất thủ, phương hướng tấn công, lực đạo và khoảng cách đều không khó nhận ra.”

Y lại hỏi Tề Tiểu Yến “Nàng tin không?”

“Ta không tin.”

Tề Tiểu Yến cười duyên dáng “Rõ ràng ngươi đã biết cho dù trong lòng ta tin tưởng ngàn lần vạn lần, thì ngoài miệng cũng vẫn nói là không tin, tại sao ngươi còn muốn hỏi?”

Độc Cô Si là si kiếm.

Nếu y biết trên đời có một người như Thiên lang Lang Hùng, đương nhiên sẽ không tiếc hy sinh tất cả để đánh bại y. Hơn nữa còn phải dùng kiếm để đánh bại y.

Cho nên y thậm chí không tiếc vứt bỏ nguyên tắc của mình, đi làm việc cho loại người như Lã Tam.

Chỉ có điều sau khi làm xong, thì lập tức phiêu nhiên bỏ đi.

Trong trận bão cát chưa từng có hai năm trước, lúc vàng bị cướp, Thiết Dực bị chết, Tiểu Phương cũng cơ hồ bị khốn trên sa mạc.

Sau cơn bão Tiểu Phương gặp Bốc Ứng, lập tức lại bị Thủy Ngân và Vệ Thiên Bằng bắt giữ, đưa tới gian lều thần bí trên ốc đảo, lần đầu tiên nhìn thấy Độc Cô Si, cũng chính là lúc Độc Cô Si đã hoàn thành tâm nguyện, chuẩn bị ra đi.

Cho nên tuy y lạnh lùng đứng cạnh nhìn, nhưng sau cùng lại cứu Tiểu Phương.

Vệ Thiên Bằng và Thủy Ngân đương nhiên không dám cản trở.

Vì lúc ấy họ đã biết sự đáng sợ của con người này, cũng biết y không thuộc tổ chức Kim Thủ của Lã Tam, bất kể y muốn làm gì, cũng không ai có thể ngăn cản cai quản y.

... Lần ấy y đã đi rồi, tại sao còn quay trở lại?

... Lần này y trở lại, chẳng lẽ quả thật là vì muốn xem những người chết ở đây?

... Từ vết thương trí mạng của những người chết này, nhận ra sự biến hóa trong võ công của một người khác để đi giết người ấy?

... Lần trước người y muốn giết là Thiên lang, lần này người y muốn giết là ai?

*

* *

Tiểu Phương, Tiểu Phương liều mạng.

Lúc y nhìn nữ nhân khác, tại sao cũng có dáng vẻ không sao vứt bỏ được như thế?

... Tại sao còn muốn đi nhìn họ?

... Tại sao không chịu nhìn mình một cái?

Tề Tiểu Yến nhìn nhìn Lã Tam, duyên dáng nói “Kỳ thật chắc người đã sớm biết rồi, ta tuy ngoài miệng nói không tin, nhưng trong lòng đã tin hàng ngàn hàng vạn lần rồi.”

Lã Tam cũng cười.

“Những lời ta nói nàng đều tin à?”

“Không tin.”

Tề Tiểu Yến chớp chớp mắt, nụ cười càng ngọt ngào “Một câu cũng không tin.”

Lã Tam cố ý thờ dài “Vậy thì nàng cũng không cần nghe ta nói nữa, cứ đi nhìn sáu người chết kia.”

Tề Tiểu Yến cũng cố ý làm mặt lạnh.

“Ta đương nhiên không đi xem, tuyệt nhiên không nhìn một cái, vì...”

Nàng chợt cười duyên dáng “Vì ta đã sớm nhìn thấy rất rõ rồi.”

Lã Tam nói “Thấy lúc nào?”

Tề Tiểu Yến nói “Lúc ta nói nhất định không đi xem ấy.”

Lã Tam nói “Tại sao ta không biết thế?”

Tề Tiểu Yến nói “Lúc con gái nhỏ muốn nhìn đàn ông, thì làm sao lại để cho người đàn ông khác biết được chứ?”

Lã Tam nói “Nhưng họ đã chết rồi.”

“Chết cũng là đàn ông.”

Tề Tiểu Yến cười khanh khách nói “Trong con mắt của bọn thiếu nữ chúng ta, đàn ông là đàn ông, bất kể sống hay chết cũng thế.”

Lã Tam cười lớn.

“Hay, nói rất hay, chửi cũng rất hay.”

Lã Tam đang cười.

Tề Tiểu Yến lại không cười, dáng vẻ đột nhiên trở nên rất nghiêm trang.

Tề Tiểu Yến nói “Ta quả thật đã nhìn kỹ sáu người chết kia, và lại đã phát hiện ra một chuyện rất kỳ quái.”

Lã Tam nói “Chuyện gì?”

Tề Tiểu Yến nói “Vết thương trí mạng trên xác sáu người chết ấy đều hoàn toàn giống nhau.”

Tề Tiểu Yến nói câu ấy ra, lập tức lại nói thêm “Không phải cả sáu người chết đều như thế, mà là số ba và số bốn giống nhau, số mười ba và số mười bốn giống nhau, số hai mươi ba và số hai mươi bốn giống nhau. Không những bộ vị vết thương đều ở một chỗ giống nhau, mà chiêu thức và sức mạnh đâm chết họ cũng giống nhau, tuyệt đối là một thủ pháp giống nhau, từ một phương hướng giống nhau đâm chết họ dưới kiếm.”

Lã Tam hỏi “Có phải là một người không?”

“Không phải.”

Tề Tiểu Yến nói “Tuyệt đối không phải.”

Tề Tiểu Yến lại nói “Vì người giết họ không phải là một người, nên ta mới cảm thấy kỳ lạ. Vì ta cảm thấy kỳ lạ, nên hiện tại ta mới sực hiểu ra.”

Lã Tam nói “Cô hiểu ra chuyện gì?”

Tề Tiểu Yến nói “Người sai ba người số ba đi hành thích Tiểu Phương, chẳng qua là để thăm dò kiếm pháp của Tiểu Phương.”

Lã Tam nói “Ừa?”

“Lần này Độc Cô Si đi rồi lại quay lại, chính vì Tiểu Phương.”

Tề Tiểu Yến nói “Vì ta đã đem phần tinh diệu trong kiếm pháp của y dạy cho Tiểu Phương, nhưng y lại không biết nhiều về kiếm pháp của Tiểu Phương.”

Tề Tiểu Yến nói tiếp “Nhưng sau khi y đã nghiên cứu kỹ vết thương trí mạng trên ba cái xác này thì tình hình lại khác.”

Lã Tam nói “Ý của nàng có phải là muốn nói hiện tại y đã hoàn toàn hiểu rõ về kiếm pháp của Tiểu Phương không?”

Tề Tiểu Yến không trả lời thẳng vào câu hỏi của y, chỉ nói “Người mà người phái nhóm số bốn đi giết chính là Độc Cô Si, vì võ công và lối xuất thủ của nhóm này hoàn toàn tương tự với nhóm đi giết Tiểu Phương.”

Tề Tiểu Yến nói “Độc Cô Si đã có thể dùng thủ pháp giống hết Tiểu Phương giết chết nhóm này dưới kiếm, thì muốn giết Tiểu Phương dường như không khó lắm.”

Lã Tam nãy giờ vẫn nhìn nàng chăm chăm.

Mới rồi y đã nhìn rất lâu, bây giờ lại nhìn rất lâu.

Từ mái tóc đen nhánh trên đầu, vàng trán rộng của nàng cho tới đôi hài bằng đoạn nhỏ nhắn xinh đẹp nàng mang dưới chân. Sau đó mới thở dài một tiếng.

“Một nữ nhân như nàng, mà Tiểu Phương lại để nàng bỏ đi.”

Lã Tam lắc đầu thở dài “Y là một thằng ngốc à? Hay là một con heo?”

Tề Tiểu Yến vẫn cười “Ta cũng không biết y là cái gì.”

Lã Tam hỏi “Còn hiện tại?”

“Hiện tại thì ta đã nghĩ ra rồi.”

Tề Tiểu Yến nói “Y không phải là cái gì cả, y là một người, một người chết.”

CHƯƠNG 70

VĨ THANH

Nàng hững hờ nói tiếp “Cho dù hiện tại y vẫn chưa chết, nhưng có khác gì người chết?”

Lã Tam nói “Nàng có muốn biết người ấy ở đâu không?”

“Ta không muốn, trước nay ta không có hứng thú gì đối với người chết.”

Tề Tiểu Yến nói “Ta chỉ muốn biết Độc Cô Si đang ở đâu?”

Lã Tam nói “Y đi rồi.”

Tề Tiểu Yến nói “Tại sao y lại đi, chẳng lẽ y không muốn gặp ta à?”

Lã Tam nói “Không phải không muốn, mà là không dám.”

Tề Tiểu Yến nói “Ta có gì đáng sợ? Tại sao y không dám gặp ta?”

“Không phải y sợ nàng, mà là sợ chính mình.”

Lã Tam nhìn nàng chăm chăm “Thật ra chắc nàng cũng đã biết tại sao y sợ nàng rồi.”

“Ta cũng biết à?”

Tề Tiểu Yến cũng nhìn Lã Tam chăm chăm “Người cũng đã biết y không phải là một người đàn ông thật sự à?”

Lã Tam nói “Ta biết.”

Tề Tiểu Yến nói “Vậy tại sao người còn muốn ta lấy y?”

Lã Tam nói “Vì ta đã biết y sẽ rất nhanh chóng khỏi bệnh.”

Tề Tiểu Yến nói “Phải chờ đến lúc nào?”

“Phải chờ đến sau khi y chính tay giết chết Tiểu Phương dưới kiếm.”

Lã Tam nói “Ta tin hiện tại y đã nắm rất chắc.”

Tề Tiểu Yến nói “Y có thể tìm được Tiểu Phương không?”

Lã Tam nói “Y không cần đi tìm, y chỉ cần ngồi chờ ở đó.”

Tề Tiểu Yến nói “Tại sao?”

Lã Tam nói “Vì Tiểu Phương nhất định sẽ tới tìm y”.

Tề Tiểu Yến nói “Người nắm chắc như thế à?”

Lã Tam cười cười “Có lúc nào nàng thấy ta làm chuyện gì mà không nắm chắc chưa?”

Tề Tiểu Yến nói “Tiểu Phương có tìm được y không?”

“Nếu quả thật Tiểu Phương không ngốc quá thì nhất định sẽ tìm được y.”

Lã Tam mỉm cười “Nếu không thì nhất định y không phải là một thằng ngốc mà là một con heo.”

Tề Tiểu Yến nói “Tới đâu mới có thể tìm được y?”

Lã Tam nói “Hồ Tập.”

Tề Tiểu Yến nói “Tại sao người không tới Hồ Tập?”

“Cách nghĩ của nàng cũng giống hệt như Ban Sát Ba Na, cho rằng nhất định ta sẽ tới Hồ Tập, để đích thân giết chết Tiểu Phương.”

Lã Tam nói “Cho nên y mới sắp xếp trận đánh này. Vì kết quả của trận đánh này nhất định là lưỡng bại câu thương, bên thua cố nhiên chắc chắn phải chết, nhưng bên thắng nhất định cũng phải trả một cái giá rất lớn. Đến lúc ấy y sẽ xuất thủ, bất kể ta giết chết Tiểu Phương cũng được, Tiểu Phương giết chết ta cũng được, người nào còn sống thì cũng sẽ chết dưới tay y.”

Lã Tam lại nói “Chỉ tiếc là Ban Sát Ba Na cũng giống nàng, cách nghĩ của các người đều sai lầm, vì ta không tới Hồ Tập, không muốn đích thân giết chết Tiểu Phương, vả lại ta không căm hận y.”

Tề Tiểu Yến đương nhiên rất kinh ngạc “Chẳng lẽ đưa con một của người là chết dưới tay người khác à?”

Đó vốn là một câu hỏi rất làm tổn thương người khác, Lã Tam lạnh lùng nhìn nàng, nhưng vẫn cười nói “Ai nói Lã Thiên Bảo mà nàng cho rằng Tiểu Phương giết chết là con một của ta?”

Tề Tiểu Yến sửng sốt.

Nàng không ngờ Lã Tam lại nói ra một câu như thế, cũng không ngờ Lã Tam lại dắt nàng tới xem một chiếc quan tài khác.

Trong chiếc quan tài này có hai xác chết, một người là nữ nhân ngực to vú chắc, bên cạnh còn có một đứa nhỏ khoảng vài tháng.

Chỉ cần người có kinh nghiệm là có thể nhận thấy người đàn bà này vừa sinh xong, nhưng đứa nhỏ này lại không phải là đứa con nàng sinh.

“Nữ nhân này là bà vú của đứa nhỏ này.”

Lã Tam nói “Thị ăn rất ngon, ăn rất nhiều, ngủ một giấc là như người chết. Cho nên hiện tại quả thật thị là một người chết.”

Tề Tiểu Yến nói “Tại sao thế?”

“Vì đứa nhỏ này bị thị lúc ngủ đè lên người mà chết ngạt.”

Lã Tam nói “Nó cũng không phải là con ruột của ta. Nhưng nếu nó có thể sống lại, thì nhất định ta sẽ thương yêu nó hơn tất cả mọi người. Nó muốn gì ta sẽ cho nó cái ấy, đến lúc mười bảy mười tám tuổi, nhất định nó cũng sẽ chết dưới kiếm của người khác, vì lúc ấy nhất định nó cũng sẽ giống như Lã Thiên Bảo được ta chiều chuộng sinh hư.”

Tề Tiểu Yến không hỏi “Vậy đứa nhỏ này là con ai?”

Cũng không cần phải hỏi.

Nàng chợt cảm thấy tay chân lạnh buốt, mồ hôi lạnh ướt đầm lưng áo.

Hiện tại nàng đã biết đứa nhỏ này là con của Tiểu Phương, nhưng không biết đứa nhỏ này chết yểu là sự may mắn hay điều bất hạnh.

“Ta biết nhất định nàng sẽ coi những chuyện ta làm là rất đáng sợ.”

Lã Tam nói “May mà chỉ có nàng nghĩ như thế. Vì chuyện ta làm ngoài nàng ra, trước nay không có ai biết, thậm chí cũng không ngờ tới.”

Tề Tiểu Yến nói “Cho nên Ban Sát Ba Na trước nay vẫn cho rằng người rất căm hận Tiểu Phương, dốc lòng muốn đích thân giết y.”

“Cho nên y mới sắp xếp trận đánh này, đợi đến lúc ta và Tiểu Phương lưỡng bại câu thương, thì y có thể làm ngư ông ngồi yên thủ lợi.”

Lã Tam nói “Chỉ tiếc là ta còn thông minh hơn y tưởng tượng một chút, cho nên người mắc lừa không phải là ta, mà là y.”

Lã Tam lại nói “Hiện tại nhất định Ban Sát Ba Na đã tới Hồ Tập chờ xem kết quả của trận đánh này.”

Tề Tiểu Yến nói “Người biết y đang chờ chỗ nào à?”

“Không những ta biết, mà Độc Cô Si cũng biết.”

Lã Tam nói “Đến lúc Tiểu Phương giết Độc Cô Si xong, thì nhất định sẽ tìm được y.”

“Lúc ấy cho dù Độc Cô Si đã giết Tiểu Phương, cũng nhất định sẽ phải trả một cái giá rất lớn. Đợi sau khi họ giao thủ xong, bất kể Độc Cô Si giết chết Ban Sát Ba Na cũng được hay Ban Sát Ba Na giết chết Độc Cô Si cũng được, đến lúc ấy ta mới xuất thủ, người nào còn sống sẽ phải chết dưới tay ta.”

Tề Tiểu Yến nói “Cho nên trận đánh này bất kể ai thắng ai bại, chỉ có người là tuyệt đối không bại.”

*

**

Đối với rất nhiều người, Hồ Tập chẳng qua chỉ là một tiểu trấn vùng biên thùy mà thôi.

Ở đây có tất cả bảy trăm mười ba gia đình. Kể cả phụ nữ trẻ con, tất cả chỉ có ba ngàn một trăm mười nhân khẩu.

Trong đó phần lớn là người làm nghề buôn bán nhỏ. Vì vùng này đất đai không màu mỡ lắm, khí hậu cũng không tốt, vả lại còn vô cùng chật hẹp. Đã không phù hợp với việc cày cấy, cũng không thích hợp với bất cứ việc gì.

Rồi nhiều người thậm chí trước nay chưa từng nghe nói tới tên địa phương này.

Nhưng thật ra không phải như thế.

Nhân khẩu ở địa phương này nhiều hơn sổ sách của quan sở tại rất nhiều, tầm quan trọng cũng lớn hơn so với nhiều người đã nghĩ.

Chợ búa tấp nập lại càng không phải như họ tưởng tượng.

Cũng vì tiểu trấn này quá nhỏ hẹp, không gọi sự chú ý của triều đình, cho nên một số người không còn đường nào để đi đều dón cả về đây.

Khắp nơi ngoài chợ đều là lưu dân, lãng tử, tội phạm từ bốn phương tám hướng đổ về. Những người này thường cũng chính là những kẻ dám tiêu tiền nhất, nên mới tạo ra sự phồn vinh méo mó ở địa phương này.

Trong bảy trăm mười ba hộ gia đình ở đây có một nửa là kinh doanh khách điểm, tửu lâu và hàng cơm.

Ở đây tuy chỉ có bảy trăm mười ba hộ gia đình, nhưng có một trăm linh năm nhà khách điểm, tửu lâu và hàng cơm.

Trong đó làm ăn thịnh vượng nhất là nhà Đạt Ký.

Từ sáng đến tối đều đầy ắp người, người muốn vào ăn cơm đều phải xếp hàng chờ suốt nửa ngày.

Nghe nói món váng sữa và hành băm mà hàng cơm này bán ngon nhất trong vòng tám trăm dặm quanh đây.

Tuy có rất nhiều người cảm thấy hai món ấy hơi hám không sao người nổi, nhưng chỉ cần nếm qua một lần, thì có thể sẽ nghiện, không có nó có thể không nuốt nổi cơm.

Ban Sát Ba Na nói với Tiểu Phương “Bí mật của Lã Tam là ở con phố nhiệt náo nhất này.”

Trên con phố này có tất cả chín mươi sáu hàng cơm, ngoài một nhà Viễn Hương Trai bán sơn phẩm kim chỉ và một nhà bán gạo, hai nhà bán dầu, đại đa số trong đó đều là tửu lâu, hàng cơm và khách điểm.

Cả một hộ dân thường cũng không có.

Ban Sát Ba Na hỏi Tiểu Phương “Người có đoán ra bí mật của Lã Tam là ở nhà nào không?”

Tiểu Phương không hề suy nghĩ “Nhà Đạt Ký.”

Ban Sát Ba Na nói “Tại sao người lại đoán Lã Tam ở đó?”

“Vì người ở đó đồng nhất.”

Câu trả lời của Tiểu Phương rất đơn giản, cũng rất chính xác.

Lã Tam lúc nào cũng cần nghe tin tức do thuộc hạ của y báo về. Thuộc hạ của y tới từ bốn phương, người nào bước vào hàng cơm Đạt Ký ăn cơm đều có thể là thuộc hạ của y, đều sẽ liều mạng để giữ gìn sự an toàn cho y.

Vả lại “Bạc đại ẩn ẩn ở chợ”, đạo lý ấy đương nhiên Lã Tam cũng hiểu rõ, Ban Sát Ba Na cũng hiểu rõ.

Cho nên sau khi họ tập hợp ở rừng táo ngoài trấn, Ban Sát Ba Na bèn nói với Tiểu Phương “Giờ Ngọ hôm nay người cũng tới đó ăn cơm, chỉ cần nghe có người kêu lên một câu 'Món váng sữa này hơi quá' thì người xông vào nhà bếp phía sau, lật cái chảo hấp bánh bao lớn trên bếp lò ra, dội một chậu nước lạnh cho tắt lửa rồi nhảy lên. Bên cạnh cửa bếp có một cửa hầm vuông hai thước, người có thể tìm được Lã Tam.”

Ban Sát Ba Na nói “Người chỉ cần làm như thế, còn chuyện khác người không cần lo. Cho dù bên ngoài trời có sập người cũng không cần lo, cho dù trời sập xuống đầu cũng có người đỡ giúp cho người.”

*

* *

Từ xa xa nhìn thấy Tiểu Phương bước vào hàng cơm Đạt Ký, nghe thấy có người kêu lớn một câu “Món váng sữa này hơi quá” xong, Ban Sát Ba Na liền bỏ đi. Vì mỗi sự việc xảy ra, mỗi một biến chuyển sau đó đều đã nằm trong dự liệu của y, y đã không cần nghe nữa nhìn nữa.

Y theo một con đường nhỏ vòng qua bên cạnh khu rừng họ vừa tập hợp, đi lên một sườn núi, ngồi xuống một phiến đá nhô lên chót vót như cổ hạc. Ở đó tuy cách con phố nhiệt náo kia khá xa, nhưng vẫn vừa khéo có thể nhìn thấy hàng cơm bán váng sữa hành băm kia.

Tuy không nhìn thấy rõ, nhưng với nhãn lực của y, vẫn có thể nhìn thấy.

Đương nhiên đó cũng là chỗ y đã chọn từ trước. Lúc ấy trong hàng cơm quả nhiên đã đánh nhau tới mức trời long đất lở, người trên đường phố đã đổ hết ra. Có người đứng xem nhiệt náo, có người xông vào vòng chiến, toàn bộ con phố đã hỗn loạn như một nồi cháo đang sôi trên bếp.

Ban Sát Ba Na đã cảm thấy rất thỏa mãn, bên ngoài càng hỗn loạn càng hay.

Bên ngoài càng hỗn loạn, bên trong càng yên tĩnh.

Kẻ giết người cần yên tĩnh, người bị giết cũng cần yên tĩnh như thế. Bất kể là ai giết ai, đối với y mà nói đều không có gì khác nhau.

Vì y đã đứng vào cái thế bất bại.

Tất cả những điều đó đương nhiên y đã sắp xếp đầu vào đấy, y đã tính toán nhiều năm. Y tin chắc một chi tiết nhỏ, một hành động nhỏ đều đã chuẩn bị chính xác như bộ máy của đồng hồ Tây dương.

Đúng lúc y đang chuẩn bị nằm xuống thở phào một hơi, y chợt nghe thấy sau lưng y có người dùng một giọng nói cực kỳ nguy bí khế nói với y một câu vô cùng kỳ quái “Xong rồi!” Người ấy nói “Bây giờ có phải đã sắp xong rồi không?”

Ban Sát Ba Na không quay lại, không hề có phản ứng gì. Vì y đã sớm biết người ấy sẽ tới, cũng biết người tới là ai.

“Phải, hiện tại đã sắp xong rồi.” Y chỉ hững hờ nói “Mọi chuyện lúc này đều đã đến lúc kết thúc rồi.”

“Là một kết thúc rất trọn vẹn.”

Ban Sát Ba Na nói “Hầm bí mật của Lã Tam dưới đất, tuy có ba lối thoát nhưng nếu chúng ta có thể lấp kín đường ra, thì đó chính là đất chết”.

Đúng lúc y nói xong câu ấy, những người quanh đó ba mươi dặm đều nghe thấy một tiếng nổ vang rền, đều có thể nhìn thấy một cột khói đen từ hàng cơm Đạt Ký bốc lên. Kế đó là hai tiếng nổ từ hai chỗ khác vang lên, sau đó lại có hai cột khói đen bốc lên.

Ban Sát Ba Na mỉm cười “Hiện tại ba cửa thoát ra đều đã bị lấp kín, người ở trong đó tuyệt đối không ai có thể còn sống mà ra nữa, bất kể là Độc Cô Si hay Tiểu Phương ai thắng ai thua, cũng nhất định bị chôn sống dưới đất.”

“Độc Cô Si và Tiểu Phương à? Còn Lã Tam?”

“Lã Tam không có ở đó.” Ban Sát Ba Na nói “Trước nay y vẫn cho rằng chỉ có ta mới là đối thủ của y, cũng biết ta tuyệt đối sẽ không tới đây, thì y tới đây làm gì?”

Người vừa tới thở dài “Người quả thật rất hiểu y, hiểu y còn nhiều hơn y tưởng tượng.”

“Hiện tại Bốc Ứng và Ba Oa đều đã chết, Tô Tô sau khi đã ly khai Lã Tam cũng đã trở thành một người không đáng gì, chết hay sống cũng không quan trọng.”

“Ánh Nắng là người mới của ta, nàng hiểu ta. Tuy trong lòng nàng cũng cảm thấy thủ đoạn của ta quá đáng, cũng sẽ đau thương vì Bốc Ứng và Tiểu Phương, nhưng nhất định nàng sẽ làm như không biết gì.”

Ban Sát Ba Na nói “Sau này biết đâu nàng sẽ lấy ta.”

“Nhất định nàng sẽ lấy người.” Người mới tới nói “Vì nàng là một nữ nhân vô cùng thông minh, chắc đã biết chỉ có lấy người mới là cách làm thông minh nhất.”

Y lại không hỏi tới kết cục của Lã Tam và Tề Tiểu Yến, vì y chính là Lã Cung thuộc hạ thân tín nhất của Lã Tam.

“Lần này Tam gia quả thật đã điều động đại đa số thuộc hạ tinh nhuệ của y tới đây. Y làm như thế có hai dụng ý.” Lã Cung nói “Thứ nhất, y đương nhiên muốn người tin là y tới đây, muốn người cũng điều động bộ phận tinh nhuệ trong thuộc hạ của người tới đây. Thứ hai, thuộc hạ của y vốn là bọn vong mệnh trên giang hồ, trước nay y đều không thật sự tin tưởng họ, cũng không quan tâm tới sự sống chết của họ, nên sau khi Vệ Thiên Bằng bị cụt tay cũng nhanh chóng mất tích, vì y đã trở nên vô dụng.”

“Ta hiểu rõ cách nghĩ của y.” Ban Sát Ba Na nói “Giữ lại một bọn người như thế bên cạnh cũng giống như một bầy lang sói bên cạnh, lúc nào cũng phải đề phòng họ cắn ngược lại một miếng. Y nuôi họ chẳng qua là để đối phó với ta. Hiện tại đang là lúc lợi dụng ta trừ khử họ, để bọn ta đồng quy ư tận, còn y thì có thể gồi cao không lo nữa.”

“Còn người?” Lã Cung hỏi “Cách nghĩ của người có phải cũng giống như y, cũng muốn lợi dụng cơ hội này để trừ khử một số người mà người cảm thấy ủy kỵ không?”

“Phải.” Ban Sát Ba Na lại thừa nhận “Cách nghĩ của ta cũng giống như y, chỉ có điều tốt hơn một chút mà thôi, vì bên cạnh ta không có loại người như người và Sa Bình.”

“Người cũng biết chuyện Sa Bình à?”

“Ta đã sớm tính được y sẽ đi.” Ban Sát Ba Na nói “Trong mấy năm nay số tiền y tích góp được đã đủ cho cả cháu nội y ngồi không mà ăn cả đời, tại sao còn phải liều mạng cho Lã Tam?”

Lã Cung chột cười cười “Nếu quả thật người cho rằng Sa Bình có thể đi, thì người làm rồi. Tam gia cũng đã sớm tính y làm xong chuyện này sẽ bỏ đi. Trong ba chén rượu mà y uống trước phần mộ của bọn Hồ Đại Lân có một chén có Đaoạn trường độc không sao cứu được.”

“Sao người biết? Chẳng lẽ là người hạ độc vào rượu?”

“Đương nhiên là ta.” Lã Cung cũng không phủ nhận “Chỉ ta mới có thể làm chuyện ấy. Vì ta chẳng qua chỉ là một kẻ nô tài vô dụng mà thôi, võ công của ta trên giang hồ chỉ có thể tính vào hạng tám, bất cứ ai dùng đầu ngón tay cũng có thể giết được ta. Cho đến hiện tại ta chỉ tích lũy được ba trăm hai mươi lượng bạc, nên trước nay không có ai nghi ngờ gì ta.”

“Nhưng hiện tại người đã là một người rất có nhiều tiền rồi.”

Ban Sát Ba Na nói “Ta đã làm theo đúng lời người, đưa năm mươi vạn lượng bạc dùng danh nghĩa của người gửi vào mười tám nhà tiền

trang do người chỉ định, ngân phiếu cũng đã để vào chỗ mà người chỉ định.”

“Ta biết.”

Lã Cung hỏi lại “Nếu ta nói với người lúc này Lã Tam đang ở đâu, người có nắm chắc sẽ giết được y không?”

“Chắc người cũng đã biết trước nay ta không làm chuyện gì mà không nắm chắc.”

Ban Sát Ba Na nói “Trong trận đánh này ta bị tổn thất ít hơn y, hưởng hồ ta còn có trợ thủ rất tốt. Lã Tam không biết ta đã mua chuộc được Tề Tiểu Yến sớm hơn một bước.”

Ban Sát Ba Na mỉm cười giải thích “Tề Tiểu Yến cũng là một nữ nhân thông minh, hiện tại kiếm pháp của nàng đã không thua kém gì Tiểu Phương.”

Lã Cung không hỏi gì nữa, rút trong tay áo ra một cuộn giấy “Tám bản đồ này ghi rõ. Đây là trọng địa của Tam gia. Chỗ con cá vàng Cát Nhĩ Độ này chính là ống khóa mở vào khu bí mật.”

Ban Sát Ba Na nhận cuộn giấy, lại chăm chăm nhìn y rất lâu, chợt hỏi “Tại sao người lại chịu khinh dị giao ra bí mật này cho ta? Chẳng lẽ người không sợ ta giết người à?”

Lã Cung cười cười “Mười tám tập ngân phiếu kia ta đã cất giấu ở một chỗ không ai có thể tìm được. Mười tám nhà tiền trang kia đều chỉ nhận phiếu không nhận người. Đối với người mà nói, năm mươi vạn lượng bạc chẳng qua chỉ là một cái lông trên chín con bò mà thôi, trở đi biết đâu người còn có lúc dùng tới ta. Người muốn làm nên đại sự, thì cần gì phải giết một nhân vật nhỏ nhoi không đáng như ta?”

Đi ra rất xa rồi, Lã Cung chợt quay đầu lại hỏi “Người quả thật nắm chắc, có thể xác định kết thúc chắc chắn của chuyện này là thế nào không?”

Trong ánh mắt của Ban Sát Ba Na đột nhiên lộ ra vẻ kỳ quái.

“Chuyện này ta đã tính toán từ rất lâu, đương nhiên đã nắm rất chắc.”

Y lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Lã Cung chăm chăm rất lâu “Chỉ có điều ta còn có một bí mật muốn nói với người.”

“Bí mật gì?”

“Trên đời này không có chuyện gì là tuyệt đối.” Ban Sát Ba Na nói.

“Những chuyện chưa xảy ra tuyệt đối không ai có thể đoán chính xác được.”

Lã Cung cũng nhìn y chăm chăm rất lâu, trong ánh mắt đột nhiên lộ ra một vẻ tôn kính trước nay chưa từng có.

“Lời người rất đúng.” Lã Cung nói “Ta nhất định ghi nhớ lời người mãi mãi.”

Nói xong câu ấy y bước đi không hề ngoảnh lại, Ban Sát Ba Na quả nhiên không cản trở, chỉ thờ dài một tiếng “Ta còn có một bí mật muốn nói với người.” Y nói “Có lúc quả thật ta rất muốn làm một nhân vật nhỏ như người. Cuộc sống của người quả thật khoái hoạt hơn ta rất nhiều.”

*

* *

Ban Sát Ba Na quả thật là một bậc nhân kiệt, những lời nói ra đều rất đúng.

Trên đời quả thật không có chuyện gì tuyệt đối, kế hoạch của y tuy chặt chẽ chu đáo, nhưng đáng tiếc y vẫn là con người, vẫn không sao tính toán được hoàn toàn chính xác tư tưởng và tình cảm của con người.

Nhất là loại người như Tiểu Phương và Độc Cô Si.

Họ tuy “si”, nhưng không phải “xuẩn”. Nếu ai cho rằng có thể sắp xếp họ như con rối, thì rõ ràng người ấy đã phạm một sai lầm trí mạng.

Đến khi Ban Sát Ba Na nhìn thấy từng chuyện y làm cơ hồ đều đã đúng theo kế hoạch của y thì đột nhiên phát hiện ra Độc Cô Si và Tiểu Phương đều chưa chết mà còn xuất hiện trước mặt y, y mới biết sai lầm mình đã phạm phải đáng sợ thế nào.

Nhưng y hoàn toàn không oán trời giận người.

Trước lúc chết y chỉ nói một câu “Đây là tự ta chuốc lấy, ta chết mà không oán trách.”

Tự mình làm chuyện sai lầm, tự mình phải có dũng khí gánh vác. Đã không cần oán trời giận người, cũng không cần đùn đẩy trách nhiệm. Cho dù sai lầm lớn hơn người khác tưởng tượng rất nhiều cũng không cần làm như đàn bà chửi bới, ăn mày kẻ khổ, đi khắp nơi giải thích với người khác.

Cho nên Ban Sát Ba Na vẫn không then là bậc nhân kiệt, bất kể sống chết thế nào thì ít nhất những việc y đã làm cho người ta thấy cũng không ai có thể coi thường.

HẾT

Table of Contents

Đại Địa Phi Ưng

TẬP MỘT: DƯỚI MẶT TRỜI NÓNG BỎNG
MÀN MỞ ĐẦU

CHƯƠNG 1

CHIM ƯNG ĂN XÁC CHẾT

CHƯƠNG 2

NỘ TIỀN

CHƯƠNG 3

MÈO

CHƯƠNG 4

NGƯỜI LIỀU MẠNG

CHƯƠNG 5

NGƯỜI MÙ

CHƯƠNG 6

GIỮA SỐNG VÀ CHẾT

CHƯƠNG 7

LỰA CHỌN

CHƯƠNG 8

KIẾM KHÁCH VÔ DANH

CHƯƠNG 9

DƯỚI MẶT TRỜI NÓNG BỎNG

CHƯƠNG 10

CÁ TRONG CHẢO

CHƯƠNG 11

NGƯỜI GÙ

CHƯƠNG 12

BAO TỬ

CHƯƠNG 13

MỘT KIẾM XUYÊN TIM

CHƯƠNG 14

MA NHÃN

CHƯƠNG 15

NGŨ HOA TIỀN THẦN

CHƯƠNG 16

THẦN TIỀN CỦA TIỀN THẦN

CHƯƠNG 17

MÁU LOANG ÁO TRẮNG

<u>CHƯƠNG 18</u>	<u>CAO THỦ TUYỆT ĐỈNH</u>
<u>CHƯƠNG 19</u>	<u>MỘT CÁNH TAY KHÁC</u>
<u>TẬP HAI: VÔ DANH KIỂM</u>	
<u>CHƯƠNG 20</u>	<u>VÁN BẠC HÀO HÙNG</u>
<u>CHƯƠNG 21</u>	<u>THẨM BẠI</u>
<u>CHƯƠNG 22</u>	<u>CÂU CHUYỆN BỊ THƯƠNG</u>
<u>CHƯƠNG 23</u>	<u>CỔ CHẾT</u>
<u>CHƯƠNG 24</u>	<u>ÁNH NẮNG MÀU XANH</u>
<u>CHƯƠNG 25</u>	<u>THÁNH ĐỊA</u>
<u>CHƯƠNG 26</u>	<u>PHÒNG CHIM MỐI NGỜ</u>
<u>CHƯƠNG 27</u>	<u>KIỂM KHÁCH KHÔNG CÓ NƯỚC MẮT</u>
<u>CHƯƠNG 28</u>	<u>ĐÁNH GIẾT</u>
<u>CHƯƠNG 29</u>	<u>CUỘC ĐÁNH CƯỢC CỦA CAO TĂNG</u>
<u>CHƯƠNG 30</u>	<u>RANH GIỚI YÊU HẬN SỐNG CHẾT</u>
<u>CHƯƠNG 31</u>	<u>ĐÊM SA MẠC</u>
<u>CHƯƠNG 32</u>	<u>LỰA CHỌN</u>
<u>CHƯƠNG 33</u>	<u>ĐƯA TIỀN</u>
<u>CHƯƠNG 34</u>	<u>KIỂM ĐOẠN HỒN, NGƯỜI ĐOẠN TRƯỜNG</u>
<u>CHƯƠNG 35</u>	<u>MỘNG Ở GIANG NAM</u>
<u>CHƯƠNG 36</u>	<u>NGƯỜI CHẾT QUỲ</u>
<u>CHƯƠNG 37</u>	

ÂM LINH

ĐẠI ĐỊA PHI ƯNG 3

TẬP BA: VÀNG - BÀN TAY - NGÓN TAY

CHƯƠNG 38

HỒ ĐẠI CHƯỞNG QUỶ

CHƯƠNG 39

XUỐNG ĐỊA NGỤC

CHƯƠNG 40

TRÁNG SĨ CHẶT CỔ TAY

CHƯƠNG 41

TRONG NÚI SÂU

CHƯƠNG 42

SÁT CƠ BỐN PHÍA

CHƯƠNG 43

TIẾNG KHÓC GIỮA RỪNG GIÀ

CHƯƠNG 44

TRONG CỬA NGOÀI CỬA

CHƯƠNG 45

LỮ ĐỒ

CHƯƠNG 46

LẠI LÀ KIM THỦ

CHƯƠNG 47

CON PHẢI THÀNH DANH, RƯỢU PHẢI SAY

CHƯƠNG 48

KHÔNG PHẢI TÌM NGƯỜI

CHƯƠNG 49

ĐÃ CÓ CON CỦA NGƯỜI

CHƯƠNG 50

CÓ CON MUÔN VIỆC ĐỦ

CHƯƠNG 51

CÁ THẦN

TẬP BỐN: GIÓ MÂY BIỂNẢO

CHƯƠNG 52

TẠI SAO KHÔNG VỀ

CHƯƠNG 53

ĐẤU TRÍ

CHƯƠNG 54

GIAO DỊCH

CHƯƠNG 55

THỬ KIỂM

<u>CHƯƠNG 56</u>	<u>KIỂM SI TÌNH TUYỆT</u>
<u>CHƯƠNG 57</u>	<u>GIÓ BÃO</u>
<u>CHƯƠNG 58</u>	<u>VỤ ÁN LẠ TRÊN ĐƯỜNG BÁT GIÁC</u>
<u>CHƯƠNG 259</u>	<u>NGƯỜI BẰNG SÁP</u>
<u>CHƯƠNG 60</u>	<u>KHÔNG PHẢI CON NGƯỜI</u>
<u>ĐẠI ĐỊA PHI ƯNG - TẬP 5: KỂ CÔ ĐỘC</u>	
<u>CHƯƠNG 61</u>	<u>LÚC PHẢI XUỐNG ĐỊA NGỤC</u>
<u>CHƯƠNG 62</u>	<u>CHẾ TẠO CẠM BÃY</u>
<u>CHƯƠNG 63</u>	<u>HÀNH ĐỘNG TOÀN DIỆN</u>
<u>CHƯƠNG 64</u>	<u>BƯỚC HÀNH ĐỘNG THỨ HAI</u>
<u>CHƯƠNG 65</u>	<u>BÍ MẬT TRONG GIAN NHÀ GỖ</u>
<u>CHƯƠNG 66</u>	<u>VẾT THƯƠNG CHÍ MẠNG</u>
<u>CHƯƠNG 67</u>	<u>ĐƯỜNG HẦM BÍ MẬT</u>
<u>CHƯƠNG 37</u>	
<u>CHƯƠNG 68</u>	<u>KHO BÁU</u>
<u>CHƯƠNG 69</u>	<u>XEM NGƯỜI CHẾT</u>
<u>CHƯƠNG 70</u>	<u>VĨ THANH</u>